

3 1761 10754465 2

Edmund Watson

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

RE 15,328

ஸ்ரீ:

சேரன் - செங்குட்டுவன்

சென்னை யூனிவர்ஸிடி 'தமிழ் - லெக்ஸிகன்' ஆபீஸ்

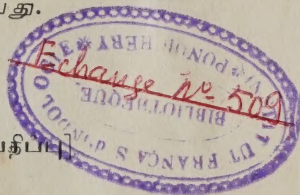
தலைமைப் பண்டிதர்

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

[முன்றம் பதிப்பு]

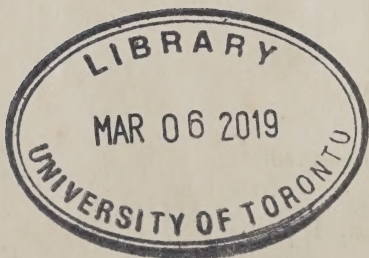

1933

All rights Reserved.

[விலை ரூபா, 1.]

R. G. Press, G. T. Madras.

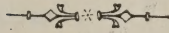

ப தீ தி னி தே வி ஆகிய க ண் ண கி .

[முதற்பதிப்பின் முகவுரை பார்க்க.]

ஸ்ரீ:

உரிமையுரை.

சிந்தைவரு புகழ்ச்சேரன் செங்குட்டுவன்
சரிதந் திகழு மிந்நூல்
விந்தைமிகு தருமதுரை வியனகரிற்
றமிழ்ச்சங்கம் விழைந்து கூட்டிச்
செந்தமிழின் வளம்பெருக்கிச் சிறியேனும்
பெருமைபெறச் செய்த வண்மைச்
சுந்தரனாந் தமிழ்ப்பாண்டித் துரைக்குரிமை
யாகிநலந் துலங்க மன்றோ.

ஆ க் கி யே யா ன்.

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

பொருளடக்கம்.

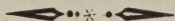
முகவுரைகள்.

அதி-1.	முன்னுரை	பக்...	1
2.	சேரவம்சத்தோர்		5
	செங்குட்டுவன் தந்தையும் அவன் மாற்றாந் தாயின் மக்களும்	...	10
	சேரரின் மற்றொரு கிளையினர்	...	15
	செங்குட்டுவன் சகோதரர்	...	20
	——மனைவிமக்கள் முதலியோர்	...	24
	——சுற்றத்தார்	...	25
3.	செங்குட்டுவன் போர்ச்சேயல்கள்	...	26
4.	——காலத்து இரண்டு சரிதநிகழ்ச்சிகள்	...	34
	1. கோவலன் கண்ணகிகள் வரலாறு	...	3
	2. மணிமேகலை வரலாறு	...	43
5.	செங்குட்டுவன் வடநாட்டியாத்திரை	...	47
	வேடுவர் தங்கள் குறிச்சியிற் கண்ணகி பொருட்டுக் குரவைக்கூத்தாடியது	...	49
	செங்குட்டுவன் இமயத்தினின்று பத் தினிக்கல்லெடுத்துவர எண்ணியது		49
	——வடநாட்டிற்செய்தபோரும், பத்தி னிக்குக் கல்லெடுப்பித்ததும்		56
	——பத்தினிப் படிவத்தைக் கங்கை நீராட்டித் தன்னாடு திரும்புதல்	...	65

அதி-6. செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுளைப் பிரதிஷ்டித்தல்	
நடுகல்	75
செங்குட்டுவன் பத்தினியை அவளுந்	
ருரோடும் வாழ்த்தியது	... 83
பத்தினி செங்குட்டுவனையும் பிறரை	
யும் அநுக்கிரகித்தது	... 86
„ 7. செங்குட்டுவன் சமயநிலை	... 96
„ 8. செங்குட்டுவன் சமகாலத்தரசர்	... 100
சோழர்	... „
பாண்டியர்	... 104
சேரர்கிலையினர்	... 106
வேற்றரசர்கள்	... 108
„ 9. செங்குட்டுவனைப்பாடிய இருபெரும்புலவர்கள்	114
பரணர்	... 115
சாத்தனார்	... 117
„ 10. செங்குட்டுவன் அரசியல்	... 124
„ 11. துணைச்சயங்கள்	... 139
„ 12. நாடும் தலைநகரமும்	... 154
சேரநாடு	... „
சேரர் தலைநகர்	... 157
„ 13. காலம்	... 192
„ 14. முடிவுரை	... 194

பொருட் குறிப்பு.

P R E F A C E.

It doesn't require any very detailed statement of the reasons why a very correct knowledge and appreciation of the literature of a country are needed. For, the literature of a country is a mirror which reflects the civilization and institutions of a country very vividly in all its stages of development. That a knowledge of the country's past and of its progress or transition is essential by way of stimulus to future progress, is conceded by all. The Tamil land owes a deep debt of gratitude to Mahamahopadhyaya V. Swaminatha Ayer, for reintroducing the great classical epics and pieces of heroic poetry, that possess in a pre-eminent degree the merits and excellences due to literary masterpieces. Of them Pathiruppattu wholly, and Silappathikaram partly, deal with the Chera dynasty of the immortal lines of Tamil Kings. The History of that dynasty is still shrouded in considerable obscurity. Any works that bear upon them, and any exposition of works that would serve to enlighten the public as regards their history and the achievements of their Kings in peace and war, and any narrative that would popularise the stories of those kings would meet with a sure welcome from the eager Tamil, reading public.

It gives me considerable pleasure to write a short prefatory note to the work of my friend, who, in undertaking to write in an easy elegant and classic prose, the life and times of such of the Chera Kings as can be gleaned from the said works and from the other historical sources, has rendered a public service. Mr. Pethachi Chettiar's love of Tamil, and

his readiness to help Tamil writers, and institutions, are well-known to the public. And his encouragement of the author in bearing the cost of this publication is highly praiseworthy.

This short work is certain to give a correct insight into the social and governmental polity of those times, and in particular those of Cheran Senguttuvan. His prowess, his knightly virtues, his generous appreciation of his rival kings, his sense of the responsibilities of a king for the welfare, prosperity and progress of his subjects, and his solicitude for the same, his piety, his councils of ministers, generals and learned men, and his deference to their advice, the equipment of his army, and his victorious march right up to the Himalayas and his generous recognition of the heroism of his victorious troops by personally conferring on them decorations and honours on the banks of the Ganges are described by Mr. M. Raghava Ayengar in the present work in easy and interesting prose with apt quotations at intervals. The major portion of his work is based on some of the chapters of the third book of Silappathikaram. The illuminating commentary of Adiyarkunallar not being available for the Vanchikkandam of Silappathikaram, the students that seek to study that portion of the epic are sure to find instruction and guidance in the pages of this book. And it goes without saying that Silappathikaram is itself a unique work in the literature of the world; for we have no instance of a similar work in any other literature by a Royal author who had given up the worldly pursuits, and taken holy orders, and yet was called upon to compose an epic dealing with many lay and temporal institutions, pleasures, and pastimes, the lives and habits and ideals of various castes and professions, in commemorating

the life of an ideally chaste and virtuous woman. Nor can we find a similar instance anywhere of a same Royal author dealing impartially with the life and times of his brother and King Senguttuvan as also those of his rival kings. The moral fervour and the aesthetic perfection of that work are unsurpassed; and the descriptions of natural scenery are vivid and his narration of the story is entrancing. A stimulus to the study of that work and similar works is greatly added to by Mr. M. Raghavs Ayengar in writing and publishing this work.

His dedication of the book to the memory of the founder and first President of the Madura Tamil Sangam, while it expresses the author's gratitude for him is also appropriate in illustrating the principle for which the late Mr. Pandithurai Thevar, lived and worked, namely, the popularisation and improvement of the Tamil Language and Literature. Further Mr. Pandithurai's labours in the vindication of the claims of the Tamil Language and Literature somewhat bear an analogy to the achievement of the hero of this work in vindicating the greatness of the Tamil Kings of those times.

Madura,	}	T. C. SREENIVASA AYENGAR,
31—3—1915.		Secretary,

The Madura Tamil Sangam.

ஸ்ரீ:

மு க வு ரை.

[முதற்பதிப்பு]

சேரன்-செங்குட்டுவனைப்பற்றி முன்னூல்களிற்கண்ட விஷயங்களை, நவீனமுறையில் ஆராய்ந்து ஒரு சரித்திரமாகத் தொகுத்தெழுதவேண்டும் என்பது எனது நெடுநாளாவது ஆகும். இச்சேரனை நான் எடுத்துக்கொண்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது—பண்டைத் தமிழ்வேந்தருள்ளே இவன்பெருமைபெற்றவன் என்பதுடன், ஏனைத்தமிழரசரினும் இவனதுவரலாறு சிறிது அதிகமாகவும் காணப்பட்டது. இரண்டாவது—என்றாய்ச்சியிற்கண்ட சிலகருத்துக்களை வெளியிடுதற்கு இவன்சரித்திரமே ஏற்றதாயிருந்ததாகும். இவ்விருவகையாலும் நிகழ்ந்த என் சிறுவிருப்பத்தை இப்போது கைகூட்டுவித்த திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன். இவ்வாராய்ச்சிக்குச் செங்குட்டுவனைப்பற்றிய சிலப்பதிகாரவஞ்சிக்காண்டம் சிறந்த கருவியாயிற்று. அடியார்க்குநல்லாருரை இப்பகுதிக்குக் கிடையாதது விசனிக்கத்தக்கதாயினும், அவர்க்கும் முற்பட்ட அரும்பதவுரையொன்று வெளிவந்திருப்பது ஒருவாறு மகிழத்தக்கதே. இவ்வரும்பதவுரையைப் பெரும்பான்மை தழுவி, அக்காண்டத்தின் செய்யுணடையை இயன்றவரை உரைநடைப்படுத்தலானேன். செந்தமிழ்வளஞ் செறிந்துள்ள இளங்கோவடிகளது “பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற்குரையின் - நெழுதத் தொடங்கினேன்” இல்லையாயினும், அவ்வடிகளது அரும்

பெருங்கருத்துக்களைத் தமிழ்பிமானிகளெல்லாம் அறிந்து மகிழவேண்டும் என்னும் பேரவாவே இம்முயற்சியில் என்னைத் தூண்டியது. இவ் வுரைநடையை “வடநாட்டியாத் திரை” “பத்தினிக்கடவுளைப் பிரதிஷ்டித்தல்” என்ற இரண்டதிகாரங்களாலும் அறியலாம். “வஞ்சிமாநகரம்” “செங்குட்டுவன் காலவாராய்ச்சி” என்ற விஷயங்கள் விவாதப் பட்டவையாதலால், அவற்றைப்பற்றிய என்னப்பிராயங்களைச் சிறிது விரித்தெழுதல் ஆவசியகமாயிற்று. இவ்வதி காரங்களில் விவகரிக்கப்பட்ட என்கொள்கைகளை அறிஞர் கள் சோதித்துக்கொள்வார்களாயின், தமிழ்ச்சரித்திரத்தின் முக்கியமான பகுதியொன்று முடிவுபெற்றதாகும்.

செங்குட்டுவனைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு இன்றியமையாத கருவிகளெல்லாம், எவர்கள்வாயிலாக நமக்குக் கிடைத்தனவோ, அப்பெரியாரை இங்கே மறவாதுவந்தித்தல் நம் கடமையாகும். மஹாமஹோபாத்யாய - ஐயரவர்கள் நம் பாஷைக்குப் புரிந்துள்ள மகோபகாரமன்றோ, இத்தகைய ஆராய்ச்சி கட்டுகெல்லாம் காரணமாகும்? இவ்வாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அகநானூற்றுக்குறிப்புக்களை உதவிய ஸேது ஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீ-ரா. இராகவையங்கார் அவர்கட்கு என் வந்தனங்களை ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். இவற்றுடன் யானெழுதிய இச்சிறுநூலை அபிமானித்துத் தம்மியற்கையான உதாரகுணத்தாலும் தமிழ்பிமானத்தாலும் இதன் பதிப்புக்குவேண்டிய உதவிபுரிந்த ஸ்ரீமான்-S. Rm. M. Ct. பொத்தாச்சிச்சேட்டியாரவர்கள் பெருந்தகைமை என்னால் ஒருபொழுதும் மறக்கத்தக்கதன்று. இச்சரித்திர நாய

கனூன சேர்பெருமான் வீற்றிருந்தாட்சிபுரிந்த வஞ்சிமா
நகரின் பரிபாலனத்தலைமை பூண்டுள்ள இப்பிரபுவுக்கு,
அவனது சரித்திரநூலை ஆதரிக்கும் உரிமையும் இயல்பிலுண்
டன்றோ? இவர்கள், அறிவுதிருவாற்றல்களுடன் நீடு
வாழ்ந்து தமிழ் வளர்ச்சி புரிந்துவரும்படி திருவருள்
பெருகுவதாக.

இச்சரித்திரநாயகனால் தெய்வமாக வணங்கப்பெற்ற
பத்தினிதேவி (கண்ணகி)யின் செப்புத்திருமேனி யொன்று
“லண்டன்-பிரிட்டிஷ்-மியூவிய”த்தில் இருந்ததை டாக்டர்.
ஆந்தக்குமாரசுவாமியவர்கள் பிரதிசாயபெடுத்துப் பிரசுரித்
திருக்கிறார்கள்.¹ அப்பிரதிமை, இலங்கையினின்று 1830-ம்
வருஷம் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டதாம். அப்
பத்தினிதேவிபடிவத்துக்கு ஒரு பிரதியெடுத்து இந்நூலுட்
சேர்த்திருக்கின்றேன். இளங்கோவடிகள் கூறியபடி செங்குட்
டுவன்காலத்தே இலங்கையிற் கயவாகுவால் பிரதிஷ்டிக்கப்
பட்டபத்தினியின் சரியானசாயலை இது காட்டுவதுபோலும்.

சிலப்பதிகார மணிமேகலைப்பதிப்புக்களில், ஐயரவர்
களால் நன்கெழுதப்பட்டுள்ள கண்ணகி மணிமேகலைகளின்
சரித்திரச்சுருக்கங்களைப் பெரும்பான்மை தழுவினே, “செங்
குட்டுவன்காலத்து இரண்டு சரிதநிகழ்ச்சிகள்” என்ற அந்
காரம் வரையப்பட்டது. இப்பதிப்பினிற்றதியிற் சேர்த்

1. Selected Examples of Indian Art, Plate XXXIII,
—Pattini Devi.

திருக்கும் அதுபந்தமுதலியவற்றை நூலுடன் சேர்த்துப் படித்துக்கொள்ளுதல் முக்கியமாகும். இவற்றுள், பொருட் குறிப்பிலே சில அரும்பதங்கட்கு அருத்தங்களும் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூற்பதிப்பைச் சிறப்பித்தற்குரியவற்றை யெல்லாம் அன்புடன் செய்துதலிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்க்கு என்றும் நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையேன். இதுபோலும் சரித்திரகிரந்தங்களில் அபிப்பிராயபேதங்கள் நிகழக்கூடியது இயல்பாதலால், அறிஞர் என் குற்றங்குறைகளைப் பொறுத்தருள்வாராக.—மதுரை, 1—2—15.

[இரண்டாம்பதிப்பு]

சேரர்பெருமானான செங்குட்டுவன்வரலாறுபற்றி இற்றைக்கு 14-ஆண்டுகட்குமுன் யான் எழுதிவெளியிட்ட சரிதநூல், அறிஞர்களின் மதிப்பிற்கும் விமரிசனத்துக்கும் உரிய தாயமைந்ததற்குப் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன். இவ்வேந்தனது வாழ்க்கையின் ஒருபகுதியை இனிது விளக்குவதும், அடியார்க்கு நல்லாருரை இன்மையால் அறிதற்கரியதும் ஆகிய சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டமுழுமையும் செவ்விதின் ஆராய்ந்து முதன்முதலாக நான் உரைநடைப்படுத்தியதினின்றும், புதிய சரித்திரச்செய்திகள் பலவற்றை அதனில் வெளியிட்டதினின்றும் செங்குட்டுவன் விளங்கிய சங்க காலவிலையைப்பற்றிய தமிழாராய்ச்சி பின்பு பெருகுவதா

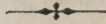
யிற்று என்பது தமிழ்மக்கள் பலரும் நன்கறிவர். இத்தகைய பயன் என் நூலால் விளைந்ததற்கு உண்மையில் உவக்கின்றே னாயினும், அவ்வுவப்பினிடையே உண்டாகிய வெறுப்பு நிகழ்ச்சியொன்றையும் இங்கு யான் வெளியிடாமலிருக்கக் கூடவில்லை. செங்குட்டுவன்வரலாற்றை நான் வெளியிட்ட தற்குமுன், அவ்வேந்தன் சரிதத்தை விரிவாக ஆராய்ந் தெழுதியவரேனும், வஞ்சிக் காண்டத்தை இளங்கோவடிகளது கருத்துப்பிறழாது வசனநடைப்படுத்தியவரேனும் எவருமே இலர். என்நூல் வெளிவந்து பலவாண்டு கழிந்த பின்பு, இச்சேரன்வரலாறுகளைத் தாமே ஆராய்ந்து எழு தியவர் போலவும், சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதிக் காண் டத்தை நடைப்படுத்தியவர்போலவும் என் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தங்கள்நடையில் மாற்றியெழுதி—‘பத்தினிப் பிரதிஷ்டை’ ‘செங்குட்டுவன்’ முதலிய பெயர்களால் என் பெயர் குறியாமலே புத்தகமச்சிட்டுப் பரப்பிவருகின்றனர் சிலர். இளங்கோவடிகளது கருத்துப்பிறழவும், மூலநயங் கெடவும் பொருள்வருவாயொன்றே கருதிப் பிறரதுழைப் பையும் கருத்தையும் இவ்வாறு தம்மவையாக்கிக் கொண்ட இன்னோர்செயலை அறிஞர்கள் என்னென்பரோ, அறியேன்! இது கிடக்க.

‘சேரன்-செங்குட்டுவ’னது முதற்பதிப்புத் தமிழ்மக் களால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவாறே, சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாராலும் பலவருஷங்கட்குமுன் பரீக்ஷா பாடமாக நியமிக்கப்பெறும் கௌரவம் அடைந்தது. அச் சங்கத்தாரை அடியொற்றி, மைசூர் கொழும்பு யூனிவர்ஸிடி

யார்களும் அவ்வாறே பாடமாக நியமிக்கலாயினர். இப்போது மறுமுறையும் நம் யூனிவர்ஸிடியார் 1931-ஆம் ஆண்டு இன்டெர்-மீடியேட் (Intermediate Examination) பாடங்களுள் ஒன்றாக இச்சரிதத்தைத் தெரிந்தெடுத்திருப்பது, ஆராய்ச்சி நூல்களில் அவர்கட்குள்ள அபிமானத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. நம் சேரன்-செங்குட்டுவன் இங்ஙனம் இரண்டாமுறை தமிழகத்தே உலாவருதற்கு அச்சங்கத்தார் காட்டிய பேரபிமானமே சிறந்தகாரணம் என்பதை நான் கூறவும் வேண்டுமோ?

இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் இன்றியமையாத திருத்தங்களும், கீழ்க்குறிப்புக்களும், அரியவாகக் கண்ட புதிய செய்திகளும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும், சேரர்தலைநகராகிய வஞ்சிமாநகர்பற்றி யான் முதலில் எழுதிய ஆராய்ச்சிப்பகுதி தமிழறிஞரால் தக்கவாறு விமரிசனஞ் செய்யப்பட்டுவந்ததில், யான்கண்ட முடிபே தமிழ்மக்கள் பலராலும் ஏற்கப்பெற்று உறுதி பெறுவதாயிற்று. இவ்விமரிசனங்களுள், ஸேதுஸம்ஸ்தானம் மஹாவித்வானும், என் அரும்பெறல் அத்தைமகனாருமாகிய ஸ்ரீமான்: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் வெளியிட்ட வஞ்சிமாநகரம் என்ற நூலை உண்மைகள் பலவற்றை ஒருமுகமாக விளக்கிநிற்பது என்பது யான் சொல்லவேண்டாததாம். 'கொங்குநாட்டுக் கருஆரே ஆதிச் சேரர்தலைநகர்' என்று யான் முதலிற்காட்டிய முடிபினைத் தம் அரியபெரிய நூலறிவாலும் துட்பமதியாலும் நிலைபெறநாட்டிய ஐயங்காரவர்களது அருங்கருத்துக்களில் வேண்டியவற்றையும், அவர்கள்

நேரில் தெரிவித்திருந்த புதியசெய்திகளையும் ‘சேரர்தலைநகர்’ என்ற இந்நூலதிகாரத்தே சேர்த்திருக்கின்றேன். செங்குட்டுவனது காலம்பற்றி யான் முதற்பதிப்பில் எழுதியவற்றைப் புதியவாக்கக்கண்ட செய்திகளுடன்வைத்து இப்போது சோதனைசெய்து வருதலால், அதனைத் தனியே வெளியிடக்கருதி இங்கு நிறுத்திக்கொள்ளலாயிற்று. இவ்வாறாகச் சேரன்-செங்குட்டுவன்சரித்திர நூலின் இரண்டாம்பதிப்பை இனிது நிறைவேற்றும்படி செய்வித்த எம்பெருமான் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.—திருவல்லிக்கேணி, 1 - 6 - 29.

[மூன்றாம் பதிப்பு.]

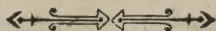
இரண்டாம் பதிப்பில் உள்ளபடியே பெரும்பாலும் இப்பதிப்பு அமைந்துளதாயினும், சிற்சில திருத்தங்களும் குறிப்புக்களும் புதியவாகத் தெரிந்தசெய்திகளும் அங்கங்கே இதனில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவாம்.

இங்ஙனம்,

திருவல்லிக்கேணி {
10—11—33 {

மு. இராகவையங்கார்,
“தமிழ் - லெக்ஸிகன் கமிட்டி”
தலைமைப்பண்டிதர்.

சேரன் - செங்குட்டுவன்.

1 - ம் அ தி க ா ர ம்

மு ன் னு னை ர.

புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்து அமைந்த புராதன ராஜ்யங்களுள்ளே, சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள், தக்ஷிணத்தில் விளங்கிய சிறந்த தேசங்களென்பது யாவரும் அறிந்ததாம். இவ்வரசுகளை முதன்முதல் நாட்டிய முன்னோர் இன்னாரென்றேனும், இவை தாபிக்கப்பெற்ற காலம் இஃதென்றேனும் இதுவரை எவரும் அளந்து கண்டவரல்லர். வான்மீகம்போன்ற புராதன வடமொழிக்காவியங்களிலும், அசோக சக்கரவர்த்தியதுபோன்ற ஆதி சிலா லிகிதங்களிலும், இம் முத்தமிழ்நாட்டு மக்களையும் பற்றிக் கௌரவமாகவே பிரஸ்தாபிக்கப்படுதலால், இன்னோரது பழமையும் பெருமையும் அறிஞர்களால் ஐயமின்றிக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதனால் 'படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவருங்குடிகள் இம் மூவேந்தரும்' என்று பரிமேலழகியார் எழுதிய முறையே¹ நாமுங் கூறிவிடுதல் பொருந்துமெனலாம். இவ் வேந்தர்களாட்சிக்கு உட்பட்ட நிலப் பரப்பு முழுதும் வடவேங்கடந் தென்குமரிகட்கு இடைப்பட்டதாகும். “வண்புகழ்மூவர் தண்பொழில்வரைப்பின்”²

1. திருவள்ளுவர், குடிமை, 5. உரை.

2. தொல்காப்பியம், பொருளதி. செய். 79.

என்றார் தொல்காப்பியனாரும். இந் நிலப்பரப்பு, தமிழ்நாடு தமிழகம்¹ என வழங்கப்படும்.

இங்ஙனம் பழமையும் பெருமையும் படைத்த சேர சோழ பாண்டியர்களுள், முதற்கணுள்ளவரே இச் செங்குட்டுவனது சரித்திர நூலுக்கு ஏற்புடையராவர். இவர்கள், சேரர், சேரலர் எனத் தமிழினும், கேரளர் என வடமொழியினும் வழங்கப்படுவர். இவ் வேந்தரது பூர்வசரித்திரமானது, ஏனைச் சோழபாண்டியருடையவைபோலவே செவ்விதின் அறியப்பட்டிலதேனும், பண்டை யிலக்கியங்களிற் கூறப்படுமளவில், இவரது அருமையும் பெருமையும் வேண்டியவளவு விளங்குகின்றன. செந்தமிழ் வளர்த்தவர் என்ற சிறப்புப் பாண்டியர்க்குரியதாகப் பழைய வழக்குள்ளதென்பது உண்மையே. ஆயினும், இக்காலத்து வெளிவந்துள்ள சங்கநூல்களை ஆராய்வோமாயின், தமிழ்வளர்த்த பெரும்புகழிற் சேரருந் தக்கபகுதி பெறுதற்குரியர் என்பதோடு, அறிவுதிருவாற்றல்களில் இன்னோர் ஏனைத் தமிழ்வேந்தர்க்குச் சிறிதும் குறைந்தவரல்லர் என்பதும் புலப்படும். இங்ஙனம் நூல்களிற்கண்ட சேரர் பெருமை யனைத்தையும் இங்கே விவரிப்பது எம் கருத்தன்று. ஆனால், இவ் வமிசத்தவருள்ளே, கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய பிரசித்த வேந்தனொருவனைத் தமிழறிஞரும் சரித்திர நூலோரும் சிலகாலமாக நன்கு தெரிந்திருக்கின்றனர். இவன் பெயர் சேரன் - சேங்குட்டுவன் என்பது.² தமிழ் நாட்டின் பழைய நிலைகளை ஆராய்ப்புக்க பண்டிதர் சிலர் தமிழ்ச்சரிதவுண்மை சிலவற்றைக் கண்டு வெளியிட்டதற்குப் பேருதவியாக நின்றது, இச் சேரவேந்தனது வரலாறேயாம். அதனால், வழிதிசை தெரியாமலிருந்த தமிழ்ச்சரிதத் துறையொன்றைக் காட்டி

1. சிலப். 3. 37; பதிற்றுப். 2-ம் பதிகம்; புறம் - 168.

2. 'சேரன் செங்குட்டுவனார்' என்று இளம்பூரணவடிகள் வழங்குதலுங் காண்க. (தொல். அகத். 30, உரை).

நிற்கும் தீபஸ்தம்பம் போன்றவனாக இச் செங்குட்டுவனைக் கூறல் தகும். இவ்வரசனது வரலாறுகளாக முன்னால்கருட் கூறப்பட்டவற்றை ஒருசேர ஆராய்வதனால், சேரவமிசத்தின் பழைய செய்திகள் மட்டுமன்றி, தமிழ்ச்சரித்திரத்தின் முக்கியமான பகுதியையும் நம்மவர் அறிந்துகொள்ள இடமுண்டாம். ஆனால், செங்குட்டுவன் சரித்திரத்திற்குப் பழைய நூல்கள் சிலவேயன்றிச் சாஸன உதவியொன்றும் இதுவரை நமக்குக் கிடைத்திலது. இதனால், எத்துணை இலக்கியப் பிரமாணங்கொண்டு விளக்கினும், சாஸனபரிசீலனை ஒன்றே யுடையார்க்கு நம்மாராய்ச்சியில் முழுநம்பிக்கையும் உண்டாதல் அரிதேயாம். ஆயினும், பண்டை நூல்கள் ஒற்றுமையுடன் கூறுஞ் செய்திகளை மதித்துத் தழுவிக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது என்பதை நல்லறிஞ ரெவரும் மறுக்கார். பழைய இலக்கியங்களிற் கண்ட சரித்திரவுண்மைகள் காலாந்தரத்திற் கிடைக்கும் சாஸனவுதவியால் வலி பெற்றுவருதலை நாம் கண்டுவருதலால், சங்கச் செய்யுள்களையே சிறந்த ஆதாரமாகக்கொண்டு நிகழ்த்தப்பெறும் இவ்வாராய்ச்சியும் பயன்றரத்தக்கதென்றே நம்புகின்றோம்.

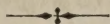
இனி, செங்குட்டுவனது வரலாறுகளை அறிவதற்குச் சாதனமாகக் கிடைத்துள்ள இலக்கியக்கருவிகளை நோக்குமிடத்து, அவை பெரிதும் மதிப்புக்குரியன என்பதில் ஐயமில்லை. என்னெனின், இவ் வேந்தர்பெருமானுடன் பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள் தாமியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு காண்டமுழுதும், தம் தமையனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை நேரிலறிந்தவாறு விளக்கியிருக்கின்றார். இவ்வாறு வெற்றிவேந்தனொருவன் செய்திகள் அவன் சகோதரராலே விரித்துரைக்கப்படுமாயின் நாம் அவற்றை நம்பத்தடையுமுண்டோ? அன்றியும், அங்ஙனம் பாடியவர் தமது பெரும் பதவியையும் துறந்துகின்ற ராஜருஷிபா

யிருப்பது, அவரது வாக்கின் தூய்மையையே வற்புறுத்த வல்லது: “முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது - அடிகள் நீரே யருளுக” என்று, அவரது நடுநிலையைப் புகழ்ந்தனர் அவர் காலத்துப் புலவரும். இதற்கேற்ப, செங்குடவேன் வரலாறுபற்றிய சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்தைப் படித்து வருவோரெவர்க்கும் கற்பனைகள் பெரிதுங் கலவாதது அப்பகுதி என்பது விளங்கத் தடையில்லை. இனிச் செங்குடவேனாலும் இளங்கோவடிகளாலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவரும் புலவர்பெருமானுமாகிய சாத்தனரால் இயற்றப்பெற்ற மணிமேகலையென்னும் நூலினும், இளங்கோவடிகள் கூறியவற்றோ டொத்தசெய்திகள் பல காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன், பழைய புலவர் பலரால் சேரவரசர் பெருமைகள் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட பதிற்றுப்பத்து என்னுந் தொகைநூலுள், பரணர் பாடிய ஐந்தாம்பத்து முழுமையும் இச்சேரனைப்பற்றி அமைந்துள்ளது. இப்பத்தினை, அப் புலவர்பெருமான் செங்குடவேன்முன்னர்ப் பாடி, அவனால் மிகுதியும் சம்மானிக்கப்பெற்றவர் என்பது, அதனிறுதிப் பதிகத் தொடர்களால் தெளிவாகின்றது. ஆகவே, இவ்வாராய்ச்சிக்குச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதிற்றுப்பத்து என்பவை சிறந்த சாதனங்களாகும். இவையன்றிச் சங்கச் செய்யுட்கள் சிலவும் வேறு புறக்கருவிகளும் உரிய வளவில் உபகாரப்படுவன. இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள சாதனங்களைக்கொண்டு செங்குடவேன் வரலாற்றையும், அவன் முன்னோரைப்பற்றிய செய்திகளையும், அவன்காலத்து அரசர் புலவர்களின் சரிதங்களையும், மற்றும் பல நிகழ்ச்சி நிலைமைகளையும் இனி விரித்துக்கூற முயல்வோம்.

2 - ம் அ தி க ர ம்

சேர வமிசத்தோர்.

செந்தமிழ் வேந்தர் மூவருள்ளே, செங்குட்டுவன் பிறந்த சேரவமிசத்தின் ஆதியுற்பத்தி எதனிலிருந்து தொடங்கியது என்பதை அறிதல் இப்போது அரிதாகும். சோழர் சூரியவமிசத்தவராகவும்¹ பாண்டியர் சந்திரவமிசத்தவராகவும்² பண்டை நூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல்போல், சேரவரசர் இன்னமரபினர் என்பதை நூல்கள் தெளிவுபடுத்தினவல்ல. பிற்காலத்தோர் இவ்வேந்தரை அக்கினி குலத்தவராக³ வழங்கினரேனும், அக்கொள்கைக்குப் பழைய தமிழாதாரங் கிடையாதிருத்தல் வியப்பாயுள்ளது.⁴ ஆயினும், இவரை வானவர் என்ற பெயரற் பண்டை நூல்களும் நிகண்டுகளும் குறிக்கின்றன. இதனால், இவ்வமிசம் ஆதியில் தெய்வசம்பந்தம் பெற்றதென்பதுமட்டில் தெளிவாகும்.⁵ சோழபாண்டியர் வமிசங்கள் இன்ன என்பதைக் குறித்துப்போந்த பண்டைநூல்கள், சேர வமிசத்தின்

1. “செங்கதிர்ச் செல்வன் றிருக்குலம்” (மணிமே. பதிகம். 9.)

2. “திங்கட் செல்வன் றிருக்குலம்” (சிலப். 11. 23.)

3. “இவன்செந் தழலோன் மரபாகி யீரேமுலகம் புகழ்சேரன்” (வில்லிபாரதம், திரௌபதி மாலை, 45.) எனக் காண்க. பிற்காலத் தவரான கொங்குச்சேரர்கள் தம்மைச் சந்திராதித்தியகுலத்தவராகக் கூறிக்கொள்வர். (ஆழ்வார்கள் காலநிலை, 171-ஆம் பக்கம் பார்க்க).

4. சோழ பாண்டியவரசர் சந்திரவமிசத்து யயாதிவழியிலுதித்த ஒருகிளையினராக ஹரிவம்சம் கூறும். ஆனால் இதற்குப் பண்டைத் தமிழாதாரம் காணப்படவில்லை.

5. வானவர் (Celestials) என்ற பெயர் சீனர்க்கு இன்றும் வழங்கி வருதலால், சேரர் ஆதியில் சீனதேசத்தினின்று வந்தவராக ஸ்ரீ. வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கருதினர். (The Tamils 1800-years ago, p. 52.)

மூலத்தையுமட்டும் அறியாதொழிந்ததை நோக்குமிடத்து, இம்மரபு ஏனையவற்றினும் புராதனமானதென்றே புலப்படுகின்றது. இக்கொள்கையை வலியுறுத்தும் மற்றொரு குறிப்பு முண்டு. அஃதாவது, வழக்கிலுள்ள 'சேர சோழ பாண்டியர்' என்னுந் தொடரில் சேரர் முற்படக் கூறப்படுதலேயாம். இங்ஙனங் கூறுவது, உலகவழக்கில் மட்டுமன்றிச் செய்யுள்வழக்கிலும் அடிப்பட்டதொன்றாகும். புறநானூறு தொகுத்த புலவர் மூவேந்தருட் சேரரைப்பற்றிய பாடல்களை முன்னரும், ஏனையிருவர் பாடல்களைப் பின்னரும் வைத்து முறைப்படுத்தி நுத்தலும், சிறபாணாற்றுப்படையுள்ளும் இங்ஙனமே குட்டுவன் (சேரன்), செழியன், செம்பியன் என்னுமுறை கூறப்படுதலும்¹ இங்கு நோக்கத்தக்கன. "போந்தை வேம்பே யாரென வருஉ - மாபெருந்தானையர்"² என, இச்சேரர்மாலையினையே முதற்கண் ஒதுவாராயினர் தொல்காப்பியனாரும். மேற்காட்டியவற்றுள், சேர பாண்டிய சோழர் என்னும் முறைவைப்பும் காணப்படினும், முன்னோரெல்லாம் சேரரை முதற்கண்வைத்துக் கூறுவதில் ஒத்திருத்தல் குறிப்பிடற்பாலதாம்.³

இனி, இச்சேரரது நாமம் ஊரும் புராதனவடநூல்களினும் கூறப்பட்டுள்ளன. வடமொழியாதிகாவியமாகிய வான்

1. அடி - 49, 65, 82.

2. தொல்காப்பியம், பொருளதி. புறத். 5; 3. மூவரசருள் பாண்டியனை முற்படவைத்து இளங்கோவடிகள் பாடியதைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து—"இவற்றுட் சேரனை முற்கூறுது பாண்டியனை முற்கூறிய தென்னை யெனின், இது மதுரைக் காண்டமாதலானும், இக்காப்பியஞ் செய்தவர் விழைவு வெறுப்பற்ற சேரமுனியாதலானும் 'முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது' எனச்சாத்தர்கூறினமையானும் என்க" என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதியதும் காண்க. (சிலப். 17, 'முந்நீரினுள்'-உரை.)

மீகராமாயணத்தே, சீதாதேவியை வானரவீரர் தேடிவரும் படி சுக்கிரீவன் குறிப்பிட்ட இடங்களுள் கேரளநாடும் முர சீபத்தனமும்¹ உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், முரசீபத் தனமென்பது மேல்கடற்கரையிலுள்ள முசிரிஎன்னும் பட்டி னமாகக்கருதப்படுகின்றது. இது முற்காலத்தே சுள்ளியென் னும் பேரியாறு கடலுடன் கலக்குமிடத்து விளங்கிய பெருந் துறைமுகமாகவும், சேரருடைய தலைநகரங்களுள் ஒன்றாக வும் இருந்ததென்பதும், மேனாட்டு யவனரது மரக்கலங்கள் மிளகு முதலிய பண்டங்களை ஏற்றிச்செல்வதற்கு இதுவே அக்காலத்தில் ஏற்ற நகராயிருந்த தென்பதும் தமிழ்நூல்க ளாலும்² தாலமிமுதலிய பழைய யவனாசிரியர் குறிப்புக்களா லுந்தெளிவாகின்றன. இம்முசிரியிருந்தவிடத்தில் பிற்காலத் துத்தோன்றிய நகரமே மகோதை என்ற கொடுங்கோளுராகும். ஆகவே சேரநாட்டையும் அதன் முக்கியநகரமொன்றை யும் வான்மீகமுனிவருங் குறிப்பிட்டமை தெரியலாம். இனி மற்றொரு புராதன இதிகாசமாகிய மகாபாரதத்தும் சேரர் செய்திகளை நாம் காணக்கூடும். பாரதப்போரில், பாண் டவர் பக்கத்தினின்று சேரர் துணைபுரிந்தவரெனப் பொது வாக அவ்விதிகாசத்தால் அறியப்படினும் உதியஞ் சேரல் என்பான் அப் பெரும்போர் முடியுங்காறும் அச்சேனைகட்டு உணவளித்தவ னென்று தமிழ்நூல்களிற் சிறப்பிக்கப்படு கின்றான். இதனையே தலைச்சங்கப் புலவராகக் கருதப்படும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்பவர்—

“அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

1. கிஷ்கிந்தாகாண்டம், 43 ம் ஸர்க்கம், 12-ம் சுலோகம்.

2. அகநா. 149; இதனை மரீசிபத்தனம் என்பர், வராகமிகிரர் (பிருஹத்ஸம்ஹிதை).

யீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்.”¹

என அவ்வரசனை நேரிற்பாடுதலால் அறிக. இச்செய்தி
யையே இளங்கோவடிகள்—

“ஓரைவ ரீரைம் பதின்ம ருடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த,சேரன் ”²

எனவும் கூறுவாராயினர். இனிச் சாஸனவழியே நோக்கு
மிடத்தும், இச்சேரவமிசத்தின் பழமை தெளியப்படும்.
இற்றைக்கு 2160 - வருஷங்கட்குமுன் விளங்கிய ஊனும்
மௌரிய சக்கரவர்த்தியுமாகிய அசோகனது காலத்தே இவ்
வமிசத்தவர் கேரளபுத்திரர் என வழங்கப்பெற்றுத் தென்
னாட்டில் பிரபலம் பெற்றிருந்த செய்தி அவன் சாஸனத்
தால் நன்கறிந்தது.³ இச்சக்கரவர்த்தியின் குடைக்கீழ்
இப்பரதகண்டத்தின் பெரும்பாகம் அடங்கியிருந்த காலத்
தும், தமிழ்நாடு தனியே சுதந்தரம் பெற்றிருந்ததெனின்,
சேரர்முதலிய பழைய தமிழரசரின் பெருமை இத்தகைத்
தென்பது கூறவும் வேண்டுமோ?

இனி, இவற்றை விடுத்துச் சங்கச்செய்யுட்களிற் கூறப்
பட்ட சேரவரசரை நோக்குவோம். பதிற்றுப்பத்து, புறநா
னூறு முதலிய நூல்களிலே சேரவரசர் பலரைக் காணலாம்.
இவற்றுட் பதிற்றுப்பத்துமுழுமையும் சேரவமிசத்தவரைப்
பற்றியதென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. இதுவரை
அகப்படாத இதன் முதலும் இறுதியுமாகிய பகுதிகள்
நீங்க, ஏனையெட்டுப் பத்துக்கள் மஹாமஹோபாத்தியாய:

1. புறம். 2.

2. சிலப்பதிகார வாழ்த்துக் காதை, ஊசல்வரி.

3. V. A. Smith's Early History of India, p. 173.

ஸ்ரீ உ வே. சாமிநாத ஐயரவர்களால் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு சேரனது அருமை பெருமைகளைக் கூறுவதாம், ஒரொரு புலவராற் பாடப்பெற்றதாம். இப்பத்துக்கள் ஒவ்வொன்றன் முடிவிலும் பதிகங்களும் வாக்கியங்களும் இந்நூலைத் தொகுத்த புலவரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தொகுத்த புலவர் இன்னொரென்பது தெரியவில்லையேனும் பழமையுடையராகவே தோற்றுகின்றார். அவர் கூற்றாகவுள்ள பதிகங்களும் வாக்கியங்களும் அவ்வச்சேரனைப்பற்றிய செய்திகள் பலவற்றை அறிவிப்பதோடு, பாடினோர்பெயர்முதலிய வரலாறுகளையும், அப்புலவர் பெற்ற பரிசில்களையும், பாடல்பெற்ற அரசரது ஆட்சிக்காலங்களையும் நன்கு விளக்குவனவாம். இந்நூலிற்கண்ட செய்திகளால், செங்குட்டுவனுட்படச் சேரர் எண்மர் வரலாறுகளைச் சுருக்கமாக நாம் தெரியலாம். அவர்களை அடியில் வருமாறு காண்க.

- (1) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்.
- (2) பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன்.
- (3) களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்.
- (4) கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்.
- (5) ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்.
- (6) செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்.
- (7) பெருஞ்சேர விரும்பொறை.
- (8) இளஞ்சேர விரும்பொறை.

[தந்தையும் மாற்றாந்தாய் மக்களும்.]

மேற்கூறிய சேரர்கட்கும் செங்குட்டுவனுக்கு முள்ள தொடர்பை இனி ஆராய்வோம். பதிற்றுப்பத்தினுள் செங்குட்டுவனைப்பற்றிய ஐந்தாம்பத்துப் பதிகத்தான், அவன், “வடவ ருட்கும் வான்ரோய் நல்லிசைக் - குடவர் கோமான் நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு” மகன் என்று கூறப்படுகின்றான். இதனால் இரண்டாம்பத்தில் புகழப்படும் இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதனே நம்சேரன் தந்தை என்பது விளங்கும். “ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயன் - தென்னங் குமரியொடாயிடை, மன்மீக் கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே”¹ என இவனது வடதிசை வெற்றியை அவ்விரண்டாம்பத்தே குறிப்பிடுதல் காண்க. செங்குட்டுவன் உடன்பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள், இமயம்வரை வெற்றிப்புகழ் பரப்பிய தம் தந்தை செயலை இணைத்துக் “குமரியொடு வடவிமயத் - தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலாதற்கு...சோழன்மகளின்ற மைந்தன்” எனத் தம் தமையனைக்கூறுதலும் இங்கு அறியத்தக்கது.

இந்நெடுஞ்சேரலாதன், உதியஞ்சேரல் என்ற வேந்தனுக்கு வெளியன்வேண்மான்மகள் நல்லினியிடம் பிறந்தவன். இவனது அரிய செயல்களாவன:—இமயம்வரை படைபெடுத்துச் சென்று அம்மலைமேல் தன் இலாஞ்சனை யாகிய வில்லைப் பொறித்தது; தமிழகமுழுமையுந் தன் செங்கோலின்கீழ் வைத்தாண்டது; தன்னுடன் பொருத ஆரிய அரசரை வென்று அவரை வணங்கச் செய்தது; யவன அரசரைப் போரிற்றிடித்து, அக்காலவழக்கின்படி நெய்யை

1. இங்ஙனங் குறிக்குமிடமெல்லாம், பதிற்றுப்பத்தினையே கொள்க. 2. பதிற்றுப். 11.

அவர் தலையிற் பெய்து கையைப் பின்கட்டாகக்கட்டி, அவரிடத்தினின்றும் விலையுயர்ந்த அணிகளையும் வயிரங்களையும் தண்டமாகப்பெற்று, அவற்றைத் தன் தலைநகராகிய வஞ்சியிலுள்ளார்க்கு உதவியது; கடலிடையே தீவொன்றில் வசித்த தன் பகைவர்மேற் கப்பற்படையுடன் சென்று, அவரது காவன்மரமான கடம்பை வெட்டியெறிந்து, அப்பகைவரைப் போர்தொலைத்தது முதலியனவாம்.¹ இவற்றுள் இறுதியிற் கண்ட சேரலாதன்பகைவர், கடம்பைத் தம் குலமரமாகக் கொண்டு, மைசூர்த்தேசத்தின் மேல்பாலை ஆண்ட கதம்பவேந்தராகக் கருதப்படுகின்றனர்.² இக்கடம்பெறிந்த அரிய செயலைச் செங்குட்டுவன் காலத்தவரான மாமுலனார் என்ற புலவரும் சிறப்பித்தனர்.³

இச்சேரனை 2-ம் பத்தாற்பாடிய அந்தணரான குமட்டுர்க்கண்ணனார், இவனால் உம்பற்காட்டில்⁴ ஐந்துநூர் பிரமதாயமும்⁵ தென்னாடுவருவாயிற் பாகமும் பெற்றனர். இவ்வேந்தன் 58-வருஷம் வீற்றிருந்தான்.⁶ இனிச் சேரலாதர் இருவராகக்கொண்டு, இமயவரம்பனும் செங்குட்டுவன்தந்தையும் வேறுவேறானவர் என்று கருதற்குச் சிறந்த சான்றொன்றும் காணப்பட்டிலது. செங்குட்டுவனை அவன் சகோதரர்—“மாரீர் வேலிக் கடம்பறுத் திமபத்து, வானவர்மருள

1. பதிற்றுப்பத்து, 2-ம் பதிகம்.

2. Mysore and Coorg from the Inscriptions. p. 21.

3. “வலம்படு முரசிற் சேரலாதன், முநீ ரோட்டிக் கடப் பறுத் திமபத்து, முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து, நன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்னார், பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்” (அகநா. 127.)

4. அகநானூறு, 264, 357.

5. அந்தணர்க்கு இறையிலியாக விடப்படுவது.

6. பதிற்றுப்பத்தின் 2-ம் பதிகம்.

மலைவிற்பூட்டிய, வானவர் தோன்றல்” என்று கூறுதலானும்¹ அங்ஙனங் கடம்பறுத்த இமயவரம்பன்மகனே நம்சேரன் என்பது உணரப்படும்.

இந் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குத் தம்பியாக விளங்கியவன், பல்யானைச் செல்கேழு குட்டுவன் என்பவன்; எனவே, செங்குட்டுவனுக்கு இவன் சிறியதந்தை என்பது தானே விளங்கும். இச்செல்கேழுகுட்டுவனை 3-ம்பத்தாற்பாடிய பாலைக்கேளாதமனார் வேண்டுகோளின்படி இவன் பத்துப்பெரு வேள்விகளை நடப்பிக்க, முடிவில் அப் பார்ப்பனப்புலவரும் அவர் மனைவியுஞ் சுவர்க்கம் புக்கார் என்பர். இவன் மலையாள நாட்டின் பகுதிபை ஆண்டவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெரியலாகும்.² இவ்வேந்தன் வீரனும் ஞானியுமாக இருபத்தையாண்டு வீற்றிருந்தான்.³

இனி, இமயவரம்பனுக்கு மனைவியர் இருவராவர். இவருள் ஒருத்தி சோழன் - மணக்கிள்ளியின் மகளாகிய நற்சோனை என்பாள். இந் நற்சோனையிடம் பிறந்த மக்களே, செங்குட்டுவனும் இளங்கோவடிகளும்; “நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியின்ற மகன்”⁴ “சேரலாதற்குச் சோழன் மகள் நற்சோனையின்ற மக்களிருவருள்”⁵ எனப்படுதல் காண்க. இந்த நெடுஞ்சேரலாதனுடைய மற்றொரு மனைவி, வேளாவிக்கோமானான பதுமன் என்பவன் மகள். இவளிடம் அச் சேரனுக்குப் பிறந்த மக்கள், களங்காய்க்

1. சிலப். 25, 1-3. 2. ஷு, 23, 63—6; பழமொழி. 316.

3. பதிற்றுப். 3-ம் பதிகம். 4. ஷு, 5-ம் பதிகம். 5. சிலப்பதிகாரப் பதிகம், அடியார்க்கு நல்லாருரை.

கண்ணி நார்முடிச்சேர லும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனு
மாவர்¹. இவருள், முன்னவன் முடிசூடுகின்ற சமயத்தில்
முடித்தற்குரிய கண்ணியுங் கிரீடமும் பகைவர் கவர்ந்ததனால்
உதவாமைபற்றி, அவற்றுக்குப் பிரதியாகக் களங்காயாற்கண்
ணியும் நாரால் முடியுஞ்செய்து புனைந்துகொண்டு பட்டம்
பெற்றமையின் 'களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்' என்
னும் பெயர்பெற்றான்.² இச்சேரனுக்குப் பெரும்பகைவனாகி
அவனுட்டைக் கவர்ந்தவன், கடம்பின் பெருவாயில் என்ற
ஊர்க்குரிய நன்னன் என்பவன். இவனை, மேற்றிசையிலுள்ள
வாகைப் பெருந்துறை என்னுமிடத்தில் நடந்த பெரும்
போரிற் கொன்று, தானிழந்த நாட்டை இவ்வேந்தன் திரும்
பப்பெற்றான் என்று கல்லாடனார் கூறுவர்.³ இங்ஙனம் இவன்
பெற்றது பூழிநாடென்பது, "பூழிநாட்டைப் படையெடுத்
துத் தழீஇ" என இவன்பதிகங் கூறுதலினின்று புலப்படு
கின்றது. இவனை 4-ம் பத்தாற்பாடிய புலவர், காப்பியாற்
றுக்காப்பியனார் என்னும் அந்தணர். அவர் இவனைப்பாடி,
40-நூறுயிரங் காணமும்⁴ இவனுட்டிற் பாகமும் பரிசுபெற்
றார். இச்சேரல் இருபத்தைந்தாண்டு வீற்றிருந்தான்.⁵

1. 4, 6-பத்துப் பதிகங்கள்.

2. பதிற்றுப்பத்து, 38 - உரை.

3. "குடாஅது, இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செரு
விற, பொலம்பூ ணன்னன் பொருதுகளத் தொழிய, வலம்படு
கொற்றந் தந்த வாய்வாட், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்;
இழந்தநாடு தந்தன்ன" (அகநானூறு. 199.)

4. இது, சேரரின் பழைய நாணயமாகப் பதிற்றுப்பத்துப்
பதிகங்களால் தெரிகிறது. மலைநாட்டில் 3 - சுழஞ்ச அல்லது
1½-பணம், காணம் என இப்போறு வழங்குகின்றது. (Dr. Gu-
dert's Malayalam Dictionary.)

5. 4 - ம் பத்துப்பதிகம்.

இந்நார்முடிச் சேரலின் தம்பியாகிய சேரலாதன் செங்கோற் பெருமையாற் சிறந்தவன். இவனது வீரச்செயல்களிலே, தண்டாரணியத்திலுள்ளவரால்¹ கவரப்பட்ட ஆட்டு நிரைகளை மீட்டுத் தொண்டியிற் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்ததே சிரப்புடையது; இதுபற்றியே ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் எனப்பட்டான். இவன் மேல்கடற்பக்கத்து நரவுளன்ற நகரில் இருந்தாண்டவன்.² இவ்வேந்தன் தன்னை 6 - ம் பத்தாற்பாடிய காக்கைபாடினியார் நச்சேளையார் என்னும் பெண்புலவர்க்கு, அணிகலன் செய்துகொள்வதற்காக ஒன்பது காப்³ பொன்னும் நூறுயிரங்காணமுங் கொடுத்து அவரைத் தன் ஆஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு அபிமானித்தனன். இச்சேரலாதன் முப்பத்தெட்டாண்டு வீற்றிருந்தான்.⁴

இனி, பதிற்றுப்பத்துத் தொகுத்த புலவர் நார்முடிச் சேரலைப்பற்றிய பகுதியை நான்காவதாகவும், அவன் தம்பி ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனது பகுதியை ஆறாவதாகவும் வைத்து, இடையிற் செங்குட்டுவனைப் பற்றியதை அமைத்திருக்கின்றார். இதனால் நார்முடிச்சேரல் செங்குட்டுவனுக்கு முற்பட்டவனாகவும், அவன் தம்பி சிறிது பிற்பட்டவனாகவுங்கருத இடமுண்டாகின்றது. காலமுறையில் வைத்தே பதிற்றுப்பத்துத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலை அதனுட்கண்ட பதிகங்களாலும் வாக்கியங்களாலும் உய்த்துணரலாகும்.

செங்குட்டுவனது 5 - ம் பத்துப் பதிகத்தால் அவன் தாய்ப்பாட்டனாகத் தெரியும் மணக்கிள்ளி, உறையூரிலிருந்

1. தண்டாரணியம், ஆரியநாட்டிலுள்ளதோர் நாடு. இஃது இப்போது பம்பாய் மாகாணத்தைச் சார்ந்ததாகும். (Dr. Bhandarkar's History of Dekkan. p. 136.)

2. பதிற்றுப்பத்து, 60—நேரா (Naura) என்ற பெயரால் யவனசிரியர்குறிப்பிட்ட மேல்கடற்கரையூர், இந்நறவூரே ஆகும் என்பர். (வஞ்சிமாநகர், பக். 65.)

3. கா - துலாம் என்னும் நிரையளவு.

4. 6 - பத்துப்பதிகம்.

தாட்சிபுரிந்த சோழனாவன். செங்குட்டுவன் மாற்றாந்தாயைப் பெற்றவனாக 4,6-ம் பத்துப் பதிகங்கள் கூறும் வேளாலிக்கோ மான்பதுமன் என்பவன் பொதினிமலைக்குரிய¹ ஆவியர்குலத்தோன்றல். இவ்வேளாவியின் பெயரால் வஞ்சியின்புறத்தே ஒரு மாளிகை அமைக்கப்பட்டிருந்ததென்று தெரிகின்றது.²

[சேரரின் மற்றொரு கிளையினர்.]

இனி, பதிற்றுப்பத்தின் இறுதிமுன்று பத்துக்களாற் புகழப்பட்ட அரசர், சேரமரபின் மற்றொரு கிளையினராகத் தோற்றுகின்றனர். அந்துவஞ்சேரல் இருட்போறை என்பவன் இம்மரபின் தலைவன் என்பதும், இவன்மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன என்பதும் 6-ம்பத்துப்பதிகத்தால் அறியப்படும். இவ்வந்துவஞ்சேரல், முடித்தலைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழனுக்குப் பகைவன்.³ இச்சேரன் மகனான செல்வக்கடுங்கோ, பெருங்கொடைபாலும் அருங்குணங்களாலும் பெயர்பெற்றவன்; திருமால் பத்தியிற் சிறந்து விளங்கியோன்⁴; கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமான் தம் உயிர்த்துணைவனாக விளங்கிய வேள் - பாரி உயிர்நீத்ததும், அப்பாரியின் உத்தமகுணங்கள் பலவும் இச் செல்வக்கடுங்கோவிடம் உள்ளனவாகக் கேள்வியுற்று இவனைக் காணச் சென்று ஏழாம்பத்தை இச்சேரன்முன் பாடினார்.⁵ அவர்

1. பொதினி என்பது பழனியின் பழையபெயர். இவ்வாவியர் இதனையாண்டமைபற்றியே, இஃது ஆவிரந்தடி என வழங்கப் பெற்றது. இவ்வாவியர் குடியில் உதித்தவருள், வள்ளலான பெரும்பேகனும் ஒருவன். (யாமெழுதிய வேளிர் வரலாறு 33-4-ம் பக்கம் பார்க்க.)

2. சிலப்பதிகாரம். 28; 196—8; புரநானூற்றில் (13) 'வேண்மாடம்' எனப்பட்டது இதுவேயாதல்வேண்டும்.

3. புரநானூறு. 13. 4. 'மாயவண்ணனை மன்னுறப்பெற்று' என இவன்பதிகங் கூறுதல் காண்க. 5. இவ்வேழாம்பத்தின் முதற்பாட்டில், இச்செய்தியைக் கபிலரே கூறுவர்.

பாடலைக்கேட்ட செல்வக்கடுங்கோ அவ்வந்தணப் பெரியார்க்குச் சிறுபுறமாக¹ நூறுயிரங் காணம் அளித்ததோடு, நன்றி² என்னுங்குன்றில் தானும் அவரும் ஏறிநின்று தன்கண்ணிற்கண்ட நாடெலாங்காட்டி அப்புலவர்க்களித்தான்.³ இவ்வருங்கொடையை “நனவிற்பாடிய நல்லிசைக் - கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே” எனப் பிற்காலத்தவரும் புகழ்தல்காண்க.⁴ இவன்மனைவி-நெடுஞ்சேரலாதற்கு மகட்கொடுத்த வேளாவிக் கோமானுடைய மற்றொரு மகளாவள்.⁵ ஆகவே நெடுஞ்சேரலாதனும் செல்வக்கடுங்கோவும் சகல முறையினரென்பது விளங்கும். இவ்வேந்தர்பிரான் இருபத்தைந்தாண்டு வீற்றிருந்தவன்.⁶ இவன் சிக்கற்பள்ளி என்னுமிடத்திற் காலஞ்சென்றவனென்று தெரிகின்றான்.⁷

இச் செல்வக்கடுங்கோவுக்குப் பிறந்த வீரமகன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பான். இவன் அதியமானது தகடீர் மேற் படையெடுத்துச் சென்று பெரும்போர் புரிந்து, அவ்வுரையழித்து அவ்வதியமானையும் கொன்றான். இப்போர்ச் செயலே தகடீர் யாத்திரை⁸ என்னும் பண்டைநூலிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது. இவ் வெற்றிபற்றித் ‘தகடீரெறிந்த’ என்னும் அடையுடன் இவன் வழங்கப்படுவன். இப்பெருஞ்

1. சிறுபுறம் - சிறுகொடை. 2. இஃது, இக்காலத்துத் தேனன்றமலை என வழங்கும்; சேலம் ஜில்லா ஊற்றங்கரைத் தாலுகாவின் தென்பகுதியில், மஞ்சவாடிக்கணவாயின் வடபாலுள்ளது. நன்றிகுன்றத்துஜீயர் என்ற வைஷ்ணவப் பெரியார்திருநாமமும் இம்மலையூரடியாகவே வந்ததாகும். 3. 7-ம் பத்துப் பதிக வாக்கியம். 4. பதிற்றுப். 85. 5. 8-ம் பதிகம். 6. 7-ம் பதிகவிறுதி. 7. புறநானூறு. 387.

8. இதனுட் சில பாடல்கள், தொல்காப்பியவுரை, புறத்திட்டு முதலியவற்றிற் காணப்படுவதன்றி, நான்முழுதும் இதுவரை அகப்பட்டதில்லை.

சேரலை எட்டாம்பத்தாற் புகழ்ந்தவர் அரிசில்கிழார் என்ற புலவர்பெருமான். இவர் பாடல்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்த இச்சேரன், தானுந் தன்மனைவியும் வெளியே வந்துநின்று 'தன்கோயிலிலுள்ளனவெல்லாம் கொள்க' என்று ஒன்பது நூறாயிரங் காணத்தோடு தன் அரசுகட்டிலையும்¹ புலவர்க்குக் கொடுப்ப, அவர் 'யானிரப்ப நீ யாள்க' என்று அவற்றைத் திரும்பக் கொடுத்து அவ்வரசனுக்கு அமைச்சப் பூண்டார். இச்சேரன் பதினேழாண்டு வீற்றிருந்தான்.² இப்பெருஞ்சேரலுக்கு மனைவியாகிய அந்துவஞ்செள்ளை வயிற்றில் உதித்தவன் இளஞ்சேர லிரும்பொறை என்பான். இவன், தன்னை ஒன்பதாம்பத்தாற் பாடிய பெருங்குன்றூர்கிழார் என்ற புலவர்க்கு "மருளில்லார்க்கு மருளக்கொடுக்க என்று உவகையின் முப்பத்திராயிரங் காணங்கொடுத்து, அவரறியாமை ஊருமனையும் வளமிகப்படடைத்து, ஏருமின்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையொடு, பன்னீராயிரம் பாற்படவகுத்துக், காப்புமறந் தான் விட்டான்" என்று கூறப்பட்டுளது.³ இவ்வளவு சிறப்பாகப் புலமையைக் கௌரவித்த அரசர் முற்காலத்தே வேறெவருங் காணப்பட்டிலர்.⁴ இவ்விளஞ்சேரல் பதினாறாண்டு வீற்றிருந்தவன்.

1. சிங்காதனம். 2. 8-ம் பத்துப்பதிகம். 3. 9-ம் பத்துப்பதி

கம். காப்புமறம் - காவல்வீரர்.

4. பெருங்குன்றூர்கிழார் இவ்வேந்தனைப் பாடியனவாகப் புறநானூற்றிற் காணப்படும் உக0, உகக-ம் பாடல்களால், அப்புலவரை நெடுங் காலங் காக்கும்படி வைத்துப் பின் ஒன்றுங்கொடாமலே இவ்வேந்தன் அனுப்ப, அதுபற்றி மனமுடைந்துசென்றனர் அப்புலவர் என்பது தெரிகின்றது. இதனால், பெருங்குன்றூர்கிழாரது நல்வாழ்வுக்கு வேண்டியவனைத்தையும் அவரூரில் அவரறியாமலே அமைத்துவைத்துப் பின்னர் வெறுக்கையொடு அவரைவிடுத்தனன் இவ்விளஞ்சேரல் என்பது உய்த்துணரப்படும். இச்சரிதம்போலப் பிற்காலத்து வழங்குவது சத்திழற்றப் புலவர் என்பவர் வரலாற்றென்றேயாம்.

இனி, இவ்விளஞ்சேரலின் முன்னோருள், மாந்தரன்¹ என்பவனும், கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேர லிரும்பொறை என்பவனும் பிரபலர்களாகக் காணப்படுகின் றனர். இவருள் முன்னவனே 'மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ' எனப் பரணராலும் பாடப்பட்டவனாதல் வேண் டும்.² மற்றொருவனாகிய கோப்பெருஞ்சேர லிரும்பொறையை நரிவெருடத்தலையார் என்ற புலவர் சென்றுகண்டதும் அவர் தம் பழைப நல்லுடம்பு பெற்றனர் எனப்படுகின்றார்.³ மேற் குறித்த மாந்தரனின் வேறாக, யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேர லிரும்பொறை என்பவனொருவன் புலவனும் வள்ளலும் போர்வீரனுமாக நூல்களால் அறியப்படுகின்றான். இவன் கபிலர்காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டிருந்தவ னான்.⁴ ஐங்குறுநூறு இவனால் தொகுப்பிக்கப்பட்ட தென்பர். இவன் மேற்குறித்த இளஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு மகன் போன்ற நெருங்கிய உறவினன் என்பது 'சேய்' என இவன் சிறப்பிக்கப்படுதலினின்று கருதக்கூடியது. இவர்களன்றிப் பிற்காலத்தில் கணைக்காலிரும்பொறை⁵ என்பவனொருவனும் இவர்வழியில் ஆண்டனன். இவரையெல்லாம் இரும்பொறை மரபினர் என்று நாம் கூறுதல் தகும். செங்குட்டுவனை, இவ் இவ்விரும்பொறைமரபின் முன்னோருள் ஒருவனாகப் பதிற் றுப்பத்துக் கூறுதலால்,⁶ இம்மரபினரும் நம்சேரன் மரபின ரும் நெருங்கிய தாயத்தார் என்பது தெளிவாகின்றது.

1 'அறன்வாழ்த்த நற்காண்ட, விறன்மாந்தரன் விறன்மருக' எனக் காண்க. (பதிற். 90). 2. அகம்-142. 3. புறம்-5. 4. ஷ, 53.

5 புறம். 74; காவழி நாற்பது என்னுஞ் சிறுநூல், இவ்விரும் பொறைக்கும் சோழன் செங்குணனுக்கும் நிகழ்ந்த கழுமலப்போரைப் பற்றிப் பொய்கையாராற் பாடப்பெற்றது.

6 'கடலிகுப்ப வேலிடும்' என அந்நூலுள் இவன்முன்னோர் செயலாகக் கூறப்படுவது செங்குட்டுவன் செய்தியேயாகும். (பதிற். 90.)

[இரும்பொறை மரபினர்.]

1. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ.
2. கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேர விரும்
பொறை.
3. அந்துவஞ்சேர விரும்பொறை.
4. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் X பதுமன்றேவி.
5. தகரேறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறை
X அந்துவஞ் செள்ளை.
6. இளஞ்சேர விரும்பொறை.
7. யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேர விரும்பொறை.
8. கணைக்கா விரும்பொறை.

மேற்குறித்தவர் அல்லாத வேறு சேரவரசர்சிலரும் புறநானூறு முதலிய சங்கச்செய்யுட்களிற் கூறப்படுகின்ற ரேனும், அவர்கட்கும் செங்குட்டுவனுக்குமுள்ள தொடர்பு நன்கு விளங்கவில்லை. இச்சேரர்கிலையினருள், அதியர் அதிகமான்கள் என்பவரும் ஒருவர். கடைச்சங்க நாளில் அதிகமான் நெடுமானஞ்சி என்பவன், வீரனும் வள்ளலுமாக விளங்கியவன். இவன்வழியிற் பிற்காலத்தும் பலர் வாழ்ந்த செய்தி சாஸனங்களால் தெரிகின்றது.¹

1. இவ்வதியரது தலைநகரம் தகரே என்பது. இது சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள தர்மபுரி என்ற ஊராகும். 8 - ம் நூற்றாண்டின னான தகரேதிகமா னொருவன் நாமக்கல்லில் அதியேந்திர விஷ்ணுக் கிருகம் என்ற திருமால்கோயிலொன்று கட்டியவன். 13 - ம் நூற் றாண்டில் விகாத்தகிய பெருமாள் என்ற சிற்றரசன் தன்னைச் 'சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி' என்றும், 'வஞ்சியர் குலபதி' என்றும் கூறிக்கொள்ளுகின்றான். (S. I. I. i, 106)

இனி, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடைய மக்களும் இரும்பொறைமரபினரும், சேரநாட்டில் வேறுவேறு தலைநகரங்களில் ஆட்சி புரிந்தவர்கள். அம் முறையில், கருவூராகிய வஞ்சிமாநகரம் தலைமையரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்கு உரியதாக விளங்க, மாந்தை தொண்டி, நறவூர் முதலியன அவன்தாயத்தாரான சேரர்க்குத் தலைநகரங்களாகவிருந்தன எனத் தெரிகின்றது. மாந்தையுந் தொண்டியும் சேரதேசத்திற் சிறந்த நகரங்கள் என்பது, “சேரலாதன்...நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து”¹ “குட்டுவன் மாந்தை”² எனவும், “குட்டுவன்...தொண்டி”³ எனவும் நூல்கள் கூறுதலால் அறியலாம். நறவூரைப்பற்றி மேலே குறிப்பிட்டேம். இம்மூன்று தலைநகரங்களும் கடற்கரையில் அமைந்தவை⁴.

மேற்கூறிப்போந்த சேரமரபினரெல்லாம் அறிவுதிரு ஆற்றல்களால் தங்காலத்தே ஒப்புயர்வற்று விளங்கியவரென்பதும் செந்தமிழ்வளர்ச்சிசெய்தவருள் இன்னோரே அக்காலத்துச் சிறந்துநின்றவரென்பதும் இவர்களைப்பற்றிய பழம் பாடல்களால் நன்கு வெளியாகின்றன.

[செங்குட்டுவன் சகோதரர்.]

செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய நெடுஞ்சேரலாதன், வேற்பஹைக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி என்னுஞ் சோழனுடன்

1. அகம். 27. 2. ஷ., 376. 3. ஷ., 290.

4. கடல்கெழு மாந்தை” (நற்றிணை, 395) “கானலந்தொண்டி” (புறம். 48.) எனக் காண்க. மாந்தையை மரந்தை என்று படித்தற்கும் இடனுண்டு. இவற்றுள், தொண்டி என்பது முற்காலத்தே பல தேச மரக்கலங்களும் வந்துதங்கும் பெருந்துறைமுகமாக விளங்கிய தென்பது முன்னூல்களாலும் தாலமி (Ptolemy) முதலிய யவனாசிரியரது குறிப்புக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. இப்போது, அகலப் புழையை அடுத்துள்ள தொண்டிப் பாயில் என்னுஞ் சிற்றூரைப் பழைய தொண்டியாகக் கருதுவர்.

பெரும்போர் புரிந்தபோது, அவ்விருவருமே போர்க்களத்
தில் ஒருங்கிறந்தனர் என்பது, அவர்களிறந்துகிடந்த நிலையை
நேரிற்கண்டு கழாத்தலையாரும் பரணரும் மனமுருகிப்
பாடியபாடல்களால் தெரியலாகும்.¹ இந் நெடுஞ்சேரலாதன்
58-ஆண்டு வீற்றிருந்தவன். இவன் பேராற்றலுடன் விளங்
கியதற்கேற்ப, இவன்மகன் செங்குட்டுவனும் பெருவீரனாய்
அவனது சிங்காதனத்துக்குரியனாயினான். நெடுஞ்சேரலாதன்
சிவபிரானைநோக்கி நோற்று அப்பிரானருளாற் செங்குட்டு
வனைப் பெற்றவனென்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது.² இவன்
அரசாட்சிபெற்றதில் விசேடச்செய்தியொன்றும் உண்டு.
நெடுஞ்சேரலாதனுக்குமகனாகச் செங்குட்டுவனுடன் இளங்
கோ ஒருவனும் பிறந்திருந்தனன். இவ்விளங்கோ பேரறிவும்
உத்தமகுணங்களும் வாய்ந்தவன். ஒருநாள் பேரத்தாணியில்
மன்னர்கள் புடைசூழ, இந்நெடுஞ்சேரலாதன் தன் மக்க
ளிருவருடனும் வீற்றிருந்தபோது, நிகழ்வது கூறவல்ல
நிமித்திகனொருவன் அவ்வத்தாணி மண்டபத்தை அடைந்து,
அரசனையும் அவன் மக்களையும் அடிமுதன் முடிவரை
நோக்கி— “வேந்தர் வேந்தே! இனி நீ விண்ணுலகு
செல்லுங்காலம் நெருங்கியது; நீ தாங்கியுள்ள செங்கோலை
நின் மக்களிருவருள் இளையோனே தரித்தற்குரியவன்”
என்று பலருமறியக் கூறினான். இதிகேட்ட மூத்தவனான
செங்குட்டுவன் மனமுளைந்து நிற்க, அஃதறிந்த இளங்கோ,
அந்நிமித்திகள் முறைமைகெடச் சொன்னதற்காக அவனை
வெகுண்டு, தன் தமையன்கொண்ட மனக்கவலை நீங்
கும்படி அவ்வத்தாணிக்கண்ணே அரசாளுரிமையை முனி
ந்து துறவுபூண்டு, வீட்டுலகத்தை ஆளுதற்குரிய பெரு
வேந்தனாக விளங்கினன்—என்பர். கருவிலே திருவுடை

1. புறநானூறு, 62, 63.

2. சிலப்பதிகாரம், 26: 98 9; 30: 141-2.

யராயிருந்தும் இளமையில் தாம் துறவுபூணும்படி நேர்ந்ததைத் தம் அழகிய வாக்கால் இவ்விளங்கோவே கூறியிருத்தல் அறிந்து மகிழற்பாலது. செங்குட்டுவனுடன் பத்தினிக்கடவுளை வழிபட்டுத் திரும்பும்போது, தேவந்தியின் மேல் அக்கடவுள் ஆவேசித்துத் தம்மைநோக்கிக் கூறியதாக இவ்வரசமுனிவர் கூறுவதாவது:—

“வேள்விச் சாலையில் வேந்தன் பெயர்ந்தபின்
யானுஞ் சேன்றேன், என்னெதி ரெழுந்து
தேவர் திகைமேற் றிகழ்ந்து தோன்றி
‘வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை
நுந்தை தாணிழ லிருந்தோய்! நின்னை
அரைசவீற் றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டென்று
உரைசெய் தவன்மே லுருத்து நோக்கிக்
கொங்கலிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச்
செங்குட் டெவன்றன் செல்லல் நீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முன்
அகலிடப் பாரம் அகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேனெடுந் தூர்த்து
அந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்து’ என
என்றிற் றுரைத்த இமையோ ரிளங்கொடி”¹ எனக்காண்க.

இவ்வரலாற்றையே அரும்பதவுரையாளரும் அடியார்க்குநல்லாரும் தத்தம் உரைகளில் சிறிது விரித்துக்கூறினர்.² இவற்றால், செங்குட்டுவன் பட்டமெய்துவற்கு முன்பு நிகழ்ந்த இளங்கோவின் துறவுவரலாறு வெனியாம். இங்ஙனம்துறந்தபின், இளங்கோவடிகள் என வழங்கப்பெற்று, வஞ்சிமாநகரின் கீழ்த்திசையிலுள்ள ‘குணவாயிற்கோட்டம்’

1. சிலப்பதிகாரம். 30: 170-83.

2. ஷே, பதிகம்; 30: 174-85, அரும்.

என்ற இடத்தில் வசித்துவந்தனர்.¹ இவர் பெருந்துறவியாக இருந்தது மட்டுமன்றி, அக்காலத்திருந்த உத்தமகவிகளுள் ஒருவராகவும் விளங்கினார். தமிழைம்பெருங் காவியங்களுள் ஒன்றாகச் சிறப்பிக்கப்படும் சிலப்பதிகாரம் இவ்வடிகள் இயற்றிய தென்பதையும், அதன் சொற்பொருள் வளங்களையும் அறிந்து விபவாத அறிஞருமுண்டோ? இந்நூலை அடிகள் பாடுதற்குக் காரணமாகநின்ற பெரும்புலவர், மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனார் என்பவர். இப்புலவரைத் தலைமையாகக்கொண்ட அவைக்கண்ணே இளங்கோவடிகள் தம் நூலை அரங்கேற்றினர்.³ அவ்வச் சமயநிலைகளையும் தமிழ் மூவேந்தர் பெருமைகளையும் நடுநிலைபிறழாது கூறிச்செல்வதிலும், இயற்கைச்சிறப்புக்களை எடுத்துரைப்பதிலும், உத்தம தருமங்களை உணர்த்துவதிலும் இவ்வடிகட்கிருந்த பேராற்றல் மிக வியக்கற்பாலது. இவ்வடிகளைச் சைனமதத்திற் பற்றுள்ளவராக இவரது வாக்கின்போக்கால் ஊகித்தற்கு இடமுண்டேனும், வைதிகசமயத்தவராகக் கருதற்குரிய சான்றுகளுமுள்ளன. அதனால், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரதுபோல, எப்பாலவர்க்கும் இயையும்படி இவரது நூற்போக்கு உள்ளதென்றே சொல்லலாம். இவர்கொள்கை எத்தகையதாயினும், மதாந்தரங்களை ஒப்பநோக்குங் குண

1. 'குணவாயிற் கோட்டத் தரசுதுறந் திருந்த, குடக்கோச்சேரல் இளங்கோவடிகட்கு' என்பது பதிகம். குணவாயிற் கோட்டம் என்பதற்குத் 'திருக்குணவாயிற் கோயில்' என்பது பொருள். இது, வஞ்சியாகிய கருவூர்க்குக் கீழ்த்திசையில் உள்ள குணவாசல் என்ற தலமாகும்; "கொடுங் கோவலூர் திருக்குணவாயில்" (தேவா. பொது, க்ஷேத். 7) "குடவாயில் குணவாயி லானவெல்லாம்" (ஷே, பொது, அடைவு. 7) என்ற தேவாரங்களாலும் அறிக.

2. இவர் வரலாற்றை 'இருபெரும் புலவர்' என்னும் இந்நூற்பகுதியுட் காண்க.

3. "உரைசா லடிக ளருள மதுரைக் - கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்." (சிலப். பதி. 88 - 9)

மும் அவற்றில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் மிக்கவர் இவ்வடிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்றும் இவர் அருமை பெருமைகள் இந்நூலில் உரியவிடங்களில் எல்லாம் கூறப்படும்.

[செங்குட்டுவேன் மனைவிமக்கள் முதலியோர்.]

சேரன் - செங்குட்டுவனுடைய கோப்பெருந்தேவியாக விளங்கியவள் இளங்கோவேண்மாள்¹ என்பாள். “இளங்கோவேண்மா ஞடனிருந் தருளி”² “வதுவை வேண்மாள் மங்கல மடந்தை”³ எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பது காண்க. இதனால், இப்பெருந்தேவி வேளிர்துலத்தவள் என்பது பெறப்படும். இவளொருத்தியையன்றி வேறு மனைவியரைச் செங்குட்டுவன் மணந்திருந்தவனாகத் தெரியவில்லை. நம் சேரனுக்குக் குட்டுவேஞ்சேரல்⁴ எனப்பெயர்பூண்ட மகனொருவன் இருந்தனன். பரணரென்னும் புலவர்பெருமான் ஐந்தாம்பத்தால் தன்னைப் பாடியதுகேட்டு மகிழ்ந்த செங்குட்டுவன், அவ்வந்தணர்க்குப் பெரும்பொருளோடு, இக்குட்டுவஞ்சேரலையும் பரிசாக அளித்தானென்று அப் பத்தின் இறுதிவாக்கியங் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் ‘மகனைப் பரி

1. இளங்கோ வேண்மாள் என்பது, இளங்கோவேளிர் மரபினள் எனப் பொருள்படும். இருக்குவேள், இருங்கோவேள் (Ep. Rep. 1908, pp. 87 9) இளங்கோவேள் (Ibid, 315 of 1903) என்பன, பிற்காலச் சோழர்காலத்து விளங்கிய கொடும்பாளூர் வேளிர்க்கு வழங்கிய சிறப்புப்பெயர்களென்பது சாஸனங்களால் தெரிகின்றது. இதனால், இவ் வேளிர்மரபும் செங்குட்டுவன் மனைவியின் மரபும் ஒன்றென்பது பெறப்படுகின்றது. சேரவேந்தர்தாயமுறை என்ற நூலுள் (பக். 34 9) இவற்றை விரித்துள்ளேம்; ஆண்டுக் காண்க. 2. சிலப்பதிகாரம், 25, 5. 3. ஷு. 28, 51.

4. குட்டுவஞ்சேரல் - (செங்) குட்டுவனுக்கு மகனாகிய சேரல் எனப் பொருள்படும்.

சனித்தான்' என்பது, பரணரிடங் கற்று வல்லனும்படி அவனைக் குருகுலவாசஞ் செய்ய நியமித்ததைக் குறிப்பது போலவே தோற்றுகின்றது. இக் குட்டுவஞ்சேரல் மேற் குறித்த கோப்பெருந் தேவியிடம் பிறந்த மகனாதல் வேண்டும். இம்மகன் பட்டம்பெற்ற பின்னர், முற்கால முறைப்படி வேறுபெயரும் இவனுக்கு வழங்கியிருத்தல் கூடும். ஒருகால், சோழன் பெருநற்கிள்ளி, பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி—இவருடன் நட்புப் பூண்டிருந்த சேரமான் மாரிவேண்கோ என்பவன் இக்குட்டுவஞ் சேரலோ என்று கருதற்கு இடமுண்டு. (புற. 367)

செங்குட்டுவன் தாயுடன் பிறந்த அம்மான் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி என்பவனென்றும், அவ் வம்மானுக்கு மகன் சோழன்-இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியென்றும் புலப்படுகின்றன. இதற்குற்ற காரணங்களைச் “செங்குட்டுவன் காலத்தரசர்” என்ற அதிகாரத்துள் விளக்கியுள்ளோம். இவ்வாறு பண்டை நூல்களால் தெரிந்த வளவிற செங்குட்டுவன்சுற்றத்தாரைப் பின்னர் வருமாறு தொகுத்துக் காட்டலாம். இவரைப்பற்றிய விவரங்களை ஆங்காங்கு அறிந்துகொள்க.

[செங்குட்டுவன் சுற்றத்தார்.]

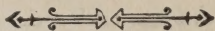
1. தந்தையைப் பெற்ற பாட்டன்— உதியஞ்சேரல்.
2. „ „ „ பாட்டி—வெளியன்வேண்மான் நல்லினி.
3. தந்தை— இமயவரம்பன்-நெடுஞ்சேரலாதன்.
4. தாய்— நற்சோனை.
5. இளைய சகோதரர்— இளங்கோவடிகள்.
6. மனைவி— இளங்கோவேண்மாள்.
7. மகன்— குட்டுவஞ்சேரல்.

8. சிறியதந்தை— பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்.
9. தாய்ப்பாட்டன்— சோழன் மணக்கிள்ளி.
10. அம்மான்— காரியாற்றுத் துஞ்சிப நெடுங்கிள்ளி.
11. அம்மான் சேய்— இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி.
12. மாற்றாந்தாய்— „ பதுமன்றேவி.
13. ஷை தாய்வயிற்றுப் { நார்முடிச்சேரல்.
பிந்நோதரர் { ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்.
14. ஷை தாய்ப்பாட்டன் —வேளாவிக்கோமான் பதுமன்.
15. தாயத்தார்— { இரும்பொறை மரபினர்.
{ அதிகமான்கள்.

3-ம் அதிகாரம்.

செங்குட்டுவன்

போர்ச் செயல்கள்.

நெடுஞ்சேரலாதன் விண்ணுலகஞ் சென்றபோது செங்குட்டுவனுக்கு உத்தேசம் 20 - வயது கொள்ளலாம். 55-ஆண்டு செங்குட்டுவன் அரசுபுரிந்தவனென்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறுதலால், ஏறக்குறைய 75-வருஷம் இவன் இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். இவனது நீடித்த ஆட்சியில் நிகழ்ந்த செய்திகள் முழுதும் நமக்குத் தெரியக் கூடவில்லை. ஆயினும், சிலப்பதிகாரமும் பதிற்றுப்பத்தும் இவனால் நிகழ்த்தப்பட்ட அருஞ்செயல்கள் சிலவற்றைக் குறித்திருக்கின்றன. அவற்றிற்கண்ட செங்குட்டுவன் வீரச் செயல்களிலே சிறப்புடையவை அடியில் வருவனவாம்.

1. தன் தாயைக் கங்கைநீராட்டச் சென்றபோது ஆங்கெதிர்த்த ஆரியவரசர் பலருடன் நடத்திய போர்.

2. கொங்கர் செங்களத்து நடத்திய போர்
3. கடல்வழியே சென்று நடத்திய போர்
4. பழையனுடன் நடத்திய போர்
5. சோழர் ஒன்பதின்மருடன் நடத்திய போர்

என்பன. இப்போர்களிற் சில, இன்னகாரணம்பற்றி நிகழ்ந்தன என்ற விவரத்தைச் செங்குட்டுவன் சகோதரரே நன்கு விளக்கினரில்லை. ஆயினும் முன்னூல்களின் குறிப்புக் கொண்டு அடியில்வருமாறு அறியப்படுகின்றன; இப்போர்களுள்—

(1) செங்குட்டுவன் தன் தாயான நற்சோணையைக் கங்காஸ்நானஞ் செய்விக்கக்கருதிச் சென்ற வடநாட்டியாத்திரையில், ஆரியவரசர்பலர் திரண்டுவந்து இவனை எதிர்த்துப் பெரும்போர் விளைத்தனரென்றும், அவரையெல்லாம் அப்பேராற்றங்கரையில் இச்சேரன் தனியனாக நின்று பொருது வெற்றி கொண்டனனென்றும் தெரிகின்றன. இதனை,

“கங்கைப் பேர்யாற்றுக் கடுப்புன னீத்தம்
எங்கோ மகளை யாட்டிய வந்நான்
ஆரிய மன்ன ரீரைஞ் ஞாற்றுவர்க்கு
ஒருநீ யாகிய செருவெங் கோலங்
கண்விழித்துக் கண்டது கடுங்கட் கூற்றம்.”

(சிலப். 25: 160 - 64)

என்னும் இளங்கோவடிகள் வாக்கால் அறிக. “எங்கோ மகள் என்றது செங்குட்டுவன் மாதாவை; அவளை இவன் கொண்டுபோய்த் தீர்த்தமாட்டினதொரு கதை” என்பர், அரும்பத உரையாசிரியர். இனிச் செங்குட்டுவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன், முற்கூறியபடி பெருவிறற்கிள்ளியுடன் பொருது இறந்தபோது, அவன்மனைவியரும் உடனுயிர்த் தனர் என்பது, புறநானூற்றின் 62 - ம் பாடலாற் புலப்படுகின்றது. இதனால், செங்குட்டுவன் தாய் நற்சோணையும் தன்

கணவன் சேரலாதனுடன் சககமனஞ் செய்தவன் என்பது பெறப்படும்; ஆயின், அத்தாயின்பொருட்டு அமைத்த பத்தினிப்படிமத்தைச்¹ செங்குட்டுவன் கங்கைநீராட்டச் சென்றவனாதல் வேண்டும். கங்கைக்கரையில் செங்குட்டுவன் நிகழ்த்திய இவ்வரியசெயல் அவனது கன்னிப்போராகக் கருதப்படுகின்றது.

(2) இனிக் கொங்கர் செங்களத்தே செங்குட்டுவன் ஒரு போர் நடத்தியதாகத் தெரிகின்றது. இதனில், சோழ பாண்டியருஞ்சேர்ந்து எதிர்த்தனரென்றும், அவரது கொடி படைகளையெல்லாம் கைக்கொண்டு, அப்போரில் யாவரும் புகழ்த்தக்க பெரியவெற்றியைச் செங்குட்டுவன் பெற்றனனென்றும் இளங்கோவடிகள் பாடுகின்றார்.² கொடுகூர் என்ற நகரம் இக்கொங்கர்³ போரிலே செங்குட்டுவனால் அழிபட்டதாகும். “கொடுகூரெறிந்து” என்பது பதிற்றுப்பத்து.⁴ கொடுகூர்நாடு என்பதொன்று, இப்போது மைசூரிராஜ்யத்தின் தென்பகுதியாகிய புன்னாடு விஷயத்தின் ஒருபிரிவாக

1. உடன்கட்டையேறிய பத்தினியின் உருவம்வரைந்த சிலை; இதனை, மாஸ்திகல் (=மஹாஸ்தி கல்) என்பர், கன்னடநாட்டார்.

2. “நும்போல் வேந்தர் நும்மோ டிகலிக்
கொங்கர்செங் களத்துக் கொடுவரிக் கயற்கொடி
பகைப்புறத்துத் தந்தன ராயினு மாங்கவை
திசைமுக வேழத்தின் செவியகம் புக்கன.”

(சிலப். 25: 152-55)

3. ஈண்டுக் கொங்கர் என்பவர், கங்கவரசர் ஆவர். இவ்வரசரைக் ‘கொங்குதேச ராஜாக்கள்’ என்று வழங்குதலும் அறியத்தக்கது.

4. பதிற்றுப். 5 - ம் பதிகம்.

வும், சேரமானுக்குரிய பூமியாகவும்¹ இருந்ததென்று பழைய சாஸனமொன்று கூறுகிறது. இக் கொடுகூர்நாட்டின் தலைநகரே சேரனாள் அழிக்கப்பட்டதாதல்வேண்டும்.

(3) இனிப் பரணரென்ற புலவர் பெருமான் பாடிய ஐந்தாம்பத்தில் மிகுதியாகப் பாராட்டப்படும் செங்குட்டுவன் வீரச்சேயல்கள், அவன் கடலிற் படைகளைச் செலுத்தியதும், பழையனென்பவனை அழித்ததுமாம். இவற்றுள் முதற்சேயல், கடலை அரணாகக்கொண்டு இடர்விளைத்தபகையரசர் கூட்டத்தை, எண்ணிறந்த மரக்கலங்கள்மூலம் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகொண்டதைக் குறிக்கின்றது.² இளங்கோவடிகள்—

1. இரவிதத்தனது குமாரலிங்க சாஸனம். ஷே இரவிதத்தன் என்ற சிற்றரசன், சேரன் அநுமதிபெற்றுப் பிராமணனொருவனுக்கு அந்நாட்டிலுள்ள கிராமமொன்றைத் தானஞ்செய்தான் என்பதனால் கொடுகூர்நாடு பிற்காலத்தும் சேரனுரிமையாயிருந்ததென்பது அறியப்படும். (Indian Antiquary, Vol. XVIII, 1889. p. 367.)

2. “இனியா ருளரோ முன்னு மில்லை
வயங்குமணி யிமைப்பின் வேலிபு
முழங்குதிரைப் பனிக்கடல் மறுத்திசி னோரே.” (பதிற்றுப். 45)

“கோடுநரல் பவ்வங் கலங்க வேலிட்
டுடைதிரைப் பரப்பிற் படுகட லோட்டிய
வெல்புகழ்க் குட்டுவன்.” (ஷே, 46)

“கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர்புக்குச்
கடலொடு மிழந்த பனித்துறைப் பரதவ” (ஷே, 48)

“படைநிலா வில்ங்குங் கடன்மரு டானை
மட்டவிழ் தெரியன் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறாஅது வில்ங்குசினஞ் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஓங்குதிரைப் பவ்வ நீங்க லோட்டிய
நீர்மா ணென்க நிறத்துச்சென் றமுந்தக்
கூர்மத னழியரோ நெஞ்சே.” (அகம். 212)

“நெடுங்கட லோட்டி, உடன்றுமேல்வந்த வாரிய மன்னரைக்
கடம்புநற் கங்கைப் பேரியாற்று வென்றோய்” (28: 119-21)

“மறத்துறை முடித்த வாய்வாட் டானையொடு
பொங்கிரும் பரப்பிற் கடல்பிறக் கோட்டிக்
கங்கைப் பேரியாற் றுக்கரை போகிய
செங்குட்டுவன்.” (சிலப். இறுதிக்கட்டுரை.)

என, கடலோட்டிய செய்தியோடுசேர்த்து ஆரியரை வெற்றி
கொண்டதை இருமுறை இணைத்துக் கூறுதலால், செங்
குட்டுவன், தன்தாயையோ அவள்படிமத்தையோ நீராட்டு
தற்குக் கங்காயாத்திரை செய்ததற்குச் சிறிதுமுன்பு இக்
கடற்போரை நடத்திப் பகைவென்றவனாகவே தோற்றுகின்
றான். கடலிற்செய்த இவ்வருஞ்செயல்பற்றியே “சேரமான்
கடலோட்டிய வேல்கெழுசுட்டுவன்”¹ “கடல்பிறக் கோட்
டியசெங்குட்டுவன்”² என இவ்வேந்தன் புகழப்படுவன். இவ்
னது கடற்படையெடுப்பில், தனக்குச்சிறந்த வேலையேற்றிக்
கலங்களைச் செலுத்தி, தன்னுள்வாழ்வார்க்கு அரணயிருந்த
கடல்வலியை அழித்தமையால், மேற்குறித்த பெயர்கள்
வழங்கலாயின என்பர்.³ இவன்தந்தை நெடுஞ் சேரலாத
னும் இங்ஙனமே கடல்நடுவிலிருந்த தன் பகைவர்மேற் படை
யெடுத்துச்சென்று வென்றசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்
பட்டது. இனி இளங்கோவடிகள்,

கொங்கணர் கலிங்கர் கொடுங்கரு நாடர்
பங்கனர் கங்கர் பல்வேற் கட்டியர்
வடவா ரியரொடு வண்டமிழ் மயக்கத்துன்
கடமலை வேட்டமென் கட்புலம் பிரியாது.”

(சிலப். 25: 156-59.)

1. புறம் - 369. 2. பதிற்றுப்பத்து, 5-ம் பத்துப்பதிகம்.
3. ஷே. 45, 46-ம் அடிகளின் உரை காண்க.

என்று கூறிய செய்தி, இப்போருடன் தொடர்புடையதோ அன்றித் தனியானதோ தெரிந்திலது. இதனால், தன் காலத் தரசர் பலர்க்குப் பேரச்சம்விளைத்த தனிவீரனாக விளங்கிய வன் நம் செங்குட்டுவன் என்பது பெறப்படும்.

(4) இனிச் செங்குட்டுவனது வெற்றிப்புழைக் கேது வாகிய மற்றொரு போர், பழையன் என்பானுடன் நிகழ்ந்ததாகும். பழையன் என்பவன் பாண்டியன் படைத்தலைவனாகிய பெருவீரன். இவன் மோகூர் என்னும் ஊருக்குரியவன்; பழையன் மோகூர் ரவையகம்” என்பது மதுரைக் காஞ்சி (508). இப்பழையனை ‘மோகூர்’ எனவும் வழங்குவர்; “மொய்வளஞ் செருக்கி மொசிந்துவரு மோகூர்”¹ “மோகூர் பணியாமையின்”² எனக் காண்க. மோரியவரசர் திக்குவிசயஞ்செய்துகொண்டு தென்றிசைநோக்கி வந்தபோது, இப்பழையன் அவர்க்குப் பணியாமையால், அவர்க்கும் இவனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததென்று தெரிகிறது. செங்குட்டுவன் இப்பழையனுடன் பகைமை பூண்டு போர்புரிந்தது, நெமிந்தூரத்திருந்த தன் நட்பரசனாகிய அறுகை³ என்பவனுக்கு இப்பழையன் பகைவனாயிருந்தமையால், அந் நண்பனுக்கு உதவிசெய்வதற்காகவே என்று பரணர் பாடுவர். ஈண்டு அறுகையெனப்பட்டவன் கோசர் அன்றி வடநாட்டு அரசருள் ஒருவனாதல் வேண்டும். அப்பழையன் பெரும் போரில், அவனது காவன்மரமாகிய வேம்பினைத் துண்டந் துண்டங்களாகத் தறிப்பித்து, அப்பகைவன் யானைகளையே கடாவாகவும், அவன் மகளிரது கூந்தலை அறுத்துத்திரித்து

1. பதிற்றுப்பத்து. 44. 2. அசம். 251.

3. “துண்கொடி யுழினை வெல்போ ரறுகை
சேண னுயினுங் கேளென மொழிந்து
புலம்பெயர்ந் தொளித்த களையாப் பூசற்
கரண்கடா வுறீஇ யணங்கு நிகழ்ந்தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு” (பதிற். 44)

அதனையே கயிறாகவுங்கொண்டு வண்டியிலிட்டு இழுப்பித் தனன் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.¹ இப்போரைப்பற்றி, இளங்கோவடிகளும் தம் நூலுட் சிறப்பித்தனர்.²

(5) இனி, கடற்கரையிலுள்ள வியலூரை³ ஒருபோரிற் செங்குட்டுவன் எறிந்தனனென்றும், இதனையடுத்து நேரிவாயிலிலே சோழமன்ன ரொன்பதின்மரை அழித்ததோடு, இடும்பாதவனத்தும்⁴ இவன் வெற்றிபெற்றனனென்றும் சிலப்பதிகாரங் குறிக்கின்றது⁵. இவற்றுள் ஒன்பது மன்னரென்றது, சோழர்குடியிற் பிறந்த இளங்கோவேந்தர் ஒன்பதின்மரை⁶. செங்குட்டுவனுக்கு அம்மானாகிய சோழன் இறந்துபோனதும், அவன்மகனும் தன் மைத்துனனுமாகிய இளஞ்சோழன் பட்டத்தை அடைந்தகாலத்தே, அதுபொருமல் பெருங்கலகம்விளைத்துச் சோனாட்டை அலைத்துநின்ற சோழவமிசத்தவர் ஒன்பதின்மரை உறையூர்க்குத் தென்பக்.

1. பதிற்றுப்பத்து - 44, 5 - ம் பதிகம்.

2. “பழையன் காக்குங் குழையி னெடுங்கோட்டு வேம்புமுதல் தடிந்த எந்துவாள் வலத்துப் போந்தைக் கண்ணிப் பொறைய” (சிலப். 27: 124 - 126.)

3. “கறிவளர் சிலம்பிற் றஞ்சம் யானையிற், சிறுசூரல் நெய்தல் வியலூர்” (சிலப். 28: 114-5) எனப்படுதலால், இது, கடன்மலை நாட்டுள்ளதோர் ஊர் என்பது புலனாகும். நன்னன் வேண்மானுக்கு இஃது உரியதாயிருந்ததென்று தெரிகின்றது (அகம். 97).

4. இது, சோழநாட்டில் திருத்துறைப்பூண்டியை அடுத்துள்ளதும் தேவாரப்பாடல் பெற்றதுமான இடும்பாவனம் என்ற தலம் போலும். 5. “சிறுசூர னெய்தல் வியலூ ரெறிந்தபின், ஆர்புனைதெரிய லொன்பது மன்னரை, நேரி வாயில் நிலைச்செருவென்று, நெடுந்தோர்த் தானையொ டிடும்பிற் புறத்திறத்துக், கொடும்போர்கடந்து” (சிலப். 28: 115 - 19.)

6. “ஆராத் திருவிற் சோழர்குடிக் குரியோ, ரொன்பதின்மர் வீழ்” என்றார் பதிகத்தும்.

கத்துள்ள நேரிவாயில்¹ என்ற ஊரில் நிகழ்ந்த போரிலே ஒரு பகலிற்கொன்று, தன் மைத்துனச்சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவினன் செங்குட்டுவன். தம் தமையனது இவ்வரிய செயலை வியந்து:—

“மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பின ரொன்பது மன்னர்
இளவரசு பொருஅர் ஏவல் கேளார்
வளநா டழிக்கு மாண்பின ராதலின்
ஒன்பது குடையு மொருபக லொழித்தவன்
பொன்புன திகிரி ஒருவழிப் படுத்தோய்” (சிலப். 27: 118-23.)

என இளங்கோவடிகளே கூறுதல் காண்க. “ஆராத் திரு
விற் சோழர்குடிக் குரியோர் - ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்
புறத் திறுத்து” என்றார் பதிற்றுப்பத்தினும். செங்குட்டு
வன் மைத்துனனாகிய இவ்விளஞ்சோழன்பெயர் பெருங்
கிள்ளியென்பது சிலப்பதிகாரத்து உரைபெறு கட்டுரையாற்
புலப்படும்.² இவன் இன்னான் ஆவன் என்பதும் பிறவும்
‘செங்குட்டுவன் காலத்தரசர்’ என்றபகுதியிற் காண்க. இவ்
வரலாறுகளால், நம்சேரர்பெருந்தகை நடத்திய போர்களிற்
சில பொதுவாக ஒருவாறு அறியப்படுதல் கண்டுகொள்க.

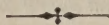
1. ‘நேரிவாயில் - உறையூர்த் தெற்கில்வாயிலதோர் ஊர்’
என்றார், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் (சிலப். 28, 117).
சோழர்க்குச் சிறந்த நேரிமலைக்குச் செல்லும் உறையூர்வாயிலில்
இருந்தமையின், அவ்வூர் இப்பெயர் பெற்றதுபோலும்.

2. இவனைப் பெருநற்கிள்ளி என்பர், அடியார்க்கு நல்லார்.
(சிலப். பக். 31.)

4-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் காலத்து

இரண்டு சரித நிகழ்ச்சிகள்.

செங்குட்டுவனது நீடித்த ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த விசேட சம்பவங்களுள்ளே, இரண்டு சரிதங்கள் மிகச் சிறப்புடையன. அவை, கோவலன்கண்ணகிகளைப் பற்றிய தும், கோவலனுடைய கணிகைமகள் மணிமேகலையைப் பற்றியதுமாம். இவ்விருசரிதங்களில், முன்னதைச் செங்குட்டுவன் சகோதரரான இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரமென்ற காவியத்தாலும், பின்னதை அவ்வடிகள் காலத்துப் புலவராகிய மதுரைக் கூலவாணிகன்சாத்தனார் மணிமேகலையென்ற காவியத்தாலும் மிகவழகாகப் பாடியிருக்கின்றனர். இவ்விரண்டு நூல்களும் அகவற்பாவில் தனித்தனி முப்பது காதைகளுடையனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்கண்ட அவ்விருவேறு சரித்திரச்சுருக்கங்களும் அடியில்வருமாறு:—

I. கோவலன் கண்ணகிகள் வரலாறு

சோனாட்டில், காவிரி கடலொடுகலக்குமிடத் தமைந்ததும் சோழரது பழைய இராசதானியுமாகிய புகார் என்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், வணிகர்தலைவனாகிய மாசாத்துவான் என்பவன், தன்மகன் கோவலனுக்கு மாநாய்கன் என்ற வணிகன்மகள் கண்ணகியை மணம்புரிவித்துத் தனி மாளிகையில் வேண்டியனவற்றை அமைத்து அவர்களை வாழ்ந்துவரும்படி செய்ய, அவர்களும் அறவோர்க்களித்தல் அந்தணரோம்பல்முதலிய தருமங்களைச்செய்து இல்லறத்தை இனிது நடத்திவந்தனர்.

இங்ஙனம் நிகழ்ந்துவருங்கால், மிக்க அழகும் ஆடல் பாடல்களில் தேர்ச்சியுமுடைய மாதவி என்னும் நாடகக் கணிகையைக் கோவலன் காதலுற்று, தன்பாலுள்ளபொருள் களை நாளும் அவள்பொருட்டுச் செலவிட்டுக் கண்ணகியைப் பற்றிய சிந்தனையின்றியே தன் காமக்கிழத்தியுடன் கலந்து மகிழ்ந்து வருவானாயினன். கண்ணகி தன் கணவனது பிரிவுக்கு வருந்தினளாயினும், அதனை வெளிக்காட்டாதிருந்தாள். இங்ஙனம் நிகழ்ச் சோழர்கள் இந்திரன்பொருட்டு ஆண்டுதோறும் நடத்தும் இந்திரவிழாவானது அக்காலத்துச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவ்விழாவின் முடிவில், நகரத்துள்ளார் வழக்கம்போலத் தத்தம் பரிவாரங்களுடன் கடலாடுதற்குச் சென்றனர். கோவலனும் தன் காதற் கணிகையுடன் கடற்கரையடைந்து ஓரிடத்திருந்து பல வகைப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு யாழை எடுத்து வாசித்தான். அவன் பாடியவை, வெவ்வேறு அகப்பொருட்சுவை தழுவியிருந்தமையால், மாதவி 'இவன் வேறு மகளிர் பால் விருப்புடையன் போலும்' என்றெண்ணிப் புலந்து, அவன் கையாழை வாங்கித், தான் வேறு குறிப்பில்லாதவளாயினும், அக்குறிப்புக்கொண்ட அகப்பொருட்சுவை தழுவிய பாட்டுக் களைப் பாடிக்கொண்டு அவ்யாழை வாசித்தாள். அவள் பாடியவற்றைக் கேட்டிருந்த கோவலன் 'வேறொருவன்மேற் காதல்கொண்டு இவள் பாடினளாவள்' என்றெண்ணி, ஊழ் வசத்தால் அவளை உடனேதுறந்து தன்மனையையடைந்து கண்ணகியைக் கண்டு, "பொய்யை மெய்யாகக் காட்டியொழுகும் பரத்தையை மருவி வறுமையுற்றுக் கெட்டேன்; அஃது எனக்கு மிகவும் நாணத்தருகின்றது" என்றான். கண்ணகி, 'மாதவிக்கு மேலுங்கொடுக்கப் பொருளின்மையால் இங்ஙனம் கவல்கின்றான்' என்று கருதி 'அடியேனிடத்து இரண்டு உயர்ந்த சிலம்புகள் உள்ளன: அவற்

றைக் கொண்டருள்க' என்னுள். அதுகேட்ட கோவலன், 'ஆபின் மதுரையடைந்து அச்சிலம்புகளையே முதலாகக் கொண்டு வாணிகஞ்செய்து பொருள்தேட எண்ணுகின் றேன்; நீயும் உடன்வருக' என்னுள். அதற்குக் கண்ணகியும் சம்மதிக்க, அவ்விரவின் கடையாமத்தே ஒருவரு மறியாவகை அவ்விருவரும் புறப்பட்டுக் காவிரியின் வடகரை வழியே சென்று, ஆங்கொரு சோலையில் மதுரைக்குப் புறப் படச் சித்தமாயிருந்த கவுந்தியடிகள் என்ற சைனத்தவமுது மகளுடன் கூடிப் பிரயாணஞ்செய்துகொண்டு உறையூர்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் வந்தவர்கள், அங்குத் தங்கி இளைப்பாறின ராய் மறுநாள் அவ்வூரினின்று புறப்பட்டு இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட அந்தணனொருவனால் மதுரைக்கு மார்க்கந் தெரிந்துகொண்டு அப்பாற் சென்றனர். செல்கையில், காலைக் கடன் கழிப்பதற்காகக் கோவலன் ஒரு பொய்கைக்கரைபை அடைந்துநிற்க, அங்குத் தன் நாடகக்கணிகைபால் விடுக்கப் பட்டுத் தன்னைத் தேடிவந்த கௌசிகன் என்ற பார்ப்பன் னைக்கண்டு, தன் தந்தைதாயரின் துபரங்களையும் மாதவி யின் பிரிவாற்றாமையையும் அவன் சொல்லக்கேட்டு வருந்தி, தான் புறப்பட்ட காரணத்தைத் தன் பெற்றோர்க்குக்கூறித் தன் வந்தனங்களைத் தெரிவிக்கும்படியும் சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டு, 'முன்போலவே கவுந்தியடிகளுடன் பிரயாண மாகி மதுரையை அணுகி, வையையாற்றைத் தொழுது பட கேறி, அந்நகரின் மதிப்புறத்துள்ள சமண முனிவரிருக்கை யில் அவ்வடிகளுடன் தங்கினான்.

மறுநாட்காலையில், கோவலன் கவுந்தியடிகளை வணங் கித் தன் துன்பநிலையைக்கூறி வருத்தமடைய அவளால் தேற்றப்பட்டு, கண்ணகியை அவ்வடிகள் பார்வையில் வைத்து

விட்டு, தான் வாணிகஞ்செய்தற்கு ஏற்ற இடமறிந்துவரும் பொருட்டு மதுரையினுள்ளே பிரவேசித்து அந்நகரவளங் களைக்கண்டு மகிழ்ந்து திரும்பிக் கவுந்தியிடம் வந்துசேர்ந்து மதுரைச் சிறப்பையும் பாண்டியன் பெருமைபயம்பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருந்தான் அப்போது, தன் பழைய நட்பாளனும், தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரிலுள்ளவனும், தீர்த்தயாத்திரைசெய்து வருவோனுமாகிய மாடலன்¹ என்னும் அந்தணன் ஆங்கு வரக்கண்டு மகிழ்ந்து, அவனடி வணங்கி அவனுடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தான். அவ் வமயம் கவுந்தியடிகள், தம்மிடம் வந்த இடைச்சியர்தலைவி யாகிய மாதரி என்பவளது உத்தமகுணங்களை நோக்கி அவள்பாற் கண்ணகியை அடைக்கலமாக ஒப்பிக்க, அவள் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கண்ணகியைக் கோவலனுடன் அழைத்துக்கொண்டு ஆயர்பாடியிலுள்ள தன்மனையொன் றில் அவர்களையமர்த்தி, சமைத்துண்ணுதற்கு வேண்டிய பண்டங்களுமளித்துத் தன்மகள் ஐயை என்பவளைக் கண் ணகிக்குத் துணையாகவைத்துப் பெரிதும் உபசரித்தனள். கண்ணகியும் தான்பெற்ற உணவுப்பண்டங்களைப் பக்குவ மாகச் சமைத்துத் தன் கணவனுக்கு முறைப்படி பரி மாறக் கோவலன் இனிதாக உண்டு, பின் தன் மனைவியை அருகிலழைத்துத் தான் அவட்குச்செய்த தவறுகளையும் தன் கூடாவொழுக்கங்களைபுகூறி முன்புரிந்தவற்றுக்கு இரங்கி

1. 'மாடல' என்பது பார்ப்பனரது பழைய கோத்திரங் களுள் ஒன்று. 'கோளுட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமர னார்' என்ற பழையபுலவரும் இக்குடியினராவர் (புறம்). "மாடல கோத்திரத்து ஹிரண்யகேசி சூத்திரத்து" எனவும், மாடலன் பாண்டந் தாமோதரன் (S. I. I. IV, 13, 17), மாடலன் கருடன் கண்ணன் (Ibid. iii, 316) எனவும்வரும் சாஸனத்தொடர்களும் காண்க.

அவளை அருமைபாராட்டி விட்டு, ‘இனி உன் சிலம்புகளில் ஒன்றைக்கொண்டு நகரத்துள்ளே சென்று விற்று விரைவில் வருவன்; அதுவரையில் நீ ஆற்றியிரு’ என்று சொல்லி, அவளது சிலம்புகளிலொன்றை வாங்கிக்கொண்டு சென்று, எதிர்ப்பட்ட துன்னிமித்தங்களையும் அறியாதவனாய் மதுரையின் ஆவணவீதியினுள்ளே புகுந்தன்.

இங்ஙனம் புகுதலும், பொற்கொல்லர் நூற்றுவர் தன் பின்வர மிக்க ஆடம்பரத்துடன் வருகின்ற பொற்கொல்லர் தலைவனைக் கோவலன்கண்டு ‘இவன் அரசனாற் பெயர்பெற்றவன் போலும்’ என்றெண்ணி அவனருகிற்சென்று, “அரசன்தேவி அணிதற்குத் தகுதியான சிலம்பொன்றை விலை மதித்தற்கு நீ தகுதியுடையயோ” என்று அவளை உசாவ, அக்கொல்லனும் மிக்கபணிவுடன் தான் வல்லநா தலைக் குறிப்பிக்க, கோவலன் தான்கொணர்ந்த சிலம்பினை அவனிடங் காட்டினன். அவன் பார்த்து, ‘இதனை அரசனுக்கு நான் தெரிவித்துவருமளவும் இவ்விடத்தே நீவிர் இருமின்’ என்று தன்மனைக்கருகான ஓரிடத்தைக் கோவலனுக்குக் காட்டிச் சென்றான். சென்ற பொற்கொல்லன், முன்பு அரசன்மனையுள் சிலம்பொன்றை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டவனாதலால், ‘யான் கவர்ந்த சிலம்பு என்னிடத்தேயுள்ளது என்று அரசன் அறிதற்கு முன்னே அதனோடொத்த சிலம்பைக் கொணர்ந்த இப்புதியவனால் என்மீதுண்டாகும் ஐயத்தைப் போக்கிக்கொள்வேன்’ என்று தனக்குள்ளே சூழ்ந்து, அரண்மனையைமடைந்து, காப்பரவசனாய் அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த பாண்டியனைக்கண்டு வணங்கி— ‘அரசே! கன்னக்கோல் முதலியவையின்றியே அரண்மனையுள்ளிருந்த சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் அடியேனுடைய மனையில்வந்துள்ளான்’ என்று சொல்ல, பாண்டியன் உடனே காவலாளரை அழைத்து

‘என் மனைவியின் சிலம்பு இவன்கூறிய கள்வன் கையிடத்த தாயின் அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பைக் கொணருதிர்’ என்று ஆராய்ச்சியின்றியே கட்டளையிட்டனன். பொற் கொல்லன் தனதெண்ணம் பலித்ததென்று அகமகிழ்ந்து அக் காவலாளர்களுடன் சென்று கோவலனையடைந்து அவனை நோக்கி, ‘இவர்கள் அரசன் கட்டளைப்படி சிலம்புகாண வந்தவர்கள்’ என்று கூறவும், கோவலன் முகக்குறி முதலியவற்றைக்கண்டு ‘இவன் கள்வனல்லன்’ என்று கூறிய காவலாளர்க்கு ‘இவன் கள்வனே’ என்பதைத் தனியே வற்புறுத்திப் பக்கத்தில் நின்றான். அப்போது, அவர்களிற் கொலையஞ்சாதா நெருவன யோசனையின்றி விரைந்து சென்று தன் கைவாளர் கோவலனை வெட்டி வீழ்த்தினன்.

இப்பால், கண்ணகியிருந்த இடைச்சேரியிலே பலவித உற்பாதங்கள் உண்டாயின. அவற்றைக்கண்ட மாதரி முதலியோரால் உற்பாதசாந்தியாகத் திருமாலைக்குறித்துக் குரவைக்கூத்தொன்று நிகழ்த்தப்பட்டது. அதன் முடிவில் மாதரி நீராடுதற்பொருட்டு வையையாற்றுக்குச் சென்றாள். அப்பொழுது, சிலம்பு திருடியவனென்று கோவலனைக் காவலாளர் கொன்ற செய்தியை மதுரைமாநகருள்ளிருந்துவந்த ஒருத்தி சொல்லக்கேட்ட கண்ணகி, பதைபதைத்து மூர்ச்சித்துப் பலவாறு புலம்பித் தானும் அவனுடன் இறக்கத்துணிந்து, இடைச்சியர்மத்தியில் நின்று, சூரியனை நோக்கி ‘செங்கதிர்ச் செல்வனே! நீ யறிய என் கணவன் கள்வனோ?’ என்றாள். அவன், ‘நின் கணவன் கள்வனல்லன்: அவனை அவ்வாறுசொன்ன இவ்வூரை விரைவில் தீயுண்ணும்’ என்று அசரீரியாகக் கூறினன். அதனைக்கேட்ட கண்ணகி மிக்க சீற்றத்தோடும் தன்னிடமுள்ள மற்றொரு சிலம்புடனே புறப்பட்டுக் கண்டார் நடுநடுங்கும்படி வீதி வழியே சென்று அங்கு நின்ற மகளிரை நோக்கிப் பல

வாறு புலம்பி, வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலனைச் சிலர் காட்டக்கண்டு அளவுகடந்த துன்பத்திலாழ்ந்து அவனை முன்னிலைப்படுத்திப் பலவாறு பிரலாபித்து அவனுடம்பைத் தழுவிக்கொள்ளவும், அவ்வளவில் அவன் உயிர்பெற்றெழுந்து ‘மதிபோன்ற முகம் வாடியதே’ என்று சொல்லித் தன் கையாலே அவன் கண்ணீரை மாற்ற, கண்ணகி அவன் பாதங்களைப் பணிந்தாள். உடனே, அவன் ‘இனி நீ இங்கிரு’ என்று சொல்லி அவ்வுடம்பை ஒழித்துவிட்டுத் தேவருலகம் எய்தினன்.

இங்கே இவ்வாறு நிகழப், பாண்டியன் மனைவி தான்கண்ட தீச்சகுனங்களைத் தன் கணவனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நிலையிலே, கண்ணகி பயங்கரமான பெருஞ்சீற்றத்துடன் அரண்மனைவாயிலே யடைந்து, வாயில்காவலனால் தன் வரவை அரசனுக்கு அறிவித்தாள். அரசன் அதுமதிக்கிடைத்ததும் அவன்முன் சென்று, அவன்கேட்பத் தன் ஊர் பெயர் முதலியவற்றையும், ஆராயாது கோவலனைக் கொல்வித்த அவனது கொடுங்கோன்மையையும் பெருந்துணிவுடன் எடுத்து மொழிந்தாள். இதனைக்கேட்ட பாண்டியன் ‘கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று—வெள்வேற்கொற்றங்காண்’ என்கூற, கண்ணகி தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதைக் காட்டும்பொருட்டுத் ‘தன் சிலம்பினுள்ளேயிருக்கும் பரல் மாணிக்கமாம்’ என்றாள். இதுகேட்ட அரசன் ‘நன்று! தேவிசிலம்பின் பரல் முத்து’ என்றான். உடனே, அவற்றின் உண்மையைச் சோதிப்பதற்காகக் கோவலனிடமிருந்த சிலம்பு வருவிக்கப்பட்டது. அதனைக் கண்ணகி வாங்கித் தன்கையால் உடைக்கலானாள். உடைக்கவும் அதனுள்ளிருந்த மாணிக்கப்பரல் பாண்டியனது வாயடியிற்சென்று தெறித்தது. அதுகண்டு அரசன் பதைபதைத்து—“இழிந்த பொற்கொல்லன் சொல்லைக்கேட்ட

கொடுங்கோலனாகிய யானே அரசன்! யானே கள்வன்! அந்தோ! மிக்க புகழ்படைத்த இவ்வருமந்த அரசகுலம் என்ற பெரும்பழியடைந்ததே; என் ஆயுள் இப்போதே அழியக்கடவதாக” என்றுகூறிப் புலம்பி மனமுடைந்து தானிருந்த சிங்காதனத்தே வீழ்ந்து உயிர்விட்டனன். தன்கணவனிறந்தசெய்தி யறிந்ததும் அத்துக்கமாற்றாது உத்தம பத்தினியாகிய அவன்கோப்பெருந்தேவியும் உடனுயிர்நீங்கினள்.

இங்ஙனம், கண்ணகி, தன்கணவன் கள்வனல்லன் என்பதைப் பாண்டியன்முன் வழக்காடி மெய்ப்பித்து, முன் கொண்ட கோபஞ் சிறிதுந்தணியாளாய், ‘நான் பத்தினியாயிருப்பது உண்மையாயின் இவ்வூரை அழிப்பேன்’ என்று வஞ்சினஞ்செய்துகொண்டு அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்டாள். புறப்பட்டு, மதுரையினுள்ளே பிரவேசித்துத் தன் இடக்கொங்கையைத் திருகியெடுத்து அதனை அந்நகரின் மீதெறிய, அவள் சொல்லியவண்ணமே அந்நகருள் தீப்பற்றிக்கொண்டு பலவிடங்களையும் எரித்தது. அதன் வெம்மைபை ஆற்றாத மதுரையின் அதிதேவதையானவள் கண்ணகிமுன் வந்துவின்று, அவளை நோக்கி, “யான் இந்நகரின் தெய்வம்; உனக்குச் சிலவுண்மைகூற வந்தேன்; அவற்றைக் கேட்பாயாக; இந்நகரத்தில் முன்பிருந்த பாண்டியர்களுள் ஒருவரேனுஞ் சிறிதுங் கொடுங்கோன்மை உடையவரல்லர். இந்நெடுஞ்செழியனும் அத்தன்மையனே; ஆயினும் இத்துன்பம் உனக்கு வந்தவரலாற்றைக் கூறுவேன், கேட்பாயாக; முன்பு கலிங்கநாட்டுச் சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசு என்பவனும், கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்முட்பகைகொண்டு ஒருவரையொருவர் வெல்லக் கருதியிருந்தனர். அப்போது சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற் பண்டம் விற்புக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும் வணிகனை, அந்

நகரத்தரசனிடம் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த பரதனென்பவன், இவன் பகைவனுடைய ஒற்றனென்றுபிடித்து அரசனுக்குக்காட்டி அவனைக் கொலைசெய்துவிட்டான். அப்போது அச்சங்கடன் மனைவியாகிய நீலி யென்பவள் மிக்க துயரமுற்றவளாய்ப் பதினான்கு நாள் பலவிடத்தும் அலைந்து, பின்பு ஒரு மலையின்மீதேறிக் கணவனைச் சேர்தற்பொருட்டுத் தன்னுயிரை விட நினைந்தவள், 'எமக்குத் துன்பம் விளைத்தோர் மறுபிறப்பில் இத்துன்பத்தையே அடைவார்களாக' என்று சாபமிட்டிற்றந்தனள். அப்பரதனை கோவலனாகப் பிறந்தான். ஆதலால் நீங்கள் இத்துன்பம் அடைந்தீர்கள். இற்றைக்குப் பதினான்காவது நாளில் பகல்சென்ற பின்பு, நீ உன் கணவனைக்கண்டு சேர்வாய்" என்று சொல்லி அவளைத்தேற்றி மதுராபதியாகிய அத்தெய்வஞ் சென்றது. பின்பு கண்ணகி மதுரைபை விட்டுநீங்கி, வைபைக் கரை வழியே மேற்றிசைநோக்கிச் சென்று சேரநாடு அடைந்து நெடுவேள்குன்றம் அடிவைத்தேறி ஒரு வேங்கைமரத்து நிழலிலே நிற்க, பதினான்காந்தினத்துப் பகல் சென்றபின்பு, அங்கே தெய்வவடிவோடு வந்த கோவலனைக் கண்டு களித்து அவனுடன் விமானமேறித் தேவர்கள் போற்றும்படி விண்ணுலகடைந்தாள்.

இவ்வளவே, சிலப்பதிகாரத்தின் புகார்மதுரைக் காண்டங்களிற் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் வரலாற்றின் சுருக்கம். மூன்றாவதான வஞ்சிக்காண்டமென்னும் பகுதியில், கண்ணகி விண்ணுலகஞ் சென்றதைக் கண்ணாரக்கண்ட வேடுவர்கள் திரண்டு, அவ்விசேடத்தைத் தம்மரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்குத் தெரிவித்ததுமுதலிய செய்திகள் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. அவற்றைச் 'செங்குட்டுவன் வடயாத் திரை'யிற் கூறுவோம்.

II. மணிமேகலை வரலாறு.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தே பெருங்குடிவாணிகர் மரபில் உதித்த கோவலனுக்கு, மாதவிபென்னும் நாடகக்கணிகையிடம் மணிமேகலை என்பவள் பிறந்திருந்தனள். இவள் தாயாகிய மாதவி, தன் காதலனான கோவலன் மதுரையிற் கொலையுண்டிற்றந்தது கேட்டுத் தன்குலத்தொழிலை முற்றும் வெறுத்துப் பௌத்த முனிவராகிய அறவணவடிகளைச் சரணமடைந்து அவரால் வாய்மைநான்குஞ் சீலமைந்தும் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்து பிக்ஷுணியாயினள். அவள்மகள் மணிமேகலையோ, தன் தாயுடன் பழகிவந்ததனால் சிறுபிராயத்தே பௌத்ததருமங்களை அறிதற்கேற்ற உணர்ச்சிபெற்றிருந்தாள். ஒருநாள் மணிமேகலை, தாயின்கட்டளைப்படி தன் தோழியாகிய சுதமதியுடன் பூக்கொய்து வருதற்கு உபவனஞ்செல்ல, ஆங்குத் தன்னை விரும்பிவந்த சோழன் - கிள்ளிவளவன் மகனாகிய உதயகுமரனுக்கு அஞ்சியவளாய், ஆங்கிருந்த பரிக்கறை யொன்றிற் பதுங்கியிருந்து அவன் போனபின்பு வெளியே வந்தாள். வந்தபின்னர், அவள் குலதேவதையான மணிமேகலாதெய்வம்¹ தோன்றி, மணிபல்லவம் என்னுந்தீவிற்கு அவளை அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. அத்தீவிற்கென்ற மணிமேகலை அங்குள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த விசேடங்களை அறிந்ததோடு, அத்தெய்வம் அறிவுறுத்திய மூன்றுமந்திரங்களை உணர்ந்து, முற்பிறப்பில் தன் கணவனாகவிருந்த இராகுலன் என்

1. உலகபாலரான தேவர்களால், மணிமேகலை என்பாள் சமுத்திரதேவதையாக நியமிக்கப்பட்டு, தருமசீலர்கள் கடலிடையே கலங்கவிழ்தல் முதலியவற்றால் வருந்துமிடத்து அவர்களை உற்ற சமயங்களிற் காத்துதவும்படி ஆணையிடப்பட்டிருந்தனள் என்பதும், அம்முறையே, அந்தணனான சங்கன் என்பவனும்,

பவனே இப்பிறப்பில் உதயகுமரனாக வந்தான் என்பதையும் அத்தேவதையால் உணர்ந்தனள். பின்னர், அப்பீடிகையின் காவற்றெய்வமான தீவதிலகையின் உதவியால் அங்கேயுள்ள கோமுகியென்னும் பொய்கையை அடைந்து, அதிலிருந்த அமுதசுரபி என்னும் அக்ஷயபாத்திரம் தன்கையில் வரப்பெற்று, அப்பாத்திரத்துடன் தன் நகராகிய புகாரையடைந்து, அறவணவடிகளிடஞ் சென்று நிகழ்ந்தது கூறி வணங்கினாள். அம்முனிவர், ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும், அவனுக்கு மதுரையிற் சிந்தாதேவி அளித்த அமுதசுரபியே அவள்கையிற் புகுந்ததையும், அப்பாத்திரத்தாற் பசித்தவுயிர்கட்கு உணவளித்தலின் சிறப்பையும் மணிமேகலைக்கு உணர்த்தினார். அவர் கூறியவாறே, உணவளித்தற்பொருட்டு, தான்பெற்ற அமுதசுரபியைக் கையிலேந்தினவளாய் மணிமேகலை வீதியிற்செல்ல, அவளது அக்ஷயபாத்

மஹாஜனகன் என்ற அரசகுமரனும் கலங்கவிழ்த்தாற் கடலில் வருந்திநின்றபோது. ஏழாநாளில் அம்மணிமேகலாதெய்வத்தாற் காக்கப்பட்டனர் என்பதும் புத்தஜாதகக் கதைகளால் தெரிய வருகின்றன (Prof. E. B. Cowell's Jataka, No. 442, 539). இந்து-சைன, சீயம், பர்மா, இலங்கைமுதலிய பிரதேசங்களிலும் மணிமேகலாதெய்வத்தின் வரலாறுகள் வழங்குவனவாம். அவற்றினின்று கன்னியாகுமரிக்குக் கிழக்கேயுள்ள தீபங்களெல்லாம் இந்த சமுத்திரதேவதையின் பரிபாலனத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததென்பது, மேற்கூறியவாறு புண்ணியசீலர்க்கு இவன் ஆபத்தில் உதவிவந்ததோடுபுத்தபகவானிடம் பத்திமிக்கவளாய் அப்பகவானுக்குப் பல சைகையங்கள் கட்டி வழிபட்டுவந்தவன் என்பதும். பிறவும் அறியலாகும். (யாம் எழுதிய “மணிமேகலையும் புத்தஜாதகமும்” என்ற கட்டுரை பார்க்க—கலைமகன். நி. 2.) கோவலனின் முன்னோருள் புண்ணியசீலனான வணிகனொருவன் மேற்கூறியவாறே கடலிடை வருந்திநின்றபோது, ஏழாநாளில் அத்தெய்வம் காத்தளித்த நன்றிபாராட்டியே மணிமேகலை என்ற அத்தெய்வப்பெயரை அவன் தன்மகனுக்கு அவன் பிறந்த பத்தாநாள் இடச்செய்தனன் என்று சாத்தனாரும் இளங் வடிகோகளுங் கூறுவர் (மணிமே. 29, 14-31; சிலப். 15, 28-37).

திரத்தில் உத்தமபத்தினியாகிய ஆதிரையென்பவள் வந்து முதலிற் பிச்சையிட்டனள். பின்பு மணிமேகலை அப்பாத்திரத்தினின்று எடுத்துதவிய ஒருபிடியமுதால், காயசண்டிகையென்னும் வித்யாதரியின் யானைத்தீப்பிணியைப்போக்கி, அப்பாத்திரத்தில் மேன்மேலும் அமுதுவளரப்பெற்று, அந்நகரிலுள்ள உலகவறவியென்னும் அம்பலத்தையடைந்து, அங்கேவந்த எல்லாவுயிர்களின் பசியையும் போக்கி, அவ்வறஞ்செய்தலையே நித்தநியமமாகப் பூண்டிருந்தனள். அங்ஙனமிருக்கும்போது, சோழன்மகனான உதயகுமரன் தன்னை விரும்பி மறுமுறை அவ்விடம்வர, அதனையறிந்த மணிமேகலை அவன் தன்னையறிந்துகொள்ளாவண்ணம் வித்யாதரமங்கையாகிய காயசண்டிகையின் வடிவங்கொண்டு அந்நகரத்துச் சிறைச்சாலையை அடைந்து ஆங்குப் பசித்திருப்பவர்க்கெல்லாம் உணவளித்து அதனை அறச்சாலையாக்கினாள். அப்போது அவ்விடத்துந் தன்னை விடாதுதொடர்ந்த உதயகுமரன், காயசண்டிகையின் கணவனாகிய வித்யாதரனால் தன்மனைவியை விரும்பிவந்தவனென்று கருதி வாளால் வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்ததுகண்டு மனங்கலங்கிப் பின்பு கந்திற்பாவையென்னுந் தெய்வந்தேற்றத் தேறி, உதயகுமரன் றந்தையாகிய சோழனால் ஐயத்தின்மேற் சிறைவைக்கப்பட்டு, அவன்மனைவி இராசமாதேவியின் முயற்சியாலே அச்சிறையினின்றும் விடுபட்டனள். பின் மணிமேகலை, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்று சாவகநாட்டுள்ள நாகபுரத்தையடைந்து, அதனரசனான புண்ணியராசனோடு மணிபல்லவஞ் சார்ந்து, அங்குள்ள புத்த பீடிகையை அவனுக்குக்காட்டி அதனால் அவ்வரசனது பழம்பிறப்பை அவனுக்கறிவித்தாள். அக்காலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல்கொள்ளப்பட்டதென்ற செய்தியையும், தன்தாயான மாதவியும் அறவணவடிகளும் வஞ்சிமாநகரிவிருத்தலையும் தீவதிலகையால் அறிந்து, அவ்

வஞ்சினோக்கிச் சென்று, முதலில், சேங்குட்டுவனால் எடுப்
பிக்கப்பட்ட கண்ணகிகோட்டமடைந்து தாயாகிய அப்பத்
தினிக்கடவுளைத் தரிசித்துத் தன்னெதிர்காலச்செய்திகளை
அக்கடவுளால் அறியப்பெற்றபின், செங்குட்டுவன் ஆளும்
அந்நகரினுள்ளே பிரவேசித்தாள்; பிரவேசித்தவள் அதன்
வளங்களையெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்து, ஆங்கு வசித்த சமய
வாதிகள் பலரோடும் அளவளாவி அவ்வச்சமயத் திறங்களை
அறிந்துகொண்டனள். அதன்பின்பு, அந்நகரத்துள்ள
பௌத்தவிகாரத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கோவ
லன்தந்தை மாசாத்துவாணக்கண்டு பணிய, அவன், அவள்
தாயும் அறவணவடிகளுங் காஞ்சிமாநகரஞ் சென்றிருத்தலை
யும் அவ்வடிகள் அவட்குத் தருமோபதேசஞ்செய்ய எண்ணி
யிருத்தலையுங் கூறியதோடு, அந்நாட்டில் மழையின்மையால்
உயிர்கள் வாடுதலின், அமுதசூரபியுடன் அவள் அங்குச்
செல்லவேண்டிய ஆவசியகத்தையும் மணிமேகலைக்கு வற்
புறுத்தினன். அவற்றைத் தன் பாட்டன்வாய்க் கேட்டதும்
அவள் வஞ்சியினின்றும் உடனேபுறப்பட்டுக் காஞ்சிமாநகர
மடைந்து, அந்நகரிற் பசியால்வருந்தி வாடிய உயிர்கட்கெல்
லாம் உணவளித்துத் தன் தாயுடன் அறவணவடிகளையும்
ஆங்குக் கண்டு வணங்கி, அவ்வடிகளால் பௌத்தமத தரு
மங்களனைத்தும் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பின் முத்திபெறுதற்
பொருட்டு அக்காஞ்சியிலேயே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்
தனள்.

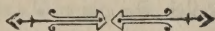
மேற்கூறிப்போந்த இரண்டுசரித்திரங்களும் செங்குட்டு
வன் காலத்தனவாய் அவன்சம்பந்தம்பெற்ற வரலாறுகள்
பலவற்றை அறிவிக்கக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. இவ்விரண்
டனையும்பற்றிய நூல்களுள், சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதிப்
பகுதியான வஞ்சிக்காண்டமுழுதும், கண்ணகியின் படிவஞ்
சமைக்கவேண்டி இமயமலையிற் கல்லெடுத்திக் கங்கையில்

அதனைநீராட்டுவதற்கும், அம்முயற்சியில் தன்னை இகழ்ந்த ஆரியவரசரை வெற்றிகொள்ளுதற்குமாகச் செங்குட்டுவன் நிகழ்த்திய வடநாட்டு யாத்திரையையும், அதன்பின் நிகழ்ந்த அச்சேரன் செய்திகளையும் மிகுதியாகக் கூறுவது. ஆதலின் அக்காண்டத்தே இளங்கோவடிகள் கூறியிருப்பவை பெரும்பாலும் இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உபகாரமாயிருத்தலால், அவ்வடிகளது செய்யுண்டையை ஏற்றபெற்றி வசன நடைப்படுத்திகின்றோம். இக்காண்டமானது (1) குன்றக் குரவை, (2) காட்சிக்காதை, (3) கால்கோட்காதை, (4) நீர்ப்படைக்காதை, (5) நடுகற்காதை, (6) வாழ்த்துக்காதை, (7) வரந்தருகாதை என ஏழு பிரிவுகளாக இளங்கோவடிகளால் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

5-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவனது

வடநாட்டியாத்திரை.

1. குன்றக்குரவை.

வேடுவர் தங்கள் குறிச்சியில் கண்ணகிபொருட்டுக்

குரவைக் கூத்தாடியது.

கண்ணகி தன் கணவனையிழந்த பெருந்துயரோடும் வையைக் கரைவழியே மேற்றிசைநோக்கிச் சென்று, நெடுவேள் குன்றத்தை அடைந்து ஆங்கு ஒரு வேங்கைமரத்தின் கீழேநிப்ப, அவ்விடத்திருந்த மலைவேடுவரிற்சிலர் அக்கண்ணகியைநெருங்கி அவளைநோக்கி 'மலைவேங்கை நறுநிழலின் வள்ளிபோல்வீர் மனநடுங்க - முலையிழந்து வந்துநின் றீர் யாவினோ?' என்று கேட்ப, அதற்கவள் சிறிதும் அவ

ரைச் சினவாமலே, 'மணமதுரையோ டரசுகேடுற வல்வினை வந் துருத்தகாலேக்—கணவனையங் கிழந்துபோந்த கடுவினையேன் யான் என்றான்.' இங்ஙனம் கண்ணகிகூற, மலைவாணர் கேட்டு அஞ்சி அவளை வணங்கிநின்றபோது, தேவர்குழாம் ஆங்கு வந்து மலர்மழை பொழிந்து அங்குள்ளவர் கண்முன்பே கண்ணகிக்கு அவள் காதற்கணவன் கோவலனைக் காட்டி, அவளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு விண்ணுலகஞ் செல்வதாயிற்று. இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை நேரிற்கண்டு வியப்பும் உவப்புங்கொண்ட அவ்வேடுவர், 'இங்குவந்து நின்ற மாதரான் நம் குலத்துக்கே ஒரு பெருந் தெய்வமாவன்; இவள்பொருட்டு நாம் குரவையாடிக் கொண்டாடுவோம்' என்று, தம்மவரையெல்லாம் ஒருங்கழைத்து—

“சிறுகுடியீரே! சிறுகுடி யீரே!

தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடி யீரே!

நிறங்கிள ரருவிப் பறம்பின் தாழ்வரை

நறுஞ்சினை வேங்கை நன்னிழற் கீழோர்

தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடி யீரே!

தொண்டகந் தொடுமின் சிறுபறை தொடுமின்

கோடுவாய் வைம்மின் கொடுமணி யியக்குமின்

குறிஞ்சி பாடுமின் நறம்புகை யெடுமின்

பூப்பலி செய்ம்மின் காப்புக்கடை நிறுமின்

பரவலும் பரவுமின் விரவுமலர் தூவுமின்

ஒருமுலை யிழந்த நங்கைக்குப்

பெருமுலை துஞ்சாது வளஞ்சரக் கெனவே”

என்று ஆர்ப்பரித்தெழுந்து, மலைநாட்டு முறைப்படி குரவைக்கூத்தாடியும், அதற்குரிய பாடல்களைப்பாடியும் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தார்கள். இங்கு இங்ஙனம் நிகழ்ந்தது.

2. காட்சிக்காதை

கண்ணகியின் வரலாற்றிற்குச் செங்குட்டுவன்
அப்பத்தினியின் படிவஞ் சமைத்தற்குரிய சிலையை
இமயத்தினின்றும் எடுத்துவர எண்ணியது.

இமயவரம்பன் - நெடுஞ்சேரலாதன் தோன்றலாகிய
செங்குட்டுவன் வஞ்சியிலுள்ள இலவந்திகை¹ வெள்ளி
மாடம் என்ற மாளிகையில் தன்தேவி இளங்கோவேண்மா
ளுடன்² வசித்துவந்த காலையில், 'மஞ்சகுழுஞ் சோலைகளை
யுடைய மலைவளத்தைக் கண்டுகளிப்போம்' என்று கருதிய
வனாய்—அரமகளிருடன் விளையாடலை விரும்பிய தேவேந்
திரன் பூங்காமுதலியவற்றை யானைகள்மேற் புதியவாக் கிரு
மித்து நூற்றுநாற்பதியோசனை தூரம் பரப்பி ஐராவதத்
தில் ஆரோகித்துச் செல்பவன்போல—தன் பெரும்பரிவா
ரங்கள்கூழச் சென்றான். சென்று, திருமாலின் மார்பிடை
யே விளங்கும் முத்தாரம்போன்று பலவகை மரங்களால்

1. இலவந்திகை - நீராவி; நீராவிப்பக்கத்துள்ள வெள்ளி
மாடம் என்க.

2. 'இளங்கோ வேண்மா ளுடனிருந் தருளி' எனவரும்
மூலத்துக்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் "இளங்கோவேண்மாள்
பெயர்; நன்னன் வேண்மாள், உதியன் வேண்மாள் என்பது
போல; வேண்மாளுடனிருந்து இளங்கோவை அருளப்பாடிட்டு
என்றுமாம்" என்றெழுதினார். இதனால், மனைவி வேண்மாளுட
னிருந்த செங்குட்டுவன், தம்பி இளங்கோவடிகளையும் அங்கு அழை
க்கலாயினன் என்று அத்தொடர்க்கு உரைகூறுவதும் அவ்வுரையா
சிரியர் கருத்தாதல் விளங்கும். இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுடன்
அங்குத் தங்கியிருந்தவ ரென்பது பதிகத்தாலும் தெரியவருதலால்,
பிற்கூறியதும் பொருந்துவதேயாம்.

அழகுமிக்க மலையை ஊடறுத்துக்கொண்டு இழியும் பேரியாறு என்னும் ஆற்றங்கரையின் மணல்மிக்க எக்கரிலே தங்குவானாயினன். அக்காலத்தே, குன்றக்குரவை நிகழ்த்தும் மலைமகளிர் பாடல்களும், அம்மலையில் முருகபூசைசெய்யும் வேலனதுபாட்டும், திணைமா இடிப்போருடைய உலக்கைப் பாட்டும், திணைப்புனங்களினின்றொழுகின்ற ஒலியும், தேனெடுக்குங் குறவர் நிகழ்த்தும் ஓசையும், பறையோசைபோன்ற அருவியின் ஒலியும், புலியோடு பொருகின்ற யானையின் முழக்கமும், திணைப்புனங்காத்தற்காக மரங்களின் மேலிடத் தமைத்த பரண்மிசை இருப்போருடைய கூப்பீடுகளும், யானைபிடிக்கும் இடங்களிலே குழியில்வீழ்ந்த வேழங்களைப் பாகர் பழக்கும் சத்தமும் ஆங்குச்சென்ற சேனைகளது ஆரவாரத்தோடு கலந்தொலித்தன. அந்நிலையில், மலைவாணராகிய வேடுவர் பலர் ஒருங்குகூடி—

“யானைவெண் கோடு மகிலின் குப்பையும்
மான்மயிர்க் கவரியும்¹ மதுவின் குடங்களும்
சந்தனக் குறையும் சிந்துரக் கட்டியும்
அஞ்சனத் திரளும் அணியரி தாரமும்
ஏல வல்லியும் இருங்கறி² வல்லியும்
³கூவை நூறுங் கொழுங்கொடிக் கவலையும்
தெங்கின் பழனுங் தேமாங் கனியும்
பைங்கொடிப் படலையும்⁴ பலவின் பழங்களும்
காயமுங்⁵ கரும்பும் பூமலி கொடியும்
கொழுந்தாட் கழுகின் செழுங்குலைத் தாறும்
பெருங்குலை வாழையி னிருங்கனித் தாறும்
ஆளியி னணங்கும்⁶ அரியின் குருளையும்

1. மான்மயிராகிய வெண்சாமரை. 2. கரிய மிளகுக்கொடி.
3. கூவைக்கிழங்கின் மா (Arrow-root flower). 4. பச்சிலைமலை.
5. வெள்ளுள்ளி. 6. அணங்கு - குட்டி.

வாள்வரிப்¹ பறமும் மதகரிக் களபமும்²
 குரங்கின் குட்டியும் குடாவடி யுளியமும்³
 வரையாடு⁴ வருடையும் மடமான் மறியும்
 காசறைக் கருவும் மாசறு⁵ நகுலமும்
 பீலி மஞ்ஞையும் நாவியின் பிள்ளையும்
 கானக் கோழியும் தேமொழிக் கிள்ளையும் ”

போன்ற பண்டங்களைத் தம் தலைமேலே தாங்கிக்கொண்டு—
 வஞ்சிமாநகரில் அரசனது சமயம்பெறாது தத்தம் திறைகளு
 டன் அரண்மனைவாயிலிற் காத்துநிற்கும் பகையரசர்போல,
 அம்மலைவாணர் செங்குட்டுவன் திருமுன்பு வந்துநின்று,
 “ஏழ்பிறப்படியேம், வாழ்கநின் கொற்றம்” என்று அவனடி
 பணிந்து, “வேந்தர் வேந்தே! யாம் வாழும் மலையின்கண்
 ணே காட்டுவேங்கையின் கீழே மங்கையொருத்தி ஒரு
 முலையிழந்தவளாய்ப் பெருந்துயரோடும் வந்துநிற்க, தேவர்
 கள் பலரும் அவ்விடம்வந்து அம்மங்கைக்கு அவள் காதற்
 கொழுநனைக் காட்டி, அவளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு
 எங்கள் கண்முன்பே விண்ணுலகஞ்சென்றனர்;”⁶ அவள் எந்
 நாட்டாள் கொல்லோ, யாவர் மகளோ, அறியேம். இது
 பெரியதோர் அதிசயந் தாராநின்றது; தேவரீர் நாட்டில்
 நிகழ்ந்த இதனை அறிந்தருளல் வேண்டும்” என்று தாங்கள்
 நேரிற்கண்ட செய்திகளை அரசனுக்குக் கூறி அவனை
 வாழ்த்திநின்றனர்.

அப்போது அரசனது பெருஞ்சிறப்பினையும், மலைவளத்
 தின் மாட்சியையுங் கண்டு வியப்பும் உவப்பும் அடைந்து
 உடனிருந்த தண்டமிழாசானாகிய மதுரைச்சாத்தனார், (கோ
 வலன் கொலையுண்டது முதலாய செய்திகள் தம்மூரில்

1. வாள்வரி - புலி. 2. யானைக்கன்று. 3. குடாவடியுளி
 யம் - பிள்ளைக்காடி. 4. ஒருவகை மலைமான். 5. காசறைக்கரு - கத்
 தூரிக்குட்டி. 6. இச்செய்தி சிலப்பதிகாரப்பதிகத்துக் கண்டது.

நிகழ்ந்தவற்றை நேரில் அறிந்தவராதலால்) செங்குட்டுவனை நோக்கி “வேந்தே! யானறிவேன், அது நிகழ்ந்தவாற்றை” என்றுதொடங்கி, தன்தேவியின் சிலம்பைத்திருடிய கள்வனென்று கண்ணகிகணவனைப் பாண்டியன் கொலைபுரிவித்ததும், அஃதறிந்த கண்ணகி பெருஞ்சினங்கொண்டு பாண்டியன்முன் சென்று வழக்காடி வென்றதும், பாண்டியன் தேவிமுன்பு மற்றொரு சிலம்பை வீசியெறிந்துவிட்டுக் கண்ணகி வஞ்சினங்கூறித் தன் ஒருமுலையைத் திருகிவீசி, அதினின்றொழந்த தீயால் மதுரைமூதூரைச் சுட்டெரித்ததும், சிங்காதனத்திருந்து கண்ணகியின் வழக்கைக்கேட்ட நெடுஞ்செழியன் தான்செய்த கொடுங்கோன்மைக்கு ஆற்றாது மனமுடைந்து தன் ஆசனத்தே வீழ்ந்திறந்ததும், இங்ஙனம் பாண்டியன் இறக்கவும் அவன்கோப்பெருந்தேவி அக்கடுந்துயர் பொறுளாய்க் கலக்கங்கொள்ளாதே ‘மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யான்எனத், தன்னுயிர்கொண்டு அவனுயிர் தேடினள் போல்’ உடனுயிர்விட்டதும் விளங்கக்கூறிவிட்டுப்பின், ‘பாண்டியனது கொடுங்கோன்மை இத்தன்மைத்து என்பதைத் தலைமைவேந்தனாகிய உன்னிடத்துக் கூறவந்தவள்போலத் தனக்குரிய சோனாடுசெல்லாது நின்னாடு அடைவாளாயினள் அந்நங்கை’ என்று, நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் உரைத்து அரசனை வாழ்த்திமுடித்தனர்.

இங்ஙனம் பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த தீவினைத்திறங்களை யெல்லாங்கேட்ட செங்குட்டுவன், வருத்தமிக்கவனாய்ச் சாத்தனாரை நோக்கி—“புலவீர்! தான் செங்கோலினின்று வழுவிய செய்தி எம்மையொத்த அரசர்செவிகளிற் சென்றெட்டுவதற்குமுன்பே பாண்டியன் உயிர்நீங்கியசெயல், அவனது தீவினையால் வளைக்கப்பட்ட கோலை உடனே நிமிரச்செய்து செங்கோலாக்கிவிட்டது. அரசராயுள்ளார்க்கு, நாட்டில் மழை காலத்திற்பெய்யாதாயின் அச்சம்; உயிர்கள் தவறு

செய்யுமாயின் அச்சம்; கொடுங்கோற்கஞ்சி மன்னுயிர்களைக்
காத்தற்குரிய உயர்குடியிற்பிறத்தலிற் றுன்பமல்லது சுகமே
யில்லை” என்று கூறிவிட்டுத் தன் தேவியை நோக்கி “நன்னு
தால்! கணவனாகிய பாண்டியனுடன் தன்னுயிரை நீத்த
அவன் கோப்பெருந்தேவியும், சினத்துடன் நம் நாடுநோக்கி
வந்த கண்ணகியும் ஆகிய இவ் விருபெரும்பத்தினிகளுள்ளே
பாவர் வியக்கத்தக்கவராவர்?” என்று உசாவ, அதற்கு
வேண்மாள் ‘தன் காதற்கணவனது துன்பத்தைக் காணாது
உயிர்நீத்த பாண்டியன்பெருந்தேவி விண்ணுலகத்தே பெருந்
திருவுறக் கடவள். அதுநிற்க; நம் நாட்டை நோக்கிவந்த
பத்தினியை நாம் வழிபடுதல் இன்றியமையாதது’ என்று
கூறினாள். அதுகேட்ட அரசன் அவள் கூறியதை விரும்பி
யேற்றுத் தன் அமைச்சரை நோக்கவும், அவர்கள், ‘நம் நாடு
நோக்கிவந்த அப்பத்தினிக்கடவுட்குப் படிவஞ்சமைத்தற்
குரிய சிலையைப் பொதியமலையினின்றேனும் இமயமலையினி
ன்றேனும் எடுத்துவருதலே தக்கதாம். ஆயின், பொதியத்
தினின்னு கொணர்வதைக் காவிரியினும், இமயத்தினின்னு
கொணர்வதைக் கங்கையினும் நீராட்டித் தூய்மைசெய்வித்
தல் மிகப் பொருத்தமுடையதாகும்’ என்று கூறினர். கூறக்
கேட்ட செங்குட்டுவன் ‘பொதியமலையிற் கல்லெடுத்துக்
காவிரியில் நீராட்டல் பெருவீரராகிய சேரரின்குடிப்பிறந்த
எங்கட்குச் சிறப்பைத்தருஞ் செய்கையன்று; ஆதலால்,
இமயத்திலிருந்து கல்லெடுப்பித்துக் கங்கையில் நீராட்டி
வருதலே நம்பெருமைக்கேற்றதாம். இமவான் நம் விருப்பத்
துக் கிணங்கானாயின்¹ இங்குரின்றும் வஞ்சிமாலை சூடிய
சேனைகளுடன் சென்று புறத்துறைக்கமைந்த நம் வீரச்

1. அப்பகத்தவர் நங்கருத்துக் கிணங்காது தடுத்துறிப்பராயின் என்பது கருத்து.

செயல்கள் பலவற்றையும் ஆங்கு அவற்குக் காண்பிப்பேன்” என்று வீராவேசத்துடன் கூறினான்.

இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் கூறிய வீரமொழிகளைக் கேட்ட வில்லவன் கோதை என்ற சேனாபதி அரசனை வாழ்த்திக்கொண்டு கூறுவான்:—“வேந்தர்வேந்தே! நும் மையொத்த வேந்தரான சோழபாண்டியர் நும்மோடு பகைத்துக் கொங்கர்செங்களத்தே தம் புலிக்கொடியையும் மீனக் கொடியையும் போரிலிழந்து ஓடினராயினும், அச்செய்தி திக்கயங்களின் செவிவரை சென்று பாவலாயிற்று. கொங்கணர் கலிங்கர் கருநடர் பங்களர் கங்கர் கட்டியர் வடவாரியர் இவருடன் தமது தமிழ்ப்படைகலந்துபொருத செருக்களத்தில் தாம் யானையைவிட்டுப் பகைவரையழித்த அரியசெய்கை இன்னும் எங்கள் கண்களைவிட்டு நீங்கவில்லை. அன்றியும் எம் கோமகளாய் விளங்கிய தம்தாயைக் கங்கையிற் றீர்த்த மாட்டிவந்த அக்காலத்தே, எதிர்த்துவந்த ஆரியவரசர் ஆயிரவர்முன் தாம்ஒருவராகநின்று பொருதபோர்க்கோலத்தைக் கடுங்கட்கூற்றமும் விழித்தவண்ணமே வியந்துநோக்கியதன்றோ? நீர்கூழ்ந்த இந் நிலவுலகத்தைவென்று தமிழ்நாடாக்க வேண்டித் தாம் வடநாட்டில் யாத்திரைசெய்யக் கருதின், ஆங்கு நம்மை எதிர்ப்பவர் யாருமே இல்லைஎன்பது உறுதி. இமயமலைக்கு எங்கோனாகிய நீவிர் செல்லக்கருதியிருப்பது பத்தினிக்கடவுளைச் சமைத்தற்குரிய சிலையின்பொருட்டே யாதலால், ஆங்குவாழும் அரசர்க்கெல்லாம், வில்கயல்புலி இவற்றை இலச்சினையாகக் கொண்ட நும் திருமுகத்தை முன்னே விடுத்தருளல் வேண்டும்” என்று கூறினான். அது கேட்ட அழும்பில்வேள் என்னும் அமைச்சன் “இந் நாவலந்தீவில் நம்பகைவராயுள்ளாருடைய ஒற்றர்கள் இவ் வஞ்சிமாநகரைவிட்டு நீங்குபவரல்லர். அவ் வொற்றுக்களே பகையரசர்செவிகளில் நம் வடநாட்டியாத்திரை பற்றிய செய்தி

களை அறிவிக்கத்தக்கன. அதனால் நம் செலவை, இவ்வூரில் பறையறைந்து தெரிவித்தலொன்றே போதியது” என்று உரைக்கச் செங்குட்டுவனும் அதற்கு உடம்பட்டனன். பின்னர் ப் பேராற்றங்கரையினின்று புறப்பட்டு அரசன் தன் பெரும் பரிவாரங்களுடன் வஞ்சிமாநகரடைந்தான். அடைந்ததும், யானைமேல் முரசேற்றப்பெற்றுச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டியாத்திரைபற்றியும், அதனிற் பகையரசர் வந்து பணியாவிடில் அவர்க்குநேருங் கேடுகோப்பற்றியும்,

“வாழ்க¹ எங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
ஊழிதோ ழாழி யுலகங் காக்கென¹
விறற்றைக் கொண்ட வியன்பே ரிமயத்தோர்
கற்கொண்டு பெயருமெங் காவல னாதலின்
வடதிசை மருங்கின் மன்ன ரெல்லாம்
இடுகிறை கொடுவந் தெதிரீ ராயின்
கடற்கடம் பெறிந்த கடும்போர் வார்த்தையும்
விடர்ச்சிலை பொறித்த வியன்பெரு வார்த்தையுங்
²கேட்டு வாழுமின் கேளீ ராயின்
தோட்டுணை³ துறக்குந் துறவொடு வாழுமின்
தாழ்கழன் மன்னன் தன்றிரு மேனி¹
வாழ்க சேனமுகம்”

என்று கூறி, ஊரெங்கும் பறை அறையப்பட்டது.

1. ‘வாழ்க’ என்பதுமுதல் பறையறைகின்றார் வார்த்தை.

2. ‘எதிரேற்றுக் காணீராயின், கடலுப்புச்சும் மலைவினேறியும் வாழுமின் என்பார், இரண்டுவார்த்தையுங் கேட்டு வாழுமின் என்றார்’ என்பது அரும்பதவுரை. 3. தோட்டுணை—மனைவியர்.

4. ‘திருமேனியாகிய சேனமுகம்; சேனமுகம் அரசனுக்குச் சிறந்தமையின், திருமேனி என்றார்’ என்பது அரும்பதவுரை.

3. (கல்) எழுத்து கால்கோட் காதை

செங்குட்டுவன் வடநாட்டிற்செய்த பெரும்போரும், இமயஞ்
சென்று பத்தினிக்குக் கல்லெடுப்பித்ததும்.

—o—o—o—

இங்ஙனம் வஞ்சிமாநகரிற் பறையறையப்பட்டபின்னர், சேரர்பெருமானான செங்குட்டுவன் அன்றுமாலையில், ஆசான் பெருங்கணி அமைச்சர் தானைத்தலைவர்கள் ஒருங்குகூடித் தன்னை வாழ்த்தியவராகி யாத்திரையில் நடத்தற்குரிய ஆணைகளைக் கேட்டுநிற்கத், தான் சிங்காதனத்தே வீற்றிருந்து சேனாபதிகளை நோக்கி அடியில்வருமாறு கூறுவானாயினான்: —“ஆரியமன்னர் பலரும் தம் நாட்டில்லிகழ்ந்த சுயம்வரமொன்றன்பொருட்டுக் குழுமிபுருந்த இடத்தே—‘தென்றமிழ் நாடானும் வேந்தர் செருவேட்டுப் புகன்றெழுந்து-மின்றவழுமிமய நெற்றியில் விளங்குவில்புலி கயல்பொறித்தநாள் - எம்போலும் முடிமன்னர் நங்கில்லைப்போலும்’—என்று நகைத்திகழ்ந்தனர் என்று, தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு இங்குவந்த இமயத்தாபதரால் அறிந்தேன்.¹ அவ் விழி மொழி நம்பாலே தங்குமாயின், அஃது எனக்குமட்டு மன்றி என்போன்ற சோழபாண்டியராகிய தமிழ் வேந்தர்க்கும் இகழ்ச்சிவிளைக்கக் கூடியதன்றோ? ஆதலின், அங்ஙனம் இகழ்ச்சிசெய்த வடதிசைமன்னரது முடித்தலையில் பத்தினிக்கடவுளைச் சமைத்தற்குரிய கல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வருவேன். அங்ஙனஞ் செய்யாது என் கைவாள் வறிதேவருமாயின், என்னோடு முரணிய பகையரசரை நடுங்கச்செய் தடக்காமல், வளந்தங்கிய என்னாட்டுக்குடிகளை வருத்துங்கொடுங்கோலனாகக் கடவேன்’—என்று அப் பேரத்தாணியிற்

1. இச் செய்தி, 29-வது வாழ்த்துக்காதையின் உரைப் பாட்டுமடையிற் கண்டது.

சினத்துடன் வஞ்சினங்கூறினன். இங்ஙனம் அரசன் கூறியதைக் கேட்ட ஆசான் (புரோகிதன்) 'இமயவரம்ப! வடவரசர், (சோழபாண்டியரையன்றி) நின்னை இகழ்ந்து கூறின வரல்லர்; நீ இங்ஙனம் வஞ்சினங்கூறுவதற்கு நின்னோடு எதிர்க்கும் மன்னரும் உளரோ? ஆதலால் கோபந்தணிக' என்று அவன் சீற்றத்தைச் சமனஞ்செய்வானாயினன். உடனே, சோதிடம் வல்லானாகிய மௌத்திகன்¹ எழுந்து நின்று 'அரசே! நின் வெற்றி வாழ்வதாக; இவ்வுலகிலுள்ள பகையரசரெல்லாம் நின் அடித்தாமரைகளைப் பணியத்தக்க நன்முகூர்த்தம் இதுவே; நீ கருதிய வடதிசையாத்திரைக்கு இப்போதே எழுவாயாக' என்றான். இந்நிமித்திகன் வார்த்தையைக்கேட்ட செங்குட்டுவன் உடம்பட்டு, உடனே தன் வாளையுங் குடையையும் அந் நன்முகூர்த்தத்தில் வடதிசைப்பெயர்த்து நாட்கொள்ளும்படி ஆணையிட்டனன். அவ்வாணை பிறந்ததும், போர்வீரரது ஆரவாரத்தோடு முரசங்கள் பூமி அதிரும்படி ஒலித்தன. பகைவர்க்கு வேதனைவிளைக்குஞ் சேனைகள், மணிவிளக்குக்களுடனும் துவசங்களுடனும் முன் செல்லவும், ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும்² அரசாங்கத்தை நடத்தும் கருமவினைஞரும் கணக்கியல் வினைஞரும் தருமவினைஞரும் தந்திரவினைஞரும் தம் அரசனான 'செங்குட்டுவன் வாழ்க' என்று கூறவும், பட்டவார்த்தனமாகிய களிற்றின் பிடர்மேல் ஏற்றப் பட்ட அரசவானும் வெண்கொற்றக்குடையும் வஞ்சிப்புறத்

1. மௌஹூர்த்திகன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு.

2. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணரென்போர். எண்பேராயத்தை, 'கரணத் தியலவர்' கரும விதிகள், கணகச் சுற்றங் கடைகாப் பாளர், நகர மாந்தர், நளிபடைத் தலைவர், யானை வீர ரிவுளரி மறவர், இனைய ரெண்பேராய மென்ப' என்பதனாலறிக. (திவா).

துள்ளுகோட்டையிற் புகும்படிசெய்து செங்குட்டுவன் தன் அத்தாணிமண்டபத்தை அடைந்தான். அன்றிரவில், போர் விருப்பத்தாற் களிப்புற்றுத் தன்னுடன் வருதற்கிருக்கும் தானைகளுக்கும் தானைத்தலைவர்க்கும் பெருஞ்சோறளித்து உபசரித்து உற்சாகப்படுத்தி, மற்றொருவேந்தனைக்கொற்றங் கொள்ள நிற்கும் தன்கொள்கைக்கேற்ப வஞ்சிமாலையை மணி முடியிலணிந்து, மறுநாட்காலையில் யாத்திரைக்குச் சித்தமாயிருந்தனன் செங்குட்டுவன். அன்றிரவு இங்ஙனம் கழிந்தது.

பொழுதுவிடிந்ததும், அரண்மனையிலே அரசரிடத் திருிய திறைகொணர அழைக்கும் காலேமுரசம் முழங்கியது. அதுவே யாத்திராகாலமாதலால், காலேக்கடன்களையெல்லாம் முடித்துச் சித்தனாயிருந்த சேரன் - செங்குட்டுவன், தான் வழிபடும் சந்திரசடாதரனான சிவபிரானது திருவடிநிலைகளை வலங்கொண்டு வணங்கி, யாவரையும் வணங்காததும் வஞ்சி மாலேசூடியதுமான தன்சென்னியில் தரித்துக்கொண்டு, அந்தணர்கள் வளர்க்கின்ற அக்கினிகோத்திரங்களையும் தொழுது பின், தன் பட்டவர்த்தனக் களிற்றின்மேல் உரியநன் முகூர்த்தத்திலே ஆரோகித்தனன். அப்போது, 'குடவர் கோமானாகிய செங்குட்டுவன் கொற்றங்கொள்வானாக' என்று வாழ்த்தினவராய், ஆடகமாடமென்னுங் கோயிலில் அறிதுயிலமர்ந்தருளுந் திருமாலின் பிரசாதத்துடன்வந்து சிலர் அரசன்முன் நிற்க, தான் சிவபிரான்பாதுகைகளைச் சென்னியிற் ருங்கியிருந்தமையால், அத்திருமால்பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் மணிப்புயத்தேந்தியவனாய் அங்கிருந்தும் பெருஞ்சிறப்புடன் பிரயாணிப்பானாயினன். அவன் செல்லும்போது நாடகமடந்தையர்கள் ஆடரங்குகடோறும் நெருங்கிக் கூடிநின்று இருகையும் கூப்பிக்கொண்டு, 'வெற்றி வேந்தே! போர்க்களிற்றின்மேல் வெண்கொற்றக்குடைநீழலில் கண்

11. சிவனானந்தன் ஸ்ரீ 52 (கூர்) who raised him in his presence
 2. சிவனானந்தன் ஸ்ரீ 52 (கூர்) born 7
 கால்கோட் காணை
 3. சிவனானந்தன் ஸ்ரீ 52 (கூர்) born 59
 கால்கோட் காணை

கனிகொள்ளத் தோன்றும் நினகாட்சி எங்கட்கு என்றும்
 இன்பம்பயந்து விளங்குவதாக' என்று துதித்தனர். சூதரும்
 மாகதரும் வைதாளிகளும் செங்குட்டுவனது வெற்றிப்புக்கழ்
 தோன்றும்படி வாழ்த்திக்கொண்டு உடன்சென்றனர். யானை
 வீரரும் குதிரைவீரரும் வாட்படைதாங்கிய மறவர்களும்
 தங்கள்வேந்தனது வாள்வலியை எத்தி ஆர்ப்பரித்தனர்.
 இங்ஙனமாக, அசுரர்மேற் போர்குறித்து அமராவதியி
 னின்று நீங்கும் இந்திரன்போல, உலகமன்னவனாகிய செங்
 குட்டுவனும் வஞ்சிமநகரினின்று புறப்பட்டு, தூசிப்படை
 யானது கடற்கரையைத்தொடும்படி பரவியதன்சேனைகளால்
 மலைகளின்முதுகு நெளியவும், நாட்டில் நிலைத்த வழியுண்
 டாகவுஞ்சென்று, இறுதியில் நீலகிரி என்ற மலையின் நெடும்
 புறத்தில் அமைக்கப்பட்ட பாடிபைப் பெரும்பரிவாரங்களு
 டன் அடைந்து, தன் பட்டவர்த்தனக் களிற்றினின்றும்
 இழிந்து, வீரரெல்லாம் ஆர்ப்பரித்தேத்தக் காவல்மிக்க
 தன்னிருக்கையிற் புகுந்து அமளிமிசைத்தங்கி இளைப்பாற
 லாயினன்.

இங்ஙனம், அரசன் இளைப்பாறிய சிறிது நேரத்துக்
 கெல்லாம் அந்தரசாரிகளாகிய முனிவரர் சிலர், ஆங்குவந்த
 வேந்தர்பெருமானைக் காண்போமென்று கீழேயிறங்கி அரசு
 நிருக்கையை நோக்கி ஒளிமிக்கமேனியுடன் வரவும், அவ
 ரைக்கண்டதும் உண்டான சேனைகளின் ஆரவாரத்தாற்
 செங்குட்டுவன் முனிவர்வருகையை அறிந்து, அமளியினின்
 றெழுந்து வந்து அவரடிவணங்கி நின்றனன். நின்ற அரசனை
 நோக்கி அம்முனிவர்கள் "சிவபிரான் திருவருளால் வஞ்சிமா
 நகரில் தோன்றிய அரசே! யாங்கள் பொதியமலைக்குச் செல்
 கின்றோம். இமயகிரிவரை செல்வது நின்கருத்தாதலால்,
 ஆங்கு வாழும் அருமறையந்தணர்களைத் துன்பமின்றிக் காப்
 பது, நின் கடமையாகும்" என்று கூறிச் செங்குட்டுவனை

வாழ்த்திச் சென்றனர். சென்றபின்னர், கொங்கணநாட்டுக் கூத்தர்களும், கொடுங்கருநாடர்களும் தத்தங்குலத்திற் கேற்ற கோலமுடையவராய்க் குஞ்சியில் தழைத்த மாலை யணிந்து அழகுவாய்ந்த தம் மகளிருடன் வசந்தகாலத்துக் குரிய வரிப்பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டும், குடகுநாட்டவர் தம் மகளிருடன் கார்காலத்தைப்பற்றிய குரவைப்பாடல் களைப் பாடிக்கொண்டும், தங்கள் சுற்றத்தோடு அலங்காரமாக ஓவர்கள்¹ அரசனை வாழ்த்திக்கொண்டும் சேரனை முன்னே தோன்றினர். இவர்களது ஆடல் பாடல்களை யெல்லாங் கண்டு உவந்து, தன் தலைமையாடலாசிரியன் தெரி வித்த முறைப்படியே அன்னோர்க்கெல்லாம் அவர்கள் எதிர் பாராத சிறந்த அணிகலன்களைச் சம்மானித்துச் சேரர் பெருமான் வீற்றிருந்தான். அந்நிலையில் வாயில்காவலன் செங்குட்டுவன் திருமுன் வந்து நின்று, “அரசே! நாடக மகளிர் நூற்றிருவரும், குயிலுவர் (வாத்தியகாரர்) இருநூற் றெண்மரும், தொண்ணூற்றறுவகைப்பாசண்டத்துறைகளி னும் வல்லவரும் நகைவிளைத்து மகிழ்ச்செய்பவருமான *வேழப்பர் நூற்றுவரும், நூறு கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்களும், ஐந்தூறு களிறுகளும், பதினாயிரம் குதிரைகளும் இன்ன இன்னசரக்கென்று எழுதப்பட்டு யாத்திரைக்குவேண்டிய வடநாட்டுப்பண்டங்கள் ஏற்றப்பட்ட சகடங்கள் இருபதி னாயிரமும், தலைப்பாகையுடையவர்களும் சஞ்சயன் என் பவனைத் தலைமையாகக் கொண்டவர்களுமான சட்டையிட்ட பிரதானர் ஆயிரவரும் நின்வாயிற்கண்ணேவந்து/ காத்திருக் கின்றனர், அறிந்தருள்க” என்றான். எனலும் “அவர்க ளுள்ளே, சஞ்சயனுடன் நாடகமகளிரும் கஞ்சகமுதல்வரும் (பிரதானரும்), குயிலுவரும் இங்கு வரக்கடவர்” என்று அரசன் ஆணையிட, அன்னோருடன் அத்தூதர்தலைவன்

1. எத்தாளர் என்பர் அரும்பதவுரையாசிரியர்.

* அழகியல் வர் அ ஹஸ்தி - விஜயநகர
 (1) கைத்தேயுதல் வேற்றினர் இன்னும் வ. 6
 ஹஸ்தி வ. 4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

அரசவைபுகுந்து செங்குட்டுவனை வணங்கி வாழ்த்தியவனாய்
உடன்வந்தவரையெல்லாம் அரசனுக்கு முறைப்படி காட்டிப்
பின்னர், “தேவரீர் வடநாடு செல்வது பத்தினிக்கடவுளைச்
சமைத்தற்குரிய சிலையொன்றன் பொருட்டேயாயின், ‘இமய
மலையிற் கல்லெடுப்பித்துக் கங்கையாற்றில் அதனை நீர்ப்படை
செய்து தர யாங்களே வல்லோம்’ என்று, தேவரீருடன்
வேற்றுமையின்றிக் கலந்த நட்பரசராகிய நூற்றுவர் கன்
னரும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்” என்றறிவித்து வாழ்த்தி
நின்றனன். அது கேட்ட செங்குட்டுவன் ‘நன்று, வடநாட்
டரசனான பாலகுமரன்மக்களாகிய கனகன் விசயனென்ற
இருவரும் தம்நாக்களைக் காவாதவராய், விருந்தொன்றிலே
வடவரசர் பலருடன்கூடித் தமிழ்வேந்தரான எம்முடைய
ஆற்றலறியாது இகழ்ந்துரையாடினராம்; அதனால் பத்
தினிக்குக் கல்லெடுப்பித்தலோடு அவரிடம் நம்மாற்றலைக்
காண்பித்தற்காகவும் இச்சேனை கூற்றத்தைத் தன்னுடன்
கொண்டு செல்லா நின்றது; இச்செய்தியை நம் நட்பின
ராகிய அக்கன்னர்க்குத் தெரிவித்து, ஆங்குக் கங்கைப்பேரி
யாற்றை நம் சேனைகள் கடத்தற்கு வேண்டிய மரக்கலங்களை
அவருதவியால் சித்தஞ்செய்வதற்கு நீவிர் முன்னர்ச் செல்லக்
கடவீர்” என்று கற்பனைசெய்ய, சஞ்சயனும் (அவ்வாணையைச்
சிரமேற்கொண்டு தன்னை வருடன் முற்படப்) போயினன்.
அவன்போனதும், நாவன்மைபடைத்த தூதுவரான கஞ்சக
முதல்வர் ஆயிரவரும் பாண்டியர் முதலிய அரசரிட்ட சந்
தனம் முத்து முதலிய திறைகளைக்கொண்டு வந்து நின்றனர்.
அவர்க்குச் சேரன் தன் இலச்சினையிட்ட திருமுகங்களைக்
கண்ணெழுத்தாளரைக்கொண்டு¹ எழுதுவித்து அத்தூதர்
கங்கையிற்கொடுத்து அரசரிடம் அவற்றை முறைப்படி சேர்ப்—
பிக்குமாறு ஆணையிட்டு அவர்களையும் அனுப்பினன். அவர்க

1. கண்ணெழுத்தாளர்—திருமுகமேழுதுவார்.

னெல்லாம் போயினபின்னர், சேரர்பெருமான், மற்றைய மன்னர் தன் வெற்றிச்சிறப்பை ஏத்தும்படி பெரும்பரிவாரங்களுடன் நீலகிரிப்பாடியினின்றும் நீங்கி வடநாடு நோக்கிப் பிரயாணஞ் செய்யலானான்.

இங்ஙனம், தன் பெருஞ்சேனைகளுடன் சென்ற செங்குட்டுவன் முடிவில் கங்கைப்பேரியாற்றை நெருங்கினான். ஆங்கு, முன்னரே சென்றிருந்த சஞ்சயனால் நூற்றுவர்கள் னர் உதவிகொண்டு கங்கையைச் சேனைகள் கடத்தற்கு வேண்டிய மரக்கலங்கள் சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. அப்பேரியாற்றை அடைந்த சேரர்பெருந்தகை தன் முழுப்பரிவாரங்களுடனும் கடந்து அவ்வாற்றின் வடகரையை அடைந்தான். அப்போது தம் நட்பாளனாகிய செங்குட்டுவனை அந்நாடாளும் நூற்றுவர்கள்னர் எதிர்கொண்டு உபசரித்தனர். அவருபசாரத்தைப்பெற்றுச் செங்குட்டுவன் அங்குநின்றும் புறப்பட்டுத் தன் பகைவரது நாடாகிய நீர்வளமிக்க உத்தர தேசத்தை அடைந்து பாசறையில் தங்கலாயினான். இங்ஙனம் சேரவரசன் பெரும்படையுடன் தம் தேசத்தில் பாடியிறங்கிய செய்தி தெரிந்ததும், அந்நாட்டரசர்களான உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சீவேதன் என்ற எல்லாவடவேந்தரையுந் துணைக்கொண்டு கனகவிசயரேன்ற ஆரியவரசர், தமிழ்நாற்றலைக் காண்போமென்று செருக்கிப் பெருத்த சேனையுடன் போர்க்கோலங்கொண்டு எதிர்த்தனர். இங்ஙனம் வடவரசர் திரண்டிருந்தலும், இரையைத்தேடி வேட்டைக்குச் சென்ற சிங்கமொன்று யானைப் பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டு உள்ளம்பூரித்துப் பாய்ந்தவாறுபோல, தன்னை எதிர்த்து வந்த வடவேந்தரது சேனைகண்டு களித்து, அவற்றின்மேல் விழுந்து செங்குட்டுவன் பொருவானாயினான். வடவரும் தமிழரும் பொருதுநின்ற அப்பெரும் போரில், துகிற்கொடி

களின் பந்தர்களாற் சூரியகிரணங்கள் மறைப்புண்டன. கொடும்பறைகளும் சங்கங்களும் நீண்ட கொம்புகளும் பேரிகைகளும் கஞ்சதாளங்களும் மயிர்க்கண் முரசங்களும் திக்குகளினின்று எதிரொலியுண்டாகும்படி ஒலித்தன. வில் வேல் கேடயம் இவற்றைக்கொண்ட மறவர்களும், தேர்வீரர் யானைவீரர் குதிரைவீரர்களும் கலந்தெதிர்த்த அப்போர்க் களத்தில் பூமிதெரியாமலெழுந்த புழுதியானது. யானைக் கழுத்திற் கட்டிய மணிகளின் நாக்களிலும் கொடிகளிற்கட் டிய சங்குகளின் நாக்களிலும் புகுந்து அவற்றை ஒலிக்கா வண்ணஞ் செய்துவிட்டன. தூசிப்படைகள் தம்மிற் கலந்து புரிந்த அப்போரிலே தோளுந்தலையுந் துணிபட்டு வேறுகிய வீரரது உடற்கும்பலிற் றுள்ளியெழுந்த குறையுடலாகிய கவந்தங்கள், பேயினது தாளத்துக்கொப்பக் கூத்தாடின. அப்பிணக்குவியலினின்று வழிந்தோடும் ஊன்கலந்த குருதி யிலே, கூட்டங்கொண்ட பேய்மகளிரது நாக்களெல்லாம் ஆடலாயின. இங்ஙனம் ஆரியவரசரது சேனாவீரரை அக் களத்தே கொன்றுகுவித்து அவரது தேர் யானை குதிரை களில் ஆட்களில்லையாகச்செய்து நூழிலாட்டிய¹ சேரன்- செங்குட்டுவன், எருமையூர்தியுடைய கூற்றுவன் உயிர்த் தொகுதியை ஒரேபொழுதினுள் உண்ணவல்லவன் என்பத னைப் பகைவர்க்கு அறிவித்துத் தும்பைபூடி விளங்கினான்.

இவனது சினவலையின்கண்ணே, தம் நாலைக்காவாது தமிழர சரையிகழ்ந்த கனகவிசயர் தம் தேர்வீரர்கள் ஐம்பத்திரு வருடன் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். மற்றப் பகைவர்களோ தத்தம் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டுச் சடை, காஷாயவுடை, சாம்பல் இவற்றைத் தரித்த சந்நியாசிகளாகவும் பீலி கைக் கொண்ட சைனமுனிவராகவும், பாடகராகவும், பற்பல வாத் தியகாரராகவும், ஆடுவோராகவும் தாந்தாம்வல்ல துறைக்

1. நூழிலாட்டு - பகைவரைப் போரிட்டுக்கொண்டு குவிக்கை.

கேற்ற வேடம்பூண்டு வேண்டுமிடங்களிலே பதுங்கியொளித்
தனர். இவ்வாறு வடவரசர்கள் நடுநடுங்கும்படி, களிறுகளே
எருதாகவும், வாளே பிடிக்குங் கோலாகவும், பகைவீரர்களே
சூட்டடிக் கதிர்களாகவுங் கொண்டு, வாளையுடைய தான்
உழவனாகின்று அப்போரிலே ¹ அதரிதிரித்துக்கலக்கினான்
செங்குட்டுவன். இவ்வரசனது மறக்களத்தைப் புகழ்ந்து,
பேய்களெல்லாம் நெடியகைகளைக் கரியதலைமிசை உயர்த்தி
அசைத்தனவாய், திருமால் பாற்கடல் கடைந்தபோது நிகழ்
த்திய தேவாசரயுத்தத்தையும், அவன் இலங்கையில் நடத்
தியபோரையும், தேரூர்து நிகழ்த்திய அவனது பாரதச்
செருவையும் இதனோடு ஒருசேரவைத்துப் பாடி வாழ்த்
தித் குரவைக்கூத்தாரடியதுடன்—இப்போர்க்களத்தே பகை
வரது தலைமுடிகளையே அடுப்பாகவும், பிடர்த்தலைகளையே
தாழியாகவும், வலயமணிந்த தோள்களையே துடுப்பாகவும்
கொண்டு துழாவிச்சமைத்த ஊன்சோற்றைப் பேய்மடையன்
அவ்வப்பேயின் தகுதியறிந்து பரிமாற வயிறூர உண்டுகளி
த்துத், தருமயுத்தத்தால் தமக்கு இத்தகைய பெருவிறுந்து
செய்த செங்குட்டுவனை 'ஊழியளவும் வாழ்க' என்று வாயார
வாழ்த்துவனவும் ஆயின.

இங்ஙனமாக, ஆரியப்படையைவென்று தானினைத்த
காரியங்களுளொன்றை முடித்துக்கொண்ட செங்குட்டுவன்
தன் தானைத்தலைவனாகிய வில்லவன்கோதையை நோக்கி,
'வடதிசையுள் வேதநெறியை வளர்ப்பவரும் நித்தியாக்கினி
பேணுதலையே பெருவாழ்வாக உடையவருமாகிய அந்தணப்
பெரியோரைச் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் போற்றிக் காக்
கக்கடவீர்' என்று கூறி வெற்றிபெற்ற வேற்படையுடன்
அவனை யேவி, பத்தினிக்கடவுளைப் பொறித்தற்குரிய சிலை
யை இமயமலையினின்று கொணரச்செய்து தனக்குச் சிறந்த
அவ்வினையையும் முடித்துக்கொண்டனன்.

1. நெற்களத்திற் கடாவிட்டுழுக்குதல்.

4. நீர்ப்படைக்காதை.

[செங்குட்டுவன் பத்தினிப்படிவத்தைக் கங்கைநீராட்டியதும்,
தன்னுடு திரும்பியதும்.]

மேற்கூறியவாறு, கூற்றவனுக்குத் தொழில் பெரு
கும்படி உயிர்த்தொகைகள் கொல்லப்படுதற்குக் காரணமா
யிருந்த தேவாசரயுத்தம் பதினெட்டாண்டிலும், இராம
ராவணயுத்தம் பதினெட்டு மாதத்தும், பாரதயுத்தம் பதி
னெட்டுநாளிலும், செங்குட்டுவனும் கனகவிசயரும் புரிந்த
போர் பதினெட்டு நாழிகையிலும் முடிந்தனவென்று உல
கோர் இப்போரையும் கூட்டியெண்ணிக்கொள்ளும்படி, தமிழ்
மரது ஆற்றலையறியாது தன்னுடன் மலைந்த ஆரியப்படை
களைப் போரில் ஒருபகற்குள்ளே அழித்துவிளங்கிய சேரன்-
செங்குட்டுவன், சினமிக்க தன் சேனைகளால் பத்தினிக்கட
வுட்குரிய சிலையை இமயத்தினின்று-மெடுப்பித்த பின்னர்,
போர்க்கோலங்கொண்டெழுந்த கனகவிசயரது கதிர்முடி
மேல் அச்சிலையையேற்றிக்கொண்டு அதனை நீராட்டித்
தூய்மைசெய்தற்பொருட்டுக் கங்கைப்பேரியாற்றின் வட
கரைவந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்குவந்ததும், அப்பத்-
தினிச்சிலை அரசனானையின்வண்ணம், ஆகமம்வல்லோரால்
கங்காநதியில் முறைப்படி நீராட்டப்பட்டது. (அது முடிந்த
பின்னர்ச் சேனையுடனும் பரிவாரங்களுடனும் சேரர்பெரு
மான் நாவாய்கள்மூலம் அப் பேரியாற்றைக் கடந்து அதன்
தென்கரையிற் பிரவேசித்தனன்.) அம்மகாநதியின் தென்
கரை வெளிப்பரப்பிலே, ஆரியமன்னரும் நட்பாளருமாகிய
கன்னரால் செயசீலனாகவருஞ் சேரர்பெருந்தகை படை
களுடன்வந்து தங்குதற்கென்று—அரசர்க்குரியகோயிலும்
அழகியமண்டபங்களும் அத்தாணியும் பூம்பந்தரும் உரிமைப்

பள்ளியும் பூஞ்சோலையும் தாமரைப்பொய்கையும் ஆடரங்கு களும் மற்றும் பெருவேந்தர்க்கு வேண்டியனவெல்லாம்— மிகவும் அழகுபெற அமைக்கப்பட்டிருந்தன. செங்குட்டு வன் தென்கரை புக்கதும் அவ்வழகியபாடியில் தன் பரிவா ரங்களோடுஞ்சென்று தங்கினான்.

இங்ஙனம் பாடியிற்றங்கிய பின் சேரர்பெருமான், எதிர்த்த மாற்றரசரது மனவூக்கங் கெடும்படி போரில் தம் அரிய வீரச்செயல்களைக் காட்டி வீரசவர்க்கமடைந்தவார்களும், அப்போரிலே அடர்ந்துழக்கித் தலையுந்தோளும் விலை * பெற அறுபட்டுக்கிடந்தவர்களும், வாளாற்செய்யும் வினைக ளெல்லாஞ்செய்து பகைவரை அழித்துமுடிந்தவர்களும், உற வினரோடு தம்மகளிரும் உடன்மடியும்படி வீழ்ந்தவர்களு மாகிய இறந்துபட்ட வீரர்களுடைய மைந்தரையும், தூசிப் படையில் நின்று மாற்றாரையழித்து வாகைமாலை சூடியவார்களும், பகைவரின் தேர்வீரரைக்கொன்று அவர்களுடைய குருதியோடு பொலிந்துநின்றவர்களும், பகைவரது கருந் தலைகளைக் கூற்றுவனுங் கண்டிரங்கும்படி ஒருசேர அறுத்து வெற்றிபெற்றவர்களும், கவசஞ்சிதைவாய் மார்பில்விழுப்புண் பட்டு மாற்றாரைப் புறங்கண்டு மீண்டவர்களும் ஆகிய (இற வாத) எல்லாவீரர்களையும் 'தன்னிடத்து வருக' என் றழைத்து, அவரடைந்த வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அவர்கட் கேல்லாம் போன்னுலாகிய வாகைப்பூக்களை, தான் பிறந்த நாளிற் செய்யும் பெருங்கோடையினும் மிகுதியாக நெடும்போ திருந்து கோடுத்து வெகுமானித்தான். இங்ஙனம் பனம் பூவைத் தும்பைமாலையுடன் சூடிப் புலவர்பாடுதற்குரிய புறத் துறைகளெல்லாம் முடித்துச் செயசீலனாகச் சேரன் - செங் குட்டுவன் தன்னரசிருக்கையில் வீற்றிருக்கும்போது, மாட லன் என்னும் மறையவன் ஆங்கு எதிர்பாராதே வந்து நின்று அரசனை ஆசிகூறி வாழ்த்திவிட்டு 'எங்கோவே!

மாதவியென்னும் நாடகக்கணிகையின் கடற்கரைப்பாடலானது, கனகவிசயரது முடித்தலைகளை இங்ஙனம் நெரித்து விட்டது; இது வியக்கத்தக்கதாம்' என்று ஒரு வினோதவார்த்தையைக் கூறினன். இதனைக்கேட்ட செங்குட்டுவன் அவன் கருத்தை அறியாதவனாய், 'நான்மறையாளனே! பகைப்புலத்தரசர்பலரும் அறிந்திராத நகைச்சொல்லொன்றை இங்குவந்து என்முன்கூறினே; நீ சொன்ன உரைப்பொருள் யாது? விளங்கச்சொல்லுக' என்றான்; எனலும் அம்மறையவன் சொல்லவொற்றான்.

“குடவர்கோவே! காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நிகழ்ந்த கடல்விளையாட்டிற்குத் தன் காதலனாகிய கோவலனுடன் சென்றிருந்த மாதவியென்னும் நாடகக்கணிகை கருத்து வேறுபடப் பாடிய கானல்வரிப்பாட்டுடன் ஊழ்வினையும் உடன்சேர்ந்துருத்தமையால் கோவலன் அக்கணிகையை வெறுத்துப்பிரிந்து, தன்மனைவி கண்ணகியை உடனழைத்துக்கொண்டு மதுரைமாநகரம் புக்கான்; புக்கவன், அந்நகரத்தரசனான பாண்டியன் உயிர்தீர்த்து விண்ணுலகடையும்படி கொலையுண்டன னன்றோ? அங்ஙனங் கொலையுண்ட கோவலன்கற்புடைமனைவியானவள் உன் நாட்டை அடைந்தமையாலன்றோ, அப்பத்தினி இப்போது வடதிசையரசருடைய மணிமுடியிலேறி விளங்குவாளாயினள்” என்று, முந்நிகழ்ந்த கோவலன்சரிதத்தைக் சுருங்கக்கூறிப் பின்னும் செங்குட்டுவனை நோக்கி, ‘வேந்தர்வேந்தே! யான் ஈண்டு வருதற்கு அமைந்த காரணத்தையும் கேட்பாயாக; அகத்திய முனிவருடைய பொதியமலையை வலஞ்செய்துகொண்டு கன்னியாகுமரித்துறையிற் தீர்த்தமாடி மீண்டுவருகின்ற யான், என் ஊழ்வினைப்பயன் போலும், பாண்டியனது சிறப்பமைந்த மதுரைமாநகரம் சென்றேன். அங்கே நான் தங்கியிருந்தபோது, பாண்டியன் தன் கணவனை அறியாமையாகக்

கொல்வித்த கொடுங்கோன்மையைத் தன்சிலம்பைக்கொண்டு
 அவ் வரசனுக்கு விளக்கி வழக்கில் வென்றாள் கண்ணகி
 என்றசெய்தி ஊர்முழுதும் பரவிபது. இக்கொலைச்செய்தி
 கேட்ட ஆய்ச்சியர் தலைவிபாகிய மாதரி, இடைத்தெருவி
 லுள்ள தாதெருமன்றத்தினின்றும் எழுந்துசென்று,
 'இடைக்குலமக்காள்! அந்தோ, அடைக்கலப்பொருளை
 இழந்துகெட்டேன்; கோவலன் குற்றமுடையவ னல்லன்;
 அரசனே தவறினான்; செங்கோலும் வெண்குடையும் இங்
 னனம் பிழைபடவும் நேர்ந்தனவோ!' என்றலறி இரவின்
 நடுச்சாமத்தே எரியிற்புகுந்து மாய்ந்தனள். கோவலன் கண்
 ணகி இருவரையும் தம்முடனழைத்துக்கொண்டு மதுரை
 வந்த கவுந்திபடிகள், கோவலனை அரசன் கொலைசெய்தது
 கேட்டதும் உண்டாகிய பெருஞ்சிற்றமானது அவ்வரசனது
 மாணத்தால் தணிந்ததாயினும், 'என்தொடர்பால் இவர்க
 ட்கு இக்கொடுவினை வந்ததுபோலும்' என்றிரங்கி உண்ண
 நோன்புகொண்டு உயிரைவிட்டனள். அன்றியும், கண்ணகி-
 யின் சிற்றத்தால் மதுரைமாநகரம் எரிக்கப்பட்டது. இவற்
 றையெல்லாம் மதுரையில் நேரிலுணர்ந்த யான், பின்பு என்
 னாராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று, என்னண்பன¹
 கோவலன் கொலைமுதலியவற்றால் யானடைந்த துயரங்களை
 ஆங்குள்ள பெரியோர்கட்கு உரைக்கலாயினேன். அவ்வாறு
 உரைத்த செய்தி சிறிதுசிறிதாக ஊரெங்கும்பரவி முடிவில்
 கோவலன்தந்தை மாசாத்துவானுக்கு எட்ட, அவ்வணிகர்
 தலைவன், தன்மைந்தனுக்கும் மருகிக்கும் பாண்டியனுக்கும்
 நேர்ந்த கொடுந்துன்பங்களைச் சகியாதவனாய், இல்லறத்தை

1. கோவலனுக்கு இவன் நண்பனென்பதும், மதுரையில்
 அவனுடன் இவ்வந்தணன் அளவளாவியதும், இந்தூல் 38 - ம் பக்
 கத்துக் காண்க.

வெறுத்துத் தான்படைத்த பெரும்பொருளனைத்தையும் உத்தமதானங்களிற் செலவிட்டுப், பெளத்தசங்கத்தார் இருக்கையாகிய இந்திரவிகாரத்தைச்சார்ந்து, அங்கே பிறப்பறத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் முனிவர் முந்தூற்று வரைச் சரணமடைந்து துறவியாயினன். அம் மாசாத்து வான் மனைவியாகிய கோவலன்தாயோ, தன் செல்வப்புதல் வனுக்கு நேர்ந்த விபத்தைப் பொறுதவளாய் அளவிறந்த துயரால் நொந்து உயிர்விட்டனள். இனிக் கண்ணகியின் தாதையான மாநாய்கன், தவமுனிவராகிய ஆசீவகரையடைந்து தன்பெரும்பொருள்களாற் புண்ணியதானங்களைப் புரிந்து துறவுபூண்டனன். அவன் மனைவியாகிய கண்ணகியின்தாய் சிலநாள்களுள்ளே உயிர்நீத்தனள். இச்செய்தியெல்லாங்கேட்ட கோவலன் கணிகையாகிய மாதவி பெரிதுந் துக்கித்து, துன்பம்விளைவிக்கும் பரத்தையர்கோலத்திலே தன்மகள் மணிமேகலையைப் புகவிடாதபடி தன் தாயான சித்திராபதிக்குக் கூறிவிட்டு, மாலையுடன் தன் கூந்தலையுங்களைந்து பிக்குணியாகிப் பெளத்தவிகாரமடைந்து தருமோபதேசம் பெற்றனள். இங்ஙனமாக, யான் மதுரையிலிருந்து கொணர்ந்த கொடுஞ்செய்திகேட்டவர்களுள் இறந்தவர்கிலரும் உண்மையால் அப் பாவவிமோசனத்தின் பொருட்டுக் கங்கையாடவெண்ணி இங்குவரலாயினேன்; இதுவே என் வருகையின்காரணம்; வேந்தே! நீ வாழ்க' என்று அம்மாடலமறையோன் முன்னிகழ்ந்தவையெல்லாம் விளங்கச் செங்குட்டுவனுக்குக் கூறிமுடித்தனன்.

இவையாவுங் கேட்டிருந்த அவ்வஞ்சிவேந்தன் 'நான் மறையாள! பாண்டியன் தான்புரிந்த கொடுங்கோன்மையை நினைந்து உயிர்நீத்தபின்னர் அப் பாண்டிநாட்டில் நிகழ்ந்த விசேடம் என்னே?' என்று உசாவினான். மாடலனும் அரசனைநோக்கி, 'சோழர் குடிக்குரிய தாயத்தாரொன்பதின்மர்

தம்மிலொன்றுகூடி நின் மைத்துனச்சோழனாகிய கிள்ளி-
யோடு பகைத்து அவனது இளவரசியலையேற்று ஏவல்கே
ளாது சோனாட்டைப்பெரிதும் அலைத்துவந்தகாலையில், அவ்
வொன்பதின்மருடனும் பொருது ஒருபகலில் அவர்களை யழி
த்து மைத்துனனது ஆஞ்ஞாசக்கரத்தை ஒருவழிப்பித்து
நிறுவியவனும், பழையன்னன்பானது காவன்மரமாகிய வேம்
பினை அடியோடு வெட்டியழித்த வாள்வலமுடையவனும்
ஆகிய போந்தைக்கண்ணிப் பொறையனே! கேட்டருள்க;
கொற்கைநகரத்தே இளவரசாய் விளங்கிய வேற்றிவேற்
சேழியன் என்பவன் (தன்னாட்டுக்கு நேர்த தீங்கினை
யறிந்து பெருஞ்சினங்கொண்டு) ஒருமுலைகுறைத்த திருமா
பத்தினியாகிய கண்ணகிக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரை
ஒருபகலிற் பலியிடுவித்து, பின் தன்னரசனை இழந்துவருந்-
தும் புகழ்பெற்ற மதுரைமுதூரில் தென்னாட்டாட்சிக்குரிய
தாய்த் தொன்றுதொட்டுவருஞ் சிங்காதனத்தே—தெய்வத்
தன்மைவாய்ந்த ஒற்றையாழியந்தோர்மேற் காலேச்செங்கதிர்க்
கடவுள் ஏறி விளங்கியவாறுபோல—சந்திரவமிசத்தோனா
கிய அவ் விளஞ்செழியன் ஏறி விளங்குவானாயினன்,
அரசே! நீடு வாழ்க' என்று முடித்தான். கங்கைக்கரைப்
பாடியிலே செங்குட்டுவன் இவற்றையெல்லாம் (நெடுநாட்
களுக்குப்பின் மாடலன் வாயினின்றும்) கேட்டறிந்து விரைப்
புற்றிருந்த காலையில், விரிந்தஞாலத்தைப் பேரிருள் விழுங்
கும்படி வந்த மலைக்காலத்தே, செந்திப் பார்த்ததுபோன்ற
மேலைத்திசை விளக்கமெய்த அந்தி வெண்பிறை தோன்றி
யது. அங்ஙனம் பிறையெழுந்தபடிபைப் பெருந்தகையான
செங்குட்டுவன் நோக்கினான். அப்போது பக்கத்திருந்த
நிமித்திகர்தலைவன் 'வேந்தர் வேந்தே! வஞ்சியினின்றும்
தேவரீர் புறப்பட்டு இன்றோடு முப்பத்திரண்டு மாதங்களா
கின்றன' என்று, சமயோசிதமாகக் கூறி வாழ்த்தினன்.

செங்குட்டுவன் மகிழ்வுற்று அவனைப் பெரிதும் உபசரித்துத் தன்னிறையளவாக ஐம்பதுதுலாம் பாரம் பொன்னை அம் மறையவற்குத் தானஞ்செய்து வெகுமானித்தனன். அது முடிந்ததும் சேரர்பெருமான் தன் யாத்திரைக்கு உதவி புரிந்த ஆரியவரசராகிய கன்னர் நூற்றுவரையும் அவருடைய சிறப்புமிக்க நாட்டுக்குச் செல்லுமாறுவிடுத்துப் பின் தன் தூதுவராயிரவரை அழைப்பித்துத் தமிழரது பேராற்றலை யறியாது போர்க்கோலங்கொண்டுவந்து தோற்றுத் தாபத வேடம் பூண்டொளித்த இராசகுமாரரைத் தமிழரசரான சோழபாண்டியர்க்குக் காட்டிவருமாறு ஆணையிட்டு அவர்களை முன்னதாகப் பயணப்படுத்திவிட்டுப் பின் தன் இளைப்பு நீங்கப் பள்ளிமேவித் துயில்கொள்வா னாயினன். இங்கு இவ்வாறாக:—

சூரன் - short pendant ornaments

சேரராசதானியாகிய வஞ்சிமாநகரிலே செல்வமிகுந்த அரண்மனையுள் வாணையளாவிப் பொன்மயமாக விளங்கும் அந்தப்புரத்தே, முத்துக்களாலாகிய சல்லியும் தூக்குமிவைகளால் முழுதும் வளைக்கப்பட்டதும், விசித்திரவிதானம் அமைந்ததும், மணிநிறைகளை இடையிடையே வகுத்து வயிரமழுத்தப்பெற்ற பொற்றகட்டினொளி ஒழுகப்பெற்றதும், இறுகக்கட்டப்பெற்றுப் புடைதிரண்ட பொற்கிரை யுடையதுமான் அழகிய பெரிய அமளிக்கட்டிலின்மேல், புணர்ச்சியுற்ற அன்னங்களின் புளகிப்பால் வீழ்ந்த இளமயிரிற்குகளைச் செறித்து இரட்டையாக விரிக்கப்பெற்ற பள்ளியிடையே, கோப்பெருந்தேவியாகிய இளங்கோவேண்மான் நெடுநாட் பிரிவால் தூக்கமென்பதின்றித் துன்புற்றிருந்த நிலையில், அத்துயரைச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டு வெற்றியை அறிந்தவராகிய செவிலிமார்கள் 'அன்னாய்! காதற் கொழுநனைப் பிரிந்திருந்ததனால் உண்டான நின்கவலையை இனி பொழியக்கடவாய்' என்று கூறிப் பாசுரங்களோடு

தொடுத்துப் பல்லாண்டு பாடுவாராயினர். அவ்வாறே, அரசுக்கு ஊழியஞ்செய்யுங் கூனருங் குறளருஞ் சென்று அடிவணங்கித் 'தேவீ! எம்பெருமான் வந்துவிட்டனன்; இனி நீ முகமலர்ச்சியுடன் கூந்தலில் நாளொப்பனைபெற்று நலம்பெற விளங்குக' என்றார். இங்ஙனம் ஆபத்தார் பெருந்தேவியின் பிரிவாற்றாநிலையை ஒருசார் ஆற்றிநிற்க, மலைகளிற் புனங்காவல்செய்யுங் கானவன் ஆங்கு மூங்கிலிற்கட்டப்பட்ட தேனையுண்டு களித்து அக்களிப்பால் கவண்விட்டுக்காவல் புரிதலை நெகிழ்ந்தமையின், அச்சமயமறிந்து செழித்தபுனக்கதிர்களை உண்ணுதற்குவந்த பெரிய யானைகள் நல்லதுயிலடையும்படி மலைமகளிர் புனப்பரண்மேலிருந்துகொண்டு 'வடதிசைச்சென்று வாகையுந்தும்பையுஞ் சூடிய போர்க்களிறுகள் திரும்பும்வழி சுருங்கக்கடவது' என்று பல பண்களிற் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டுக்களும், 'வடவரசரது கோட்டைகளைத் தகர்த்துக் கழுதைகளை ஏரிலே பூட்டியழுது வெள்வரகினை விதைத்த உழவனாகிய குடவர்கோமான் நாளை வந்து விடுவான்; ஆதலாற் பகடுகளை! துகம்பூண்டுமூவீரரீக; பகைமன்னரைச் சிறைநீக்கும் அவன் பிறந்தநாளொப்பனையும் வருகின்றது' என்று பாடும் உழவரது ஒலியமைந்த பாடல்களும், அரசனது ஆனிரைகளைக் காக்கும் கோவலர்கள், குளிர்ந்த ஆன்பொருநையாற்றில் நீராடுமகளிரால் விடப்பட்ட வண்ணமுஞ்சண்ணமும் மலரும் பரந்து இந்திரவிற்போல் விளங்குகின்ற பெரிய துறையருகிலுள்ள தாழைக்கோடுகளின்மேல் இருந்துகொண்டு, தம் பசுக்களை அப் பெருந்துறையிற் படியவிட்டுத் தாமரைகுவளைப் பூக்களைத் தலைபிற்குடியவராய் 'ஆனிரைகள்! வில்லவனாகிய நம் வேந்தன் வந்தனன்; அவன் இமயப்பக்கத்தினின்று கொணர்ந்த பெருத்த பசுநிரைகளோடு நீரும் நாளைக்கடியாகிழக்கடவீர்' என்னுங் கருத்துப்பட ஊதும் ஆயரது

வேய்ங்குழலோசையும், வெண்டிரைகளால் மோதப்பட்ட கடற்கரை மணற்பரப்பிலுள்ள புன்னைமரத்தின்கீழ் வலம்புரிச்சங்கமீன்ற நன்முத்துக்களே கழங்காகக்கொண்டு ஆடும் இளமகளிர் அவற்றைத் தங்கைகளில் ஏந்தியவராய், நெடுநாட்பிரிந்த நம்மரசியோடுகூடி மகிழும்படி வானவனாகிய நம் வேந்தன் மீண்டனன்; அவன் சூடிய தும்பையையும் பனம்பூவையும் வஞ்சிமாநகரையும், நங்கைமீர்! நாம் பாடுவோமாக' என்று இன்சொல்லினராய்ப் பாடிய அழகியபாடல் களுமாக நால்வகை நிலங்களினின்றும் எழுந்த இன்னிசைகளைக்கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டு உறங்காதிருந்த கோப்பெருந்தேவியானவள், தன் கைவளைகளைச் செறித்தணிந்து கொள்ளவும், நகரில் வலம்புரிச்சங்கங்கள் வலமாகவெழுந்து முழங்கவும், முத்துமாலைகளமைந்த வெண்கொற்றக்குடையின்கீழ் வாகையணிந்த சென்னியோடும் சேரன் செங்குட்டுவன் தன் பட்டவர்த்தனக்களிறற்றின்மேல் விளங்கியவனாய், குஞ்சரங்கள் பூட்டிய இரதங்களுடன், கோநகர் முழுதும் வந்தெதிர்கொள்ள வெற்றித்தானையுடன் வஞ்சிமூதாரிற் பிரவேசஞ்செய்வானாயினன்.

6-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன்

பத்தினிக்கடவுளைப் பிரதிஷ்டித்தல்

5. நடுகற்காதை.

—o—o—o—

தண்மதிபோன்றதும் பொன்னுலியன்றதுமான வெண்
கொற்றக்குடையால் மண்ணகத்தைக் குளிர்வித்தநிலந்தரு
திருவினெடியோனாகிய செங்குட்டுவன், விசயம் விளங்கும்
அவ் வஞ்சிமாநகரிற் புக்கபின்னர், மகளிரெல்லாங்கூடித்
திருவிளக்குக்களைக்கொணர்ந்துநின்று மலர்களைப் பலியாகத்
தூவி 'உலகமன்னனாகிய நம்மரசன் நீடுவாழ்க' என்றேத்
தும்படி, மாலைக்காலமும் வந்தது. பலரும் தொழத்தக்கதும்
மலர்கள் விரிதற்குக் காரணமாகியதுமான அவ்வழகிய காலத்
தே பனம்பூங்கண்ணியைப் பூமாலைபோடணிந்தவர்களும் தம்
அரசனது போர்வினையை முடித்தவர்களுமான வாள்வீரரது
யானைக்கோடமுத்தினவும் வேல்களைவாள்வர்களாற் கிழிப்
புண்டு புண்பட்டனவுமான மார்புகளை, அவர்கள்வீரபத்தினி
யர் தம் அழகிய தனவெம்மையால் வேதுகொண்டு ஆற்றி
வித்தனர். இங்ஙனம் ஆற்றிவிக்க அவ்வீரர்கள் மன்மத
பாணம் பாய்ந்தவர்களாய், 'இம்மகளிருடைய கடைக்கண்
களாகிய தூது முன்பு நமக்குப் பாசறைக்கண்ணே வருத்தஞ்
செய்ததாயினும், இம் மாலைக்காலத்தே அதற்கு மருந்து
மாகியது' என்று புகழ்ந்தேத்த, அதுகேட்டு அம்மகளிர்
தம் பவளவாயினின்று நிலநெழிக் கடைக்கண்ணோக்குடன்
புன்சிரிப்பாகிய விருந்தாட்டி மகிழ்வித்தனர். மற்றுமுள்ள
இளைஞரான வீரர்கள் இசைவல்ல மகளிரது இன்பக்கடலி
லாடித், தங்குலைந்த கோலத்தைக் கண்ணாடியாற் றிருத்திக்
கொண்டு யாழ்தழுவிக்குறிஞ்சிப்பண்ணை இனிதுபாடிய அந்
நங்கையரால் தானவிருந்து செய்யப்பெற்றனர்.

இங்ஙனம், அவ்வழகிய மாலைக்காலமானது வீரர்க்கெல்லாம் இன்பவிருந்தயர்வித்துப் பின், சேரன் - செங்குட்டுவன் குடிகளது குறைதீர்த்தல்வேண்டி வெளிப்போதருங்காலத்து விளங்கும் அவனது திருமுகம்போல, உலகந்தொழும்படி தோன்றிய பூர்ணசந்திரனை அவ் வஞ்சிமூதூர்க்குக் காட்டித் தான் நீங்கியது. அப்போது மைந்தரும் மகளிருந் தன்னாணைப்படியே நடக்குமாறு ஐங்கணைக்கிழவனான மன்மதன் அரசவீற்றிருந்த நிலாமுற்றங்களும் பூம்பள்ளிகளும், ஆடரங்குகளும், மலர்ப்பந்தர்களும், மஞ்சங்களும், விதானமமைந்த வேதிகைகளும் அததண்கதிரால் விளக்கமுறுவனவாயின. கடல்குழந்த இவ்வுலகிற்கு இடைநின்று விளங்கும் மேருப்போல, அவ் வஞ்சிமாநகரின் நடுவுநின்றோங்கும் பொன்மயமான அரண்மனையிலுள்ள நிலாமுற்றமாகிய மணியரங்கில் அப்பூர்ணசந்திரனது காட்சியைக் காணவேண்டி, மகளிர் தம் வளைக்கைகளில் விளக்குக்களை ஏந்திப் பல்லாண்டுபாடி ஏத்திக்கொண்டு ஒருபுடை ரெவும், மத்தளம் யாழ்களுடன் பண்கனிந்த பாடலிசைகள் ஒருசார்பரவவும், கூனருங் குறளரும் கஸ்தூரி வெண்கலவைச் சாந்தங்களை ஏந்தினவராய் ஒருபுடை செல்லவும், பெண்கோலம்பூண்ட பேடியர் வண்ணஞ் சுண்ணம் மாலையிவற்றைத் தாங்கிவரவும், பூவும் நறும்புகைகளும் வாசனைப்பூண்டங்களும் பரவவும், ஆடை கண்ணாடி அணிகலன்களைக்கொண்டு சேடியர் சூழவும் இவ்வாறாக எழுந்தருளிய தன் தன்மபத்தினியாகிய இளங்கோவேண்மாளோடுங் கூடி வேந்தர்பெருமானான செங்குட்டுவன் அம்மணியரங்கினை அடைந்து அதனில் வீற்றிருப்பானாயினன்.

அப்போது, மறையவர்நிறைந்த பறையூர்வாசியும், கூத்தில் வல்லவனுமாகிய சாக்கையன் ஒருவன் அரசன்முன் வந்து நின்று, சிவபிரான் திரிபுரங்களை எரித்தவிடத்தே

உமையவளை ஒரு பாகத்துக்கொண்டு ஆடிய கொட்டிச்சேதம்¹ என்னுங் கூத்தினை அப்பெருமான் ஆடியமுறையே நடித்துக் காட்ட, குடவர்கோமானும் கோப்பெருந்தேவியும் அதனைக்கண்டு மகிழ்ந்தனர். இங்ஙனம் அவ்விருவரது நன்கு மதிப்பும்பெற்று அக்கூத்தச்சாக்கையன் விடைபெற்றுநிங்கியபின்னர்ச், செங்குட்டுவன் தேவியுடன் அந்நிலாமுற்றத் தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அரசிருப்பாகிய பேரோலக்கமண்டபத்தை அடைந்தான். அடைந்தபின்னர், நீலன் முதலாய் கஞ்சகமாக்கள் மறையோனான மாடலனுடன் அவ்விடம் வந்து, வாயில்காவலரால் தம்வரவை மன்னனுக்குறிவித்து, அவனளைபெற்று உட்சென்று அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகின்றார்:—“வெற்றி வேந்தே! தேவரீர் எங்களுக்கிட்ட கட்டளைப்படியே, சோழர்களின் பழமைதங்கிய தலைநகரத்துச்சென்று, அங்கே வச்சிரம் அவந்தி மகதநாட்டரசரால் அளிக்கப்பெற்ற பந்தருந் தோரணவாயிலுங் கொண்ட சித்திரமண்டபத்தில் வீற்றிருந்த செம்பியர் பெருமானைக் கண்டு, வடநாட்டுப் போரில் அகப்பட்ட ஆரியமன்னரை அவ்வேந்தனுக்குக் காட்டி அவனடிகளை வணங்கினின்றேம்.

1. இது, கொடுகொட்டி, கொட்டி எனவும் வழங்கும்; ‘திரிபுரந் தீமடுத்தெரியக்கண்டு இரங்காது கைகொட்டி நின்றடுதலிற் கொடுமையுடைத்தாதல் நோக்கிக் கொடுகொட்டி என்று பெயர் கூறினார்’ என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப். 6-43). “திருநிலைச் சேவடிச் சிலம்புவாய் புலம்பவும், பரிதரு செங்கையிற் படுபறையார்ப்பவும், செங்க ணயிரந் திருக்குறிப்பருளவும், செஞ்சடை சென்று திசைமுக மலம்பவும், பாடகம் பதையாது சூடகந் துளங்காது, மேகலை யொலியாது மென்முலை யசையாது, வாரகுழை யாடாது மணிக்குழை லவிழா, - துமையவ ளொருதிரு னாக வோங்கிய, இமையவ னாடிய கொட்டிச்சேதம்” எனச் சாக்கைய னாடிய இக்கூத்தினியல்பை இளங்கோவடிகள் கூறியவாறு காண்க.

அஃதறிந்த அவ்வரசன் 'போர்க்களத்தே பேராண்மை காட்டிப்பொருது தம் வானையும் குடையையும் அக்களத்தே இட்டு உயிர்தப்பியோடிய வேந்தரைப் போரிற்பிடித்துக் கொண்டுவருதல் ஒரு வெற்றியாகாது' என்று தன் தேர்ப்படைத் தலைவனை நோக்கிக் கூறினான். பின்னர் அரசே! அவன் தலைநகரை விட்டு நீங்கி மதுரைசென்று பாண்டியனைக் கண்டேம். 'அமார்க்களத்தே தங்கள் குடைக்காம்மை நட்பு வெத்தலைவர் போலக் கையிலேபிடித்துக்கொண்டு இமயப் பக்கத்துள்ள குயிலாலுவம் என்னும் போர்க்களத்தைத் துறந்து புறங்கொடுத்து, ஆங்குள்ள சிவபிரானை வணங்கியவராய்த் தவக்கோலங்கொண்டோடின ஆரியமன்னர்கள்மேல் இவ்வாறு மிக்க சீற்றங்கொண்ட அரசனது வெற்றி இதுவரையில்லாத புதுமையாகும்' என்றான் அப்பாண்டியன்'' எனச் சேரர்பிரானுக்குத் தூதர்தலைவனான நீலன் அவ்வேந்தர்கூறிய வார்த்தைகளைச் செப்பிநின்றான். இவற்றைச் செவியுற்ற செங்குட்டுவன், தன் வெற்றியை அவ்வரசர்கள் இகழ்ந்ததனால் கோபம்பெருகித் தாமரைபோன்ற கண்கள் தழனிற் கொள்ள நகைசெய்தான். இங்ஙனம் அரசனுக்குச் சோழபாண்டியர்மேற் சீற்றம்பெருகுதலை மறையவனாகிய மாடலன் கண்டு அச்சபையிலெழுந்துநின்று 'வேந்தர் வேந்தே! நின்வெற்றி விளங்குவதாக' என்றேத்திப் பின் வருமாறு கூறுகின்றான்:—“மிளகுக்கொடி வளரும் மலைப் பக்கத்துறங்கும் யானைக் கூட்டங்களையுடைய பகைவரது வியலூரையழித்தும், ஆத்திமாலையுடையவரும் சோழர்குடியினருமாகிய ஒன்பதின்மருங் கூடிவிளைத்த பெரும்போரை நேரிவாயில் என்ற ஊரில் வென்றும், பெரிய தேர்ச்சேனைகளுடன் இடும்பாதவனத்துத்தங்கி ஆங்குவிளைந்த போரைக் கடந்தும், நெடுங்கடலில் மரக்கலங்களைச் செலுத்தியும், சினத்துடன் தன்மேல் எதிர்த்துவந்த ஆரியமன்னரைக் கங்

கைக்கரையிற் செயித்தும் இங்ஙனம் வெற்றிமாலையூடி, உயர்ந்தோர் பலருடன் பழகி அறியவேண்வெனவற்றை அறிந்த அரசரேறே! நீ வாழ்க; நின் சிற்றம் அடங்குவதாக; நின் வாழ்நாட்கள் ஆன்பொருளையாற்று மணலினும் அதிகமாக விளங்குக; யான் கூறுஞ் சொற்களை இகழாது கேட்டருள வேண்டும்; உலகங்காத்தலை மேற்கொண்டிவிளங்கும் உனது சிறந்த ஆயுட்காலத்தே ஐம்பதியாண்டுகள்வரை கழிந்தும் நீ அறக்களவேள்வியைச் செய்பாது எப்போதும் மறக்களவேள்வியே செய்துவருகின்றாய்; வீர வேந்தர் செய்தற் குரிய வினைகளையெல்லாம் முற்றச்செய்து கொற்றவாளை வலத்தேந்திநிற்கும் உன்னுடைய தலைநகரத்தில் முன்னிருந்த புகழ்மிக்க உன் முன்னோரிலே,

1. “கடற்கடம்பெறிந்த காவல னுயினும்¹

விடர்ச்சிலை யொறித்த விறலோடனுயினும்² — 2

நான்மறை யாளன் செய்யுட் கொண்டு

மேனிலை யுலகம் விடுத்தோ னுயினும்³ } — 3

போற்றி மன்னுயிர் முறையிற் கொள்கெனக்

கூற்றுவரை நிறுத்த கொற்றவனுயினும்⁴

வன்சொல் யவனர் வளநா டாண்டு

பொன்படு நெடுவரை புகுந்தோ னுயினும்⁵

இகற்பெருந் தானையொ டிருஞ்செரு வோட்டி

அகப்பா வெறிந்த அருந்திற லாயினும்⁶

உருகெழு மரபி னையிரை மண்ணி

இருகட னீருறாடினோ னுயினும்⁷

சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுட் டந்து

மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோ னுயினும்⁸”

1. இவ் வடிகளிற் கூறப்பட்ட செங்குட்டுவன் முன்னோர் செயல்களைப் பதிற்றுப்பத்துப்பாடல்களிலும் பதிகங்களிலும் கண்ட சேரர்செய்திகளோடு ஒப்பிடும்போது, பல (3, 6, 7) ஒருவர் செய்கைகளாகவும், சில (8) செங்குட்டுவனுக்குப்பிற்பட்ட சேரர் செயலாகவும், பரம்பரைமுறை பிறழ்ந்தும் காணப்படுகின்றன. இதனால், செங்குட்டுவனுக்கு முன்னோர்களை, இவ் வடிகளைக்கொண்டு ஒழுங்குபடுத்தல் அருமையாகும்.

சுருஷம் -

80

சோன்-செங்குட்டுவன்

புகழ்பெற்ற இவர்களில் ஒருவரும் இப்போது இல்லாமையின், இயக்கை நிலையற்றதென்பதை நீயே உணர்வாய்; இவ்வுலகிற் பெருவாழ்வுடையராகிய செல்வரிடத்தே அச் செல்வந்தானும் நிலையாதென்பதை வெற்றியாளரான தமிழரசரையிகழ்ந்த இவ்வாரியமன்னரிடத்தில் நீயே கண்டனையன்றோ? இனி இளமைநிலையாதென்பதை அறிஞர் உனக்கு உரைக்கவேண்டும்தேயில்லை; என்னெனின், செங்கோல் மன்னனாகிய நீயும் உனது நரைமுதிர்ந்த யாக்கையைக் காண்கின்றாய்; தேவயோனியிற் பிறந்த ஒரு நல்லுயிர் அதனின்றிழ்ந்த மக்கட்பிறவிக்குத் திரும்பவுங் கூடும்; மக்களயாக்கையிற் பொருந்திய ஆன்மா அவ்வாறே விலங்குடலையெடுத்தலும், அவ்விலங்குடலையெடுத்தது துக்கமிக்க நரகத்தியை அடைதலும் உண்டாம். ஆதலால், இவ்வுயிர்கள் ஆடுகின்ற கூத்தரைப்போல ஓரிடத்தே ஒருகோலங்கொண்டு நிலைத்தல் ஒருபொழுதுமில்லை. தான் செய்கின்ற கருமங்கட்கேற்ப உயிர்கள் அவ்வக்கதியை அடையுமென்பது குற்றமற்ற அறிஞரது மெய்யுரையாகும்; ஆதலால், இவற்றை நன்குணர்ந்து, எழுமுடியாரந் தாங்கிய வேந்தே! வழிவழியாக நின்னணை வாழ்வதாக; யான் இவற்றைப் பிறர்போலப் பொருட்பரிசில் காரணமாக உன்பாற் சொல்லவந்தவ னல்லேன். மற்று, நல்வினைப்பயனால் உத்தமசரீரம்பெற்ற ஒரு நல்லுயிர், செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்தலின்றி, இவ்வுலகத்துப் பிறந்திறப்போரெல்லாரும் போம்வழியிலேபோய் வீணாகழிதலைப் பொறுதவனாக யான் இவைகூறினேன். ஆதலின், அறிவுமுதிர்ந்த அரசே! வீட்டுநெறி அளிக்கும் யாகவேதியர்கள் காட்டுகின்ற வேதவழிப்படியே அரசர்க்கோதப்பட்ட பெருவேள்விகளை நீ செய்தல் தகும். அவ்வறங்களை நாளைச் செய்வோம் என்று தாழ்ப்போமாயின், கேள்வியளவேயான இவ்வான்மா நீங்கிவிடுதலுங் கூடுமன்றோ? தம் வாணனை

2511

இவ்வளவென்று வரையறுத்துணர்ந்தோர் கடல்கூழ்ந்த இவ்
புலகில் ஓரிடத்தினும் இலர். ஆதலால் யாகபத்தினியாகிய
இவ்வேண்மாளுடன் கூடி, அரசரெல்லாம் நின்னடி போற்ற
அவ்வேள்வியை உடனே தொடங்கி ஊழியளவாக உலகங்
காவல்புரிந்து, நெடுந்தகாய்! நீ வாழ்வாயாக” என்று அம்
மறையவன் உபதேசித்தனன்.

இவ்வாறு, மாடலன், செங்குட்டுவனது செவியே வய
லாக வேதம்வல்ல தன்நாவைக்கொண்டுமுது உத்தம தர்மங்
களாகிய வித்துக்களை விதைத்தமையின், அவ்விதைகள் அப்
போதே விளைந்து பக்குவம்பெற்ற உணவாய்ப் பெருகவும்
அவற்றை விரைந்துண்ணும்வேட்கை அவ்வரசனுக்கு உண்
டாகியது. அதனால், சேரர்பெருமான், வேதவழிப்பட்ட
தர்மங்களை நன்கறிந்த சிரௌதியராகிய வேள்வியாசிரியர்
நுக்கு, மாடலமறையோன் கூறிய முறையே, யாகசாந்திக்-
தரிய விழாவைத் தொடங்கும்படி ஆணையிட்டனன். பின்
னர்த் தன்னுற் சிறைப்படுத்தப்பட்ட ஆரியமன்னராகிய
நன்கவிசயரைச் சிறையினின்று விடுவித்து, பொய்கை சூழ்ந்
ததும் குளிர்ச்சிதங்கிய மலர்ச்சோலைகளுடையதுமாகிய
வேளாவிக்கோமந்திரம் என்னுமானிகையில் அவர்களை வசிக்
தும்படி செய்வித்துத் தான் நிகழ்த்தும் யாகமுடிந்ததும்
அவரை அவரது நாட்டுக்கனுப்புவதாக அறிவித்து, அது
வரை அவ்வாரியவரசர்க்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து
வருமாறு வில்லவன்கோதை என்னும் சேனாபதிக்கு
மகிழ்ச்சியுடன் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே, அழும்பில்
வேள் என்னும் அமைச்சனோடு ஆயக்கணக்கர்களுடையே, சூதும்
நீர்வளமிக்க முதுர்களிலே சிறைப்பட்டவரை விடுவித்துச்
சிறைச்சாலைகளைத் தூய்மைசெய்யவும், அரசிறை செலுத்
தாது சுமந்த நாடுகளில் அவ்விதைதவிர்க்கவும் ஆணையிட்
டனன்.

இங்ஙனம், சேரர்பெருமான் ஆணையிட்டபின், உலக முற்றுந் தொழுகின்ற பத்தினியாகத்தான் (கண்ணகி) விளங்குதலால், 'அருந்திற லரசர் முறைசெயி னல்லது - பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது' என முன்னோரைத்த மொழியினுண்மையை ஆத்திமாலேசூடிய சோழனைக்கொண்டு விளக்கியும்¹, செங்கோல் வளையுமாயின் அரசர் உயிர்வாழார் என்ற உண்மையைத் தென்னாடாரும் பாண்டியனைக்கொண்டு விளக்கியும், தாங்கொண்ட சபதம் நிறைவேறினல்லது தம் கொடுஞ்சினந் தணியார் அரசரென்பதை ஆரியவரசர் அறியும்படி குடதிசையானுஞ் சேரனைக்கொண்டு விளக்கியும், மதுரைமாநகரம் எரிந்து கேடடையும்படி கொடிய அழலைக் ககாங்கையினின்று விளைவித்தும் இங்ஙனம் அருஞ்செயல்களைப் புரிந்து சேரநாட்டை அடைந்து வேங்கைமரநீழலில் தங்கிய பத்தினிநங்கையின் பொருட்டு, அந்தணர் புரோகிதன் நிமித்திகர்தலைவன் தபதிகள் இவர்களுடன் சென்று அழகுபெற வகுத்த பத்தினிக்கோயிலிலே, இமயத்தினின்று கொணர்ந்த சிலையில்கைத்தொழிற்றிறமையால் முற்றுவிக்கப்பெற்ற பத்தினிக் கடவுளின் பிரதிமைக்கு, வேலைப்பாடுமிக்க அணிகலன்களெல்லாம் பூட்டியலங்கரித்துப் பூப்பலியாகிய அருச்சுனைகள் புரிந்து திக்குத்தேவதைகளையும் கடைவாயிலிலே தாபித்து, வேள்வியோமங்களும் உற்சவங்களும் நாளும் நிகழுமாறு கடவுண்மங்கலமாகிய பிரதிஷ்டை நிகழ்த்தும்படி ஆகமம் வல்ல அறிஞர்க்குச் சேரன்-சேங்குட்டுவன் கற்பனைசெய்தனன்.

சேரன்

1. கற்புடையாட்டியாகிய கண்ணகியின் கணவனை நல்வழிப் படுத்தாத குறை சோழனிடம் உள்ளமையால், இவ்வாறு கூறினார். "நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே" (புறம். 312), "மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புந், காவலன் காவலின்றெனினின்றால்" (மணிமே. 22,208) என்ற முன்னோர்கூற்றுக்கள் அறியத்தக்கன.

6-வது வாழ்த்துக்காதை.

கண்ணகியின் உற்றார் அவள்கோயிற்கு வந்ததும் அவருடன் செங்
குட்டுவன் பத்தினியை வாழ்த்தியதும்.

—o-o-o-o—

மேலே கூறியவாறு, குமரிமுதல் இமயம்வரை தன்
ஆணைநடாத்தி உலகாண்ட சேரலாதனுக்குச் சூரியவமி
சத்துச் சோழன்மகள் பெற்ற மைந்தனும், முன்னொருகாற்
கொங்கருடன் போர்புரியவிரும்பிக் கங்கையாற்றுக் கரைவ
ரை படையெடுத்துச் சென்றவனுமாகிய சேரன்-செங்குட்டு
வன் ஆரியரிடத்தேகொண்ட சினத்தோடுந்திரும்பித் தன்
தலைநகரான வஞ்சியுள்வந்து தங்கியிருந்தகாலத்தே, வட
நாட்டு ஆரியவரசர்பலர் அப்பக்கத்துநடந்த திருமணமொன்
றன் பொருட்டுக் கூடியிருந்தவிடத்தில், 'தமிழ்நாடாளும்
வேந்தர் போர்விரும்பிப் படையெடுத்துவந்து இங்குள்ள ஆரி
யவரசர்களை வென்று இமயவரைமேல் தங்கள் இலச்சினைக
ளாகிய வில் புலி மீன்களைப் பொறித்துச்சென்றகாலங்களில்,
எங்களைப்போலும் பெருவேந்தர்கள் இப்பிரதேசத்தில் இரு
ந்திலர் போலும்' என்று தம்மில் ஒத்துப்பேசித் தமிழா—
சரை இகழ்ந்து நகையாடியசெய்தியை ஆங்கிருந்துவந்த மாத
வர் சிலர் சொல்லக்கேட்டு—இயற்கையிலுருள்கின்ற உருளை
யொன்றைக் குணிலைக்கொண்டு செலுத்தியதுபோல—பத்
தினிப் படிமத்தின்பொருட்டு இமயக்கற்கொணரவேண்டும்
என்ற எண்ணம் அவ்வரசனுள்ளத்தைக் கிளரச்செய்தமை
யால், உடனே தன்படைகளைத் திரட்டிச்சென்று ஆரியநாட்
டரசரைப் போரில்வென்று அவர்முடித்தலையில் அப் படிமத்
துக்குரிய இமயக்கல்லைச் சுமத்திக்கொண்டு அங்கிருந்து
திரும்பி, வெற்றிமகிழ்ச்சியுடன் கங்கையாற்றிற் றங்கி
அக்கல்லைக் கங்கையாட்டித்தூய்மைசெய்து தன் சினநீங்கி

வஞ்சிமாநகரமடைந்து வேந்தர்பலருந் தொழத்தக்க படிமஞ் செய்வித்துப் பத்தினிக்கடவுட்குக் கடவுண்மங்கலமாகிய பிரதிஷ்டை புரிந்தபின்பு, அக்கோயிலில் அரசரெல்லாம் தத்தம் திறைகளைக் கொண்டுவந்து வணங்கும்படியும் செய்வித்தனன்.

இஃது இங்ஙனம் நிகழ், மதுரைமாநகரில் முன்னேவினையாற் கோவலன் பொற்கொல்லனாற் கொலையுண்ண அது கேட்ட அவன்மனைவி கண்ணகி, துன்பமிக்குக் கண்ணீர் பெருக்கிப் புழுதியிற்புரண்ட கூந்தலைவிரித்துத் தருமதேவதையைப் பழித்துக்கொண்டு பாண்டியன்முன்சென்று வழக்காட, அவளது துக்கத்தைக்கண்டு பொறுத அவ்வரசன் தன் செங்கோல் கோடியதுபற்றி உயிர்நீத்ததை மாடலன் என்னும் மறையவன்மூலங் கேள்வியுற்று, அத்துயர்க்காற்றாது கோவலன் தந்தை துறவுபூண்டமையும் அவன் தாய் இறந்தமையும் அறிந்து மிகவும் துக்கித்துக் கண்ணகியின் செவ்வித்தாயும், அடித்தோழியும்¹, சாத்தன்கோயிலில் வாழும் தேவந்தியென்னும் பார்ப்பனத்தோழியும் ஆகிய மூவருஞ் சேர்ந்து கண்ணகியைக்காணவேண்டி மதுரைக்கு வரவும் அப்பத்தினியின் சீற்றத்தால் அந்நகரம் வெந்தசெய்தியை அறிந்து, தான் அடைக்கலமாகப்பெற்ற கோவலனை இழந்து அத்துன்பம்பொருமல் உயிர்விட்ட மாதரியின்மகள் ஐயை என்னும் இடைக்குலமகளையடைந்து அவளுடன்சேர்ந்து மதுரைநீங்கி வையைக்கரைவழியே சென்று மலைமீதேறிச்சென்று, செங்குட்டுவனால் பிரதிஷ்டிக்கப்பெற்ற கண்ணகிகோட்டத்தையடைந்து அப் பிரதிஷ்டையைச்செய்து சிறப்பித்து நின்ற அச்சேரனை ஆங்குக்கண்டு அவனுக்குப் பத்தினியோடு தமக்குள்ள தொடர்புகளை முறையே உரைத்தனர். உரைத்த

1. தலைமைத்தோழி.

பின், அம்மங்கையர் மூவரும், கண்ணகியின் துயர்பொறுது அவள் நற்றாயும் தம்மாமியும் உயிர்நீத்ததும்; மாமனாகிய மாசாத்துவானும், தந்தை மாநாய்கனும், கோவலன் காதற்கணிகை மாதவியும், அவள்மகள் மணிமேகலையும் துறவுபூண்டது மாகிய செய்திகளை அப்பத்தினிக்கடவுள்முன் சொல்லிப் பின்னர்த் தம்முடன்வந்த ஐயையை அக்கடவுட்குக்காட்டி 'நின்னை அடைக்கலமாகப் பெற்று அவ்வடைக்கலப்பொருளைக் காத்தோம்பமுடியாமல் உயிர்துறந்த மாதரி என்னும் இடைக்குல முதியாளின் மகளையும், தோழி! நீ காண்பாயாக' என்று கூறியமுது அரற்றிநின்றார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் அரற்றிநின்றபோது, பொற்சிலம்பும் மேகலாபரணமும் கைவளைகளும் வயிரத்தோடுகளும் மற்றும்கூட அணிகளும் அணிந்துகொண்டு மின்னற்கொடிபோன்ற உருவம் மொன்று மீவிசம்பிற் றோன்றியது. அதனைக்கண்ட செங்குட்டுவன், 'இஃது என்னே!' என்று பெரிதும் அதிசயமடைந்தான். அப்போது அவ்வரசனுக்குக் கண்ணகி தன்கடவுணல்லணி காட்டியதோடு, தன்னைக்காணவந்த மகளிரை நோக்கித் 'தோழிகாள்! தென்னவனாகிய பாண்டியன் குற்றமுடையவனல்லன். அவன் தேவேந்திரன்கோயிலில் நல்விருந்தாய் விளங்குகின்றான். நான் அவ்வரசன் மகள் என்றறியுங்கள். முருகன்வரைப்பாகிய குன்றிலே விளையாடல் புரிதலினின்றும் யான் நீங்கேன். என்னோடு என் தோழிகளாகிய நீவிரெல்லீரும் சேர்ந்து விளையாட வருதிர்' என்று தன் பழைமைகொண்டாடி அப்பத்தினி கூறினள். இங்ஙனம் பத்தினித்தெய்வம் நோர்நின்றுகூற அவற்றைக் கேட்டிருந்தவராகிய வஞ்சிமகளிரும் செங்குட்டுவன் ஆயத் தாரான மகளிரும் வியப்புற்றுத் தங்களிற்கூடி, அத் தெய்வத்தையும் அத்தெய்வஞ் சஞ்சரித்த தமிழ்நாடாளும் அரசர் மூவரையும் அம்மாளை கந்துகம் ஊசல்வரிகளாலும் வள்ளை

(உலக்கை)ப்பாட்டாலும் பலவாறு வாழ்த்திக்கொண்டு பாடினர். முடிவில் 'சேரன்-செங்குட்டுவன் நீழிவாழ்க' என்று அத் தெய்வவுருவமும் அரசனை வாழ்த்தியது.

7-வது வரந்தருகாதை

பத்தினி செங்குட்டுவனையும் பிரரையும் அநுக்கிரகித்தது.

வடதிசையை வென்றுவணக்கிய சேரலர்பெருமான் செங்குட்டுவன், பத்தினிக்கடவுளது தெய்வவுருவை மேற்கூறியவாறு தரிசித்தபின்னர், தேவந்திகையென்னும் பார்ப்பனியைநோக்கிச் 'சிறிதுமுன்னர் நீங்கள் அமுதரற்றிக் கொண்டு பத்தினிமுன்பு கூறிய மணிமேகலையென்பவள் யார்? அவள் இளமையிலே துறவுபூண்டதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுக' என்று கேட்டனன். தேவந்தியும், கணிகையர்குலத்துள் உயர்ந்தவளான மணிமேகலையின் துறவைக் கூறத்தொடங்கி—“அரசே! நின்வெற்றி பெருகுக! நின்னுடு பெருவளஞ்சரப்பதாக; கோவலனுக்கு மாதவியிற்றுதித்த மணிமேகலைஎன்பவள் கன்னிப்பருவமடைந்ததற்கேற்ற அறிகுறிகளெல்லாம் நிரம்பினளாயினும், காமக்குறிப்புச் சிறிதேனும் இல்லாதவளானாள். அதனால், நட்டுவனார் கூத்து முதலியன பயில்வியாமையின், குலத்தலைவர்களாகிய செல்வர்கள் அவளைக் கொள்வதற்கு நினைந்திலர். இங்ஙனமாதலறிந்து மணிமேகலையின் பாட்டி சித்திராபதி, தன்மகள் மாதவிக்கு அவள்நிலைமைகூறி மனவருத்தமடைய, தாயின் கருத்துக்கிணங்காத அம்மாதவி மணிமேகலையைஉடனழைத்துக்கொண்டு அவளைக் கணிகையர்தொழிலிற் புகவிடாது, மன்மதன் தானினைத்திருந்த எண்ணம்பழுதாகித்தன்கருப்புவில்லையும் மலர்வாளிகளையும் வெறுநிலத்தெறியும்படி, மணிமேகலையின் கூந்தலை மாடையுடன் களைவித்து இந்திரவிகார மடைந்து பொளத்ததருமத்தே சேர்த்தான். இச்செய்தி

கேட்ட அரசனும் நகரத்தாரும், கிடைத்தற்கரிய நன்மணியைக் கடலில் வீழ்த்தவர்போலப் பெருந்துன்பமடைந்தனர். மணிமேகலை தன் வைராக்கியத்தைச் சங்கத்தாரான அறவணவடிகளிடம் சென்றுகூறிப் பிசுஷுணியாயமர்ந்த செய்தியை, அவ்வடிகளே அன்போடும் எமக்குக் கூறியருளினார். இவ்வாறு, இளம்பருவத்தே மணிமேகலை தன் அழகிய கோலத்தை அழித்துத் துறவுபூண்டனளாதலின், நான்கதறி அழலாயினேன்” என்று முன்னடந்த வரலாறுகளைக் அரசற்குக் கூறிமுடித்தாள்.

பின்னர்ச் சாத்தனென்னுந் தெய்வம் திடுக்கென்றேறி யதனால் ஆவேசங்கொண்டு, அத்தேவந்தி, மலரணிந்த கூந்தல் குலைந்து பின்வீழவும், புருவந்துடிக்கவும், செவ்வாய் மடிப்பொடு சிரிப்புத்தோன்றவும், மொழிதடுமாறவும், முகம் வியர்க்கவும், செங்கண் சிவக்கவும், கைகளேவீசியோச்சிக்கால்பெயர்த்தெழுந்து, பலருமின்னதென்று தெரியவாராத அறிவு மயக்கமுடையவளாய் நாவுலர்ந்து தெய்வம்பேசும் பேச்சுக்களைக் கூறிக்கொண்டு செங்குட்டுவன் திருமுன்பிருந்த மாடலனை நோக்கி “மாடல! யான் பாசண்டச் சாத்தன். இப்போது இத் தேவந்தியின்மேல் ஆவேசித்துள்ளேன். பத்தினிக்கடவுளின் பிரதிஷ்டையைத் தரிசித்தற்கு இங்கு வந்துள்ள இளமகளிருள்ளே அரட்டன்செட்டியின் இரட்டைப்பெண்களும் ஆடகமாடத்தில் அரவணைக்கிடந்த திருமாற்கு வழிபாடுபுரியும் சேடக்குடும்பியின்¹ இளம்பெண்ணும்

1. சேடக்குடும்பி என்பதற்குத் திருவடிபிடிப்பான் என்றபொருள் கூறுவர், அரும்பதவுரைகாரர் (பக்-584). திருவடிபிடிப்பான் - அருச்சகன்; திருமாவின் திருவடிநிலையை (ஸ்ரீசடகோபம்) தாங்குபவனாதலின் இப்பெயர் பெற்றான். ‘நடுவிற்கோயிற் றிருவடிபிடிக்குய் ஸ்ரீதரபட்டனும்’ என்னும் சாஸனப்பகுதியாலும் இப்பெயர்வழக்கின்பொருள் விளக்கமாகும். (South Indian Inscriptions, Vol. iii. p. 84.)

சங்கிருக்கின்றனர். மங்கலாதேவியின் கோயிற்பக்கத்துள்ள மலையிடத்தே, மயிற்கல்லின் பிடர்த்தலையினின்று இழிகின்ற நீரால் நிரம்பும் சுணைகள் பலவற்றுள்ளே இடையிலிருப்பதும் வெண்கலிகும் முருக்கம்பூவும்போன்ற துண்ணிய கற்களோடு மாவைக் கரைத்ததொத்துவிழும் நீருடையதுமாகிய சுணையிற் புகுந்து நீராடுவோர் பண்டைப்பிறப்பின் செய்திகளை அறிந்தோராவர் என்பதுபற்றி, அம்மங்கலாதேவிகோயிலின் வாயிலிலே நீ இருந்தபோது, அந்நீருள்ள கரகத்தை 'இது நீ கொள்ளத்தக்கது' என்று நான் உன்பாற் கொடுத்தேனன்றோ? உறியிலமைந்த அந்நீர்க்கரகமும் இப்போது உன்கையின்கண்ணே உள்ளது. சந்திராதித்தர் உள்ளவளவும் அந்நீரின் கடவுட்டன்மை ஒழியாது. இக்கரகத்துநீரை ஈங்குள்ள இவ்விளம்பெண்கள் மூவர்மீதும் தெளிப்பாயாயின், இன்னோர் முற்பிறப்பினை அறிந்தோர் ஆவர்; இகன் உண்மையை நீயே சோதித்துப் பார்" என்று கூறினார்.

இங்ஙனம் சாத்தனாவேசிக்கப்பெற்ற தேவந்தியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டலும், செங்குட்டுவன் மிகவும் விம்மிதழுற்றுப் பக்கத்திருந்த மாடலன்முகத்தை நோக்கினன். அப்போது அவ்வந்தனன் மகிழ்ச்சியுற்றவனாகிச் செங்குட்டுவனை வாழ்த்தி—'அரசே! இது கேட்பாயாக; மாலதி என்னும் பார்ப்பனமாது தன் மாற்றாள் குழந்தையை எடுத்துப் பால்கொடுக்கும்போது பழவினைவயத்தால் பால்விக்கி அக்குழந்தை இறக்கவும், அதன்பொருட்டு ஆற்றாளாய்ப் பெருந்துன்பமடைந்து, பாசண்டச்சாத்தன்கோயில்சென்று அத்தேவன்பால் வரங்கிடந்தாள். அவளது பெருந்துயர்க்கிரங்கி அச்சாத்தன் இறந்த குழந்தையுருக்கொண்டு வந்து 'அன்னாய்! யான் வந்தேன்; இனி உன் துயரொழிக' என்று கூறவும், அம்மாலதியும் உரிமைத்தாயும் தம் கணவன் மகிழ்

ச்சியுறும்படி அதனைவளர்க்கக் காப்பியம்¹ என்னும் பழங்குடி பொலிவடைய வளர்ந்து, பக்குவம் வந்ததும் அப்பிள்ளை இத்தேவந்திகையை மணந்து இவளோடு எட்டியாண்டு இல்லறம் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு நிகழுங்கால், ஒரு நாள், தன் மனைவியாகிய இவட்கு அச்சாத்தன் மூவாத தன் தெய்வவுருவை வெளிப்படக்காட்டித் தன் கோட்டத்திற்கு வரும்படி இவளுக்குக் கட்டளையிட்டு மறைந்தான். மறைந்தவன், நான் மங்கலாதேவியின்² கோட்டத்திலிருக்கும் போது அந்தணனுருக்கொண்டு வந்துதோன்றி, உறியில்-மைந்த இக்கரகத்தை என்கைக்கொடுத்து இதனைச் சேமமாக வைத்திருக்கும்படி எனக்குக் கூறிச்சென்றான். அங்ஙனஞ் சென்றதுமுதல் இதுவரை அவன் திரும்ப என்பால் வந்திலன்; அதனால் இக்கரகத்தைத் தவறவிடாது என்னுடன் கொண்டுவந்தேன். இவ்வாறுதலால், அச்சாத்தனென்னுந் தெய்வமே தன் பார்ப்பனியாகிய இத்தேவந்தியின்மேல்

1. இது, பார்ப்பனரது பழைய கோத்திரங்களுள் ஒன்று. தொல்காப்பியர், பல்காப்பியர், வெள்ளார்க்காப்பியனார் முதலிய பழங் புலவர்கள் இக்குடியினராவர். 'காப்பியத்தொல்குடி' என்று இளங்கோவடிகள் கூறியது காப்பியக்குடி என்ற ஊரையன்று. ஊராயின் 'தொல்' என்ற அடையை இடையில் அமைக்காது தொல்காப்பியக்குடி என்று கூறுவர். அதனால் இது குடிப்பெயரேன்க.

1. இங்ஙனமே, கண்ணகியின் பார்ப்பனத்தோழியான தேவந்தியின் வரலாற்றை, இளங்கோவடிகள் கனத்திறமுரைத்த காதையில் விரித்துக் கூறுவர்.

1. 'மங்கலமடந்தை கோட்டம்' என்பதற்கு, மங்கலாதேவி கோயில் என்பர் அரும்பதவுரைகாரர். இக்கோட்டம், விருத்தாசலத்துக்கு வடமேற்கே 9-மைலில், மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ள தூர்க்காதேவி கோயில் என்று தெரிகின்றது. இத்தேவி, பக்கத்துள்ள ஜில்லாக்களில் வசிப்பவர்களாலும் வணங்கப்படும் பிரபல தேவதை என்பதும், எருமைக்கடாப்பலி இவ்வம்மனுக்கு விசேடமாகக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதும் அறியத்தக்கன.

இப்போது ஆவேசித்து இக்கமண்டலநீரைத் தெளிக்கும்படி கூறினான். வேந்தர்வேந்தே! இங்குள்ள இச்சிறுமியர்மேல் இதனீரைத் தெளித்துச் சாத்தன்கூறிய அவ்வுண்மைகளை நாம் இனியறிவோம்” என்று அம் மாடலமறையோன் நிகழ்ந்த வரலாறுகளைக்கூறித் தான் கொணர்ந்த கமண்டலநீரை அங்கிருந்த பெண்கள் மூவர்மேலும் புரோகூதித்தனன். உடனே, அச்சிறுமிகட்குத் தங்கள் பழம்பிறப்புணர்ச்சி வந்தடையவும், அம்மூவருந் தனித்தனியாக அடியில்வருமாறு புலம்பலானார்கள்:—

(முதற் சிறுமி) “யான்பெற்ற மகளே! யாவரும் புகழத்தக்க உன்கணவன் கூடாவொழுக்கத்தனாய் உன்னை இகழ்ந்து நின்ற நிலைமைக்கு வருந்திநின்ற உன் தாயாகிய யானும் அறியாமலே) அந்நியநாடுசென்று, உற்றாரொருவரும் இல்லாதவிடத்தில் தன்னந்தனியையாய்க் காதற்கணவனுடன் கடுந்துயரடைந்தனையே” என்றாற்றினள்.

(இரண்டாஞ்சிறுமி) “யான்பெற்ற மகளாகவும், என் துணைத்தோழியாகவும் என்னுயர்நீக்கிவந்த பெண்ணே! என் பால் வாராயோ? என்னுடன்கூடவேயிருந்துவந்த கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு, நடுநிசியில் பெருந்துயரத்தோடு சென்றனையே; இதனை நினைக்குந்தோறும் என்னெஞ்சம்

இக்கோயிலில், உயிர்ப்பலி விரும்பாத ‘மங்களாச்சி’ என்ற வேறொரு தேவதையும் உண்டு. மதுரை ஜில்லா, கம்பங்குடலூரில் உள்ள சாஸனமொன்றால், கொல்லமாண்டு 844 (கி. பி. 1669)-ல் குலசேகரர் என்ற மலையாளவரசர் மங்கலாதேவியம்மன் முதலிய தேவதைகளின் ஆலயங்கட்கு ஷை கூடலூரில் பூமிகள் அளித்தனர் என்றசெய்தி கூறப்படுகின்றது (Ep. Rep. 420 of 1907). பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு முன்பே, மங்கலமடந்தை கோட்டத்தில் சாத்தனல் தான் கரகநீர் பெற்றதாக மாடலன் கூறியதனால், அக்கோட்டம் செங்குட்டுவன் கட்டிய பத்தினிக் கோட்டத்தின் வேறென்பதே பெறப்படும்.

வருத்தமிக்குப் புலம்புகின்றது; இத்துயரம் என்னுற் பொறுக்கக்கூடவில்லை; என் அருமை மகனே! என்பால் ஒருகால் வாராயோ” (என்று கதறினள்).

(முன்னுஞ் சிறுமி) “இளையோனே! நீ என்மனையில் தங்கியிருந்த காலத்தே வையையாற்றில் நீராடச்சென்றிருந்த நான் திரும்பிவந்தபோது ஊர்ச்சிறுவரால், ஐயோ! உன் துக்கசம்பவத்தைக் கேட்டேன். கேட்டதற்கேற்ப, மனையில்வந்து நான் பார்த்தபோது நின்னைக் கண்டிலேன். எந்தாய்! என்னையறியாது எங்குச்சென்றனையோ! (என்றழுதாள்).

இவ்வாறாகக் குதலைமொழிபேசும் சிறுமியர்மூவரும் முதியோர்பேசும்பேச்சால் செங்குட்டுவன் திருமுன்பே அக்கோட்டத்தின் முன்றிலிலிருந்து அரற்றியழவும், போந்தை மாலையணிந்த அவ் வேந்தர்பெருமான் வியப்புற்று மாடலன் முகத்தை மறுமுறையும் நோக்க, அரசனது குறிப்பறிந்து அவனை ஆசீர்வதித்தவனாய் அம்மறையவன் கூறுவான்:—“அரசே! (ஒரு காலத்தில் மதயானை கைக்கொண்டதனால் உயிர்போகும் நிலைமையிலிருந்த) அந்தண்ணொருவனது பெருந்துயரம் ஒழியும்படி அவனை அந்த யானையின் கையிலிருந்து தப்புவித்துத் தானே அதன் கையினுட் புகுந்து, கொம்புகளின்வழியாக அதன் பிடர்த்தலையிலேறி வித்தியாதரன்போல விளங்கித் தன்னருஞ்செயலைக் காட்டிய கோவலனது¹ அன்புடைமனைவிமேல், இம்மூவர்மகளிரும் பெருங்காதல் வைத்தவராதலால், விண்ணாடுசென்ற அவரோடு தாமுஞ் செல்லத்தக்க நல்லறத்தை இன்னோர் செய்யாது போயினர். அதனால், இவர்களுள் முதலிருவர் கண்ணகியின் பாற்பேரன்புடையராய், அரட்டன்செட்டி மனைவியின்றில்

1. இவனது இவ்வரிய செயலை அடைக்கலக்காதை (42-58) யிலும் இளங்கோவடிசன் கூறினார்.

இரட்டைகளாகச் சேர்ந்து, அப்பத்தினி அஞ்சாதணுகிய வஞ்சிமூதாரிற் பிறந்தனர்: ஆயர் முதுமகளாகிய மாதரி முற் பிறப்பிற் கண்ணகிபால்வைத்த காதன்மிகுதியாலும்திருமால் பொருட்டுக் குரவைக்கூத்தாடிய விசேடத்தாலும், ஆடக மாடத்திற் கோயில்கொண்ட சேஷசாயியாகிய அப்பெரு மானது திருவடிபிடிப்பான்குலத்திற் சிறுமகளாகத் தோன்றி னள். இதனால் நல்லறஞ்செய்தவர் பொன்னுலகடைதலும், ஒன்றிற் பற்றுவைத்தோர் பூமியில் அப்பற்றுள்ள விடத்தே பிறத்தலும், அறம்பாவங்களின் பயன் அடுத்து விளைத லும், பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் பிறத்தலும் புதியனவன்றித் தொன்மைப்பட்டன என்பது நன்கு விளங்கும். இடபாருடனாகிய சிவபிரான் திருவருளா லுதித் துப் புகழ்மிகுந்த மன்னவனாக நீ விளங்குதலால், அரசே! முற்பிறவியிற்செய்த தவப்பயன்களையும் பெரியோர் தரி சனங்களையும் கையகத்துப்பொருள்போற் கண்டு மகி ழப்பெற்றாய்; ஊழியூழியாக இவ்வுலகங்காத்து வேந்தே! நீ வாழ்வாயாக” என்று கூறித், தம்முன் அழுது புலம்பிய அவ்விளம்பெண்கள் மூவரும் முற்பிறப்பில் முறையே கண் ணகியின் தாயும், கோவலன் தாயும், ஆய்ச்சியாகிய மாதரியு மாயிருந்த செய்திகளைச் சேங்குடவெனுக்குத் தெனிய மாட லன் விளக்கினான்.

இவற்றைக்கேட்டுப் பெரிதும் வியப்புற்ற சேரர்பெரு மான், பாண்டிநாட்டுத் தலைநகரான கூடன்மாநகரம் எரியுண் ணும்படி தன் தனமுகத்தைத் திருகியெறிந்த அப்பத்தினி யின் கோயிற் படித்தரங்களுக்கு வேண்டிய பூமியளித்து நித்தியாராதனை நிகழ்ந்துவருமாறு செய்தும், பூவும்புகையும் கந்தவர்க்கங்களுமாகிய திருப்பணிநடத்திவரும்படி தேவந்தி யை நியமித்தும் அப்பத்தினிக்கடவுளை மும்முறைவலஞ் செய்து வணங்கிரின்றான். இங்ஙனம் இவனிற்க, சிறை நீங்கி

உபசரிக்கப் பெற்ற கனகவிசயரென்னும் ஆரியவேந்தரும், பண்டே வஞ்சியிற்சிறைப்பட்டு இப்போது விடுபட்ட மன்னரும், குடகநாடானும் கொங்கிளங்கோசரும், மாளுவவேந்தரும், கடல்குழந்த இலங்கைக்கு அதிபனான கயவாகுவேந்தனும் அப்பத்தினி தேவியை வணங்கியவர்களாய் “தேவீ! எங்கள் நாட்டிற்கும் எழுந்தருளிவந்து, சேரர்பெருமான் செய்த பிரதிஷ்டையிற்போல நாங்கள் செய்யும் பிரதிஷ்டைகளிற் பிரஸந்நையாகி எங்கட்கும் அருள்புரிய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தனர். இங்ஙனம் அவர்கள் வேண்டினிற்போது, ‘தந்தேன், வரம்’ என்று ஒரு தெய்வவாக்கு ஆங்கு யாவருங் கேட்ப எழுந்தது. அது கேட்டுச் செங்குட்டுவனும் ஏனை யரசர்களும் சேனைகளும் விபப்புற்று, வீட்டுலகத்தையே நேரிற் கண்டவர்போல ஆரவாரித்துத் துதித்தனர். பின்னர், அரசரெல்லாம் தன் அடிவணங்கியேத்த, தத்துவஞானியாகிய மாடலனுடன் சேர்ந்து, அப்பத்தினிக் கோட்டத்து யாகசாலையினுள்ளே சேரன்-செங்குட்டுவன் பிரவேசிப்பானாயினன். இங்ஙனம் அரசன் சென்றபின் யானும்¹ ஆங்குச் செல்லலானேன்; அப் பத்தினிக்கடவுள் தேவந் திகைமேல் ஆவேசித்தவளாகி என்முன்னர் எழுந்துநின்று, “மூதூராகிய வஞ்சிமாநகரத்தே அத்தாணி மண்டபத்தில் உந்தையாகிய சேரலாதனோடு நீ சேர்ந்திருந்தகாலையில், நிமித்திகனொருவன் வந்து நின்னைப் பார்த்து, அரசவீற் றிருத்தற்குரிய இலக்கணம் நினக்கேயுண்டென்று கூற, ‘என் தமையனான செங்குட்டுவனிருப்ப நீ முறைமைகெடச்சொன் னாய்’ என்று அந்நிமித்திகனை வெகுண்டிடுநோக்கி, தமையனான செங்குட்டுவனுக்கு மனத்துன்பம் நேராதவாறு குணவாயி லிடத்துள்ள முனிவர்முன்வந்து துறவு பூண்டு, அந்த

1. இளங்கோவடிகள் தம்மைக்கூறுங் கூற்று.

மலின்பமாகிய மோகூஸாம்ராஜ்யத்தை ஆளநிற்கும் வேந்த
னல்லையோ, நீ” என்று, முன்னிகழ்ந்ததும் இனி நிகழ்வது
மாகிய என்னுடைய வரலாறுகளையும் உரைத்தருளினான்.
இங்ஙனமுரைத்த இமையோரிளங்கொடியாகிய பத்தினி
தேவியின் பெருமைதங்கிய இச்சரிதத்தை விளங்கக்கேட்ட
திருத்தகு நல்லீர்!

“பரிவு மிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்¹
ஊனூண் டுறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்ம்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட் பிகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின் பொருண்மொழி² நீங்கன்மின்
அறவோ ரவைக்கள மகலா தணுகுமின்
பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழையுயி³ ரோம்புமின்
அறமனை⁴ காமி னல்லவை கடிமின்
கள்ளங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வென்னைக் கோட்டியும்⁵ விரகினி லொழிமின்
இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நிலையா
உளநாள் வரையாது⁶ ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீ நீங்கென்.”

மேற்கூறியவாறு, கண்ணகியின்பொருட்டு இமயத்திற்
கல்லெடுக்கச்சென்ற செங்குட்டுவன், வடநாடு சென்று தன்

1. பரிகரியுங்கள்.
2. மெய் வார்த்தை.
3. மரிக்கு நிலையில் உள்ள உயிர்.
4. மனையறம்.
5. பயனில் சொற்கூறுவோர் கூட்டம்.
6. உள்ள நாள்களை வீணாக்காமல்.

பகைவரைப் போரில் வென்று கல்லெடுப்பித்து, அதனைக் கங்கைநீராட்டி இரண்டேழுக்கால் வருஷங்கட்குப்பின் தன்னார் புகுந்து பத்தினியைப் பிரதிஷ்டைசெய்த வரலாறு களைச் செங்குட்டுவன் சகோதரராகிய இளங்கோவடிகளே இனிமையும் அருமையுமான தம்வாக்காற் பாடி, அப்பத்தினிக்கடவுள் தம்மை நோக்கிக் கூறிய வாக்கியங்களோடும் நூலைமுடித்திருத்தல் அறியத்தக்கது. இப்பத்தினியின் பிரதிஷ்டாகாலத்தில் வந்திருந்த வேற்றுநாட்டரசர் சிலரும் சோழபாண்டியரும், செங்குட்டுவன் செய்தவாறே, கண்ணகிக்குத் தத்தம் நகரங்களில் கோயிலெடுத்துத் திருவிழா நடத்தியதுமுதலிய செய்திகளை அவ்வடிகள் சிலப்பதிகாரமுகப்பில் உரைபெறுகட்டுரை என்னும் பகுதியிற் கூறியிருக்கின்றனர்.¹

1. (1) ‘அன்றுதொட்டுப் பாண்டியநாடு மழைவறங்கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெப்புநோயுங் குருவுந்தொடரக் கொற்கையிலிருந்த வேற்றிவேற்செழியர் நங்கைக்குப் பொற்கொல்லராயிரவரைக் கொன்று களவேள்வியால் விழவொடு சாந்திசெய்ய நாடுமலிய மழை பெய்து நோயுந் துன்பமும் நீங்கியது.

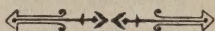
(2) “அதுகேட்டுக் கோங்கிங்கோசர் தங்கணட்டகத்து நங்கைக்கு விழவொடு சாந்திசெய்ய மழைதொழிலென்றும் மாறாதாயிற்று.

(3) “அதுகேட்டுக் கடல்குழிலங்கைக் கயவாதுவென்பான் நங்கைக்கு நாட்பலி பீடிகைக் கோட்டமுந்துறுத்தாங்கு அர்ந்தை கெடுத்து வரந்தருமிவளென ஆடித்திங்களகவையினங்கோர் பாடி விழாக்கோள் பன்முறையெடுப்ப மழைவீற்றிருந்து வளம்பல பெருகிப் பிழையாவியோயு ண்டாயிற்று.

(4) “அதுகேட்டுச் சோழன் - பெருங்கிள்ளி கோழியகத்து எத்திறத்தானும் வரந்தருமிவளோர் பத்தினிக்கடவுளாகுமென நங்

7 - ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் சமயநிலை

சேரன்-செங்குட்டுவன் கொண்டொழுகியமதம் பொதுவாக வைதிகசமயமேயாயினும், சிறப்பாக இவனைச் சைவாபிமானமுள்ளவன் என்று சொல்லுதல் தகும். இவ்வேந்தன் சிவபெருமான் திருவருளால் உதித்தவனென்பதும், அப்பெருமானருள்கொண்டு விளங்கியவனென்பதும்,

“செஞ்சடை வானவன் அருளினில் விளங்க
வஞ்சித் தோன்றிய வானவ கேளாய்” (சிலப். 26. 98. 9.)

“ஆனே றுயர்த்தோ னருளினில் விளங்க
மாநிலம் விளக்கிய மன்னவன்” (சிலப். 30. 141-2.)

என்று இச்சேரன்சகோதரரே இருமுறை கூறுதலால் அறியலாகும். இவனது சைவாபிமானத்தை அடியில்வரும் மற்றொரு செய்தியும் குறிப்பிடுவதாம். வஞ்சியினின்று வடநாட்டியாத்திரைக்குப் புறப்பட்ட அதிகாலையிலே இவ்வேந்தன், சிவபிரான் பாதுகைகளை வணங்கிவாங்கிச் சிரசில் தரித்துக்கொண்டு தன் அரசவாவின்மேல் ஆரோகணஞ்செய்தனனென்றும், அப்போது ஆடகமாடமென்னுங் கோயிலிற் பள்ளிகொண்ட திருமால் பிரசாதத்துடன் சிலர்வந்து இவனை வாழ்த்திநிற்க, தன்முடியிற் சிவபிரான் திருவடிநிலைகளைத் தரித்திருந்தமையின், அத்திருமால்பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் மணிப்புயத்தில் தாங்கிக்கொண்டு சென்றனனென்றும்

கைக்குப் பத்தினிக்கோட்டமுஞ் சமைத்து ரித்தல் விழாவணி ரிகழ்வித்தோனே” — எனக் காண்க.

இளங்கோவடிகள் குறிக்கின்றார்.¹ இவற்றால், சிவபிரான்பால் இவ்வரசனுக்கிருந்த பத்திமிகுதி விளங்கத்தக்கது. ஆயினும், பிற்காலத்தரசர் சிலர்போல மர்தாந்தரங்களில் வெறுப்புக் காட்டுதலின்றித் தன்காலத்து வழங்கிய எல்லாச்சமயங்களையும் ஒப்புநோக்கி ஆதரித்துவந்தவன் செங்குட்டுவனென்றே சொல்லத்தகும். இவனாட்சிக்காலத்தே, வஞ்சியில் வைதிகரும் ஆசீவகரும்² சைனரும் பௌத்தரும் தம்மிற்கலந்து வாழ்ந்துவந்தனர். மணிமேகலை, அந்நகர்க்குச் செல்லநேர்ந்த போது, சமயவாதியரோடெல்லாம் அவன் அளவளாவினான் என்பதனாலும் இதனை அறிக. செங்குட்டுவன் காலத்துச் சமயநிலைக்கும் இக்காலத்துநிலைக்கும் வேற்றுமை பெரிதும் உண்டு. இவ்வேந்தனுக்கு உடன்பிறந்தவரான இளங்கோவடிகள் கொண்டொழுகிய ¹சமயம் வைதிகமேயாயினும் சைனம்போலும் என்று அவரது வாக்கின்போக்காற் கருதப்படுகின்றது. செங்குட்டுவனுக்கும் அவன் சகோதரர்க்கும் மிக்க நட்பினரான கூலவாணிகன் சாத்தனார் கொள்கையோ, பௌத்தமதமென்பதில் ஐயமில்லை. இனிச் செங்குட்டுவனால் தெய்வமாக வணங்கப்பெற்ற கண்ணகியும் கோவலனும்

1. “நிலவுக்கதிர் முடித்த நீளிருஞ் சென்னி, உலகுபொதியுருவத் துயர்ந்தோன் சேவடி, மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலையொடு புனைந்து, இறைஞ்சாச் சென்னி யிறைஞ்சி வலங்கொண்டு” (சிலப். 26: 62—67) “கடக்களி யானைப் பிடர்த்தலை யேறினன், குடக்கோக்குட்டுவன் கொற்றங் கொள்கென, ஆடகமாடத் தறிதுயி லமர்ந்தோன், சேடங்கொண்டு சிலர்நின் நேத்தத், தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள், வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின், ஆங்கது வாங்கி யணிமணிப் புயத்துத், தாங்கினனாகி—(சிலப். 26: 60—67).

2. ஆசீவகம் - சமணசமயத்தின் பாகுபாடுகளுள் ஒன்று; இம் மதத்தினர்க்குத் தெய்வம் மற்கலியென்றும், நூல் நவகதிரென்றும் கூறுவர். (நீலகேசி. ஆசீவக. 13)

கொண்டொழுகிய மதமும் அப்பெளத்தமேயாகும். இச் செய்தி, வஞ்சிமாநகர் புகுமுன் தன்னைத் தரிசிக்கவந்த மணிமேகலையை நோக்கித் தெய்வவுருப்பெற்ற கண்ணகிக்கடவுள் தன் பின்னிகழ்ச்சிபற்றிக் கூறிய வாக்கியங்களால் நன்கறியப்படும்.¹ தான் கடைப்பிடித்தற்கு உரியதாக மாதவிசாரந்துநின்ற சமயதருமத்தினின்றே அவள்காதலன்கொண்டொழுகிய மதமும் பெளத்தமே என்பது உய்த்துணரத்தக்கது. சைனசந்நியாசினியாகிய கவுந்தியடிகளைத் துணையாகக் கொண்டு அவளால் அறநீதிகள் உபதேசிக்கப்பெற்றவனாய்த் தன்மனைவியுடன் கோவலன் மதுரைக்குப் பிரயாணித்துச் செய்தியை இளங்கோவடிகள் கூறுவர்; இதனால், அக்கோவலன் சமணமுதலிய மதங்களிலும் அபிமானங்காட்டிவந்தவன் என்பது தெரியலாகும். இங்ஙனம், பெளத்தச்சார்பினையுடைய கோவலன்கண்ணகிகளுடைய தந்தையர்கொண்ட சமயங்களோ, முறையே பெளத்தமும் ஆசீவகமும் ஆகும். அன்றியும் பெளத்தச்சார்பினளான கண்ணகிக்கு வைதிகசமயத்தவனான செங்குட்டுவன் கோயில்கட்டி, அந்தணர் புரேசுத்திரர்களைக்கொண்டு வேள்விமுதலியன இயற்றிப் பிரதிவாதித்தசெயலும், பார்ப்பனியாகிய தேவந்திகையைப் பத்தினிதேவிக்குப் பணிசெய்ய நியமித்ததும் குறிப்பிடத்தகுந்த இவற்றால், செங்குட்டுவன் காலத்திருந்த தென்னாட்டுச் சமயநிலையை நோக்குமிடத்து அஃது இக்காலத்துப்போற் பரம்பரை யொழுக்கமாகாது அவ்வவர் அறிந்துகடைப்பிடித்த

1. “பைந்தொடி தந்தையுடனே பகவன், இந்திர விகாசமேழுமேத் துதலின், ...பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவம் நறைகமழ் கூந்தல் நங்கை நீயும், முறைமையி னிந்த மூதூரக தே, அவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டே, மெய்வகையின்மை நினக்கே விளங்கிய, பின்னர்ப் பேரியோன் பிடகநேறி கடவாய் (மணிமே. 26, 42-61).

2. சிலப். 27, 90-100.

கொள்கைமாத்திரையாகவே இருந்ததென்பது விளக்கமாகும். தந்தைமதம் மகனுக்கும் உற்றார்மதம் சுற்றத்தார்க்கும் உரியதென்ற நியதி அக்காலத்திருந்ததில்லை. ஆயினும், உறவுமுறையிலும் நீதிமுறையிலும் தம்முனிருந்த கொள்கை வேறுபாடுபெற்றி, அவர்கள் ஒருகாலும் பிரிந்திருந்தவரல்லர். அக்காலவியல்பு அங்ஙனமாதலின், சேரன் - செங்குட்டுவன் தன்னைச்சார்ந்த அந்நிய மதத்தவரை அபிமானித்ததும் ஆதரித்ததும் வியப்புடையனவல்ல என்றே சொல்லலாம். இவ்வாறே, பிற்காலத்துத் தமிழரசரும் மதாந்தரங்களை அபிமானித்துள்ள செய்தி சாஸனங்களால் அறிந்தது.¹ இனிச் செங்குட்டுவன் தன் வைதிகச்சார்புக்கேற்ப, அந்தணரைப் பெரிதும் போற்றி அவர்கள் கூறும் உறுதிமொழிப்படியே ஒழுகிவந்தவனென்பது, மாடலனென்ற மறையவனிடம் அவன் காட்டிப்போந்த கௌரவச் செய்கைகளாக முன்புறிந்தவற்றால் விளக்கமாகும். இவன் தமிழ்வேந்தனாயினும் கூடித்திரிய வருணத்தவன் என்பதும், அவ்வகுப்பினர்க்குரிய யாகாதிகளை அந்தணரைக்கொண்டு செய்துவந்ததோடு² வைதிகதர்மங்களைப் பெரிதும் போற்றிவந்தவன் என்பதும்³ அறியத்தக்கன.

1. 9-ம் நூற்றாண்டில், வேள்-ஆய்குலவேந்தான விக்ரமாதித்திய வரகுணன் என்பான் வைதிகசமயத்தவனாயினும் பௌத்த சைனமதங்களைப் பெரிதும் அபிமானித்து ஆதரவளித்திருப்பதும், (T. A. S. ii, 117), 11-ம் நூற்றாண்டினான முதல் ராஜராஜசோழன் பரமசைவனாயினும், நாகபட்டினத்துப் பௌத்தவிகாரத்துக்கு ஆணைமங்கலம் என்ற கிராமத்தைத் தானஞ் செய்திருப்பதும் (Tamil and Sanscrit Inscriptions, No. 30.) காண்க.

2. சிலப். 28: 175—194. 3. ஷா 26: 247—250.

செங்குட்டுவன் சமகாலத்தரசர்

—o—o—o—

செங்குட்டுவன் காலத்தே, தமிழ்ப்பெருவேந்தர்களாகிய சோழபாண்டியரோடு அவர்கீழடங்கிய சிற்றரசர் பலரும் அறிவு திருவாற்றல்கள் உடையராயிருந்தனர். அத்தமிழ்ப்பெரு வேந்தருள்ளும் பலகிளையினர் தத்தம் நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியைப் பிரித்தாண்டு வந்தனரென்பதும் முன்னூல்களால் உய்த்தறியத் தடையில்லை. சேரரில் செங்குட்டுவன் மாற்றாந்தாயின் மக்களும், ஞாதியரான இரும்பொறைகளும் வெவ்வேறு ஊர்களைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்த செய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இவ்வாறே சோழபாண்டியருள்ளும் இருந்தனரென்பது புறநானூறுமுதலியவற்றை நோக்குமிடத்துப் புலப்படக்கூடியதே. ஒரேபுலவர் ஒருவேந்தர்வமிசத்திற் பலரைத் தலைவராகக் கொண்டு தம்காலத்தவராகப் பாடும்படி நேர்ந்ததற்கு இதுவே காரணமாகும். இவ்வாறு கொள்ளாக்கால், தலைமையரசர்பலர் ஒரேவமிசத்தில் ஏககாலத்தில் ஓரிடத்தில் இருந்து ஆண்டவராகக் காணப்பட்டுச் சரித்திரவொற்றுமை பெறுவதில் மயக்கங்கொள்ள நேரும்.¹ இங்ஙனம் மூவேந்தர்வமிசங்களும் தனித்தனிக் கிளைகளுடையனவாயினும், செங்குட்டுவன்காலத்துச் சோழபாண்டியருள்ளே தலைசிறந்து நின்ற அரசர்சிலரை நாம் முன்னூல்களினின்று குறிப்பிடலாகும். அன்னோர்களை அடியில் வருமாறு காண்க:—

[சோழர்]

செங்குட்டுவன்காலத்திற் சோனாடாண்ட அரசர்கள் பலராயினும், சிறப்பாக உறையூர்ச் சோழரும் புகார்ச்சோ

1. 'சேரவேந்தர் தாயவழக்கு' என்னும் கட்டுரையுள் இதனை நன்குவிளக்கியுள்ளோம் (பக். 22.3).

ழருமென இருபகுதியினராகக் கொள்ளலாம். “மாடமது
ரையும் பீடா ருறந்தையும் - ஒலிபுனற் புகாருங் கலிகெழு
வஞ்சியும்”¹ எனச் சோனாடு தங்காலத்தில் இரண்டு இராச
தானிகள் உடையதாயிருந்ததை இளங்கோவடிகளும் குறிப்
பிடுவர். செங்குட்டுவனுடைய தாயுடன்பிறந்த அம்மானும்
சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகனுமாகிய நெடுங்கிள்ளி உறை
யூரிலிருந்து ஆண்டுவந்தனன்.² இவ்வறையூர்ச்சோழர்க்கும்
புகார்ச்சோழர்க்கும் பெரும்பகைமூண்டு போர்நிகழ்ந்து வந்த
தென்பது புறநானூற்றுச் செய்திகளினின்று புலப்படு
கின்றது. புகார்ச்சோழரென்பார், கிள்ளிவளவனும்³ அவன்
தம்பியாகிய நலங்கிள்ளியுமாவர். கரிகாலன்காலத்து அவனது
ஓராட்சிக்குட்பட்டதாகப் பட்டினப்பாலையால் அறியப்
பட்ட சோனாடு, அச்சோழனுக்குப் பின்பு இருபகுதிப்
பட்டது என்றும், அதனில் உறையூர்—மணக்கிள்ளிக்கும்,
புகார்—வேற்புறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளிக்கும் தலை
நகரங்களாயிருந்தன என்றும் தெரியவருதலால், அக்கிள்ளி
கள் இருவரையும் கரிகாலன்மக்களாகக் கருதற்கு இட
முண்டு. இவ்வாறாயின், மேற்கூறிய செங்குட்டுவனுக்கு மாம
னான உறையூர் நெடுங்கிள்ளியும், புகார்க் கிள்ளிவளவன் நலங்
கிள்ளிகளும் கரிகாலன் மகார்வயிற்றுப் பேரர்கள் ஆதல்
வேண்டும். இவ்விருபிரிவினரான சோழர்க்கும் காரியாற்
றங்கரையிலே பெரும்போர் மூள, அதனில் செங்குட்டுவ
ன்மமானாகிய நெடுங்கிள்ளி இறந்தான் என்பது, ‘காரி
யாற்றுத் துஞ்சிய’ என அவன் விசேடிக்கப்படுதலாலும்⁴,
அப்போரில் கிள்ளிவளவன் தம்பியே வெற்றிபெற்றவனென்
பது “ஆர்புனை தெரிய விளங்கோன் நன்னால், காரியாற்றுக்

1. சிலப்பத. 8: 3—4. 2. புறம். 44, 45, 47-ம் பாடல்
கள் காண்க. 3. இவனே, மணிமேகலையிற்கண்ட சோழன் (25-
14) 4. புறம் 47.

கொண்ட காவல் வெண்குடை, வலிகெழு தடக்கை மாவண்
கிள்ளி¹ எனச் சாத்தனார் மணிமேகலையிற் கிள்ளிவளவனைச்
சிறப்பித்துக் கூறுதலாலும் புலப்படுகின்றன.² செங்குட்டு
வன் அம்மானை நெடுங்கிள்ளி இங்ஙனமிறந்ததும், அவன்
மகனான பெருநற்கிள்ளி உறையூரிப்பட்டமெய்தினன். திருக்
கோவலூர்ச் சிற்றரசனும் பெருவீரனுமாகிய மலையமான்
திருமுடிக்காரி³ என்பவன் உறையூர்ச்சோழர்க்குச் சேனாபதி
யாகவிருந்து பேருதவிபுரிந்து வந்தான்; ஆனால், இவனும்
சோழனது தெளர்ப்பாக்கியத்தால் இடையில் இறந்துவிட்
டான். விடவே, ஆண்டிலினையனாப் பட்டமெய்திய பெருநற்
கிள்ளிக்கு விரோதமாக அவன்ஞாதிபரசரெல்லாம் வெளிக்
கிளம்பிப் பெருங்கலகம் விளைப்பாராயினர். இக்காலத்தே,
அவ் இளஞ்சோழன், தனக்குப் பெருந்துணைவனாகவிருந்த
மலையமானது முன்னூர்மலையில் ஓடி ஒளிக்கும்படி நேர்ந்தது.
இவனை அவ்வாபத்துக் காலத்திற் காத்துவந்தவன், முற்
கூறிய மலையமான்மகன் திருக்கண்ணன் என்பான்.⁴ இங்
ஙனம் தன் அம்மான்மகனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேட்
டதும், செங்குட்டுவன் விரைந்துசென்று அவனுக்குப்
பகைவராய்த் தோன்றிய சோழரொன்பதின்மரை உறை

1. மணி. 19. 126—28.

2. காரியாறு என்பது, கருவூர்க்கு வடகிழக்கே காவிரியுடன்
கலக்கும் மணிமுத்தாநதியின் பழம்பெயராகத் தெரிகின்றது.
இந்நதியுற்பத்தியாமிடத்தில் 'காரியாறு' என்றபெயர் அதற்கு இன்
றும் வழங்குதல் அறியத்தக்கது. சேரசோழபாண்டிய நாடுகளின்
எல்லையாயமைந்த நதியாகிய கரைப்போத்தனாற்றுக்குக் கருவெட்
டாறு என்பதும் ஒரு பெயர். இதுவே காரியாறாயின், வஞ்சியி
லிருந்து சேரபாண்டியர் சோழன்மேற்படையெடுத்து வஞ்சிக்குடி
வந்தனர் என்ற மணிமேகலைக்கூற்றுக்குப் பெரிதும் பொருந்தும்
எனலாம். 3. இவனை கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய காரி.
4. புறநானூறு 174-ம் பாட்டில் இச்செய்திகள் அழகாகவும் தெளி
வாகவும் குறிப்பிடப்படுதல் அறியத்தக்கது.

யூரையடுத்த நேரிவாயிலில் நடந்த போரிலே அழித்துத் தன்மைத்துனச்சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவினான்.¹ இச்செய்தி முன்னரும் விளக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் செய்தது, அவன் பத்தினிப்படிமத்தின்பொருட்டு வடநாடு சென்றதற்குச் சில மாதங்கட்கு முந்தியதாகும்; அஃதாவது அவனது 47-ம் வயதை ஒட்டியதாதல்வேண்டும்.² இவ்வாறு, செங்குட்டுவனால் உதவிபுரியப்பட்டவனே, பிற்காலத்திற் பெருவீரனாய் 'இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளி' எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றவன் எனத் தெரிகின்றான்.³ இவனே, செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுத்துச் சிறப்பித்த செய்தியறிந்து தானும் உறையூரில் கோயிலொன்றுகட்டி

கரிகால் வளவன்

[உறையூர்ச் சோழர்]

[புகார்ச் சோழர்]

மணக்கிள்ளி

வேற்பெறடக்கைப்
பெருவிற்ற்கிள்ளி

(காரியாற்றுத்துஞ்சிய)
நெடுங்கிள்ளி

[நற்சோனை]
(நெடுஞ் சேரலாதன்)

(இராசசூயம் வேட்ட)
பெருநற்கிள்ளி.

[1. செங்குட்டுவன்]
2. இளங்கோ.

கிள்ளிவளவன்

நலங்கிள்ளி

1. சிலப் 27:118—23.

2. கங்கைக்கரைப்பாடியில் இச்சேரன் மாடலனைச் சந்தித்தபோது, "இளங்கோ வேந்த ரிறந்ததற் பின்னர், வளங் கெழு நன்னாட்டு மன்னவன் கொற்றமொடு, செங்கோற் றன்மை தீதின்றோ" எனச் சோழன்செய்தியை அவ்வந்தணனிடம் உசாவியது காண்க (சிலப். 27, 159-61.). 3. புறம். 16.

அப்பத்தினிக்குத் திருவிழாவெடுத்துக் கொண்டாடியவன். செங்குட்டுவன் அம்மாணையும் அம்மாந்சேயையும்பற்றி யாமீண்டெழுதியவற்றிற் சில புறநானூறுமுதலியவற்றைக் கொண்டு ஊகித்தனவாம். ஆதலின், அறிஞர் அவற்றை ஏற்ற பெற்றி ஆராய்ந்துகொள்ளக் கடவர். இவற்றால், செங்குட்டு வன்காலத்துச் சோழரை மேற்காட்டியவாறு குறிக்கலாம்.

[பாண்டியர்]

இனிச் செங்குட்டுவன்காலத்து விளங்கிய பாண்டியர் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியனும், அவன் தம்பியாகிய வெற்றிவேற்செழியனுமாவர். செங்குட்டுவன் சிறியதந்தையும், இமயவரம்பன்-நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பியுமாகிய பல் யாணைச்செல்கெழுகுட்டுவனும், ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ் செழியனுக்குச் சமகாலத்தவனாகத்தெரிகின்றான்.² பிற்கூறிய செழியனே, கோவலனை ஆராயாமற் கொல்வித்து அவ் அநீதியை உணர்ந்ததும் தன் பெருந்தேவியுடன் உயிர்விட்டவன். “வடவாரியர் படைகடந்து, தென்றமிழ்நாடொருங்கு காணப், புரைதீர்கற்பிற் றேவிதன்னுடன், அரசுகட்டிலிற் றுஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்” என்று இவனைச்சிறப்பித்துக் கூறுவர் இளங்கோவடிகள்.³ இப்பாண்டியன் பெரிய வீரனும் அரியபுலமையும் உடையவன். புறநானூற்றில் (183)—“உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும், பிறறைசிலை முனியாது கற்ற னன்றே” என்ற பாடல் இப்பாண்டியன் பாடியதாகும். இப்பாட்டால் இவனது பெரும் புலமையும், கல்வியில் இவன் வைத்திருந்த கௌரவமும்

1. சிலப். உரைபெறு கட்டுரை.

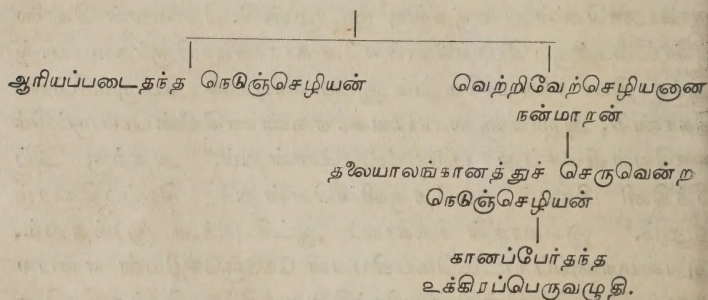
2. இது, சிலப்பதிகாரக் கட்டுரைகாதையில்வரும் பராசரனென்னும் பார்ப்பனன் வரலாற்றால் தெளிவாக அறியப்படும்.

3. சிலப். மதுரைக்காண்டத்தினிறுதித் கட்டுரை.

இத்தகையன என்பது விளங்கத் தடையில்லை. இவ்வரசன் தன் திருமுன்பு வந்துநின்று கண்ணகி உரைத்த வழக்கைக் கேட்டு இறந்ததும், கொற்கையில் இளவரசாய் ஆட்சிபுரிந்து வந்த வேற்றிவேற்சேழியன் தென்னாட்டாட்சிக்கு உரியவனாயினான். செங்குட்டுவன் வடக்கே யாத்திரைசென்றிருந்த காலத்தில், இச்செழியனுக்கு முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்ற தென்பது, கங்கைக்கரைப் பாடியிலே செங்குட்டுவனுக்கு மாடலன் கூறிய செய்தியால் தெரியலாகும்.¹ இப்பாண்டியன் பட்டமெய்தியதும், நன்மாறன் என்னும் வேறுபெயர் புண்டனனென்று கருதற்கு இடமுண்டு. கோவலன் கொலை புண்டமைக்குப் பொற்கொல்லனே காரணமாயிருந்தமையால் அச்சாதியா ரணைவர்மேலும் இப்பாண்டியன் பெருஞ்சீற்றங் கொண்டு, அவர்களு ளாயிரவரைக் கண்ணகியின்பொருட்டுக் களவேள்விசெய்து பலியிட்டானென்றும், அதற்கு அப் பத்தினி மிகவும் உவந்தருளினனென்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறும்.² இவ்வரசன் சிலகாலம் ஆட்சிபுரிந்து இறந்ததும், இவன்மகனுய்ப் பட்டமெய்தியவன் நெடுஞ்சேழியன் என்பவனாகத் தோற்றுகின்றான். மிகச்சிறுவயதிலே சிறந்தவீரனென்று பேர்பெற்றவன், இச்செழியன். தன்னுடனெதிர்த்த தமிழரசர் எழுவருடன் இவன் அதிபாலியத்தில் தலையாலங் கானம் என்றகளத்துரிகழ்ந்த போரில் வெற்றிபெற்ற செய்தி முன்னூல்களிலே பெரிதும் புகழப்படுகின்றது.³ இந்நெடுஞ் செழியனுக்குப் பின் பட்டமெய்தியவன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்பவனாதல் வேண்டும். கடைச்சங்கமிருந்த பாண்டியருள் இவனையே இறுதியில்வைத்து நூல்கள் கூறுதல் காண்க.⁴

1. சிலப். 27: 114—138. 2. ஷ, உரைபெறு கட்டுரை.
3. புறம் - 77; அகம்—36. சின்னமனூர்த் தாமிர சாஸனமும் இவனது இப்போர்செய்தி கூறுதல் அறியத்தக்கது.
4. இறையனார் களவியல் உரைப்பாயிரம்.

இச்செழியன், கானப்பேர்¹ என்ற ஊரைக் கைப்பற்றி அதன் தலைவனான வேங்கைமார்பன் என்பவனைப் போரில் வென்றான். எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய அகநானூறு தொகுப்பித்தவனும் இவ்வரசனேயாவன். செங்குட்டுவன் அம்மான் சேயாகிய பெருநற்கிள்ளியும், சேரமான் மாவெண்கோவும், இவ்வுக்கிரப் பெருவழுதியும் நட்பினராயிருந்தசெய்தி ஒளவையார்பாடலொன்றால்² அறியப்படுகின்றது. இவற்றால் நம் சேரர்பெருமான் காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியரை அடியில் வருமாறு கொள்ளலாம்.

[சேரர் கிளையினர்]

செங்குட்டுவனுடைய மாற்றாந்தாய்மக்களையும் அவன் ஞாதியரான இரும்பொறைகளையும் 'சேரவமிசத்தோர்' என்னும் பகுதியுள் விரித்துக்கூறினேம். இவருள், மாற்றாந்தாய்ச் சகோதரரான நார்முடிச்சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும், ஞாதியராகிய செல்வக் கடுங்கோவும் பெருஞ்சேரல் என்பவனும், செங்குட்டுவன் சமகாலத்துச் சேரவர

1. இஃது, இப்போது பாண்டிநாட்டுள் காளையார்கோயில் என வழங்கும் தலமாகும். 2. புறம். 367.

சர்கள் ஆவர். பண்டை நூல்களிற் கண்ட செய்திகள் பல வற்றுக்கும் மேலே கூறிப்போந்த முறையே மிகப்பொருந்து வதென்பது, அறிஞர்களால் நுணுகி அறியத்தக்கது.¹

1. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ. வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் தம் '1800-வருஷத்துக்கு முற்பட்ட தமிழர்' (The Tamils 1800-years ago) என்னும் அரியநூலில், செங்குட்டுவன்மரபை முற்றும் வேறு படக் குறித்திருப்பதோடு, ஏனைச் சோழர்வமிசத்தையும் சிறிது மாற்றியெழுதியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் கருத்துப்படி, செங்குட்டுவன் கந்தை - செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனும், தாய் - கரி காலன் மகளுமாவர். இதற்கு மாறாக "குடவர்கோமான் நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியின்ற மகன்" (பதிற்றுப் 5, பதி) 'நெடுஞ்சேரலாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன்மக ளின்ற மைந்தன்' (சிலப். 29. உரைப்பாட்டு) என முன்னூல்களிலே செங்குட்டுவன் கூறப்படுகின்றான். அதனால், இவன்நந்தை நெடுஞ்சேரலாதனென்பதும், தாய் மணக்கிள்ளியின் மகளென்பதும் விளக்கமாகும். இனிப் பிள்ளையவர்கள், மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறையைச் செங்குட்டுவன் மகனாகக் கருதினர். செங்குட்டுவன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலென்பது பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாவதன் பதிகத்தால் நன்கறியப்பட்டதாம். மாந்தரஞ்சேரல், - சேரர்கிளையினராய்க் கடன்மலைநாடாண்ட இரும்பொறைமரபினனாவன். இம்மாந்தரன் மகனாகப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பிள்ளையவர்கள் குறித்திருப்பதும் மாறாகும். இப் பெருஞ்சேரல், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் மகனாவன். இஃது அவ்நைப்பற்றிய 8-ம் பத்துப்பதிகத்துவரும் 'பொய்யில் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன்தேவியின்ற மகன்' என்னுந் தொடரால் விளக்கமாம். ஆகவே, இந்நூலின் முதலிற்குறித்த முறைப்படி சேரர் மரபினரைக்கொள்ளாதலே பெரிதும்பொருத்தமென்பது உய்த்தறியத்தக்கது. இனிக் கரிகாலன் பின்பாண்ட சோழர்மரபிரை முன் குறித்தபடி இருபகுதியினராகக் கொண்டு, உறையூர்ச்சோழர்கிளையில்—மணக்கிள்ளியையும் அவன் மகனாக நெடுங்கிள்ளியையும் அவன் மகனாகப் பெருநற்கிள்ளியையும் காட்டினதும், புகார்ச் சோழர்கிளையில்—பெருவிறற்கிள்ளியையும் கிள்ளிவளவனையும் அவன் தம்பி நலங்கிள்ளியையும் முறையே காட்டினதும் பொருத்தமாம். மணக்கிள்ளியின் மகளும் நெடுங்கிள்ளிக் குடன் பிறந்தாளுமாகிய நற்சோனை செங்குட்டுவன்தாயென்பதும் (சிலப்.

[வேறு அரசர்கள்]

இனிச் செங்குட்வென் காலத்தே தமிழ் வேந்தரல்லாத வேற்றரசர்களாகத் தெரியவருவோர்:—(1) கொங்கிளங் கோசர், (2) நூற்றுவர் கன்னர், (3) கயவாகு என்பவராவர். இவருள்—

(1) கொங்கிளங் கோசர் என்பார் வீரத்துக்கு மிகவும் பேர்ப்போன ஒரு பழைய மரபினர். இன்னோர் சிற்றரசர்களாகவும், தமிழரசர்களது படைவீரர்களாய்¹ அவர்களால் அபிமானிக்கப் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கியவர்கள் என்பதும், ஒற்றுமையும் சொல்தவறாமையும் உடையராய் அவற்றால் ‘ஒன்றுமொழிக் கோசர்’² ‘வாய்மொழிநிலைய கோசர்’³ என நாடுபுகழ வாழ்ந்தவரென்பதும் முன்னூல்களால் அறியப்படுகின்றன. ‘கொங்கிளங் கோசர்’ என்பதனுள் கொங்கு என்பது மேல்கொங்குநாடும் குடகுமைசூர்ப் பகுதிகளும் அடங்கிய கங்கதேசமாகும். கங்கதேசத்து அரசர்களைக் கொங்குதேச ராஜாக்கள்⁴ என்பர். ‘குடகக் கொங்கரும்’⁵ என்று இளங்கோவடிகளும், ‘கோசர் துளுநாடு’⁶ என மாபுலனாரும் கூறுவதினின்று, இன்னோரது ஆட்சி குடகு துளுநாடுகளிற் செங்குட்வென்காலத்தே சிறந்திருந்ததென்பது தெரியலாம். இக்கூட்டத்தவருள் ‘முதுகோசர்’ (அகம். 262) என்ற பகுப்பினருமுண்மையால் ‘இளங்கோசர்’ என

பதி. 1, அடியார்க்) குறிக்கத்தக்கது. பாண்டிய வமிசாவளியாகப் பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிட்டவை, முன்னூல்களோடு பொருந்தும்.

1. சோழநாட்டிள்ள நியமம் என்பது இவர் வாழ்ந்த ஊராகவும், (அகம். 90), “இளம்பல் கோசர்நின் வாய்மொழி கேட்பு” என இவரைப் பாண்டியன் படைவீரராகவும் (மதுரைக்காஞ்சி 773—4) சங்கநூல்கள் கூறுதல் காண்க.

2. அகம்—196. 3. ஷு. 205. 4. ‘கொங்குதேசராஜாக்கள் சரிதம்’ என்பது, இக்கங்கர்வரலாறு கூறும் நூலாகும். 5. சிலப். 30, 159. 6. அகம் - 15.

இவர்கள் வழங்கப்பெற்றனர். 'நான்மொழிக்கோசர்'¹ என்றும் இன்னோர் வழங்கப்பெறுவர். நான்மொழி என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைகாரரார் கூறப்படுவதாயினும், 'நாமோழிநாடு' எனத் திரிந்து நாமக்கல் சாஸனமொன்றில் புதியதாக அறிப்பப்படுகின்றது.² அதனால், பண்டு அந்நாடு இக்கோசராட்சிக் குரியதாயிருந்ததென்பது பெறப்படும்.

மௌரிய சக்கரவர்த்தியான அசோகன் காலத்தே, தென்னாட்டில் சதந்தரம் பெற்றிருந்த அரசர்கள்—சோழர், பாண்டியர், சத்யபுத்ரர், கேரளபுத்ரர், தாம்பபர்னி (இலங்கை) அரசர் என்பவரென்று அவனது முதற்சாஸனத்தால்³ அறியப்படுகின்றது. இக்கூற்றிற் கேற்ப, பத்தினிக் கடவுளைத் தத்தம் நாடுகளிற் பிரதிஷ்டித்து வணங்கிய வேந்தர் னைக் கூறுமிடத்தில், இளங்கோவடிகள்—சேரன், பாண்டியன், சோழன், கோசர், இலங்கை வேந்தன் என்று கூறுதல்⁴ ஒப்பிடத்தக்கது. இம்முறையில், சத்யபுத்ரர் என்று அசோகசாஸனத்துக் கண்டவர் சத்தியவிரதமிக்கவராகச் சங்கச்செய்யுட்கள் சிறப்பிக்கும் கோசரே என்னலாம். அக்கோசர்க்கு உரியதாக மாமூலனார் கூறும் துளுநாட்டே சத்யபுத்ரர்க்கு உரியதாகச் சரித்திர நூலோர் கருதுவதும் பொருந்துதல் காண்க. கொங்கிளங்கோசர், செங்குட்டுவற்கு நட்பரசர் என்பது, கண்ணகிப் பிரதிஷ்டைக்கு அன்றோர்வந்து கௌரவித்துப்போந்த செய்தியால் தெரியலாம்.

(2) நூற்றுவர் கன்னர் என்பார், செங்குட்டுவனது வட நாட்டியாத்திரையில் பேருதவி புரிந்தவர் என்பது முன்பே கண்கறிந்த செய்தியாம். தம் தமையன் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்திருந்த அரசருள் ஒருவராக இளங்கோ

1. மதுரைக்காஞ்சி, 509.

2. Ep. Rep. 11, 1906. 3. அசோகனுடைய சாஸனங்கள், பக்க. 94. 4. சிலப். உரைபெறு கட்டுரை.

வடிகள் கூறும் மாளுவவேந்தர் என்பார் இந்நூற்றுவர்கன்
னரேயாவர். என்னெனின், வடயாத்திரையில் செங்குட்டு
வனுக்கு உதவிய அவர்கள், அவ் யாத்திரையின் பயண
பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு—ஏனைநட்பரசரெல்லாம் வந்து
சிறப்பித்த முறையில்—வந்திருந்து சிறப்பிக்கத் தவறார்
ஆதலால் என்க.

இனிச் சிலர், ஆந்திரவரசருள் சாதகர்ணி என்ற பட்
டத்துடன் ஆண்ட வேந்தனொருவனே நூற்றுவர்கன்னர்
என்போர் என்று கருதுவர். 'கன்னர்' 'நூற்றுவர்' கன்
னரும்...யாம் தருமாற்றலம் என்றனர்' 'ஆரியவரசர் ஐயிரு
பதின்மர்' என்று தொகையால் அறுதியிட்டுக் குழுஉப்பெய
ராகவே இளங்கோவடிகள் அவர்களைக் கூறுதலால், அவர்
கருத்துச் சிறிதும் பொருந்தாதாம். அதனால், மாளுவ
நாட்டைப் பலபாகமாகப் பகுத்துக்கொண்டு தம்முள் ஒற்று
மையுடன் ஆண்ட அரசர் கூட்டத்தவராகவே அன்றோர்
கொள்ளற்குரியர். கன்னர்க்கு மாளுவதேசத் தொடர்பு
உண்டென்பதற்கு மற்றொரு சிறந்த சான்றும் உள்ளது.

மாளுவ தேசத்தின் கீழ்ப்பகுதியில், இப்போது
நாகோட்-ஸம்ஸ்தானத்தைச் சார்ந்த மலைக்காட்டுப் பிரதே
சத்திலே, பதைனி தேவி என்று எழுத்துக்குறி இடப்
பட்ட கோயிலொன்று உள்ளதென்றும், இக்கோயில், கி. பி.
5-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய குப்தசக்கரவர்த்திகள் காலத்
துச் சிற்பத்திறமுடையதென்றும், இதனுள்ளே பழைய
யாக இருந்த தெய்வம் மாறி, 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகட்
குரிய சைன பிம்பங்களே இப்போது காணப்படுவன
என்றும், தென்னாட்டுப் பத்தினிதேவி வணக்கம்பற்றிய
பழைய வழக்காறு தெரியவாராமையால், அப்பிரதேசத்தார்
இப்பதைனிதேவி யாலயத்தை வேறு வேறு தெய்வத்துக்

குரியதாகக் கருதுவாராயினர் என்றும் சரித்திர அறிஞரற் கூறப்படும் செய்திகள் அருமைபெருமையுடையனவாகும்.¹ செங்குட்டுவன் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்து சிறப்பித்த—

“அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகக் கொங்கரு மாளுவ வேந்தரும்
கடல்கு ழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்”

சேரனுக்கு அருள்புரிந்தாற்போலத் தங்கள் நாடுகளினும் எழுந்தருளி அருள்புரிய வேண்டுமென்று பத்தினி தெய்வத் தைப் பிரார்த்திக்க “தந்தேன் வரமென் றெழுந்த தொரு குரல்” என்று இளங்கோவடிகள் அத்தெய்வம் அருளியதைக் குறிப்பிக்கின்றார். இதனால், பத்தினிப் பிரதிஷ்டைகள், மாளுவ முதலிய ஆரியநாடுகளினும் இலங்கா தீவத்தினும் அந்நாட்டரசர்களால் நம் சேரன்காலத்து நடத்தப்பட்டன என்பது உய்த்தறியலாம். ஆகவே, கீழ் மாளுவதேசத்தில் உள்ள பதைனிதேவி கோயில், நூற்றுவர் கன்னரால் நிரு மிக்கப்பட்டதாகவே கருதற்குப் பொருத்தம் பெரிதும் உள்ளது.

(3) கயவாகு என்பான் இலங்காதீவத்தை ஆண்டுவந்த அரசன். இவன் செங்குட்டுவனது பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்திருந்து, தன்னாட்டிலும்கூட அருள்புரிய வேண்டுமென்று அத்தேவியைப் பிரார்த்தித்தும், அவட்குத்

1. இச்செய்திகளை முதன்முதற் கண்டு வெளியிட்டவர், என் னண்பரும், சென்னை அட்வொகேட்டுமாகிய ஸ்ரீமாத். டி. ஜி. ஆராவமுத ஐயங்கார் அவர்கள். இவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழு தப்பெற்று, சென்னை—யூனிவர்ஸிடியாரால் பரிசளித்துப் பதிப் பிடப்பட்ட “காவிரி மௌகரிகள் சங்ககாலங்கள்” (The Kaveri the Maukaris and the Sangam Age, pp. 41-2, infra.) என்ற சரிதநூலுள் இவற்றின் விவரங்காண்க.

தன் தலைநகரில் கோட்டமெடுத்து வழிபட்டும் போந்தவனென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்பட்டது. நூற்றுக்கணக்கான ஆட்சிபுரிந்த மாளுவதேசத்தில், பழைய படிவமின்றிப் பத்தினிக் கோட்டமொன்று காணப்பட்டவாறே, இலங்கையில் இன்னகோயிற்கு உரியதென்று அறியப்பெறாத அத்தெய்வப்படிவமொன்று காணப்படுதல் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாம். இதன்மாதிரிகைப் படமொன்று இந்நூன்முகப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மாளுவநாட்டுப் 'பதைனிக்' கோட்டத்தைப் போலவே, இப்படிவமும் 5-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பத்தாண்டுகாலத்திற் சிற்பவமைதி யுடையதாகும் என்று அத்துறைவல்லோர் கருதுவர்.² இதனால், மாளுவக் கோயிலும் இலங்கைப்படிவமும் செங்குட்டுவன்காலத்தில் அந்நாட்டரசர்களால் அமைக்கப்பட்டவையாக வேண்டும் என்று கருதல் பொருத்தமேயாம்.

மேற்கூறிய கன்னர் கோசர் கயவாகு என்பவரன்றித் தமிழ்நாட்டில் செங்குட்டுவன்காலத்து விளங்கிய சிற்பரகரம் பலராவர். புறநானூறு அகநானூறு முதலிய சங்கச் செய்யுள்களை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற்குறிக்கப்பட்ட சிற்பரசர்பலரும் இவன் காலத்தவராக, அன்றி இவன்காலத்தை ஒட்டியிருந்தவராகவே புலப்படும். அவரையெல்லாம் ஈண்

1. இப்படத்திற்குரிய மூலப்படிவம் இலங்கையினின்றும் 1830-ம் ஆண்டு இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது; இப்போது "பிரிட்டிஷ்-மியூசியம்"யத்தில் உள்ளது. இதற்குப் பிரதிசாயை யெடுத்து முதன்முதல் இதனை வெளியிட்டவர், டாக்டர் ஆனந்த குமாரஸ்வாமி அவர்கள். இப்பிரதிசாயையே இந்நூன் முகப்பில் காட்டப் பெற்றுள்ளதாம்.-Dr. Ananda Comaraswami's 'Selected Examples of Indian Art' Plate, xxxiii, Pattni Devi.

2. Medieval and Modern Sculpture by Mr. V. A. Smith. p. 248.

க்காட்டின் விரியும். இனிச் செங்குட்டுவனுக்குப் பகையரசராய் இருந்தவரைப்பற்றி இவனது போர்ச்செய்தி கூறப்பட்டவிடத்தும் பிறவிடங்களிலும் கூறியுள்ளோம். இவருள் “கொங்கணர் கலிங்கர் கொடுங்கரு நாடர், பங்களர் கங்கர் பல்வேற் கட்டியர் வடவாரியர்”--இவர்களுடன் போர்புரிந்து நம் சேரன் அடைந்த பெருவெற்றியை இளங்கோவடிகள் சிறப்பிக்கின்றார்.¹ ஈண்டுக் கங்கர் என்பவர், சேரநாட்டையடுத்த கங்கவாடி என்ற தேசத்தைத் தழைக்காடு (Talakat) என்ற தலைநகரிவிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவர். கட்டியர் என்பார், தமிழ்நாட்டின் பகுதியை ஆண்டுவந்த மன்னராவர். “போரடுதாணைக் கட்டி”² “கங்கன் கட்டி”³ “பல்வேற் கட்டி”⁴ எனச் சங்கநூல்களில் இன்னோர் கூறப்படுதல் காண்க. தமிழகத்தின் மேற்கெல்லையில் இவர் நாடு உள்ளதென்றும், இவர்நாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ளது, வேற்றுமொழி வழங்கும் வடுகர்பூமி என்றும் தெரியவருகின்றன.⁵ இவ்வடுகர் கன்னடராவர். மைசூர்ச்சீமையின் வடபாகமும், பல்லாரி அனந்தபுரப் பிரதேசங்களும் ‘படக நாடு’ என்றும், அப்பக்கத்தவர் படகவாரு, படக நாட்டிவாரு என்றும் இன்றும் வழங்கப்படுதல் காண்க. வடுகர்பெருமகனான எருமை என்பவனுக்கு உரியதும், அயிரியாறு ஓடுவதுமாக மாமூலனார்⁶ கூறும் குடநாடு, இப்படகநாடேயாம். இந்நாட்டிற் செல்வதாக அப்புலவர் கூறும் அயிரி,⁷ இப்போது அகிரி என்ற பெயருடன் துங்கபத்திரையிற் கலக்கும் நதியாகும். ஆகவே,

1. சிலப். 25, 156—9.

2. அகம். 227. 3. ஷ, 44. 4. குறந்தொகை. 11.

5. “குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது, பல்வேற் கட்டி நன்னாட் கும்பர், மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும்” (ஷ, ஷ.)

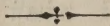
6. “எருமை குடநாடு” (ஷ. 115). 7. அகம். 253.

கட்டியர் நாடு, வடுகர்குடநாட்டை அடுத்த தமிழகப்பகுதியே என்பது தெளிவாம்.¹

9-ம் அதிகாரம்

சேங்குட்டுவனைப் பாடிய

இருபெரும் புலவர்கள்.

சேரன்-செங்குட்டுவன் காலத்தே, தமிழ்நாட்டிற் புலவர் பெருமக்களாக விளங்கியவர், பலர்; இவரெல்லாம் தமிழ்ப் பேரரசர்களாலும் சிற்றரசர்களாலும் பெரிதும் அபிமானித்து ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தவர்களே. சங்ககாலத்தனவாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களிற் காணப்பட்ட புலவர்பெருமக்களிற் பலர், செங்குட்டுவன்காலத்தும் அவனையொட்டியும் ஒருநூற்றாண்டுக்குள் விளங்கியிருந்தவராகவே, அன்றோர் பாடிய அரசர்முதலியவரின் தொடர்புகள்கொண்டு அறியப்

1. இக்கட்டியரையே, கட்டிமான், கட்டியரசர் எனச் சாஸனங்கள் கூறுவன. இடைக்காலத்துச் சோழர் ஆட்சியில் விளங்கிய கட்டிமானடிகள் (I. M. P. p. 246), கட்டிமான் அரையன் திருச் சிற்றம்பலமுடையான் (Ibid. 432) என்பார் இம்மரபினரே. கூர்ச் சரத்துக்குவழங்கும் கட்டிவார் (Kattivar) என்பது இவர் அங்கு ஆதியில் வாழ்ந்தமைபற்றி வழங்கியதென்பர் (The Tamils 1800 years ago, p. 10.) விஜயநகர வேந்தர்காலத்தும் அதன்பின்பும் கட்டி முதலியார் என்று, இன்றோர் சேலம் பகுதியை ஆண்டுவந்தவர் என்பது 'சேலம் ஜில்லா கெஸ்ட்டிய'ரால் தெரியலாம். 'பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டிம்பர்' என்ற குறுந்தொகைத் தொடரை, 'வல்வேற்காட்டினன்னாட்டிம்பர்' என்று பிறழ்க்கொண்டு, வல்வேற்காடு என்பது பழவேற்காடு (Pulikat) ஆகுமென்றும், அதுவே தமிழகத்துக்கும் வடுகாகிய தெலுங்குநாட்டுக்கும் எல்லையாம் என்றும் நீளத் தமிழ்ச் சரித்திரம் எழுதிச்செல்வாரும் உண்டு. 'பல்வேற் கோசர்' (அகம்-113), 'பல்வேற் றிரையன்' (பெரும்பாண். 37), 'பல்வேற்றானையதிகமான்' (பதிற். 8-ம் பதி.) எனச் சங்கநூல்களில், பல்வேல்

படுகின்றனர். இங்ஙனம் இச்சேரனை அடுத்திருந்த புலவர் வரலாறுகளையெல்லாம் இங்குவிரிப்பிற் பெருகும்; ஆயினும், செங்குட்டுவனால் நேரில் அறிந்தபிமானிக்கப்பெற்ற புலவரிருவரைமட்டும் ஈண்டிக் குறிப்பிடல் தகும். அவராவார்:—
பரணரும் சாத்தனரும்.

[பரணர்]

இவருள்ளே பரணர் கடைச்சங்க காலத்தில் விளங்கிய புலவர் பெருமக்களுள் ஒருவர். இவரால் பாடப்பெற்ற பேராசர்களும் சிற்றாசர்களும் பலர் என்பது சங்கநூல்களால் நன்கறியலாம். இதனால் அக்காலத்துவிளங்கிய தமிழ்த் தலைவரெல்லாம் இப்புலவர்பெருமானிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தவர் என்பது பெறப்படத் தடையில்லை. இப்புலவரால் பாடப்பெற்ற தலைவர்களிலே—நெடுஞ்சேரலாதன், உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, அவன் மகன் கரிகால் வளவன், பெருவிறற்கிள்ளி, பேகன், அதிகமானஞ்சி என் போர் சிறந்தோராவர். முதலிற்குறித்த சேரலாதன் நம் செங்குட்டுவன் தந்தை என்பதனையும், இவனும் பெருவிறற்கிள்ளியும் புரிந்த பெரும்போரில் அவ்விருவருமே இறந்து கிடந்த நிலையை, இப்பரணர் உயர்வும் உருக்கமும் பெருகப் பாடியுள்ளதனையும் முன்பே விளக்கியுள்ளோம்.¹ ஏனைப் புலவர்களிடம் அருமையாகக் காணப்படும் குணமொன்று பா

என்ற அடை அடுத்தித்துப் பயில்வதாதலாலும், வல் என்ற விசேடணம் வேற்காட்டுக்கு ஏற்காமையாலும், ‘பல்வேற் கட்டியர்’ (சிலப். 25, 157) என இவ்வாறே அக்காலநூலில் விசேடிக்கப் படுதலாலும், பாடமும் அதுவேயாக ஏடுகளில் உள்ளமையாலும், பண்டைநூல் கூறுமாறு பழவேற்காட்டை அடுத்து எருமையின் குடநாடேனும் அயிரிந்தியேனும் இல்லாமையாலும்—அன்றோர் பாடமும் கருத்தும் சரித்திரவுண்மைக்குச் சிறிதும் ஏற்காதன என்க.

1. இந்நூல், பக். 21. (47ம் 62-63)

ணரிடம் சிறப்பாகவுள்ளது. அஃதாவது—தம் காலத்தும் தமக்குமுன்னும் நிகழ்ந்த சரித்திரசம்பவங்களை விசேடமாக எடுத்துக் கூறுவதேயாம். அகத்துறைபற்றியோ புறத்துறைபற்றியோ தாம்பாடும் பாடல்களிலே, அரிய சரித்திரமொன்றை எவ்வகையினும் இடைப்புக்குத்தாமற் செல்வது இவர் வழக்கமில்லை. இதனால் பழைய சரித்திரங்களை அறிந்து கொள்ளுதற்கு இப்புலவர்பெருமான் திருவாக்குப் பெருங்கருவியாவது என்னலாம். இத்தன்மையில் இவர்க்கு ஏறக்குறைய ஒப்புடையவர் மாமூலனார் என்ற புலவரே என்பது, அவர்பாடல்களால் நன்கு விளங்கும். கடைச்சங்கநாளில் இப்பரணர்க்கு ஒப்பாக விளங்கிய பெரும்புலவர்கபிலர் என்பது, ‘கபிலபரணர்’ எனவழங்கும் பழந்தொடராற் பெறப்படுகின்றது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பரணர் நம் செங்குட்டுவன்காலத்திலும் சிறந்து விளங்கினர். இவர் இச்சேரனைப்பற்றிப் புகழ்ந்துள்ள செய்யுள் பதினென்றாகும். இவற்றுள் ஒன்று, செங்குட்டுவனது போர்க்களத்தை நேரிற்கண்டு அதனை ஏர்க்களமாக உருவகித்துப் பாடிய செய்யுளாம். “பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப், பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடையாள !” என்று நம் சேரர்பெருமானை விளித்து, ஏர்ச்செயல்கள் பலவற்றை அவனது போர்ச்செயல்களோடு ஒற்றுமைப்படுத்தி, இப்புலவர் அப்பாட்டிற் சிறப்பிக்கும் அழகு புகழ்த்தக்கதாகும்.¹ இப்பாடலொழிய ஒழிந்த பாடல்கள் பத்தும், பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பகுதிக்குரியன. இவற்றில், மரக்கலத்தில் தன் வேலினை யேற்றிச் செங்குட்டுவன் கடலிடைச் செய்த பேராண்மையையும், இமயம்வரை படையெடுத்துச் சென்று அரசர் பலரை அடக்கிய இவனதாற்றலையும், தன் நண்பனுக்காக மோகூர்த்தலைவனைப் போரில் அலைத்த இவன்வீரத்தையும்,

1. புறநானூறு, 369.

இவனது வரையாத வள்ளன்மையையும், மற்றும் இச்சேரனது அறிவுதிரு ஆற்றல்களையும் இப்புலவர்பெருமான் பெருமைபெறப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடல்களைச் சேரர் பெருமான் கேட்டுப் பெருமகிழ்வுற்று உம்பற்காடு¹ என்னுந் தன்னாட்டுப்பகுதியின் வருவாயையும், தன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலையும் இவர்க்குப் பரிசாக அளித்தான் என்று அப்பத்தின் இறுதிவாக்கியங் கூறுகின்றது. தன்மகனைப் பரிசளித்தான் என்பது பரணரிடம் அவனை மாணுக்களுக்கிய செய்திபையே குறிக்கும் என்பதை மேலே குறிப்பிட்டோம்.² அதிபமானஞ்சி என்றதலைவன் மலையமானது கோவலூரை அழித்துவின்ற சிறப்பை, “இன்றும் பரணன் பாடினன் மற்ற கொல்” என்று ஓளவையாரும் புகழ்ந்து பாராட்டும்படி³ உள்ளது இப்புலவர்பெருமான்பெருமை எனின், வேறு யாம் கூறற்குரியது யாது? “ஆகவும் கெடவும் பாடல்தரும் கயிலர் பரணர் கல்லாடர் மாமூலர் பெருந்தலைச்சாத்தர் இத்தொடக்கத்தோர்” என வரும் யாப்பருங்கல விருத்தித் தொடரால்,⁴ இப்புலவர்போன்றார் அக்காலத்தே தெய்வத் தன்மைவாய்ந்த இருடிகள்போல மதிக்கப்பெற்று வந்தனர் என்பது தெரியலாம். இப்புலவர் வாக்காக எட்டுத்தொகை நூல்களால் தெரியவரும் பாடல்களின் தொகை 82-ஆகும். இப்பாடல்களிற்கண்ட விசேடங்களுையெல்லாம் இங்கே கூறின் விரியுமாதலின், முன்னூல்நோக்கி அறிந்துகொள்க.

[சா த்த னா ர்.]

இனிச் சாத்தனார் என்பவரும் பரணர்போலக் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவரே; இவர் மதுரையில் நெல்லுப்

1. உம்பல் காடு—வேழக்காடு; வேழக்காடு என்ற பிரதேசம் கடன்மலைநாட்டு ஒன்று உண்டு (T. A. S. i. p. 188).

2. இந்நூல் 24-ம் பக்கமும், 4-ம் கீழ்க்குறிப்பும் காண்க.

3. புறநானூறு, 99. , 4.93-ம். சூத்திரவுரை (பக். 351).

புல்லுமுதலிய கூலவியாபாரஞ்¹ செய்துவந்தமையால், மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் எனப் பெயர்பெற்றனர். சங்கத்தில் அரங்கேற்றற்பொருட்டுப் பிறர் பாடிவரும் நூல்களிற்குற்றங்காணுந்தோறும் அவற்றுக்கு மனம்பொறுது தம் விதியைநொந்து தலையிற் குத்திக்கொண்டு வந்தவர் இவரென்றும், அதுபற்றிச் சீப்பிடித்த சிரமுடையரானமையின், சீத்தலைச்சாத்தனார் என வழங்கப்பெற்றார் என்றும் சரித்திரங் கூறுவர். இவர்க்குத் தலைநோவு தாங்கக்கூடாவண்ணம் இருந்ததென்பதும், அது திருவள்ளுவரது முப்பாலைக்கேட்டபோது முற்றும் நீங்கியதென்பதும்—

“சித்திரீக் கண்டந் தெரிசுக்குத் தேனளாய்”

மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்—காந்தும் மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர் முப்பாலாற்
நலைக்குத்துத் தீர்வுசாக் தற்கு”

என்னும் மருத்துவன்தாமோதரனார் வாக்கால்² அறியப்படும்.

இப்பாட்டில் சாத்தற்கிருந்த உள்ளார்ந்த தலைநோவு, அதற்குரிய மருந்தாலும் தீராதநிலை கூறப்படுதல் தெரியலாம்.

உரையாசிரியர் முதலியோர்—“சீத்தலைச் சாத்தன், கொடும் புறமருதி என்பன சினைப்பெயரோடு தொடர்ந்துவரும் முதற்பெயர்” என்று எழுதுவர்.³ இதனால் சீப்பிடித்த தலையினராயிருந்தவர் சாத்தனார் என்பது பெறப்படும். இவற்றினின்று, அத்தலைநோவின் கொடுமை தாங்காது தம் தலையைக் குத்திக்கொண்டு புண்ணாக்கிவந்தவர் இப்புலவர் என்பதும், இவ்வாறு உள்ளும் புறம்புமிருந்த தலைக்குத்துநோவுகள் திருவள்ளுவரது முப்பாலைக் கேட்டதும் நீங்கினவென்பதும் உய்த்தறியலாகும். இவ்வரலாறே, பிறர் பாடலிற்குற்றங் காணுந்தோறும் தம் தலையைக் குத்திக்கொண்டு வந்

1. கூலம் ஆவன—நெல்லுப் புல்லு வரகு தினை சாமை இறங்கு தோரை இராகி என்பன.

2. திருவள்ளுவமலை, 11. 3. தொல். சொல். 171, இளம்பூ

தவர் என்றும், அது முப்பால் கேட்டபோது நீங்கியதென்றும் பிற்காலத்தில் கதைவேறுபட வழங்கலாயிற்று. இக்கதையே உண்மை வரலாறாயின், சாத்தனார் தம் தலையைக் குத்திப் புண்ணாக்கியதனால் உண்டான குத்துநோவுக்கு, மருத்துவன்தாமோதரனார் மருந்து வேறுகூறுவர். சீந்தி நீர்க்கண்டம், சக்கு, தேன் மூன்றும் உள்ளான நோவுநீங்க மோத்தற்கு உரியனவேயன்றி, வெளிப்புண்ணுக்கிடும் மருந்தாகாமை காண்க. இம்மூன்றன் ஸ்தானத்தில் வள்ளுவனாரது முப்பால் சாத்தனார்க்கு மருந்தாக உதவின என்பது அவர் பாடற்கருத்து. இனி, சீத்தலை என்ற அடை, சாத்தனாரது ஊரைக் குறிப்பதென்று கருதுவாருமுண்டு.¹ இக்கருத்து ஏற்புடையதுபோலத் தோற்றினும், சிணையடுத்த முதற்பெயர்க்குச் சீத்தலைச் சாத்தன் என்பதை முன்னோ ரெல்லாம் உதாரணங் காட்டுதலால், அஃது ஒருதலையாகத் துணிதற்கு உரியதன்றென்க.

இச்சாத்தனார் பெளத்தமதச் சார்புடையவர் என்பது, மணிமேகலையில் அம்மதவிஷயங்களை உள்ளார்ந்த உருக்கத்துடன் மிகவழகாகப் பாடுதலாலும், ஏனைய மதங்களை அவ்வாறு கூறுமையாலும் அறிஞர்கள் எளிதில் அறியற்பாலது. இப்புலவர் பெளத்தசமயநூலில் ஆழ்ந்த அறிவும் ஆராய்ச்சியும் படைத்தவர் என்பதும், பல நாடுகளினும் சஞ்சரித்து வந்தவர் என்பதும், முற்காலத்து வழங்கிய சமயநூல்கள் பலவற்றினும் தருக்கமுதலாய சாத்திரங்களினும் பிறவட நூல்களினும் மிக்க பயிற்சியுடையார் என்பதும் இவரது காப்பியத்தால் தெளிவாகக் கூடியன. மணிமேகலையின் செய்திகளாக இவர் கூறியவை பல புனைந்துரைகளேயாகும்.

1. அவர், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா, பெருமனூர், (Perampalur) தாலுகாவில் சித்தலி என்றுள்ள ஊரைச் சீத்தலையாகக் கொள்வர். (நற். முக. 38).

புத்த ஜாதகக்கதைகளை அடியொற்றியே தம் நூற்கதையை அமைத்தவர்¹ இப்புலவர் என்பது அவ்விரண்டனையும் நோக்குவார்க்கு விளக்கமாம். கோவலன் கொலையையும், கண்ணகியின் சீற்றத்தால் விளைந்த மதுரைக்கேட்டினையும், கோவலன்மகளான மணிமேகலை துறவையும் இப்புலவர் நேரில் நன்கறிந்தவர். செங்குட்டுவன் தன் பெரும் பரிவாரங்களுடனும், சகோதரருடனும் பேரியாற்றங்கரையில் தங்கியிருந்தபோது இப்புலவர்பெருமான் அவ்விடஞ்சென்று அச்சேரனைக் கண்டு, அவனது செல்வப் பொலிவை நோக்கி வியப்பும் உவப்பும் அடையலாயினர். அப்போது மலைவாணர் பலர் திரண்டுவந்து, தங்கள் மலைச் சார்பையடைந்து கண்ணகி சுவர்க்கம் புக்க செய்தியைச் செங்குட்டுவற்குத் தெரிவிக்க, இச்சாத்தனார், தாம் மதுரையிலிருந்தபோது நிகழ்ந்த அவள் வரலாறுகளையும், அந்நகரில் சிவபிரானது வெள்ளியம்பலத்தே ஒருநாளிரவு தாம் படுத்திருக்குங்கால், கண்ணகி ஆங்குவர அவள்முன் மதுரைமாதெய்வம் வந்து தோன்றி, அவளுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தின் காரணமான முன்வினைச் செய்தியைக் கூறியபடியையும் தாம் நேரிலறிந்தவாறு அவ்வரசனுக்கு விரித்துரைத்தனர்.² இவர் தெரிவித்த செய்திகளைக் கொண்டே இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் சரித்திரத்தைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காப்பியமாகப் பாடுவாராயினர். செங்குட்டுவனது ஐம்பதாம்வயதில் பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நிகழ்ந்ததென்பதும், அக்காலத்தேதான் கோவலன்மகள் மணிமேகலை துறவுபூண்டனள் என்பதும் மேலே அறியப்பட்டன. துறவுபூண்டபோது மணிமேகலை பக்குவத்தை அடைந்திருந்தவள்

1. யாம்எழுதிய 'மணிமேகலையும் புத்தஜாதகமும்' என்ற கட்டுரை பார்க்க (சுலைமகள், தொகுதி-1, பக். 159.)

2. சிலப். பதிகம், 40—9.

என்பது சாத்தனார்வாக்கால் தெளியப்படுதலின், 12 - பிராயத்துக்கு மேற்பட்டவளாகவே அவளைக் கொள்ளலாகும். சாத்தனார் கூறியபடி, மணிமேகலையின் வாழ்க்கைச்சரிதம் முழுதும் நிகழ்வதற்குக் குறைந்தது ஐந்தாறு வருஷமாவது சென்றிருத்தல் கூடியதே. ஆயின், அம்மணிமேகலை முடிவாகக் காஞ்சி சென்று அறவணவடிகளால் உபதேசிக்கப்பெற்று அங்கே 'பவத்திற மறுகென...நோற்ற காலத்து' அவள் 17, 18-பிராயமுடைய மங்கைப்பருவத்தளாய் இருந்தனள்ளனல் வேண்டும். எனவே, அதுவரையுள்ள அவள்சரிதமெல்லாம் அறிந்து சாத்தனார் தம் நூலைப் பாடிமுடித்தது, பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நடந்து பலவாண்டுகட்குப் பின்பே என்பது பெறப்படுகின்றது. இம் மணிமேகலை நூல் முடிவுற்றபின்னரே இளங்கோவடிகள் தம்நூலை இயற்றலாயினர் என்க. இதனை 'மணிமேகலைமே லுரைப்பொருண் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்' என்ற அவ்வடிகள் வாக்கே தெளிவுறுத்தவல்லது. கண்ணகி மணிமேகலை இருவர் சரிதைகளையும் இளங்கோவடிகளே பாடக் கருதினரென்றும், சாத்தனார் மணிமேகலை துறவைப் பாடி முடித்துவிட்டமை தெரிந்து சிலப்பதிகாரத்தைமட்டும் அவரியற்றினர் என்றும் அடியார்க்குநல்லார் தம் பதிக உரையிற் குறிப்பிடுதலுங் காண்க. எனவே, சாத்தனார் தம் நூலை முடித்த சில்லாண்டுகட்குப் பின்பே சிலப்பதிகாரம் முடிவுற்றதென்பது தெளிவாம். சாத்தனார் தாம் பாடிய மணிமேகலையை இளங்கோவடிகளைத் தலைமைபாகக்கொண்ட அவைக்கண்ணே அரங்கேற்றினரென்பதும், அடிகளும் தம் சிலப்பதிகாரத்தைச் சாத்தனார்முன்பு அரங்கேற்றினர் என்பதும் அவ்விருவரும் பாடிய பதிகங்களால் வெளியாகின்றன. இவற்றால்¹ இளங்கோவடிகளது நட்புரிமையை—கோவலன் கொலைநடந்த காலமுதல், மணிமேகலை காஞ்சியில் நோற்

1. மணிமே. 26, 77—90.

றிருந்த பின்பும்—உடையராயிருந்தவர் சாத்தனார் என்பது தெரியலாம். இவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் பேருதவியாயிருந்து தம் அழகிய காவியங்களை அமைத்து முடித்தவர் என்பது, அவற்றிற் கண்ட சொற்பொருள்வழக்குகள் தொடர்கள் சரித்திரமுதலியவற்றின் ஒற்றுமைகளால் தெளியக்கூடியது. மணிமேகலை, முடிவாகக் கச்சிபுகுமுன் வஞ்சிமாநகர் வந்தபோது, ஆரியவரசரை வென்று பத்தினிப் பிரதிஷ்டை செய்த சேரன் செங்குட்டுவன் ஆங்கு ஆட்சிபுரிந்துவந்த சிறப்பைச் சாத்தனார் அழகாகக் கூறுவர். இதனால் சேரவரசர்தொடர்பு அப்புலவர்க்கு நெடுக இருந்துவந்தமை வெளியாகும்.

இவ்வாறு செங்குட்டுவனாலும் அவனிளவலாலும் சாத்தனார் அபிமானம் பாராட்டப்பெற்றனராயினும், பாண்டி நாட்டை வெற்றிவேற்செழியன் ஆளத்தொடங்கிய காலத்து, அவனாலும் இவர் கௌரவிக்கப்பெற்றவரென்றே தோற்றுகின்றார். தன் தமையனான ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன் கோவலனைக் கொலைசெய்வித்ததுகாரணமாக இறந்ததும், இவ்வெற்றிவேற்செழியன், நன்மாறன் என்ற வேறுபெயருடன் அவனரசரிமையை அடைந்தான். இது, சாத்தனார் இந்நன்மாறனைப் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றில் (59) காணப்படுதலினின்று கருதக்கூடியதாம். இப்பாண்டியன் 'சித்திரமாடம்' என்றவிடத்தில் இறந்தவனாதலின் 'சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய' என்னும் அடையுடன் பிற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டான். நக்கீரனார்முதலியோராற் பாடப்பெற்றவனாக அந்நூலிற் காணப்படும் 'இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய' நன்மாறனின் இவன் வேறானவன். நற்றிணை அகம்புறமுதலிய தொகைநூல்களிலே இச்சாத்தனாரைப் பாடப்பட்டனவாகக் காணப்படுஞ் செய்யுட்கள் சில உண்டு. இச்செய்யுட்களின்வாக்கும் மணிமேகலைவாக்கும் வேறு

பட்டன என்று கருதி, அம்மணிமேகலையும் அதனுடன் தொடர்புடைய சிலப்பதிகாரமும் காலத்தாற் பிற்பட்டனவாகக் கருதுவாரும் உண்டு. ஆயின், அக்காவியங்களினும் தொகைநூல்களினும் நன்குபழகிய அறிஞர்க்குச் சொற்பொருண் மரபுகளாலும், இலக்கணவமைதிகளாலும், பிறவழக்கங்களாலும் அவ்விரண்டும் சிறிதும் வேறுபட்டனவல்ல என்பதும், ஆயினும் காப்பியச் செய்புளமைதிக்கும், அகத்திணை புறத்திணைபற்றிய பாட்டமைதிக்கும் எளிதும் அரிதுமான நடைவேறுபாட்டைப் பண்டைச்சான்றோர்கையாண்டுவந்தனர் என்பதும் விளங்கத்தடையிலலை. சங்ககாவியங்கள் வடசொற்களையும் வடமொழிவழக்குக்களையும் பெரிதும் வழங்குவனவாயிருத்தற்கு, அக்காவியச் செய்திகள் நகரத் தொடர்புடையனவாகவும், தொகைநூல்கள் அங்ஙனம் வழங்காமைக்கு அவை நாட்டுத்தொடர்புடையனவாகவும் பெரும்பான்மை உள்ளதே காரணமாகும். ஆகவே, அரசநீதி சமயதன்மம் வருணச்சீரமநிலை வாணிகவியல்பு முதலியன கூறப்புக்க சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளின் போக்கு நாகரிகமுறைக் கேற்பவும், அகம் புறமுதலிய திணைப்பாடல்களின் போக்கு தமிழ்மரபுக்கும்நாட்டுமுறைக்கு மேற்பவும் அமைந்து, சொற்பொருண்மரபு முதலியவற்றால் ஒத்தவாயினும், நடையமைதியில் அவை சிறுவேறுபாடு கொள்ளலாயின என்பதே பொருத்த மென்க. இது நிற்க.

செங்கற்பட்டுஜில்லா திருக்கச்சூர்க் கச்சபேசுவரர் ஆலயத்தின் வெளிப்பிராகாரத்துத் தெற்குத்திருமதிலிற் கண்ட சாஸனமொன்றில்—பொய்யாமொழிமங்கலம் என்ற ஊர் பெருநம்பி என்ற முத்தமிழாசிரியர்க்கு உரியதென்றும், இவர் பெருந்தமிழ்ப்புலவர் என்றும், சாத்தனார் வமிசத்தில் உதித்தவர் என்றும், கடிகையார் என்ற மரபினரைச் சார்ந்த

வர் என்றும் கூறப்படுகின்றன.¹ இச்செய்திகளுள், இப்புலவர்க்கு முன்னோராகக் கூறப்பட்ட சாத்தனார், மணிமேகலை யாசிரியரோ என்றுகருதற்கு இடமுண்டு; அடைமொழியின்றிச் சாத்தனார் என்று தனிப்படக் கூறத்தக்க பழம்புலவர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரே யாதல் காண்க. இனிச் சிலர், மதுரைக்கூல வாணிகன் சாத்தனாரையும், சீத்தலைச் சாத்தனாரையும் வேறுகக் கருதுவர். அகநானூறு, (229, 320), புறநானூறு (59) முதலிய தொகை நூல்களிலே மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என இப்புலவர் தெளிவாக விசேடிக்கப்படுதலால், சாத்தனார் இருவராகக் கொள்வார்கூற்று வலிபுடையதன்று என்க.

10-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் அரசியல்

நம் சேரர்பெருமானது அரசாங்கமுறைகளை இனிநோக்குவோம். பொதுவாகச் சொல்லுமிடத்து, செங்குட்டுவன் காலத்தனவாகிய சங்கநூல்களிலே அரசியன்முறைகளாக அமைந்தவை யாவும் நம் வேந்தனுக்கும் உரியவையென்றே சொல்லலாம். அவ்வாறு கூறப்பட்ட அரசியல்களை விடாது இங்கு விவரிப்பதாயின் இவ்வதிகாரம் அளவு கடந்து விடும். அதனால், வேற்றுநூல்களுட் புகாமல், செங்குட்டுவன் சம்பந்தமான செய்புட்களிலிருந்து தெரியவரும் விசேடச்செய்திகளை மட்டும் இங்கு விளக்குவோம்.

நம் சேரர்பெருந்தகை, சங்ககாலத்துத் தமிழ் வேந்தருள்ளே சிறந்து விளங்கியவன். இவன் தந்தை நெடுஞ்

1. Ep. Rep. No. 301 of 1909.

சேரலாதனும், இவன் முன்னேரும் வடவாரியருடனும் அயலரசருடனும் அடுத்தடுத்துப் போர்புரிந்து வந்தவரென்று தெரிதலால், அவரது பகைமையெல்லாம் இவனுக்கும் இருந்தன என்றே தெரிகின்றது. அதனால், கடல்வழியாகவும் தரைவழியாகவும் பகைவர் தன்னெல்லையினுட் புகுவதைத் தடுப்பதற்கேற்ற கப்பற்ப்படையும் தரைப்படையும் இவன் உடையனாகவேயிருந்தான்.

“சினமிகு தானே வானவன் குடகடற் பொலந்தரு நாவா யோட்டிய ஞானறைப் பிறர்கலஞ் செல்கலா-தனையே” (புறநா. (126).) என, மரக்கலப்படையின் மாட்சியால் கடற்றலையை அக்காலத்தே செங்குட்டுவன் வகித்திருந்த சிறப்பை இவன் பெயர்கூறுது வியந்தனர், மாறோகத்து நப்பசலையார் என்ற புலவர். கடற்படையைக் கொண்டு இவன் ஒருகாலத்துச் செய்த வீரச்செயலையும், அதுபற்றி இவன் “கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்” என வழங்கப்பட்டதனையும் இவனது போர்ச்செயல்கள் கூறியவிடத்தே விளக்கினோம். இவ்வேந்தனது தரைப்படையும் அங்ஙனமே அளவாலும் ஆற்றலாலும் மேம்பட்டிருந்தது. பத்தினிக்குப் படிமச்சிலை எடுத்ததற்கும், ஆரியவரசரை வெற்றிகோடற்குமாக இவன் வடக்கே சென்றுவந்த முப்பத்திரண்மோதம்வரை இவனாட்டிற் குழப்பமொன்றும் இல்லாதிருந்ததோடு, குடிகளெல்லாம் இவனாட்சியில் மகிழ்ச்சிமிக்கவர்களாய்த் தம் அரசன்வெற்றியைத் தமக்குரிய பெருமையாகவே கொண்டு மகிழ்ந்தனர் என்றுத் தெரிகிறது.¹

செங்குட்டுவனது அரசியலில், முற்காலமுறைப்படி அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணர் என்ற ஐவருமே சிறந்திருந்தவர்கள். இவர்களை அரசர்க்

1. இந்நூல், 72 - 3-ம் பக்கம்.

குரிய ஐம்பெருங்குழ என்பர் முன்னோர்.¹ இவர்களன்றிக் கருமவினைஞர், கணக்கியல்வினைஞர், தருமவினைஞர், தந்திர வினைஞர், பெருங்கணி என்ற அரசியல்நிர்வகிக்குந் தலை வரும் இருந்தனர்.² கருமவினைஞர் என்போர் தேசத்தின் ஆட்சியை நடத்துவோரென்றும், கணக்கியல்வினைஞர் என்போர் தேசத்தின் அரசிறைவருவாய்களைக் கவனிக்கும் அதிகாரிகளென்றும், தருமவினைஞர் நாட்டினறங்களைப் பாதுகாப்போரென்றும், தந்திரவினைஞர் படைகளின் தலைமை வகிப்போர் என்றும், பெருங்கணி அரசனது காரியங்கட் குரிய காலங்களையும் நிமித்தங்களையும் கணித்துரைப்போன் என்றும் அறியத்தக்கன. இவரெல்லாம், அரசனது மந்திராலோசனைக்கு உரியவராவர். செங்குட்டுவனது தரைப் படைக்குத் தலைமைவகித்த வீரன் வில்லவன்கோதை என்பான். இவனே செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில் அவனுடைய சேனைகளை நடத்திச்சென்று ஆரியவரசருடன் நிகழ்ந்த பெரும்போரில் வெற்றிபெற்றவன்; “வில்லவன்கோதையோடு வென்றுவினை முடித்த - பல்வேற் றுனைப் படை” என்றார், இளங்கோவடிகளும்.³ இவனைப்போலவே தேசவருவாயின் தலைமையைவகித்த அமைச்சன், அழும்பில் வேள்⁴ என்பவன். இவன் அழும்பில் எனப்படும் வளம் படைத்த நாட்டின்⁵ தலைவன்; இவனுக்கு ‘வானவிறல்வேள்’

1. ஷா 57-ம் பக்கக் கீழ்க்குறிப்பு.

2. சிலப். 26. 40—1.

3. சிலப். 26, 251—2.

4. சிலப். 28, 204—5.

5. ‘அழும்பி லன்ன அறாஅ யாணர்’ (அகநா: 44). ‘அழும்பி லன்ன நாடிழந்தனரும்’ (மதுரைக்காஞ்சி, 344—5) என இந்நாட்டின்வளம் முன்னூல்களிற் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. ‘அழும்பில் - பாண்டிநாட்டின்கண்ணதோர் ஊர்’ என்பர் அகநானூற்று

என்ற பெயரும் வழங்கியது.¹ இவ்வமைச்சன் செங்குட்டுவற்குச் சமயோசிதமாகச் சூழ்ச்சியுரைக்க வல்லனாயிருந்தவன்.² இனி, நம் வேந்தனது தூதுவருள்ளே தலைமை வகித்தவன் சஞ்சயன் என்றும், இவனுக்கு அபித்தபடியிலிருந்தவன் நீலனென்றும் தெரிகின்றன.³ இவர்களின் கீழடங்கிய தூதுவரெல்லாம் தம்மரசனிடமிருந்து வேற்றரசரிடம் அரசியற்செய்திகளை அறிவித்து வருதற்குரியர்; அன்றியும் புத்தத்திற்கு அரசனுடன்சென்று அதற்கு வேண்டியகாரியங்களை நிர்வகிக்கவும் வல்லவர். இன்னோர் அரசன்திருமுன்பு அபித்தபித்துச் சென்றுவருவோராதலால், சட்டையுடைய தலைப்பாகையுந் தவறாது தரித்திருப்பர். இவரைக் கஞ்சகமுதல்வர் எனவும் வழங்குவர்; “சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீழ் பெற்ற - கஞ்சக முதல்வ ரீரைஞ் ஞாற்றுவர்” எனத் தம் தமையனுக்கிருந்த தூதுவரின் தொகை எளவை இளங்கோவடிகள் குறித்தல்காண்க.⁴ இனிச் சாரணரென்போர் ஒற்றர்களாவர். இன்னோர், இக்காலத்துப்போலவே, முற்காலத்தும் அரசர்க்குக் கண்போன்று விளங்கினவர். செங்குட்டுவனுடைய ஒற்றர்கள் அந்நியநாடெங்

அரும்பதவுரைகாரர். இவ்வூரும் நாடும் அம்புகோயில், அம்புநாடு என்ற பெயர்களுடன் புதுக்கோட்டைச் சீமையில் இப்போதும் வழங்குவன. அம்புகோயிலிலுள்ள சிவாலயத்துக் கண்ட சோழ சாஸனங்கள் பலவற்றிலும் அவ்வூர் அழும்பில் என்றே கூறப்படுகல் அறியத்தக்கது. (Ep. Rep. 223—233 of 1914).

1. “வான விறல்வேள் அழும்பில்” என்பது மதுரைக்காஞ்சி 344—5). சேரன் படைத்தலைவனாகிய நன்னனுக்கும் இப்பெயரே வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதனால், சேரரது அரசியலில் தலைமை வகித்த ஒருசாரார்க்கு இப்பெயர் வழங்கிவந்ததாகக் கருதல் தகும். யாம் எழுதிய வேளிர்வரலாறு, 66 - ம் பக்கம் பார்க்க). 2. சிலப். 5, 173—7. 3. ஷ. 26. 137; ஷ. 28. 109.

4. சிலப். 26. 137—8.

கும் சஞ்சரித்து வந்தனரென்றும், அவ்வாறே வேற்றரசு ரொற்றர்களும் பெருவீரனான நம் சேரனது நாட்செய்திகளைத் தெரிதற்பொருட்டு வஞ்சிமாநகரில் மறைந்துவாழ்ந்து வந்தனரென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.¹ மேற்கூறியவர்கள் என்றிக் கரணத்தியலவர் (கணக்கர்), கருமவிதிகள் (ஆணை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகள்), கனகச்சுற்றம் (பண்டாரம் காப்போர்), கடைகாப்பாளர் (அரண்மனை காவலர்), நகரமாதர் (Citizens), படைத்தலைவர், யானை வீரர், குதிரைவீரர் எனப்பட்ட எண்பேராயத்தாரும் செங்குட்டுவன் அரசியலில் தலைமைபூண்டிருந்தனர்.²

செங்குட்டுவனது அரசியல்முத்திரையானது வில், கயல், புலி என்னும் மூன்றும் அமைந்ததோர் இலாஞ்சனையாகும். இதனைத் “தென்றமிழ் நாட்டுச் செழுவிற் கயற் புலி, மண்டலையேற்ற வரைக” என்பதனால் அறிக.³ சோழ பாண்டியர் அடையாளங்களாகிய புலியையும் மீனையும் தனக்குரிய வில்லொடுசேர்த்து நம்சேரன் இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்ததை நோக்குமிடத்து, அக்காலத்துத் தமிழ் வேந்தருள் இவனே தலைமை வகித்தவனென்பது புலப்படுகின்றது. இவ்வாறே, இவ்வேந்தன் சோழபாண்டியர்க்கும் மேம்பட்டவன் என இளங்கோவடிகள் வேறிடங்களினுங் கூறுவர்.⁴

செங்குட்டுவனது தலைமையதிகாரிகளும், அந்தணர் புலவர் குடிகளும் அவனிடம்வந்து ஒன்று கூறும்போது, பேச்சின் தொடக்கத்தும் முடிவிலும் “அரசே! வாழ்க” என்று அவனை வாழ்த்துதல் பழைய முறையாக இருந்ததென்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் நெடுக உணரலாகும்.

1. சிலப். 25, 173—6. 2. ஷா, 26, 38. 3. ஷா. 25, 171—2. 4. ஷா. 25, 87—90, 26. 168—71.

செங்குட்டுவனுக்குத் திருமுகமெழுதுவோர் ‘கண்ணெழுத்தாளர்’ எனப்படுவர்; ‘கண்ணெழுத்தாளர் காவல் வேந்தன், மண்ணுடை முடங்கலம் மன்னவர்க் களித்து’ எனக் காண்க.¹ கண்ணெழுத்து என்பது சங்கநாளில் வழங்கிய ஒருவகைத் தமிழெழுத்தின் பழம்பெயராகத் தோற்றுகின்றது. செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில் பண்டங்கள் ஏற்றிச்சென்ற பண்டிகள் இன்னின்ன சரக்குடையவை என்றெழுதப்பட்டிருந்தன என்பதை அடிகள் கூறுமிடத்து, “இருபதியிரங் - கண்ணெழுத்துப் படுத்தன கைபுனை சகடமும்”² என்றும், புகார்த் துறைமுகப் பண்டசாலையில் புறநாட்டு விபாபாரிகளின்பெயர்கள் ^{மூல}மூடைகளிலே கண்ணெழுத்தில் அமைந்திருந்தன என்றும் கூறுவர். இவற்றாலும் கண்ணெழுத்து, பண்டைத்தமிழெழுத்தின் பெயரேயாதல் காணலாம். இங்ஙனமாயின், சாஸன பரிசோதகரால் வட்டெழுத்து எனப்படும் பழைய தமிழெழுத்தைச் செங்குட்டுவன்காலத்துக் கண்ணெழுத்தாகக்கொள்ளல் பொருந்தும்³

1. ஷ, 26, 70—1.

2. 26. 136.—“வம்ப மாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த, கண்ணெழுத்துப் படுத்த வெண்ணுப் பலபொதி” (சிலப். 5, 112).

3. கண்ணெழுத்து என்பது சித்திரவெழுத்து என்ற பொருளும் பயக்கும். சித்திரிக்குங் கோலைக் ‘கண்ணெழுத்தங் கோல்’ என்பர். இவ்வாறாயின், பூர்வ எகிப்தியர் வழங்கியது போன்ற சித்திரக்குறிகள் சங்கநாளில் வழங்கியன எனல் வேண்டும். இச் சித்திரக்குறிகளின் வழக்கு, 11-ம் நூற்றாண்டினும் சிறுகவிருந்த தென்பது யாப்பருங்கலவிருத்தியால் அறியப்படுகின்றது. ‘வம்ப மாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த கண்ணெழுத்து’ ‘கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பலபொதி’ எனப்படுதலால், இவ்வெழுத்துக்கள் எகிப்துமுதலிய இடங்களினின்று வியாபாரிகளால் கொண்டு வரப்பட்டித் தமிழகத்து வழங்கியனபோலும். (சேந்தமிழ்ப் பத்தி

பழந்தமிழ்மொழித்தாய்ச் சாஸனங்களில் மட்டும் காணப்படும் வட்டெழுத்து நம் நாட்டில் வழக்குவீழ்ந்து பல நூற்றாண்டுகளாயினும், மலைநாட்டுள்ள சோனகர்க்குள் கோலெழுத்து என்று வழங்கப்பட்டு இன்றும் அது வழங்குகின்றதென்பர்.¹ கண்போன்றிருத்தலாற் கண்ணெழுத்து என்றும், வட்டமாகவிருத்தலின் வட்டெழுத்து என்றும், சித்திரித் தெழுதப்படுதலாற் கோலெழுத்து என்றும், ஒன்றே பல பெயர் பெற்றதென்க. செஞ்சிக்கடுத்த திருநாதர் குன்றுப் பாதையில் வெட்டப்பட்ட சாஸனமொன்று, சைன முனிவரொருவர் ஐம்பத்தேழுநாள் அநசநவிரதம் (உண்ணா நோன்பு) பூண்டு உயிர் துறந்தசெய்தியைக் குறிப்பது. அத்தமிழ்ச்சாஸனம், பிற்காலத்து வட்டெழுத்துமுறையினின்றும் சிறிது மாறிப் பழைமைகுறிப்பதென்றும் அதன் தமிழ்மொழித்துக்கள் ஏறக்குறையச் செங்குட்டுவன் காலத்துக்கு உரியவை என்றும் அறியப்படுகின்றன.²

செங்குட்டுவன் அத்தாணிமண்டபத்தை அடைந்து அமைச்சர் முதலியவருடன் மந்திராலோசனை புரியும்போது, அவனுடைய கோப்பெருந்தேவியும் (இளங்கோவேண்மாள்) கூடவீற்றிருந்து தன்னபிப்பிராயத்தைத் தடையின்றிவெளியிடுதற்கு உரியவளாயிருந்தனள்.³ அரசன் தன் பெருந்தேவியுடன் அத்தாணிக்குவருமிடையிலே அரண்மனையி

ரிகை, தொ-5, பகுதி 5-ல் யாம் எழுதிய 'பழைய தமிழ்மொழித்துக்கள்' என்ற கட்டுரை பார்க்க.)

1. Dr. Gundert's Malayalam Grammar (Art.)

2. செந்தமிழ், தொகுதி-5, பக்-410—1-ல் ஸ்ரீ: து. அ. கோபி நாதராயர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

3. சிலப். 25. 107—114; 28, 65—6.

லுள்ள அரங்குகளில் கூத்தர்கள் நிகழ்த்தும் அழகிய ஆட்டங்களைக்கண்டு மகிழ்வது வழக்கம். செங்குட்டுவனது ஆஸ்தானக்கூத்தரின் சாக்கையர் என்போர் சிறந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர்.¹ இச்சாக்கையர் என்ற கூத்தவகுப்பார் பிற்காலத்துச் சோழர்காலங்களில் விளங்கியதோடு² மலைநாடுகளில் தம் பழைய தொழிலையே இன்றும் கைக்கொண்டு நடத்தி வருதலும் அறியத்தக்கது. அரசனது ஆஸ்தானத்தலைமைக் கூத்தன் 'கூத்துள்படுவோன்' எனப்படுவன். (சிலப். 26, 125).

நம் சேரர்பெருமானுக்கு அடங்கியிருந்த அரசர்கள் தத்தம் திறைகளைக்கொண்டுவந்து தலைநகர்ப் பெரியபண்டாரத்திற் சேர்க்குங்காலம் விடியற்காலையாகும். அங்ஙனம் திறைகொணரும்படி அரண்மனையுள் முரசம் அறையப்பட்டு வந்ததென்று தெரிகிறது; "ஞாலங் காவலர் நாட்டிறை ப்பிருங், காலை முரசங் கடைமுகத்-தெழுதலும்" எனக் காண்க.³

சொன்மீனையன்

அரசனது பிறந்த நாளானது நகரத்தாரால் ஆண்டு தோறும் ஒருபுண்ணியதினமாகக் கருதிக் கொண்டாடப்படும்.⁴ இப்பிறந்தநாள் பெருநாள்⁵ எனவும் பெருமங்கலம் எனவும் வழங்கும். இக்காலத்தே, அரசன் உயிர்களிடங் காட்டுங் கருணைக்கறிகுறியாக மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணி அணிந்து சிறைப்பட்டவரையெல்லாம் விடுவிப்பதும், இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும் வேண்டியவாறு அளிப்பதும்,

1. சிலப். 28. 65-79. 2. S. I. I. Vol. ii, p. 278; iii, 379; v, 302;—இச்சாக்கையர் வரலாறு மலையாள வழக்குடன் ஒற்றுமைப்படுதலை முதன்முதற்கண்டு 'மூன்று தமிழ்க் குடிகள்' என்ற கட்டுரையுள் யாம் விளக்கியுள்ளோம் (செந்தமிழ். தொகுதி—7.)

3. சிலப். 26. 52—3. 4. மணிமே. 28. 9. 5. சிலப். 27. 44.

நாளைவீரர்களைத் தக்கபடி கௌரவிப்பதும் மரபாகும்.
இதனையே தொல்காப்பியனாரும் “சிறந்த நாளணி செற்ற
நீக்கிப்—பிறந்த நாளவயிற் பெருமங்கலமும்” என்று கூறிச்
சிறப்பிப்பர்.¹ இக்காலத்தே, நகரத்தாரெல்லாம் உற்சாக
மிக்கவர்களாய்த் துருத்தி முதலியவற்றால் நீர்கொண்டு
இறைத்து விளையாடிமகிழ்வர். செங்குட்டுவன் செயசீல
னாய் வடநாட்டினின்று திரும்பி வஞ்சிமாநகர் புக்க மறுநா
ளிலும், மணிமேகலை மணிபல்லவத்தினின்று திரும்பி வஞ்சி
மாநகர் புகுந்தபோதும், அச்சேரவேந்தனது பிறந்தநாள்
கொண்டாடப்பட்டதென்பது தெரிகின்றது.² சேர வேந்த
ரது பெருநாள், தமிழகமுழுதும் புகழ்த்தக்க சிறப்புடன்
நடைபெற்றுவந்ததென்றும், அக்காலத்துப் பெரியோரும்
பல சமயவாதியரும் அரசவையிற் குழுமித் தத்தங் கல்வித்
திறமையைக் காட்டும் ஆரவாரம் பெருகியிருந்ததென்றும்
மாங்குடிமருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிற் கூறுதல் (524 - 6)
அறியத்தக்கது. இக்காலத்தும், திருவனந்தபுர அரசர்க்குள்
சென்மதினக் கொண்டாட்டம் சிறப்பாகவே நடைபெறுத
லோடு, அவ்வரசர் ‘மூலந்திருநாள், விசாகந்திருநாள்’ எனத்
தங்கள் பிறந்தநட்சத்திரங்களையே பெயராகக்கொண்டு
விளங்குதலும் ஒப்பிடற்பாலது.

விசேட நாட்களிலே, அரசன் ஒருதட்டிற் பொன்னும்
ஒருதட்டில் தானுமாகத் துலையிலேறித் தன்னை நிறுத்து,
அந்நிறுத்த பொன்னை மறையவர்க்குத் தானஞ்செய்தல் மர
பாகும். செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரையிலே பத்தினிப்படி
மத்தை நீராட்டித் தூய்மைசெய்தபின்னர், ஆங்குவந்த மாட
லன் என்னும் அந்தணனுக்கு மேற்கூறியபடி தானஞ் செய்
தான் என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவர்.³ இவ்வாறு “துலா

1. தொல். பொருளதி. 91. 2. சிலப். 27, 227-9; மணி
மே. 28, 9. 3. சிலப். 27, 175—6.

பாரதானம்” செய்வது சேர்க்கினையினரான மலையாள அரசர்க்குள் இன்றும் நடைபெற்றுவரும் வழக்கமென்பது யாவரும் நன்கறிந்தது.

அரசன் மலைப்பிரதேசங்கட்குச் செல்லும்போது மலை வாணராகிய குன்றக்குறவர் தம் நாட்டிற் கிடைக்கக்கூடிய அரும்பொருள்களைச்சேகரித்து அவற்றைத் தலைமேற்சமந்து கொண்டு கூட்டமாகவந்து அரசனை அடிபணிந்து அவன் திருமுன்பு காணிக்கைவைப்பர்.¹ இம்மரியாதை திருவனந்த புரம் கொச்சி முதலிய மலைநாட்டரசர்களுக்குள் இன்றும் நடந்துவருவ தொன்றாகும். அப்போது மலைநாட்டுக் கூத் தர்கள் வந்து தங்களாட்டத்தால் அரசனை மகிழ்விப்பதும் அவர்கட்கெல்லாம் ஆஸ்தானத் தலைமைகூத்தனை கூத்துள் படுவோன் கூறியமுறையே அரசன் பரிசளிப்பதும் பண்டை வழக்கங்களாம்.²

அரசன் யுத்தயாத்திரையாகப் புறப்படுமுன்னர்த் தன் படைத்தலைவர்க்கும் சேனைகட்கும் பெருவிருந்து செய்து அவர்களை மகிழ்விப்பதும் மரபாகும்; இதனைப் ‘பெருஞ் சோற்றுநிலை’ என்பர் தொல்காப்பியர்.³ “வேந்தன் போர் தலைக்கொண்ட பிறறைஞான்று போர்குறித்த படையாளருந் தானும் உடனுண்பான்போலவந்து ஒரு முகமன்செய்தற்குத் தானே பிண்டித்துவைத்த உண்டியைக் கொடுத்தல்’ என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

அரசன் யுத்தத்திற்காக யாத்திரைசெய்ய நேரும் பொழுது, குறித்த நன்முகூர்த்தத்தில் தான் பிரயாணஞ் செய்ய இயலாதாயின், தன் வெற்றிவாளையும் கொற்றக்குடையையும் யானைமேலேற்றி மிக்கஆடம்பரத்துடன் கோட்டைக்கு முதலிற் ‘பரஸ்தானம்’ செய்துவைப்பது தமிழ்

1. சிலப். 25, 35—56.
2. சிலப். 26, 125—6.
3. தொல். பொருளதி. 63.

வேந்தரது பண்டை மரபாகும்.¹ இதனை நாட்கோள் என்பர் தொல்காப்பியனார். இதன் பின்பே, அலங்கரிக்கப்பட்ட அரசவாவின்மேல் அரசன் ஆரோகணஞ்செய்து பிரயாண மாவன். இங்ஙனம் புறப்படும்போது, சிவபிரான்திருமால் முதலிய தெய்வங்களின் பிரசாதங்களை வணங்கிப் பெற்றுக் கொண்டும், நான்மறையோர் வளர்க்கும் யாகாக்கினிகளை நமஸ்கரித்தும் செல்வது வழக்கமாகும்.³

இங்ஙனமாக அரசன் யாத்திரைசெல்லுங் காட்சி மிக்க ஆடம்பரமும் அழகும் வாய்ந்ததாம்: வழிநெடுகவும் நாடகக் கணிகையரும், சூதர் மாகதர் வேதாளிகளும், யானை குதிரை காலாள்வீரர்களும் தம்மரசனை மனமாரவாழ்த்திப் பெரிதும் ஆனந்திப்பர். இவ்வாறு செல்லுகின்ற அரசனுடன், நால் வகைச் சேனைகள்மட்டுமன்றி, நாடகமகளிரும், நகை விளைத்து மகிழ்ச்செய்யும் வேழம்பர்களும், வாத்தியம் வாசிப்போரும் உடன்செல்வதுண்டு. செங்குட்டுவனது வட யாத்திரையில் அளவற்ற காலாட்படையுடன் அடியிற் குறித்த சேனைகளும் பரிவாரங்களுஞ் சென்றன என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவர்.⁴

நாடகமகளிர்	102	யானை	500
குயிலுவர் (வாத்திய காரர்)	208	குதிரை	10,000
நகைவேழம்பர்	100	பண்டங்களேற்	20,000
தேர்	100	றிய வண்டிகள்	
		சட்டையிட்ட	1000
		அதிகாரிகள்	

இன்னின்ன சரக்குடையது என்றெழுதப்பட்ட பண்டப்பொதிகளேற்றிய சகடங்கள் இருபதினாயிரமும், அவற்

1. சிலப். 26, 33—45.
2. தொல். பொருளதி 68.
3. இந்நூல். பக். 60.
4. சிலப். 26. 128—140.

றைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரிகள் தொகை ஆயிரமுமாயின், நம் வேந்தனுடன் சென்ற காலாட்படையினளவு கணக்கிடவும் கூடியதோ? இச்சேனைப்பெருக்கை வரையறுக்கவியலாமல், “தண்டத் தலைவருந் தலைத்தார்ச் சேனையும், வெண்டலைப் புணரியின் விளிம்புசூழ் போத, மலைமுதுகு நெளிய நிலைநாடதர்பட, உலக மன்னவன்” சென்றான் என்றார் இளங்கோவடிகளும்.¹ யாத்திரையிற் சேனைக்குத் தளர்ச்சியுண்டாகாது உள்ளக்கிலர்ச்சியுண்டாமாறு நாடகமகளிரும், நகைவேழம்பரும், குயிலுவரும் தங்கள் ஆடல்பாடல் அழகுகளாலும், விநோதப்பேச்சாலும், வாத்திய இசைகளாலும் மகிழ்ச்சி விளைத்தற்கு உடன்செல்வது பண்டைமரபென்பதும் இதனால் விளக்கமாகும்.

செங்குட்டுவன்காலத்து நடந்த போர்முறையானது தொல்காப்பியமுதலிய முன்னூல்களிற் கண்ட புறத்துறை கட்டும், பழைய தமிழ்வழக்கிற்கும் பெரிதும் ஒத்ததாகவே புலப்படுகின்றது. எனவே, செங்குட்டுவன் காலம்வரை அப்பழைய தமிழ்மரபுகள் சிறிதும் சிதைந்தனவல்ல வென்பது பெறப்படும். அம்முறைகளையெல்லாம் இங்கு விவரிப்பதாயிற் பெருகும்; இளங்கோவடிகளது வஞ்சிக் காண்டத்தைக்கொண்டு அறியற்பாலன.

போரில் வெற்றியடைந்தபின்னர், விழுப்புண்பட்டு இறவாதிருந்த வீரர்களையும், வீரசுவர்க்கம் பெற்ற சூரர்களுடைய மைந்தர்களையும் அரசன் தன் திருமுன்பு அழைப்பித்து அவர்களுையெல்லாம் பெரிதும் அபிமானித்து ஊக்குதல் பழைய மரபாயிருந்தது. நம் வேந்தர்பெருந்தகை, கங்கைக்கரையில் நட்பரசரான கன்னரால் அமைக்கப்பட்ட

பாடியிற் பேரோலக்கமாக வீற்றிருந்து, மேற்குறித்த வீரர்க்
கெல்லாம் பொன்னாலாகிய வாகைப்பூக்களைச் சூட்டிப்புகழ்
ந்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்திய செய்தியை இளங்கோவடி
கள் அழகுபெறக்கூறுதல் அறிந்து மகிழத்தக்கது.¹ இக்கா
லத்து நம்மையாளும் அரசாங்கத்தாரும் போரிற் பெருந்
திறல் காட்டும் வீரசிகாமணிகட்குப் பட்டமும் பதக்கமும்
(Victoria Cross) அளித்துப் பாராட்டிவருவதுபோன்றமுறை,
பழைய தமிழ்வேந்தராற் கைக்கொள்ளப்பட்டதொன்றே
என்பது இதனால் விளக்கமாகும். இவ்வளவோ? போரிற்
பகைவரை வென்றுகவர்ந்த பொருள்கள் எத்துணை அருமை
யும் பெருமையும் உடையனவாயினும், அவற்றைத் தம்
வீரர்க்கும், போர்க்களம்பாடும் புலவர்க்கும், ஏனைய இரவ
லர்க்கும் வேண்டியவேண்டியாங்கு அளித்துமகிழ்வதும் பண்
டை அரசர்கொண்ட ஒழுக்கமாகத் தெரிகின்றது. நெடுஞ்
சேரலாதன் இங்ஙனமே “நன்னகர் மாந்தை முற்றத்தொன்
னார்—பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கல்” ங்களை வேண்டிய
வர்க்கு வேண்டியாங்கு அளித்தானென்று மாமூலனாரும்,²
அச்சேரலாதன் திருமகனான செங்குட்டுவன் “பெரிய
வாயினு-மமரகத்துப் பெற்ற - தரிய வென்னாது ஓம்பாது
வீசி” னானென்று பரணரும்³ பாராட்டியிருத்தல் குறிப்பி
டத்தக்கது.

போரில் தம்பெருந்திறமை காட்டி இறந்துபட்ட வீரர்
க்கு வீரக்கல் என்ற நடுகல் நாட்டி அவரைக் கௌர
விக்குமுறை தொல்காப்பியமுதலிய முன்னூல்களில் விளங்
கக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴ ஆனால், தம் கணவருடன் உயிர்

1. சிலப். 27, 23—44.
2. அகநானூறு. 127.
3. பதிற்றுப்பத்து. 44.
4. தொல். பொருளதி. 60.

நீத்த பத்தினிகளுக்கு அவ்வாறு கல்லமைத்துச் சிறப்பிக்கும் வழக்கை அந்நூல்களிற் காணுதல் அரிதாம். ஆயினும், செங்குட்டுவன்காலத்தே கற்பின்மாட்சியை நிறுவிய பத்தினிகளிடம் தெய்வபாவனை வைத்து—வீரர்க்குச் செய்வது போலக்—கற்காண்டலும், கல்லெடுத்தலும், அதனை நீர்ப் படுத்துத் தூய்மைசெய்தலும், பிரதிஷ்டித்தலும், வாழ்த்துதலும் பெருமரபாயிருந்தன என்பது மேற்குறித்த வஞ்சிக் காண்டப் பகுதிகளால் நன்கறியப்படும். கண்ணகிபோன்றார் கற்பினை வீரக்கற்பு, சீறிய கற்பு, மறக்கற்பு என்றும், அவளை வீரபத்தினி யென்றும்¹ முன்னோர் கூறியதற்கேற்ப, வீரர்க்குரியதாக நடைபெற்றுவந்த நடுகல் வழக்கத்தைக் கண்ணகிமுதலியோர்க்கும் பண்டையோர் கொண்டனர் ஆவர். இவ்வாறு வீரசுவர்க்கம்பெற்ற சூரர்க்குமட்டு மன்றி, உடனுயிர்துறந்த உத்தமபத்தினிகட்கும் கல்நாட்டிவந்த வழக்கத்துக்குப் பண்டைநூலாதரவு காண்டல் அரிதாயிருப்பினும், பிற்காலத்தே அது பிரபலமாகவிருந்ததென்பது, தென்னாட்டின் பலபாகங்களிலும் அத்தகைய வீரக்கற்களும் பத்தினிக்கற்களும் விசேடமாகக் காணப்படுதலால் விளக்கமாகின்றது. பிற்கூறிய பத்தினிக்கல்லை மாஸ்திகல் என்பர் கன்னடநாட்டார்.²

பண்டையரசர்கள் மேற்கூறியவாறு வீரபத்தினிகளைச் சிறப்பித்தற்குரிய சிலைகளை இமயம்பொதியம்போன்ற பெருமலைகளினின்றும் எடுத்துவருதலும், அவ் வெடுத்தவற்றைக்

1. 'ஆரஞருற்ற வீரபத்தினி' என்பர் இளங்கோவடிகள் (பதிகம்.)

2. இது மஹாஸதிக் கல் என்பதன் மருஉ. ஸ்ரீமாத்-கோபி நாதராயரவர்கடால் இம்மாஸ்திக்கல்லின் மாதிரிகைப்படம் செந்தமிழிற் காட்டப்பட்டுள்ளமை காண்க. (தொகுதி 3, பக் - 88.)

கங்கைகாவிரிபோன்ற புண்ணியநதிகளில் நீராட்டித் தூய்மை செய்வித்தலும், அம்முயற்சியில் இடையூறுவிளைக்கும் பகையரசரை அடக்கிமீளுந்தலும் வழக்கமென்பது, செங்குட்டுவன் செய்திகளினின்றுத் தெரியலாம்.

பண்டைத்தமிழ்வேந்தரது அரசியலுரிமை, பொதுவாக மக்கட்டாயமாய் மூத்தமகன்முறையில் வந்ததேயாகும். அம்மானுரிமை மருமகனுக்கு வரும் மருமக்கட்டாயம் பிற்பட்ட வழக்கேயன்றிச் செங்குட்டுவன்போன்ற சேரர்காலத்துக்குரியது அன்று. ஒரு சிலர், நம் சேரன் காலத்தில் மருமக்கட்டாயமே வழங்கியதாகக்கருதி யெழுதிய கொள்கை சிறிதும் பொருந்தாது என்பதனை—‘சேரர்வேந்தர் தாயவழக்கு’ என்னுந் தனிக்கட்டுரையில்¹ விளக்கியுள்ளேம்.

நம் சேரர்பெருமானது மற்ற அரசியலடையாளங்கள், சேரார்க்குப் பொதுவாக நூல்களிற்கூறப்பட்டனவெல்லாம் அமையும். சிறப்பாக, செங்குட்டுவன்முன்னோர் ‘எழுமுடி’ என்ற பெயர்பெற்ற மாலையொன்று உடையராயிருந்தனர் எனப்படுகின்றது.² செங்குட்டுவனும் அதனை அணிந்திருந்தவன் என்பது “எழுமுடி மார்ப்”³ என்னும் இளங்கோவடிகள்வாக்கால் தெரியலாம். அரசரெழுவரைச்⁴ சேரரின் முன்னோர் வென்று அவ்வெற்றிக்கறிஞரியாக அவரது எழுமுடிபோலச் செய்யப்பட்ட மாலையை அணிந்துவந்தவராதலால், அஃது அப்பெயர்பெற்ற தென்பர்.⁵

—o-o-o-o—

1. செந்தமிழ், தொகுதி-27, பகுதி-10, 11.—இக்கட்டுரை தனிப்புத்தகமாகவும் எம்மால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

2. பதிற்றுப். 14, 16, 40, 3. சிலப். 28, 169.

4. சோழபாண்டியரும் ஐம்பெருவேளிருமாவர்.

5. பதிற்றுப். 14. உரை.

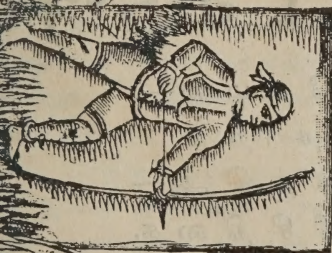
၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀
 ၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

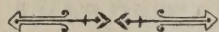
திருநாதர்குன்றுச் சாஸனம்.

ஈ ப த த த த த
ச ன ன ன ன ன
ச ன ன ன ன ன
ச ன ன ன ன ன

1. ஐ ம் ப த் தே த ழ ன—
2. ச ன ன் னே ந ா ற் ற
3. ச ன் தி ர ந ன் தி ஆ—
4. சி ரி க ா ர் னி சி தி கை.

11 - ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் குணதிசயங்கள்.

சேரன்-செங்குட்டுவன் நீதிவழுவாது ஐம்பத்தைந்து வருஷம் ஆட்சிபுரிந்தவனென்பது, பதிற்றுப்பத்துள் இவனைப்பற்றிய பதிகவாக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது. இவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் தன்மக்கள் அரசரிமையேற்றற் குரிய இளமைக்காலத்து இறந்தவனென்று தெரிதலால் உத்தேசம் 20-ம் வயதிற் செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின், குறைந்தது 75-வருஷம் இவன் நிலவுலகில் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். இவ்வரசன் இரண்டாம் முறையாகச் சென்ற வடயாத்திரையில் 32-மாதங்கள் செலவிட்டனென்றும்,¹ அவ் யாத்திரை முடித்துக்கொண்டு வஞ்சிமாநகரம் புகுந்தபோது இவனுக்கு 50-ஆம் வயது நடந்ததென்றும்² இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். எனவே, செங்குட்டுவன் 47-ம் வயதாரம்பத்தே அவ்வட யாத்திரை தொடங்கினனென்று தெளியலாகும். இவனது 47-ம் வயதிற்குச் சிலகாலத்துக்கு முன்புதான், தன் மைத்துனச்சோழற்கு அனுகூலஞ்சுச் சோனாட்டில் இவன் போர் நிகழ்த்தியது. போரின்விவரம் முன்னரே விளக்கப் பட்டது.³ செங்குட்டுவனது வடயாத்திரைக்குச் சிறிது முன்பே இவன் மைத்துனச்சோழனைப் பட்டத்தில் நிறுவியசெயல் நிகழ்ந்ததென்பது, கங்கைக்கரைப்பாடியில் மாடலனை இவன்சந்தித்தபோது, அச்சோழனது நிலைமையைப்பற்றி உசாவிப்போந்த குறிப்பால் புலப்படும்.⁴ மணிமேகலை உலகசம்பந்தத்தை யொழித்து, நோற்றற்பொருட்டு

1. சிலப். 27, 149. 2. ஷே. 28. 130. 3. இந்நூல், பக். 32—3. 4. ஷே. 27. 159—72.

முடிவாகக் கச்சிபுகுமுன் வஞ்சிமாநகர் வந்தபோது, அங்கே செங்குட்டுவன் ஆட்சிபுரிந்த சிறப்பைச் சாத்தனார் தமது நூலுள் 26 - ஆம் காதையிறுதியிற் கூறுவர். இதனால் பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்குப் பலவருஷங்கட்குப் பின்பும் அவ்வேந்தனுட்கி நிகழ்ந்ததென்பது பெறப்படும். நீடித்த ஆயுளுடையனான நம்சேரன், மணிமேகலை சிலப்பதிகாரங்கள் இயற்றப்பெற்றபின்னும் பலவாண்டுகள் விளங்கி, மாடலமறையவனது உபதேசத்தின் மாட்சியால் பரகதிவழிகளையே பற்றியவனாய் அமைதியுடன் ஆட்சிபுரிந்து, பின் “கால நென்னும் கண்ணிலி யுய்ப்ப—மேலோ ருலகம் எய்தினன்.”

இதுகாறும் எழுதிவந்த சரித்திரத்தால் தமிழ்நாட்டின் மகோந்நத நிலைமைக்குச் செங்குட்டுவனது ஆட்சிக்காலமே சிறந்த இலக்காகவிருந்ததென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கமாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களைச் சோதித்து வருமிடத்து, நம் சேரர்பெருமான்போன்ற அறிவுந் திருவும் பெற்ற பெருந்திறலரசர் தென்னாட்டில் அதிகமிருந்திலர் என்பது புலப்படத் தடையிலலை. பழைய தமிழ்வேந்தருள்ளே, இவன்றந்தை சேரலாதனும் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானும் தவிர, வேறெவரும் இவனுக்கு இணை கூறத்தக்கவரல்லர்; அவ்விருவரும் தங்கள் வீரப்புகழை நாவலந்தீவமுழுதும் விரித்துநின்றவர்களாயினும், தமிழ்வேந்தர்க்கே அப்பெருமையுரியதென்பதை வடவேந்தர்கள் நன்கறியச் செய்து, அவர்கள் விரித்தபுகழை நிலைநிறுத்திய வீரசிகாமணி நம் சேரர்பெருமானே யாவன். பிற்காலத்திலே இவனுக்கிணையாகச் சொல்லத்தக்க தமிழ்வேந்தன் முதலாம் இராசேந்திரசோழன் ஒருவனே உளன்.

சேரன் - செங்குட்டுவனது உத்தம குணங்களுள்ளே இவனது தெய்வபத்தியை முதலில் வைத்துப் பாராட்டல்

தகும். சிவபிரான் திருமால் முதலிய தெய்வங்களிடத்தும் அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர்¹ முதலிய பெரியோர் என்பாலும் இவன்வைத்திருந்த பத்தியும், மதாந்தரங்களில் இவன் கொண்டிருந்த பொதுநோக்கமும் முன்னரே அறியப்பட்டன. இவையன்றி வீரபத்தினிகளாக விளங்கியவரிடம் இவன் காட்டிப்போந்த பெருமதிப்பும் பிரேமையும் ஈண்டு விரித்தெழுதவும் வேண்டுமோ?

பத்தினிவணக்கம் என்ற புதியசமயத்தை நாடெங்கும் லைலாட்டிய பெருமை, நம் சேரர்பெருமானுக்கே உரிய தென்னலாம். வீரர்க்குப்போல வீரபத்தினிகட்கும் நடுகல் அமைத்துப் பிரதிட்டிக்கும் தமிழ்வழக்கை இவ்வேந்தன் வரலாற்றினின்றே நாம் முதன்முதற் காண்கின்றோம். இதனால், இவன் செய்கைக்குப் பின்பே பத்தினிக்கல் நாட்டும் முறை தமிழகத்துப் பரவிபதாகவேண்டும்என்று கருத இடமுண்டு. செங்குட்டுவன்தாபித்த கண்ணகிவணக்கம், இவன்காலத்தே தமிழகமுழுதும் விரிவுற்றதென்பது, சோழ பாண்டியரும் கொங்கிளங்கோசரும் தங்கள்நாடுகளினும் பத்தினிக்கோட்டஞ் சமைத்து நித்தியவிழா நிகழ்த்திப்போந்த செய்தியால்² தெரியலாகும். இவன் காலத்துக்குப் பின்பு நெடுங்காலம்வரை அப்பத்தினிக் கோயில்களும் வழிபாடும் பிரபலமாயிருந்தன என்பதற்குரிய குறிகள் நாடெங்கும் காணப்படுகின்றன.³

1. சிலப். 26. 93—97

2. சிலப். உரைபெறுகட்டுரை.

3. நாகபட்டினத்திற்குப் புறம்பேயுள்ள மரத்தடியொன்றிற் பத்தினிதேவிக்குப் புரியும் வணக்கம் பெரிதாக உள்ளமையும், லகிரித் தொதுவருள் கண்ணகிவழிபாடு உள்ளமையும், கொடுங்

இப்பத்தினிதெய்வம், பிற்காலத்தே பலவிடங்களில் பகவதி அல்லது தூர்க்காதேவியாகவும், சில விடங்களில் திரௌபதையம்மனாகவும் பெயர்மாறி வணங்கப்பட்டுவருகின்றது. கண்ணகியை—‘கொற்றவையல்லன்’ ‘காளி...அல்லள்’ என, அவள் சினமுற்றநிலையை இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்தலாலும், பின்னோரும் காளியமிசமாகவே கண்ணகியை நாடகங்களில் வழங்கலாலும் தூர்க்கையாக அவளை இக்காலத்தார் வணங்கல் ஒருவாறு ஏற்படேயாம். இவ்வாறே, ‘ஐவர்க்குந்தேவி அழியாதபத்தினி’ என்றபடி உத்தமமாதர்களுள் திரௌபதையும் ஒருத்தியாக மதிக்கப் பெற்றவளாதலால், பத்தினி என்ற பொதுப்பெயர் கொண்டு, கண்ணகியை அத் திரௌபதையாகக் கருதி அதனடியாகச் சரித்திரங்களை மாற்றிப் பத்தினிதெய்வத்தைப் பின்னோர் வழிபடலாயினர் என்றே தோற்றுகின்றது. இங்ஙனம், சேங்குட்டுவன் தாபித்த பத்தினிவணக்கம் தமிழ்நாட்டின்மட்டுமன்றித் தேசாந்தரங்களினும் அவன் காலத்தே பரவலாயிற்று. சேரவேந்தன் கண்ணகிப் பிரதிஷ்டை நடத்திமுடித்து வேள்விச் சாலைக்குச் செல்கின்றபோது—

“குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தரும்

கடல்குழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்”

கோளூர் (Cranganore) பகவதிக்கு ஒற்றைமுலைச்சி என்ற பெயர்வழக்கு உண்மையும், பாலைக்காட்டுக்கணித்தான கல்லாயம் குளத்துக்கரையில் கண்ணகியின் தோழிக்குக் கோயிலுள்ளமையும், யாழ்ப்பாணத்து நாவாலிக் க்ளையோடையிலே கண்ணகிகோட்டம் அமைந்திருத்தலும் பிறவும் அறியத்தக்கன. மதுரை ஜில்லாவிலே, விருபாட்சியை அடுத்த ஆர்னூர்பிரதேசத்தில் நடக்கும் கண்ணகி திருவிழாவில், அப்பத்தினியை மண்ணால் வகுத்து வழிபடுவதும், அவ்வழிபாட்டில் கோவலற்குத் தீங்கிழைத்த தட்டானைத் தலையறுப்பதற்குப் பிரதியாக, அவருள் ஒருவனை ஆங்குத் தருவித்து அவன் தலையிறை அறுத்தோடுவதும் இன்றும் வழக்கங்கள் என்பது தெரியவருகின்றது.

செங்குட்டுவனுக்கு அருள்புரிந்தாற்போல் எங்கள் நாடுகளிலும் எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிய வேண்டும்' என்று பத்தினிதேவியைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, அப்போது 'தந்தைன் வரம்' என்று அசரீரியாக அத்தேவி அருள்புரிந்துகூறி பதை இளங்கோவடிகள் தம் நூன்முடிவிற்பாடுகின்றார். இவருள் மாளுவவேந்தர் என்பார், செங்குட்டுவனுடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்த நட்பினரான¹ நூற்றுவர் கன்னரேயாவர்; என்னை? பத்தினிச்சிலை கொணர்தற்குப் புறப்பட்ட நம்சேரனது வடயாத்திரையிற் பெருந்துணையாக இன்று அக்காரியத்தை முடித்தற்குப் பேருதவிபுரிந்த அக்கன்னர்¹ அவ்யாத்திரையின் பயனாகச் செங்குட்டுவன் கன்னகரில் நடத்திய பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்கு வந்து நிறப்பிக்கத் தவறாநாதலாலும், குடகக் கொங்கரையும் கயவாதுவையும்போலவே மாளுவவேந்தரும் இளங்கோவடிகளால் தன்னரே குறிக்கப்பட்டவராகக் கொள்ளற்குரியரன்றி, பத்தினிப் பிரதிஷ்டைக்குமட்டும் திடீரென்று வந்து சென்ற வேற்றுவேந்தராகக்கொள்ளல் பொருந்தாமையாலும், 'மாளுவ வேந்தர்' எனப் பன்மையாற்கூறப்படுதலாலும் அவ்வேந்தர் கன்னரின் வேறல்லரென்பது திண்ணமாகும். இனி, இம்மாளுவ வேந்தரும், இலங்கைக் கயவாகும் தங்கள்நாட்டில் எழுந்தருள வேண்டியபடி பத்தினிதேவி வரந்தந்தனள்— எனவே, அன்னோரால் அத்தேவி அவர்நாடுகளிலும் பிரதிஷ்டைபெற்றனள் என்பது குறிப்பிற் பெறப்படும். இதற்கேற்ப, இலங்கையில் பத்தினிதேவியின் செப்புப்படிமமொன்று கண்டெடுக்கப்பெற்று, இப்போது லண்டன்மாநகரத்துப் பிரிஷ்ட் - மியூஸியத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளமையும், இவ்வாறே

1. 'வேற்றுமை யின்றி நின்னொடு கலந்த, நூற்றுவர் கன்னர்' என்பார், இளங்கோவடிகள் (சிலப். 25, 148—9).

மாளுவநாட்டின் கீழ்ப்பகுதியிலே பத்தினிக் கோட்ட மொன்று பழமையாகவே அமைந்துள்ள¹ செய்தியும் முன்னரே கூறப்பட்டன. மேற்கூறியவற்றால், தமிழகத்தில் மட்டுமன்றிப் பத்தினிதேவியின் வணக்கம் தேசாந்தரத்தும் தீபாந்தரத்தும்² பரவுதற்கு மூலகாரணமாய் விளங்கியவன் சேரர்பெருந்தகையான செங்குட்டுவன் என்பது தெரியலாம்.

இவ்வாறு தெய்வபத்தி மிக்கிருந்த நம் சேரனது ஏனை உயர்குணங்களுள்ளே அடுத்தப் புகழ்த்தக்கது, இவனது ஏகதார விரதமேயாம். இவனுடைய தர்மபத்தினியாகவும் பட்டமகிஷியாகவும் விளங்கிய இளங்கோவேண்மாள் என்பவளைப்பற்றி முன்னரே கூறினோம்.³ வேளிர்குலக்கொழுந்தாகிய இத்தேவி, அறிவு திரு அழகு அமைதி முதலிய உயர்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கு வாய்ந்திருந்ததோடு, தன் நாயகனுக்கு உற்றசமயங்களில் உறுதிகூறும் ஆற்றலுடையவளாகவும் விளங்கினள். செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுளைச் சிறப்பித்ததற்கும், தன் வீரப்புகழை இமயம்வரை விரித்து வந்ததற்கும் இவ்வுத்தமிகூறிய சமயோசிதமான ஒருசொல்லன்றோ காரணமாயிற்று?⁴ தன் கணவனைப் பிரியநேர்ந்த 32-மாதங்கள்வரை ஊனுமுறக்கமுங் கொள்ளாது நாளொப்பினையும் புரியாது இப்பெருந்தேவி இருந்த பிரிவாற்றாநிலை

1. இந்நூல், பக்கம், 110-12.

2. இப்பத்தினி இலங்கைத்தீவில் வெவ்வேறு தெய்வமாகப் பிற்காலத்து மாரியநிலையை “விலோன்—ஆண்டிக்யூடஸ்” (Ceylon Antiquities) பத்திரிகையின் முதற்றொகுதியுள் ‘பத்தினி தேவி’ என்ற வியாசத்தினின்றும் அறியலாம்.

3. இந்நூல். பக். 24.

4. ஷை, பக். 53.

யையும், அவன் செயசீலனாகத் திரும்புகின்ற தறிந்ததும் இவளடைந்த பெருமகிழ்ச்சியையும் அடிகள் புகழுந்திறம் பலமுறைபடித்து ஆனந்திக்கத்தக்கது. இவ்வாறு சேரன் தன் தேவியினின்றும் பிரிந்திருந்ததனை 'மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமை' நிமித்தமாக (=தேவர்காரணமாகப்) பிரிந்த பிரிவாகக்கொண்டு—“சேரன் - செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுண்மங்கலஞ்சேய்தற்குப் பிரிந்த பிரிவு சிலப்பதிகாரத்திற்கண்கொள்க” என்பர் இளம்பூரணவடிகள் (தொல். அகத். 30, உரை). இங்ஙனம் நெடுங்காலம் பிரிவாற்றி இருந்த ஒப்புயர்வற்ற கற்புடையாட்டியைத் தன் தேவியாகப் பெற்று, அவளையன்றி வேறறிபாதிருந்த நம் சேரர்பெருந்தகைக்குச் சீராமமூர்த்தியன்றி வேறியாவர் சிறந்த உவமை யாவர்?

சேரன்-செங்குட்டுவனது இயற்கைக்குணங்கள் பல யற்றுள்ளே அவனது வீரத்தன்மையே மேம்பட்டுவிளங்கி இருந்ததென்பது, அவன் சகோதரரும் பரணரும் அக் குணத்தையே மிகுதியும் புகழ்தலால் தெரியலாம். இவனுக்குக் காமவேட்கையினும் போர்வேட்கையே மிக்கிருந்து என்று புகழ்வர், பிற்கூறிய நல்லிசைப் புலவர்.¹ இவ்வந்தனது ஆபுட்காலத்தின் பெரும்பாகமும் பகைவரை அடக்குவதும் நாட்டைப்பெருகச்செய்வதுமே இவன் மேற்காண்டிருந்த பெருங்கருமங்களாக இருந்தன. மாடலமறையான் ஒருகாற் செங்குட்டுவனுக்கு உபதேசிக்கப்பெற்றிடத்தில், அவனது இக்குணத்தையே சுட்டி—

“வையங் காவல் பூண்டநின் னல்யாண்டு

ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்

அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கணும்

1. பதிற்றுப். 50.

மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினே”

(சிலப். 28. 129—32.)

எனக் கூறுதல் காணலாம். பரணரும் இவன் வீரத்திறத்
தையே வியந்து, “அனைப பண்பிற் றுனை மன்னர், இனியா
ருளரோ முன்னு மில்லை” எனக் கூறினர்.¹ தமிழரது வீரத்
திற் செங்குட்டுவனுக்கு அபிமானமும் மதிப்பும் அதிக
மாகவே யிருந்தன. தன்னையும் மற்றைத் தமிழரசரையும்
வீரக்குறைகூறி இகழ்ந்தார் என்பதுபற்றியன்றோ, இமயச
சாரலிலுள்ள குயிலாலுவம்² என்னும் போர்க்களத்திலே
இவன் வடவரசர் பலரை வெற்றிகொண்டது?

“அமையா வாழ்க்கை யரசர் வாய்மொழி
நம்பால் ஒழிகுவ தாயின் ஆங்க஁து
எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியுந் தருஉம்.”

(சிலப். 26. 10—12.)

“காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம்முடன் கூடி
அருந்தமி ழாற்றல் அறிந்தில ராங்கெனச்
சேற்றங் கொண்டிச் சேனை செல்வது.”

(ஐ. ஐ. 159—62.)

எனத் தேசாபிமானத்தைச் சிறக்கக்காட்டும் இவன்கூற்றுக்
களை இளங்கோவடிகளே எடுத்துரைத்தல் காண்க. செங்
குட்டுவனது வெற்றிப்புகழ் தமிழகத்தின்மட்டுமன்றி, வட
நாடெங்கும் பரவியிருந்ததென்பது இவனது யாத்திரையில்
நட்பரசராகிய ழுற்றுவர் கன்னர் இவனுக்குச் செய்துபோந்த
உதவியாலும் உபசாரங்களாலும் தெளிவாகும். பரணரும்
இளமையிற் பெற்ற இவனது வடவெற்றியைப் புகழ்தல்

1. பதிற்றுப். 45.

2. குயிலாலுவம், என்பது இமயமலையின் ஒரு பகுதியாய்.
உத்தரதேசத்தைச் சார்ந்த ஒரு தலமாகத் தெரிகிறது. இங்குச்
சிவபிரானுக்கு ஒரு கோயிலும் இருந்ததென்பது, ‘இமயச் சிமயத்

காண்க.¹ ஆயின், அசோகன் சமுத்திரகுப்தன் முதலிய வட
வேந்தரது தென்னாட்டு வெற்றிகளைக் குறிக்கச் சாஸனங்கள்
பாணப்படுதல்போலச் செங்குட்டுவனது வடநாட்டு வெற்றி
குறிக்கும் சாஸனமொன்றுமே அத்தேசத்தில் இதுகாறும்
பாணப்படவில்லை. அதனால், இவனது வடதேசத்துப் படை
வெடுப்பில் நவீனர்சிலர் ஐயுறுவர். ஆயினும், இவனுடன்
பிறந்த சகோதரர் மட்டுமன்றி இவன்காலத்துப் புலவர்க
ளிருவரும், அவ்வடவெற்றியைத் தெளிவாகக் கூறியிருத்த
லால், அதனை எளிதிற் றள்ளிவிடுதல் எங்ஙனம் இயலும்?
அன்றியும் சேரநாட்டை அடுத்திருந்தவரான கங்கவமிசத்
தரசர்கள் இற்றைக்கு 800-வருஷங்கட்கு முன்னர், இமயம்
மீறரை படையெடுத்துச்சென்று நேபாளதேசத்தைக் கைப்
பற்றி அதனைப் பலதலைமுறை ஆண்டவந்தனர் எனச் சாஸன

பெற்று குயிலாலுவத்து—உமையொரு பாகத் தொருவனை வணங்கி'
ன்னும் இளங்கோவடிகள் வாக்கால் அறியலாம். (சிலப். 28.
02—3). புத்தரது பூர்வ அவதாரஸ்தலங்களுள் ஒன்றாகச் சொல்
ப்படும் துயிலாலபுரம் என்பது இதுபோலும். (மணிமே. புத்த
ரித். பக். 2. கீழ்க்குறிப்பு.)

1. பதிற்றுப்பத்து 5-ம் பத்தினுள் கணகவிசயருடன் நடத்திய
பாரையேனும், பத்தினிப்பிரதிஷ்டையையேனும் பரணர் பாடா
மமயால், அவர்காலத்துக் குட்டுவனும் இளங்கோவடிகள் தமைய
னான செங்குட்டுவனும் வேறுபட்டவர் என்று சிலர்கருதுவர். ஆனால்,
பரணர் அப்பத்தினுட் குட்டுவற்குரியவாகச் சிறப்பித்துப் பாடிய
மாமூர்ப்பழையன் போர், கடல்பிறக்கோட்டியது போலும் செயல்
கள் தம் தமையனான செங்குட்டுவற்கு உரியனவாகவே இளங்கோவ
டிகள் விளங்கக் கூறியுள்ளதை அன்றோர் அறிந்திலர். இமயப்பக்
த்து ஆரியவரசரைச் செங்குட்டுவன் வென்றவனாகப் பரணர் குறிப்
பட்டது (பதிற். 43), இளமையில் அவ்வேந்தன் தன்தாயைக் கங்
க நிராட்டிவந்தகாலத்து ஆரியமன்னர் பலருடன் நடத்தியதாக
இளங்கோவடிகள் கூறிய போரேயாம். ஆகவே, செங்குட்டுவனது
7-ம் வயதுக்கு முற்பட்ட போர்ச்செய்திகளே, பரணரது 5-ம் பத்
துட் பயிவ்வனவாயின என்பது அறியத்தக்கது.

மூலம் அறியப்படுகின்றது.¹ ஆயின், அக்கங்கரினும் வலிமையும் பெருமையும் வாய்ந்தவராய் அவர் பக்கத்திருந்த சேரவரசர் வடநாட்டில் தம்வீரப்புக்ழ் பரப்பினர் என்று கூறும் இலக்கியப் பிரமாணங்களைமட்டும் கற்பனையாகக் கருதுவதென்றோ? பிற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தருள் முதலாம் இராசேந்திரசோழன் கங்கையும் கடாரமும் வென்று கொண்டவனென்ற சரிதம் நம்மவரால் முற்றுநம்பப்பட்டு வருகின்றது; ஆயின், பழையசேரனொருவன் பெருவீரனாய் அதுபோன்ற காரியத்தையே செய்திருத்தலும் கூடியதன்றோ? செங்குட்டுவனது பிரஸ்தாபத்தைப்பற்றிய தென்னாட்டுச் சாஸனம் ஒன்றுமே இதுவரை காணப்படவில்லை; அதுபற்றி அத்தகைய வேந்தனொருவனே இருந்தவனல்லன் என்று கூறிவிடலாகுமோ? கடைச்சங்கநூல்களிற் கண்ட அரசரைப்பற்றிய சாஸனக்குறிப்புக்களே இல்லை என்றிருந்த காலத்து—முதுகுடுமிப்பெருவழுதி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன், கோச்செங்குண்போன்றவரைக் குறித்த சாஸனச்செய்திகள் சிறிது சிறிதாக நம்மவர்க்குத் தெரியவருகின்றன. அதுபோலவே, செங்குட்டுவனது அருமை பெருமைகளும் நாளடைவில் வெளிப்படுதல் கூடியதே. ஆதலால், சாஸனச்சான்றுகளில் லாமைபற்றி இலக்கியச்செய்திகளையெல்லாம் புறக்கணித்து விடுதல் கூடாதென்பதே எங்கருத்து. செங்குட்டுவன் வட

1. "It is curious that a Karnataka dynasty was set up even in distant Nepal, apparently in 1097, which was presumably of Ganga origin. The founder, Nanya Deva (perhaps Nanniya-Deva), came from the South. He was succeeded by Ganga-Deva and four others, the last of whom removed the capital to Khatmandu, where the line came to an end."— Ins. from Nepal, by Dr. G. Buhler"—(Lewis Rice's Mysore and Coorg from the Inscriptions, p. 48.)

நாட்டிற் படையெடுத்துச்சென்றதற்குக் காரணம்—தமிழ் வேந்தர்கள் தம் இலாஞ்சனைகளை இமயத்திற் பொறித்தவர்¹ என்ற பெருமையை வடவரசர்சிலர் இகழ்ந்து கூறியதனால், அப்பெருமை தங்கட்குண்டென்பதை மெய்ப்பித்தற்காகவே என்பது இளங்கோவடிகள்வாக்கால் நெடுக உணர்ந்தோம். அங்ஙனம் தமிழராற்றலை வடவர்க்கு வலியுறுத்திக் காட்டிய நம் சேரர்பெருமானது அருஞ்செயலைச் சாஸன ஆதார மொன்றின்மைபற்றிச் சிலர் எளிதாக்கிவிடுவது அவ்வட வேந்தர் செயலினும் மிக அதிசயிக்கத்தக்கதேயாகும்!!

செங்குட்டுவன், ^{உயிர்நீட்டினார்} இத்தகைய வீரச்சிறப்போடு மதி துட்பமிக்கவனாகவும் இருந்தான். அறிஞர்பலருடன் அள வளாவி அறியவேண்டுமெனவற்றை நன்கறிந்தவன் இவ்வரச னென்பது, “புரையோர் தம்மொடு பொருந்த வுணர்ந்த, அரச ரோறே”² எனவும், “புலவரையிறந்தோய்”³ எனவும் கத்துவஞானியாகிய மாடலமறையோனே நம் சேரனை அழைத்தலால் அறியலாம். மதுரையிற்! கோவலனைக் கொல் வித்து, அத்தவற்றையறிந்ததும் பாண்டியன் தன்னுயிர்நீத்த செய்தியைச் சாத்தனார்வாயாற் செங்குட்டுவன் முதன்முதற் கேட்டபோது அவ்வரசனதுநிலைக்கு அகம்நொந்து—

எம்மோசன்ன வேந்தர்க்கிற்றெனச்
செம்மையி—னிதந்தசொற் செவிப்புலம் படாமுன்
உயிர்ப்துப் பெயர்ந்தமை யுறுக வீங்கென
வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ—லாக்கியது/
மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்

அறிவு எந்த
கடந்தோ

உலகே நிதந்த

1. ‘தமிழ்வேந்தரது இமயப்படையெடுப்பு’ என்ற கட்டுரை யில் இவற்றை நன்கு விளக்கியுள்ளேம். (கலைமகள், தொ. 1.)

2. சிலப். 28. 123—4.

3. ஷை, ஷை, 174.

மா தாவ ௧௯௮௦ ௦௮ ௦௮

குடிபுர-வுண்டுங் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிரத்தல்
துன்ப-மல்லது தொழுதக வில்ல” (சிலப். 25. 95—104.)

என்று கூறிபோந்த வார்த்தைகள், உண்மையில் எவ்வளவு உயர்வும் உருக்கமும் உள்ளன? இளங்கோவடிகள் பேராற்றந் கரையில் தம் தமயனுடனிருந்து அவன்வாய்ப்படக் கேட்டு முதிய அழகிய வசனங்களன்றோ இவை? இனிப்புலவர் பெருமக்களிடம் இவன் வைத்திருந்த மதிப்பும் அன்பும் முற்கூறிய “இருபெரும்புலவர்” என்ற அதிகாரத்தால் இனிது விளங்கற்பாலன.

நம் சேரவேந்தனது செங்கோற்பெருமையும் மதிக்கத் தக்கதாம். தன்னாட்டுக் குடிகளைப் பெரிதும் அபிமானித்து ஆட்சிபுரிவதிற் பெருநோக்குடையவன் இவனென்பது, ஒரு சமயத்து இவன்செய்த சபதத்தில் “வறிது மீளுமென் வாய்வா-ளாகிற் - குடிநடுக் - குறாஉங் கோலே - னாகு”¹ என்று கூறியிருப்பதொன்றானே தெளிவாகும். குடிகளும் அங்ஙனமே இவன்பாற் பேரன்பு பூண்டிருந்தசெய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். “செங்குட்டுவனெனும் செங்கோல் வேந்தன்...விற்றிறல் வெய்யோன் தன்புகழ் விளங்க”² என்றார் சாத்தனாரும்.³ இவ்வேந்தனது சகோதர அபிமானத்தையும் ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தகும். தன் தம்பியான இளங்கோவடிகள் முற்றத்தறந்த முனிவராயிருப்பினும், அவசியமானகாலத்தன்றி அவ்வடிகளை இவ்வரசன் விட்டுநீங்கியவனல்லன்.³ அவ்வாறே, ராஜருஷியாகிய அடிகளும் தம் தமையனிடம் பிறவிக்குற்ற அன்பைப் பெற்றிருந்தவரேயாவர். ஆனால், அதுபற்றி, மூவேந்த

1. சிலப். 26. 15. 18.

2. மணிமே. 26. 77—91.

3. ஷா 25. 5. அரும்பதவுரை.

தர்க்கும் பொதுவாக ஒரு காப்பியஞ்செய்யத் தொடங்கிய
தாம், நடுநிலைபிறழத் தம் தமையனை அதிகமாகப் புனைந்து
கூறினவராகத் தோற்றவில்லை. அடியார்க்கு நல்லாரும்
அவ்வடிகளது பொதுநோக்கை அடிக்கடி புகழ்தலுங் காண
லாம்.¹ ஆனால், வஞ்சிக்காண்ட முழுதும் செங்குட்டுவன்
புகழ்பே அவ்வடிகள் கூறியதென்னெனின், கண்ணகி
பொருட்டு அரியபெரிய செயல்களைப்புரிந்து பத்தினிவணக்
கம் என்ற புதிய கொள்கையைத் தமிழகத்துத்தாபித்த
பெருமை செங்குட்டுவனதே யாதலின், எடுத்துக்கொண்ட
காப்பியநிலைக்கேற்ப அவனைப் பாராட்டுதலும் இன்றியமை
யாததாயிற்றென அறிக.

இவ்வளவு பெருமையுடன், நம்சேரர்பெருமான் சிறிது
முன்கோபம் உடையவனாகவுந் தோற்றுகின்றான். ஆயினும்,
பெரியோர்கூறும் நன்மொழிகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் இவன்
முந்துகின்ற இயல்புடையவனா யிருந்தனன். இவ்விஷயம்
சோழபாண்டியரிடம் இவன்கோபங்கொள்ள நேர்ந்தபோது,
மாடலமறையோன் கூறிய சாந்தவசனங்களை விரைந்தேற்
—றுக் கோபமடங்கியதும், உடனே தன்னால் வென்றுசிறை
பிடிக்கப்பட்ட கனகவிசயரைச் சிறைநீக்கியதோடு, அவர்
களைச் சிறைப்படுத்திய வில்லவன்கோதை என்ற படைத்
தலைவனைக்கொண்டே அன்னோரை உபசரிக்க ஏவியதும்,
பின்னர் அம்மாடலன் கூறிய தர்மமார்க்கங்களையே அனு
சரித்தொழுகியதுமாகிய வரலாறுகளால் விளங்கும். “அந்
தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்—நின்றது மன்
னவன் கோல்” என்றபடி நம்வேந்தன் வைதிகதர்மங்களைத்
தன்னாட்டில் பட்டுமன்றித் தான் சென்ற இடங்களிலும்

1. ஷ. 17-ம் காதை. “முந்நீரினுள்புக்கு” உரை; இந்
நூல் 6-ம் பக்கத்து 2-ம் கீழ்க்குறிப்புங் காண்க.

ஆதரித்துக் காத்துவந்தவன்¹ இக்காலத்து ஆட்சியுரியும் சேரர்கினையினர்க்கும் இஃது இயல்பாயிருத்தல் ஒப்பிடத் தக்கதாம்.

இனி, நம் சேரர்பெருந்தகை, குட்டுவன் எனத் தனித் தும் வழங்கப்படுவன்;² இவனுக்குரிய அடைசொல்லாகிய செம்மை இவனது நிறம்பற்றி வழங்கப்பட்டதாகும் இது பற்றியே, மணிகுட்டுவன் என்றும் இவன் வழங்கப்பெற்ற னன் என்று சாஸனமொன்றால் தெரிகின்றது³. இவன் சிறியதந்தைக்கும் குட்டுவன் என்பதுபெயராயினும் 'பல்யாணைச்செல்கெழு' என்பது அவனுக்கு விசேடணமாகும். [குட்டுவன் - குட்டநாட்டுக்கு உரியோன்.] இங்ஙனம் செங்குட்டுவன் என்றதற்கேற்பப் பிறரெல்லாம் கண்டு மகிழும் கட்டழகும் உடையனாகவிருந்தான். இவற்றுடன் பல மும் பருமனும் கொண்டவனாகவும் காணப்படுகின்றான். கங்

1. சிலப். 26. 247—50.

2. ஷ. 26: 61. 257; பதிற்றுப். 42—50.

3. நாமக்கற் சாஸனத்தில், சேரரின் முன்னோருள் மணிகுட்டுவன் என்பவனும் ஒருவனாகக் காணப்படுகின்றான். (Ep. Rep. 29 of 1906) நன்னூலுரையுள் (சூ. (259) தொடர்மொழியாய் நின்று ஒருபொருள் தந்த ஒருமொழிக்கு—“சேரன் திருமணக்குட்டுவன், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்” என்பவற்றை மயிலைநாதர் உதாரணங் காட்டுவர். இப்பெயர்களுடையாருள் பின்னிருவரும் சங்ககாலத்தரசர் ஆதலால் முதலவனாகிய திருமணக்குட்டுவனையும் அக்காலத்தவனாகவே நாம் கருதலாகும். இம்மணக்குட்டுவனும் மேலே சாஸனங்கூறிய மணிகுட்டுவனும் ஒருவனென்றே கொள்ளத்தகும். மணித்தக்காளியை மணத்தக்காளி என்னும் வழக்கும் ஒப்பிடுக. மணி என்பது ஈண்டுச் செம் மணியான மாணிக்கமாம்; ‘மணிவாய்க்கிள்ளை’ (கல்லா. 50) என்ப. இவ்வாறாயின், சாஸனமும் மயிலைநாதருங் கூறிய தொடர்கள் சேங்குட்டுவற்கு அக்காலத்தார் வழங்கியபெயர்கள் என்று கருதல் தகும்.

4. சிலப். 26; 73.

கைக்கரைப்பாடியில் மாடலனுக்குச் செங்குட்டுவன் தன் நிறையளவு பொன்னை நிறுத்துத் தானஞ்செய்தானென் பதைக் கூறுமிடத்தில் இளங்கோவடிகள்—

“பெருமகன் மறையோற் பேணியாங்கவற்கு
ஆடகப் பெருநிறை ஐயைந்திரட்டி
தோடார் போந்தை வேலோன் தன்னிறை
மாடல் மறையோன் கொள்சென்றீக்தாங்கு”

(சிலப். 27. 173—76)

எனக் கூறுகின்றார். இதனுள்ளே, இவனது நிறையளவாகக் குறிக்கப்பட்ட “ஆடகப்பெருநிறை ஐயைந்திரட்டி” என்பதற்கு, அரும்பதவுரையர்ள் “ஐம்பதுதுலாம்பாரம்பொன்” என்று பொருள் கூறுவர். ஒருதுலாம் என்பது 100-பலமாகும்¹; ஆகவே 50-துலாத்துக்கு 5000-பலமாகின்றன. ஒரு பலமென்பது 3-ரூபா எடையாகவும், 6-ரூபா எடையாகவும் இக்காலத்தார் பலபடியாக வழங்குதலால், பழைய காலத்துப் பலவளவு இதுவென்று துணியக்கூடவில்லை. எனினும், குறைந்தமுறையிலே தற்காலத்து 3-ரூபா எடைப் பிரமாணத்தையே கொண்டு பார்ப்போமானால், 40-ரூபா நிறைகொண்ட பெளண்டுக் கணக்கில் 375-பவுண்டு செங்குட்டுவனது நிறையாகவேண்டும். இது சிறிது மிகுதியாகவே தோற்றுமாயினும், பழையகாலத்து மக்களுள்ளே பெருவீரனாக விளங்கிய வேந்தர்பெருந்தகையொருவனுக்கு மேற்குறித்த நிறையளவு அதிகமாகாதென்றே தெளியலாம். ஒருகால், மூன்றுரூபா நிறைக்குங் குறைந்ததாகப் பழைய பலவளவு இருந்திருத்தல்குடும்மாயின், அஃது இக்காலவியல்புக்கும் ஒத்ததாகலாம். எங்ஙனமேனும், இக்காலத்தும் 300-பவுண்டு நிறையளவுள்ள மக்களை நாம் காணக்கூடியதாகவே இருத்தலால், இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுக்குக் குறித்த

50-துலாமளவு, புனைந்துரையன்றிப் பொருத்தமுடையதாகு
மென்பதில் ஐயமில்லை. இது நிற்க, சேரன் - செங்குட்டு
வனது 50 - ம் வயதில் “நாற்ப-திகந்தால் நரைத்துத்
வந்தது” என்ற முன்னோர்மொழிப்படி¹ அவன் நரைமுதிர்ந
தவகைவே இருந்தனன்; “திருஞெமி ரகலத்துச், செங்
கோல் வேந்தே-நரைமுதிர் யாக்கை நீயுங் கண்டீன”²
என மாடலன் இவனைநோக்கிக் கூறுதலால் இதனையறிக.
சேரவரசர் பலருள்ளே, செங்குட்டுவனும் இவன்றந்தை
சேரலாதனும் அதிககாலம் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள் என்பது,
பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களாற் புலப்படுகின்றது.

12-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் நாடும் தலைநகரமும்.

(1) சேர நாடு

தமிழகம், அநாதிகாலமாகவே சேரசோழபாண்டியர்
என்ற மூவராட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது “வண்
புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்” என்ற தொல்காப்பிய
னார் கூற்றால் தெளியப்பட்டது. இம்மூவேந்தர் நாடுகளை
முறையே குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் எனவும் வழங்
குவர் முன்னோர்.

“குடபுலங் காவலர் மருமான்”

“குணபுலங் காவலர் மருமான்”

“தென்புலங் காவலர் மருமான்”—(சிறுபாண்.)

எனக் காண்க. இவற்றுள், குடபுலம் என்பது, கொல்லி
மலையை உள்ளடக்கிய தமிழகத்தின் மேல்பால் நிலப் பகு
தியும், குணபுலம் என்பது அம்மலைக்கும் அம்மலையில் உண்

டாகும் கரைப்போத்தனற்றுக்கும் கீழ்பாலுள்ள நிலப் பகுதியும், தேன்புலம் என்பது பழனிமலைத்தொடர்க்குத் தெற்கணுள்ள நிலப்பகுதியுமாகும். இதனால் சேரநாடு என்பது சேலம் கோயம்புத்தூர் நீலகிரி ஜில்லாக்களும், கடன் மலைநாடான மலையாளமும் அடங்கிய பிரதேசம் என்பது தெரியலாம். செந்தமிழ்நாட்டினைச் சூழ்ந்திருந்த நிலங்களுக்கப் பண்டைக்காலத்துக் கருதப்பட்ட பன்னிருநிலங்களில்—குட்டம், குடம், கற்கா, பூழி, மலாடு என்பன இச்சேரமண்டலத்தைச் சேர்ந்தன என்பதும் அறியத்தக்கது. குட்டுவன், குடக்கோ, பூழியன், மலையன் என வழங்கும் சேரரது பழம்பெயர்களால், அந்நாடுகளினுரிமை அவ்வரசர்க்குண்மை விளங்கும். இச்சேரநாட்டில் அடங்கிய சேலம் கோயம்புத்தூர்ஜில்லாக்கள் கொங்குநாடு எனவும் பழமையான பெயர்கொண்டுள்ளது. இக்கொங்குநாட்டின் உரிமைபற்றியே கொங்கன்,¹ கொங்கர்க்கோ என்றும் சேரர் பெயர்பெற்றனர். சேரநாட்டுமலைகளுள் கொல்லியும் அயிரையும் சிறந்தனவாகும். ‘பொறையன் கொல்லி’ (அகநா-238.) ‘அயிரைப் பொருந’ (பதிற்-21) எனக் காண்க. பழனிமலைத்தொடரும் இச்சேரார்க்குரியதே. “சேரர் கொங்குவை காவூர் நன்னுதி” என்றார் அருணகிரிநாதரும். வையைக்கரை வழியே சென்று சேரநாட்டுள்ள நெடுவேள்குன்றமாகிய இம்மலைப்பகுதிக்குவந்தே² கண்ணகி சுவர்க்கம்புக்காள் என

1. ‘குடக்கோச் சேரல்’ (சிலப்.) ‘இயமேர் குட்டுவன்’ (சிறு பாண். 49) ‘பூழியர் மெய்ம்மறை’ (பதிற். 73), “சேரன்பொறையன் மலையன்” (சிலப். 29, ‘ஓரைவர்’) எனக் காண்க.
2. ‘குடகொங்கன்’ என்ப (திவ். பெரியதிரு. 6, 6, 6).
3. இதனால், வையைக்குத் தொடர்புடையவாகாத திருச்செங்குன்றார் திருச்செங்கோடுகளை நெடுவேள்குன்றமாகக் கொள்வார்கருத்து ஏற்புடையதன்மை காண்க.

இளங்கோவடிகள் பாடுதலும் அறிக. இவற்றள் அயிரை என்பது பழனிமலைத்தொடரையடுத்த ஆனைமலைத்தொடர்களுள் ஒரு பகுதியாம். இம்மலையில் உற்பத்தியாவதே அயிரைப்பேரியாறாகிய பொன்னனியாகும். இது சேரர்தலைநகர் கூறுமிடத்து விளக்கப்படும். காவிரியின் தலையிடைப்பகுதிகளும், ஆன்பொருறை, குடவனாறு, காஞ்சி, காரியாறு, பேரியாறு, சுள்ளியம்பேரியாறு முதலிய நதிகளும் இச்சேரநாட்டில் ஓடுவனவாம்.

இவ்வாறு, நாடு மலை நதிகள் கொண்ட சேரமண்டலம், ஒவ்வொருகாலத்து விரிந்துங்குறைந்தும் இருந்திருத்தல்கூடியதே; அதனால் இதனெல்லையை வரையறுத்துக் கூறுதல் அரிது. செங்குட்டுவன் சங்கநாளில் விளங்கிய பெருவீரனாதலின், அவன்காலத்திலே சேரதேசம் பண்டையினும் விரிவுடையதாகவே இருந்ததாகல்வேண்டும். இவன் வென்றடிப்படுத்திய நாடுகளில் கொடுகூர் என்பதும் ஒன்று. இது மைசூர்ச்சீமையின் தென்பகுதியில் உள்ளது. இதனை இச்சேரன் வென்றான் என்றதற்கேற்பச் சாஸனமும் இதனைச் சேரமானொருவனுக்கு உரிமையாக்கிக் கூறுதல் மேலே கூறப்பட்டது.¹ இதனாலும் சேரநாடு முற்காலத்தில் அதிகவிரிவு பெற்றிருந்தமை பெறப்படும். இத்தேசத்தே மேற்குத்தொடர்ச்சிமலைக்கு உள்ளடங்கிய கடன்மலைநாட்டில் செங்குட்டுவனுக்கு உரிமையுண்டாயினும், அதன்பகுதிகள்சிலவற்றை இவன் ஞாதியரசர் ஆண்டு வரலாயினர். அவருள் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தொண்டிப்பிரதேசத்தை நிறுவு என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவனென்பதும்,² செங்குட்டுவன் சிறியதந்தை பல்பாளைச் செல்கெழுகுட்டுவன் குட்ட

1. இந்தூல், 29-ம் பக்கம் காண்க.

2. பதிற்றுப். 60. உரை.

நாட்டை ஆண்டுவந்தவன் என்பதும் இங்கு அறியத்தகும். இக்குட்டுவன் வமிசமில்லாதவனாய்த் துறவுபூண்டு காடுசென்றவன் என்பது இவனைப்பற்றிய மூன்றும்பத்துப் பதிகத்தால் தெரியவருகின்றது. அதனால் இவனாண்ட குட்டநாடு இவன் தமையன்மகனும் பேரரசனுமான செங்குட்டுவனுக்கே உரியதாயிற்றாதல் வேண்டும். குட்டுவன் என்பது குட்டநாடுடைமைபற்றி வந்த பெயராதலால்,¹ நம்சேரனும் அவன் சிறியதந்தையும் அந்நாடாட்சி பெற்றவர்களென்பது தெரியலாம். பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் கடன்மலை நாட்டுப் பகுதியை ஆட்சிபுரிந்தவன் என்பது, சேரர்தலைநகர் கூறுமிடத்தும் விளக்கப்படும்.

(2) சேரர் தலைநகர்

தமிழ்நாடாண்ட மூவேந்தருள்ளே சோழர் பாண்டியர்க்கு உறையூர் காவிரிப்பூம்பட்டினங்களும், மதுரையும் எவ்வாறு பழமையும் பெருமையும் பெற்ற தலைநகரங்களோ அவ்வாறு சேரார்க்குச் சிறந்தநகரம் கருவூர் ஆகும். “நெடுநதேர்க்கோதை, திருமா வியனகர்க் கருவூர்”² என்ப. தொண்டி மாந்தை முதலிய துறைமுகநகரங்களும் சேரார்க்குச் சிறப்புடைய ஊர்களாயினும் கருவூர்க்கு அவை அடுத்த தரத்தனவேயாம். உறையூர் கோழி எனவும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் புகார் எனவும், மதுரை கூடலெனவும் இலக்கியவழக்குப் பெற்றவாறே, இக்கருவூர் வஞ்சி³ என முன்னூல்களால்

1. சிறுபாண். 49, உரை.

2. அகநானூறு, 93. 3. இப்பெயரினையே—‘பூவாவஞ்சி’ (புறம். 32; சிலப், 26. 50). ‘வாடாவஞ்சி’ (ஐடி, 28. 180). “பொற்கொடிப் பெயர்ப்படே உம் பொன்னகர்” (மணி. 26, 92) என்பனமுதலாக வெளிப்படை நயம்பெற முன்னூல்கள் கூறுவன.

வழங்கப்பெறுவதாம். இதனை “வஞ்சி கருவூர்” எனத் திவாகரத்திலும் பிங்கலந்தையிலுங் கண்ட தொடராலும்—

“தண்பொருரைப் புனற்பாயும்

விண்பொருபுகழ் விரல்வஞ்சி” (புறம். 11)

“வருபுனல் வாயில் வஞ்சி” சிறபாண். 50)

என்பன முதலியவற்றாலும், வஞ்சியென வருமிடங்களை யெல்லாம் பண்டை உரையாசிரியர்கள் கருவூர் என்ற பெயரால் விளக்கிச் செல்லுதலாலும் அறியலாகும். ஆன்பொருரை என்ற நதி, இக்கருவூர்வஞ்சியைச் சூழ்ந்தும், அதன் அலைகள் அந்நகரின் கோட்டைமதிலிற்குக்கும்படி நெருங்கியும், மணல்களைக்குவித்தும் செல்வது என்பது—

“தண்பொருரை சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான்” (சிலப். 29)

“வஞ்சிப் புரமதி லலைக்குங் கல்வென் பொருரை” (புறம். 387)

“கருவூர் முன்றறைத் தெண்ணீ ருயர்கரைக் குவைஇய தண்ணன் பொருரை மணலினும் பலவே” (அகம். 93.)

என்ற சான்றோர்கூற்றுக்களால் அறியந்தது. இவ்வான் பொருரை—ஆனி, வானி, ஆன்பொருந்தம், தண்பொருந்தம், சூதநதி எனவும் பெயர்பெறுவதாம்.

இனி, சேரர் தலைநகரான கருவூர்வஞ்சியின் பழைய அமைப்பு முன்னூல்களில் அடியில்வருமாறு சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. இம்முதாரின் கோட்டைக்கு வெளியே தேவர் கோட்டங்களும் பொதுவிடங்களும் சைனப்பள்ளிகளும் பொழில்களும் பொய்கைகளும் மிக்கிருந்ததோடு, அவ் விடங்களில் தவமுனிவரும் ஞானிகளும் கலைகள்வல்லோரும் எங்கும் நிறைந்திருந்தனர். கோட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்குடி என்ற புறஞ்சேரியில், அரண்காவல்புரியும் படையிருப்புக்களும் அந்நியவரசர் தங்குதற்கமைந்த மாளிகைகளும் இருந்தன. கோட்டையை ஆழ்ந்தகன்ற அகழி

சூழ்ந்திருந்தது. அதனிற் பலவகை முதலைச்சாதிகளும் பெருமீன்களும் நிறைந்திருந்தன. வஞ்சிமாநகருள்ளே பெருகியோடும் கழிநீரொல்லாம்முடிவில் அவ்வகழிக்கண்ணே சென்று சேர்வதாம். இவ்வகழிக்கும் கோட்டைக்கும் இடையிலே காவற்காடொன்று உண்டு. கோட்டைமதில், பகைவரை அழிக்கத்தக்க எந்திரங்கள் பலவற்றால் மாட்சிமைபெற்றிருந்தது. அதன் வாயிலானது, வேலைப்பாடு மிகுந்து, பலநிலைகள் கொண்ட கோபுரத்தோடுங் கொடிகளோடும் வெள்ளிமலையொன்று உள்கிழிந்தாற்போல விளங்கியது. இவ்வாயிலைக் கடந்துசெல்லின், கோட்டைவாயில் காக்குங் காவலாளர் நெருங்கியுறையும் வீதிகளும், மீன்விலைஞரும் உப்புவாணிகளும் கள்விற்போரும் பிட்டுஅப்பங்கள் விற்போரும் வாசனைப்பண்டம்விற்போரும் இறைச்சிவிற்போரும் வசிக்கின்ற வீதிகளும் அமைந்திருந்தன. இவ்வீதி களையடுத்து—மட்கலஞ்செய்யுங் குயவர், செம்புகொட்டிகள், வெண்கலக்கன்னூர், பொற்கொல்லர், தச்சர், மட்பாவை செய்வோர், தையற்காரர், மாலைகட்டுவோர், சோதிடர், பாணர்முதலியோர் தெருக்களும், சங்குதற்போர் இரத்தினப்பணியாளர் வீதிகளும், நாடகக்கணிகையர் வீதியும், நெல்லுப் புல்லு முதலிய கூலவகை விற்போர் தெருவும், சூதர் மாகதர் வேதாளிகர் பொதுமகளிர் தெருக்களும், ஆடை நெய்துவிற்போர் பொன்வாணிகர் இரத்தின வியாபாரிகள் வீதிகளும், அந்தணர் அக்கிரகாரமும், இராசவீதியும், மந்திரிகள்வீதியும், பல்வகை அரசாங்க அதிகாரிகள் வாழ்ந்தெருக்களும் அப்பெருநகரில் முறையே அமைந்திருந்தன. இவையன்றி, யாவரும்வந்து தங்குதற்குரிய மரத்தடிகளும், அம்பலமும், முச்சந்தி நாற்சந்திகளும், அருவியோடும் அழகிய செய்குன்றுகளும், இளமரக்காக்களும், பொய்கைகளும், அறச்சாலைகளும், பொன்னம்பலமும், தவப்பள்ளிகளும்

விளங்கின. மிகவழகாக அமைக்கப்பட்ட பௌத்தசைத்தியமொன்றும்¹ அவ்வஞ்சியினுள்ளே திகழ்ந்தது.

சேரருடைய அரண்மனையானது அம்மூதூரின் மத்தியில் பொன்மயமானதொரு சிறுமேருவைப்போலப் பிரகாசித்தது; “நெடுநிலை மேருவிற் கொடிமதின் மூதூர், நடுநின்றோங்கிய, தமனிய மாளிகை” என்பர் இளங்கோவடிகள்.² அதனுள் அத்தாணிமண்டபமும் (கொலுவிருக்கை), வேத்தியன் மண்டபமும் (மந்திராலோசனைச்சபை), மணியரங்குகளும் (நடனசாலை) பிறவும் மாட்சிமைபெற்று விளங்கின. அரசன் தன்மனைவியுடன் வசந்தகாலத்தைக் கொண்டாடுதற்கென்றமைந்த ‘இலவந்திகை வெள்ளிமாடம்’ என்னும் தனிமாளிகை யொன்றுண்டு.³ இஃதன்றி, நகர்ப்புறத்தே பொய்கைகளாலும் சோலைகளாலும் சூழப்பட்ட வேளாவிக்கோ மாளிகை⁴ என்னும் ஓர் அழகிய மந்திரமும் அமைந்திருந்தது இது ‘வேண்மாடம்’ எனவும் வழங்கப்படும்.⁵ செங்குட்டுவன் மாற்றாந்தாய்ப் பாட்டனும், பொதினிமலைத் தலைவனுமான வேளாவிக்கோமான் பெயர்பெற்றிருத்தலால், இம்மாளிகை அவன் வசித்துவந்தது போலும். இவ்வழகிய மாடம் செங்குட்டுவன்காலத்தே அந்நியவரசர் தங்குதற்கென்று உபயோகப்பட்டது. திருமால் பள்ளிகொண்டருளும் ஆடகமாடம்⁶ என்ற ஆலயமொன்றும் வஞ்சிப் பக்கத்திருந்ததாகும். இந்நகரம், சோழராஜதானியாகிய உறையூரினும் பெரியதாயிருந்தது என்பது ‘உறையூரிற்பெரிது

1. கோவலனுக்கு ஒன்பதாந்தலைமுறைப் பாட்டனான கோவலனால் வஞ்சிநகரின் கட்டப்பட்டதாக மணிமேகலையிற் கூறப்படும் பௌத்தசைத்தியம் இதுபோலும். (காதை-28. 23—31.)

2. சிலப். 28. 48—50. 3. ஷு. 25, 4.

4. சிலப். 28. 197—8. 5. புறநா. 13. 6. சிலப். 30. 51.

கருவூர்' என்ற உரையாசிரியர் கூற்றான் உணரப்படும். (தொல். சொல், 106.)

இங்ஙனம், சேரரது பழைய இராசதானியாகச் சிறப்பிக்கப்பட்ட வஞ்சியென்பது யாதென ஆராயுமிடத்து, அது, கொங்குநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றும், இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைச் சார்ந்துள்ளதுமாகிய கருவூரே¹ என்பது தெளிவாகின்றது. முன்னூல்களிற் கூறப்பட்டவாறே, இவ்வூர் ஆமிராவதிநதிக் கரையில் உள்ளதாம்; ஆமிராவதி என்பது, ஆன்பொருநையின் வடமொழிப்பெயர்; “பொற்புமலி யாம்பிரவதி யான்பொருநையெனவும் புகலுவரால்” என்பது கருவூர்ப்புராணம்² [ஆமிரம் - மாமரம்.] “வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும்...பொருநை” என்றபடி, இக்கருவூர்ப்பக்கத்து நதி “பொருநெய்” என்று பின்னோர் எழுத்திற் காணப்படுவதும் அறியத்தகும்.³ சூதநதி என்று பிங்கலநிகண்டு இதற்கொரு பெயர்கூறுவது ஆமிராவதி என்பதோடு ஒத்தபொருளுடையதேயாம்; [சூதம் - ஆமிரம்]. இந்நதி வராகமலையில் உற்பத்தியாகி மாமரச்சோலை வழியே செல்லுதலால், இப்பெயர்கள் பெற்றதென்பர். “வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும் கல்லென் பொருநை” “தண்பொருநை சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான்” என முன்னோர் அறியவாறே, இக்காலத்தும், இவ்வாமிராவதி கருவூரை

1. கர்ப்பபுரி என்பர் வடநூலார்.

2. இப்புராணம் இற்றைக்கு முந்தாறு வருஷங்கட்குமுன் உயற்றப்பட்டதென்பது, அதன் பாயிரச்செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது; இனிய வாக்குடையது; நூலாசிரியர் பெயர்முதலிய வராகங்கள் விளங்கவில்லை. இந்நூல் கூறுமாறே, பேரூர்ப்புராண முதலியனவும் ஆமிராவதியே ஆன்பொருநை எனவும், அதன்கரை நதிகைய கருவூரே வஞ்சியெனவும் தெளிவுபடக் கூறுவனவாம்.

3. செந்தமிழ், 15, 608.

யொட்டித் தென்றிசையிலிருந்து கீழ்புறமாகவோடி வடக்கே திரும்பிக் காவிரியுடன் கலக்கின்றது. இக்கருவூரே, வஞ்சி எனத் தமிழினும், வஞ்சுளாரணியம் என வடமொழியினும் வழங்கப்படுவதாம்¹; “வஞ்சுளா ரணியம் வஞ்சி கருவூர்” எனப் பது கருவூர்ப் புராணம். இதற்கேற்ப, பாடல்பெற்ற இவ்வூர்ச் சிவபிரான் “திருவானிலை வஞ்சி நாயகன்” எனவும், ஆமிராவதிக்குவடக்கே² கோயில்கொண்ட சிவபிரான் வஞ்சு ளேச்சரலிங்கம் எனவும், தென்றிசையில் நதிக்கரையிலுள்ள துர்க்காதேவி வஞ்சியம்மன் எனவும் இக்காலத்தும் அழைக்கப்படுதல் அறியத்தக்கது. இனிச் சாஸனவழியே நோக்கினும் கருவூர்க்கே வஞ்சிப்பெயருரியதென்பது தெனியப்படும். வீரகேரள மண்டலத்து வெங்காலநாட்டுத் திருவஞ்சி மாநகரமான முடிவழங்கு சோழபுரத்தில்” என அவ்வூர்ப் பசுபதீசுரர்கோயிலிற் காணும் சாஸனத்தொடரும்³ “வஞ்சி ஸ்ரீவைஷ்ணவரோம்” என அவ்வூர் அரங்கநாதப் பெருமாள் கோயிலிற் காணும் சாஸனத்தொடரும், கருவூரை யடுத்த நெருர்க்கோயிலில், குலோத்துங்கசோழன்காலத்து அமைந்த சாஸனமொன்றில்—“வெங்காலநாட்டு வஞ்சிமாநகரமான கருவூர்” என வரையப்பட்டுள்ள தொடரும்,⁴ அக்கருவூர்க்குக் காததூரத்தே உள்ள புகழூர்(புகழியூர்)க் குன்றில் அமைந்த பிராம்மி சாஸனமொன்றில் ‘கருவூர்ப்பொன்வாணிகள்’ என்றுள்ள தொடரும், அந்நகரைக் கருவூர், வஞ்சியென்று கூறுதல் காணலாம்.

1. வஞ்சிமரம் நிறைந்த காடாதலின் இப்பெயர் பெற்ற தென்பர். (வஞ்சிமாநகர், பக். 36-9.)

2. திருவானிலைப் பசுபதீசுவரர் கோயிற்குத் தென்பாலுள்ளது.

3. செந்தமிழ், தொ - 15, பக். 606.

4. An. Rep. Nos. 335, 349 of 1928.

கருவூர்க்கு வடகிழக்கே, ஆமிராவதி மணிமுத்தாநதி
காவேரி இம் மூன்றுங்கூடுந் திருமுக்கூடல் என்ற சங்கமத்
துறையொன்று உள்ளது; “வஞ்சளாடவிக்குத்-தரகுணக்-
காகவாம்பிர-வதிநதி மதிபோல், விஞ்சமா மணிமுத் தாறு
காவேரி மேவுழி மேவு மேவுதலால், எஞ்சலில் திருமுக்கூட
லென்றிசைப்ப” என்பது கருவூர்ப்புராணம்.¹ இம்முந்நதி
யின் கூடலே—

“நாடுவளம் பொழிய வுலகம் புரைஇச்
செங்குணக்-கொழுகுங் கலுழி மலிர்நிறைக்
காவிரி யன்றியும் பூவிரி புனலொரு
மூன்றுடன் கூடிய கூட-லனையை” (பதிற். 50.)

என்று செங்குட்டுவனுக்குப் பரணர் உவமித்ததாம். “மூன்
றுடன் கூடிய கூடல் என்றது, அக்காவிரிதானும் ஆன்பொரு
நையும் குடவனாகும் என இம்மூன்றுஞ் சேரக்கூடிய கூட்
டம்” என்பர் பதிற்றுப்பத்துரைகாரர். இதனால், காவிரி
செங்குணக்காக (=நேர்கிழக்காக)ச் செல்லுமிடத்து இம்முக்
கூடல் உள்ளமை பெறப்படும். மேலடியிற் கூறப்பட்ட
வாறு, நாடுவளம் பொழியும்படி உலகத்தைப் புரந்துகொண்டு
காவிரி நேர்கிழக்காக ஒழுகுவது, கொங்குநாட்டில் கரு
வூர்க்கு வடகிழக்கே சிலநாழிகைதூரத்தில் அஃது ஆமிரா
வதியுடன் கலந்தது முதலேயாகும். இதனானும், செங்குட்
டுவற்குப் பரணரால் உவமை கூறப்பட்டது, சேரர்தலைநக
ரான வஞ்சிமாநகர்க்குப் பக்கத்துள்ள முக்கூடலே என்பது
தெளியப்படும்.

1. ஆம்பிராவதிச்சருக்கம். 45.—மணிமுத்தாநதி, காவிரியு
டன் கலக்குமிடம் இப்போது மேற்கே சிறிதுதூரத்துள்ளது. முற்
ாலத்து இந்நதி ஆன்பொருநையுடன் சேர்ந்து காவிரியிற்சங்க
மித்ததுபோலும்.

இக்கருவூர்க்குக் கிழக்கே ஆமிராவதிக் கரையிலுள்ள அரசவனம் என்னும் பிரதேசத்தில் திருமால் பள்ளிகொண்டருளும் ஆலயமொன்றுண்டு என்று கருவூர்ப்புராணங் கூறுகின்றது.¹ அஃது இப்போது கருவூரில் அரங்கநாதப்பெருமாள் கோயில் என்று வழங்கப்படுந் தலமாயுள்ளது. ஆடகமாடம்² என்ற பெயருடன் திருமால் பள்ளிகொண்டருளங் கோயிலொன்று வஞ்சிப்பக்கத்துள்ளதாக இளங்கோவடிகளாற் குறிக்கப்பட்டிருப்பது, மேற்கூறிய சந்தியேயாதல்வேண்டும்³ சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர்

1. ஆம்பிராவதிச்சருக்கம்.

2. ஆடகமாடம்—பொற்கோயில்; ‘கூடலின்வா யாடக மாடம்’ எனக் களவியலுரையில் வரும் மேற்கோட்டொடரும் (83) காண்க. இதுபோலவே வெள்ளிமாடமும் உண்டு (சிலப் 25, 4).

3. இத் திருமால்கோயில் கருவூர்வஞ்சிக்குப் பக்கத்திலிருந்ததேயாம். இஃது, அக்கோயிற் சேடக்குடும்பியின் (அருச்சகன்) மகள் முற்பிறவியிலே கோவலனை அடைக்கலம்பெற்றிழந்த மாதரி என்ற இடைக்குலமகளா யிருந்தவள் என்பதைச் செங்குட்டுவனுக்கு மாடலன் விளக்குமிடத்தே—‘அற்புளஞ் சிறந்தோர் பற்றுவழிச் சேறலுண்டு’ என்னும் நியதிபற்றி—அம்மாதரி கண்ணகிபால் வைத்த காதன்மிகுதியாலும், திருமாலுக்குக் குரவையாடிய சிறப்பாலும் அப்பத்தினி ‘அஞ்சா தணுகும், வஞ்சி மூதூர் மாநகர் மருங்கில், ஆடக மாடத் தரவணைக் கிடந்தோன், சேடக்குடும்பியின் சிறுமகளாயினள்’ என்றும், அவ்வாறே கண்ணகிகோவலர்களின் தாயரும் அவ்வஞ்சிமருங்கில் அரட்டன்செட்டியின் இரட்டைப் பெண்களாகப் பிறந்தனர் என்றும் கூறிப்போந்தவாற்றாலும் (சிலப். 30, 122—140), தெய்வவுருவிற் பிரதிட்டைபெற்ற கண்ணகிக் கடவுள் தன் கோட்டத்தையடைந்த மணிமேகலையைநோக்கி “முறைமையி னிந்த மூதூரகத்தே” எனத் தான் கோயில் கொண்டது வஞ்சியே என்பதைச் சட்டிக் குறிப்பித்தலாலும் (மணிமே. 26, 63) உய்த்தறியப்பெற்றமை காண்க (வஞ்சிமா

‘ஆடகமாடம் - திருவனந்தபுரம்; இரவிபுரம்’ என்பாரும் உள்” என்று எழுதினார். ஆனால், செங்குட்டுவன், பேரார் அங்கரையினின்று மீண்டு தன்னகர்வந்து ஒரேயிரவில் சித் தஞ்செய்து அடுத்தநாட்காலே வடநாட்டிற்குப் பிரயாணித்த அவசரதருணத்தில், ஆடகமாடத்துள்ள திருமாலின் கோயிற் பிரசாதத்துடன் சிலர் வந்து அவனைக் கண்டனர் என்று சீசரவடிகள் கூறுவதை² நோக்குமிடத்து, அக்கோயில், வஞ் சியாகிய கருவூர்க்குப் பக்கத்திருந்ததாகுமே யல்லது, உத் தேசம் 150 மைலில், 2, 3-நாட் பயண தூரமுள்ள திருவனந் தபுரம் அல்லது இரவிபுரம் ஆகாவென்பது திண்ணம்; ஆத லால், மேற்கூறிய அரங்கநாதப்பெருமான்சந்நிதியே பழைய ஆடகமாடமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்துமென்க.³

தபுரம், பக். 81—5). அதனால், கண்ணகியைக் காணச்சென்ற தவந்தி முதலியோர் “மாமலை மிசையேறிக் கோமகடன் கோ ல் புக்கார்” (உரைபெறுகட்) என இளங்கோவடிகள் கூறியத ன்கு, மலைவழியை ஏறிக்கடந்து அவர்கள் வஞ்சியிலுள்ள கண்ணகி காயில் புக்கார் என்றும், ‘வென்வேலான் குன்றில் விளையாட் டயானகலேன், என்னொடுந் தோழிமீ ரெல்லாரும் வம்மெல்லாம்” என அவ்வடிகள் வாழ்த்துக்காதையிற் கூறியதற்கு “நான் (என் ணவனுடன் சுவர்க்கம்புக்க) வென்வேலான் குன்றில் வந்து விளையாடுவேன், நீங்களும் அங்கே வாருங்கோள்” என அரும்பதவு ரகாரர் எழுதியதே பொருளென்றும் அறிந்துகொள்க.

1. (சிலப். 26, 62. அரும்.)—இரவிபுரமென்பது, திருவாங் டர்ச் சீமையிலுள்ள கேரளபுரத்தைச் சார்ந்த கிருஷ்ணன்கோயில் ன்ற ஊராகத்தெரிகின்றது. (T. A. S. V. p. 116).

2. இந்துல். பக். 58.

3. கருவூர் ஸ்ரீ அரங்கநாதர்சந்நிதியை நேரிற்சென்று தரி ச்க நேர்ந்தபோது, அக்கோயில் சிறியதாயினும் பழைமையே ணப்பட்டது; கர்ப்பக்கிருகத்துள்ளே அரவணையிற் பள்ளிகொ

செங்குட்டுவன் சிவபிரான்பாற் பத்திமிகுதியுடைய
னென்பதை முன்னமே விளக்கினோம்¹. இளங்கோவழிகள்

ண்டருளும் பெருமாள் சாந்தாகாரம் உடையவரென்று விசாரணையில் தெரிந்தோம். ஆனால், கர்ப்பக்கிருத்தின் மேற்கு வெளிப்பிராகாரத்தை யாம் அடைந்தபோது, ஒரு சிறுபந்தருள் சேஷசாய யாகத் திருமாலினுருவம் வகுக்கப்பட்ட பெரிய சிலையொன்று அந்தமமாக ஆங்குக் காணப்பட்டது. அம்மூர்த்தியின் வரலாற்றை விசாரித்ததில், மடைப்பள்ளியைத் திருப்பணிக்காகப் பிரித்தபோது, பூமியின்கீழ் அவ்வழகிய சிலை அகப்பட்டுச் சிலமாதங்களே ஆயினவென்று தெரியவந்தது. இவற்றை நோக்குமிடத்து, அவ்வரவிணக்கிடந்த மூர்த்தியே செங்குட்டுவன்காலத்து “ஆடகமாடத் தரவிணக்கிடத்தோ” என வேண்டுமென்றும், எதோ காலவிசேடத்தால் அம்மூர்த்தி பூமியில்மறைந்துவிட அதற்குப் பிரதியாகச் சாந்தாகாரமூர்த்தி அக்கோயிலுள் எழுந்தருள்பண்ணப்பட்டதென்றும் கருத்தாகும். இக்கோயிலைச் சூழவுள்ள பிராமணத்தெரு வித்துவக்கோட்டிக்கரகாரம் எனக் கருவூர்ப்பக்கத்தவரால் இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருவதாம். இதனால், வித்துவக்கோடு என்பது இக்கோயிலுள்ள கருவூர்ப்பகுதிக்கு முன்பு வழங்கிய பெயரென்பது பெறப்படும். வஞ்சியின் எயிற்புறவிருக்கையை—“தேவகுலமந் தெற்றியும் பள்ளியும் கற்றவ முனிவரும் கற்றடங்கினரும், நன்னெறி காணிய தொலூர் புலவரும், எங்கணும் விளங்கிய” இடமாகச் சாத்தனார் மணமேகலையில் (26, 71—76) கூறியவாறு, தெய்வங்கட்கும் அறிஞர்கட்கும் வாழ்விடமாய்ச் சிறந்தது ஆன்பொருரைக் கரையிலுள்ள இவ் வித்துவக்கோடேயாதல் வேண்டும். [வித்துவக் கோடு—வித்துவான்கள் வாழும் நீர்க்கரை; கோடு—கரை குறள். 553] குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த வித்துவக்கோட்டுப் பதிகம் இக்கருவூர்த்திருமலைப் பற்றியதே என்பதனையும், மலையாளம் ஹில்லாவில் பட்டாம்பி ஸ்டேஷன்பக்கத்தே பாரதப்புழைக் கரையிலுள்ள திருமுற்றக்கோடு என்ற விஷ்ணுஸ்தலத்தை இவ்வித்துவக்கோடாகச் சிலர் கருதுவதற்கு இயைபு சிறிதும் இல்லையென்பதனையும் “ஆழ்வார்கள் காலநிலை” என்ற நூலின் 188—192-ஆம் பக்கங்களில் விளங்க விரித்துள்ளோம்.

வஞ்சியிலிருந்த சிவாலயத்தைப்பற்றி ஒன்றுங்கூற நேராமற் போயினும், ‘ஆனேறுயர்த்தோன்’ ‘செஞ்சடைவானவன்’ ‘உலகுபொதியுருவத் துயர்ந்தோன்’ எனத் தம் தமயனாற் பத்திசெய்யப்பட்ட சிவபெருமானைச் சிறப்பித்தலால், அப் பெருமானுக்கு ஆலயமொன்று அந்நகரில் அமைந்திருந்ததாகக்கொள்ளத் தடையில்லை. அவ்வூர்ச் சிவபிரானுக்குப் பசுபதிசுவரர் என்றுள்ள திருநாமத்துக்கியை “ஆனேறுயர்த்தோன்” எனச் சிலப்பதிகாரமும், “எருதேறி யூர்வாயெழில்வஞ்சி” எனப் பரணர்வாக்காகக் கருதப்படும் சிவபெருமான் திருவந்தாதியும் (95) கூறுதல் ஈண்டு ஒப்பிடற்பாலது. இப்பசுபதிசுவரர் ஆலயம் கருவூர்த் திருவானிலை எனத் தேவாரப்பாடல் பெற்றிருத்தலோடு, சோழர் சாஸனங்கள் பல கொண்டதாகவும் உள்ளது. காமதேனுவாகிய பசுவினாற் செய்யப்பட்ட ஆலயமாதலின் இதற்கு ‘ஆனிலை’ எனப் பெயர் வழங்கியதென்பர். இதுபற்றியே, இக்கோயிற் சிவபிரான் பசுபதிசுவரர் எனப்பட்டார். இங்ஙனம் கருவூர்க்கு ஆனிலை என்ற பெயரிருத்தல்போலவே, அவ்வூரையடுத்துச் செல்லும் ஆமிராவதிக்கு,—ஆன்பொருரை, ஆன்பொருந்தம் எனப் பசுவின் சம்பந்தமான பெயர்கள் வழங்குதல் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

இனி, வஞ்சிபை மேற்கூறிய கருவூராகக் கொள்ளாது, மலைநாட்டுக் கொடுங்கோனார் அல்லது திருவஞ்சைக்களம் என்று கருதுவாரும், அந்நாட்டு மேற்குத்தொடர்ச்சி மலை அடிவாரத்துப் பேரியாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கரூர்¹ என்று

1. திருக்கரூர் (Tiru-karur), கொச்சிக்கு வடகிழக்கே 28-மைலிலும், கோதைமங்கலத்துக்கு 3-ம் மைலிலும் உள்ள தென்றும், அஃது இப்போது பாழாயிருப்பினும் இடிந்த பல பெரிய கட்டிடங்களும் கோயிலும் உடையதென்றும் கூறுவர். (The Tamils 1800-years ago, p. 15).

கருதுவாருமெனச் சரித்திரவறிஞர் பலராயினார். இவற்றுள் முதலிற் கூறியது, உரையாளரான அடியார்க்கு நல்லார்க்கும் ஒத்தகொள்கையா யிருத்தலே வியப்புத் தருவதாம்.¹ ஆனால், இவ்விரண்டுகொள்கைகளும் ஆராயுமிடத்துச் சிறிதும் பொருந்துவனவாகக் காணப்படவில்லை. முதலாவது—திருவஞ்சைக்களம் என்பது கொச்சிக்கு வடக்கே 10-மைல் தூரத்தில் சுள்ளியம்பேரியாறு மேல்கடலிற் சங்கமமாகுமிடத்து உள்ளது. இவ்வூர், பாடல்பெற்ற பழைய சிவதலங்களுள் ஒன்று. இத்தலத்தைப்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய பதிகத்தில்—“கடலங்கரைமேன் மகோதையணியார்பொழில் அஞ்சைக்களத் தப்பனே” என்ற தொடரே பாட்டிறுத்தோறும் பயின்றுவருவதாம். மகோதை எனப்பட்ட கொடுங்கோளுரை அடுத்துள்ளதாதலால், இதனைக் “கொடுங்கோளு ரஞ்சைக்களம்” என்ப.² எனவே, அந்நாயனார் காலத்துக்கு முன்பு அத்தலத்துக்கு வழங்கி வந்த பழையபெயர் அஞ்சைக்களம் என்பதேயன்றி வஞ்சிக்களம் அன்றென்பது விளக்கமாகும். மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரினும் வஞ்சி வேருனநகரம் என்பதை—“வஞ்சியை விட்டிகலஞ்சிய கோதை மகோதை” (42) “வஞ்சியு முறந்தையு மரந்தையு மகோதையு மளிக்குமபயன் வருகவே” (63) எனக் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரும், “வஞ்சிக்கும் ஓதை மகோதைக்கும் மாமதுரை, யிஞ்சிக்குங் கொற்கைக்கும்” என்று சங்கரசோழனுலாவுடையாரும் தெளிவாக்குதல் கண்டுகொள்க. இவர்கள் கூற்றால்—மதுரையுங் கொற்கையும் முறையே உண்ணாட்டுத் தலைநகரும் கடற்கரைப்பட்டினமுமாய்ப் பாண்டியர்க்

1. சிலப். பதிகம். 3, உரை.

2. தேவாரம், சுவாமிநாத பண்டிதர் பதிப்பு, பக். 1220 பாட்டு—5.

குச்சிறந்தமை போலவே—வஞ்சியாகிய கருவூரும், மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரும் சேரார்க்குச் சிறந்தன என்பது நன்கு பெறப்படும். நல்லூர்ந்தத்தனார் சிறுபாணற்றுப் படையுள், ‘வஞ்சியும் வறிதே’ ‘மதுரையும் வறிதே’ ‘உறந்தையும் வறிதே’ எனவும், நக்கீரனார் 93-ம் அகப்பாட்டில் ‘சோழர்...உறந்தை’ ‘வழுதிகூடல்’ ‘கோதை திருமாவியனகர்க் கருவூர்’ எனவும் மூவர்தலைநகரங்களையும் ஒருசேர அமைத்துக் கூறியது, அவை உண்ணாட்டீர்கள் என்பது விளங்கவே என்க. வஞ்சி கடற்கரையதாயின், ‘தொண்டியங் கானல்’ ‘கடல்கெழுமாந்தை’ என்றவாறு ‘வஞ்சியங் கானல்’ எனக் கடல்வளத்துக்குரிய அடைகொடுத்து நூல்கள் குறிப்பிட ஒருபோதுந் தவறு. அவ்வாறு ஒரு குறிப்பும் நூல்களிற் காணப்படாமை மட்டுமன்றி, அதற்குமாறாக ‘வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவின்’¹ ‘வஞ்சி...பொருநரை மணலினும் ஆங்கட், பல்லூர் சுற்றிய கழனி, யெல்லாம் விளையும் நெல்லினும் பலவே’ (புறம். 387) எனச் சேரர்தலைநகர் முல்லை மருதவைப்புக்களின் இடையிலுள்ளது என்பதே தெளிவாகக் கூறப்படலுங்காண்க. ஒருபக்கமுழுதும் கடற்கரையைக் கொண்டுள்ள கொடுங்கோளார், கழனியெல்லாம் விளையும் பல்லூர் சுற்றியதாகாமை தேற்றமாம். இதுபற்றியே—“வருபுனல்குழ்தரும் வஞ்சியார்கோமான்” ‘வருபுனல் வாயில் வஞ்சி’ என நதிக்கரையூராகவே சேரர்தலைநகரைச் செங்குட்டுவன்காலத்து முன்னோர் குறிப்பிட்டதூஉம் என்க. அத்தலைநகர் கடற்பக்கத்ததன்று என்பது வருபுனல் என்பதனால் நன்கு பெறப்படும்; வருபுனல்—நதி (திவா.) “வருபுனல் வையை”² “வருபுனற் கற்சிறை”³ “இருபுனலும் வருபுனலும் (குறள்-737) என்ற சங்கநூல்வழக்குங் காண்க.

1. இறையனார் களவியலுரை மேற்கோள், பாட். 160.
2. சிலப். 14, 72; 30, 108.
3. மதுரைக்காஞ்சி. 725.

இனி, இந்திரவிழாவை மறந்ததனால் புகார் கடல்கொள்ளப்பட்டதெனவும், அதுபற்றி அங்கிருந்த கிள்ளிவளவன் அப்பட்டினத்தை விட்டோடினன் எனவும், அறவணவடிசனும் மணிமேகலையின் தாய் மாதவி முதலியோரும் அக்கடல்கோளால் வருந்தாமல் வஞ்சியுட் புக்காரெனவும் சாத்தனாகூறுவர்.¹ ஓர் ஊரைக் கடல்கொள்ளும்போது அதற்கஞ்சி அவ்வூரை விட்டோடுவோர், கடல்கோளுக்கு எட்டாதென்று தாம் தெரிந்துகொண்ட அகநாட்டீர்கட்கே சென்றெடுங்குவரன்றி, அவ்வச்சத்துக்கே காரணமான பிறிதொரு கடற்கரையூரைப் பின்னும் அடைந்தனர் எனல் மக்களியல் புக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கும் சிறிதும் இபைவதன்றும். அதனால், கடற்சம்பந்தமில்லாததும், சோணாட்டை அடுத்ததுள்ளதுமான வஞ்சிக்கே அவர்கள் சென்றனராதல் தெளியப்படும். அவ்வஞ்சி கொங்குநாட்டு ஆன்பொருநைக் கரையிலுள்ள கருவூரே என்பது கூறவும் வேண்டுமோ? இங்ஙனம் சேரர்தலைநகரம் கடற்கரைத் தொடர்பில்லாதிருந்ததை நேரில் அறிந்தே, 2-ம் நூற்றாண்டினரான தாலமி (Ptolemy) என்ற யவனாசிரியர் தாமெழுதிய பூகோள நூலில் 'கேரள பதிகளுடைய தலைநகர் கருவூர்' என்று கூறி, அதனைத் தாம் கூறிய கடற்கரையூர் வரிசையில் ஒன்றாக அமைக்காது, உள்நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றாகவே கூறுவாராயினர் என்பது அறியத்தகும்.² பழைய ரோம சக்கரவர்த்திகளான ஆகஸ்டஸ் (Augustus), டைபீரியஸ் (Tiberius), கிளாடியஸ் (Claudius) முதலியோர் நாணதங்கள் இக்கருவூரின் கண்டெடுக்கப்பட்டவற்றாலும்³ இத்தலைநகரின் பழைமைபெருமைகள் நன்கு விளங்கக்கூடியன.

1. மணிமேகலை, 25. 201—6.

2. The Tamils 1800 years ago.

3. Gazetteer of Trichinopoly District, p. 260.

ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் மேற்குமலைத் தொடர்ச் சிவையடுத்துப் பேரியாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கருரே சேர்தலைநகரான வஞ்சியாதல் வேண்டுமென்றும், அக் கொள்கைக்கேற்பப் பேரியாறே தூல்களிற் கூறப்பட்ட ஆன் பொருநரையாதல் வேண்டுமென்றும் ஒரு புதிப கொள்கையைக்கூற, அதனைச் சரித்திரவறிஞர் சிலர் பின்பற்றுவாராயினர். இக் கொள்கைக்கு அன்றோர்கண்ட ஆதாரமெல்லாம், கருஆரென்ற பெபரொற்றுமை யொன்றைத்தவிர, வேறு இல்லை. ஆனால், அவர் குறிப்பிட்ட ஊர்க்கோ திருக்காரியூர் என்பதே பழம்பெயராகக் கேரளோற்பத்தி கூறும்.¹ அதனால் கருஆரோடு அதனை இயைபுபடுத்தல் ஏற்படையதன்றும். இனி, வஞ்சியிலிருந்த செங்குட்டுவன் 'மஞ்சகுழ்சோலை மலைகாண்குவம்' என்று தன் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டும் பேரியாற்றை அடைந்தானென்று முன்னமே சொன்னோம். இதனால், மலைவளமில்லாததோர் இடத்தே அவன்தலைநகர் அமைந்திருந்ததாதல் வேண்டுமன்றோ? மேற்குமலைத் தொடரின் அடிவாரத்துள்ளதாகப் பிள்ளையவர்கள் குறித்த ஊரே செங்குட்டுவன் தலைநகராயின், மலைவளங்காண்டல் வேண்டி அவன் பேரியாற்றங்கரை சென்றுவந்தானென்று சிலப்பதிகாரங் குறிப்பதில் வியப்புத்தான் என்னை? இதனால், வஞ்சியென்பது ஆமிராவதி அல்லது ஆன்பொருநரைப் பக்கத்ததும், வளமுள்ள மலைத்தொடரைத் தன்பக்கத்துடையதாகாததுமான கருஆரேயாதல் திண்ணமென்க. இங்ஙனமாயின், இக்கருஆரிலிருந்து செங்குட்டுவன் பிரயாணித்த பேரியாற்றங்கரை உத்தேசம் 100-மைல் தூரமுடையதாகல்வேண்டும். இவ்விடத்தே ஓர் ஆசங்கை சிலராற் கூறப்படுகின்றது. அஃதாவது—மலைவளங் காணச்சென்ற

1. 'திருக்காரியூர்ப் பொன்மண்டபத்து' என்பது அதனுள் வருந்தொடர் (வஞ்சிமாநகர். 163)

‘செங்குட்டுவன் 100-மைல் பிரயாணித்தவனாயின், அந்நெடும் பிரயாணத்தில் அவன் இடையிற்றங்கியே சென்றிருத்தல் வேண்டும்: அங்ஙனஞ் சென்ற செய்தியை அடிகள் குறிக்கவில்லையாதலால், அரசன் சென்றுவந்த பேரியாற்றங்கரை அவன் தலைநகர்க்கு அணித்தாதல் வேண்டும்—என்பதாம்; இக்கருத்துக்கு “அரசனும் உரிமையும் மலைகாண்குவம்” என்றுவந்து சுண்டஅன்றே வஞ்சி புகுந்தமையானும்” என அடியார்க்குநல்லார் எழுதியதை ஆதாரமாக அவர் காட்டுவர். ஆனால், செங்குட்டுவனது நீண்ட யாத்திரையைக் கூறுமிட மெங்கும் அவன் இடையிற்றங்கிய விவரத்தையும் இளங்கோவடிகள் கூறிச்செல்லும் இயல்புடையரோ எனின், இல்லை. இதற்கு நீலகிரியினின்று செங்குட்டுவன் கங்கைக்கப்பால்வரை சென்றுவந்த நெடும்பிரயாணத்தை அடிகள் மிகச் சுருக்கிக்கூறிச் செல்வதே தக்க சான்றாகும். அன்றியும் வஞ்சியாகிய சுருஷுருக்கும் பேரியாற்றங்கரைக்கும் நெடுந்தூரமுண்டென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தே மற்றொரு சிறந்த சான்றுமுண்டு; இளங்கோவடிகள் தம் தமயனது பேரியாற்றியாத்திரையை வருணிக்குமிடத்தே, ‘இந்திரன் விளையாடிமகிழ்வதைவிரும்பி, இன்பந்துய்த்தற்குரிய பொருள்களை யெல்லாம் அமைத்து அவற்றை ஒருநூற்றுநாற்பது யோசனைதூரம் விரிந்த யானைகளின்மேலேற்றிக்கொண்டு தன் பெரும்பரிவாரங்களுடன் சென்றது போலச் சென்றான்’ என்கிறார்.¹ ஈண்டு ‘ஒருநூற்றுநாற்பது’ என்னுந்தொடர், இந்திரனது யானைப்பரப்பின் தூரத்தைக் குறிப்பதுபோலவே, செங்குட்டுவனது யானைப்பரப்பின் மிகுதியையும் குறிப்பதென்னத் தடையில்லை. எனவே, அவனது பயணமுந் தூரமுடையது எனக் குறிப்பிடப்பட்டபடி

யாம். இன்றேல், நூற்றுநாற்பதென்ற எண்ணை இளங்கோவடிகள் கூறுவதற்குத் தக்ககாரணம் வேண்டுமன்றோ? அதனால், செங்குட்டுவன் சென்றுவந்த பேரியாற்றங்கரை ஒருநாளிலே தன் தலைநகர்க்குத் திரும்பிவரக்கூடிய அவ்வளவு சமீபத்தது அன்றென்பது விளக்கமாம். ஆகவே, பண்டங்களும் பரிவாரங்களும் அளவுகடந்து அவ்வரசனுடன் சென்றதற்கேற்ப, அவன் சிலமாதமேனும் அங்கேதங்கி இன்பந்துய்த்துவந்தவன் என்பதன்றிச் சில நாழிகையிருந்து உடனே திரும்பியவனென்பது பொருந்துவதன்று. வஞ்சியைக் கொடுங்கோளுராகவே கொள்ளுமிடத்தும், அக் கொடுங்கோளுர்க்கும் பேரியாற்றுக்கும்—கருஆர்க்கு அவ்வாற்றோடுள்ள தூரத்தினும்—அதிக தூரமுண்டு என்பது தெரியலாம். அதனால், அடியார்க்குநல்லார் கருதியவாறு, பேரியாற்றுக்குச் சென்றவன்றே செங்குட்டுவன் வஞ்சிபுகுந்தான் என்பது, அச்சேரனது இன்பந்துய்க்கும் நோக்கத்துக்கும் இடவமைதிக்கும் சிறிதும் ஏற்புடைத்தாகாமை கண்டுகொள்க.

இனி, பேரியாற்றுக்கே, ஆன்பொருரை என்பது பெயராம் என்று, தாங்கொண்ட கொடுங்கோளுர்த் தலைநகர்க்கேற்பக் கருதுவார் பிறர். பேரியாற்றங் கரையிலே வஞ்சி புள்ளதென்று நூல்கள் ஓரிடத்துங் கூறுமையாலும், ஆன்பொருரைக் கரையிலே அஃது உள்ளதாகக் கூறுதலாலும் அவ்விரண்டு யாறுகளும் வேறுபட்டவை என்பது திண்ணம். சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியரும்—‘பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்றடைகரை’² என்றவிடத்து, பேர்

1. அறுபதின்காத தூரம் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப். பதிகம் 3, உரை.)
2. சிலப். 25, 22.

யாறு—ஓர் யாற்றின் பெயர்' என்றே எழுதினார். ஆன் பொருளையே பேர்யாறையின் 'பேர்யாறு பொருளைக்கு ஒரு பெயர்' என்று எழுதுவான்றோ? காவிரிப் பேரியாறு (அகம். 181) வையைப்பேரியாறு (சிலப். பக். 512) 'சுள்ளியம்பேரியாறு' (அகம். 159) என்பனபோல, காவிரியுடன் கலக்கும் உபநதியாதல்பற்றி ஆன்பொருளையே பேரியாறு என முன்னோர் வழங்காமையும் அறிக. இனி, பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும்,¹ பழனித்தலபுராணமுடையாரும்², ஆன்பொருளை கருவூர்ப்பக்கத்தே காவிரியுடன்கலந்து கீழ்கடலிற் கூடுவதைக் கூறி, அதனின் வேறாக மேல்கடலிற் புகும் பேரியாற்றைக் குறிப்பிட்டுப்போந்தமை காணலாம். பேரியாற்றுக்குச் சுள்ளி யென்பது பழம்பெயரென்பதும், அது கடலுடன் கலக்குமிடத்து அமைந்ததாகக் கூறப்படும் ஊர், முசிரி என்பதும் முன்னூல்களால் அறியப்பட்டவை.³ அதனால், அம்முசிரியிருந்தவிடத்தில் பிற்காலத்துத் தோன்றிய பட்டினமே கொடுங்கோளூர் என்பதும், அது வஞ்சியாகிய கருவூருடன் எவ்வகைத் தொடர்பும் உடையதன்று என்பதும், கொடுங்கோளூர்ப் பக்கத்தே கடலிற்சங்கமிக்கும் பேரியாறும், கருவூர்ப்பக்கத்தே காவிரியுடன் கலக்கும் உபநதியாகிய ஆன்பொருளையும் முற்றும் வேறு பட்டவை என்பதும் தெளிவாதல் கண்டுகொள்க. கொடுங்கோளூர்ப் பிரதேசத்துக்கு முயிரிக்கோடு⁴ என்ற சாஸன

1. பதிற்றுப். 50, உரை.

2. வஞ்சிமாநகர். பக். 56.

3. "சுள்ளியம் பேரியாற்று...வளங்கெழு முசிரி" (அகநா. 149.) [முசிறி, முசுறி என்றும் எழுதுவர்.]

4. Inscriptions of the Madras Presidency, p. 1691. 'முசிரிக்கோட்டு அஞ்சுவண்ணம்' என்ப. (வஞ்சிமாநகர். பக். 56)

வழக்குண்மையால், கொற்கையின் ஸ்தானத்தில் காயற்பட்ட
உனம்பின்பு தோன்றினாற்போல, பழையமுசிரியின் ஸ்தானத்
தில் பிற்பட்டுத் தோன்றியதே மகோதை என்ற அவ்வூர்
என்பது தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு சேரரதுவஞ்சி அதன்
பக்கத்தோடும் யாற்றால் தெளியப்பட்டவாறே, அதனையடுத்
துள்ள மலையாலும் தெளியப்படும்

“குடையலர் காந்தட்டன் கொல்லிச் சுனைவாய்
தொடையவிழ் பூங்குவளை குடான்—புடைதிகழும்
தேர்திரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்
போர்திரிற் போந்தையாம்” (புறப். வெண்பா.)
“கொல்லிப், பெருவாய் மலவாடு பசும்பிடி மகிழ்ந்து

*

*

*

ஒடுங்கீ ரோதி யொண்ணுத லணிசொள்” (பதிற்-9, 1)

என வரும் முன்னோர்வாக்கால், கொல்லி மலையில் அன்ற
லர்ந்த குவளைமுதலிய பூக்களை அணிந்து மகிழும்படி, சேர
னும் அவன் தேவியும் தம் தலைநகரில் வாழ்ந்துவந்த செய்தி
தெரியலாம். இஃது, அவர்கள் வாழும் வஞ்சி அக்கொல்லி
மலையை அடுத்துள்ள தென்பதனைப் புலப்படுத்தத் தடை
யில்லை. இத்தகைய அணிமைநிலை, கொல்லிக்கு 300 மைலில்
உள்ள கொடுங்கோனூர்க்குச் சிறிதும் இயையாமை கண்டு
கொள்க. இவ்விையாமைகன்பற்றிக் கொங்குநாட்டிலே
உள்ள கொல்லிமலையையும் ஆற்றையும், தங்கள் கொள்கைக்
கேற்ப, மேல்கடற்கரையிற் கொண்டுபோய் நாட்டிவிடப்
பெரிதும் முயன்றார் பிறர். அவர்செய்கை பெருவியப்புக்கு
உரியதாம். இனி, வஞ்சியாகிய கருவூர் சோனாட்டெல்லையை
அடுத்துள்ள தலைநகரேஎன்பது, ‘இவனியாரென்குவையா
யின்’ என்ற புறப்பாட்டால் (13) நாட்டப்படுவதாகும்.¹

1. வஞ்சிமாநகர் என்ற நூலிலே, கொல்லிமலையும் (பக்.
138-9; 143—5), சோனாட்டெல்லையும் (பக். 27—30) சேரர்

இனி, மதுரை, உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பனபோல, கருவூர்என்பதே சேரர்தலைநகர்க்கு உலக வழக்கினும் வழங்கும் பெயராம். இது, சோழரால் வஞ்சி முற்றப்பட்டவிடத்தும் எறியப்பட்டவிடத்தும் அவற்றைக் கூறும் புறப்பாடல்களின் கீழ்க்குறிப்பில்—“கருவூர் முற்றி யிருந்தானே” (36) “கருவூர் எறிந்தானே” (373) எனக் கூறப் படுதலாலும், அவற்றுக்குரிய பாடல்களிலே வஞ்சியென்று பாடப்படுதலாலும், பழைய உரையாசிரியர் பலரும் வஞ்சி என்பதற்குக் கருவூரென்றே உரையெழுதிச் செல்லுத லாலும்² விளக்கமாம். இதுபற்றியே வஞ்சிகிழார், வஞ்சிப் பூதன் என்பனபோலச் செய்யுள்வழக்கிற்குரிய சேரர்தலை நகர்ப்பெயரால் புலவர்கள் விசேடிக்கப்படாது, கருவூர் கிழார், கருவூர்ப்பூதன் என்றற்போல உலகவழக்கிற்குமுரிய அந்நகர்ப் பெயரால் அவர்கள் விசேடிக்கப்படலாபினர்³ என்க. கூடற்சாத்தனார், கோழி மருத்துவன் தாமோதர னார், புகார்க் காவிரிக்கண்ணனார் எனப்படாது, மதுரை உறையூர் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற உலகவழக்கிற்குமுரிய பெயர்களால் அன்னோர் வழங்கப்பட்டிருப்பதும், மேற்கூறிய காரணம்பற்றியேஎன்பது எளிதில் உணரப்படும். இங்ஙனம்

தலைநகரான வஞ்சிக்கு அணிமையில் உள்ளன என்பதனை, மகா வித் வான்-ஐயங்காரவர்கள் விளங்க விரித்துரைத்தல் அறியத்தக்கது.

2. சிலப். 25, 178—80, அரும் ; புறநா. 11, 32. 39, உரை; திவாகாரம், பிங்கலந்தை.

3. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன், கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத் துப் பூதநாதன், கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார், கருவூர் ஒத்தூனி, கருவூர்க் கதப்பிள்ளை, கருவூர்ப் பவுத்திரன், கருவூர்க் கோசனார், கருவூர்ப்பூதன்மகனார் எனப் புலவர் வழங்கப்படுதல் காண்க. இவ் வாறே மதுரை உறையூர் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற தலைநகர் கட்டுரிய புலவரின் பெயர்களைத் தொகைநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

செய்யுள் வழக்கிற்குரிய வஞ்சிப்பெயர், மேல்கடற்கரையில் உள்ள மகோதையாகிய கொடுங்கோளுக்கு உரியதென்பதே முன்னோர் கருத்தாயின், மகோதைகிழார் கொடுங்கோளுர்ப் பூதனார் என்பனபோல ஒருபுலவரேனும் விசேடிக்கப்படல் வேண்டுமன்றோ? கொடுங்கோளார் என்றபெயர் சங்கத்துச் சான்றோர்க்குச் சிறிதும் தெரியாததொன்றும். அதற்குக் கருவூர் என்ற பெயர்வழக்கோ யாண்டும் காணப்படாதது. கொடுங்கோளுரை அடுத்திள்ள அஞ்சைக்களத்தை வஞ்சிக் களம் என்று மயங்கி ஒருராகக் கொண்டதனால் உண்டான தடுமாற்றமே, முசிரியின் ஸ்தானத்தில் பிற்காலத்துத் தோன்றிய அவ்வரைப் பழையவஞ்சியாகக் கருதுவதற்கும், அக்கருத்துக்கேற்ப வேறிடங்களில் அமைந்த நதி மலை முதலியவற்றை அவ்வூர்ப்பக்கத்தே நாட்டுதற்கும் காரணமாயிற்று. நாட்டமுயன்றும், மேற்கூறியவாறு வஞ்சிக்கு வழங்கிய கருவூர் என்ற உலகவழக்குப்பெயர் கொடுங்கோளுர்க்கு இயையாமற்போனது இரங்கற்பாலது.¹

இனிச் செங்குட்டுவனது வடயாத்திரையில், அவன் சேனைவெள்ளஞ் சென்றதைக் கூறுமிடத்து “வஞ்சிநீங்கித் தண்டத் தலைவருந் தலைத்தார்ச் சேனையும், வெண்டலைப் புணரியின் விளிம்புசூழ் போத” என இளங்கோவடிகள் பாடி

1. “செந்தமிழ் நிலஞ்சேர்” என்ற தொல்காப்பிய சூத்திர வுரையுள்—“செந்தமிழ் நிலமாவது—வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின்தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்கு மாம் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓரிலக்கணங் காணமையானும், வையையாற்றின் தெற்காகிய சொற்கையும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ்திரிநிலமாதல் வேண்டுமாதலானும் அஃது உரையன்றென்பார் உரைக்குமாறு” எனத் தேய்வச்சிலையார் என்ற பழைய உரையாசிரியர், கொடுங்கோளார் கருவூரினும் வேறுனதென்ற தெளிவாக்குதலுங் காண்க.

யதுகொண்டு¹ வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ணது என்று கருதுவார் சிலர்; அது பொருந்தாது. சேனையின் பரப்புமிகுதியை இவ்வடிகள் சிறப்பித்தபடியேயன்றிப் பிறிதன்றும். வஞ்சி கடற்கரையதாயின், அங்கிருந்த தானைகளின் பெருக்கைக்கூறவந்த அவ்விடத்தே, அவை கடற்கரையின் விளிம்பைச் சுற்றிச் சென்றது என இளங்கோவடிகள் கூறியதில் பெருமையும் வியப்புமில்லை என்க. அதனால் “மலைமுதுகு நெளிய நிலைநாடதர்பட’ என அடுத்ததுக்கூறியமுறையே உயர்வு நவீற்சியாக இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்தபடியேயன்றி வேறன்று என்பது தெளிவாம். இனிச் செங்குட்டுவன் வடநாட்டினின்று திரும்பிவரும்போது நால்வகைநிலத்தாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிகளைக் கூறுமுறையில்,² நெய்தனிலமாக்கள் செய்தியும் கவிமரபுக்கேற்பக் கூறப்பட்டவாறன்றிக் கடற்கரைச் சம்பந்தம் பற்றியது அன்று என்பதும் அறியத்தக்கது. இவ்வாறே, “அருங்கலஞ்சமந்து...வஞ்சி முற்றத்துத்... திறை சுமந்து நிற்குந் தெவ்வர்”³ என்பதனுள்—கலம் என்பதற்கு மரக்கலம் எனக்கொண்ட பிறர்கருத்தும் பொருத்த மற்றதென்பதும், அணிகலமே அதன் பொருளென்பதும் அவ்வடிகளின் பழைய அரும்பதவுரையால் தெளியத்தக்கன.⁴

இனிப் பராசரன் என்னும் அந்தணன் சேரனிடம் பரிசில்பெறவிரும்பிச் சோணாட்டினின்றும் அவனகர்நோக்கிச் சென்றதைக் கூறுமிடத்து—“காடு நாடு மூரும் போகி, நீடு நீர் மலயம் பிற்படச் சென்றாங்கு” என்றும், பரிசில்பெற

1. சிலப். 26. 80—81.

2. சிலப். 27. 220—251.

3. ஷு. 25. 33—36

4. இவற்றின் விரிவெல்லாம் ‘வஞ்சிமாநகர்’ என்ற நூலின் 70—73-ஆம் பக்கங்களிற்காணும் நுணுகிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிற் கண்டுகொள்க.

றுத் திரும்புகாலையில் பாண்டிநாட்டுத் திருத்தங்காலூரில் அவ்வந்தணன் தங்கினான் என்றும் இளங்கோவடிகள் கூறுவர்;¹ இதுகொண்டு சேரர்தலைநகர் மலையாளக் கடற்கரையதாகும் என்பாருமுண்டு; அதுவும் பொருத்தமன்று. சேரர் கிளையினர் கடன்மலைநாட்டினும் ஆட்சியுரிந்துவந்தவர் என்பதை முன்னரே கூறினோம்.² மேற்குறித்த பராசரனாற் பரிசில்விரும்பி அடையப்பட்ட சேரனை—“வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்தவன்” என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். இவன், பாலைக் கௌதமனாரைக் கொண்டு பத்துப்பெருவேள்வி நடப்பித்து முடிவில் அவர் சுவர்க்கம் புகும்படிசெய்த பல்பாணச்செல்கெழு குட்டுவனாவன். செங்குட்டுவனுக்கு இச்சேரன் சிறியதந்தை என்பது மேலே விளக்கப்பட்டது.³ கண்ணகிவழக்கைக் கேட்டு உயிர்தீத்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்காலத்தவன் இச் செல்கெழு குட்டுவன் என்பது அப்பராசரன்செய்திகளாக இளங்கோவடிகள் பாடியவற்றினின்று தெரியலாம்.⁴ ஆகவே, காலமும் ஒற்றுமைப்படுதல் காண்க. இக்குட்டுவன் ஆண்டதேசம் குட்டநாடு என்பது இவன்பெயரால் பெறப்படும். படவே, அவன் தலைநகரும் அந்நாட்டதே என்பது தானே அமையும். இவற்றால் உள்நாட்டதான வஞ்சிமாநகர்க்கு உரிய தன்று பராசரன் சென்றுவந்த மார்க்கம் என்பது கண்டு கொள்க.

சேரார்க்குக் கடன்மலைநாடாகிய மலையாள தேசத்தினும் ஆட்சியுரிமையுண்டாயினும், அந்நாடொன்றே சேர

1. சிலப். 23, 60—84.
2. இந்துல், பக். 20.
3. ஷட. பக், 12.
4. சிலப். 23. 85—132.

மண்டலம் அன்று. அதுவே சேரநாடாகக் கொண்டமை பற்றியே, அவர்தலைநகரும் அங்குள்ள கடற்கரையூராதல் வேண்டுமென்று பிறர்கருதற்கு இடமுண்டாயிற்று. முன்பு யாங் கூறியவாறு, கொங்குநாடு சேரார்க்குச் சிறந்த பூமி என்று முன்னூல்கள் முழங்குவதை அறிந்துகொள்ளுமிடத்து, சங்கநூல்வழக்கியாவும் இணங்கத் தடையில்லை. கொங்குநாட்டைச் சிறப்பாக உடைமைபற்றியே 'கொங்கர்கோ' எனச் சேரார்க்கு ஒருபெயரை நிகண்டுகளும் முன்னூல்களும் வழங்குவனவாயின. பூழியன் குட்டுவன் என்பனவும் பூழிநாடு குட்டநாடுகளுடைமைபற்றி அவ்வரசர்க்கு வந்த பெயர்களாம்.¹ பிற்காலத்துவிளங்கிய சேரவேந்தரும் திருமால்படியாருமாகிய குலசேகரப்பெருமானும் தம்மைக் கொங்கர் கோன்² என்று கூறிக்கொள்ளுதலும், "சேரர் கொங்கு வைகாடூர் நன்னாடு" எனப் பழனிப் பிரதேசத்தைச் சேரார்க்குரிய கொங்குநாட்டுள்ளதாகவே அருணகிரிநாதர் பாடுதலும்³ 'கொங்கன் (சேரன்), பாண்டியன், சோழராஜன்' என்றே கேரளோற்பத்தி என்னும் நூல் கூறுதலும்⁴ அறிக. தெய்வப்புவரான பொய்கையார்—"கொங்கரையட்ட களத்து" 'வஞ்சிக்கோ வட்டகளத்து'⁵, எனவும், திருமங்கையாழ்வார் 'தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன்'⁶ எனவும், குலசேகராழ்வார் "கொங்கர்கோன்...கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன்"⁷

1. பதிற்றுப். 90, 25—27.

2. திவ். பெருமாள் திருமொழி, 3, 9.

3. திருப்புகழ். 100.

4. வஞ்சிமாநகர், பக்-161

5. களவழி, 14, 39.

6. திவ். பெரியதிருமொழி, 6, 6, 6.

7. திவ். பெருமாள். 3, 10.

எனவும் கொங்குநாடும், அந்நாட்டு வஞ்சிகளும், கொல்லிமலையும்,¹ சேரர்க்கே உரிமையானவை என்று மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தலும் அறியத்தக்கது. இங்ஙனமாதவினன்றோ, சேரர்க்கு உரியனவாகப் பண்டைநூல்கள் கூறும் மலை நதி யூர்களிற்பலவும் இக்கொங்குநாட்டே அமைவனவாயின? கொல்லிமலை அந்நாட்டுள்ளமை முன்பே விளக்கப்பட்டதாம். அதுபோல, அயிரை என்ற பெருமலையொன்றும் சேரர்க்குச் சிறந்ததாகும். இதுவே—‘நேருயர் நெடுவரை யயிரை’ (21) ‘அயிரை நெடுவரைபோல’ (70) எனப் பதிற்றுப்பத்திற் புகழப்படுவது. இது பழனிப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்த ஆனைமலைத்தொடர்களுள் ஒன்றும். இம்மலையிற் கோயில்கொண்ட கொற்றவை, சேரர் குலதெய்வமாய் அவ்வாற் குருதிப்பலியிட்டு வணங்கப்பட்டு வந்தவளென்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறும் (79, 88, 90). செங்குட்டுவன் மலை வளங்காணச்சென்று தங்கிய—‘பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்றடைகரை’ இவ்வயிரைமலையில் உண்டாகும் பொன்னானி நதக்கரையையாம். இளங்கோவடிகள் இம்மலைவளத்தைச் சிறப்பிக்குமாறே—

“மாதோ ருறையு முலகமுங் கேட்ப

இழுமென விழிதரும் பறைக்குர லருவி

முழுமுதன் மிசைய கோடுதொறுந் துவன்றும்.

அயிரை நெடுவரை” (பதிற். 70)

1. ‘கொல்லிகர்க்கிறை’ என்று குலசேகராழ்வார் தம்மைக் கூறுதலால் (பெருமாள், 6, 10) கொல்லிகாவலன் என்பது கொல்லியென்ற நகரைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ‘கொல்லிக்கண்ணன்’ என்ற பழைய புலவர்பெயரால் (குறுந். 34,) அப்பெயர் பெற்ற ஊரொன்று உள்ளமை காண்க.

எனக் கபிலரும் இம்மலையருவியொன்றன் பேரொலியைச் சிறப்பிப்பர். இன்றும் அச்சிறப்பின்படியே, அயிரையாகிய ஐவர்மலையின் அருவிவீழ்ச்சியொன்று உள்ளதாம்.¹ இம்மலையில் உண்டாகும் பொன்னுனி என்ற நதப்பெயரோடு ஒத்த வடமொழிப்பெயர் பூர்ணவாகினி என்பது. பேரியாறு என்பதும் பூர்ணவாகினி என்பதும் ஒருகருத்துடையனவேயாம். இது, தான் உற்பத்தியாகும் மலையின் பெயரால், அயிரை எனவும் வழங்கப்பெறும்.² இந் நதத்துக்குப் பேரியாறு என்றபெயர் பண்டும் வழங்கிவந்ததென்பது, “தெய்வத்துக்கூட்ட முன்னிய புனன்மலி பேரியாறு” என வரும் பதிற்றுப்பத்துத் தொடரால் (38) தெரியலாகும். “அத்தெய்வம் (கொற்றவை)³ கூடியுறைதலையுடைய அயிரை மலையைத் தலைபாகக்கொண்டு ஒழுகப்பட்ட யாறு” என்பது இத்தொடரின் பழைய உரையாதலும் காண்க. மலையாளத்துக் குடகடலிற்கலக்கும் யாறுகளில் இதுவே பெரியதும், ‘உருகெழு மரபி னயிரை’ ‘பெருமலை விலங்கிய பேரியாறு’ என்றும், வறனுறு கோடையினும் இருகரையினும் பெருகி

1. இவ்வருவி ‘அற்றமாங்கனிபொருந்தல்’ எனப்படும். இவ்வருவிநீரே ‘பொருந்தல்’ என்ற பெயருடன் சண்முகநதியிற் கலக்கின்றது.

2. ‘அயிரை மண்ணி’ என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு (28, 146-6), “அயிரை-ஓர் யாறு; அதிலே குளித்து” என்று பொருளுெழுதினர்; அரும்பதவுரையாசிரியர்.

3. இக்கொற்றவையை அப்பக்கத்தார் திரௌபதை யம்மனாகக் கொண்டு வழிபடுகின்றனர் என்று தெரியவருகின்றது. அயிரை மலை ஐவர்மலை (பாண்டவர்மலை) ஆயினமையின், அதற்கேற்ப, அங்குவாழங் கொற்றவை அவ்வைவர்தேவியாகக் கருதப்பட்டன என்றே தோற்றுகின்றது.

யழியும் பெருநீர் உடையதென்றும் (பதிற் - 43), கழனி
 னே விளைவிப்பதென்றும் நூல்கள் சிறப்பிக்கப்பட்டவற்று
 க்கு ஏற்ற நதமுமாக உள்ளது. இவ்வாற்றைப் பேர்யாறு
 என்றே மக்கள் வழங்கிவந்தனர் என்பது ஆணைமலைக் கைபீது
 முதலியவற்றாலும்¹ அறியப்படுகின்றது. இத்தகைய யாற்
 றை உற்பத்திசெய்யும் அயிரைமலை, இக்காலத்தே ஐவர்மலை
 எனத் திரிந்து வழங்குவதோடு, இதன்சாரற் பகுதியொன்று
 முன்பு சைனர்க்குச் சிறந்த தலமாகவும், சாஸனங்கள் பல
 கொண்டதாகவும் உள்ளதாம்.² செங்குட்டுவன் மலைவளங்
 காணச்சென்று தங்கிய பேரியாறு கொடுங்கோனூர்ப் பக்கத்
 தே குடகடலுடன் கலப்பதும், சூர்ணை என வடமொழியி
 னும் சுள்ளி எனத் தமிழினும்³ வழங்கப்படுவதுமாகிய பேரி
 யாறாக இதுவரை கருதப்பட்டதாயினும், மேற்கூறிய அயி
 ரைப் பேரியாறாகவே கருதற்குப் பொருத்தம் பெரிதும் உள்
 ளதென்பர்.⁴ (வஞ்சிமாநகர், 52-6)

இவ்வயிரையன்றி, நன்று என்னுங் குன்றும் கொங்கு
 நாட்டில் சேரார்க்குரியசெய்தி முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேம்.

1. இக்கைபீதில், ஆணைமலையில் உண்டாவனவாக இப்பளிங்கர்
 கூறிய பண்டங்கள் பெரும்பாலவும், குன்றக்குறவர் செங்குட்டுவற்
 குக் காணிக்கையாகக் கொணர்ந்த பொருள்களாகவே அமைந்திருத்
 தல் அறியத்தக்கது. (வஞ்சிமாநகர், 54)
2. Ep. Rep. 691—705 of 1905.
3. 'சுள்ளியம் பேரியாறு' (அகநா. 149).
4. வடுகர் பெருமகனான எருமையின் குடநாட்டு உள்ளதாக
 அகநானூறு (253) கூறும் அயிரியாறு இவ்வயிரையின் வேராகும்.
 துங்கபத்திரை நதியிற் சங்கமமாவதும், அகிரி என்று இக்காலத்து
 அழைக்கப்படுவதுமாகிய நதியே அவ்வயிரி என்பது அறியத் தக்
 கது. ('தமிழரும் ஆந்திரரும்' என்ற எம் உபந்நியாசத்தின் 4-5-ம்
 பக்கங் காண்க.)

(பக். 16). அவ்வாறே, வண்டமலை என்பது ஒன்றும் அந்நாட்டு உள்ளது. சேரமுன்னோருள் வண்டன் என்பவன் ஒருவன்; “வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால்செல்வத்து வண்டன் என்பது பதிற்றுப்பத்து (31). இவனுக்குரிய குன்றாதலால் வண்டமலை எனப் பெயர்பெற்றுக் கொங்குநாட்டிற் கருவூர்க்குத் தெற்கேயுள்ளது. இனி, வானி என்ற யாறொன்று சேரனுக்கு உவமையாகப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறும் (86). இது வடகொங்குநாட்டோடும் பவானி என்ற நதியேயாம்; “மாதவனார் வடகொங்கின் வானியாற்றின்” என்பது தேசிகப்பிரபந்தம்.¹ காரியாறு என்பதொன்றும் சேரநாட்டு உள்ளதாம். மணிமேகலை நூல் கூறியவாறு— கிள்ளிவளவன் தம்பிக்கும் சேரபாண்டியர்க்கும் பெருப்போர்முண்ட களம் இக்காரியாற்றங்கரையே; இது, கொங்குநாட்டில் ஓடும் மணிமுத்தாநதியின் உற்பத்திக்கிடமான கிளைகளுள் ஒன்றற்கு இக்காலத்தும் வழங்கும் பெயராதல் தெரியலாம். இனித் தொகை நூல்களிற் சேரநாட்டுக்கு உரியனவாகக் கூறப்படும் ஊர்கள் பலவும் இக்கொங்குநாட்டில் விளங்குவனவேயாம். ஆழார், குறும்பொறை, (அகம். 159), பேரூர், ஆவிநன்குடி, (ஷ 382), குழுமூர் (ஷ. 198) கழுமலம் (44, 270 தகடீ முதலியன காண்க. இவற்றுள், ஆழார் என்பது, மழகொங்கத்து இப்போதும் அப்பெயருடன் உள்ளதாம். பேரூர் என்பது மேலைச்சிதம்பரம்; காஞ்சியெனற நெய்யலாற்றங்கரையில் உள்ளமையால், ‘காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்’ “பேரூர் முன்றுறை” என நூல்கள் கூறும். குழுமூர் என்பது குழுமம் என இக்காலத்து வழங்குவது. கழுமலம் என்பது கொங்குநாட்டுள்ள நென்மலியின் பெயராகும்; அந்நென்மலிப் புராணத்தில் ‘கழுமலப் பெருமை யுரைப்பா மன்றே’ எனக் கூறப்படுதலுங் காண்க. கழுமலத்து யாத்த களிறு, கரி

காலனை முடிசூட்டவேண்டிக் கருவூர்க்குத் தன்மேலே தூக்கிக்கொண்டு சென்றதென்று பழமொழியில் (62) கூறப்படும் ஊர் இதுவேயென்பது அறியத்தக்கது. சேரவமிசத்தவனான அதிகமான் ஆண்ட தகடேர் இக்கொங்குநாட்டுள்ள தர்மபுரியே என்பதும், தாயாதியான இவ்வதிகனுடன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை போர்புரிந்து வென்றவன் என்பதும் அறியத்தக்கன. இவ்வாறே குணவாயில், அழும்பில், மங்கலாதேவி கோட்டமுள்ள மங்கலமுதலிய வேறுர்களும் சேரார்க்குச் சிறந்த தேசமான கொங்குநாட்டையடுத்து உள்ளமை உரிய விடங்களிற் கூறப்பட்டன.

இன்னும், மலையாளநாட்டுக்கு ஏற்காத இயல்புகள்சில கொங்குநாட்டுக்கு உரிபனவாயிருத்தலும் குறிப்பிடத்தகும். சேரநாடு பசு பால்வளங்களால் சிறந்துள்ள செய்தி சங்கநூல்களால் நன்கறியலாம்.¹

“நல்லான் பரப்பிற் குழுழு ராங்கண்...

உதியன்” (அகம். 168),

“கொங்க ராபரந் தன்ன செலவிற்பல்

யானை காண்பல்” (பதிற்றுப். 77)

“தன்னாட்டு... ஆபரந்தன்ன யானையோன்

குன்றே” (ஐ. 78)

எனக்காண்க. இவ்வாறே ஆடுகுதிரைகள் மிகுதியாக உண்டாவதும் கொங்குநாடேயாம். ‘தந்நாட்டு, யாடுபரந் தன்ன மாவின்’ என்ப (பதிற். 78). இவையாவும் மலையாளநாட்டுக்குச் சிறிதும் ஏற்காதவை. பெருமனிதர்க்கும் மரஞ் செடி கொடிகட்கும், வளப்பஞ்செய்கின்ற மலையாளநாடு

1¹ காங்கேய மாடுகள். கள்ளக்குறிச்சி கொல்லிமலை மட்டங்கள் இவற்றின்மிகுதியும் சிறப்பியல்பும் தமிழ்நாட்டார் நன்கறிந்தவை. “கவிஞளம் புகைத்த கன்மிசைச் சிறுநெறி” என்பர் முன்னோர்.

குதிரைபசுக்களுக்குமட்டுங் கொடும்பகைபாயுள்ளமை வியப்
பன்றோ? இதுபற்றி அந்நாட்டு மேலதிகாரிகள் எழுதிய
குறிப்பு ஈண்டுக் குறிப்பிடற்பாலதாம்.¹ இங்ஙனமே, பெருக
நெல்விளைவில்லாததும் அம்மலைநாடே என்பது பலரும் அறி
வர். 'கழனியெல்லாம் விளையும் பல்லூர் சுற்றுதலையுடை
யது' (புறம். 387) சேரர்தலைநகர் என்பது முன்பே விளக்கப்
பட்டது. வஞ்சிமாநகரிலிருந்த கணிகையரது தெருவரு
ணையை மணிமேகலை முதலியவற்றிற் காணலாம். இக்கணி
கையர்குலமே மலையாளநாட்டில் இல்லாததொன்றும். இன்
னும் வேறுபாடுகள் பலவுள். ஆகவே, சங்ககாலத்தே சேர
வேந்தர்க்குச் சிறந்தனவாயிருந்த நாடும் தலைநகரும்—கொ
ங்குநாடும் கருஆருமே என்பது, எல்லாவகையாலும் தெளி
யப்படுமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் சேரர்தலைநகர் கொங்குநாட்டதே என்பது
சங்ககாலத்து நூல்களால் நன்கறியக்கிடப்பவும், பிற்பட்ட
தமிழ்மக்கள் அதனைப் பெரும்பாலும் மறந்துவிட்டனர் என்
றே சொல்லலாம். இங்ஙனம் மறக்கப்பட்டதற்குத் தக்க
காரணம் உண்டு. கொங்குநாடும் கருஆரும் சோனாடு
பாண்டியநாடுகளின் எல்லையில்² அமைந்திருந் திருந்தமையால்
சேரருடன் விவாதம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தமிழ்வேந்தர்க்
குள் போர்நிகழ்வதற்கு அவை ஏற்ற களங்களாயின.
இச்செய்தி புறநானூறு முதலியவற்றால் நன்கறியப்படும்.

1. Travancore Manual, Vol. iii, 16-8.

2. கருஆர்க்குக் கீழ்பால் 8 மைலில், காவிரிக்கரையில் உள்ள
மதுக்கரையைச் சேரசோழ பாண்டிய நாடுகளின் எல்லையாக இக்
காலத்தாரும் வழங்குவர் (Gazetteer of Trichinopoly District,
p. 281.) சோனாட்டின் மேற்கெல்லே கருஆர் என்பர் யாப்பருங்
கல்காரிகையுரைகாரர் (ஒழிபியல், 7, உரை).

இப்போர்க்காலங்களில் சேரர் தம் தலைநகரைவிட்டுப் பாதுகாப்புக்காகக் கடன்மலைநாடான மலையாளக் கடற்கரையை அடைந்ததும் உண்டு. வேள் ஆய் என்பான் கொங்கரைக் குடகடலோட்டியவன்¹ என்று சிறப்பிக்கப்படுதலும் இக்கருத்தையே வெளிப்படுத்தல் காண்க. சங்ககாலத்துக்குப் பின், ஆற்றல்மிக்கிருந்த பாண்டியரால் கொங்கு பலமுறை படையெடுக்கப்பட்டவும், அதன்கணுள்ள தலைநகர் அவ்வரசர் கைவசப்படவும்நேர்ந்தன. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலே அரிகேசரி நெடுமாறன் என்ற பாண்டியன் கொங்குநாட்டிற் சேரர்களுடன் பல பெரும்போர்கள் நடத்தி அதன்பகுதியைக் கைப்பற்றியவன் என்பது இறையனார்களவியலுரை வேள்விசூழ்ச்சாஸனங்களால் அறியப்படும். அவ்வாறே, அப்பாண்டியன் மகன் கோச்சடையனைக் 'கொங்கர் கோமான்' என்றும், அவன்மகன் மாறவர்மனை 'வஞ்சிமதில் புதுக்கியவன்' என்றும், அவன்மகன் நெடுஞ்சடையனைக் 'கொங்கர் பூமியடிப்படுத்தியவன்' என்றும் வேள்விசூழ வேலங்குடிச்செப்பேடுகள்² கூறுதலும் தெரியலாம். சேரர், பல்லவருதவியால் தம் தலைநகரான கருவூரைப் பாண்டியரிடத்தினின்று கைபற்ற முயன்ற செய்தியை, "தென்னவனைக் கன்னிமா மதில்குழிகருவூர் வெருவ வென்றான்" எனத் திருமங்கையாழ்வாருங்குறிப்பிடுவர். இவ்வேழு எட்டாம்நூற்றாண்டுமுதற்றான், சேரர் தம் பழையதலைநகரான கருவூரையே முற்றும் நம்பி பிராமல், மேல்கடற்கரையில் முசுரியிருந்த இடத்துத் தோன்றித் தங்கட்குச்சிறந்த துறைமுகமாயிருந்த மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரையும் தம் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரியலாயினர். இதற்கு இன்னும் பிற்காலத்தே—அஃதாவது சோழராதிக்கம் பெருகிநின்ற 10-ம் நூற்றாண்டு

1. புறநானூறு; 130.

2. The Madras Museum Plates of Jatilavarman.

முதல்—கொங்கு நாடும் கருவூரும் சேரரால் மிகுதியும் கைவிடப்படவே, கடன்மலைநாடான மலையாளமே கேரள பூமியாகவும், அதன் சிறந்த துறைமுகமான கொடுங்கோளுரை சேர சேரரது தனித்தலைநகரமாகவும் ஆயின. பகைக்கஞ்சியே சேரர் தமக்குரியதாகிய வஞ்சியைவிட்டு மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரை அடைந்தவர் என்பதனை, “வஞ்சியை விட்டிக லஞ்சிய கோதை மகோதை” எனக் கூத்தர் தாம் பாடிய குலோத்துங்கன்பிள்ளை தத்தமிழில் தெளிவாக்குதலுங்காண்க. அன்றியும் ஆதித்தலைநகராய கருவூர்க்கு வழங்கிய வஞ்சிப் பெயர் இம்மகோதைக்கும் வழங்கியது¹ கொங்குநாட்டைப் பாண்டியர்க்குப்பின் சோழர் கைப்பற்றிய பிற்காலத்தும், அதன் பகுதியான வெங்கால நாட்டுக்குக் கேரளாந்தக வளநாடு, சோழ கேரளமண்டலம் என்ற பெயர்கள் வழங்கி வந்தன என்பது கருவூர்ப் பசுபதீச்சுரர் கோயிற் சாஸனம்² ளால்³ வெளியாகின்றது. இப்பெயர்களால், சேரார்க்குரிமையாயிருந்ததே அப்பகுதி என்பதும், பின்பே அது சோழசம்பந்தம் உடையதாய் அப்பெயர்கள் பெறலாயிற்று என்பதும்

1. சேரமான் பெருமானையுள் புராணத்தே—“சேரர்குலக் கோவீற்றிருந்து முறைபுரியுங் குலக்கோ மூதூர் கொடுங்கோளுர்” எனவும் அவ்வூரை வஞ்சி எனவும் சேக்கிழார் பாடுதல் காண்க. இவ்வாறு வஞ்சிப்பெயரால் அவர்கூறியது, உபசாரமாகவே கருதத்தகும்; ‘இராமணிருக்கும் இடம் அயோத்தி’ என்ற வழக்குப்போல இதனையுங் கொள்க. இனி, ‘கொற்கையரசர் மதுரைப்பாண்டியர்’ என்றவிடத்துக் கொற்கையும் மதுரையும் ஒன்றாகாதவாறுபோல, ‘கொடுங்கோளுரசர் வஞ்சிவேந்தர்’ என்புழியும் கொடுங்கோளுரும் வஞ்சியும் ஒன்றாகாதாம். இத்தகைய தொடர்போன்றதினின்றே வஞ்சிப்பெயர் கொடுங்கோளுர்ச்சு மாறி வழங்கியதுபோலும் என்ற அறிஞர்கருத்தும் பொருந்துவதாம். (வஞ்சிமாநகர், 112.)

2. S. I I. Voli ii. No. 30. 31.

வெளியாகத் தடையில்லை. கருவூரை யடுத்துத் தோரணக் கற்பட்டி (Stone Gateway), தும்பிவாடி (Elephant Stable), வேட்டைமங்கலம்¹ என்ற ஊர்களிருத்தலும், அழிபட்ட கோட்டையகழ்கள் உடைமையும், கொங்குநாட்டுப் பெரு மக்களெல்லாம் தம் கொங்கிற்கருவூரைச் சேரராஜஸ்தான மென்று வாயார வழங்கிவருதலும், அந்நகரில் அகழுமிடங் களிலெல்லாம் பழைய சின்னங்கள் பலவும் அகப்பட்டுவருத லும், பிறவும்—அவ்வூரே சேரவேந்தர் வீற்றிருந்த 'திருமா லியனகர்' என்பதற்கு ஏற்ற அறிகுறிகளாகும்.

இங்ஙனம், பாண்டிய சோழர்களின் ஆதிக்கத்தால் பிற் காலத்தே சேரர் தம் தலைமைப் பிரதேசத்தைவிட்டு மேல் கடற்பக்கத்தை அடைந்தது, பிற்பட்ட பாண்டியர்கள் சோழர்முதலியோரது ஆற்றற்கஞ்சி மதுரையைக் கைவிட் டித் தென்பாண்டிநாட்டை நாடியது போன்றதாகும். ஆயினும், ஓரொருகாலத்தே அவ்வவர் படைத்திருந்த நட்பு உறவு ஆற்றல்கட்கேற்ப, தம் பூர்வதேசங்களில் உரிமை புந் தலைமையும் வகிப்பதுண்டு. அம்முறையில் சேரார்க்கும் தம்பழைய உரிமைதலைமைகள் கொங்குநாட்டில் பிற்கால க்து அமைந்திருந்தன. பல்யானைக் கோக்கண்டன் தாணு ரவி, கோக்கண்டன் இரவி என்றழைக்கப்பட்ட சேரவேந் தன், 9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த முதலாம் ஆதித்த சோழ னுக்கு நட்பினனாவன். இவனுடையதும் இவற்குப்பின் வீர நாராயணன், வீரசோழன், வீரபாண்டியன் என்ற சேரரு டையவுமான சாஸனங்கள் கொங்குநாட்டிற் பலவிடங் களிலுங் காணப்படுவனவாம். இவற்றினின்று, இச்சேரார்க்கு அந்நாட்டிலிருந்த உரிமைதலைமைகள் தெரியவருகின்றன.

1. சேரன் வேட்டையாடிவந்த இடமாதல்பற்றி இப்பெயர் பெற்றதென்பர்— Gazetteer of Trichinopoly Dist. p. 276

இவருள் முதலிருவரும் தம்மைச் 'சந்திராதித்திய' குலத்தவராகக் கூறிக்கொள்ளுதலும்¹ பின்னிருவரும் சோழ பாண்டியப் பட்டப்பெயர் புனைந்திருத்தலும்² இவ்ரசாஸனங்களால் அறியவரும் புதிய செய்திகளாகும். சந்திராதித்த குலத்தவராகக் கூறிக்கொள்ளுதற்கேற்ப வீரபாண்டியதேவன் என்பான் சந்திரவமிசத்துப் பாண்டியநாமத்துடன் சூரியவமிசத்துச்சோழர்க்குரிய இராசகேசரிப்பட்டம் பூண்டிருத்தலும் வீரசோழனென்பான் சோழநாமத்தைத் தன் சிறப்புப் பெயராகச் சூடியிருத்தலும் குறிப்பிடத்தகும். செங்குட்டுவன் முன்னோருடைய மரபு இன்னதென்பது தெரியவாராத நிலையில், இவ்வேந்தர் இவ்வாறு சந்திராதித்தகுலத்தவராகத் தம்மைக் கொண்டதற்கு, சேரவமிசத்திற் பிற்காலத்துநிகழ்ந்த சம்பந்த மாறுபாடுகளே காரணமாக வேண்டும். இச்சேரமபினரைச் சூரியகுலத்தவராகவே வழங்குவதும் உண்டு. 'வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக' என்ற புறப்பாட்டிற்கு (9) பேராசிரியர் எழுதிய விசேடவுரையில், சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதனை 'வேஞ்சுடர் வழித்தோன்றிய அரசனாக'க் கொண்டு நயம்பட விளக்கிச்செல்லுதல் காண்க. சூளாமணி நூலாசிரியரும் சுயம்வரச்சருக்கத்து மதுரை உறந்தை அரசர்க்கு இடையில்வைத்துக் கரபுரத்தார்³ அரசனான சேரனை—

1. Ep. Rep. 147 of 1910; Ep. Ind. III, pp. 79-82.

2. Ibid. 657 of 1905

3. பாண்டிய சோழ வமிசங்களினின்று, சேரப்பட்டத்துக்கு அரசர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செய்தி கேரளவரலாறுகளால் தெரியவருதலின், அம்முறையிலேனும், பிற்பட்டமைந்த மருமக்கட்டாய முறைப்படி கேரளராஜகன்னியரை மணந்த முறையிலேனும் சந்திராதித்தகுலம் அமைந்ததுபோலும்.

4. தொல்காப்பியம், உவம. சூ. 32.

5. கரபுரம் கருஜர்க்கொருபெயர். (வஞ்சிமாநகர். பக்-113.)

“கரபுரத்தார் கோமானிக் கதிர்வேற்காளே...எரிக்கதி
ரோன் வழிமருகன்”

எனக் கூறுதல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. குலசேகர ஆழ்வார் “எங்கன்குலத் தின்னமுதே யிராகவனே” எனத் தம்கண்ணபுரத்திருப்பதிகத்துப் பாடுதலினின்று, அவ்வாழ்வார் மரபும் சூரியவமிசமே என்பது உய்த்தறியப்படும். ‘எங்கன்குலத்து’ என்பது கூத்திரியவர்ணத்தைப் பொதுப்படக்குறிப்பதென்பதினும், மேற்காட்டியவழக்குக்கேற்ப, சூரியகுலம் என்கொள்வதே பொருத்தமாம். இனி, முதலாம் ஆதித்த சோழற்கு நட்பினனான தாணுரவியைப் ‘பல்யானைக் கோக்கண்டன்’ என்று அவன் சாஸனம் விசேடிப்பது, செங்குட்டுவன் சிறியதந்கைபான பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுக்குரிய விசேடணத்துடன் ஒப்பிடற்குரியது. முதற்பாரந்தக சோழன்காலத்துச் சேரனான வீரசோழனது நாமக்கல் சாஸனத்தில்¹ அவன்முன்னோர் பெயர்வரிசை தரப்பட்டுள்ளது.. அதனால் அவன்மரபு சங்ககாலத்துச் சேரருடன் தொடர்புடையதென்பது தெரியலாம். செங்குட்டுவனையே குறிப்பதாகக் கருதற்குரிய மணிசூட்டுவன் என்றபெயர் இவன் சாஸனத்துக்கண்ட அம்முன்னோர் பெயர்களுள் ஒன்றும். இவற்றால், கொங்குநாடு பிற்காலத்தும் சேரசம்பந்தத்தை அடியோடு விட்டொழிந்ததன்று என்பது நன்குவிளங்கும். “ஆதியந்த வுலாவாச பாடிய சேரர் கொங்குவைகாஜர் நன்னுடதில் ஆவிறன்குடி” என்று, தங்காலத்தும் சேரார்க்குரியதாகவே கொங்குநாடு வழங்கப்பட்டுவந்ததை அருணகிரிபாரும் தெரிவித்தல் காண்க.

இனிச், சிலர் சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளில் இக்காலத்துவழங்கும் மலைநாட்டுச்சொற்களும் வழக்குக்களும் காணப்படுவதுகொண்டு, செங்குட்டுவன் தலைமைநகரும் அம்

1. Ep. Rep. No. 29 of 1906; Ind. Ant. Vol. ix, pp. 47-50.

மலைநாட்டிலிருந்ததாகக் கருதுவர். மலைநாட்டுவழக்கென்று அவர்கள் காட்டுவனவெல்லாம் பொதுவாகப் பழைய தமிழ் வழக்குக்களையன்றி வேறில்லை. இது, அம்மலைநாட்டிற் காணப்படும் எண்ணிறந்த தமிழ்ச் சாஸனங்களால் தெளியப்பட்டது. அதனால், நம்காலத்து வேறுபட்டதுபோலவே, செங்குட்டுவன்நாளினும் அவ்வழக்குக்கள் வேறுபட்டிருந்தன என்று கருதுதல் பொருந்தாதென உணர்க. ஒருகால், சிற்சில வழக்குக்கள் மலைநாட்டுக்கே சிறப்புடையவாயினும், நம் சேரனுக்கு அம்மலைநாட்டினும் உரிமையுந் தலைமையுமுண்டாதலால், அதுபற்றி அவனைப்பற்றிய பாடல்களில் அவ்வழக்குக்கள் பயின்றன என்று கருதலும் இழுக்காது.

இதுவரை யாம் கூறிவந்த பிரபல பிரமாணங்களால், சேரராஜதானியாகிய வஞ்சியென்பது, ஆமிராவதிக் கரையிலுள்ள கருவூரேயென்பதும், கொடுங்கோளுரேனும் திருவஞ்சைக்களமேனும் ஆகாதென்பதும், வேறுசிலர் கருத்துப்படி, பேரியாற்றங்கரைத் திருக்காரியூரைக் கருவூர் வஞ்சியாகவும் அப்பேரியாற்றையே ஆன்பொருநையாகவும் கொள்வதற்குப் பொருத்தஞ் சிறிதுமே இல்லையென்பதும் பிறவும் நன்கு விளங்கத்தக்கன.

17-ம் அதிகாரம்

செங்குட்டுவன் காலம்

நம் சேரர்பெருமான் விளங்கிய காலம், மூன்றாஞ் சங்கத்துச் சான்றோர் வாழ்ந்த காலமேயாம். புலவர் பெருமக்களான பரணரும் சாத்தனாரும் செங்குட்டுவனை நேரிலறிந்து அவனது அவையைச் சிறப்பித்தவர்களாதலின், அப்புலவர்களாற் பாடப்பட்ட பிறதமிழரசர்களும், தலைவர்களும், அன்

னோரைப்பாடிய வேறு தமிழ்ப்பெருமக்களும் நம்சேரர்பெருமான் காலத்தினும் அதனையொட்டிய காலங்களினும் விளங்கியவர்கள் என்பது தெரியலாகும். இம்முறையே நோக்குமிடத்து, சங்கத்துத் தொகைநூல்களிற் குறிப்பிடப்பெற்ற சான்றோரினும் தலைவர்களினும் பெரும்பகுதியினர் ஒரு காலத்தவராகவே முடிதலைக்காணலாம் எனவே; சேரன் செங்குட்டுவனது நீண்ட ஆட்சி, கடைச்சங்கத்தார் விளங்கிய காலத்தே ஒங்கியிருந்தது என்பது தெளிவாம்.

அத்தகைய கடைச்சங்ககாலம் யாது என்பதுபற்றி அறிஞர்களால் முன்னரே ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் சிறந்த கருவியாயமைந்தது நம் சேரன்வரலாறே யாம். அன்னோர் ஆராய்ச்சியின் பயனாகக் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டே சங்ககாலம் என்ற முடிவு வற்புறுத்தப்பட்டு, அதுவே பலருடைய கொள்கையாகவும் அமைந்தது. ஆனால் 18-வருஷங்கட்குமுன், என் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட புதிய செய்திகள் பல அக்கொள்கைக்கு மாறுபட்டனவாயிருந்தமையால், 5-ம் நூற்றாண்டே செங்குட்டுவனும் சங்கத்துச் சான்றோரும் வாழ்ந்த காலமாதல் வேண்டுமென்று தக்க காரணங்கள்காட்டி இந்நூலின் முதற்பதிப்பில் முடிவுகட்டலானேன். அம்முடிவு அறிஞர் பலருடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாயிற்று. அவருட் சிலர் என்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டனராயினும், வேறுசிலர் அவற்றின்மேல் விவாதம் நிகழ்த்தி வந்தனர். மற்றுஞ்சிலர் 5-ம் நூற்றாண்டுக்கும் பிற்பட்டதே சங்ககாலமாதல் வேண்டும் என்று கருதலாயினர். இவற்றுக்குரிய காரணங்களை யெல்லாம் இங்கே கூறுவது வேண்டாததாம். இவற்றுள்ளே கொண்டுநோக்குமிடத்து, யான் கண்டுவெளியிட்ட 5-ம் நூற்றாண்டுக்கொள்கையே பெரிதும் பொருத்தமுடையது என்று சொல்லத்

தடைபில்லை. அதுபற்றி யான் புதிபவாகக் கண்ட செப்தி களுடன்வைத்து ஆராய்ந்துகண்ட முடிவினை அறிஞரது ஆராய்ச்சிக்குரியதாகத் தனியே வெளியிட விரும்புவதனால், இப்போது அதனை இந்நூலுட்சேர்க்காது நிறுத்திக்கொள்ள லாயிற்று.

14-ம் அதிகாரம்

முடிவுரை

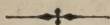
மேலே விரிவாக எழுதிப்போந்த பல அதிகாரங்களா லும், சேரன்-செங்குட்டுவனது பெருவாழ்வின்வரலாறு ஒருவாறு வெளியாகும். இச்சேரர்பெருமானது பெருமையை நோக்குமிடத்து, இவனைத் தேன்னாட்டு அசோகன் நாம் என்றே சொல்லல் தகும். அறிவாற்றல்களுடைய னாய்த் தன் வாணானிப்பிற்பகுதியில் மறச்செயல்தவிர்ந்து அறச்செயலே புரிந்தும், தனக்கு அபிமதமான பத்தினி வணக்கத்தை நாடெங்கும் பரப்பியும், அந்நிய சமயத்தவ ரைப்பேற்றியும் வந்த செங்குட்டுவனை, அவ்வாறே அறச் செயல்புரிந்து பௌத்தசமயத்தைப் பரப்பிப் பரசமயத்தவ ரை ஆதரித்துப்போந்த அசோகனுக்கு ஒப்பிடலாகுமன் றோ? சங்கச்செய்யுட்களில் எத்தனையோ அரசர்செய்திகள் கூறப்பட்டிருப்பினும், இச்சேரன்போன்ற அறிவாற்றல் புக ழ்களுடையராக அன்னோர் அறியப்பட்டிலர். அன்றியும் இத்துணைச்சிறப்பாக அவர்வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்வ தற்கு இடமுமில்லை. இங்ஙனம், “புலவர் பாடும் புகழுடையோ” னாய், வீரம் நியாயம் தியாகமுதலியவற்றால் விளங்கி நின்ற இச்சேரனுக்குப்பின், இவன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலே

பட்டமெய்தியவனாதல் வேண்டும். பிற்காலத்தே சந்திராதித்த குலத்தவராய்க் கொங்குநாடாண்ட சேரவரசர் நம் சேரன்மரபினராகவே தெரிதலையும், அச்சேரரின் முன்னோருள் ஒருவரே—திருமாலடியாரும் கொங்கர்கோனும் கொல்லிகர்க்கிறைவருமான குலசேகரப்பெருமாள் என்பதனையும் மேலேகூறினேம். இங்ஙனம் பிற்காலத்து வாழ்ந்த சேரர்பரம்பரையோர், சங்ககாலத்துக்குப்பின் தம் பழைய பெருமையினின்று சுருங்கிவிட்டவராகவே தோற்றுகின்றனர். இவர் வலிசுருங்கியகாலத்தே, சோழபாண்டியரும் வேற்றரசராகிய களப்பிரர் பல்லவர்போன்றவரும் தென்னாட்டில் மாறிமாறி ஆதிக்கம் பெறுவாராயினர். இதனால், சேரவரசர் தம் பழையதலைநகரமான வஞ்சிமாநகரை நெகிழவிட்டு, இயற்கையரண்பெற்ற கடன்மலைநாட்டுக் கொடுங்கோளூரில் (Cranganore) இருந்தாண்டு வந்தசெய்தி முன்னரே விளக்கப்பட்டது. அத்தலைநகரில் இருந்து கடன்மலைநாடாண்ட சேரமான்கள் பலராவர். அவருள்ளே, சிவனடியாராகிய சேரமான்பெருமானையனரை ஈண்டுச் சிறப்பாகக்கூறல் தகும். இத்தகைய தனித்தமிழ் வேந்தர்களின் ஆட்சியிடமாய்ச் செந்தமிழ்ப்பயிர் செழித்து வளர்ந்த அம்மலைநாடானது இக்காலத்தில் மாறியநிலையை என்னென்பேம்! அச்சேரதேசம் முன்பு சிறந்த தமிழ்நாடாகவே விளங்கியதென்பதற்கு, அங்கு அகப்பட்டுவரும் பழைய தமிழ்ச்சாஸனங்களே சிறந்த சான்றாவன. அத்தகைய நாடு, சிலநூற்றாண்டுகளுக்குள் பாஷையாலும் நடையுடைபாவணைகளாலும் வேறுபட்ட ஒரு தனித்தேசம்போல் இப்போது நிற்பது அதிசயமேயன்றோ? இவ்வாறாயினும், பழைய சேரவரசரைச் சார்ந்த கிளைகள் மட்டும் இன்றும் அந்நாடாட்சி செய்து வருகின்றன. சோழபாண்டியவமிசங்கள் மறைந்துபோய்ப் பலநூற்றாண்டுகளாயினும், சேரர்கிளையினர்சிலர் இங்ஙனம் கடன்மலைநாட்

டில் தலைமை வகித்துவருவது ஓராற்றால் மகிழ்த்தக்கதே யாம். இம்மரபினரும் இவரால் ஆளப்படும் குடிகளும் பாஷை பழக்கவொழுக்கங்களால் வேற்றுநாட்டார்போலவே இக்காலத்தில் மாறியின்றனராயினும், புழைய தமிழ்வழக்குக் களையும், சொற்சொருண்மரபுகளையும் அவரிடத்துப்போ லச் செந்தமிழ்நாட்டுமக்களுள்ளும் நாம் காண்டலரி தென்றே சொல்லலாம். அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிப் பிற் பெருகும்.

முற் றம்.

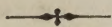
பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
13	28	இப்போறு	இப்போது
15	12	6-ம்	7-ம்
24	25	தாயமுறை	தாயவழக்கு
44	23	தென்பது	தென்பதும்
„	24	இவன்	இவள்
„	32	வடிகோகளும்	கோவடிகளும்
66	19	சிதைதயை	சிதைய
89	18	பழங்	பழம்
„	8	மறைந்தனன்	மறைந்தனன் ²
„	9	மங்கலாதேவியின் ²	மங்கலாதேவியின் ³
„	23	1. இங்ஙனமே	2. இங்ஙனமே
„	26	1. 'மங்கல	3. 'மங்கல
97	6	ஒப்புநோக்கி	ஒப்பநோக்கி
104	6	ஆராய்ந்து	ஆராய்ந்து
107	29	மரபிரை	மரபினரை
113	13	கூறப்படுதல்	கூறப்படுதல்
142	5	யல்லன்	யல்லன்
153	1	நாடு	குணதிசயங்கள்
159	29	இளமா	இளமர
164	20	வேண்டும்	வேண்டும் ³
186	20	அமைந்திருந்திருந்	அமைந்திருந்
190	14	ம்பந்த...வேண்டும்...சம்பந்த...வேண்டும். ³	

ஸ்ரீ பொருட்குறிப்பு.

அக்கினிகுலம்-5
 அக்கினிகோத்திரம்-58.
 அகத்தியர்-67, 105.
 அகநானூறு-11, 13
 அகப்பா-79
 அகலப்புழை-20.
 அகிரிந்தி-113, 183
 அசரீரி-39, 143.
 அசோகன்-1, 8, 109, 147
 அஞ்சவண்ணம்-174
 அஞ்சைக்களம்-168
 அட்சயபாத்திரம்-44
 அடிகள்-இளங்கோவடிகள்
 அடித்தோழி-84.
 அடியார்க்கு நல்லார்-6, 33, 77
 அத்தாணி மண்டபம்-93, 130,
 அதிகமான் [160
 அதியமான் 16, 19, 26
 அதியேந்திர விஷ்ணுக் கிருகம்-
 அதரிதிரித்தல்-64 [19.
 அந்துவஞ் செள்ளை-17.
 அந்துவஞ்சேர விரும்பொறை-
 அந்துவன்-139. [15.
 அநசன விரதம்-130
 அம்புகோயில்- 127.
 அம்புநாடு
 அம்மானைவாரி-85
 அமராவதி-59.
 அமுதசுரபி-44.

அயிரி-182.
 அயிரை (மலை) 155-6; (யாறு)-
 79, 156
 அயிரைக் கொற்றவை-181.
 அயிரையாறு-181-2.
 அரசவனம் 164. [104
 அரசகட்டில்-சிங்காதனம்-17,
 அரசவா-பட்டத்தியானை-96
 134.
 அரட்டன்செட்டி-87, 91, 164.
 அரந்தை - துயர் 95
 அரிகேசரி நெடுமாறன்-187.
 அரிசில் கிழார்-17.
 அருணகிரிநாதர்-155, 180, 191
 அரும்பதவுரையாசிரியர் (சிலப்.)
 27, 153, 164, 173
 அவந்தி-77.
 அழும்பில்-184
 அழும்பில்வேள்-54, 81.
 அற்றமாங்கனிபொருந்தல்-182.
 அறக்களவேள்வி 79, 146.
 அறவணவடிகள்-43-6, 87, 170
 அறிதுயில்-யோகநித்திரை-97.
 அறுகை-31.
 அனசனவிரதம்-130.
 ஆகஸ்டஸ்-170
 ஆசீவகர்-68, 97.
 ஆடகமாடம்-58, 87, 92, 96,
 97, 160

கண்ணகியின் தோழியர்-84;-

கோயில்கள்-143; திருவிழா-142.

கண்ணெழுத்தங் கோல்-129.

கண்ணெழுத்தாளர்-61, 129

கண்ணெழுத்து-129-30

கணக்கியல்வினாஞர்-57, 126

கணைக்காலிரும்பொறை-18, 19

கதம்ப வேந்தர்-11, 17

கந்திற்பாவை-45.

கந்துகவரி-85

கபிலபுரம்-41

கபிலர்-15, 18, 182

கயவாகு-93, 95, 111, 142-3

கர்ப்பபுரி-161

கரணத்தியலவர்-57, 128

கரபுரம்-190-1

கரிகாலன்-101, 107, 115,

141, 149, 184

கருநடர்-30, 54

கருநாடர்-112

கருமவிதிகள்-57, 128

கருமவினாஞர்-57-8, 126

கருஞர்-160, 168, 176

கருஞர்ச்சாஸனம்-162, 188

கருஞர்ப்பொன்வாணிகன்-162

கருஞர்ப்புலவர்கள்-176

கருஞர்த்திருவானிலை-160

கருஞர்ப்புராணம்-161-2

கருஞர்ப்புலவர்கள்-176

கருஞர் வஞ்சி-20, 23, 157,

158

கருஞரேறிய வெள்வாட்கோப்

பெருஞ் சேரலிரும்பொறை-

கருவெட்டாறு-102 [18

கரைப்போத்தனாறு-102, 155

கல்லாடஞர்-13, 117

கல்லாயம்-143

கலிங்கநாடு-41

கலிங்கர் 30, 54, 112

கலைமகள்-44, 119, 149

கவுந்தியடிகள்-36, 37, 68, 98.

கழஞ்சு-13

கழாத்தலையார்-21

கழுமலப்போர்-18

கழுமலம்-18, 184

களளக்குறிச்சிக்குதிரை

மட்டம்-185

களப்பிரர்-191

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்

களபம்-51 [சேரல்-12-3

களவழிநாற்பது-18

களவேள்வி-95, 105

களையோடைக்கண்ணகி-143.

கற்காநாடு-155

கற்பனை-கட்டளை-82

கன்னர்-61, 72, 110, 135.

கன்னிப்போர்-28

கன்னியாகுமரி-67

கனகச்சுற்றம்-57, 128 [171

கனகசபைப்பிள்ளை(வி)-5, 107,

கனகவிசயர்-63, 65, 67, 81,

கனகன்-61, 147 [92

கா-துலாம்-14 [ளையார்-14

காக்கைபாடினியார் நச்செள்

காங்கேயமாடுகள்-185

காசறைக்கரு-51

காஞ்சிமாநகரம்-46, 121, 156,

184

காஞ்சியாறு-156, 177

காஞ்சிவாய்ப்பேளர்-184

காணம்-13, 14, 16-7

காப்பியம் (குடி)-89.
 காப்பியாற்றுக் காப்பியஞர்-13.
 காப்பொன்-14
 காப்புமறம்-காவல் வீரர்-17
 காயசண்டிகை-44-5
 காயற்பட்டினம்-175
 காரி-101-2
 காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்
 கின்ளி-25-6, 101
 காரியாற்றுப்போர்-101
 காரியாறு-102, 156, 184
 கால்கோட்காலை-47
 காலேமுரசம்-58
 காவன்மரம்-11, 31, 70
 காவிரி-163, 174
 காவிரிப்பூம்பட்டினம்-34, 45,
 67, 68
 கானப்பேர்-காலையார்கோயில்-
 கானல்வரி-67 [106
 கிருஷ்ணன்கோயில்-164
 கின்ளிவளவன்-43, 101, 170,
 184
 கிளாடியஸ்-170
 தூட்டநாடு-155, 157, 179
 குட்டுவஞ்சேரல்-24, 25, 117,
 குட்டுவன்-20, 155, 180; செங்
 குட்டுவன்-29, 97, 152.
 குடக்கோ-23, 97, 155.
 குடகக்கொங்கர்-108, 111,
 குடகர்-60. [142-143
 குடகு-60, 108.
 குடகொங்கன்-155, 180.
 குடநாடு-115, 133, 155, 182.
 குடபுலம்-154-5.
 குடவர்கோமான்-10, 73, 77.
 குடவனாறு-156, 163.

குடாவடியுளியம்-51.
 குணபுலம்-154-5.
 குணவாசல்-23.
 குணவாயில்-93, 185.
 குணவாயிற்கோட்டம்-22-3.
 குணில்-குறந்தடி-83.
 குப்தசக்கரவர்த்திகள்-14, 112.
 குமட்டீர்க்கண்ணஞர்-11.
 குமரலிங்கசாஸனம்-29.
 குயிலாலபுரம்-147.
 குயிலாலவம்-78, 147.
 குயிலுவர்-60, 134.
 குரவைக்கூத்து-39, 48, 92.
 குரு-வகுரி 95.
 குருகுலவாசம்-25. [193.
 குலசேகர ஆழ்வார்-166, 180,
 குலசேகரர்-மலையாளவரசர்-90
 குலோத்துங்கன்பிள்ளைத்
 குழமம்-184. [கமிழ்-168, 188
 குழமூர்-184.
 குறளர்-73, 76.
 குறும்பொறை-184.
 குன்றக்குரவை-47, 50.
 குன்றக்குறவர்-133, 183
 கூடல்-மதுரை-157 163
 கூத்தச்சாக்கையன்-76-7
 கூத்தர்-188
 கூத்துள்படுவோன்-131, 133.
 கூலவாணிகள் சாத்தஞர்-97,
 கூவைநீறு-50. [118.
 கூற்றுவரைநிறுத்த சேரன்-79.
 கூனர்-26, 73, 76.
 கேரளபதி-170.
 கேரளபுத்திரர்-8, 109.
 கேரளபுரம்-165
 கேரளர்-2.

கேரளாந்தகவளநாடு-188.
 கேரளோற்பத்தி-171, 180
 கோங்கணக்கூத்தர்-60.
 கொங்கணர்-30, 54, 112.
 கொங்கர்கோ-187.
 கொங்கர்செங்களம்-27, 28, 54,
 கொங்கன்-சேரன்-155. [83.
 கொங்கினங்கோசர் 93, 95, 107-
 கொங்குச்சேரர்-152 [108, 140.
 கொங்குதேச ராஜாக்கன்-28;
 சரிதம்-108
 கொங்குநாடு-155, 186
 கொங்குவைகாஜர்-180
 கொட்டி-கொடுக்காட்டி-77
 கொட்டிச்சேதம்-77
 கொடுகூர்-28, 156
 கொடுகூர்நாடு-28, 29
 கொடுங்கருநாடர்-60
 கொடுங்கோனூர்-7, 142,
 167, 172, 174,
 கொடுங்கோனூர்ப்பகவதி-143
 கொடும்பாளூர் வேளிரர்-24
 கொடும்புறமருதி-118
 கொல்லி-155
 கொல்லிக்கண்ணன்-181
 கொல்லிகாவலன்-181
 கொல்லிநகர்-181
 கொல்லிமட்டம்-185
 கொல்லிமலை-175, 181
 கொற்கை-70, 105, 169, 175
 கொற்றவை-181-2
 கோக்கண்டன் 189
 கோச்சடையன்-187
 கோச்செங்குணன்-148
 கோசர்-31, 108
 கோடு-கரை-166

கோநகர்-தலைநகர்-74
 கோப்பெருந்தேவி-24, 41, 52,
 53, 72, 74, 77, 130
 கோபிநாதராயர் (து. அ.)-130-
 137
 கோமுகி-44
 கோலெழுத்து-129, 130
 கோவலன் 9-ம் பாட்டன்-160
 கோவலூர்-23, 117
 கோழி-95, 157, 180
 கோளுட்டு எறிச்சலூர் மாட
 லன் மதுரைக்குமரனார்-37
 கோசிகன்-36
 சங்ககாலம்-193
 சங்ககாவியங்கள்-123
 சங்கமன்-41-42
 சங்கரசோழனுலா-168
 சங்கன்-43
 சஞ்சயன்-61-2, 127
 சட்டையிட்ட பிரதானர்-60
 சண்முகநதி-182
 சத்திமுற்றப் புலவர்-17
 சத்திய புத்திரர்-109
 சதுக்கப்பூதர்-79
 சந்திராதித்தியகுலம்-5, 190-1
 சமுத்திர குப்தன்-147
 சமுத்திரதேவதை-44
 சல்லி-தொங்கல்வகை-72
 சாக்கையர்-77, 131
 சாத்தன்-51, 84, 87, 88
 சாத்தனார்-4, 6, 23, 34, 44, 52,
 117-24, 149
 சாத்தனார்வமிசம்-123
 சர்தகர்ணி-110
 சாரணர் 57, 127
 சாவகநாடு-45

சாஸனமேற்கோள்-8, 19, 29,
37, 87, 89, 130, 152, 162
167, 183
சிக்கற்பள்ளி-16
சிங்கபுரம்-41
சிங்கன்-62
சித்தலி-119
சித்திர மண்டபம்-77
சித்திரமடம்-122
சித்திரவெழுத்து-129
சித்திரன்-62
சித்திராபதி-69, 86
சிந்தாதேவி-44
சிபி-71
சிரௌதியர்-81
சிவபிரான்-58, 92, 95, 97
சிவபெருமான் திருவந்தாதி-167
சிவேதன்-62
சிறுபாணற்றுப்படை-6, 169
சிறுபுறம்-சிறிய இறையிலி-16
சின்னமனூர்த் தாமிரசாஸனம்-
சீத்தலை-119 [105]
சீதாதேவி-7
சீராமமூர்த்தி-145
சீறியகற்பு-137
சீனர்-5
சூக்கிரீவன்-7
சுதமதி-43
சுந்தரமூர்த்திநாயனார்-168.
சுள்ளியாறு-7, 156, 174, 183
சூடகம்-ஓரணி-77
சூதநதி-158, 161
சூதர்-59
சூர்ணநதி-183
சூரியவமிசம்-5, 83
சூளாமணி-190

சேங்கதிர்ச்செல்வன்-39
செங்குட்டுவன் — காலத்துச்
சோழர்-103;-சகோதரர்-20;-
சமயம்-95;-நிறை-153.
செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை-129, 130
131, 137-38, 161-2
செந்தமிழ் நிலஞ்சூழ் பன்னிரு
நிலம்-155
செம்பு கொட்டிகள் - வெண்கலக்
கண்ணார்-159
செல்வக்கங்கோ வாழியாதன்
15, 19, 107.
சேக்கிழார் 188
சேடக்குடும்பி-அருச்சகன்-87
சேடம்-பிரசாதம் 97 [164]
சேரநாடு-154
சேரர்-இலச்சினை-54; எண்மர்-
9;-கொங்கு-155.
சேரமான் கடலோட்டிய வேல்
கெழுகுட்டுவன்-30.
சேரமான்பெருமாள்நாயனார்.
188, 193.
சேரமான் மாரிவெண்கோ-25,
சேரமுனி 6 [105:
சேரர்கொங்கு-180
சேரலாதன்-10, 11, 28, 83,
93, 138, 141, 154
சேரவேந்தர் தாயவழக்கு - 24,
138
சேரன் செங்குட்டுவனார்-2, 145
சேரன் திருமணக்குட்டுவன்-152
சேலம்ஜில்லாகெஸட்டியர்-114
சேனாமுகம்-55
சைனமுனிவர்-63
சைனர் 97
சோழகேரளமண்டலம்-188

- சோழர் ஒன்பதின்மர்-33, 69,
78, 102
சோழவமிசாவளி-103
சோழன் செங்கணன்-18
சோழன் பெருங்கிள்ளி-95
சோனகர்-129
டைபீரியஸ்-170
தகடீர்-16, 19, 184.
தகடீர்யாத்திரை-16
தங்கால்-179
தண்டமிழாசான் (சாத்தனார்)-51
தண்டாரணியம்-14
தண்பொருந்தம்-158
தந்திர வினோதர்-57, 126
தபதிகள்-சிந்திகள்-82
தம்மாமி-மாமியார்-85
தமிழ்வேந்தர் இமயப்படை யெடு
ப்பு-149
தமிழகம் 2, 114, 154
தமிழரசர் எழுவர்-105
தமிழரும் ஆந்திரரும்-183
தமிழாற்றல்-147
தர்மபுரி-19, 185
தருமதேவதை-84
தருமவினோதர் 57, 126
தலைச்செங்கானம்-37
தழைக்காடு-113
தலையாலங்கானம்-105, 148
தனுத்தரன்-62
தாணுரவி-191
தாதெருமன்றம்-இடைத்தெரு
வில் உள்ள பொதுவிடம்-68
தாம்பபர்ணி-இலங்கை-109
தாலமி 7, 20, 170
திருக்கச்சூர்ச்சாஸனம்-123
திருக்கண்ணன்-102
திருக்களூர்-167-71
திருக்காரியூர்-171, 192
திருக்குணவாயில்-23
திருச்செங்குன்றூர்-155
திருச்செங்கோடு-155
திருத்தங்காலூர்-179
திருநாதர்குன்றுச்சாஸனம்-130
திருமங்கையாழ்வார் 187
திருமணக்குட்டுவன்-152
திருமுற்றக்கோடு-166
திருமாபத்தினி-70
திருமுக்கூடல்-163
திருமுடிக்காரி-102.
திருமேனி-55
திருவஞ்சிமாநகரம்-162
திருவஞ்சைக்களம்-167
திருவடிநிலை-பாதுகை-75
திருவடிபிடிப்பான்-87, 92
திருவள்ளுவமலை-118
திருவள்ளுவர்-1, 22, 118, 152
திருவனந்தபுரத்தரசர்-132
திருவனந்தபுரம்-165
திவாகரம்-57, 158
திரௌபதையம்மன்-143, 182
தீவதிலகை-44, 45
துங்கபத்திரை-111, 183
தும்பிவாடி-189
துலாபாரதானம்-72, 133, 153
துளுநாடு-108, 109
துங்கெயில் மூன்று, 71.
தெய்வச்சிலையார்-177
தென்புலம்-154-5
தென்னாட்டுஅசோகன்-195
தேசிகப்பிரபந்தம்-184
தேவந்தி 22, 84-9
தேவந்திகை 98, 139, 165

தவாசுரபுத்தம்-64, 65
 தவாரம்-23, 168
 தனன் றுமலை-16
 தாகை நூல்கள்-122-3
 தாண்டி-14, 20, 157, 169
 தாண்டிப்பாயில்-20.
 தாதுவர்-141
 தால்காப்பியம்-135, 136
 தால்காப்பியஞர்-2, 6, 89, 132,
 133, 134, 154
 தாரணக்கற்பட்டி-189
 தாரணவாயில்-77
 தீரேர்-122, 170
 கரமாந்தர்-57, 128
 கைவேழம்பர்-134
 கங்கை-பத்தினி-95
 ச்சினூர்க்கினியர்-133
 கெல்-133
 கெற்காதை-47
 ரிவெருஉத்தலையார்-18
 ல்லினி-10
 ல்லூர்நத்தத்தஞர்-170
 லங்கிள்ளி-101
 வகதிர்-97
 ற்சோணை-12, 25, 27, 107.
 றவு (ஊர்)-14, 20, 156.
 ன்மாறன்-105, 122
 ன்ரு 16, 183
 ன்ருகுன்றத்துஜீயர்-I6.
 ன்னன்-13, 127
 ன்னன் வேண்மாள்-32, 49
 ராகபட்டினத்துப் பெளத்தவி
 ஹாரம்-99
 ராகபட்டினத்துப் பத்தினி
 தேவி-141
 ராகபுரம்-45

நாகோட் ஸம்ஸ்தானம்-110
 நாட்கொள்ளுதல்-57
 நாட்கோள்-57, 134
 நாடகமகளிர் 60, 134
 நாமக்கற்சர்ஸனம்-109, 152
 நார்முடிச் சேரல்-26, 106, 191
 நாவியின்பிள்ளை-51
 நாளொப்பனை-அன்று செய்த
 அலங்காரம். 73, 146
 நான்மொழிக் கோசர்-109
 நாமோழி நாடு-109
 நித்தியாக்கினி-60
 நிமித்திகன்-சோதிடன்-57, 93
 நியமம்-108
 நிலந்தருதிருவி னெடியோன்-75
 நீர்ப்படை-47, 61
 நீலகிரி-59, 62, 172
 நீலகேசி-97
 நீலன்-77, 78, 127
 நீலி-42
 நூற்றுவர் கன்னர்-61, 62, 72,
 108 9. 110, 112, 143, 146
 நூழில்-63
 நெடுங்கிள்ளி-25, 26, 101
 நெடுஞ்சடையன்-187
 நெடுஞ்செழியன்-41, (ஆரியப்
 படைதந்த-)-52, 104, 179
 நெடுஞ்சேரலாதன்-10, 21, 26,
 30, 49, 107, 136, 137, 140
 நெடுவேல்குன்றம்-42, 47, 155
 நெருஞ்சர்ஸனம்-162
 நென்மலி-184
 நென்மலிப்புராணம்-184
 நேபாளம்-147

நேரிமலை-33

நேரிவாயில்-32, 23, 78, 103

நொய்யலாறு-183

நெளரா-14

பகைவர்நாட்டைக் கழுதையேர்
பூட்டி யுழுது வெள்வரகு வித்
தல்-73

பங்களர்-30, 54, 112

பசுபதிசுவரர்-168

பட்டவர்த்தனக்களிறு-57, 58,

பட்டினப்பாலை-101. [59, 74

படகநாடு-113

படங்கு-கூடாரம்-71

பத்தினிக்கடவுள்-22, 95

பத்தினிகள்-53

பத்தினிக்கோட்டம்-82, 96.

141-2

பத்தினிவணக்கம்-140-3

பதிற்றுப்பத்துரை-163, 174

பதைனிதேவி-110-112

பரணர்-4, 21, 24, 29, 31, 115

117, 136, 146, 163, 167

பரதன்-42

பரமதபங்கம் 184

பரஸ்தானம்-133

பராசரன்-104, 178-9

பராந்தகசோழன்-191

பரிமேலழகியார்-1

பல்காப்பியர்-89

பல்யானைக் கோக்கண்டன்-189

பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டு

வன்-12, 26, 104, 152, 157,

பல்லவர்-193

பல்வண்ணத்திரை-71

பல்வேற்கட்டியர்-113

பவரனி-184

பழமொழி-I43, 185

பழவேற்காடு-114-5

பழனி-I5

பழனித்தலபுராணம்-175

பழையதமிழெழுத்துகள்-130

பழையன்-27, 20, 31, 32, 70

பளிக்கறை-43

பளிங்கர் 183

பறையூர்ச்சாக்கையன்-76

பாசண்டத்துறை-60

பாசண்டச்சாத்தன்-87, 88

பாடகம்-காலணிவகை-77

பாடிவிழாக்கோள்-தலைநகரில்

உற்சவம் நடத்துகை-95

பாண்டியர்வமிசம்-106

பார்ப்பனி-89

பாரதப்போர்-7, 60, 64-5

பாரி 15

பாலகும்ரன்-61

பாலைக்கௌதமனார்-12, 79, 179

பிக்குணி-பௌத்த தவப்பெண்
69, 87

பிங்கலந்தை-153

பிடகநெறி-பௌத்த மார்க்கம்-

பிரமதாயம் - பிராமணர்க்குவிட

படம் இறையிலி-11

பிராமிசாஸனம்-162

பிரிட்டிஷ்மியூவியம்-112, 144

பிருஹத்ஸம்ஹிதை-7

பிறைநிலை-வழிபாடு-104

பிறந்தநாட்கொடை-66

புகழியூர் 162

புகார்-34, 44. 100-1

புகார்ச்சோழர்-101

புண்ணியராசன்-45

புத்த சரித்திரம்-147

புத்தசாதகக் கதைகள்-44, 120
 புத்த பீடிகை-43, 45
 புத்தர்-147
 புறஞ்சேரி-158
 புறத்திரட்டு-16
 புறத்துறை-66, 154
 புறநானூறு-82
 புன்னாடு விஷயம்-28
 பூப்பலி 82
 பூர்ணவாகினி-182
 பூழிநாடு-13, 155
 பூழியன்-155
 பெருங்கணி - தலைமைச் சோசி
 யன்-56, 70, 126
 பெருங்கிள்ளி-33, 95
 பெருங்குடிவாணிகர்-43
 பெருங்குன்றூர் கிழார்-17
 பெருஞ்சேரலிரும்பொறை - 16,
 106, 185
 பெருஞ்சோற்றுநிலை-58, 133
 பெருஞ்சோறு-8
 பெருந்தலைச்சாத்தர்-117
 பெருநம்பி-123
 பெருநற்கிள்ளி-25, 26, 33
 102, 105, 106
 பெருநாள்-131
 பெரும்பேகன்-15
 பெருமங்கலம்-131, 132
 பெருவிற்ற்கிள்ளி-115
 பேகன்-15, 115
 பேடியர்-76
 பேய்க்குரவை-64
 பேய்விருந்து-64
 பேரியாறு-7, 50, 55, 120, 150,
 பேராசிரியர்-190 [156, 182-3

பேரூர்-184
 பேரூர்ப்புராணம்-161
 பைரவன்-62
 பொதியமலை-53, 59, 67
 பொதினிமலை-15, 160
 பொய்கையார்-18-180
 பொய்யாமொழிமங்கலம்-123
 பொருனெய்-161
 பொறையன்சேரன்-139
 பொறையன் பெருந்தேவி-139
 பொன்மண்டபம்-171
 பொன்வாகைப்பூச்சூட்டுதல்-
 66, 136
 பொன்னாணி-156, 182
 பொன்னுலகு-சுவர்க்கம்-91
 பொந்தை-பனந்தோடு-91
 பொத்தசங்கம்-43 69
 பொத்தசமயம்-193
 பொத்தசைத்தியம்-160
 பொத்தர்-97
 பொத்தவிகாரம்-46, 69, 99
 மக்கட்டாயம்-138
 மகதம்-77
 மகாபாரதம்-7
 மகாஜனகன்-44
 மகோதை-7, 168, 169, 175-7
 மங்கலம்-ஓர் ஊர்-89
 மங்கலாதேவி-88, 90, 185
 மங்களாச்சி-90 [107, 138
 மணக்கிள்ளி-12, 14, 26, 101,
 மணிகுட்டுவன்-152, 191
 மணிபல்லவம்-43 5, 132
 மணிமேகலை-சமுத்திர தேவ
 தை 43-4
 மணிமேகலையும் புத்தஜாதகமும்-
 44, 119

மணிமுத்தாந்தி-102, 163, 184,
 மதுக்கரை-186
 மதுராபதி-41 2
 மதுரை-52, 67, 68, 70, 78,
 100, 157, 169, 176
 மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்
 தனார்-23, 34
 மதுரைக்காஞ்சி-31, 132, 169
 மதுவேள்வி-79
 மயிர்க்கண்முரசம்-63
 மயிலேநாதர்-152
 மரந்தை-20, 136, 169
 மரீசிபத்தனம்-7
 மருத்துவன்தாமோதரனார்
 118, 9
 மருமகன் ட்டாயம் 138
 மருஞர்-177
 மலயம்-178
 மலாடு-155
 மலேநாட்டரசர்-133
 மலையமான் திருமுடிக்காரி-102,
 II7
 மலையாளவரசர்-I32
 மலையன்-I55
 மழகொங்கம்-I84
 மற்கலி-97
 மறக்களவேள்வி-79, I46
 மறக்கற்பு-I37
 மஹாமஹோபாத்யாய ஐயரவர்
 மாகதர்-59 [கள்-8
 மாங்குடி மருதனார்-I32
 மாசாத்துவான்-34, 46, 68, 85
 மாடலகோத்திரம்-37
 மாடலன்-37, 66, 69, 7, 77,
 81, 84, 90, 99, I32, I40,
 146, 150, 152-154

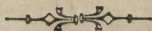
மாடலன்கருடன்கண்ணன்-37
 மாடலன் பாண்டன் தாமோ
 தரன்-37
 மாதரி-37, 39, 69, 84, 91, 16
 மாதவி-35, 36, 67, 69, 98
 மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை-
 107 [I8-
 மாந்தரம்பொறையன்கடுங்கோ
 மாந்தரன்-I8, I07
 மாந்தை-II, 20, I36, I57
 மாநாய்கன்-34, 69, 85
 மாமூலனார்-II, 108, I09, II6,
 II3, II7, I36
 மாறிவெண்கோ-25, I06
 மாலதி-88
 மாவண்கிள்ளி-I02
 மாளுவநாட்டிப் பதைனி கோ
 யில்-I45
 மாளுவ-நாடு-II0-II2
 மாளுவகோந்தர்-92 3, II0-I
 மாறேகத்தூர்ப்பசுலையார்-I25
 மாஸ்திகல்-28, I37 [I43-
 முசிரி (றி)-7, 187
 முசுறி-I74
 முடித்தலைக்கோப் பெருநற்
 கிள்ளி-I5
 முடிவழங்கு சோழபுரம்-I62
 முத்தமிழாசிரியர்-I29
 முதுகுமிப்பெருவழுதி-I48
 முதுகோசர்-I08
 முப்பால்-II8-9
 மும்முறை வலஞ்செயல்-92
 முயிரிக்கோடு-174
 முரசீபத்தனம்-7
 முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்-7
 முருகபூசை-50

முருகன்வரைப்பு-85
 முள்ளூர்மலை-102
 மூலந்திருநாள்-132
 மூன்று தமிழ்க்குடிகள்-131
 மேல்கொங்கு-108
 மேலைச்சிதம்பரம்-184
 மேனிலையுலகம்-79
 மோகூர்-31, 116, 147
 மோரியர்-31, 109
 மைத்துனச்சோழன்-32, 33,
 70, 102, 140
 மோத்திகன்-57
 மௌஹூர்த்திகன்-57
 யயாதி 5
 யவனர்நாடு-79,
 யவனவரசர்-10
 யவஞ்சிரியர்-14, 20
 யாகசாலை-93
 யாகசாந்தி-81
 யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை-186
 யாப்பருங்கலவிருத்தி-219
 யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர
 விரும்பொறை-18, 19
 யானைத்தீநோய்-45
 ராஜருஷி-3, 150
 ரோமசக்கரவர்த்தி-170
 வச்சிரநாடு-77
 வசு-கலிங்கவரசன்-41
 வஞ்சிநகர்-11, 15, 19, 22, 45,
 46, 59, 74, 76, 79, 83, 84,
 86, 91, 93, 95, 96, 101,
 122, 128, 132, 141, 157,
 158, 161, 164, 169
 வஞ்சிநாயகன்-162
 வஞ்சியம்மன்-162
 வஞ்சியர்குலபதி-19

வஞ்சாளாரணியம்-162
 வட்டெழுத்து-8-129, 30
 வடகொங்கு-14
 வடுகர்-103, 83
 வண்டமலை-184
 வண்டன்-184
 வரந்தருகாதை-47, 86
 வருபுனல்-169
 வராகமலை-161
 வராகமிகிரர்-7,
 வரிப்பாட்டு-60
 வரையாடுவருடை-51
 வலம்புரிவலமெழுதல்-74
 வள்ளி-47
 வள்ளுவர்முப்பால்-118
 வள்ளைப்பாட்டு-86
 வளையாபதி-54
 வாகைப் பெருந்துறை-13
 வாயிற்றுறம்-நேரிவாயில்-33
 வாழ்த்துக் காதை-47
 வான்மீக ராமாயணம்-1, 7
 வானவன்-சேரன்-5, 74, 174
 வானவிறல்வேள்-126, 7
 வானி-ஆன்பொருரை-158; பவா
 னி-184
 வானுறை-சுவர்க்கவாழ்வு-179
 விக்கிரமாதித்த வரகுணன்-99
 விசயநகரவேந்தர்-114
 விசாகத் திருநாள்-132
 விசயன்-61, 147
 விசித்திரன்-62
 விடர்ச்சிலை பொறித்த சேரன்-
 55, 79
 விடுகாதழகிய பெருமாள்-19
 வித்தியாதரன்-91
 வித்துவக்கோட்டக்கிரகாரம்-166

- வித்துவக்கோடு-166
 வியலூர்-32,
 விருத்தாசலம்-84
 வில்லவன் கோதை-54, 64,
 81, 126, 151
 விழாக்கோள்-95
 விழாவணி-உற்சவச்சிறப்பு-96
 விழுப்புண்-66, 135
 வீரக்கல்-136
 வீரக்கற்பு-137
 வீரகேரளமண்டலம்-162
 வீரசோழன்-189
 வீரநாராயணன்-189
 வீரபத்தினி-137, 142
 வீரபாண்டியன்-189
 வேங்காலநாடு-162, 188
 வெள்ளணி 131
 வெள்ளிமாடம்-49, 164
 வெள்ளியம்பலம்-120
 வெள்ளைக்கோட்டி-94
 வெளிப்படையணி-157
 வெற்றிவேற் செழியன்-70, 95,
 105, 122
 வெள்ளுர்க்காப்பியனார்-89
 வெளியன் வேண்மான்-10
 வேங்கை மார்பன்-109
 வேட்டைமங்கலம்-189
 வேண்மாடம்-15, 53, 1, 160
 வேண்மாள்-24, 25- 53
 வேத்தியன் மண்டபம்-160
 வேம்பு (காவன்மரம்)-32, 70
 வேலங்குடிச்செப்பேடு-187
 வேலன்-50
 வேழக்காடு-II7
 வேள் ஆய்-I87
 வேள்பாரி-I5
 வேள்விசூடிச்சாஸனம்-I87
 வேள்விச்சாலை-22, I4I
 வேளாவிக்கோமந்திரம்-81
 வேளாவிக்கோமாளிகை-160
 வேளாவிக்கோமான் பதுமன்-
 I2, I4, I5, 26, I07, 138
 வேளிர் வரலாறு-15, 127
 வேழம்பர்-60, 134
 வேற்பெற்றடக்கைப் பெருநற்
 கின்ளி-20, 101
 வைகாஜர்-155, 191
 வைதாளிகர்-59
 வைதிக தர்மம்-99
 வையை-36, 39, 42, 47, 174
 ஸ்ரீ சடகோபம்-87
 ஸ்ரீ தரபட்டன் 87
 ஸ்ரீலோன் ஆண்டிச்சுடி-144
 ஹரிவம்சம்-5
 ஹிரண்யகேசி சூத்திரம்-37
 Ananda Comaraswami-112
 Augustus-170
 Bhandarkar (Dr.)-14
 Buhler (Dr. G.)-148
 Ceylon Antiquities-144
 Claudius-170
 Early History of India-8
 Cowell's Jataka-44
 Epigraphia Indica-24, 109
 152 [190
 Ep.Rep-24. 90, 109, 127, 183,
 Gazetteer of Salem Dist-II4
 Gazetteer of Trichinopoly-
 171, 189
 Gundert (Dr.)-13
 History of Deccan-14
 Indian Antiquity-29

-
Inscriptions of the Madras Presidency-174	Selected Examples of Indian Art-112
Kattiwar-114	Smith (Dr. V. A.)-87, 112, 19, 37
Kaveri the Maukharis and the Sangam age-111	South Indian Inscriptions-131, 188
Lewis Rice (Mr.)-148	Talakad 113
Malayalam Dictionary 13,130	Tamil ant Sanscrit Inscriptions-99
Mediaeval and Modern Sculpture II2, I45	The Tamils 1800 yeare ago-5, 114, 107, 167, 170
Madras Museum Plates-187	Tiberius-175
Mysore and Coorg from the Inscriptions-11, 148	Travancore Archeological Series-99, 117, 165
Pattni Devi-112	Travancore Manual-186
Ptolemy-20, 170	Victoria Cross-136
Pulikat-114	

RE 15,328

ஸ்ரீ:

சாஸனத்

தமிழ்க்கவிசரிதம்

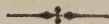
சென்னை யூனிவர்ஸிடி 'தமிழ் - லெக்ஸிகன்' ஆபீஸ்

தலைமைப் பண்டிதர்

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

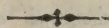

1937

All Rights Reserved.

விலை ரூபா 1-4-0.

உ ரி ம ய ரை .

பேரைப் படைத்துப் பெருவேந்த ராற்பெற்ற
ரைப் படைத்துச் சிறியே னையும்படைத்த
ரைப் படைத்தகவி எந்தைக்கிந் நூலுரிமை
நேரப் படைத்தேனெண் ணீரே படைத்தேனே.

கொண்டு அன்னோர்காலமுதலியன சுருங்கத் தரப்பட்டன. சோழர் முதலிய பேரரசர்களும் பிறதலைவர்களும் தமிழறிவு படைத்தும் தமிழ்வாணர்களை ஆதரித்தும் போந்தவராதலின், அன்னோர்காலத்துத் தமிழினிலே இத்தகையதென்பதையும் உரியவிடங்களிற் குறிப்பிடலானேன். அவர்களுள் விஜயநகர வேந்தர்கள் கன்னடநாட்டவராயினும் அவரும் அவர்கீழ்த் தலைவர்களும் தமிழ்வளர்ச்சியினும் நோக்கங் கொண்டிருந்தவர்கள் என்பது, இந்நூலின் பிற்பகுதியால் தெரியலாம். அரசர் முதலியவர்மேற் புலவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் நமக்குக் கிடைத்திலவேனும் அன்னார்பாடிய தனிக் கவிகள் பலவற்றைச் சாஸனவழியாற் பெற இடமுண்டு. அவற்றுள் வெளிவந்த மூலசாஸனங்களாற் நெறியவந்தவற்றை வேண்டியவளவில் ஆங்காங்குத் தந்துளேன். வெளிவராத சாஸனங்களில் உள்ளனவாக அத்துறையாளரின் அறிக்கைகளிற் குறிப்பிடப்பெற்ற செய்யுட்கள் சிலவுள். அவற்றைச் சாஸனவிலாகாத் தலைவரின் உதவிபெற்று இப்பதிப்பினுட் சேர்க்கவிரும்பினும், அவகாசநேரமையால் இப்போது அதனை அடைக்கக்கூடவில்லை.

எட்டாண்டுக்குமுன் யான் புரிந்த உபந்நியாசங்களில் அமைந்த புலவர்வரலாறுகள், அப்போது வெளிவந்த சாஸனத் தொகுதிகளையும் அறிக்கைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டே ஆராய்ந்தெழுதியவை. அதன்பின்னர்ப் பலவருஷத்தறிக்கைகளும் நூற்பதிப்பும் அத்துறையாளரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவையாவும் ஆராய்ந்து, புதியவாகத்தெரிந்த புலவர்செய்திகளையும் இந்நூலுட் சேர்த்துளேன். இப்புலவர்களிலே, சேக்கிழார் சேனாவரையர் முதலியோரைப் பற்றிய எனது புதிய கருத்துக்கள் நல்லறிஞரது கவனத்துக்கு உரியனவாகும். மூலசாஸனங்களின் உதவியின்றி அறிக்கைச்

செய்திகளைக் கொண்டே எழுதப்பட்ட புலவர்வரலாறுகள் இதனுட் பலவுண்டு. மூலத்தையும் துணைக்கொண்டு எழுத மிடத்துப் பின்னும் புதியசெய்திகள் பலவிளங்கவும் குறைகள்சில நீங்கவும் கூடும். காலக்கிரமத்தில் அதுவும் கைகூடுமென்றே நம்புகிறேன். இந்நூலிறுதியிற் பொருட்குறிப்புக்குப்பின்பு அமைத்துள்ள அதுபந்தக்குறிப்புக்கள் நூலுடன் சேர்த்துப் படித்தற்குரியன.

இங்ஙனமாக இந்நூல் அமையப்பெற்றதேனும், தமிழ்க் கவிஞர்களைப்பற்றிய சாஸனச்செய்திகள் யாவும் இதனுள் அடங்கிவிட்டன என்று சொல்ல இயலாது. விரிந்த இத்தமிழகத்தில் வெளிவாராது கிடக்கும் சிலாதாமிர சாஸனங்கள் எத்தனையோ உள்ளன. அவையெல்லாம் தேடிவெளியிடப்படும்போது அரியவும்பெரியவுமான செய்திகள் பல வெளியாகக் கூடியன. கிடைத்த கருவிகளைக் கொண்டு எழுதிய இத் தமிழ்க்கவிசரிதத்தால் புதிய புலவர் வரலாறுகள் இத் துணையளவு விளங்குமாயின், மேலுங்கிடைக்கும் சாஸனங்களால் அவை பெரிதும் விளங்கி இன்பமளிக்கத் தடையென்னை? எனவே, இதுபோலும் நூல்கள் காலந்தோறும் புதியதோற்றங் கொண்டு தமிழணங்குக்கு அணியாகத் தக்கன என்க. எனது சாஸனக்கட்டுரைகளிலே எஞ்சிய அரசர், தலைவர், வழக்குக்களைப் பற்றியவற்றையும் வெளியிடும் விருப்பம் பெரிதுமுடையேன். இந்நூற்பதிப்பில் தமிழ்மக்கள் காட்டும் அபிமானத்தைத் துணைக்கொண்டே இனி அவை வெளிவரவேண்டியனவாம். திருவருள் கைகூட்டுக.

இங்ஙனம்,

திருவல்லிக்கேணி }
1—9—'37. }

மு. இராகவையங்கார்,

தலைமைப்பண்டிதர்,

யூனியர்ஸிடி-கமீம் லெக்ஸிகன் ஆபீஸ்.

உள்ளுறை விவரம்.

8

எண்	புலவர்	காலம்	நூலும் பாடிய விஷயமும்	பக்க வெண்
1	I. சங்ககாலத்துப் புலவர்கள். அகத்தியனாகும் பாண்டியனும் * மகாபாரதமொழிபெயர்த்த பா ண்டியன் கபிலர் சங்கப்புலவரின் வமிசத்தோர்	முதற்சங்கம்	1	1
2				
3	II. இடைக்காலத்துப் புலவர்கள்	கடைச்சங்கம் ஷை ஷை	+ தமிழ்ப்பாரதம்	2 4 5 7
4				
5	திருமாலடியாரான ஆழ்வார்கள்	5-வது முதல் 8-ம் நூ ற்றாண்டுகள்	தீவ்யப்பிரபந்தம் தேவாரம்	9 13
6	சிவனடியாரான நாயன்மார்கள்	7—8-ம் நூ.		
7	* பெரும்பிடுகு முத்தரையனைப் பாடிய புலவர்நால்வர்:— (1) பாச்சில்வேள் நம்பன் (2) ஆசாரியர் அநிருத்தர்			

தறிப்பு:—* இக்குறி இதுவரை அறியப்படாதபுலவர்களையும், + இக்குறி இதுவரை அறியப்படாத நூல்களையும் பாடல்களையுங் காட்டுவன. நூ—நூற்றாண்டு.

8	(3) கோட்டாற்றின் பெரு மாணர், (4) குவாவங்காள் * ஏனாகிசாத்தஞ்சாத்தன் [சன் தெள்ளாடுறமிந்த நந்திவன்ம ஊந் தமிழ்ப்புலவர்களும் * பெருமானடிகள் * பள்ளிதலை பன் * தென்னவன் தமிழேவன் * தப்பிரான் ரோழர் மானக்கஞ் சாறர் * மதுரையாசிரியன் இளங்கொ தமன் * வேம்பையர்கோன் நாராயணன் திருவிசைப்பாப்பாடியகிவனடி யார்கள்:—(1) சேந்தனார் திருமாளிகைத்தேவர், (2) கண்ட ராதித்தர், (3) பூந்து ருத்திநம்பி காடநம்பி ஆமிதசாகரமுனிவர் * பிடலூர்வேளார்த்ததை * நாராயணன்பட்டாதித்தன் * இராஜராஜேசுவர நாடகவாசிரி யர்	8-ம் நூ. 9-ம் நூ. 9-ம் நூ. 8, 9-ம் நூ. 9-10-ம் நூ. 9 ஷே நூ. 9-ம் நூ. 9, 10-ம் நூ. 11-ம் நூ. ” ” ” ”	+ முத்தையன்போர்கள் + தமிழ்ப் பிரசுத்தி + நம்பியப்பி + திருமுட்டத் திருப்பதிகம் + திருச்சிராப்பள்ளியந்தாதி காரிகை + ‘கோலநற்குழல்’ என்ற திருப்பதிகம் + ஸ்ரீ ராஜராஜ விஜயம் + நாடகநூல்	17 21 24 25 27 28 29 32 34 35 39 45 47 48
---	--	---	---	--

எண்	புலவர்	காலம்	பாடிய விஷயம்	பக்க வெண்
21	வீரசோழனும் தமிழ்ப்புலவர் களும்	கி. பி. 1063-70		49
22	* பூங்கோயில்நம்பி	”	+ வீரணுக்கவியும்	51
23	முதற்குலோத்துங்க சோழனும் தமிழ்ப்புலவர்களும்	11, 12-ம் நூ.		53
24	சயங்கொண்டார்பாடிய தலை வர்கள்	சை.	கருணாகரத் தொண்டை மான் முதலியோர்	54
25	* மருத்தூருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான்	11-ம் நூ. கி. பி. 1083	+ பையூருடையான் வேத வனமுடையான் மேற் பாடல்கள்	58
26	* கவிக்குமுதசுத்திர பண்டிதன் திருநாராயணபட்டன்	சை. — 1097	+ குலோத்துங்க சோழசரி தை	59
27	* வீரைத்தலைவன் பரசமயகோ ளரிமாமுனி	சை. — 1111-1119	+ அஷ்டாதசபுராணம், கன் னிவன புராணம், பூம் புலியூர்நாடகம்	61
28	நெற்குன் றங்கிழார் களப்பாள ராசர்	11, 12-ம் நூ.	புகலூரந்தாதி	63
29	அனபாயன் குலோத்துங்கசோ ழனுந் தமிழ்ப்புலவர்களும்	கி. பி. 1133-1146		66
30	கவிச்சக்கரவர்த்தி கடத்தரும் அவர் பேரனார் * ஓவாதகூத் தரும்	12, 13-ம் நூ.		67

31	குன்றத்தூர்ச்சேக்கிழார்உத்தம சோழப்பல்லவரையர்	12-நூ. -- 1163 ஷே	70
32	ஞானுமிர்தாசாரியர்		78
33	மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழ ஹத் தமிழ்ப்புலவர்களும்	ஷே கி. பி. 1178-1216	81
34	மூங்கிற்குடி திருவரங்கத்தமுத னார்	ஷே ... 1181	
35	* வீரரத்தப்பல்லவரையர்	13-நூ.... 1201	87
36	* அருணிலைவிசாகன்	ஷே ... 1210	90
37	பவணத்திமுனிவர் (காலம்)	ஷே	91
	III. பிற்காலத்துப் புலவர்கள்		
38	* தேவன் திருவரன்னுமுடை யான் மறச்சக்கரவர்த்திப் பிள்ளை	13-நூ. கி. பி. 1227	94
39	திருவேண்ணெய்நல்லூர் மெய் கண்டதேவர்	ஷே-கி. பி. 1232	97
40	* திருவாழிபரப்பினன் கூத்தன்	ஷே-கி. பி. 1237	99
41	சம்புகுலக்காடவராயரும் தமிழ் ப்புலவர்களும்	ஷே	100
42	* கொடிக்கொண்டான் பெரி யான் ஆதிச்சதேவன்	ஷே-கி. பி. 1230	103
43	* காரணை விழுப்பரையர்	ஷே, ஷே	105
44	கப்பற்கோவையாசிரியர்	ஷே	106
		† தமிழ்ப்பாரதம் நன்னூல்	
		† பெருவஞ்சி	
		சுவஞானபோதம்	
		† அத்திசிரித்திருமால்சிந்து	
		† காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி	
		கருமாணிக்கன் கோவை	

எண்	புலவர்	காலம்	பாடிய விஷயம்	பக்க வெண்
45	சேனாவையர்	ஷே-கி. பி. 1280	சேனாவையம்	108
46	பரிமேலழகியார்	ஷே-கி. பி. 1272	திருக்குறள் பரிபாடலு ரைகள்	114
47	* தாயினல்பெருமாள் முனைய தரையன்	ஷே-கி. பி. 1283	+ பாண்டிய சேனாபதியின் பேர்	118
48	பெரும்பற்றப்பிலியூர்மப்பி	ஷே-கி. பி. 1303	திருவாலவா யுடையார் திருவிளையாடல்	120
49	இரட்டையர் (காலம்)	14-நூ. 1331-1383	ஏகாம்பரநாதருலா முதலி யன்	121
50	அருணகிரிநாதர்	15-ம் நூ.	திருப்புகழ்	123
51	* அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டி யன்	ஷே-கி.பி. 1422 1462	+ தென்காசிச் சாஸனப் பா டல்கள்	131
52	* அகிலகலாவல்லவன் சேரமான் பெருமாள் வஞ்சிமார்த்தாண் டன்	ஷே-கி. பி. 1448	+ பாகுடக்கவி	136
53	காளமேகப்புலவர் (காலம்)	ஷே-கி.பி. 1450-1480	திருமலைராயன்மேல்	140
54	* மணவைக்கடத்தன்	ஷே-கி. பி. 1498		142
55	அரிதாசர்	16-நூ. கி பி. 1523	இருசமயவிளக்கம்	143
56	* பாண்டிகவிராசர்	ஷே-கி. பி. 1533	+ வீரமாவை	152
57	* உத்தண்டவேலாயுதகவி	ஷே-கி. பி. 1536	+ திருவதினைக்கலம்பகம்	154
58	ராமணமுனிவர் I ஷே. II	14-ம் நூ. 16-நூ.--கி. பி. 1518	+ மேருமந்தரபுராணம் நிலகேசியுரை	155 157

59	* மருதுவன கவிராசன் நாதன்	இராம	ஷை-கி. பி. 1554	† திருப்புடைமருதுர்ச் சிவ பிரான்மேல்	158
60	திருவாரூர் ஞானப்பிரகாச பண் டாரம்		ஷை-கி. பி. 1560	பல நூல்கள்.	159
61	காலிங்கராயன் உண்ணாமூலை எல்லப்ப நயினார்		ஷை-கி. பி. 1572	{ பல நூல்கள், † சாஸனப்பாடல்கள்	161
62	அதிவீரராமபாண்டியன்		ஷை-கி. பி. 1564 1604	நடைமுதலியன	163
63	வரதுங்கராமபாண்டியன்		ஷை-கி. பி. 1588 பட்.	பிரமோத்தரகாண்ட முத லியன	172
64	* காகிச்சலியன்கவிராயன்		ஷை — ஷை	† முடிசூட்டு மங்கலப்பாடல் கள்	174
65	உனதாரியும் திருவிருந்தானும்		16, 17-நூ.	சந்தரபரண்டியம்	176
66	குருநமச்சிவாயதேசிகர்		16-நூ.—1588-1592	அருணகிரியந்தாதி முதலி யன	180
67	துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச முனிவர்		17-நூ.—கி. பி. 1652.	பிரபுலிங்கலீலை	182
68	இரசைவடமூலையப்ப பிள்ளை		17-18 நூ.	மச்சபுராணமுதலியன	184
69	மாணத்திருவேங்கடநாதர்		17-நூ.—கி. பி. 1683-	பிரபோதசத்திரோதயமுத லியன	188
70	திருக்குற்றூலம் இராசப்ப கவி ராசர்		18-ம் நூ.—கி. பி. 1718	குற்றூலக்குறவஞ்சி	192
71	* முத்துக்குமாரசுவாமிப்புலவர்		ஷை-கி. பி. 1791	† சாஸனப்பாடல்கள்	194
72	* காலந்தெரியாப் புலவர்கள்:— (1) ஆதிநாதர்			† சிகாநாதர்மேல் வெண்பா	195

எண்	புலவர்	காலம்	நூலும் பாடிய விஷயமும்	பக்க வெண்
	(2) முத்தமிழாசிரியர் பெருநம்பி	"	"	196
	(3) புலவன் அசளங்கன்	"	"	198
	(4) அருணிதி இராசதேவன்	"	† சோமநாத சுவாமிபாடல்	"
	(5) காலகாலன்	"	† திருக்கடவூர்ச் சிவபிரான் மேற்பாடல்	199
	(6) பங்கனராயன்	"	"	"
	(7) குறட்டிவரதையன்	"	† திருவல்லையந்தாதி	200
	(8) கவி அப்பரசவடையார்	"	"	201
	(9) வரகவி-ராமலிங்கையர்	"	"	"
	(10) ஏனைப்புலவர்கள்	"	"	202
	பெயர் தெரியாப்புலவர்கள்:—	"	"	203
	(1) மெய்க்கீர்த்திபாடியோர்	"	"	204
	(2) வீரம்பாடியோர்	"	"	208
	(3) அறம்பாடியோர்	"	"	211
	பொருட்டுற்றிப்பகராதி	"	"	
	அநுபந்தக்குறிப்பு	"	"	

இக் கவிசரிதத்தில் எடுத்தாண்ட நூல்கள்.

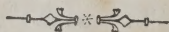

அகநானூறு
அரிசமயதிவாகரம் (பத்திரிகை)
ஆழ்வார்கள் காலநிலை
இரகுவமிசம்
இருசமயவிளக்கம்
இறையனார் களவியலுரை
கம்பராமாயணம்
கலிங்கத்துப்பரணி
கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி
கலைமகள் (பத்திரிகை)
களவழிநாற்பது
குலோத்துங்கசோழனுலா
குலோத்துங்கசோழன் கோவை
கொங்குமலர் (பத்திரிகை)
கோயிற்புராணம்
சடகோபரந்தாதி
சிருங்காரப்பிரகாசம் (வடநூல்)
சிலப்பதிகாரம்
சீவகசிந்தாமணி
செங்குந்தர் பிரபந்தத்திரட்டு
செந்தமிழ் (பத்திரிகை)
சேக்கிழார் புராணம்
சேனாவரையம்
தக்கயாகப்பரணியுரை
தமிழ்நாவலர்சரிதை
தனிப்பாடற்றிரட்டு
திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி
திருக்குற்றாலத்தலபுராணம்
திருக்குறள்
திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளை, தமிழ்

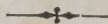
திருப்பதிகம் (பௌத்தநூல்)
திருப்புகலூரந்தாதி
திருப்புகழ்
திருமுருகாற்றுப்படை
திருமுறைகண்டபுராணம்
திருவாசகம்
திருவாழர்க்கோவை
திருவாய்மொழி
திருவிருத்தம்
திவ்யப்பிரபந்தம்
தென்றிருப்பேரைத் திருப்பணி
மாலே
தேவாரம்
தொண்டைமண்டலசதகம்
தொல்சாப்பியம் [வாராய்ச்சி
தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
நன்னூல்
நாலடியார்
நீரூர்ப்புராணம்
பத்துப்பாட்டு
பதினாறு நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப்புல
வர் வரலாறு
பரிமேலழகருரை
பன்னிருபாட்டியல்
புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸன
த்தொகுதி
புறநானூறு
புறப்பொருள்வெண்பாமாலை
பெரியபுராணம்
பெருந்தொகை

யனபற்றியும் கண்ட புதியசெய்திகள் பல. இப்புலவர்களு
ஒருசிலர் அரசர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்ங
மாகச் சாஸனவழியால் அறிந்த சான்றோர்வரலாறு பலவ
அருமையும் பெருமையும் உடையவாதலின், அப்பெரும
ளின் செய்திகளைத் தமிழ்மக்கள் அறியவிரும்பி ஈண்டு
தொகுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன். அத்தகைய புலவர்களை
(1) சங்ககாலத்தவர், (2) இடைக்காலத்தவர், (3) பிற்கால
தவர் என மூவகையினராகப் பாகுபடுத்திக் கொள்ளலாகு

I சங்ககாலத்துப் புலவர்கள்

1 அகத்தியனாரும் பாண்டியனும்.

சங்கப்புலவர் எனப்படுவோர், இற்றைக்கு 1500-ஆண்டி
கட்கு முற்பட்டவர்களும், தலை யிடை கடை என்ற மு
சங்கத்தும் விளங்கியவர்களுமான சான்றோர்கள் ஆவர். இ
காலங்கட்கு உரியனவும் இன்னோரைப் பற்றியனவுமான க
லெழுத்துக்கள் யாண்டும் அகப்பட்டில என்பது யாவரு
அறிவர். ஆயினும் பிற்காலத்தமைந்த சாஸனங்களால் சங்க
புலவர்களைப்பற்றிய செய்திகள்சில நமக்குத் தெரியவருகி
றன. முதலில், தலைச்சங்கப் புலவரென்றும் தமிழ்முனி எ
றும் போற்றப்படும் அகத்தியனாரை நோக்குவோம். 10-
நூற்றாண்டில் இராஜசிம்மன் என்ற பாண்டியன்காலத்த
அமைந்த சின்னமனூர்ச் செப்பிதழ்களில்—

“அகஸ்த்ய சிஷ்ய:” 1

“பொருவருஞ்சீ -ரகத்தியனைப் புரோகிதனாகப்பெற்றது”

1. S. I. I. Vol, iii, p. 451; சுலோகம், 3, 6.

2. Ibid. p. 454. l. 102-3.

வாழ்க்கை உருவியுள்ளதில் சங்ககாலத்தவர்
வென்று அறியப்படும் - சாஸன பற்றிய வரலாறு

ன்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே வீரபாண்டியன் என்பா
து மெய்க்கீர்த்தியும்—

“திடவாசகக் குறுமுனிபாற் செந்தமிழ்தூல் தெரிந்தருளி”

ன்று கூறும் ¹. இவ்வரலாற்றையே—

“அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாயன்-றகத்தியன்வாய்
உரைதரு தீந்தமிழ் கேட்டோ-னுசிதன்”

ன்ப பாண்டிக்கோவை பாடிய பழம்புலவருங் கூறுதல்
றியத்தகும்.² அகஸ்தியசிஷ்யன் பாண்டியன் என்பதனை
காகவி காளிதாசரும் குறிப்பிடுவர்.³ இவற்றால், அகத்திய
ர்க்கும் பாண்டியர்க்குமுள்ள தொடர்புபற்றி முன்னால்
ந் கூறுஞ் செய்தியைச் சாஸனங்களும் ஆதரித்தல் காண்க.
ங்கமிரீஇய பாண்டியர்களின் புலமைச்சிறப்பை—

“உளமிக்க மதியதனால் ஒண்டமிழும் வடமொழியும்

பழுதறத்தா-ராய்ந்து பண்டிதரின் மேந்தோன்றியும்”

“தென்வரைமிசைக் கும்போத்பவனது தீந்தமிழிற் செவி

“தென்றமிழின் கரைகண்டும்”

[கழுவிடும்”

ன அச்செப்பேட்டின் முற்பகுதி ⁴ எடுத்துக் கூறும்: இது,

“தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பின்

தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய...பொருந்”

கேயுந்-ஈராயுந்

(மதுரைக்காஞ்சி, 40-2) ^{Richie}

ன்ற மாங்குடி மருதனார் வாக்குடன் ஒப்பிடற்பாலது.⁵ ^{we call}

யி yama or Pandya. In Ravane ^{கேயுந் அந்}

1. T. A. S. Vol. ii, p. 19.

2. இறையனார்களவியலுரை. சூத். 10, 89ம் மேற்கோட்பாடல். ^{to balance}

3. இரகுவமிசம், ஸர்க்கம்-6, 6. ^{ஈராயுந்}

4. S. I. I. Vol. iii, p. 454, l. 90, 94-5.; p. 463. l. 6-7. ^{So = to}

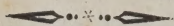
5. “இதனால் அகத்தியனுடன் பாண்டியனிருந்து தமிழாராய்ந்த
ப்புக் கூறினார்” என்ற நச்சினர்க்கினியருரை காண்க.

கேயுந் அந்-ஈராயுந்

கேயுந் அந்-ஈராயுந்

கேயுந் அந்-ஈராயுந்

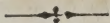
2 பாரதம் மொழிபெயர்த்த பாண்டியன்.

மேற்குறித்த சின்னமனூர்த் தாமிரசாஸனத்தே, பாண்டியனொருவன் மகாபாரதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தவியவன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

“மஹாபாரதச் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம்வைத்து என்பது அச்சாஸனத்தொடர்.¹ இங்ஙனம் பாண்டியன் தமிழ்ப்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் பாரதம், 9-ம் நூற்றாண்டில் தெள்ளாறெறிந்த மூன்றாம் நந்திவன்மன் என்ற பல்வேந்தன்காலத்து இயற்றப்பட்டதும், சங்ககாலத்துக்கு முன்பாகாததுமான பாரதவெண்பாவின் வேறுனதொன்று என்பது ஒருதலை. இத்தகைய பழைய பாரதத்தை இயற்றியவனாகவோ, பெருந்தேவனாரைக் கொண்டு இயற்றினவனாகவோ இருந்து அந்நூலைப் பாண்டியன் வெளிப்படுத்தியவனாகவோ வேண்டும். தொல்காப்பியவுரையுள் நச்சினாசினியர் மேற்கோள்காட்டும் பாரதப்பாட்டுக்கள் சங்ககாலத்துக்குரிய வாக்கும் போக்கும் உடையவாய்த் திகழ்கின்றன. அத்தகைய நூலோ அதனிலும் பழைமையானதொன்றே சாஸனங்குறித்த பாரதம் என்பது தெளிவுபடவில்லை. எவ்வாறாயினும், பாண்டியனால் மகாபாரதம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புப்பெற்றது என்ற அறியசெய்தி, சாஸனவாயிலாகக் கிடைத்த முதன்முதலாக நாம் தெரியக்கூடியதாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

✓ 3 க பி ல ர்.

இங்ஙனமே, கடைச்சங்கத்தில் விளங்கிய கபிலர் என்ற
 இவர் பெருமானைப்பற்றிச் சாஸனமூலம் அறியக்கிடக்கும்
 ரியசெய்தியும் உண்டு. வேள் பாரியின் ஆருயிர்த் தோழ
 ன இப்பெரியார், அவ்வள்ளல் இறந்தபின் அவன் மக
 னை அழைத்துச்சென்று இருங்கோவேள், விச்சிக்கோன்
 ன்ற கோக்குமரர்களை மணம்புரிந்து கொள்ளுமாறு
 ண்ட, அவர்களிருவரும் மறுத்தனராக, பின் இவர் அம்
 னிரைப்பார்ப்பார்ப்படுத்துச் சென்றனர் என்று புறநானூ
 டம் (200-2, 239), திருக்கோவலூர் மலையமானுக்குப் பாரி
 கள் மணம்புரியப் பெற்றனள் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதை
 ம் கூறுகின்றன. இவ்வாறு, முன்னோர் கூறிய வரலாற்றின்
 ன்மைபை 11-ஆம் நூற்றாண்டுச் சாஸனமொன்று ஆத
 த்துநின்றல் அறியத்தகும். முதல் இராஜராஜசோழன்
 லத்ததும், திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர் கோயி
 ன் அமைந்ததுமான அச்சாஸனத்தின்பகுதி வருமாறு:—

“மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ்க் கபிலன்
 மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
 பெண்ணை மலையந்-துதவிப் பெண்ணை *the river*
 அலைபுன லமுவத்-தந்தரிட்-சஞ்செல
 மினல்புகும் வீடுபே-றெண்ணிக்
 கனல்புதங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்
 பேரெட்டான வீரட்டானம் *X*
 அனைத்தினு-மநாதி யானது” 1

இவ்வடிகளினின்று, பாரியகளிருள் ஒருத்தியை மலைய
 னுக்கு மணம்புரிவித்தபின், கபிலர் தீப்பாய்ந்து உயிர்தீத்த

னர் என்பது தெரியலாம். அங்ஙனம் உயிர் நீத்த தல
நடுகாட்டுத் திருக்கோவலூரே என்றும் அவ்வாறு உயி
துறத்தற்கு அப்புலவர் தீவளர்த்த பாறை, பெண்ணைய
றங்கரையிற் கபிலக்கல் என்று பெயர்பெற்ற துறையெ
றும் 11-ம் தூற்றாண்டுக்குமுன் தமிழ்நாட்டுவழக்கு இருந்
தென்பது அறியப்படும். இதனால், பாரிமகளிரைக் 'பி

7ம். 236. 'பார்ப்பார்ப்படுத்துச்' சென்றனர் என்ற புறநானூற்று
குறிப்பிற்கு, அம்மகளிரை அவர் பார்ப்பாரிடம் அடைக்கல
படுத்திச் சென்றார் என்பதே பொருளென்பது தெளிவாகி
றது. வடக்கிருந்தனர் கபிலர் என்பது, 'பசைந்தாரிற் நீர்
வீற் நீப்புக்குதல் நன்று' என்றபடி, பாரிபிரிவுக் காற்றாது—

“இடையில் காட்சி நின்றேடு

படி உட்கொண்ட உடனுறைவாக்கு உயர்ந்த பாடே” (47ம். 236)
என்று கூறித் தீப்பாய்ந்து அவர் உயிர்துறந்த செய்தியை
குறிப்பதாம். இதனால், ஊர்க்கு வடதிசையில் ஆற்றிடை
குறைபோன்ற ஒதுக்கிடங்களில் இருந்து பட்டினினோ
பால் உடலையொறுத்த உயிர்விடுதல்போலவே, தீப்பாய்ந்து
உயிர்நீத்தலும் வடக்கிருத்தலாகிய பிராடே புவேச முறை
ளில் ஒன்று என்பது அறியப்படுகின்றது.

இனி, கபிலர், பாண்டிநாட்டில் திருவாதவூரின் பிறந்த
வர் என்பது—

“நீதியார் மதுக நீழல் 'நெட்டிலை யிருப்பை' எய்தோர்
காதல்கூர் பனுவல் பாடுங் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்
சோதிசேர் வகுள நீழற் சிலம்பொலி துலங்கக் காட்டும்
வேதநாயகனார் வாழும் வியன்றிரு வாத லூரால்”

என்ற பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்ரி வாக்கால் தெரியலாம்.¹ இது
திருவாதவூர் பறம்புநாட்டதாகும்.

1. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், ஞானோப. 1.

“தென்பறம்பநாட்டுத் திருவாதவூரில்
திருவாதவூர்ப் பெருமான்”

என்பது சாஸனத்தொடர். ¹ தென்பறம்புநாடு, வடபறம்பு
நாடு என்பன பறம்புநாட்டின் இருபிரிவுகளாம். ² இந்நாட்
தில் பாரீசுரம் என்ற ஊரொன்று கொடுங்குன்றமாகிய பற
மலைப் (பிரான்மலைப்) பக்கத்துள்ளமையுந் கல்லெழுத்தால்
அறியப்படுகின்றது. ³ பாரீசுரம் என்பது பாரியால் வழிபடப்
பெற்ற சிவபிரான் கோயில்கொண்ட தலம் என்ற பொரு
ள்து. இவற்றால், கபிலர், பாரிவேளின் ஆட்சிக் குட்பட்ட
பறம்புநாட்டவர் என்பது விளங்கும். எனவே, உணர்ச்சி
பொற்றுமையோடு தேய்வொற்றுமையாலும் அவ்வள்ளலின்
பெருநட்புக் குரிமைபூண்டு விளங்கியவர் கபிலர் என்பது
உறுப்படுகின்றது.

4 சங்கப்புலவரின் வமிசத்தவர்.

சங்கம் வீற்றிருந்த சான்றோரின் வழியினர்சிலர் பிற
காலத்தும் பிரபலராயிருந்தவர் என்பது சாஸனவாயிலாக
அறியப்படுகின்றது. இராமநாதபுரம்ஜில்லா சாத்தூர்த்
தாலுகா எருக்கங்குடியில் உள்ள குன்றில், 9-ம் நூற்றாண்
டில் ஆண்ட ஸ்ரீமாறன்ஸ்ரீவல்லபன் என்ற பாண்டியன் காலத்
துச் சாஸனமொன்று அகவலில் அமைந்துளது. அதனில்,
அவ்வேந்தனது தலைமையதிகாரியான இருப்பைக்குடிகிழவன்

1. S. I. I. Vol. Viii, p. 222.

2. தென்பறம்புநாடு வடபறம்புநாடு என வழங்கும். (M. E. R.
No. 17 of 1931-32; Ibid. No. 100 of 1916).

3. S. I. I. Vol. Viii, p. 227.

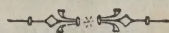
எட்டிசாத்தன் என்ற தலைவனொருவன், தென்பாண்டிநாட்டி
 ஏரி குளம் கால் கல்லணை முதலியனகட்டி நாட்டை வள
 படச்செய்த அருஞ்செயல்களும் பிற அறச்செயல்களு
 புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன. ¹ அவனது பெருமைகளுள்
 ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது, அச்சாத்தன் 'தமிழ்கெடு
 கூடற் சங்கப்பலகையில்' ஏறிவீற்றிருந்த பெரும்புல
 ரொருவரது வழித்தோன்றலானவன் என்பதேயாம். வணிகர்
 குரிய எட்டி என்ற சிறப்புப்பெயரும் சாத்தன் என்ற இய
 பெயரும் இத்தலைவன் தரித்திருத்தலினின்று, இவன்
 முன்னோராகக் கூறப்படும் சங்கப்புலவர் கூலவாணிகன்
 சாத்தனாரோ என்று கருத இடமுண்டு. இவ்வாறே, செங்க
 பட்டு ஜில்லா திருக்கச்சூர்ச் சிவாலயத்துக்கண்ட சாஸன
 மொன்று, பொய்யாமொழி மங்கலம் என்ற ஊர், சாத்தனா
 வமிசத்து உதித்த பெருநம்பி என்ற முத்தமிழாசிரியர்க்கு
 உரியதென்று கூறுகின்றது. ² விசேடணமின்றிச் சாத்தனா
 என்ற பெயரால் முத்தமிழாசிரியரின் முன்னோராகக் கூறத்
 தக்கவர், மணிமேகலை இயற்றிய சங்கப்புலவரே எனலாம்.
 "அவனுழையிருந்த தண்டமிழ்ச்சாத்தன்" "தண்டமிழாசான்
 சாத்தனிலி துரைக்கும்" என்றார் இளங்கோவடிகளும்.
 எனவே, சங்கத்துச் சான்றோரான நல்லிசைப்புலவ ரொரு
 வரின்வமிசம் பிற்காலத்தினும் அறிவுந் திருவும் பெருகி
 விளங்கிய தென்பது, சாஸனவாயிலாக வெளியாதல் அறி
 ந்து மகிழத்தக்கது.

1. M. E. R. No. 334 of 1929-30.

2. இதன்விரிவை இந்நூலுள் 'முத்தமிழாசிரியர் பெருநம்பி'
 என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

3. சிலப். பாமி. 10; 25-66.

II இடைக்காலத்துப் புலவர்கள்

5 திருமாலடியாரான ஆழ்வார்கள்.

இனி, சங்கத்துக்குப் பிற்காலத்தே வாழ்ந்த சான்றோர்களை நோக்குவோம். ஐந்தாநூற்றாண்டுக்குப் பின்னும் பதின்மூன்றாநூற்றாண்டுக்கு முன்னும் வாழ்ந்த தமிழ்க்கவினை இடைக்காலத்துப் புலவர்கள் என்று நாம் ஒருபடியாகக் கொள்ளலாம். இவர்களுள் முற்பட்டவர்கள், தெய்வக்கவிளான திருமாலடியார்களும் சிவனடியார்களுமாவர். இன்னோர்காலத்து விளங்கிய அரசர்முதலியோர் சாஸனங்கள் உளவாயினும், அவையொன்றிலேனும் இப்பெரியார்களைப்பற்றிய குறிப்பெதுவுமே நமக்குக் கிடைத்திலது. எனினும், இவ்வடியார்கள் தோன்றிச் சில நூற்றாண்டுகட்குப் பின்பமைந்த சிலாலிகிதங்களினின்று வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் இவர்கள் செய்திகள் தெரியவருகின்றன. முதலில் திருமாலடியார்களை எடுத்துக்கொள்வோம்.

திருமால்சமயத்துப் பெரியோர்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மூன்று, திருமங்கைமன்னனும் பெரியாழ்வாருமே தங்காலத்து அரசர்களைத் தம்பாடல்களிற் சிறப்பித்துக் கூறுவோராவர். இவர்களுள், திருமங்கையாரது அட்டபுபகரபரமேச்சுரவிண்ணகரப் பதிகங்களிலே, 8 - ம் நூற்றாண்டினனான இரண்டாம் நந்திவர்மபல்லவனையும், திருநாகூர்ப் பதிகங்களில் 7-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆண்ட பல்லவபரமேசுவரன், சாளுக்கிய விக்கிரமதித்தனைப் போரில் முறியடித்த வெற்றித்திறத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறே கோடுமொறன் என்ற பாண்டியனைப் பெரியாழ்வார் கூறுவர்

இப்பாண்டியனை 8 - ம் நூற்றாண்டினனும், 'பரமவைஷ்ணவன்' எனப்பட்ட பராந்தகன் - நெடுஞ்சடையன் தந்தையுமாகிய மாறவர்மன் என்று கருதப் பெரிதும் பொருத்தமுண்டு இவ்வரசர்களின் சாஸனங்கள்மூலம், இவ்வடியார்களுடையவும் பிற ஆழ்வார்களுடையவுமான காலங்கள் நன்குவிளங்குஞ் செய்தியை "ஆழ்வார்கள்காலநிலை" என்றநூலில் விரிவாகக் கூறியுள்ளேன்.

இனி, ஒடுங்கிக்கிடந்த சோழவமிசத்தை 9-ம் நூற்றாண்டில் உத்தரிப்பித்த விஜயாலயசோழனுடைய மகன் இராஜகேசரி ஆதித்தசோழனது மூன்றாம் ஆட்சியாண்டில் நம்மாழ்வாரது பிரபாவம் நாட்டிற் பெருகியிருந்ததென்பது, சடகோபன் என்ற அப்பெரியார் திருப்பெயர் மக்கட்கு இட்டுவெழங்கப்பட்டிருந்ததால்¹ உணரப்படும். இவ்வாறே, அவ் வாதித்தசோழன்மகன் முதற்பராந்தகன்காலத்துத் திருச்சாணூர்ச் (கி.பி.910) சாஸனத்தே, அவனதுதலைமை அதிகாரிகள் "பூதூருடையான், நம்மாழ்வாரடிகள்"² என்றும், மற்றோரதிகாரி தோண்டரடிப்போடி³ என்றும் பெயர்கள் தரித்துள்ளார். இவற்றால், ஆழ்வார்களை வைபவம், 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஸ்ரீமந்-நாதமுனிகள் என்ற ஆசாரியத்தலைவரால் நாடெங்கும் பிரசித்தியடைந்தது என்று குருபரம்பரைகளால் தெரியவருஞ்செய்தி சாஸனவாதரவு பெறுவதோடு, நம்மாழ்வார் என்ற திருநாமம் சடகோபர்க்கு அந்நாதமுனிகள் காலத்தேயே பெருவழக்காயிருந்ததென்பதும் பெறப்படுகின்றது. பத்தாநூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட சோழர்முதலிய அரசர்காலங்களில் ஆழ்வார்களைப் பற்றியும் அவர்கள் அருளிச்செயல்களைப்பற்றியும் அமைந்த

1. திருக்கண்ணபுரசாஸனம் (History of Sri Vaisnavas, p. 21.)

2. M. E. R. No. 259 of 1904. 3. Ibid. No. 207 of 1907.

சாஸனங்கள் பல தஞ்சையிற் பெரியகோயிலை எடுப்பித்துப் பிரசித்திபெற்ற முதல் இராஜராஜன் காலத்தமைந்த சாஸனங்களிலே, நமமாழ்வார்க்குக் கோயில் ¹ அமைந்திருந்தமையும், திருவாய்மொழித் தேவர், ² சீகுருகூர் ³ என்ற தொடர்களால் ஆழ்வார் அருளிச்செயலும் அவரது அவதாரஸ்தலமும் குறிக்கப்பட்டிருத்தலும் காணலாம். இங்ஙனமே அவ்விராஜராஜன் மகன் முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் காலத்தே உத்தரமேரூர் ⁴, எண்ணுயிரம் ⁵ என்ற ஊர்களிலும், இராஜகேசரி முதல்இராஜாதிராஜன் காலத்தே திரிபுவனி ⁶ என்றஊரிலும் அமைந்த சிலையெழுத்துக்களினின்று, கோயில்களில் திருவாய்மொழி விண்ணப்பஞ் செய்தற்கு, இறையிலி உதவப்பட்ட செய்திகள் தெரிகின்றன. இனி,

“திருவத்தியூராழ்வாரைப் பாடியருளின பூதத்தாழ்வாரும் பொய்கையாழ்வாரும் பிறந்த திருக்கேட்டைநாள்” ⁷

என விக்கிரமசோழன் காலத்துச் சாஸனமொன்று கூறுதலால், முதலாழ்வார்களின் அருமைபெருமைகளும்,

1. M. E. R. No. 423 of 1908.

2. S. I. I. Vol. iii, p. 4. 3. Ibid. ii, p. 269.

4. M. E. R. Nos. 176, 194 of 1923.

5. Ibid. No. 333 of 1917

6. Ibid. No. 176 of 1919

7. S. I. I. Vol. iii, p. 187—இவ்வாழ்வார் இருவருடைய அவதார நகரத்திரங்களும் கேட்டை என்பது அக்காலவழக்குப்போலும்.

ஆனால், பொய்கையார்க்குத் திருவோணமும் பூதத்தார்க்கு அவிட்டமும் திருநகரத்திரங்களாகக் குருபரம்பரைகளில் வழங்குகின்றன. இதனால், திருவாட்டைநாள் என்பது திருக்கேட்டைநாள் எனச் சாஸனம்வரைந்தோரால் தவறி எழுதப்பட்டதோ என்று கருதவும் இடந்தருகின்றது.

அச்சோழன் தந்தையான முதற்குலோத்துங்கனது 15-ம் ஆண்டுச் சாஸனத்து—

“இக் கோயிலிலே ஆழ்வானுக்குத் திருவாய்மொழி திருப்பள்ளி யெழுச்சி விண்ணப்பஞ் செய்வோமாக”¹

என வருதலால், நம்மாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடிகளின் அருளிச்செயல்களும்,

“தீர்த்தம் பிரஸாதித்தருளின அன்றிராத் திருப்புண்ணைக்கீழ் (ஸ்ரீரங்கநாதர்) எழுந்தருளியிருந்து ‘தேட்டருத்திறல்’ கேட்ட ருளும் போது”²

எனவரும் அக்குலோத்துங்கனது 18-ம் ஆண்டுச் சாஸனத் தொடரால், குலசேகரப்பெருமாளது திருமொழியும்,

“இத்திருவோலக்கத்தில் திருநெடுந்தாண்டகம் விண்ணப்பஞ் செய்வார்க்கு ஒருகாச இவதாகவும்”³

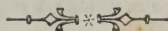
எனவரும் சோழகேரளனது சாஸனத்தால் திருமங்கை மன்னன் அருளிச்செயலும் ஸ்ரீராமானுஜர்காலத்தும் அவர்க்கு முன்பும் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்தமை நன்குவிளங்குகின்றது. இங்ஙனமே ஆழ்வார்களையும் அவர்கள் திவ்யப் பிரபந்தங்களையும்பற்றிப் பிற்காலத்து அரசர்சாஸனங்களிற் காணுங் குறிப்புக்கள் பலவாம்.

1. S. I. I. Vol. iv, p. 146.

2. Ibid. Vol. iii, p. 150.—இவ்வாறே, திருப்புண்ணைக்கீழ் “ஒருதீர்த்தத்தினன்று இராத் திருமாலேபாடிச்சமைந்து” எனத் திருவாய்மொழியீட்டில் (6 - 9 - 3) வரும் பத்தி ஒப்பிடத்தக்கது.

3. Ibid. Vol. Vii, p. 59.

6 சிவனடியாரான நாயன்மார்கள்.

சிவனடியார்களான நாயன்மார் அறுபத்துமூவருள் தேவாரவாசிரியர்களான மூவருமே இங்கே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுள், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரால் திருத்திப் பணிகொள்ளப்பெற்ற பாண்டியன் 'நெல்வேலிவென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன்' என்பது பிரசித்தமாம். இவ்வேந்தன் 7-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவன் என்பதும், நெல்வேலிப்போரில் இவன் செருவென்றதும் வேள்விசூடி சின்னமனூர்ச் சாஸனங்களால் விளங்குவன. இனி, சம்பந்தமூர்த்திகள் காலத்தவரான சிறுத்தொண்டர், "வாதாபித் தொன்னகரந் துகளாக்கி"ய பல்லவனது படைத்தலைவர் என்பது சேக்கிழார் வாக்கால் அறியப்பட்டது. இப்பல்லவனை, முதல் நரசிம்மவர்மனென்று கருதுவதினும் பரமேசுவரவர்மன் என்கொள்வதே பொருத்தம். இப்பரமேசுவரனும் 7-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாதாபியை அழித்தவனென்றே தெரிகின்றான். இவன் பாட்டன், குணபரன் எனப்பட்ட மகேந்திரவர்மன் ஆவன். இவன் சைனசமயத்தினின்று சைவமதத்தைத் தழுவியவன் என்பது திருச்சிராப்பள்ளிச் சாஸனத்தால் தெரியவருகின்றது. இக்குணபரனே திருநாவுக்கரசர்காலத்துப் பல்லவன் என்பது, சேக்கிழார் வாக்கினின்று அறியப்படும். ஆகவே, அப்பர்கவாமிகளால் திருத்தியடிமைகொள்ளப்பட்டவனாகச் சேக்கிழார் கூறிய பல்லவன், சம்பந்தமூர்த்திகள் வாழ்ந்த 7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த மகேந்திரனே என்பது பெறப்படும். சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்து அரசன் "காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்" என்பான். இவன் இராஜசிம்மன் எனப்பட்ட இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற பல்லவனாவன்.

இவையாவும் யான் வெளியிட்ட ‘ஆழ்வார்கள் காலநிலை’ என்ற நூலாலும், ‘திருமங்கையார் சம்பந்தர்களின் சமகாலநிலை’¹ என்ற என் கட்டுரையாலும் பிறர் எழுத்துக்களாலும் நன்குவிளங்குவன.

இனி, இச்சிவனடியார்களைக் குறித்த சிலாலிகிதங்களும் எண்ணிறந்தன. இவர்களுட் சிறப்புடைய நால்வரைப்பற்றியமைந்த கல்லெழுத்துக்கள், ஆழ்வார்களுடையன போல, அவர்கள்தோன்றிய சில நூற்றாண்டுகட்குப்பின்பே அமைந்தனவாம். 11-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த முதல் இராஜராஜசோழன்காலத்தினின்றே தேவாரவாசிரியர்களான மூவர் செய்திகள் சாஸனங்களிற் பயில்வனவாயின. அம் மூவரோதிய பதிகங்கள் கோயில்களில் விண்ணப்பஞ் செய்தற்கு நிவந்தங்கள் அமைக்கப்பட்டதையும், அவர்கள் திருவுருவங்கள் பிரதிஷ்டைபெற்றதையும் அவ்விராஜராஜன் அவன்மகன் இராஜேந்திரன்முதலிய சோழர் சாஸனங்களிற் காணலாம். இவருள், சம்பந்தமூர்த்திகளை—திருஞானசம்பந்தனடிகள், திருஞானம்பெற்றபிள்ளையார் என்றும், அப்பரை—திருநாவுடையபிள்ளை, திருநாவுக்கரசுதேவர், திருநாவுக்கரையன் என்றும், சுந்தரமூர்த்திகளை—பிள்ளைநம்பி ஆரூரனார், தடுத்தாட்கொண்டதேவர் என்றும் பிறவாறும் முற்காலத்துமக்கள் வழங்கினர் என்பது அன்னோர் சாஸனவாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. இம் மூவரடியார்களும் சிவதலங்கட்குச்சென்று பாடிய பதிகங்களாக இப்போது வழங்கு வனவற்றைத் தேவாரப் பதிப்புக்களால் யாவரும் அறிவர்.

1. “The contemporaneity of Saints Tirumangaiyar and Gnanasambanda” (Dr. S. K. Aiyangar’s commemoration volume, pp. 176—183.)

இப்பதிகங்கள் பலவும் அவ்வக்கோயில்களிலே அவை பாடிய நாயன்மார் காலங்களையடுத்து ஒதப்பட்டு வந்தனவென்றே தெரிகின்றது. முதலிராஜராஜசோழனே திருமுறைகண்டவன் என்று பெரும்பாலும் கருதப்படுபவனாயினும், அவற்கு முற்பட்ட சோழராட்சிகளில் பழைய தலங்களிலெல்லாம் திருப்பதிகங்கள் ஒதும் வழக்கிருந்த தென்பது சாஸனங்களால் நன்கறியப்படுவதாம். 8-ம் நூற்றாண்டினனான பல்லவ மல்லன் காலத்தே திருவல்லத்தும், ¹ 10-ம் நூற்றாண்டினனான முதல் இராஜகேசரிகாலத்தே பழுவூரிலும், ² 11-ம் நூற்றாண்டினனான இரண்டாம்பரகேசரி காலத்தே திருவாவடுதுறையிலும் ³ ஒதப்பட்டு வந்தனவாகச் சாஸனங்கள் கூறும் திருப்பதியங்கள், அம் மூவரோதிய திருப்பதிகங்களாக இக்காலத்து வழங்குவனவற்றின் வேறல்லவென்றே கருதற்குரியன. அதனால், தேவாரம் பாடிய மூவரின் வரலாறுகளும் பதிகங்களும் நாட்டிற் சிறுகவழங்கப்பட்டு வந்தவற்றை அவ்விராஜராஜசோழன் பெருகச் செய்தவன் என்பது தகுமேயன்றி அச்சோழற்கு முன்பு அவைமுழுதும் வழக்கற்றிருந்தன எனல் ஏற்படையதன்று. மேற்குறித்த தலங்களேயன்றி வேறுசிலவும் அம் மூவர் திருப்பதியங்களை அவ்விராஜராஜற்கு முன்பு பெற்றிருந்தன என்பது பெரிய புராணத்தாலும் சாஸனங்களாலும் தெரிகின்றது. அவை—திருத்தவத்துறை, திருவாலந்துறை, திருச்செந்துறை முதலியனவாம். இவற்றுள், திருத்தவத்துறை என்பது இப்போது லார்குடி எனவழங்கும் ஊராகும். சம்பந்தமூர்த்திகள் இவ்வூர்ச் சிவபிரானுக்குத் திருப்பதிகமாலே புனைந்தார்

1. S. I. I. Vol. iii, pp. 92-4.

2. M. E. R. No. 349 of 1918.

3. Ibid. No. 139 of 1925.

என்று சேக்கிழார் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.¹ இவ்வாறே காவிரித் தென்கரையில் உள்ள திருவாலந்துறை, செந்துறை சேன அம்மூர்த்திகள் வணங்கிச் சென்றனர் என்று அவர் குறிப்பிடுவர்.² இக்கூற்றுக்கட் கேற்பத் திருத்தவத்துறை திருவாலந்துறைச் சிவாலயங்களில் உள்ளனவும் முதலிராஜ ராஜனுக்கு முற்பட்ட சோழர்கள் காலத்தவுமான சாஸனங்கள்,³ அவ்வூர்க் கோயில்களில் திருப்பதியங்கள் விண்ணப்பஞ் செய்ப்பட்டுவந்த செய்தி கூறுகின்றன. இவற்றுள், திருத்தவத்துறையில் திருப்பதியமோத நியமிக்கப்பெற்றவர், பிராமணர்கள் என்று அச்சாஸனங் கூறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், அப்பதியம் சம்பந்தமூர்த்திகள் பாடியதென்று கருதவும்கூடும். இனி, திருவாலந்துறை என்பது காவிரியின் வடகரையில் உள்ள அன்பிலாலந்துறையின் வேருனதும் அந்துவ நல்லூர்என்ற மறுபெயருடையதுமான தலமும், திருச்செந்துறைஎன்பது அதன்கீழ்பால் அடுத்துள்ள தலமுமாகும். இவ்வாறு திருத்தவத்துறை திருவாலந்துறைகட்கு அமைந்த திருப்பதிகங்கள், பிற்காலத்து வழக்குவீழ்ந்தனவும் சம்பந்தமூர்த்திகள் பாடியனவுமான திருப்பதிகங்களைச் சார்ந்தனவாதல் வேண்டும்.⁴ அம்மூர்த்திகள் சோணாட்டுத் திருவிடைவாய்க்குத் திருப்பதிகமொன்று⁵ பாடியுள்ளார் என்பது, அவ்வூர்ச் சிவாலயத்துக் கண்ட அப்பதிகமமைந்த சாஸனத்தால்

1. பெரியபுராணம், திருஞானசம். 347.

2. ஷா, 342.

3. M.E.R.Nos.99, 104 of 1928-1929; S.I.I. iii, p. 139.

4. “திருத்தவத்துறை”, “தேவாரம்பெற்ற தலங்களும் சிலாசாஸனவழக்கும்” என்ற கட்டுரைகளில், இச்செய்திகள் எல்லாவற்றையும் விரிய விளக்கியுள்ளேன் (கலைமகள், பகுதிகள்-61, 65).

5. இத்தலம், தஞ்சைஜில்லா நன்னிலந் தாலுகாவைச்சார்ந்தது. இங்கு அமைந்த பதிகச்சாஸனம் 12-ம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதென்பர் (M. E. R. 1913, p. 147).

தளிவாகின்றது. அப்புதிய பதிகப்பாடல்கள் தேவாரப் பதிப்பொன்றிலும் வெளிவந்துள்ளது. உமாபதி சிவாசாரியர் கூறியவாறு,¹ சம்பந்தர் திருப்பதிகங்கள் 384-ல், இப்போது பழங்குவன 383-பதிகங்களேயாம். விடுபட்ட ஒன்று இன்ன தலத்துக்கு உரியதென்பது தெரியவில்லை. மேற்கூறிய திருப்பதிகவாய்ப் பதிகமே அவ்விடுபட்ட எண்ணுக்குரிய தென் னர் ஒருசாரார். ஆயின், அத்தலத்துக்குச் சம்பந்தமுர்த்திகள் திருப்பதிகம்பாடிய செய்தியைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடாது, தவத்துறைவானவர்தான் இன்றமிழ்மாலையென்கொண்டேத்தி” என்றவ்வாறு அவர் திருத்தவத்துறை முதலியவற்றுக்கே குறித்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

7 பெரும்பிடுகு முத்தரையனைப் பாடிய

புலவர்கள் நால்வர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை அடுத்த செந்தலை எனவழங்கும் சந்திரலேகைச் சதுர்வேதமங்கலம் என்ற ஊரில் உள்ள சிவன் கோயிற் சாஸனங்கள்,² செந்தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளிப் பகுதிகளைப் பல்லவர்கீழ்ச் சாமந்தர்களாய் ஆண்டுவந்த முத்தரையர் என்ற அரசருள், ‘பெரும்பிடுகு முத்தரையன் சுவரன்மாறன்’ என்ற வேந்தனது வெற்றித்திறங்களைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பல சிதைந்து இச்சாஸனங்களிற் காணப்படுகின்றன. முத்தரையர்வமிசம், நாலடியாரிற் சைனமுனிவராலும்புகழப்

1. திருமுறைகண்ட புராணம், 25.

2. செந்தமிழ், தொகுதி-6, பக். 6—12.

பட்ட பெருமையுடையது¹ என்பது பலரும் அறிவா. இசாஸனங் கூறும் முத்தரையனை 8-ம் நூற்றாண்டினன் என்பது கருதுவர் சரித்திரவறிஞர்.

“பெரும்பிடுகு முத்தரையனாயின சுவரன்மாறன்; அவன் எடுபித்த பிடாரிகோயில்; அவன் எறிந்த ஊர்களும் அவன்பேர்களுடைய அவனைப்பாடினார் பேர்களும் இத்தூண்கள்மேல் எழுதிய இவை”

என்று தொடங்கி, பாடியபுலவர் நால்வர்பெயர்களுடைய அவர்பாடல்களை இச்சாஸனங்கள் கூறுகின்றன. அவருள்

(1) “பாச்சில்வேள் நம்பன் பாடின” —

இப்புலவர் மழநாட்டுத் திருப்பாச்சில் (ஆச்சிராமம்) என்ற ஊரினர் என்பதும், வேளிர் குலத்தவர் என்பதும் இவர்தம் பெயரால் அறியப்படும். இவர்பாடிய வெண்பாக்கள் வருமாறு:—

“வெங்கட் பொருக[யல்]சேர் வெல்கொடியோன் வாண்மாறன்
செங்கட் கரும்பகடு சென்றுழக்க—நிங்குலந்தார்
தேரமுந்தி மாவழுந்தச் செங்குருதி மண்பார்த
ஊரமுந்தி—யூரென்னு மூர்.

“[... ...] கப்ப வோடிக்
கழுகு கொழுங்குடர் கவ்வ—விழிகட்பேய்
புண்ணைந்து கையூம்பப் போர்மணலூர் வென்றதே
மண்ணைந்த சீர்மாறன் வாள்.

“[... ...] வாளமருள் வாகைப்பூக்
குஞ்சி கமழ்கண்ணிக் கோமாறன்—றஞ்சைக்கோன்
கோளாளி மொய்ம்பிற் கொடும்பாடினார் காய்ந்தெறிந்தான்
தோளா லுலகளிக்குந் தோள்.

1. “பெருமுத்தரையர்” என்ப (நாலடி. 200, 286).

“[... ...] ர்க்கே யல்லையாய்க் காலந்தான்
முல்லைக்கே முற்படுமோ வென்றென்று—வல்லக்கோன்
காரைவாய்ப் போர்வென்ற வேன்மாறன் கைபோலும்
காரைவாய்க் கேளேனே கண்டு.

“[... ...] லா தெய்த்தனவா லெங்கும்
வருபுனல்கூழ் வல்லக்கோ மாறன்—செருவில்
மறங்கூர்வாய்ப் பட்டாருடல்குடைந்து மாந்திப்
புறங்கூர்வாய்க் கொண்டெழுந்த புன்”

இவற்றால் அழகுதியூர், மணலூர், கொடும்பாளூர்,
காரை என்ற போர்க்களங்களில் மாறன் என்ற மறுபெயர்
பெற்ற இம்முத்தரையன் பெருவெற்றிபெற்றவன் என்பதும்,
பல்லம் தஞ்சை என்பன இவனுக்குச் சிறந்த ஆட்சியிடங்க
ராய் அமைந்தவை என்பதும் விளங்குவன.

(2) “ஆசாரியர் அருத்தர் பாடியது.”

இவர் பெயரினின்று, முத்தரையற்கு ஆசிரியராக
வேனும், சைனமுனிவருள் ஒருவராகவேனும் விளங்கியவர்
இவர் என்று தெரியலாம். இவ்வாசிரியர்பாடிய கட்டளைக்
கலித்துறை சிதைந்து காணப்படுகின்றது. அது வருமாறு:—

“... ..

...போ லரசு பிறவா பிறநெடு மேருநெற்றிப்
பொன்போல் பசுங்கதி ராயிரம் [வீசம்] பொற் றேர்ப்பருதிக்
கென்போ தரவிடு-மோவினைச் சோதி யிருவீசம்பே”

(3) “கோட்டாற்று இளம்பெருமானார்”

இப்புலவரது ஊரான கோட்டாறு என்பது, திருவாங்
கூர்ச் சீமையைச் சார்ந்த நாகர்கோயிலின் பழம்பெயராகும்.
இவர்பெயரினின்று ‘கோட்டாற்றுப் பெருமானார்’ என
வேறு புலவரொருவர் இவர்க்குத் தமையனாக இருந்த

வர் என்பது தெரியலாம். இவரது பாடலொன்றும் சிதைந்
காணப்படுவது வருமாறு:—

“சேட்டிணர் பூந்தண் பொழிற்செம்பொன் மாரிக் கடியாண்
மூட்டின சீற்றமுன் சென்றது|பின்பு பகட்டினத்தோர்
கெ...[மர்]மாறன்க[டி].....க்க”

(4) “கிழார்க்கூற்றத்துப் பவதாயமங்கலத்து அமருணிலை ஆயி
குவாவங்காஞ்சன்.”

கிழார்க்கூற்றம் என்பது சோணாட்டுப் பிரிவுகளு
ஒன்று. பாபநாசந்தாலு¹கா மிலட்டீர் இக்கூற்றத்தைச் சார்ந்
தாம்.¹ அமருணிலை என்ற சிறப்புப்பெயரால் படைத்தலை
ரானவர் இப்புலவர் என்று தோற்றுகின்றார். ‘அமருண்
முத்தரையன்’² என இதுபோலுஞ் சிறப்புப்பெயர் பிறர்க்
வழங்குதலும் ஒப்பிடத்தக்கது. இவர்பாடல்கள் வருமாறு

“எறி விசம்பு-மிருநிலமாய்த் தென்பவால்
மாறன் செருவேன் மறங்கனன்று—சீறக்
கொடிமாடத் தண்கொடும்பைக் கூடாத மன்னர்
நெடிமா மதிலிடிந்த நீறு.

“செருவ(ல ரா?)னதனாற் சிந்தியார் போலும்/
மருவல(ராய்) வாண்மாறன் சீறக்—கருவிளை
கண்டோற்ற வண்டரவங் கார்தோற்றுங் காந்தளநர்
மண்டோற்ற வேந்தர் மனம்.

“எண்கி னிருங்கிலையுமேறந் கரியவே
வண்கைச் செருமாறன் வாகாய்த்தி—விண்படர்சேய்
வாளுடு தாழ்ந்த மாநாடக் கண்ணனூர்க்
கோனூடர் பக்கொளித்த குன்று.

1. I. M. P. Tj. Nos. 1006-7.

2. Ibid. Pd. 247.

“மலர்ந்ததார் வாண்மாறன் மண்ணண்ணல் வாயிற்
கலந்தநாட் காணலாங் காண்க—உலந்தவர்தம்
என்பருந்து சூற்பேயிருந்துறங்க வீழ்குடர்
...ருந்து சிந்தப் பகடு”

“தன்முத லாயமும் பூவையுந் தன்கைக் கிளியு முன்விட்
டென்முத லன்புமென் னைச்செய்தாள்யிக் கத்தைவிண்டார்
வன்முத லச்...க் கருங்கைப் பகடுய்த்த மாறன்றெவ்விந்
கண்முத லாங்கடத் தேதிலன் பின்சென்ற காரிகையே”

“... பாண்மகனே பண்டெல்லாம்
யாழறிது மெங்கையர்க்கே சொல்லுநீ—மாமறங்கைத்
தென்னுடர் காதலியர் தீநாட வாய்சிவந்த
மின்னுடு வேண்மாறன் மெய்”

இப்புலவர் வாக்கினின்று, கொடும்பை(கொடும்பாளூர்),
கண்ணனூர், அண்ணல்வாயில் முதலிய களங்களிற் போர்
வென்றவன் இம்முத்தரையன் என்பது விளங்கும்.

8 ஏனாதி சாத்தஞ்சாத்தன்.

இப்போது கிடைத்துள்ள தமிழ்முவேந்தர் சாஸனங்
களிலே பழையமையானதென்று கொள்ளத்தக்க வேள்விசூழ்ச்சி
செப்பிதழ்களின் தமிழ்ப்பகுதியைப் பாடிய முன்னோர், இவ்
ஏனாதியாவர். உத்தேசம் கி. பி. 767-ல் பட்டம் பெற்ற
வனும், ஆனைமலை சீவரமங்கலமுதலிய சாஸனங்களுக்கு
உரியவனுமான பராந்தகன்-நெடுஞ்சடையன் என்ற பாண்டி
யன், தன் முன்னோனை பல்யாக முதுகுமேல் பெருவழுதி
யால் கொற்கைகிழான் காமக்காணி¹ நற்கொற்றன் என்ற ஆந்

1. ‘காமக்காணி’ என்று சங்ககாலத்துப் புலவர்களார்க்கு வழங்
கும் சிறப்புப்பெயருடன் இஃது ஒப்பிடத்தக்கது. காமக்காணி-கிராம
வுரிமை. காமம், கிராமம் என்பதன் திரிபாகத் தெரிகின்றது. ‘காமக்
கிழவு’ எனவும் வழங்குப (S.I.I. Vol. VII, p. 342).

தணனுக்குத் தானஞ் செய்யப்பெற்று, பின்பு களப்பிரரின்
என்ற வேற்றரசராட்சியில் அரசாங்கத்துடன் சேர்க்கப்பட்ட
வேள்விசூடி என்ற ஊரை, ஆதித்தானம்பெற்றவன் வழியி
னான காமக்காணி நற்சிங்கன் என்பானது வேண்டுகோட்டி
அவனுக்குள்ள உரிமைகளைக்கொண்டு மறுமுறை தானச
ஸனஞ் செய்ததைக் குறிப்பதே இவ்வேள்விசூடிச்செப்பே
டுகளாகும். இச்சாஸனத்தால் முதுகுடுமிமுதலாக வருட
பாண்டிய வமிசத்து அரசர்களும், அவர்தம் அருஞ்செயல்
பெருங்குணங்களும், சாஸனஞ்செய்த பாண்டியனது வீரப
நியாயம் தியாக முதலியனவும் நன்குவிளங்குவன. இதன்
தமிழ்ப்பகுதியில்—

“கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமன்னர் குழாந்தவிர்த்த
பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியென்னும் பாண்டியாதிராச
நாகமா மலர்ச்சோலை நளிர்சினைமிசை வண்டலம்பும் [அவ்
பாகனூர்க் கூற்றமென்னும் பழனக்கிடக்கை நீர்நாட்டுச்
சொற்கணுளர் சொலப்பட்ட சுருதிமார்க்கம் பிழையாது
கொற்கைகிழான் நற்கொற்றன் கொண்டவேள்வி முற்றுவிக்க
கேள்வியந்த னுளர்முன்பு கேட்கவென் றெடுத்துரைத்து
வேள்விச்சோலை முன்புநின்று வேள்விசூடியென் றப்பதியை
சீரோடு திருவளரச் செய்தார்வேந்த னப்பொழுதே
நீரோட்டிக் கொடுத்தமையால்”

என்று இப்புலவர் பாடுகின்றார். இதனால், பல்யாகசோலை
என்று தான்பெற்ற சிறப்புப்பெயர்க்கேற்ப, அந்தணுரைக்
கொண்டு வேண்டியனவுதவி யாகங்கள் பலவற்றை நடத்தி
வைத்தவன் அம்முதுகுடுமி என்பது பெறப்படும். இவ்வேந்
தன் சங்ககாலத்துப் பாண்டியர்க்கும் முன்னோய் விளங்கிய

1. களப்பிரரின் மரபுபற்றி எட்டாண்டுகட்குமுன் யானைமுதிய
கட்டுரைகாண்க. (Journal of Indian History, Vol-Viii, pp.74-80)

ன் என்பது, புறநானூற்றுள் (6) இவனைப்பற்றியமைந்த பாடலை முற்படவைத்து முன்னோர் தொகுத்துள்ளமை அலும், மதுரைக்காஞ்சியில்—

“பல்சாலை முதுகுடுமியின்
நல்வேள்வித் துறைபோகிய

* * * *

நிலந்தரு திருவி னெடியோன்” (759-63)

னக் கூறப்படுதலாலும் அறியப்படும். இத்தகைய பாண்டி
ர்முன்னோனது தானபத்திரத்தைப் புதுப்பித்துதவிய
வன்வழியரசனது தமிழ்ப்பிரசஸ்தியைப் பாடிய பெருமை
ச்சாத்தஞ்சாத்தற்கு உரியதாகும். சாத்தஞ் சாத்தன் என்
து சாத்தனுக்கு மகன் சாத்தன் என்றவாறு. ஏனாதி என்
து ஸேனாதி என்பதன்திரிபாய்ப் படைத்தலைவன் என்னும்
பாருளது. இவ்வேனாதி என்னும் அடைமொழி தந்தையும்
கனும் ஆகிய சாத்தரிருவர்க்குஞ் சேரக்கூடிய தாதலால்,
புலருள் ஒருவர் பாண்டியன் சேனாபதியாயிருந்தவர் என்று
காள்ளப்படும். இத்தமிழ்ப் பிரசஸ்தியினின்று, இதுபாடிய
சாத்தனார், தமிழ்ப்புலமையொடு வடமொழியறிவும் சிறக்
ப்படடைத்தவர் என்பது புலனாம். இச்செப்பேடுகளின்
றுதியில்—

“இப்பிரசஸ்தி பாடிய ஏனாதி சாத்தஞ்சாத்தற்கு மூன்றுகூற்
ருமாய்த் தங்கனோடொத்த நான்குபடாரம் கொடுத்தார்”

என்று எழுதப்பட்டிருத்தலின், தாம் பாடிய புகழ்ச்சிப்
பாடற்குத் தக்க பரிசாக அவ்வேள்விகுடியிற் பிறரோ
டாந்த கூறு நிலம்பெற்றார் இவர் என்று தெரியலாம். இத்
தகைய பரிசு, வடமொழிப் பிரசஸ்திப்பகுதியைப் பாடியவ
ராகத் தெரியும் “ஸ்ரீவகிருது சோமயாஜி” என்பாரும் பெற்ற
ராகக் கூறுமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தமிழ்ப்பாடலில்

வடபதங்களையும் தொடர்களையும் மிகுதிபாகவே இச்சா தஞ்சாத்தன் வழங்குகின்றார். இவரைப்போலவே, சின்ன னூர்ச் செப்பேடுகளிற் கண்ட தமிழ்ப்பகுதியைப் பாடிய பு வரும் வழங்குவர். இதனால், அக்காலத்தே மணிப்பிரவா நடை வழக்குமிகுதிபெற்று அரசாங்கத்தும் பயின்றுவரல யிற்று என்பது பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனம், புறநானூ ழுதலிய சங்கச்செய்யுட்கள் கூறும் பாண்டியமுன்னோ னொருவன் செய்தியைக் குறிப்பிட்டும், அப்பழைய நூல்வ லாறுகளின் உண்மைநிலையை உணர்த்தியும் போந்த இச்சா தஞ்சாத்தனர் பெரிதும் போற்றற்குரியோர் ஆவர்.

9 தெள்ளாறெறிந்த நந்திவன்மனும் அவனைப்பாடிய புலவர்களும்.

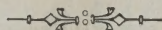
ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பல்லவவேந்த பெரும்பாலாரும் வடமொழியிற் பேரபிமானமும் அதன்கண் தக்கபயிற்சியும் வாய்ந்திருந்தவர் என்பது அவர்தம் சாஸ னங்களால் விளக்கமாகின்றது. ஆனால், மூன்றாம் நந்திவன் மன் (கி. பி. 830-854) என்பான் தமிழறிவும் அதன்பாற் ஆதரவும் படைத்திருந்தவன் என்று தெரிகின்றான். இந் நந்தி வையத் “தெள்ளாறெறிந்து வென்றுகொண்ட நந்திபோத்த ரையன்” என்று சாஸனங்கள்¹ கூறும். இவனது தெள்ளாற்ற வெற்றியையே—

“தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானே
டியார்வேந்த ரேற்பா ரெதிர்”

எனவும், “பல்லவர் கோமான் பண்டிதராலயனை” என வும் வரும் பாரதவெண்பா முதற்செய்யுளும்¹ அதன் உபை

நடைப் பகுதியும் புகழுகின்றன. நந்திக்கலம்பகம் என்ற பழைய பிரபந்த மொன்று இம்முன்றாந்தியின்மேற்பாடப்பட்டதாம். அதனிலும் இவனது தெள்ளாற்றுவெற்றி சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றால், பாரத வெண்பா, நந்திக்கலம்பகம் என்ற இருநூல்களின் ஆசிரியர்களையும் பெரிதும் அபிமானித்து ஆதரித்தவன் இந்நந்தியென்று தெரிகின்றது. அவ்விருநூல்களும் ஒரு புலவராற் பாடப்பெற்றனவாயினும் ஆகலாம். இவற்றுள் முன்னதான தமிழ்ப்பாரதம் பெருந்தேவனார் பாடிய சங்கநூலின் வேறானது என்பதை மேலே குறிப்பிட்டேன். எனவே, முன்றாந்திவன்மன்காலத்தே பாரத வெண்பா நந்திக்கலம்பகவாசிரியர்கள் வாழ்ந்தவர்களென்பது விளங்கும்.

✓ 10 பெருமானடிகள்.

மேற்கூறிய நந்திவன்மனுடைய பேரன், 9-ம் நூற்றாண்டிறுதியில் ஆட்சிபுரிந்த அபராஜிதவர்மன் என்பவன். இவன் காலத்தே, நம்பி அப்பி¹ என்பார் திருத்தணிகை வீரட்டானேசுவரர் கோயிற்குத் திருப்பணிகள் பலவும் புரிந்த பெரியார் என்பது அக்கோயிலுள் வரையப்பட்ட கல்லெழுத்துக்களால் தெரியவருகின்றது. அவற்றுள் அடியிற்கண்ட சாஸனம் நோக்கத்தக்கது:—

“ஸ்வஸ்நி:

திருந்து திருத்தணியற் செஞ்சடையீசற்குக்
கருங்கல்லாற் கற்றளியா நிற்க—விருப்பியே

1. ‘காசியபன் அப்பி வெண்காடன்’ (M. E. R. No. 114 of 1925) என்பதனால், அப்பி என்பது பார்ப்பனர்க்குள் முற்காலத்து வழங்கிய இயற்பெயராதல் காண்க.

நற்கலைக ளெல்லாம் நவின் றசீர் நம்பியப்பி

பொற்பமையச் செய்தான் புரிந்து

இது பெருமானடிகள் தாம்பாடி அருளித்து”¹

→ குறிப்புடனமைந்த இச்செய்யுட்சாஸனத்தால், மேற்கூறிய நம்பியப்பியைப் ‘பெருமானடிகள்’ புகழ்ந்துபாடிய வெண்பா இஃது என்பது தெரியலாம். பெருமானடிகள் என்பது திருமால் சிவபிரான் முதலிய கடவுளர்க்கன்றி அரசர்க்கும் முன்னோர் வழங்கிவந்த சிறப்புப்பெயராகும். இதனை,

“இங்கே பெருமானடிகள் இராஜதேஜஸ் வாராநிற்க” (S. I. I. iv, 4) எனப் பல்லவனையும்,

“பெருமானடிகள்மேல் பல்லவரையர் படைவந்து” (Ep. Ind, Vol. xxii, p. 113) எனக் கங்கவரசனையும்,

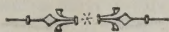
“வீரசோழப் பெருமானடிகள்” (I. M. P. N.A. 120) எனச் சோழனையும்,

“பெருமானடிகள் உள்ளன்புமிக்குள் இரணகீர்த்தி (S. I. I. Vol. iv, p. 219) எனப் பாண்டியனையும்

சாஸனங்கள் கூறுமாற்று லுணர்க. எனவே, மேற்கூறிய வெண்பாப் பாடியவர், நம்பியப்பிகாலத்தவரான அரசரே என்பது தெளிவாம். இவ்வரசர் 9-ம் நூற்றாண்டிறுதியில் ஆட்சிபுரிந்த அபராஜிதன் என்ற பல்லவர் என்பது, அந்நம்பியின் வேறுசாஸனங்கள் திருத்தணிகைக்கோயிலில் உள்ள வற்றினின்று அறியப்படுகின்றது. இவற்றால் பல்லவ அபராஜிதவர்மன் தமிழ்ப்புலமைவாய்ந்த அரசனென்பதும், அவனாற்பாடப்பெற்றிருத்தலாலும் “நற்கலைக ளெல்லாம் நவின் றசீர் நம்பி” என்பதனாலும் அவ்வப்பியும் புலமைமிக்க பெரியாரென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

1. The Journal of the S. I. Association, 1910, p. 183 n.

11 பள்ளிதரையன்.

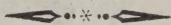

மதுரை ஜில்லா, மேலூர்த் தாலுகா, சுருங்காலக்குடிக் குன்றிலுள்ள குகையொன்றில் பள்ளிதரையன் என்ற பெரியாரொருவரைப் பற்றிப்பமைந்த பாடலொன்று வட்டெழுத்தில் ஊரையப்பட்டுள்ளதாம். இவர் பாண்டியன்கீழ் அதிகாரிகளுள் ஒருவராய், அவன்பொருட்டுப் பல ஆரிய பெரிய செயல்களைப் புரிந்தவர் என்றும், அழகிய விமானமொன்று கட்டிமுடித்தவர் என்றும், தமிழ்க்கடலைப்பருகிய அகத்தியனார் விளங்கும் திருப்பொதியிலில் யாகங்கள் பலவுஞ்செய் வித்தவரென்றும், புலமையாளரென்றும், பெருந்துறவால் முனிவராக வாழ்ந்தவரென்றும் அப்பாடலால் தெரியவருகின்றன என்பர்.¹ இப்பெரியார் இருந்தகாலம் 8-ஆல்லது 9-ஆம் நூற்றாண்டாக வேண்டும் என்று அச்சாஸன எழுத்தமைதி கொண்டு கருதப்படுகின்றது. இத்தகையாரைப் பற்றி இலக்கியவழியால் ஒன்றுத் தெரியக்கூடவில்லை. பள்ளிதரையன் என்பது பல்லவதரையன் என்பதன் திரிபாகக் கருத இடமுண்டு. அந்நியநூலுக்கு உரையிட்டவரும் தண்டலங்கிழவருமாகிய “எண்டிசைநிறைபுக ழிராசபவித்திரப்பல்லவதரையன்” என்பாரைப் போல,² இப்பள்ளிதரையரும் நல்லிசைப் புலமைவாய்ந்த பெரியாரென்று இப்பாட்டால் அறியப்படும். மலைக்குகைகள் பல சைனப்பெரியார் இருந்துநோற்குந் தவப்பாழிகளாகவே மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. இக்குகைச் சாஸனத்தால், வைதிகசமயத்துப் பெரியாரும் இத்தகைய குகைகளைத் தம் ஏகாந்தஸ்தலமாகக்கொண்டு தவம்புரிந்து வந்தனர் என்று விளங்குகின்றது.

1. M. E. R. No. 563 of 1911; p. 50.

2. நன்னூல், 359, மயிலேநாத ருரை.

12 தென்னவன் தமிழவேள்.

மதுரைக்கு 4-மைலில் உள்ள நாகமலைச்சார்பில், கீழ் மாதூர் என்ற ஊரொன்று உண்டு. இதன்கணுள்ள சிவாலப கருப்பக்கிருகத்தின் குழுதப்படையில், அரைகுறையான வட்டெழுத்துச் சாஸனமொன்று செய்யுளுருவில் அமைந்துளதாம்.¹ இதனில் தென்னவன் தமிழவேள் என்பார் இச்சிவன்கோயிலைக் கட்டியவர் என்று தெரிகின்றார். இச்சாஸனப்பாட்டில்—

“மெய்ம்மையுணர்ந்தவன்” என்றும்,

“தரிசனங்க ளாறுத் தமிழ்கள் முன்றும்

வடநூல் வகையும்

நீதி நூலும் மேதகு புராணமும்

பாதஞ் சலமுதற் பனுவற் பயன் ஈளும்”

உணர்ந்தவரென்றும் பெரியாரொருவர் புகழப்படுகின்றார். இப்புழிச்சியுரைகள் மேற்கூறிப் தமிழவேளுக்கு உரிபன போலும்.² இவரது புலமைபற்றியே தமிழவேள் என்று சிறப்பிக்கப்பட்டனர் எனலாம்.³ இவர் வேளிர்மரபினர் என்பதும், 10-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் வாழ்ந்தவர் என்பதும் பெயர் வழக்காலும் வட்டெழுத்தமைதியாலும் தெரிகின்றன. மேற்குறித்த தொடர்களினின்று, இச்சாஸனங் கூறும் பெரியார்

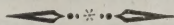
1. M.E.R. No. 626 of 1926.

2. சாஸனப்புதங்கள், தமிழவேளல்லாத பிறர்ந்குரியன என்று சாஸனபரிசோதகர் கருதுவர். இஃது உண்மையாயின், தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவர் வேறுபெரியாரெனல் வேண்டும். சாஸனப்பாடல் கொண்டு இஃது ஆய்ந்தறியத்தக்கது.

3. தமிழவேள், தமிழகரைப் என்ற சிறப்புப்பெற்றோர் புலமைவாய்ந்த தலைவர்களாகவே தோற்றுகின்றனர்.

வடமொழி தென்மொழிகளிற் பெரும்புலமையும், சாஸ்திரப் பேரறிவும், தத்துவஞானமும்பெற்று ஞானியாக வாழ்ந்தவர் என்ற செய்தி நன்கறிப்பிடும்.

X 13 தம்பிரான்குழர் மானக்கஞ்சாறர்.

தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில், திருமுட்டம் எனவும் ஸ்ரீ முஷ்ணம் எனவும் வழங்கும் தலமானது, திருமால்கோயிலாற் பிரசித்தியுடையதாயினும் முற்காலத்தே சிவன்கோயிலாலும் சிறப்புவாய்ந்திருந்ததாகும். முதலாங் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியில், இவ்வூர்த் திருமால்தலம் ஆதிவராகநல்லூர் என்றும், சிவதலம் முடிகொண்டசோழநல்லூர் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தன.¹ இவற்றுட் பின்னதற் கோயில் கொண்ட 'திருமுட்டமுடைய மகாதேவர்' நித்தியேசுவரர் என இக்காலத்தாரால் வழங்கப்பெறுவர். இச் சிவாலயத்தின் கோபுரத்தே படிவமொன்று வகுக்கப்பட்டு அதன் மேல், "இஃது இவ்வாலயத்துக்குத் திருப்பதியம் விண்ணப் பஞ்செய்து விடைபெற்ற தம்பிரான்குழன் மானக்கஞ்சாறனது உருவம்" என்ற பொருளிற் குறிப்பு வரையப்பட்டுள்ளதாம்.² இஃது ஆராய்ச்சிக்குரியதோர் அரிய செய்தியாகும். இதனால், இப்படிவமுடைய மானக்கஞ்சாறர் தம்பிரான்குழர் என்ற சிறப்புப்பெயரும் உடையவரென்றும், சிவ

1. M. E. R. No. 233 of 1916.

2. "Above the image—states that the image represents Tambiran-rolan-Manakkancharan, who recited the *tiruppathiyam* of this temple and took leave (i. e, died)" (M. E. R. No. 255 of 1916 (c); p. 150)

னடிமைத்திறமும் தமிழ்ப்புலமையும் கொண்டு விளங்கிய பெரியார் என்றுத் தெரிதலோடு, மானக்கஞ்சாறர் என்பதனால் இவர் கஞ்சாறு நகரின்¹ என்பதும், திருப்பதியம் விண்ணப்பித்து விடைபெற்றவர் எனப்படுதலால், திருமுட்டமுடைய சிவபிரான்மேல் பதியம்பாடிய சிலகாலத்தில் இவர் சிவகதி அடையலாயினர் என்பதும் பெறப்படுகின்றன. இம் மானக்கஞ்சாறர் பாடிய பாடல்கள் இன்னவென்பது தெரியக்கூடவில்லை. எனினும், இவரது திருப்பதியம் முட்டத்துச் சிவபிரான் திருமுன்பே நெடுங்காலம் ஓதப்பட்டுவந்ததாக வேண்டும். இங்ஙனம் அப்பிராணிடம் பத்தித்திறம் மிக்கவராய்ப் பதிகஞ்சூடிச் சிறப்பித்த இப்பெரியாரது ஞாபகம் என்றும் நிலைத்திருக்குமாறு, இவர்படிவத்தைக் குறிப்புடன் அவ்வாலயகோபுரத்தே முன்னையோர் வகுத்திருத்தல் அறிந்து போற்றத்தக்கது. 'தம்பிரான்றேழன்' என்ற சிறப்புப்பெயர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்க்கு உரியதென்பது² பலரும் அறிவர். அப்பெயரை இவ்வடியாருந் தரித்திருத்தலின் இவர் அந்நாயனார்தொடர்புடையவரோ என்றும், அதனால் திருத்தொண்டத்தொகையிற் சிறப்பிக்கப்பட்ட 'மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ்சாறர்' தாமோ இவர் என்றும் அறிஞர் ஐயுறுதல்கூடியதாம்.³ ஆயின் தம்பிரான்றேழர் என்ற

1. இது கஞ்சாநகர் என இக்காலத்து வழங்கும். இந்நகர், திருவிந்தனூர் நாட்டைச் சார்ந்ததென்றும் (M. E. R. No. 25E of 1916 c) 'மானக்கஞ்சாறு' என்பதும் இதன் பழம்பெயரென்றும் (Ibid. No. 576 of 1919) அறியப்படுகின்றன.

2. பெரியபு. தடுத்தாட். 171.

3. சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்தவரும் அவர்க்கு அன்பருமான ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார்க்கு மகட்கொடுத்த மாமனார் மானக்கஞ்சாறர் என்பது பெரியபுராணத்தால் அறிந்தது. எனவே, மருகரைப்போலவே அவர்தம் மாமனும் அம் மூர்த்திகளிடம் பிரதிபத்தி

பெயர் அம்மானக்கஞ்சாறர்க்கு உண்டு என்றேனும் திருமுட்டத்துக்குத் திருப்பதியம் பாடியவர் அவர் என்றேனும் சேக்கிழார் அந்நாயனாப்புராணத்துக் குறிப்பிடாமையால் அங்ஙனம் ஒருதலையாகச் சொல்வதற்கில்லை. இந்நிலையில், நாயன்மாருள் ஒருவரான மானக்கஞ்சாறர் மரபிற் ரோன்றியவர் இப்பெரியாரென்றேனும், அந்நாயனார் பெயரைத்தரித்த பிற்காலத்தடியார் இவரென்றேனும் இப்போது கொள்ளல் தகும். சிவாலயம் திருமால்கோயில்கட்கு நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்களேயன்றி ஏனைப் புலமைவாய்ந்த அடியார்களும் திருப்பதியம் பாடுதலும் அவை அத்தலத்தாரால் பத்தி சிரத்தைகளுடன் ஒதப்பட்டுவருதலும் நெடுங்காலவழக்கங்கள் என்பது, இம்மானக்கஞ்சாறர் சாஸனத்தாலும் பிறவற்றாலும்¹ அறியப்படுகின்றது.

யுடையவராதல் கூடியதென்றும், அதனால், தம்பிரான் ரோழர் என்பது 'சுந்தரமூர்த்திகட்குரியவர் (=அன்பர்)' என்றபொருளில் வழங்கியதென்றுங் கொள்ளுமிடத்து, இச்சாஸனப்பெரியாரை நாயனாருளொருவராகக் கருத இடமுண்டு. இவ்வாறன்றி, தம்பிரான் ரோழன் என்பது கடவுட்கு அன்பன், அரசற்கு அன்பன் என்ற பொருள்களிலும் வழங்குதலின், அவற்றுள் ஒன்று இத்தொடர்ப்பொருள் எனினும் அமையும். 'புலியூர்கிழவன் தம்பிரான்ரோழன்' (S. I. I. VII, p. 322), 'தம்பிரான் ரோழன் கலியன் சேந்தன்' (M. E. R. No. 273 of 1927-8) என்ற தொடர்கள், அரசற்கன்பன் என்ற பொருளவாதல் காண்க. இவ்வாறே சேரமான் ரோழன் (Ibid. 87 of 1927), பெருமாள் தோழன்' (Ibid. 440 of 1928-9) எனவும் வழங்குவர்.

1. இந்நூலுட் "பிடவூர்வேளார் தக்கை" என்ற பெரியார் வரலாறு காண்க.

14 மதுரையாசிரியன் இளங்கௌதமன்.

புதுக்கோட்டைச் சீமையில், சிற்றண்ணல்வாயில் (சித்தண்ணவாசல்) என்ற ஊரில் மலைக்குகையாகவுள்ள ஜினாலயத்தே—

“திருந்திய பெரும்புகழ்த் தெய்வ தெரிசனத்
தருந்தவ முனிவனை [யா]ரருட் செல்வனை
[யுளங்கொள்] நிலைமை இராங்கௌதமனேனும்
வளங்கெழு திருநகர் மதுரையாசிரியன் [அவ்வ]
பார்முழு தாண்ட பஞ்சவர் குலமுதல்
ஆர்கெழு வைவே லவனிப சேகரன்
சீர்கெழு செங்கோற் சிரீவல் லவனுக்கு
...யாண்டு...

என, அகவலடிகள்கொண்டு தொடங்கும் சாஸனமொன்று வரையப்பட்டுள்ளது.¹ இதனுள், இளங்கௌதமன் என்பார் பாண்டியன் சிரீவல்லுவன்காலத்தில் அக்குகையில் அமைந்த ஜினாலயத்தின் முன்மண்டபங் கட்டித் திருப்பணிசெய்த செய்தி கூறப்படுவதாம். இதனால், அவனிபசேகரன் என்ற சிறப்புப்பெயர்கொண்ட அப்பாண்டியன் ஆட்சியில், மதுரையாசிரியர் இளங்கௌதமன் என்ற புலவரொருவர் சைனசமயத்தவராய் விளங்கியவர் என்பது தெரியலாம். சிரீவல்லுவன் என்பது ஸ்ரீவல்லபன் என்பதன் திரிபாம்.² இப்பெயர்கொண்டவன் 9-ம் நூற்றாண்டின் இடையில் ஆண்டவனும்,

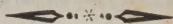
1. M.E.R. No. 368 of 1904.

2. சிரீவல்லவனென்பது, முதல் இராஜேந்திர சோழன் காலத்துப் பாண்டியன் (ஸ்ரீவல்லபன்) ஒருவனுக்கும் இவ்வாறே திரிந்துவழங்கும் (M.E.R. No. 47 of 1904-5).

கி. பி. 862-ல் பட்டம்பெற்ற இரண்டாம் வரகுணன் தந்தையுமான ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன் ஆகத் தெரிகின்றான். இவனுக்கு வழங்கும் அவனிபசேகரன் என்ற சிறப்புப்பெயரால் அவனிபசேகரமங்கலம் என்ற ஊரொன்று, இவன் மகனாக மேற்கூறிய வரகுணனது திருச்செந்தூர்ச் சாஸனத்துப்பயிலுதலின்,¹ அச்சிறப்புப்பெயர் ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபனுக்கே உரியதாகவேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது. இப்பாண்டியன்பெயரால் 'அவனிபசேகரன் கோளகை' என்ற நாணயமொன்றும் வழங்கியதாம்.² இவ்வேந்தன் காலத்தவரான இளங்கௌதமனை 'மதுரையாசிரியன்' என்று சாஸனங்கூறுதலின், இவர் சங்கமிருந்த மதுரைமாநகரில் தங்காலத்துப் பிரபலராயிருந்த தமிழ்ப்புலவர் என்பதும், இவர்தமையனோ தந்தையோ மதுரையாசிரியர் கௌதமன் என்ற பெயர்பெற்றிருந்தவராதல்வேண்டும் என்பதும் தெரியலாம். 'மதுரையாசிரியன்' என்பதனையடுத்து 'அவ்வி' என்ற சொல் சாஸனத்துக் காணப்படுகின்றது. இஃது, அவரது இயற்பெயரைக் குறிப்பதுபோலும். இவற்றால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய சைனத் தமிழாசிரியருள் இவ் விளங்கௌதமனாரும் ஒருவர் என்பது தெளிவாகும்.

-
1. M.E.R. No. 155 of 1903; Ibid. 1929-30 p. 74.
 2. Ind. Ant. Vol. xxi, p. 323.

15 வேம்பையர்கோன் நாராயணன்.

திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேல், பல்லவர்காலத்து அமைந்த குடைவரைமதில்களில் பாயிரமுட்பட 104-பாடல்களாலாகிய அந்தாதி நூலொன்று ¹ பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் எழுத்தமைதிகொண்டு உத்தேசம் 9-அல்லது 10-ம் நூற்றாண்டில் இந்நூல் வரையப்பட்டதாதல் வேண்டும் என்று சாஸனவறிஞர் கருதுவர். இவ்வந்தாதி பாடியவர் மணியன்மகன் நாராயணன் என்பார். இவர்—மதுரை, மணலூர், வேம்பை, சேய்ஞலூர், குண்டூர் என்ற ஊர்களில் தலைமை பெற்றிருந்தவர் என்று தெரிகின்றார். இவற்றை—

“மற்பந்த மார்வன் மணியன் மகன்மதில் வேம்பையர்கோன்
நற்பந்த மார்தமிழ் நாராயணனஞ் சிராமலைமேற்
கற்பந்த னீழலில் வைத்த கலித்துறை நூறுங்கற்பார்
பொற்பந்த நீழலரன்றிருப் பாதம் பொருந்துவரே

“மாட மதுரை மணலூர் மதில்வேம்பை
கோடமர் சேய்ஞலூர் குண்டூர்—நீடிய
நற்பதிக்கோ ஞாயணனஞ் சிராமலைமேற்
கற்பதித்தான் சொன்ன கவி”

என்றுள்ள அந்நூலின் இறுதிப்பாடல்களால் உணர்க. இவ்வந்தாதிக் கலித்துறைகள், பொன்வண்ணத்தந்தாதி முதலியனபோல, துதிகளாகவும் அகத்துறைப்பொருளுடையனவாகவும் உள்ளன. இதன் ஆசிரியர், தமிழ்ப் பெரும்புலமையும் சிவஞானமும் வாய்ந்தவர் என்பதும், மதுரை முதலிய நகரங்களிற் பெருமைபடைத்து விளங்கிய வணிகர்குலத்த

1. S.I.I. Vol. iv, No. 167

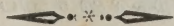
x சிவஞானஞ் சிவஞானஞ் சேரலன் லெலான்
நடவஞர் கிழையுள் பரவந்திருக்கார் என்று

என்பதும் ¹ தெரிகின்றன. இவ்வந்தாதிப் பாடல்கள் பல
தைந்து காணப்படுவனவாம். தேவாரம்பாடிய மூவர்களைப்
ற்றியேனும் திருவாதவூரடிகளையேனும் இதனாகிரியர் தம்
டலொன்றினும் குறித்திலாமையால், அவர்தம் திருப்பதி
ங்களும் வரலாறுகளும் தமிழ்நாட்டிற் பரவுதற்குமுன்--அஃ
வது 10-ம் நூற்றாண்டுக்குமுன்--இவர் வாழ்ந்தவர்
ன்றே சொல்லலாம். இந்நூலின் ஆதியும் அந்தமுமாகிய
லித்துறைகளைக் கீழே காண்க.

(1) “உலக மடந்தை நுதலுறந் தைப்பதி யந்நுதற்குத்
திலகம் பரம னமருஞ் சிராமலை யம்மலைவாய்
அலகி-னிறைந்த கதிர்மணிப் பாய[ன்மேல் வந்துநந்தி?]
[விலகும்]ப் பொன்னி பரன்கழுத்திற்கொண்ட வெள்வடமே”

(2) “அரியன சால வெளியகண் டரரு வித்திரர்கள்
பரியன நேர்மணி சிந்துஞ் சிராமலைப் பால்வண்ணைக்
கரியன செய்யன நுண்புகர்ப் பைங்கட் கடாக்களிற்பின்
உரியனை நாழிகை யோதவல் லார்க்கிவ் வுலகத்துளே”

9-ஆம் பகுதி.
16 திருவிசைப்பாப் பாடிய சிவனடியார்கள்.

சேந்தனார் - திருமாளிகைத் தேவர்

திருவிசைப்பா என்ற பிரபந்தத்தொகுதியை அருளிய
பெரியார்களைப்பற்றிச் சாஸனமூலம் அறியக்கிடக்கும் செய்
திகள் சில உள. இதன் ஆசிரியர்களுள் திருமாளிகைத்தேவர்,
சேந்தனார் என்ற இருவரைக் குறித்த சங்கையொன்று சில
ஆண்டுகட்குமுன் எழுவதாயிற்று. முதல் இராஜராஜன்

1. “தேறுசொல் லாந்தமிழ்த் தென்வேம் பையரண்ணல் செங்
வளை, நாமுமல் லாகத்து நாராயணன்” என்ற பாடற்பகுதியுள்
யணிகர்மலை இவர்க்குக் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

ஆட்சிக்காலத்தே திருவீழிமிழலைக் கோயிற்குத் திருநந்த
விளக்கொன்று, சிவஞானியும் திருமானிகைத்தேவர் என்ற
வழங்கப் பெற்றவருமான ஜயந்தன் என்ற பெரியாரை
அமைக்கப்பட்டதென்று, அக்கோயிலிற்கண்ட சாஸனங்க
கூறுகின்றன.¹ இவற்றால், 10,11-ம் நூற்றாண்டுகளில், ஜய
ந்தன் என்ற இயற்பெயரும் திருமானிகைத்தேவர் என்ற சிறு
புப்பெயரும் வாய்ந்த சிவனடியாரொருவர் வாழ்ந்த செய்தி
தெரியலாகும். ஜயந்தன் என்பது தமிழிற் சேந்தன் என்ற
திரிதல் மரபு. சேந்தனார் திருமானிகைத்தேவரும் வேறு
புறமவர் என்பதே நெடுங்கால வழக்காகவுள்ளதாயினும், திரு
விசைப்பாப் பிரபந்தங்கள் பெரும்பாலவுந்தோன்றிய முதல்
இராஜராஜசோழன் காலத்தையொட்டி இத் திருவீழிமிழ
லைச் சாஸனங்கள் அமைந்துள்ளமையாலும், அவற்றிற்கண்ட
பெரியார் சிவஞானி எனப் படுதலாலும், சாஸனமுள்ள
அவ்வீழிமிழலைக்குச் சேந்தனார்பதிகமும் அமைந்திருத்தலா
லும் அவ்விருவரும் ஒருவர்போலும் என்றசங்கை ஆராய்ச்சி
யாளர்க்குத் தோன்றுதல் இயல்பேயாம். இதற்கேற்ப, திருமா
னிகைத்தேவர் பாடியவாகக் கூறப்படும் திருவிசைப்பாப் பதிக
ங்கள்நான்கனுள் ஒன்றிலேனும் அப்பெரியார்பெயர் திருக்
கடைக்காப்பினுள் அமையாது, அந்நான்குடன் சேந்தனாரது
மூன்றுஞ்சேர்ந்த ஏழுபதிகங்களிலே ஏழாம்பதிகத்திறுதி
யிற்றான் சேந்தன் என்ற முத்திரை இடப்பட்டுள்ளது. இது
வும், மேற்கூறிய ஐயத்தை வலியுறுத்துவதொன்றும்.

கண்டராதித்தர்

இப்பெயர் பெற்றார் சோழவேந்தர் என்பது அவரது
திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுளால் அறிப்பப்படும். இவர், 10-ம்

1. செந்தமிழ், 3-ம் தொகுதி, 359-60-பக்கங்களில், ஸ்ரீ து.
அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகாண்க.

நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த முதற்பராந்தகசோழன் திருமகன் என்று கொள்வதே பொருந்தும். சேந்தன் திருமானிசைத் தேவரைச் 'சிவஞானி' என்று சாஸனங் கூறியவாறே, சிவஞான கண்டராதித்தர் என்று சாஸனமொன்று¹ இவரையும் விசேடிக்கின்றது. இவரது கோப்பெருந்தேவியும் உத்தமசோழன் தாயுமான 'செம்பியன்மாதேவி' என்பார் புரிந்த அண்ணிறந்த சிவாலயத் திருப்பணிகளையும் பிற அறச்செயல்களையும் அவருருவை முதலிராஜராஜன் பிரதிஷ்டித்து அமைக்கியிருத்தலையும் நோக்குமிடத்து அவ்வம்மையின் சிவத்தொன்டுச்சிறப்பு நன்கு விளங்கும்.² இதுபற்றியே 'மாதேவிகள்' என்ற சிறப்புப்பெயராலும் அவர் வழங்கப்படுவர். அப்பெருந்தேவி, தம் நாயகரான கண்டராதித்தருடன் சிவரோணை வழிபடுதலைக் குறிக்கும் பாவனையாகப் பிம்பங்கள் யகுக்கப்பட்டுள்ளன.³

வேணுட்டடிகள்

இனி மேற்கூறிய கண்டராதித்தர்போலவே, வேணுட்டடிகள் என்பாரும் அரசராவர். தென் திருவாங்கூர்ச் சீமைக்கு வேணுடு என்பது பழம்பெயரென்பதும், 12-ம் நூற்றாண்டுச் சாஸனங்களில் அச்சீமையாண்ட அரசர் சிலர் 'வேணுட்டடிகள்'* என்று வழங்கப்பெற்றிருத்தலும் சாஸனங்கள்மூலம் அறியப்படுவன. இவ் வேணுட்டரசர் 16-ஆம் நூற்றாண்டினும் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்திருந்தவர் எனத் தெரிதலால்,⁵ சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்வரை தமிழ்

1. Ep. Car. ix, p. 99. 2. M.E.R. 1925, pp. 104-5.

3. S. I. I. Vol. iii, No. 146; M. E. R. No. 450 of 1908.

4. T.A.S. Vol. iii, p. 28; iv, 67.

5. இந்நூலுள், "சேரமான் பெருமாள் வஞ்சிமார்த்தாண்டன்"

என்ற தலைப்பின்கீழ் இதன்விவரங் காண்க.

நாடாகவே அமைந்த அதன் பழையவேந்தர், அப்புலவ
பெற்றிருந்தது வியப்புக் குரியதன்று.

பூந்துருத்தி நம்பி காடநம்பி

இப்பெயர்கொண்ட பெரியாரும் திருவிசைப்பா வாச
யருள் ஒருவர். முதல் இராஜராஜனது 35-ஆம் ஆட்சியா
டில் அமைந்த சாஸனமொன்றால், நம்பி காடநம்பி என்பார்
ஆக்திரேய கோத்திரத்தவராய் அவ்வரசன்காலத்து வாழ்ந்
அடியாரென்பது ¹ அறியப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பெயரு
பிடுங் காலமும் பெரிதும் ஒத்திருத்தலால் திருவிசைப்பா
காடநம்பியும் சாஸனக்காடநம்பியும் ஒருவராகவே கருத
பொருத்தம் உண்டு. நிற்க.

முதல் இராஜராஜசோழனால் தஞ்சைப் பெரியகோயி
கைங்கரியங்கட்கு நியமிக்கப்பட்ட தளிச்சேரிப் பெண்டுக
(தேவரடியார்) சிலர் தரித்திருந்த பெயர்களிலே—

‘நீறணி பவளக்குன்றம்,’ ‘எடுத்தபாதம்,’ ‘மழலைச்சிலம்பு’

என்ற நாமங்களையும் ² காணலாம். இவற்றுள், ‘நீறணி
பவளக்குன்றம்’ என்ற தொடர் திருமாளிகைத் தேவரத
திருவிசைப்பா முதற்பதிகத்து ஆரம்பாட்டின் முற்சீர்கள
யுள்ளமையும், ஏனைய எடுத்தபாதமும் மழலைச்சிலம்பும் திரு
வாலியமுதனார் இயற்றிய மூன்றும்பதிகத்து 5-ம் பாட்டி

“வாமத் தொழிலா ரேடுத்தபாதம்

மழலைச்சிலம் பார்ப்ப”

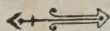
என்ற மூன்றாமடியின் இடைச்சீர்களா யிருத்தலும் அறிய
தக்கன. இவற்றினின்று, தேவர திருவாசகங்களின் அரு

1. M.E.R. No. 221 of 1894.

2. S.L.I. Vol. ii, No. 66.

தொடர்கள் மக்கள் பெயர்களாக முற்காலத்து வழங்கிய
யாதே,¹ திருவிசைப்பா அருந்தொடர்களும் அதுதான்
யிய சிலகாலத்தே வழங்கிப் பிரபலம்பெற்றிருந்தன என்பது
தெளிவாகின்றது.

17 அமிதசாகர முனிவர்.

முதலாம் இராஜராஜசோழன்காலத்தே சிவனடியார்
களின் பெருமைகளும் பதிகங்களும் அறிந்து போற்றப்பட்
டன வாயினும், தமிழ்வளர்ச்சிக்குரிய செயல்கள் விசேட
மாக நடந்தேறியது என்று சாஸனவழியால் தெரியவில்லை.
ஆயினும், இவன்காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் சைன
பௌத்தப் பெரியார்கள் சிலர் வாழ்ந்து இலக்கண நூல்கள்
சில இயற்றியுதவினர். அவற்றுள்—யாப்பருங்கலம், காரிகை
என்ற செய்யுளிலக்கண நூலிரண்டும் சிறந்தவையாகும்.
இவ்விரு நூல்களையும் இயற்றிய ஆசிரியர் அமிதசாகரர் என்ற
சைனமுனிவர் என்பதும், இவர் குணசாகரர் என்ற பெரியா
ரின் மாணாக்கர் என்பதும் யாப்பருங்கலப் பாயிரத்தால் அறி
யப்படுவன.

இவ் வமிதசாகரரைப்பற்றிக் கூறும் இரண்டு செய்யுட்
சாஸனங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.² இவை, தஞ்சாவூர்
ஜில்லா மாயூரத்தை அடுத்துள்ள நீடுர்ச் சிவாலயத்திருமதில்
களிற் பொறிக்கப்பட்டவை. அவை வருமாறு:—

1. “இணையாரமார்பன்” (தேவா. திருப்பழனம், 7.) “நிரம்ப
வழகியன்” (திருவாச. அன்னை. 3) என்பன முறையே சடையவர்
ளல்தம்பிக்கும் (தமிழ்நா. சரிதை.) சேதுபுராண வாகிரியர்க்கும்
வழங்கியமை காண்க. இவ்வாதே பலவுள.

2. Ep. Ind. Vol. xiii, pp. 64-69; M.E.R. No. 534 of 1921.

[முதற்சாஸனம்]

ஆரிய வுலக மனைத்தையுங் குடைக்கீழ்

ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழந்

காண்டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை

யம்பலத்தேவட கீழ்பாற்

போரியன் மதத்துச் சொன்னவா றறிவார் *

கோயிலும் புராணநூல் விரிக்கும்

புரிசைமா-ளிகையும் வரிசையால் விளங்கப்

பொருப்பினுன் விருப்புறச் செய்தோன்

நேரியந் காண்டேழைஞ்சுடன் மூன்றில் 382

நிகரிலாக் கற்றளி நீரே

நிலாவினாந் கமைத்த நிலாவினாழத+

சாகர னேடு [ந்தமிழ்த்] தொகுத்த

காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் ரெண்டை

காவலன் சிறுகுன்ற நாட்டுக்

கற்பக மிழலை நாட்டுவே-ளாண்மை

கொண் டவன் கண்டன்மா தவனே.

[இரண்டாஞ்சாஸனம்]

என்டிசை யுலகை யொருகுடை நிழற்கீ -

ழிருத்திய குலோத்துங்க சோழந்

கியாண்டொரு முப்பத்-தெட்டினிற் சோனாட்

டிசைவள மிந்தனார் நாட்டுள்

உண்டை நீ டியநீ டுருமை யோடு

[மு]லாவிய [சிவ]பெரு மா[னு]க்

குவந்து [வெண் கயி]லை மலையெனச் சிலையா

லுத்தம விமானமிந்-கமைத்தான்

தண்டம் ழும்த சாகர முனியைச்

சயங்கோண்ட சோழமண் டலத்துத்

தண்சிறு துன்ற நாட்டகத் திருத்தி [ச்

சந்த]நாற் காரிகை யவனாற்

கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்
காவல னிலாவினா -னெவர்க்குங்
கருணையு [ரிதியுங்] காட்டிய மிழலை
நாட்டுவேள் கண்டன்மா-தவனே.

இப்பாடல்களுள் இருதலைப்பகரங்கட்கு [] உட்பட்ட
முத்துக்கள் சிதைந்துள்ள சீரசைகள் இன்னவென்று
ஊகித்து இடப்பட்டவை. குலோத்துங்க சோழனது 46,
47-ஆம் ஆட்சியாண்டுகளிற் பொறிக்கப்பட்ட இச்சாஸனங்
களினின்று—காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன், மிழலைநாட்டு
வேள், தொண்டை காவலன் என்று சிறப்பிக்கப் பட்ட
கண்டன்மாதவன் என்ற சிற்றரசன், அமிதசாகரமுனிவரைக்
கொண்டு காரிகை செய்வித்தவனுடைய வழித்தோன்றல்
என்ற அரியசெய்தி வெளியாதல் காணலாம். இச்சாஸன
முத்தமைதியாலும் அரசனது நீண்ட ஆட்சிவருஷங்களா
லும் முதற்குலோத்துங்கனே இப்பாடல்களிற் கண்ட
சோழன் என்பர். மிழலைநாட்டு வேள் எனப்படுதலாலும்
சோனாட்டு நீரேக்கு இவன்புரிந்த அறச்செயல்களாலும்
அந்நாடு ஊர்கட்கு உரியவனாகச் சங்கநூல்கள் கூறும் வேள்-
வ்வியின்¹ வழித்தோன்றலானவன் இக்கண்டன் மாதவன்
என்றும், அவ் வெவ்வியின் மரபினராகிய இவன்முன்
னார், செயங்கொண்ட சோழமண்டலமான தொண்டை
மண்டலத்தே சோழவதிகாரிகளாய்க் குளத்தூரைத் தலைமை
பிடிமாகக் கொண்டு பிற்காலத்து வாழ்ந்தவரென்றும்
தெரியவருகின்றன. அம் முன்னோருள் ஒருவனை—

“தண்டமி ழமித சாகர முனியைச்

சயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துத்

தண்சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்திச்

[சந்த]நூற் காரிகை யவனாற் கண்டவன்”

என்று இரண்டாஞ் சாஸனம் கூறுகின்றது. இதனால் அமிதசாகரரை வேண்டித் தன்னுர்க்கு அழைத்துவந்த அவரைக்கொண்டு காரிகைசெய்வித்தவன் மிழலைவேளிருள் ஒருவனென்பதும், 'அமிதசாகர நெடுந்தமிழ்த் தொகுத் காரிகைக் குளத்தூர்' என முதற்சாஸனங் கூறுவதனால் அங்ஙனம் காரிகையை அம்முனிவர் இருந்துபாடிய தமாதல்பற்றி அவ்வூர் அவ்வாறு விசேடிக்கப்பெற்று வழங்கலாயிற் றென்பதும் தெரியலாம். இவ்வழக்கு, பிற்பட்ட சோழர்கள் காலங்களிலும் பிரபலமாயிருந்ததாம். ¹ இக் குளத்தூரைச் சூழ்ந்த பிரதேசத்தைச் சிறுகுன்றநாடு என்று சாஸனங் கூறுகின்றது. இந்நாடு தொண்டை மண்டலத்துள்ள ஆழர்க்கோட்டத்தைச் சார்ந்ததாகும். ² அம்மண்டலத்திற் 'காரிகைப் பேரூர் நாடு' என்பதொன்று முதல் இராஜேந்திரசோழன் காலத்து வழங்கியது. ³ இப் பேரூரும் காரிகைக் குளத்தூரையே குறிப்பது எனலாம். இங்ஙனம் ஊர்நாடுகளின் பெயர்வழக்கினின்று அவ்விராஜேந்திரன் காலத்துக்கு முன்பே காரிகைநூல் செய்யப்பட்டுப் பிரபலம் பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாம். அமிதசாகர முனி வரவழைக்கப்பட்ட பிரதேசத்தைத் 'தொண்டை மண்டலத்து' என்னுது 'சயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து' என்று சாஸனங்கூறுதலின், அப்பெயர், அமிதசாகரர்க்கு

p. 40
p. 2.
p. 3.
letter

1. 'காரிகைக் குளத்தூர் கிழான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன்' என்பான், இராஜராஜன் (II) காலத்துத் தலைமைமந்திரியானவன் (M. E. R. No. 433 of 1924). குலோத்துங்கன் (III) காலத்துங் 'காரிகைக் குளத்துழார்' என்ற அதிகாரி யொருவர் உளர் (S. I. I. Vol. v, p. 188).

2. 'ஆழர்க்கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுச் சிறுகுன்றம்' என்பது சாஸனம் (S. I. I. Vol. v, p. 178).

3. M. E. R. No. 140 of 1912.

லத்தே வழங்கியதென்பது பெறப்படுகின்றது. படவே, சயங் கொண்டசோழன் என்பான் முதலிராஜராஜனே யாதலால், அவன் பெயரால் தொண்டைமண்டலம் வழங்கப்பெற்ற காலத்துக்குமுன்பு காரிகை செய்யப்பட்டதன்று என்பதும் விளங்கும்.

முற்கூறியபடி, முதல் இராஜேந்திரசோழன் காலத்துக்கு முன்பு செய்யப்பட்டது என்று தெரிந்த காரிகைநூல், அவன் தந்தை முதலிராஜராஜன் ஆட்சியிற்றான் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றுந் தோற்றுகின்றது. பாண்டிநாட்டுக் கழுகுமலையில் 10-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், இராஜசிம்மபாண்டியனான மாறஞ்சடையன் என்பானது 3-ம் ஆட்சி வருஷத்தமைந்த சாஸனங்களிரண்டால்¹ குணசாகரர் என்ற பிரபல ஜைனமதாசாரியர், தம் சித்தாரந்தத்தைப் பரவச்செய்தற்காக அம்மதப்பிரவர்த்தகர் சிலரை நியமித்து அவர்க்கு ஆகாரதானமாகப் பூமியுதவியசெய்தி தெரியவருகின்றது. இக்குணசாகரர் சீடர்பலரை உடையவரென்று ஆங்குள்ள வேறு கல்லெழுத்துக்கள் குறிக்கின்றன.² முற்கூறிய சாஸனங்களிலே, வீரநாராயணன், உத்தமசீலன் என்ற பெயர்கள் பயில்வன. இவற்றுள் முன்னது முதற்பராரந்தக சோழனுக்கும் (கி. பி. 907—953), இரண்டாவது அப்பராரந்தகன் மகனுக்கும் உரிய பெயர்கள் என்பது பலரும் அறிவர். எனவே, பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இச்சாஸனஞ்செய்த குணசாகரபட்டாரகர் வாழ்ந்தவர் என்பது தெளிவாம். ஆகவே, முற்குறித்தவாறு முதலிராஜேந்திரனுக்கு முற்பட்டவராகத் தெனியப்பட்ட அமிதசாகரரின் ஆசாரியரை அப் பட்டாரகராகவே காலம் மதம்

1. S. I. I. Vol. v, p. 134.

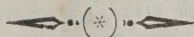
2. Ibid. Nos. 310, 334.

பெயர்முதலியன ஒற்றுமைப்படுத்தல்கொண்டு கருதல் தகும்
 ‘அமிதசாகர முனியை ...தண்சிறுகுன்ற நாட்டகத் திருத்தி’
 என்ற சாஸனக்கூற்றால், அம்முனிவர் வேற்றுநாட்டினர்
 என்பது விளங்கும். அவரது நாடு, அவருடைய ஆசிரி
 யர்க்குரிய பாண்டிமண்டலமே எனலாம். அவ் வபிமானம்பற்
 றிப்போலும், தொண்டைநாட்டிலிருந்து இயற்றிய காரிகை
 நூலை ஆண்டு அரங்கேற்றாது ‘தேனார் கமழ்தொங்கல் மீன
 வன் கேட்ப’¹ அப்பாண்டியனது அவைமுன்பு இம்முனிவர்
 அரங்கேற்றிய தென்க, ‘அளப்பருங் கடற்பெய ரருந்தவத்
தோன்’ என்று யாப்பருங்கலப் பாயிரங் கூறுதற்கேற்ப, அமி
 தசாகரமுனி என்று, மேற்காட்டிய 2-ம் பாடற்சாஸனங்
 கூறியதாயினும், அமுதசாகரமுனி என்றும் முதற்சாஸனம்
 வழங்குகின்றது. இதனால், அவ்விருவகைவழக்கும் அக்கா
 லத்துண்டு என்பது தெரியலாம். எனினும், முற்கூறிய
 பெயரே ஏற்புடையதாம். இன்றும் பிரபலமாக வழங்கும்
 நூற்பெயரொன்றால் ஊரும் நாகும் இவ்வாறு விசேடிக்கப்
 பட்டு வழங்கிய அரியசெய்தி சாஸனங்கள் வழியாகவே
 நமக்கு முதன்முதலாகத் தெரியவருதல் குறிப்பிடற்பால
 தன்றோ? மற்றும் இதன் விரிவெல்லாம், “அமிதசாகரர்”
 என்ற தலைப்பின்கீழ் யான் எழுதிப் போந்த கட்டுரை
 யால்² அறிக.

1. யாப்பருங்கலக்காரிகை, அவையடக்கச் செய்யுள். இதனுள்
 ‘மீனவன் கேட்ப’ என்பதிலுள்ள வினையெச்சத்தை, ‘அருந்தவன்
 சொன்ன கன்னித் தமிழ்’ என்பதனுள் ‘சொன்ன’ என்ற வினை
 யுடன் கூட்டியும் பொருள்கூறலாமாயினும், கேட்போர், களம் என்ற
 பாயிரவிலக்கணம் அதனால் அமையாமையின் அஃது ஏற்புடைத்
 தன்றென்க.

2. செந்தமிழ், தொகுதி 24, பக். 161—70.

18 பிடலூர்வேளார் தந்தை.

தொண்டைநாட்டுத் திருமாற்பேர்¹ என்ற ஊரிலுள்ள திருமால்கோயிலில் அமைந்த சாஸனமொன்று, குளக்குடையான் அருணிலை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மூவேந்தப் பிடலூர்வேளார் என்ற தலைவரின் தந்தை தமிழ்ப்புலமையும் திருமாலடிமைத் திறமும் வாய்ந்தவர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.² இச்சாஸனம் முதல் இராஜராஜசோழனது 10-ம் ஆட்சி யாண்டில் அமைந்ததாம். பிடலூர் என்பது சோணாட்டில் வேளிர்க்கு உரிய பழைமையான ஊர்களில் ஒன்றாகும்; 'இருங்கோ வேண்மா னருங்கடிப் பிடலூர்' என்ப. இவ்வேளிரையும்³ பிறரையும் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளார் என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.⁴ பிற்காலத்தும் இன்னோர் மரபினர் சோணாட்டுத் தலைவர்களாய் வாழ்ந்தவரென்பது இச்சாஸனத்தாற் புலனாம். இவருளொருவரே, மேற்கூறிய பெரியார் ஆவர். அருணிலை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்ற சோழவதி காரியை மகனாராகவுடைய இவர், திருமாற்பேரிலே கோயில் கொண்ட கோவிந்தப்பாடியாழ்வார்க்குக் "கோலநற்குழல்" என்று தொடங்கும் திருப்பதியம் பாடியவர் என்றும், அப் பதிகத்தைக் கோயிலுள் நித்தமும் ஒதும்படி அவர்மகன் மூவேந்தப் பிடலூர்வேளார் நிவந்தஞ்செய்தனர் என்றும் இச்சாஸனந் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வரிய செய்தியினின்று, ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்களின் பாடல்கள்பெறாத கோயில்

1. திருமலாபுரம் என்பது இக்காலவழக்கு.

2. M. E. R. No. 333 of 1906.

3. 'வேந்துவினையிறகை' என்ற பொருளதிகார (30-ம்)

குத்திர வுரை காண்க.

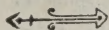
4. இவ்வேளிரை வேளார் என்பது சோழர்காலத்துவழக்கு.

கள், முதலிராசராசன்காலமுதலே புலமைவாய்ந்த பெரியோர்களாற் பதிகங்கள் பாடப்பெற்றுப் பின்னோராற் பேணியோதப்பட்டுவந்தமை வெளியாகும். முதல் இராஜேந்திரன்காலத்தும் பாடல்பெறாத திருமால்கோயிற்குப் புதிதாகப்பதிகம் ஒத நிபந்தஞ்செய்யப்பட்ட செய்தி தெரிகின்றது. ¹ இவ்வாறே தேவாரப்பாடல்பெறாத தலங்கள்சில, முதல் இராஜராஜன் அவன்மகன்காலங்களிற் சிவனடியாரான பெரியார்களாற் பதிகங்கள் பெற்றுள்ளமை திருவிசைப்பாவாற் புலனாம். மேற்கூறிய மானக்கஞ்சாறரது திருப்பதிகம் திருமுட்டத்தில் ஒதப்பட்டமையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தகும். மூவர்பாடல்பெற்ற சிவதலங்களில் முதலிராஜராஜன்காலத்துக்கு முன்பு ஒதப்பட்டு வந்தனவாகச் சாஸனங்களால் அறியப்படும் திருப்பதியங்கள் ² பெரும்பாலவும், அம் மூவர் ஒதியனவாகவே கொள்ள இடமுண்டு என்பது மேலே விளக்கப்பட்டது.

1. M.E.R. No. 183 of 1915.

2. பதியம், பத்யம் (பாட்டு) என்னும் வடமொழித்திரிபு. திருப்பாவைப் பல்பதியம்' என்பது திருப்பாவைத் தனியன். இது, பத்துப் பாடல்கொண்ட பிரபந்தத்துக்குப் பின்பு வழங்கலாயிற்று. 'பதிகம் பதிகமதாக வகுத்தனனே' என்பது, கம்பர்பாடிய சட்கோபரந்தாதித் தனியன். இப்பதிகங்கள், சைனபௌத்தருள்ளும் அவ்வவர்தலங்கட்கு வழங்கின. திருப்பதிகம் என்ற நூல் பௌத்தர்க்குச் சிறந்ததாதலுங் காண்க (மணிமே. அரும்).

19 நாராயணன் பட்டாதித்தன்.

வெற்றிவேந்தர்களின் வீரமுதலிய செயல்கள் பிரபந்த பமாக முன்னோராற் பாடப்பட்டிருத்தலை வடமொழி லன்றித் தம்ழினும் காணலாகும். தகடீர்யாத்திரை என்றால், அதிகமானது தகடீர்மேற் கோப் பெருஞ்சேர லிரும் பாறைஎன்பான் படையெடுத்துப் பொருதுவென்ற திறங்காப்பற்றி முன்னோர்பாடிய காப்பியமாம். கோச்செங்கணன், சரணை வென்றதுபற்றிப் பொய்கையார் பாடிய களவழி ரப்பது என்ற சிறுநூலும் இத்தகையதே. இதுபோலும் ரல்கள், பிற்காலத்துப் பெருவேந்தர்கள்மேலும் பாடப் பட்டிருந்தன. குலோத்துங்கசோழசரிதை,¹ வீரணுக்க விஜயம்² என்பன முறையே அபயன், வீரசோழன் என்ற அரசர்களின் வரலாறுபற்றிப் பின்னோர் பாடியனவாம். இவ்வாறே அச்சோழர்களின் முன்னோனை முதல் இராஜராஜன்மேல் “ஸ்ரீராஜராஜவிஜயம்” என்ற நூலொன்று இயற்றப்பட்டிருந்தது என்று, சாஸனமொன்றால்³ அறியப்படுகின்றது. மேலும், அவ்விராசராசனது வீரம் நியாயம் தியாகமுதலிய ஆரிய குணஞ்செயல்களைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற தாரு நூலாகவேண்டும். இக்காவியத்தை விசேட காலங் கிற் படிப்பதற்காக “ஸவர்ணன்”⁴ ஆன நாராயணன்

1. ‘கவிசமுத சந்திரபண்டிதன்’ என்ற தலைப்பின்கீழ்க்காண்க.
2. “பூங்கோயில் நம்பி” என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.
3. M.E.R. 1930—31, p. 44.
4. ‘ஸவர்ணன்’ என்பான் ஸுத்திரியப்பெண்ணிடம் பிராம னற்குப் பிறந்த அநுலோமசாதியான் (வைஜயந்திரிகண்டு). இம்மர ினர் ஆதுலசாலைகளில் வைத்தியசிரேஷ்டர்களாய் விளங்கியவர்க ளாவர் (M. E. R. 112-3 of 1925; 248, 249 of 1923).

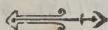
பட்டாதித்தன் என்பார்க்கு நிலம் இறையிலி செய்யப்பட்டது என்று அச்சாஸனங் கூறும். இவ்வாறு நூலோதுவதற்கென்று நியமிக்கப்பட்டோரே அந்நூலை இயற்றியவருமாதல் வேண்டும் என்று கருதலாம். இயற்றியவர் வேறு யின், அரசன் அவர்க்குச்செய்த சிறப்பைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறாமல், அதனை அவைமுன் படிப்பதற்குமட்டுஞ் செய்யப்பட்டதைச் சாஸனம் எடுத்துக்கூற நியாயமில்லை. அதனால், நூலாக்கியோரே அதனைச் சபைமுன் ஒதிப் பலருமறியப் பிரகாசப்படுத்தலை விரும்பி இவ்வாறு நிலம் அளிக்கப்பட்டதாகக்கருதலை ஏற்புடையதாம். இந்நூல் தமிழில் அமைந்த தொன்றாகக் கருதலும் பொருந்தும். அவைமுன் னேதிப் பலருமறியச் செய்வதற்குத் தேச பாஷையே ஏற்றதாதலாலும், இது தமிழ்ச்சாஸனமா யிருத்தலாலும், குலோத்துங்க சோழ சரிதை வீரணுக்க விஜயங்கள் போல, இதுவுங் கொள்ளற்பாலது. பிரபலனான சோழனொருவனது வரலாறுகளை விளக்கும் இத்தகைய காப்பியம் இப்போது வழக்கு வீழ்ந்துள்ளமை வருந்தத்தக்கதாம்.

20 இராஜராஜேசுவரநாடக வாசிரியர்.

இதுவும், மேற்கூறிய முதல் இராஜராஜன்காலத்து இயற்றப்பட்ட நூலாகும். முன்பு குறித்த 'ஸ்ரீராஜராஜவிஜயம்' போல, இந்நாடகமும் அச்சோழனது பிறப்பு வளர்ப்புக்களையும் வீரம் நியாயமுதலிய அருஞ்செயல்களையும் பிற அறச்செயல்களையும் அவன் தஞ்சையில் நிருமித்த இராஜராஜேசுவரமான பெரியகோயில் கட்டப்பட்ட வரலாறுகளையும் பற்றிப் பாடப்பெற்றதாதல் வேண்டும். விசேடகாலங்களிலே அத்தஞ்சைக் கோயிலில் இந்நாடகத்தை நடித்துக் காட்டு

தற்கு வேண்டிய நிபந்தங்களை அச்சோழன்மகன் இராஜேந்திரன் செய்திருந்தான் என்று அவன் சாஸனத்தால் ¹ தெரிய வருகின்றது. இந்நாடகம் வழக்கு வீழ்ந்தமையால் இதன் ஆசிரியர் இன்னொன்றேனும், இதுகூறும் வரலாறுகள் இன்னவென்றேனுந் தெரிய இடமில்லை.

✓ 21 வீரசோழனும் தமிழ்ப்புலவர்களும்.

முதற்பரந்தகன்முதலாக முதலிராஜராஜன் வரை உள்ள சோழர்கள், வெற்றிலேந்தர்களாய் நாடெங்கும் தம் பேராற்றிலேவிரித்த வீரசிகாமணிகளாகவும் ஆலயங்கட்குத் திருப்பணிகள் புரிந்த பத்திமாண்களாகவும் விளங்கியவர்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், பெரும்புலவர்களைத் தம் ஆஸ்தானங்களிற்கொண்டு தமிழ்வளர்ச்சியும் அன்னோர் புரிந்துவந்தவர் என்பதற்கு, நூல்களிலேனும் சாஸனங்களிலேனும் குறிப்பிடத்தக்கது எதுவுமில்லை. அவர்களைப்பற்றிய தமிழ்ப்பாடல்களே காணப்படாமையோடு, மெய்க்கீர்த்திகள் அவர்கட்கில்லாமையும் வியப்பைத்தருவதாகும். அவ்வேந்தர்கள் தம்ஆயுள்முழுதும் வாகைமாலேசூடிப் பகைவேந்தரை ஒடுக்குவதிலும் சோழஏகாதிபத்யத்தைப் பெருக்குவதிலுமே ஈடுபட்டிருந்தமையால், அவர்கட்குப் புலவர்களின் புகழ்மாலையையும் சூடிக்கொள்ள அவகாசம் அமைந்ததில்லைப்போலும். முதல் இராஜராஜனும் அவன்மகன் இராஜேந்திரனும் அத்தகையோரே யாயினும், சிவனடியார்கட்கும் அவர்கள்திருப்பதிகங்கட்கும் பிராபல்யம் அளித்து நாடறியவைத்த பெருமை இவர்களுடையதாம். இவர்களது சாஸனங்களாகத் தஞ்சை

1. S.I.I. Vol. ii, p. 306; M.E.R. 1905. p ,98.

முதலிய இடங்களில் அமைந்தவற்றை நோக்குமிடத்து, உயரியதமிழ்நடையும், பிழையற்ற தன்மையும், தெளிபொருளும் உடையவாய் அவை ஒரேபடியாகத் திகழ்தல் தெரியலாம். இத்தகைய சுத்தமானதமிழை வேறு அரசர்சாஸனங்களிற் காண்டல் அரிது. இதனால், தமிழ்மொழி இவர்கள் அரசாட்சிகளிற் பெரிதுங் கவனித்துப் பேணப்பட்டதென்றே தெரிகின்றது. அன்றியும், மெய்க்கீர்த்தியை முதலாகக் கொண்டு சாஸனங்கள் வரையப்பட்டது, இவ்விராஜராஜன் காலமுதலே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. புலமைவாய்ந்த அடியார்களும் கவிஞர்களும் இவனுட்கியில் வாழ்ந்தசெய்தி, மேலேகூறினேன். இவன்வழியில், முதலிராஜேந்திரன் மக்களுள் மூன்றாமவனுய்ப் பட்டம்பெற்ற வீரராஜேந்திரன் (கி. பி. 1063-70) தமிழ்பிமானஞ் சிறக்க வாய்ந்திருந்தவன் ஆவன். புத்தமிழ்த்திரர் என்ற தமிழாசிரியரைக் கொண்டு வீரசோழியம் என்ற அரிப இலக்கணநூலை இயற்றிவித்தவன் இவனே.

“வீரசோழன் திருப்பெயராற் பூமேலுரைப்பன்”

“செம்பியன் வீரராசேந்திரன் நன் நாவியல் செந்தமிழ்ச்சொல்லின்”

எனப் புத்தமிழ்த்திரர் தம்நூலுட் கூறுதலால், வீரசோழன் என்ற வீரராஜேந்திரனே அந்நூல் செய்தற்குக் காரணமானவன் என்பதும், அதுபற்றித் தம்நூலுக்கு அவன் பெயரிடலாயினர் என்பதும் தெரியலாம். தம்மை அபிமானித்த சோழற்கு இப்புலவர்குறிப்பிட்ட அந்நாமங்களையே—

“ஆகவமல்லனை மும்மடி வென்கண்ட வீரசோள

கரிகாலசோள ஸ்ரீவீரராஜேந்திரதேவ

ராஜகேசரிவன்ம பெருமானடிகள்”

என்று திருநாமநல்லூர் (திருநாவலூர்)ச் சாஸனமுங் கூறுதல் அறியத்தகும். இவனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற புத்தமிழ்த்திரர்

‘பொன்பற்றிகாவலன்’ எனப்படுகின்றார். இது, மிழலைக்கூற்
றத்தைச் சார்ந்ததென்பது—

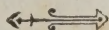
“ஈண்டுதூல் கண்டா-னெழின்மிழலைக் ¹ கூற்றத்துப்
பூண்டபுகழ்ப் பொன்பற்றி காவலனே—மூண்டவரை
வெல்லும் படைத்தடக்கை வெற்றிபுனை வீரன் நன்
சொல்லின் படியே தொகுத்து”

என வீரசோழியவுரையிற் கண்ட வெண்பாவொன்றால்
தெரியலாம். இவ்வாறே, சாஸனங்களும்,

“மிழலைக் கூற்றத்துப் பொன்பற்றியுடையான்” ²

என்று கூறுவன. இவ்வூர், தஞ்சாவூர் ஜில்லா அறந்தாங்கித்
தாலுகாவில் பொன்பேத்தி என்று இப்போது வழங்குகின்
றது. இப்பொன்பற்றிகாவலரான சேந்தன் என்பார் சோழன்
சேனாபதியாகவும் பெளத்தசமயத்தவராகவும் வீரசோழிய
உரைப்பாட்டொன்றிற் (யாப். 11) கூறப்படுகின்றார். இவர்
அந்நூலியற்றிய புத்திரமித்திரர்க்கு முன்னோர்போலும். இவ்
வாசிரியர் போலவே, வேறுபுலவரொருவரும் வீரசோழன்
காலத்து வாழ்ந்தவராகத் தெரிதலை அடுத்ததுக் கூறுவேன்.

22 பூங்கோயில் நம்பி.

திருவாரூர்க் கமலாலயத்தின் முதற்பிராகாரத்தே தெற்
குத் திருமதிலிற்கண்ட சாஸனமொன்று, அப்போதுவாழ்ந்த
சோழனது 15-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்ததாகும். அதனில்,
அவ்வரசன் தன்மகன் வீரசோழவணுக்கர்மேல் வீரணுக்க

1. ‘மாலைக் கூற்றத்து’ என்று அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படினும்
அஃது இவ்வாறு திருத்தற்குரியது.

2. I. M. P. Cg. 1014; Pd. 268.

விஜயம் என்ற நூல்பாடிய பூங்கோயில்நம்பி என்ற புலவருக்கு நிலங்கள்சில இறையிலியாகவிட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது.¹ வீரசோழவணுக்கன் என்பது முதற்பரந்தகசோழனும்,² முதல் இராஜேந்திரன்மக்களுள் ஒருவனுங் கொண்ட பெயராகும். இவர்களுள், இச்சாஸனங்கூறும் 'வீரசோழவணுக்கர்' என்பார், இராஜேந்திரசோழன் மகனான வீரராஜேந்திரன் என்று கருத இடமுண்டு.³ அச்சோழனதுசேனைப் பிரிவுகளுள் வீரசோழவணுக்கர்படையும் ஒன்று என்று சாஸனமூலம் தெரிகின்றது.⁴ இதனால், தன்மக்களுள் ஒருவனைத் தலைமையாகக்கொண்ட படையும் அவ்விராசேந்திரரற்கு இருந்தமை பெறப்படும். இவ்வீரசோழன் தன் தந்தைகாலத்தே யுத்தயாத்திரையொன்று நடத்தி அதனில் வெற்றிபெற்றவன் என்பதும், அவ்வெற்றித்திறத்தைப் புகழ்ந்து பாடியவர் இப்பூங்கோயில்நம்பி என்பதும் இச்சாஸனத்தால் அறியப்படுதல் காண்க. பூங்கோயில் - திருவாரூர்க் கமலாலயத்தின்பெயர்; "பூங்கோயி லமர்ந்தாரைப் புற்றிடங்கொண்டிருந்தாரை" என்பர் சேக்கிழாரும்.⁵ இவ்வீரணுக்கவிஜயம் இக்காலத்து வழக்குவீழ்ந்தமை வருந்தத்தக்கது.

1. M. E. R. No. 548 of 1904.

2. Historical Sketches of Ancient Deccan, p. 367.

3. இராஜசேசரிவர்மன் என்பானது 7,9-ம் ஆண்டுச் சாஸனங்களிலும் வீரசோழவணுக்கர் என்ற பெயர் தலைவர்கிவர்க்கு வழங்குகின்றது (M. E. R. Nos. 382, 387 of 1924).

4. S. I. I. Vol. ii, [9]

5. பெரியபு. எயர்கோன். 272.

23 முதற்குலோத்துங்க சோழனும் தமிழ்ப்புலவர்களும்.

மேற்கூறிய வீரராஜேந்திரனுக்கு மருகனாய் அவன்பின் பட்டமெய்திய அபயன் என்ற முதற்குலோத்துங்கசோழன் (கி.பி. 1070—1119) தன்முன்னோர்களைப்போலப் புறப்பகை வர்களை ஒடுக்கி நாடுபெருக்கும் முயற்சியில் மூண்டுநின்றவன் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட தன் ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் அடங்காத கலிங்கர்முதலியவர்களை அடக்குதற்குப் புரிந்த போர்களன்றி, வேற்றுநாடுகளைப் பிடிக்குந்துறையில் இவன் இறங்கியவனல்லன். அதனால், இவனுட்கி பெரும்பாலும் அமைதி பெற்றிருந்ததென்றே கூறலாம். இவ்வபயனது ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்து விளங்கிய கவிச்சக்கரவர்த்தியான சயங்கொண்டார், இவனது கவிக்கவெற்றிபற்றிப் பாடிய பரணிநூலில்—

“வருசெருவொன் நின்மையினால் மற்போருஞ்

சொற்புலவர் வாதப் போரும்

இருசிறைவா ரணப்போரு மிகன்மதவா

ரணப்போரு மினைய கண்டே” (263)

என்று கூறுகின்றார். இதனுள், தம்மரசனது ஆட்சிக் காலம் அமைதிபெற்றிருந்ததனால், பெரும்புலவர்களின் கலை வன்மையைச் சோதிப்பதினும், விலங்குப்போர்முதலிய விளை பாடல்களைக்¹ காண்பதினும் அவன்மனம் ஈடுபடலாயிற்று

1. ‘விலங்குப்போர் விளையாட்டு’ என்ற தலைப்பின்கீழ் யானை மூதிய கட்டுரை காண்க. (கலைமகள்.)

என்று அவர் கூறுதல் காண்க. அங்ஙனமே, இவன்காலத்தின் தமிழ்ப்பெரும்புலவர் பலர் விளங்கினர். அவராவார்:—

1. கவிச்சக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார்.
2. மருதத்தாருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான்.
3. கவிசமுதசந்திரபண்டிதன் திருநாராயணப்பட்டன்.
4. வீரைப் பரசமயகோளரி மாமுனி.
5. நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராஜர்—என்பார்.

24 சயங்கொண்டார் பாடிய தலைவர்கள்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியான சயங்கொண்டாரைப்பற்றிக் கல்வெழுத்துக்களால் நேரேயறியக்கூடிய செய்தி ஒன்றுமில்லை. ஆயினும், அவராற் பாடல்பெற்ற தலைவர்களைக் குறித்துச் சிலாலிகிதங்களால் தெரியவருவன சிலவுள். அபயன் என்ற முதற்குலோத்துங்கனது கலிங்கவெற்றிப்பற்றி இப்புலவர் பிரான் பாடிய பரணிதூலின் அருமைபெருமைகளும், அப்பாட்டுடைத்தலைவனான சோழனது சிறப்பும், அவ்வேந்தனது வெற்றிக்குக் காரணமான கருணாகரத் தொண்டைமானது அருஞ்செயல்களும் அறிஞர் நன்கறிந்தவை. இவற்றுள் மேற்கூறிய அத்தொண்டைமானை—

“வண்டைய ரரசன் அரசர்களுதன் மந்திரி”

“தண்ணூர் மலர்சேர் திரடோ ளபயன்
தானேவிய சேனை தனக்கடையக்

கண்ணாகிய சோழனசக்கிரமாங்

கருணாகரன் வாரண மேற்கொளவே” (350)

என்று சயங்கொண்டார் கூறுவர். இத்தொண்டைமானது ஊரான வண்டை என்பது, இதுவரை கருதப்பட்டுவந்தபடி

தொண்டைநாட்டு வண்டலூர் அன்றென்பதும், சோண்ட
ள்ள வண்டாழஞ்சேரி என்ற ஊரே என்பதும் சாஸனங்க
ளால் விளங்குவன. இதனை—

“சோழமண்டலத்துக் குலோத்துங்கசோழ வளநாட்டுத் திரு
நறையூர்நாட்டு வண்டாழஞ் சேரியுடையான் வேளான் கருணாகரன
ரான தொண்டைமானார்” 1

என்ற காஞ்சிபுர சாஸனப்பகுதியால் தெளிவாம். இதனை,
முன்னரே கண்டு நன்குவிளக்கியுள்ளேன். 2

இனிச் ‘சோழனசக்கரமாங் கருணாகரன்’ என்ற பழம்
பாடத்தைச் “சோழன் நிசக்கரமாம் கருணாகரன்” என்று
மாற்றிக்கொண்டு ஆசிரியர் கருத்தல்லாப் பொருளுரைத்தா
ரும் உளர். அது பொருந்தாமையும், பொருந்தும் பொருளும்
“கலிங்கத்துப்பரணி ஆராய்ச்சி” என்ற நூலுள் என்னால்
விரித்துக்கூறப்பட்டன. யான் கூறிய அப்பொருளினுண்மை
யைப் புறநாட்டுச் சாஸனமொன்றும் இப்போது மெய்ப்பித்
தல் அறியத்தகும்.

‘சோழனசக்கரம்’ என்றது, திருமாற்குச் சக்கராயுதம்
போல, சோழற்குச் சக்கரமாக உதவும் சேனாபதியென்றவாறு.
அபயனேவலால் கருணாகரன் படையெழுந்தநிலையைப் பகை
வர்கூற்றில் வைத்துச் சயங்கொண்டார்—

“கண்டு காணுன் படைவலி நீயும்அத்
தண்டு கொண்டவன் சக்கரம் வந்ததே” (375)

என்று பாடுமிடத்தும், அத்தொண்டைமானைச் சக்கர
மாக உருவகித்தல் காண்க. இனி, அனந்தபுரம் ஜில்லா,
கொத்தசிவரம் என்ற ஊரில் உள்ள ஆஞ்சனேயர்கோயில்

1. S. I. I. Vol. iv, No. 862.

2. கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி, பக். 35

தம்பமொன்றில் வரையப்பட்டதும், முதல் இராஜேந்திரன்
 னது 10-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்ததுமான கன்னடசாஸ
 னத்தே ¹ அச்சாழனது படைத்தலைவன்—நால்மடிவீமன்
 சோழனசக்கரம் என்று கூறப்பட்டுள்ளான். இச்சேனாபதி
 சோழியவரையன் என்பானாவன். இது மேற்கூறிய அச
 கொத்தசிவரத்துக்கும் பாதசிவரம் என்ற ஊர்க்கும் இடையி
 லுள்ள சிவன்கோயிலுள் அமைந்த தமிழ்ச் சாஸனப்பாடல்
 களால் ² அறியப்படுவன: அவை வருமாறு:—

“கலிங்கரையு மொட்டரையுங் கட்டழித்துக் கைவேற்
 றெலிங்கரையுஞ் சேண்விசம்பிற் சேர்த்திக் - கொலிங்கரையும்
 போரழித்து வாய்த்தனவே போர்ச்சோ ழியவரையன்
 கார்முகத்து வாய்த்த கணை”

“வேயோடு சானதரில் வீழ்செருகர் தோற்பிடித்துப்
 பேயோடு பேயுறங்கும் பெற்றித்தே—போயோடி
 நான்மடிவீ மற்குடைந்த நாமப் படைத்தெலுங்கர்
 கான்மடிவீ மட்டுலருங் காடு”

மேற்கூறியவற்றால், சோழரின் படைத்தலைவர் ‘சோழ
 னசக்கரம்’ என்ற சிறப்புப்பெயரால் அபயன்முன்னோர்கால
 முதலே வழங்கப்பட்டுவந்தமை தெரிதலின், கருணாகரனும்
 அத்தகைய சிறப்புக்கு உரியனாயினன் என்பது நன்கு
 விளங்கும்.

இக் கருணாகரத் தொண்டைமானுடன் கலிங்கப்போ
 ர்க்குச் சென்ற உபசேனாபதிகள் பல்லவரசர், வாணகோவரை
 யன், முடிகொண்ட சோழன் என்ற மூவர்கள் என்று செயங்
 கொண்டார் தம்பரணியிற் பாடுவர்(351 - 2). இவ்ருட் பல்ல
 வரசர் என்பார் அத்தொண்டைமானுக்குத் தமையனாவார்.

1. M. E. R. No. 23 of 1917 (c)

2. Ibid. No. 30 of 1917

வரே “இராஜராஜ மூவேந்தவேளார் சேனாபதிபல்லவரசர்”
 ன்று சாஸனத்துக் கூறப்படுபவர். ¹ வாணகோவரையன்
 ன்பான், அதுவே பெயருடன் சாஸனங்களிற் கூறப்படு
 ன்றான். ² மூன்றாமவன், முடிக்கொண்டசோழ மூவேந்த
 வளான் எனப்படுவன். ³ இவனது போர்த்திறத்தை

“புல்லாத மன்னர் புலாலுடம்பைப் பேய்வாங்க

ஒல்லாத கூற்ற முயிர்வாங்கப்—புல்லார்தந்

தாங்கு மடமகளிர் தத்த மிழைவாங்க

வாங்கும் வரிசிலைக்கை வாணனும்” (விக்கிரம. உலா)

ன்று புகழ்வர் கூத்தரும். இன்னாணைப் பற்றியமைந்த
 செய்புட்சாஸனமொன்று ⁴ அடியில்வருமாறு:—

“புயன்மேவு பொழிற்றஞ்சை முதற்பஞ்ச

நதிவாணன் புதல்வன் பூண்ட

வயமேவு களியானை முடிகொண்டான்

மாநெடுவேல் வத்தர் வேந்தன்

இயன்மேவு தோளபயற் கிருபத்தை

யாண்டதனி லிடர்க்க ரம்பைச்

செயன்மேவு மீச்சுரற்குத் திருநந்தா

விளக்கொன்று திருத்தி னானே”

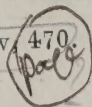
ற்றும் செயங்கொண்டார் பாடிய பரணித்தலைவர்களின் வர
 ாறுகளும் பிறவும் யான் வெளியிட்டுள்ள “கலிங்கத்துப்
 பரணி யாராய்ச்சி” என்ற நூலுட் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

1. I. M. P. No. 189

2. Ibid. No. 220.

3. Ibid. S. A. 986.

4. S. I. I. Vol. iv 470.

25 மருதத்தாருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான்.

புதுக்கோட்டைச் சீமை, குளத்தூர்த் தாலுகா, நாமக்குப்பட்டி மடத்துக்கோயிற் பிராகாரமுகப்பில், இராஜகேசரவர்மனான திரிபுவனசக்கரவர்த்தி குலோத்துங்கசோழதேவனது 13-ம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று உள்ளது. ¹ அதனில் சோனாட்டிலுள்ள உறத்தூர்க்கூற்றத்துப் பையுருடையான் என்ற தலைவனைக் கவிபாடிப் புகழ்ந்த புலவர், செயற்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் களத்தூர்க்கோட்டத்து மருதத்தூரினரான ‘மருதத்தாருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான்’ என்பவர் என்று தெரிகின்றார். இப்புலவர் அவ்வாறு பாடியதற்குப் பரிசிலாக அத்தலைவனால் இருமூட்டி என்ற ஊரை முற்றுட்டாகப் பெற்றனர் என்பதும் பெற்ற அவ்ஊரை உறத்தூர்க்கூற்றத்திற் கோயில்கொண்ட திருப்பெருமானாண்டார் என்ற சிவபெருமானுக்கு உதகபூர்வமாகச் சாஸனஞ்செய்து உதவினர் என்பதும்—

“பையுருடையான் வேதவனமுடையானே நான் கவிபாடிப் பாடின கவிக்கு எனக்குப் பரிசில்தந்த தன்காணியான குடிக்காடு இருமூட்டி” “.....தி குன்றன் திருச்சிற்றம்பல முடையானேன் ...திருப்பெருமானாண்டார் திருக்கைமலரிலே நான் நீர்வார்த்த குடிக்காடு”

என்று, இப்புலவரே தம்சாஸனத்துக் கூறுதலால் தெரியவருகின்றன. இவர்பாடிய வெண்பாவொன்றும் அச்சாஸனத்துக் காணப்படுதல் அறியத்தக்கது. அது வருமாறு:—

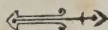
“வானை வயிறு நிறைய மடங்கமுகம்
பாளைபசுந்-தேனொழுக்கும் பையுரே-நானையென்று

1. புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸனத்தொகுதி, No. 129, p. 71

செப்பாத வாய்மையான் வேதன் றிருமனுநா-
லொப்பானெங் கோமான் றனார்”

வழங்கிய வெண்பாவின் சொற்பொருணயங்கள் அறிந்து
கிழற்பாலன. இவர்பாடிய பாடல்கள் பலவற்றுள், இஃது
ஒன்றுபோலும். மேற்குறித்தசாஸனத்தால், இம்மருத்தா
ருடையான், தொண்டைநாட்டினின்று சோனாட்டிற் குடி
யிறிவாழ்ந்த பெரும்புலவர் என்பதும், தம் புலமைத்திறத்-
தாற் பெற்ற பெரும்பரிசிலைத் தேவார்ப்பணஞ்செய்த பத்தி
மான் என்பதும் பெறப்படுவன. இச்சாஸனகாலத்தவனாகக்
கூறப்படுஞ் சோழனை, அவனது காலக்குறிப்புக்களைக்
கொண்டு முதற்குலோத்துங்கனாகக் கருதுவர்,¹ கணிதவறி
ஞர். அதனால், இப்புலவர் 11-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்
என்பது தெரியலாம்.

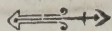
26 கவிசுமுதசந்திர பண்டிதன் திருநாராயணபட்டன்.

பிரஞ்ச அரசாங்கத்தைச் சார்ந்த புதுச்சேரிச்சீமைத்
திரிபுவனி என்ற ஊரிலுள்ள சிவாலயமண்டபத்தின் தெற்
குத் திருமதிலில், மேற்கூறிய முதலாங் குலோத்துங்க சோழ
னது 27 - ம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று பொறிக்கப்பட்டுள்
ளது.² அதனுள், திரிபுவனி மாதேவிச் சதுர்வேதமங்கலம்
என வழங்கப்பட்ட அத்திரிபுவனியூரினரும் ‘கவிசுமுதசந்தி
ரன்’ என்ற சிறப்புப்பெயர் படைத்தவருமான திருநாராயண
பட்டன் என்பார், குலோத்துங்கசோழசரிதை என்றகாவிய
மொன்றுபாடினர் என்றும், அஃது அரசன் விருப்பின்படி

அவ்வூர் மகாசபையார்முன் அரங்கேற்றப்பெற்று நன்குமதி
 கப்பட்டதோடு, அந்நூலாசிரியர்க்கு அவ்வூரில் நிலம் இதை
 யிலிசெய்து அவர்களாற் பரிசளிக்கப்பெற்றதென்றும் கூற
 பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் சிறப்பிக்கப்பட்ட காவியம் 'குலோத்
 துங்கசோழசரிதை' எனத் தமிழ்ப்பெயர் பெற்றிருத்தலா
 லும், வடமொழியிலன்றித் தமிழில் அமைந்த சாஸனமாய்
 ருத்தலாலும் இது தமிழ்நூல் என்றே கருதற்குரியதாம்.
 முதற் குலோத்துங்கனது 27 - ம் ஆட்சியாண்டில் இச்சிலா
 விகிதம் அமைந்துள்ளமையால், அச்சோழனது நீண்ட ஆட்சி
 யின் முதற்பகுதிவரலாறுகளே இக்காப்பியத்துப் பாடப்
 பட்டனவாதல் வேண்டும். அதனால், கி. பி. 1115 - க்குச்
 சில்லாண்டுக்குமுன் அவ்வேந்தன் நடத்திய கலிங்கப்போர்ச்
 செய்திகள் இந்நூலில் அமைய இடமில்லை எனலாம்.
 ஆகவே, அக்கலிங்கவெற்றியைப் பாடிய செயங்கொண்டார்
 க்கு இக்குலோத்துங்கசரிதையாசிரியர் முற்பட்டவரென்பது
 தேற்றம். புலவர்களாகிய குழுதங்கட்குச் சந்திரன்போன்ற
 வர் என்ற பொருளுடைய இவர் சிறப்புப்பெயரினின்றி, புல
 வர்களெல்லாம் ஈடுபட்ட வாக்கினிமையுடையவர் இத்
 திருநாராயணபட்டர் என்றும், அத்தகைய மதிப்பை அரசு
 னாற்றப்பெற்று, செயங்கொண்டார்க்கு முன்பே அவன்வாயிற்
 பெரும்புலவருள் ஒருவராய் விளங்கியவர் இவர் என்றும் கரு
 தல் தகும். இந்நூல் அடைந்துள்ள பெருஞ்சிறப்பை நோக்
 குமிடத்து, இது புலவர்களாற் போற்றப்பட்டு அக்காலத்
 துப் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்ததென்றே சொல்லலாம்.
 இத்தகைய காப்பியமும் இக்காலத்து வழக்குவீழ்ந்ததாம்.

✓ 27 வீரைத்தலைவன்
பரசமயகோளரி மாமுனி.

தென்னார்க்காடு ஜில்லா, திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் பாட-
சுவரர்கோயில் மேற்குத் திருமதிலில், பாடற்சாஸனங்க-
ரண்டு சிதைவும் பிழையுமுடையனவாகக் காணப்படுகின்-
ன.¹ ஆங்குள்ளபடி அவை பின்வருமாறு:—

- (1) 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழ தேவர்க்கு
யாண்டு சக. தழைத்ததிருப்பாதிரிப்...
2. ன வீரைத்தலைவ-னிருடைப் ² பரசமையகோ-
ளரிமாமுனிக்கு கொழித்தவெந்தாதசபுராணங்க...
3. தானங் கன்னிவனபுராணம் வழுத்தபடிகாட்டுத-
லாணந்தருமவ்ருத்திபாலையுரு...யிருபுவிளையுரி...
4. பழுத்துமறை தனமாயுள்ளனவு-முண்ண
விறையிலியாம் வகைதந்தோ மிரண்டுமாவே.
- (2) 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவர்க்குயாண்டு
சக. திருவாழுங் கறைஞாழற் சினைமரும்...
2. சாஸனந் தெந்மருதம் பாகைக் கருவாழ வருங்
கமலாலயற்குக் கன்னிவனபுராணம் பாடிப் பரிசி...
3. வாடுங் நாடகமுஞ் செய்தாற்கு சிறப்பாப் பாலையுரினி
விருபுவும் விளையும்பாரில் ஒருமா[நன்] நில
4. ...பருங்கொழுகிளையினோடுமூழிதொறு -
மிறையிலியே யுரைத்தானேய்.

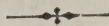
1. S. I. I. Vol. VII, pp. 752-3; M.E.R. No.128 of 1902.

2. 'னிரும்பை' என்று, ஸ்ரீ. து. அ. கோபிநாதராயர் படித்திருப்-
பதாக, அவர்கட்டுரையொன்றால் தெரிகின்றது (செந்தமிழ்,
தொகுதி-13, பக். 173).

மாங்கொல் லே[யிலி]ரண்டு மாவொருமா முக்காணி
 யோங்கு மறப்பெருஞ் செல்வி யொருகாணி...
 பூவமர் காணியினிற் பூம்புலியூர் நாடகஞ்செய்
 நாவலன் பெற்ற நலம்.

இங்ஙனம் அமைந்த மூன்றுபாடல்களிலே, ஈழநாடு
 வெண்பாவொழிய ஒழிந்தவை, செய்யுளமைதியை ஊகி
 துக்கொள்ளற்கு இடமின்றியுள்ளன. எனினும், இவற்றின்
 ன்று அரியசெய்திகள் சில தெரியவருகின்றன. வீரரத்த
 வன் என்ற அடையுடன் பரசமயகோளரி என்ற புலமை
 பெரியாரொருவர், முதற்குலோத்துங்கனது ஆட்சியிற்
 யில் விளங்கியவர் என்பது, அச்சோழனது 41, 49-ம் ஆட்
 யாண்டுகளில் இச்சாஸனங்கள் அமைந்தமையால் அறிய
 படும். 'மாமுனி' என இவர் வழங்கப்படுதலின், துறவியு
 மடாதிபதியுமாக இவர் வாழ்ந்தவரென்பதும், பரசமயகோ
 ளரிஎனப்படுதலின், சமயவாதம்புரிந்து வெற்றிபெற்றவரெ
 பதும் பெறப்படுவன. இவர்—அஷ்டாதசபுராணம், கன்னி
 னபுராணம், பூம்புலியூர்நாடகம் என்ற நூல்கள் பாடியவர் எ
 ன்றும் இவர்க்குப் பாலையூரில் நிலம் இறையிலிசெய்து அளிக்க
 பட்ட தென்றும் இப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு
 இவரைகொண்டு பாடுவித்துப் பரிசிலுதவியவன், அரசனா
 குலோத்துங்கனாகவே தோற்றுகின்றான். திருப்பாதிரிப்பு
 யூரின் தொடர்பும் இம்மாமுனிக் குண்டென்று தெரிகிறது
 இரும்பை என்ற ஊர்க்கும் இவர் உரியவர்போலும். புராண
 நூல்களும், நாடக நூலும் அபயன்காலத்தே இயற்றப்பட்ட
 டிருந்தவை என்பது இச்சாஸனப்பாடல்களால் அறியலாகும்
 இந்நூல்களில் ஒன்றுமே இப்போது கிடைத்திலது. கம்பா
 கூத்தர்கட்குமுன் செயங்கொண்டார்காலத்து இம்மாமுனி
 வாழ்ந்தவர் என்பது, அபயனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில்
 இவர் நூல்கள் பாடியுள்ள செய்தியினின்று அறியலாம்.

28 நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராசர்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியான கூத்தர்காலத்தில் 'நெற்குன்ற வாணர்' என்ற சலைவரொருவர் வாழ்ந்தவர் என்பது தமிழ்ாவலர்சரிதை என்ற நூலால் (127) அறியப்படுகின்றது. அக்கூத்தர் தங்காலத்தே சிறுபுலவர்கள் பெருகிவந்ததைப் பாராது, அன்னோரைக் கடுமையாகத் தண்டிக்கும்படிச் செல்வாக்காற் செய்துவந்ததைத் தடுத்தல்வேண்டி,

“கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடற் புக்கிலர் கோகனக்
பூக்கண்டு கொட்டியும் பூவா தொழிந்திவ் பூவில்விண்ணோர்
காக்கண்ட செங்கைக் கவிச்சக்ர வர்த்தினின் கட்டுரையாம்
பாக்கண்-பொழிவர்களுதமிழ் பாடிய பாவலரே”
என்று அப்புலவர்முன்னின்று அஞ்சாது கூறியவர் இப் பெருந்தகையாரேயாவர். இது, *புலவர்முன்னின்று அஞ்சாது கூறியவர் இப் பெருந்தகையாரேயாவர்.*

“கவிஞரை வெட்டவேண்டா” என்று நெற்குன்ற வாண

முதலியார் பாடியது”

என அச்சரிதை நூலுட் காணப்படுங் குறிப்பால் விளக்கமாம். யாதவகுலத்தவரான நம்பிகாளி¹ என்பாரது புலமைத்திறத்தில் இந் நெற்குன்றவாணர் ஈடுபட்டு அவர்க்குத் தம் முடைமையாவும் அளித்துத் தாமும் அடிமையாயினர் என்பர். இதனை—

“கற்கும் கவிவல்ல² யாதவர்கோ-னம்பி-காளிக்கியாம்
விற்கும் பரிசன மாகிவிட்-டோம்வட வேங்கடமும்

1. இப்புலவர் செய்தியை, தக்கயாகப்பரணி, 457-ம் தாழிசை விசேடக்குறிப்பிற் காண்க. இவர் முருகக்கடவுளின் பேரருளைத் துணைக்கொண்டு பாடிய பாட்டொன்றும் கொங்குமண்டல சதகத்துப் (78) பயில்கின்றது.

2. ‘வல்லை யாதவர்கோன்’ என்றும் பாடமுண்டு.

பொற்குன்றமுழ்புகழ்க் கங்கா நதியும் பொதியமும்போல்
நெற்குன்றமும் மரபுமெந் நாள் நிலைநிற்கவே”

என்ற இத்தலைவர்வாக்கால்¹ உணர்க. இதனால், தமிழ்ப் புலமையும் வள்ளன்மையும் வாய்ந்துவிளங்கியவர் இவர் என்பது தெளிவாகும். சோனாட்டுள்ள திருப்புகலூர்ச் சிவபிரான்மேற் சொற்பொருணயங்கள்மலிந்த அந்தாதி நூலொன்றும் இத்தலைவரார் பாடப்பெற்றுள்ளது. அந்நூலிறுதியில்—

“களப்பாள னெற்குன்ற வாணனந் தாதிக் கலித்துறையே”
எனப்பாடிய தொடரால், களப்பாளர் என்ற மரபினர் இவரென்பது தெரியலாம். இத்தகைய வள்ளற் புலவரைப்பற்றிச் சாஸனவழியாலும் நாம் அறிய இடமுண்டு.

மேற்கூறிய திருப்புகலூர்ச் சிவாலயத்துள், முதற்குலோத்துங்க சோழனது 49-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த சிலாலிகிதமொன்றில்—

“ஸ்ரீ புகலூர்த்தேவர் மத்தியான்னம் அமுதுசெய்தருளும் போது... நித்தம் பன்னிரண்டு பிராமணர் உண்பதாக, ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புலியூர்க்கோட்டத்துப் பேரூர்நாட்டு நெற்குன்றத்து நெற்குன்றங் கிழார் அரையன் கருவுணையகரான களப்பாளராஜர் செய்வித்த சாலைக்கு... சாலைப்புறமாக இறையிலி செய்து”²

எனக் காணப்படுதல் அறியத்தகும். இதனுட்கண்ட நெற்குன்றங்கிழார் திருப்புகலூர்ச் சிவபிரானிடம்¹ பத்தி மிக்கு அறம்புரிந்திருத்தலாலும், ‘களப்பாளராஜர்’ எனப்படுதலாலும் மேற்கூறியபடி புகலூரந்தாதிபாடிய “களப்பாள னெற்குன்றவாணன்” என்பாரே இச்சாஸனம் அமைத்தவர்

1. தொண்டைமண்டலசதகம், 83-மேற்கோள்.

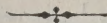
2. M.E.R. No. 96 of 1927-8.

என்று கருதக்கூடியதாம். களப்பாளர் என்பார் பண்டைக் காலமுதலே தமிழ்நாட்டில் சிற்றரசரிமைபெற்ற தலைவர் எனாய் விளங்கியவர் என்பது, நூல்களாலும் சாஸனங்களாலும் அறியப்படுகின்றது.¹ அபயனான குலோத்துங்கனது ஆட்சியிறுதியில் சாஸனமமைத்துள்ள இந் நெற்குன்றங்கிழார், அவன்மகன் விக்கிரமசோழன் ஆட்சிக் காலத்தும் திருமந்திரவோலை நாயகமாய் விளங்கியவர் என்று ஆலங்குடிச்சாஸனமொன்றால்² அறியப்படுவதாம். ஆகவே, அவ் விக்கிரமசோழனைப்பாடிய கூத்தர்காலத்தும் இவர் வாழ்ந்திருந்தவர் என்பது பொருத்தமாதல் காண்க. இவற்றால், நெற்குன்றங்கிழார்...களப்பாளராசர்' எனச் சாஸனங்குறித்த தலைவர் 'களப்பாள நெற்குன்றவாணன்' என்பவரே என்பதும், இவர் சிவனடிமைத்திறமும் புலமையும் பெற்றிருந்ததோடு புலவர்க்குப் பேருபகாரியுமாய் விளங்கியவர் என்பதும் தெளியப்படும்.

1. இம்மரபினரே, கூற்றுவநாயனார் (பெரியபு.), அச்சுதகளப்பாளன் (தமிழ்நா.), பாலராவாயர், மெய்கண்டதேவர், அரிதாசர் முதலியோர்.

2. S. I. I. Vol. v, p. 178.

29 அனபாயன் குலோத்துங்கனும் தமிழ்ப்புலவர்களும்.

அபயனான முதற்குலோத்துங்கசோழன் போலவே அவன் பேரனான அனபாய குலோத்துங்கனும் தமிழறிவு சிறக்கப் படைத்தவனாகவும் புலவர்பலரைக்கொண்டு தமிழ் வளர்ச்சி புரிந்தவனாகவும் விளங்கினன். இவனது பேரவையைக் கவிச்சக்ரவர்த்தி கூத்தர், சேக்கிழார், பேராசிரியர்நேமிநாதர், தண்டியாசிரியர் முதலியோர் அலங்கரித்துவந்தனர். இக்குலோத்துங்கன்மேற் பிள்ளைத்தமிழும் உலாவும் கூத்தராத் பாடப்பட்டன. பெரியபுராணம் என்ற சீரியநூலைச் சேக்கிழாரைக்கொண்டு தமிழுலகிற்கு உபகரித்தவன் இச்சோழனே. பேராசிரியர்-நேமிநாதர் என்பாரொருவர் இவன்தவையில் இருந்தவர்என்பது தமிழ்நாவலர்சரிதையால்(129) தெரிகின்றது. இந்நேமிநாதர் தொல்காப்பியத்துக்கு உரையிட்ட பேராசிரியரோ என்ற ஈங்கையுண்டு. தண்டியலங்காரத்தைச் “செம்பியன் அவையத்து” அதனாசிரியர்வகுத்தனர் என்று அந்நூற்பாயிரங் கூறும். இச்செம்பியன் மேற்கூறிய அனபாயனே ஆதல் வேண்டும் என்பது, இச்சோழனைப்பற்றியும் இவன்தவைப் பெரும்புலவரான கூத்தரைப் பற்றியும் தண்டியாசிரியர் ஆண்டுள்ள பாடல்கள் பலவற்றால் கருதப்படும். இச்சோழனவையில் விளங்கிய புலவர்பெருமக்களைப் பற்றிச் சாஸனவழியால் அறிந்தசெய்திகளை இனிக் கூறுவேன்.

30 கவிச்சக்கரவர்த்தி கூத்தரும்

அவர்பேரனார் ஓவாதகூத்தரும்.

கவிப்பெருமானான கூத்தரைப்பற்றிப் பின்னிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் அறியப்பட்ட செய்திகள் பல. ¹ இப்புலவர், ஷக்ரமன், குலோத்துங்கன், இராஜராஜன் என்ற சோழவேந்தர் மூன்று ஆஸ்தானங்களையும் அலங்கரித்து விளங்கியவர் என்பது அறிஞர் அறிந்தது. இத்தகைய பெரும்புலவரைப் பற்றிச் சாஸனவழியால் அறிதற்கு இடமில்லாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. எனினும், இவர்பேரனாருது சிலாலிகிதமொன்று அக்குறையைச் சிறிதளவு நீக்குவதெனலாம். தஞ்சை மில்லா நன்னிலந் தாலுக்கா, பூந்தோட்டம் என்ற ஊரையடுத்த காவிரிக்கரைக்கணுள்ள கூத்தனூரில் சரசுவதீதேவிக்குக் காயிலொன்று உளது. இக்கோயிற் கிணற்றருகிற் கிடந்த இக்கிரகபீடமான ஆதாரசிலையிற்கண்ட ² அரியசாஸனம் அடியில் வருமாறு:—

“[ஸ்வஸ்தி] ஸ்ரீ ஸரசுவதீதேவியை எழுந்தருளுவித்தார். இவ்வுர [நஞ்சை] 20 -ம் காணி உடைய மலரி உடையார். இந்தக் கவிச்சக்கரவர்த்திகள் பேரனார் கவிப்பெருமானான ஓவாதகூத்தர்” — என்பதாம். ³

1. இக்கூத்தரைப்பற்றி யானெழுதிய கட்டுரை காண்க (செந்தூர் பிரபந்தத்திரட்டு, முகவுரை).

2. இச்சாஸனத்தை முதன்முதற்கண்டு வெளியிட்டவர் இலக்ஷணவிளக்கவாசிரியர் பரம்பரை: ஸ்ரீ. சோமசுந்தரதேசிகர் அவர்களார் (செந்தமிழ், தொ-25, ப-11). இச்சாஸனத்திறுதியில் ‘ஆனந்தநகூத்தர்’ என்று முன்பு படிக்கப்பட்டதாயினும் அது பொருத்தமன்று என்பது ஆராய்ச்சியால் தெரிகின்றது.

3. M.E.R. No. 109 of 1927-28.

இச்சாஸனத்தால், கூத்தனூரில் சரஸ்வதிதேவிக்கு கோயிலெடுத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்தவர், மலரியுடையாராக கவிச்சக்கரவர்த்தியின் பேரனார் ஓவாதகூத்தர் என்பது தெய்வலாம். ‘மலரியுடைய கவிச்சக்கரவர்த்தி’ எனப்படுவார் கூத்தரே என்பது “மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு” என்ற தண்டியலங்கார மேற்கோட்செய்யுளாற் (48) பெறப்படும். மலரி என்பது சோண்டுத் திருவெறும்பியூரின் பழம்பெயராகும். ¹ பாண்டிநாட்டுத் திருவாடானைச் சேகரத்தும் மலர் என்ற ஊருண்டு. இவற்றுள் எதுவாயினும் இம்மலரிக் கவிச்சக்கரவர்த்தி, ஒட்டக்கூத்தரே என்பது தேற்றமாம். “சரஸ்வதி தம்பலங்கொடுக்கக் கவிதையுண்டாகிய கூத்தமுதலியார்” என்ற தமிழ்நாவலர்சரிதைக் குறிப்பும், தக்கயாகபரணியிறுதியில்—

“ஆற்றங்கரைச்சொற்கிழத்திவாழியே
கூத்தன்கவிச்சக்ர வர்த்திவாழியே”

எனவரும் அடிகளும் மேற்கூறிய சாஸனச்செய்திகளோடு இயைபுடையவாதல் இங்கு அறியத்தகும். கூத்தர் காணியனமைபற்றிக் கூத்தனூர் என்று இக்கிராமம் பழையதாகவே பெயர்வழங்கியது. ²

இனி, இக்கூத்தரின் பேரனார்க்குக் ‘கவிப்பெருமான்’ என்ற சிறப்புப்பெயர் கூறப்படுதலினின்று, இவரும் பெருமபுலவராயிருந்தவரென்பது தெரியலாம். இவரது இயற்பெயர் ‘ஓவாதகூத்தர்’ என்று சாஸனங் குறிக்கின்றது. இராமநாதபுரம்ஜில்லா முதுகுளத்தூர்த் தாலுகா, திருமாலுக்கந்தான் கோட்டையிலுள்ள சிவாலயத்து அம்மன்சந்நிதித் திருமதி

1. M.E.R. No. 136 of 1914.

2. Ibid. 1931-2, p. 68.

லில் வரையப்பட்ட சாஸனமொன்றில், ¹ திரிபுவனசக்கரவர்
த்தி குலசேகரதேவன் என்ற பாண்டியனது ஆட்சிக்காலத்து,
ஓவாதகூத்தன் என்பார் அறங்கன்சில புரிந்தனர் என்று கூறப்
படுகின்றது. எழுத்தமைதியால் இதுவும் கூத்தனார்ச்சாஸன
மும் 13-ம் நூற்றாண்டுக்குரியன என்பர் சாஸனவறிஞர்.² இத
னால், அவ்விரண்டிடங்களினும் கண்ட ஓவாதகூத்தர் ஒரு
வரோ என ஐயுறுதல் கூடியதேயாம். இனி, திருநெல்வேலி
ஜில்லா கோயிற்பட்டித் தாலுகா, ஆதனூரில் உள்ள சிவாலய
த்தே, “இனியன் கூத்தனான ஓவாதகூத்தன்”³ என்பார்,
தம்பமொன்று உதவிய செய்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளமையும்
இங்கு அறியத்தக்கது. “தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே அந்தியும்
பகலும்”⁴ இடையீட்டின்றி நடனமாடுபவன் சிவபிரான் என்று
கூறப்படுதலின், அப்பொருளில் ஓவாதகூத்தன் எனப்பட்ட
சிவநாமம் மக்கட்கு வழங்கியதென்று கருத இடமுண்டு.

இனி, கூத்தரது பேரும்புகழும் அவர்க்கு அடுத்த பிற்
காலத்தும் மக்களின் ஞாபகத்தைவிட்டு நீங்காதிருந்தன என
லாம். சோணாட்டுக் கொள்ளம்பூதூர்ச் சிவாலய சாஸன
மொன்றில்⁵

“கூத்தன் சக்கரவர்த்திப் பெருமானான நடுவிருக்கை
சயினைஞக்கும்”

என்னுந் தொடரால் இதனை அறிக. ‘ஓட்டக்கூத்தன்’ என்ற
பெயருடன் நிற்காலத்தில் வேறுபுலவரொருவரும் இருந்த
னர் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறும் (233).

1. M. E. R. No. 49 of 1931-32.

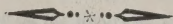
2. Ibid. No. 109 of 1927-28.

3. I. M. P. Tn. No. 149.

4. தேவாரம், பக். 8, பாட் 3.

5. S. I. I. Vol. vi, p. 179A.

31 குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் உத்தமசோழப் பல்லவரையர்.

திருத்தொண்டர்புராணம் என்ற சீரியநூலைப் பாடியுள்ள
புலவர் பெருமான் சேக்கிழாரின் அருமை பெருமைகளை
அறிபாதார் யாவர்? இப்பெரியார் அனபாயன் என்ற இரண்
டாங் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தவர் என்பது அவர்தம்
வாக்கானே அறியப்பட்டது. இவ்வேந்தனிடம் அமைச்சர்
தலைவராய், அவனால் உத்தமசோழப்பல்லவரையர் என்ற
சிறப்புப் பெயர்பெற்றுச் சேக்கிழார் விளங்கியவர் என்பதும்,
அச்சோழன் விருப்பின்படி திருத்தொண்டர் புராணத்தை
இவர் பாடிமுடித்துப் பின்பு தம் அமைச்சுத்தொழிலினின்
றும் விலகிச் சிவதொண்டுபுரிந்து முனிவராய் வாழ்ந்தவர்
என்பதும், இப்பெரியார் வகித்த அரசியற்பதவியை இவரி
ளவல் பாலறுவாயர்க்குத் 'தொண்டைமான்' என்ற பட்டத்
துடன் அச்சோழன் அளித்தனன் என்பதும் பிறவும் உமா
பதிசிவாசாரியர் பாடிய சேக்கிழார்புராணத்தால் அறியப்படு
கின்றன. ¹ அவ் வனபாயனுக்குத் திருநீற்றுச்சோழன் என்ற
வேறுபெயருண்டு என்றும் அவர் கூறுவர். ² இச்சோழன்
தில்லையம்பலம் பொன்வேய்ந்தவன் என்பது பெரியபுராணத்
தால் ³ அறியப்படும்.

இனி, திருத்தொண்டர்புராணம் பாடிய சேக்கிழாரை
முதற்குலோத்துங்கன் காலத்தவர் என்று ஒருசாராரும்,
அவற்குமுற்பட்ட அரசன்காலத்தவர் என்று வேறு சிலரும்,

1. திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு, 18,99,100.

2. கோயிற்புராணம், பாயிரம், 12.

3. பெரியபுராணம், பாயி. 8; கண்ணப். 8; புகழ்ச்சோ. 8.

இரண்டாங் குலோத்துங்கன் காலத்தவரென்று மற்றொருசா
ராரும் கருதுவர். மேலே சேக்கிழாரும் உமாபதி சிவாசாரிய
ரும் கூறியபடி, அனபாயன், ¹ திருநீற்றுச்சோழன், ² தில்லை
பம்பலம் பொன்வேய்ந்தவன் ³ என வேறுபெயர்களாலும்
வழங்கப்படும் சோழவேந்தன் இரண்டாங்குலோத்துங்கனே
என்பது, சாஸனங்களால் தெரிய அறியப்படுகின்றது. அத
னால், முன்னிரண்டு கொள்கைகளும் சிறிதும் பொருந்து
வனவல்ல என்பது திண்ணம். ஆகவே, கி. பி. 1133—1146-
வரை வாழ்ந்தவனும், விக்கிரமசோழன்மகனுமான சோழவர்
சன் காலத்தேதான் பெரியபுராணம் இயற்றப்பட்ட தெ
ன்று கொள்ளற்பாலது. இம்முடிபினை, அடியில்வரும் அரிய
சாஸனமொன்றும் வலியுறுத்துகின்றதை இனிக் கூறுவேன்.

சோணாட்டுத் திருமழபாடி என்ற தலத்துள்ள சிவால
யத்தின் இரண்டாம் பிராகாரத் தெற்குத் திருமதிலில், திரி
புவனசக்கரவர்த்தி இராஜராஜதேவன் என்ற சோழனது
17-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த சாஸனத்தே—⁴

1. இரண்டாங் குலோத்துங்கனைக் கூத்தர்பாடிய உலாவில்
அவனது அனபாயப்பெயர் மூன்றிடங்களிற் பயில்வன (159,
314-ம் கண்ணி; இறுதிவெண்பா).—ஏமப்பேரூர்ச்சிவாலய தர்மமாக
வும்(M.E.R. 533 of 1921), திருவாரூர் ஆர்ச்சனோபோகமாகவும்(S.I.
I. vii, 298) அனபாயநல்லூர் எனத் தன்மெய்க்கீர்த்தியுடன் தன்
பெயரிட்டுதவிய இச்சோழன் சாஸனங்கள் வேறிடங்களினும் பல
வாக உள்ளன. (M. E. R. 106 of 1901, Nos. 346, 359, 363 of
1911; 1912, p. 10; 271 of 1915).

2. M.E.R. 1912, p. 60; No. 106 of 1901; 363 of 1911.

3. S. I. I. Vol. vii, p. 503; M. E. R. Nos. 315, 349 of
1928-9.

4. M. E. R. No. 95 of 1920.

“ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து...குன்றத்தூர் நாட்டுக்
குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் மாதேவடிகள் ராமதேவனான உத்தம
சோழப்பல்லவராயன்”

என்பார் மேற்குறித்த கோயிற்குத் திருநந்தாவிளக்கின்
பொருட்டு 90-பேராடுகள் உதவியசெய்தி குறிக்கப்பட்டுள்
ளது. சேக்கிழார் புராணத்தே (18) உமாபதிசிவாசாரியர்—

“உத்தகைய புகழ்வேளாண் மரபிற் சேக்கி

ழார்குடியில் வந்தவருண் மொழித்தே வர்க்குத்
தத்துபரி வளவனுந்தன் செங்கோ லோச்சந்

தலைமையனித் தவர்தமக்குத் தனதுபேரும் ¹
உத்தமசோ ழப்பல்ல வன்றுன் என்னும்

உயர்பட்டங் கொடுத்திடவாங் கவர்கீர் நாட்டு
நித்தனுறை திருநாகேச் சுரத்தி லன்பு

நிறைதலினுன் மறவாத நிலைமை மிக்கார்”

என, இப்பெரியார் வரலாறு கூறுகின்றார். இராஜராஜன்
காலத்தே ‘குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான்...உத்தமசோழப்பல்
லவராயன்’ என்று தலைவரொருவரை இங்ஙனஞ் சாஸனங்
கூறுமாயின், அவர், அச்சிறப்புப்பெயர்கொண்ட பெரியபுரா

1. ‘தனது பேரும்’ என்பதனால், உத்தமசோழன் என்பதும்
அனபாயனது பெயர்களுள் ஒன்றாதல்வேண்டும்; ஆனால் அப்பெயர்
அவற்குண்டு என்று தெரியவில்லை. ‘பேரும்’ என்ற உம்மை பின்ன
ரும்வந்து எண்ணப்பட்டிலாமையால், ‘தனது பேரூ’ என்றிருந்த
பழம்பாடமே பிறழ்ந்ததுபோலும். இதுபாடமாயின், அரசன்கொடுத்த
பட்டம் அவன்பேரேயன்றிச் சேக்கிழார்பேறு அன்று என்பது கருத்
தாய் நயமுறுதல் காண்க. இனி, ‘உத்தமசோழப் பல்லவன்றுன்’
என்புழி, ‘தான்’ என்ற அசை இயைபிலிடத்துள்ளதனால், ‘பல்ல
வராயன்’ என்றிருந்த பாடமே எழுத்துச்சாயையால் மாறியதாதல்
வேண்டும்.

னவாசிரியர் என்றே கொள்ளத் தடையென்னை? அரசர்கள் நங்கீழுள்ள தலைவர்க்குப்பட்டப்பெயர்கூட்டுதல் பண்டைமரபாம். உத்தமசோழன், தன்கீழ் அதிகாரியான பழுலூர்நக்கன் என்பாற்கு விக்கிரமசோழமாராயன் என்றும், முதல்இராஜராஜன், ராஜராஜப்பல்லவரையன் என்பாற்கு மும்முடிசோழப் பெருந்தரம் என்றும் இவ்வாறே பட்டமுதவிச் சிறப்பித் திருத்தல் காண்க.¹

இனி, உத்தமசோழப் பல்லவரையரான சேக்கிழாரை மாதேவடிகள்' என்று சாஸனம் விசேடிக்கின்றது. இது —

“குன்றைமுனி சேக்கிழார்” (84)

“அண்டவாண ரடியார்கள் தம்முடன்

அருந்தவந்தனி லிருந்தவர் (100)

எனச் சேக்கிழார்புராணங் கூறியவாறு, அப்பெரியாரது சிவனடிமைத் திறத்துக்கேற்ற சிறப்புப்பெயராகும். மாதேவடிகள் - மாதேவர்க்கு ஏகாந்தரான பெரியார். இப்பெயர், சிவதொண்டிற் சிறந்து விளங்கியவரும் கண்டராதித்தர் மனைவி புமான செம்பியன்மாதேவியார்க்கும் முன்னோர் வழங்கிய தென்பது முன்பே கூறப்பட்டது.² இதனையடுத்து, ‘ராமதேவன்’ என்று சேக்கிழாரைச் சாஸனங் குறித்தலினின்று, அஃது இவரதிபற்பெயர் என்பது தெரியலாம். நரசிங்க முனையரையர், புருடோத்தமநம்பி, அச்சுதகளப்பாளர் முதலிய திருமால்பெயர்களைப் பிற்காலத்தவர்போலவே முன்னோரான சிவனடியார்களுந் தம் இயற்பெயர்களாகக் கொண்டிருத்தலின் சேக்கிழார்க்குவழங்கிய இந்நாமமும் அத்தகைய தொன்றென்றே கொள்ளற்பாலது.

1. M. E. R. 1928 - 9, p. 75.

2. இந்நூலிற் கண்டராதித்தர் என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க (பக். 37).

“பெருமணலூர் மந்திரி இராமனான பல்லவராஜன்”

(S. I. I. iv, 107)

“ஆதித்ததேவன் சீராமதேவன் வல்லவரையர்”

(M. E. R. 252 of 1922)

“அம்பலத்தாடுவான் சீராமதேவனான காலிங்கராயன்”

(Ibid. 245 of 1929-30)

“முனையதரையன் குலமாணிக்கன் இராமதேவன்”

(L. M. P. S.A. 896)

என்றிவ்வாறே, சோழவதிகாரிகள் பலர் இராமப்பெயர் பெற்றிருத்தலும் காணலாம். “மாதேவடிகள் ராமதேவன்” என இப்பெரியார் விசேடிக்கப்பட்டிருப்பது, அங்ஙனம் திருமால் பெயர்பெறினும் சிவனடியாரேயாவர் என்பது குறிக்கும். அருண்மொழித்தேவர் என்றும் இவர் சிறப்புப்பெயர்பெற்றிருந்தவராக உமாபதி சிவாசாரியர் கூறுவர். இது, சேக்கிழாரது தெய்வவாக்குப்பற்றி வழங்கியதாகும் என்று அறிஞர் சிலர் கருதினர். அருண்மொழித்தேவர் என்பது சேக்கிழார்க்கு இயற்பெயரென்று அச்சிவாசாரியர் யாண்டுக் குறித்திலாமையால் இக்கருத்துப் பொருந்துவதாகும். மூவர் திருப்பதிகங்களும் பெற்றதும், சுந்தரமூர்த்திகட்குச் சிறப்பாக அருள்புரிந்ததுமான தலமாதலின், திருமழபாடி சேக்கிழாராற் குறிக்கொண்டு அறஞ்செய்தற்குரிய தலமாயிற்றென்க.

இனி, இச்சாஸனகாலத்தரசன் திரிபுவனசக்கரவர்த்தி இராஜராஜதேவன் என்ற சோழன் என்பது அக்கல்லெழுத்தால் அறியப்பட்டது. இப்பெயர், மேற்கூறிய அனபாய குலோத்துங்கன் மகனுக்கும், மூன்றாங் குலோத்துங்கன் மகனுக்கும் வழங்கியதாம். அவருள் முற்கூறியவனும் கி. பி. 1146-ல் பட்டம்பெற்றவனுமான இரண்டாமிராஜராஜனே பெரியபுராணம் பாடுவித்த சோழன்மகனாதலின், அப்புராண

வாசிரியரும் தலைப்பிற்குறித்த சாஸனத்துக்கு உரியவருமான சேக்கிழார், அவ்விராஜராஜன் பட்டம்பெற்றதற்குப் பதினேழாண்டின்—அஃதாவது கி. பி. 1163-க்கு—பின்னரும் வாழ்ந்திருந்தவர்¹ என்பது பெறப்படுகின்றது. இவற்றால், பெரியபுராணவாசிரியரான சேக்கிழார்காலமுதலியன தெளியப்படும்.

இனி, கோயம்புத்தூர்ஜில்லா தர்மவரந்தாலுலா, முத்தூர்ச் சிவாலயத்தே, முதற்குலோத்துங்கன் முன்னோனான வீரராஜேந்திரசோழனது 4-ம்வருஷ சாஸனத்தில், உத்தமசோழப்பல்லவராயன் என்பார்மைந்தர் திருநந்தாவிளக்கு அமைத்த செய்தி கூறப்படுவதென்றும், அவ்வறஞ்செய்தார் தந்தையே பெரியபுராண வாசிரியர் என்றும் சிலர் கருதி எழுதலாயினர்.² இவை சிறிதும் பொருந்துவனவல்ல. சாஸனங்கூறும் வீரராஜேந்திரதேவன் என்பான் கி. பி. 1207-52 வரை ஆண்ட கொங்குச் சேரவேந்தனாவன்.³ தன் முன்னோன் குலோத்துங்கசோழதேவனென்பான் (கி. பி. 1149-1163) தன் பெயரால் அமைத்த கோயிற்கு இவன் அறம் புரிந்துள்ள செய்தி, அம்முத்தூர்ச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது.⁴ ஆகவே, பிற்காலத்துக் கொங்கரசனான இவ்வீரராஜேந்திரன், சோழசக்கரவர்த்தியான முதற்குலோத்துங்கனின் முன்னோன் அல்லன் என்றறிக. அன்றியும், உத்தம

1. இரண்டாம் இராஜராஜன் ஆட்சியில், அவனது 18-ஆம் ஆண்டு முதலிய சாஸனங்களும்உள்ளன (I.M.P. Tp. No. 285).

2. செந்தமிழ், தொகுதி. 11, பக். 273, 386.

3. இவன் சேரர்மரபினனே என்பதும், தலைமைவேந்தரான சோழர்பெயர்களையே இவன்மரபினர் தரித்துவந்தவரென்பதும் அறியத்தக்கன—('சேரர்வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழக்கும்' என்ற என்கட்டுரைகாண்க (University Journal, Research Institute, Vol. I).

4. I. M. P. Cm. Nos. 124, 250.

சோழப் பல்லவரையர் என்றபெயர்வழக்குச் சோழர்காலத்து வேறு சிலர்க்கும் வழங்கியதேயாம்.¹ அதனால், குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் என்றேனும், அவர் சிவனடியார் என்றேனும் சாஸனங் குறிப்பிடாதநிலையில், பெயரின் ஏகதேச வொற்றுமை கொண்டு ஒருதலைதுணிதலும் பொருந்தாதென்க. இதுபிற்க.

மூன்றங் குலோத்துங்க சோழனது (பட்டம். கி. பி. 1178) 2-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த கோட்டேர்ச் சாஸனமொன்றில், ஷே கோயிலில் திருநந்தாவிளக்கொன்றற் காகச் செயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் “குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் பாலராவாயன் களப்பாளராயர்” சில பொற்காசுகள் அளித்தனர் என்றும்,² அவற்குமுன்னுண்ட இரண்டாம் இராஜராஜசோழனது 19-ம் ஆண்டில் அமைந்த திருவரத்துறைச் சாஸனமொன்றில் அவ்வாலயத்துக்கும் அவர் நிலம் உதவினர் என்றும்³ கூறப்பட்டுள்ளன. பெரியபுராண வாசிரியரான சேக்கிழார்க்குப் பாலராவாயர்⁴ என்ற இளவலொருவர் இருந்தமையும், தம் தமையன் நிர்வகித்த அமைச்சுத் தலைமையை அவர்க்குப்பின் இவர் ஏற்று வகித்தமையும் உமாபதிசிவாசாரியர் வாக்கால் அறியப்பட்டவை. சாஸனப்

1. திருப்புறம்பயச் சாஸனத்தில், ‘ஆலூர் உத்தமசோழத் தமிழ்ப்பல்லவரையர்’ என்பார் முதலிராசேந்திரன் காலத்து வாழ்ந்தமை காண்க (M.E.R. No 150 of 1931-2). ஆலூர் என வேறு குறிப்பிடப்படும், சேக்கிழார்குடி குறிக்கப்படாமலும் உள்ளமையால், இவரும் பெரியபுராணவாசிரியர் ஆகாரென்க.

2. M. E. R. No. 446 of 1912.

3. Ibid. No. 211 of 1928-9.

4. பாலராவாயர் என்பது சம்பந்தமூர்த்திகள் திருநாமம். இப் பெயர் அக்காலத்து மக்கட்கு வழங்கியமை, கொற்ற மங்கலத்துப் பாலராவாயர் (Ibid. 95 of 1911), திருத்துறைப்பூண்டிப் பாலராவாயர் (477 of 1912) முதலிய சாஸனவழக்கால் உணர்க.

பாலறவாயரே அச்சிவாசாரியரார் கூறப்பட்டவராகக்கொள்
 னற்குப் பெரிதும் பொருத்தமுண்டு. ஊர்குடி யிறப்பெயர்
 களும் காலமும் சேக்கிழார்புராண வரலாற்றுக்கியைய
 அமைதல் கண்டுகொள்க. 'கலாப்பாளராயர்' என்பது அரசு
 னளித்த பட்டப்பெயராகக் கருதற்குரியதாம். ஆகவே,
 இரண்டாங் குலோத்துங்கனான அனபாயனது (கி. பி. 1133-
 1146) இடைக்காலந்தொடங்கி, மூன்றாங் குலோத்துங்கனது
 ஆட்சித் தொடக்கம்வரை 35, 40-வருஷங்கள் வாழ்ந்தவர்
 இப் பாலறவாயர் என்பது நன்குபெறப்படும். இவர்க்கு இர
 ண்டாங் குலோத்துங்கன் 'தொண்டைமான்' என்ற பட்டம்
 அளித்து, இவரைத் தன் அமைச்சராகக் கொண்டனன்
 என்று சேக்கிழார்புராணம் (99) கூறுகின்றது. இதற்கே
 ற்ப, அச்சோழனது 12-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த சாஸன
 மொன்றால், அச்சோழன் தன்னமைச்சனான தொண்டைமா
 னுக்குச் சில கட்டளைகள் நிறைவேற்றுதற்கு ஆணையிட்ட
 செய்தி தெரிகின்றது. ¹ இத்தொண்டைமான், சேக்கிழாரின்
 இளவல் பாலறவாயரே போலும்.

இனி, அவ்விரண்டாங் குலோத்துங்கனது 4-ம் ஆட்சி
 யாண்டில் திருக்கடவூர்ச் சாஸனத்தே,²

“குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அம்மையப்பன் பராந்தகனான கரி
 காலசோழப் பல்லவரையன்”

என்பாரும், திருப்பாகூர்ச் சாஸனத்தே இரண்டாம் இராஜ
 ராஜனது 11-ம் ஆட்சியாண்டான சக(வ) 1078-ல்,³

1. தொண்டைநாட்டுக் களத்தூர்ச் சாஸனம் (M. E. R. No. 346 of 1911)

2. M. E. R. 39 of 1906

3. Ibid. No. 136 of 1929 - 30.

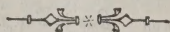
“குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அரையன் ஆட்கொண்டதேவனுன
முனையதரையன்”

என்பாரும் சிவாலயங்கட்கு அறங்கள்சில புரிந்தசெய்திகள்
கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றால், பெரியபுராண வாசிரியரான
சேக்கிழாரது வாழ்நாளில், அவர்குடியினர்பலர் சோழராஜாங்
கத்திற் பிரபலம்பெற்றிருந்தமை தெரியலாம்.

“குன்றைவளநாட்டு...குன்றத்தூரில் சேக்கிழார் திருமரபு
சிறந்த தன்றே” *

என்று உமாபதிசிவாசாரியர் கூறிய செய்தியினுண்மையை
மேற்கூறிய சாஸனங்கள் தெளிவாக்குதல் காண்க. இவற்
றால், சாஸனவழியாற், புலவர்பெருமான் சேக்கிழார் உத்தம
சோழப் பல்லவரையர் வரலாறுகள் விளங்கக்கூடியன.

32 ஞானமீர்தாசாரியர்.

ஞானமீருதம் என்பது, பதிபசுபாச வியல்புகளையும் பிற
சமயவுண்மைகளையும்பற்றித் தமிழில் இயற்றப்பட்ட ஒரு
சைவசாத்திரமாகும். இதனை இயற்றியவர், வாக்கீசமுனிவர்
என்பார். இந்நூலால் இம்முனிவர் சைவசாஸ்திரங்கள்வல்ல
ஆசிரியர் என்பதும்மட்டுமன்றி, இதன் உயரிய செய்யுணடை
யினின்று செந்தமிழ்வல்ல பெரும்புலவர் இவர் என்பதும்
விளங்குவதாகும். இவரது ஆசிரியர், கோடலம்பாகை அருண்
மொழித்தேவர் என்ற பரமானந்தமுனிவர் என்பது, இவ
ரது பாயிரத்தான் அறியப்படுகின்றது. இத்தகைய ஞானமீரு
தாசிரியரைப்பற்றி, மேற்கூறியவையன்றி வேறு வரலாறுகள்
நூல்வழியால் தெரிய இடமில்லையேனும், சாஸனங்களால்
இவரைக்குறித்துச் சில அறியக்கூடியவா யுள்ளன.

திருநெல்வேலி ஜில்லா, திருவாலீசுவரம் என்ற ஊரில் உள்ள சிவாலயத் திருமதில்களில், ஜடாவர்மன் திரிபுவனசக்ரவர்த்தி வீரபாண்டியதேவனது 3-ம் ஆட்சியாண்டில் ஆமைந்த சாஸனங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. அவையையொன்றனுள்ளே —

“அச்சிவாலயத்தே, திருஞானம் ¹ விண்ணப்பஞ்செய்வதற்குச் சிவப்பிராமணர் எண்மர், கோளகிமடத்து ஞானமீர்தாசாரிய ஸந்தானத்தைச் சார்ந்த புகலிப்பெருமாள் என்பாருடன் உடன்படிக்கையின்மேல் நிலம்பெற்றனர்” (M.E.R. 359 of 1916) என்றும், மற்றொன்றில் —

“கோளகிமடத்து ஞானமீர்தாசாரிய ஸந்தானத்தவரான அகோரதேவர்க்கு நந்தவனத் திருப்பணி நடத்திவருதற்காகச் சிவப்பிராமணர்கள் நிலம் உதவினர்” (Ibid. 361 of 1917) என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இச்சாஸனங்கள் பிறந்தகாலம் கி. பி. 1254 - ஆகும். இவற்றால், 13 - ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் ஞானமீர்தாசாரியர் என்பதும், அவரைத் தலைவராகக்கொண்ட சைவாசாரியபரம்பரையொன்று தென்னாட்டும் பிரபலமாயிருந்ததென்பதும் தெளிவாகின்றன.

இத்தகைய சந்தானாசாரியத் தலைவர், ஞானமீர்தம் என்ற நூலை இயற்றிப் பிரசித்தி அடைந்திருந்தமைபற்றியே ஞானமீர்தாசாரியர் என வழங்கப்பட்டார் என்பது எளிதின் விளங்கும். ஞானமீர்தம் என்ற நூல் வடமொழியில் உண்டு என்று இதுவரை அறியப்பட்டிலது. அதனால், மேற்குறித்த தமிழ் ஞானமிருதமே இச்சாஸனங்கள் குறிப்பதுபோலும்

1. திருஞானம் என்பது, வேறுசாஸனங்களினும் பயில்வதாம் (463 fo 1929-30.) இது, தேவாரத்தையோ, அதுபோன்ற பெரிபார்வாக்கையோ குறிப்பதுபோலும் (Ibid. p. 77).

என்று கருத இடந்தருகின்றது. இவ்வாறாயின், இதனை இயற்றிய வாசீசமுனிவர் 13 - ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட வராதல் வேண்டும்.

இனி, 12 - ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், திருவொற்றியூர்ச் சிவாலயத்து வரையப்பட்ட சாஸனமொன்று, திருபுவன சக்கரவர்த்தி இராஜாதிராஜதேவனது (கி. பி. 1172 - 85) 9 - ம் ஆட்சி வருஷத்து அமைந்துளது. அதனில், அச்சோழன் திருவொற்றியூர்ப் படம்பக்கநாயக தேவரது (சிவபிரானது) பங்குனியுத்தரத் திருநாட்கு வந்திருந்தனன் என்றும், அக்காலத்து அவ்வொற்றியூர் மடாதிபதியான சதுரானனபண்டிதரும்,¹ 'சோம சித்தாந்தம் வக்காணிக்கும்' வாசீசபண்டிதரும் பிற கோயிலதிகாரிகளும் ஆங்கு அரசனுடனிருந்து ஆளுடையநம்பிபுராணங் கேட்டனர் என்றும் கூறுவதாம்². இங்ஙனம் கேட்டவர்களுள் வாசீசபண்டிதர் என்பாரைத் தனியே குறிப்பிட்டுச் சமயபோதகர் என்று சாஸனங் கூறுதலின், அவர், அரசனாலும் பிற அறிஞர்களாலும் பெரிதும் மதித்துக் கௌரவிக்கப் பெற்றவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவரும் பிறரும் அரசனுடனிருந்து கேட்ட ஆளுடையநம்பி புராணம், சேக்கிழாரது பெரியபுராணப் பகுதி போலும். தமிழ் ஞானமிருதநூல் செய்த வாசீசமுனிவரே அப்புராணங்கேட்ட வாசீசபண்டிதர் என்பதற்குச் சாஸனக்குறிப்பில்லையேனும், முற்குறித்தபடி, சமயசாஸ

1. இச் சதுரானனபண்டிதர்மடத்திற் பணிபுரிந்துவந்தவளே, கம்பராத் காதலிக்கப்பட்டவளாகக் கூறப்படும் திருவொற்றியூர்வல்லி என்ற கணிகை என்பது "தடக்கையான் சதுரானன பண்டிதன், மடத்து ளாளென் மனத்துறை வல்லியே" என்ற கம்பரது பாடற் பகுதியால் அறியப்படும் (தமிழ்நா. சரிதை. 8).

திரம் வல்லாராகவும் 13 - ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவராகவும் தெரிதலால், அவ்விருவரும் ஒருவர்போலும் என்று ஒருத இடமுண்மை காண்க. இஃது எங்ஙனமாயினும், ஞானமீர்தாசாரிய ஸந்தானத்துக்குத் தலைவர் தமிழ்ஞானமிருந்த ஆசிரியராகக் கொள்வது பொருந்துவதெனலாம். தமிழ்ஞானமிருதம், சிவஞானமுனிவர் முதலியோரால் 'திராவிடமரபாடிய' த்தில் கௌரவித்து மேற்கோள் காட்டப்பட்ட சமயசாஸ்திரங்களுள் ஒன்று என்பதும் அறிபத்தக்கது.

33 மூன்றங் குலோத்துங்கசோழனும் தமிழ்ப்புலவர்களும்.

மூன்றங் குலோத்துங்கனை, அவன்முன்னோர் பலரினும் சிறப்பாகத் தமிழ்வளர்ச்சி புரிந்தவனென்றே சொல்லலாம். இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் (கி. பி. 1146—1170) சந்ததியின்றியே காலஞ்சென்றமையால் அவனது தலைமைமந்திரியாய் அரசியலை நிர்வகித்துவந்த காரிகைக் குளத்தூர்கிழான் பெருமானம்பிப்பல்லவராயன் ¹ என்பாரால், சோழர்குலத் தோன்றலொருவன் இராஜாதிராஜன் எனப்பட்டஞ்சூட்டப்பெற்றான் என்பது பல்லவராயன்பேட்டைச் சாஸனத்தால் அறியப்படுகின்றது. ² இங்ஙனம் பட்டம்பெற்றவன், மேலேகுறித்த ஞானமீர்தாசாரியர் காலத்துச் சோழனேயாவன். அவனாட்சிக்குப்பின் அவன்தம்பியாய்ச் சோழசிங்காதனம் ஏறிபவன் இக் குலோத்துங்கன். இவனது ஆட்சி, அறிவுதிருவாற்றல்களுடன் 38 - ஆண்டுகள் (கி. பி.

1. தக்கயாகப்பரணியுரையுட் கூறப்பட்ட "நம்பிப்பிள்ளை" என்பார் இவ்வமைச்சரேயாவர் (தாழி. 236; பக். 301).

2. M.E.R. No. 433 of 1924.

1178—1216) வரை நிலவியது. இவனுக்கு வீரராசேந்திரன் திரிபுவனவீரன் என்ற மறுபெயர்களும் உண்டு. ‘குமாரகுலோத்துங்கன்’ என்றும் இவனை முன்னோர் வழங்கின என்பது, இவ்வேந்தனது 9-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த திருமயானச்சாஸனத்தாலும்,¹ மூன்றாம் இராஜராஜனது 2-ஆண்டில் அமைந்த திருவீழிமிழலைச் சாஸனங்களாலும் அறிப்பப்படுகின்றது. “குமாரமகிதரன்” என்று சங்கரசோழனுலாவிற் கூறப்படுமவனும் இவனே. குலோத்துங்கன்கோவை என்ற நூல் இவன்மேற் பாடப்பட்டதாம்.³ அந்நூலின் ஆசிரியர், வீரம் நியாயம் தியாக முதலியவற்றைச் சிறந்தவன் என்று இக்குமாரகுலோத்துங்கனைப் புகழ்வதோடு தானே தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவன் என்றும், பெரும்புலவர்களாற் பாடல்பெற்ற புகழுடையானென்றும், புலவர்களின் அருமை பெருமைகளை அளந்தறிப வல்லவனென்றும் கூறுகின்றார்.

“தாயுந் தமரு மெனத்தமிழ் தாங்கியத் தண்டமிழை
ஆயுந் கமகன்” (94)

“தமிழ்வாணர் தேய்வக்கவியாபரணன்” (224)

“வியன் பாவனைத்துந் கோதே பிரித்தெறி கோமான்” (75)

“உரைவாணர்தங்க ணவைகாணின் மாற்றுங்குலோத்துங்கன்” (6)

என்பன முதலியன காண்க. கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்நாடர் விளங்கியதும் இவனுட்கிக் காலமேயாகும். இப்புலவன் 12-ம் நூற்றாண்டிறுதியில் தம் காப்பியத்தை இயற்றிமுடி.

1. M. E. R. 259 of 1925.

2. Ibid. Nos. 419-20 of 1908.

3 இச்சோழனது மெய்க்கீர்த்திக்கேற்ப இக்கோவை நூல் கூறுதலை, ‘சேரர்வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழக்கும்’ என்ற சுட்டுரையு விளக்கியுளேன் (University Journal, Research Institute, Vol.

மூன்றங்குலோத்துங்கசோழனும் தமிழ்ப்புலவர்களும் 83

வர் என்பது முன்னரே ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டது. ¹ இம்
மாகவி தம் இராமாயணத்தே—

“சென்னிநாட் டெரியல் வீரன் தியாகவி நோதன்”
தேய்வப் பொன்னிநாட்டு” (யுத். மருத்துமலை. 58)

“புவிபுகழ் சென்னி போரமலன் தோள்புகழ்
கவிகட மனையன கனக ராசியும்” (கிட்கிந். பிலகீந். 35)

என்று தங்காலத்துச் சோழனைச் சிறப்பிப்பர். இவ்வேந்தன்
மூன்றங்குலோத்துங்கன் என்றே தெரிகின்றான். திரிபுவன
வீரன், வீரராஜேந்திரன் என்பன இவன்தரித்த நாமங்களா
தலின் வீரன் போரமலன் என்றும், இவை இவன்முன்னோர்
செலர்க்குமுரியவாய்ப் பொதுவாதலின், இவனுக்கே அமைந்த
சிறப்புப்பெயரால் ‘தியாகவிநோதன்’ என்றும் குறிப்பிடலா
யினர் கம்பநாடர் என்க. வீரத்தொடு தியாகத்தாலும் சிறந்
தவனாதலின் “வீரக்கொடியொடு தியாகக் கொடியெடுத்து”
என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தியும் இவனைப்புகழும். ³ தியாக
விநோதன் என்ற சிறப்புப்பெயர் இவனுக்கு வழங்கியதென்
பது, இவன்காலத்து அதிகாரிகளும் நன்மக்களும் ஊர்களும்
அப்பெயரைத் தம் கௌரவநாமமாகத் தரித்திருத்தலி
னினு தெளியலாம்.

“தியாகவிநோதன்” (M. E. R. No. 260 of 1920 c)

“தியாகவிநோதன் மூவேந்தவேளான்” (28 of 1927 c)

1. மகாவித்வான். ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் ‘கம்பர்
நாலம்’ என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் பல்லாண்டுகட்குமுன் மூத்திய
ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை காண்க (செந்தமிழ் - 2-ந் தொகுதி).

2. ‘தியாகமா விநோதன்’ என்றும் பாடம்.

3. தியாகக்கொடியும், தியாகவிநோதன் என்ற திருநாமமும்
(S.I.I. V. 175) சோழர் வழிபடுகடவுளான திருவாரூர் ஸ்ரீதியாக
ராஜர்க்கு உரியன. அவற்றையே தன்கொடியும் நாமமுமாக இச்
சோழன் கொண்டவன் என்றுஞ் சொல்லலாம்.

“தியாகவிநோத பட்டன்” (169 of 1927)

“தியாகவிநோத நல்லூர்” (S. I. I. Viii, p. 254)

“தியாகவிநோதனூர்” (290 of 1927)

எனக் காண்க. தியாகசமுத்திரம், தியாகாபரணன் என இக் குலோத்துங்கன்முன்னோர் பெயர் பெற்றிருத்தலும் ஒப்புடத்தகும். இவற்றால், கம்பர் புகழ்ந்த வீரன் தியாகவிநோதன் என்பான், திரிபுவனவீரதேவனுன குலோத்துங்கன் என்றே கொள்ளத்தகும். தெய்வக்கவியாகிய அப்புலவரால் இங்ஙனம் சிறப்பிக்கப்பட்டமைபற்றிப் போலும் “தமிழ்வாணர் தெய்வக்கவியாபரணன்” என்று, குலோத்துங்கன் கோவையும் இவனைப் புகழ்வதாயிற் றென்க.

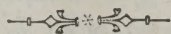
இவ்வாறு, பெரும்புலவர்களின் புகழ்ச்சிக்குரியன விளங்கிய இத் திரிபுவனவீரன்காலத்தே தான், நேமிநாதர் வச்சணந்திமாலை என்ற இலக்கண நூல்கள் இயற்றிய குணவீரபண்டிதரும் விளங்கினர். பிற்கூறிய நூல் இத் திரிபுவனதேவன்பேரவையில் அரங்கேற்றப்பட்டது என்பது, அந்நூற்பாயிரவுரையால் விளக்கமாம். ‘உரைவாணர் தங்கள் நவைகாணின்’ மாற்றவல்லான் என்று கோவையாசிரியர் இவ்வேந்தனைக் கூறுதலும் நோக்கத்தக்கது. “பேராசிரியர் நேமிநாதர்பட்டோலை பிடித்தெழுதக்” கூத்தர்பாடியது என்று, தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் பாடலொன்று காணப்படுகின்றது. ¹ இந்நேமிநாதரான பேராசிரியர், நேமிநாதம் இயற்றிய குணவீரபண்டிதரோ என்ற சங்கையுமுண்டு. இவரளவோ: ‘பல்கலைக்குரிசில் பவணந்தி யென்னும் புலவர் பெருமான்’ வாழ்ந்ததும் இக்குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தேதான். இது பின்னர் விளக்கப்படும். ² இவ்வாறு கம்பர், குணவீரபண்டிதர், பல

1. “செங்கான் மடவன்னம்” என்ற பாட்டாம். (129)

2. ‘37 பவணந்திமுனிவர்காலம்’ என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

நதி, குலோத்துங்கன்கோவையாசிரியர்முதலியோர் விளங்
ப இச்சோழனது ஆட்சிக்காலத்தை, வேறு பெரும்புலவர்
லரும் அலங்கரித்தவர்கள் என்பது சாஸனவழியால் அறி
க்கிடக்கின்றது. அவரைப்பற்றித் தெரியவருவனவற்றை
னி முறையே கூறுவேன்.

34 மூங்கிற்குடி - திருவரங்கத்தமுதனார்.

விசிஷ்டாத்துவைத மதஸ்தாபகரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
னப் பிரசித்திபெற்றவருமான இராமானுஜமுனிவார்மேல்,
ராமானுஜனுற்றந்தாதி என்ற அரிய பிரபந்தத்தைப் பாடிய
ர், திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற பெரியாராவர். இவர், அம்
முனிவரரின் பிரதமசிஷ்யரான கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளை
சிரியித்தவர். இவர் அருளிய அந்தாதி, நாலாயிர திவ்யப்
பந்தத்துட் சேர்க்கப்பெற்றும், 'பிரபந்த காயத்திரி' என்று
காண்டாடப்பட்மும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் நித்தமும் ஒதப்
பெவதொன்றும். இத்தகையார் வரலாறு சாஸனவழியா
யும் சிறிது தெரியவருதல் அறியத்தக்கது.

நடுநாட்டுத் திருக்கோவலூரில் உள்ள திருமால்கோயி
ரின் வடக்குத் திருமதில்சுளிற் கண்ட சாஸனமொன்று ¹—

“இராஜராஜசேதியராயர் என்பார் ஆணைப்படி வன்னிய
லையமான் என்ற அதிகாரி, திருக்கோவலூர் மகாசபைபா
ரிடமிருந்து சில நிலங்களை விலைக்குப்பெற்று, பெற்றவற்
தைப் பெரியகோயில் (ஸ்ரீரங்கம்) ‘கடக்கத்துக்கண்டன்’ திரு
ந்தவன கைங்கரியத்தை நடத்திவருவதற்காக மூங்கிற்குடித்
திருவரங்கத்தமுதனார் என்பார்க்கு உதவினர்”

என்று கூறுகின்றது. இச்சாஸனம், மூன்றாம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியில் (கி. பி. 1178—1216) 3-ம் ஆண்டிலே (1181-ல்) அமைந்ததாகும். இதனிற்கூறப்படும் திருவரங்கத்தமுதனார் ஸ்ரீரங்கநகரின் என்பது, பெரியகோயில் நந்தவனத்தைக்கொண்ட இவர் நிலம்பெற்றிருத்தலால் தெரியலாம். இராமானுஜமுனிவர்மேல் நூற்றந்தாதிபாடிய அமுதனார் இவரையாயின், அம்முனிவர் திருநாடலங்கரித்து 43 வருஷங்கட்குப்பின்பும் இவர் நிலவுலகில் வாழ்ந்திருந்தவர் என்பது பெறப்படும். அம்முனிவர் கி. பி. 1137-ல் பரமபதித்தவர் என்பது பிரசித்தம்¹. திருவரங்கத்தமுதனார் அரங்கநகர்த் தானத்தாருள் தலைமைபூண்டு, ‘பெரியகோயில் நம்பி’ என்று அழைக்கப்பட்டவர் என்பதும், இராமானுஜர்க்குடைய அவர்ஸ்தானத்தை வகித்துப் பிரபலராய்விளங்கிய ஸ்ரீபராசரபட்டர் காலத்தும் வாழ்ந்திருந்தவர் என்பது குருபரம்பரைகளால் அறியப்பட்டவை. ஆண்டில் இளையராயிருந்த இவர் தம்நூலை இராமானுஜமுனிவரது வயோதிகநிலையிற்பாடி அரங்கேற்றியவர் என்று கொள்ளுமிடத்து, சாஸனம் அமுதனாரும் நூற்றந்தாதிபமுதனாரும் ஒருவரே என்கொள்ளத்தடையில்லை. “மூங்கிற்குடி”² என்று குடிப்பெயரைச் சாஸனங் கூறுமாறே, ‘மூங்கிற்குடி யமுதன்’ என்று இவர்தனியன் மொழிதலுங் காண்க. “ஸ்ரீரங்காமிர்தகவி” “கவிவரர்” என்று வடமொழியாளரும்³ இப்பெரியாரைப் புகழ்வர். இவற்றால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அந்திமதசைக்கும், இத்திருக்

1. “தர்மோநஷ்ட:” என வழங்கும் கடப்பாதி கணனத்தொடரால், சகாப்தம் - 1059 இவர் பரமபதமடைந்த காலமாகக் காண்க.

2. இக்குடியின் பழைமை முதலியவற்றை ‘ஆழ்வார்கள் காலநிலை’ யுள், 49-ம் பக்கத்துக் கீழ்க்குறிப்பால் அறிக.

3. ஸ்ரீராமானுஜார்ய திவ்யசரிதை, பக். 117.

காவலூர்ச் சாஸனம் பிறந்த காலத்துக்கும் அதிககாலம் இன்றி அரைநூற்றாண்டுக்கும் குறைந்தே இடையீடிருத்தால், சாஸனப்பெரியார் இராமாநுஜநூற்றந்தாதி பாடிய பரே என்றும், 80, 85 ஆண்டுகெட்குமேல் இவர் நிலவுலகில் வாழ்ந்திருந்தவரென்றும் கொள்ளப் பெரிதும் பொருத்தமண்டென்க. இச்சாஸனப்போக்கினின்று, திருக்கோவலூரினும் அமுதனூர்க்கு நிலமுதலிய உரிமைகள் இருந்தன என்பதும், இவர்க்குப் பெரியகோயிற் கைங்கரியத்துக்காக நிலம் உதவிப சேதியராயன், திருமால்பத்திமையும் அவ்வமுதனூரது திருவடிசம்பந்தமும் உடைய மலையமான் என்பதும் பெறப்படுவன.

“பொற்புடைய மலையரையன் ¹ பணிய நின்ற
பூங்கோவலூர் தொழுதும் போது நெஞ்சே”

(திருநெடுந்தான். 7)

என்று திருமங்கைமன்னன் அருளியவாறு, மலையமான் கள் திருமாலடிமைத் திறத்தைப் பழைமையாகவே படைத்திருந்தவர்கள் என்பது அறியத்தக்கது.

35 வீராந்தப் பல்லவரையர்.

மேற்கூறிய குலோத்துங்கசோழனது 23-ம் ஆட்சியாண்டில், சோணாட்டுத் திருக்கடவூர்ச்சிவாலயத்து வரையப்பட்ட சாஸனமொன்றில், அவ்வாலயத்தே நடத்தற்குரிய ‘நட்டுவ நிலை’² என்ற விருத்திக்கு, காலவ்நோத நிருத்தப்பேரரை

1. ‘மலையரையன் - மலையமான்’ என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்யானம்.

2. நிருத்தபோகம், சாக்கைக்காணி எனவும் சாஸனங்களில் வழங்கும்.

யன் ஆயின பாரசவன் போன்னன் என்பாளை நியமித்தல் வேண்டி, அச்சோழவேந்தனிடம் அவனது அபிமானம்பெற்ற புலவரான வீராந்தப்பல்லவரையர் என்பார் விண்ணப்பித்து கொண்டனர் என்றும், அப்புலவர் விருப்பின்படி அவ் விருத்திரடத்துமாறு மேற்கூறிய நிருத்தப் பேரரையன் அரசாணையால் நியமனம்பெற்றனன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இச்சாஸனத்தினின்று, வீராந்தப்பல்லவரையர் என்பார், மூன்றாங்குலோத்துங்கனது வாயிற்புலவராய் அவனது அபிமானம்பெற்று விளங்கியவர் என்பது வெளியாகின்றது. நட்டுவநிலையுரிமையை அரசனிடங்கேட்டு, நிருத்தம்வல்லவரெனவற்கு இப்பல்லவரையர் கி. பி. 1201-ல் அளிக்கச்செய்திருத்தலால், இவரால் மதிக்கப்பட்டவன் அந்நிருத்தப் பேரரையன் என்பதும் இவரும் இசைப்பயிற்சியுடையவர் என்பதும் பெறப்படும். கோயிலினும் அரசரது ஓலக்கங்களினும் 'நட்டுவநிலை' நிகழ்த்துவோர் முத்தமிழினும் வல்லவராகவே இருந்தவர்கள். சாக்கையர் என்போர், இத்தகைய கலையிற் பேர்பெற்ற மரபினர் என்பது, பழைய நூல்களாலும் சாஸனங்களாலும் தெரியவருகின்றது.¹ அவரைப்போலவே, பாரசவர் என்பாரும் இத்தொழிலைத் திறம்பட நிகழ்த்திவந்தவ

1. புராணகதைதழுவிய ஆரியக்கூத்தைச் சாக்கையருள் ஆண்ட பாலார், அரசவையினும் தேவாலயத்தும் ஆடியபிநயித்துவந்தமை சிலப்பதிகாரத்தும் (28-79), கல்வெழுத்துக்களினும் (M. E. R. No. 120 of 1925; 250 of 1926; 97 of 1915) காணலாம். பெண்பாலாரும் இக்கூத்து நிகழ்த்தலுண்டு (Ibid. No. 8 of 1928-9). இச்சாக்கையர், குடமலைநாட்டில் இதுவே விருத்தியுடன் இன்றும் வாழ்தல் அறியத்தக்கது ('மூன்று தமிழ்க்குடிகள்' என்ற என் கட்டுரை காண்க—செந்தமிழ். தொ. 7).

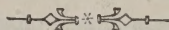
ராவர்.¹ தண்டியலங்காரவாசிரியரும், ஆடல்வல்லோருள் ஒரு
வராய்க் கனகசபையில் இவ்விருத்தியை மேற்கொண்டு
நடத்திவந்தவர் என்பது,

“நீரண் டெல்லையினிகவா மும்மைப்
பரத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத்
திருந்திய மணிமுடிச் செம்பிய னவையத்
தரும்பொருள் விளங்க யாப்பின் வகுத்தனன்
ஆடக மன்றத்து நாடக நவிறும்
வடநா லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்
தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென்-பவனே”

எனவரும் அவர் பாயிரப்பகுதியால் அறியத்தகும். இத்
தகைய விருத்திகொண்டோர்க்கு அலங்கார சாஸ்திரப்பயிற்சி
இன்றியமையாததாம். அம்முறையில், இச்சாஸனங்கூறும்
காலவிநோத நிருத்தப்பேரரையனும், தமிழினும் அலங்கார
நூல்களினும் தக்க ஞானம்பெற்றிருந்தவன் என்றும், அது
பற்றியே வீராந்தப்பல்லவரையர் அத்தகையோற்கு அரச
னைக்கொண்டு உதவலாயினர் என்றும் கருதற்குரியன. இங்ங
னம், கலைவலார்க்கு உபகாரியான இப்பல்லவரையர்போன்ற
ஆஸ்தானகவி யொருவராற்றான், அக் குலோத்துங்கனது
மெய்க்கீர்த்தியும் குலோத்துங்கன்கோவைமுதலிய நூல்
களும் பாடப்பட்டனவாதல் வேண்டும்.

1. பாரசவராவார், பிராமணற்குச் சூத்திரப்பெண்ணிடம் பிறங்
தோரென்பர். இவர் கூத்துத்தொழில் நடத்தலை நச்சினார்க்கினியரும்
கூறுவர் (தொல். பொருள். ஆராய்ச்சி. பக். 75).

36 பாரதந் தமிழ்செய்த அருணிலை விசாகன்.

சங்ககாலத்தே இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும், 9-ம் நூற்றாண்டுப் பல்லவன் காலத்து இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும் ஆக இருவேறு தமிழ்ப்பாரத நூல்களைப்பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.¹ மூன்றாவது பாரதமொன்றும், மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தே தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்த தென்று திருவாலங்காட்டுச் சாஸனவாபிலாக இப்போது தெரியவருதல் குறிப்பிடத்தக்கதாம். இக்கல்லெழுத்தில்—

“மணவிற்கோட்டத்துத் திருப்பழையனார் நாட்டுத் திருவாலங்காட்டுத் திருவரங்கில் அண்டமுற நிமிர்ந்தருளின நாயனார்க்கு”² திருநந்தாவிளக்கொன்று, “குன்றவத்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடைய அருணிலைவிசாகன் திரைலோக்யமல்லன் வத்ஸராஜன்” என்பானால் அமைக்கப்பட்டதென்றும், இவ்வருணிலைவிசாகன் பாரதத்தை இனிய செந்தமிழ்ப்படுத்தியவன் என்றும், சிவநெறியில் ஒழுகுபவனென்றும்” கூறப்பட்டுள்ளன.³ இச்சாஸனகாலத்தவனான குலோத்துங்கன் கி. பி. 1178-ல் பட்டம்பெற்றவனாகலின், அவனது 32-ம் ஆட்சிவருஷமான 1210-ல் இச்சாஸனம் அமைந்ததாகும். இதனால், 13-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், தமிழ்ப்பாரதமொன்று புதிதாக இயற்

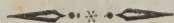
1. இந்நூல், பக். 4.

2. ‘ஆலங்காடதனில் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடுகின்ற கோலம்’ என்றார் சேக்கிழாரும் (பெரியபு. காரைக். 63).

3. M. E. R. No. 482 of 1905.

றப்பட்டு வழங்கிவந்தமை தெரியலாம். இந்நூலாசிரியரை வத்ஸராஜன் என்று சாஸனங் கூறுவதால், தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சிற்றரசமரபினருள் ஒருவர் இவர் என்று தோற்று கின்றார். வத்ஸராஜரை-வச்சர் வச்சவர் வத்தவர் வத்தர் என்றும் வழங்குவர். “வச்சத்தொள்ளாயிரம்”¹ என்ற நூலொன்று, இக்குலத்தலைவர்மேற் பாடப்பட்டிருந்தது. இன்னோர் சோழர்கீழ்ப் படைத்தலைவராகவும்² அதிகாரிகளாகவும் வாழ்ந்தசெய்தி சாஸனங்களாலும் அறியப்படும். இப்பாரத நூலாசிரியர் சைவசமயத்தினர் என்று குறிக்கப்பட்டிருத்தலும் அறியத்தகும். இப்பாரதம் வழக்குவீழ்ந்தமையால், அதனமைதி எத்தகையது என்பது விளங்க இடமில்லை.

37 பவணந்திமுனிவர் காலம்.

“அருங்கலை விநோதன் அமராபரணன், திருந்திய செங்கோற் சீயகங்கன்” என்று புகழப்பட்ட அரசன் விரும்பியபடி, “பல்கலைக் குரிசில் பவணந்தி யென்னும் புலவர் பெருமான்” நன்னூலை இயற்றியுதவிபவர் என்பதை அறியாதார் யாவர்? தமிழுலகில் என்றும் நிலவிவிளங்கும்படி அவ்விலக்கணநூலை இயற்றிவித்த வேந்தனைப்பற்றிச் சாஸனமூலம் அறியப்படுவனவற்றையும் நாம் பேணிக் கொள்ளற்பாலதன்றோ? வடஆர்க்காடுஜில்லா, திருவல்லத்துச் சிவாலயத்தே,

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழதேவர்க்கு யாண்டு முப்பத்துநாலாவது. அமராபரணன் சீயகங்கன் நம்பிராட்டியாரான

1. பெருந்தொகை, 765.

2. கலிங்கத்துப்பரணி யாராய்ச்சி, பக் 24.

அரியபிள்ளை திருவல்லமுடைய நாயனார்க்கு வைத்த சந்திவிளக்
கொன்றும்'...' 1

எனவும், சீகாளத்திச் சிவாலயத்தின் இரண்டாம் பிரகா
ரத் திருமதிலில், திரிபுவனசக்கரவர்த்தி திரிபுவனவீரதேவ
னான அச்சோழனது அதுவே ஆட்சியாண்டில்—

“உடையார் திருக்காளத்தியுடையார்க்குக் குவளாலபரமேசு
வரன் கங்ககுலோத்தமன் சூரநாயகன் திருவேகம்பமுடையானான
அமராபரணன் சீயகங்கன்” 2

திருவிளக்கொன்று வைத்தான் எனவும் இவன்சம்பந்தமான
சாஸனங்களோடு, இக்கங்கன் மகனொருத்தி அறஞ்செய்
தாள் என வேறு சாஸனமும் 3 வரையப்பட்டுள்ளது. புங்க
னார்த்தாலுகா அகஸ்தியகொண்டாச்சிவாலயத்தே, அச்சோ
ழன்காலத்தவாகிய கல்லெழுத்துக்களால், 4 இச்சீயகங்கனுக்
குச் சூரநாயகன், உத்தமசோழகங்கன், வீரகங்கன், வெட்டும்
அமராபரணன் என்ற பெயர்களும் வழங்கின என்று அறி
யலாம். 5 இவற்றால், குவளாலபுரத்தை (கோலாரை)த் தலை
மைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த கங்கர்வழியினனான அம
ராபரணன் சீயகங்கன் என்பான் சோழசக்கரவர்த்திக்குக்
கீழ்ப்பட்டிருந்தவன் என்பதும், அரியபிள்ளை என்ற
தேவியை உடையவன் என்பதும், திருவேகம்பமுடையான்
என்ற இயற்பெயரும் சூரநாயகன்முதலிய சிறப்புப்பெயர்
களும் உடையவன் என்பதும் தெரியவருவன. மூன்றாவ்
குலோத்துங்கனது 3 - ம் ஆட்சியாண்டுமுதல் 34-ம் ஆண்டு

1. M. E. R. No. 446 of 1912

2. Ibid. 116 of 1922

3. M. E. R. 195 of 1892

4. M. E. R. 186-7.

5. Ibid. 562-3 of 1906.

வரை இச்சியகங்கன் வாழ்ந்தவன் என்று தோற்றுகின்றான்.¹ இவன் முன்னேரும் சோழர்கீழ் அடங்கியிருந்தவர்களே. இன்னோர், கங்கவரசராயினும் கொங்குநாட்டையடுத்த கோலார்ப் பிரதேசத்தையாண்ட தமிழ்வேந்தரே என்பது, இவனதும் இவன்தேவியதுமான இயற்பெயர்களாலும், தமிழ்நாட்டுள்ளே இவனும் தேவியும் அறம்புரிந்திருத்த லாலும் விளங்குகின்றது. அக் கொங்குநாட்டுள்ள சீனா புரம்² என வழங்கும் சனகையில் வாழ்ந்த பவணந்தி முனி வரைக்கொண்டு இவன் நன்னூலை இயற்றிவித்தற்கு மேற் கூறிய தமிழ்த்தொடர்பே காரணம் என்க. திருக்காளத்திப் பிரதேசத்தை ஆண்ட மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச்சோழன் என்பான், இச்சியகங்கனுடைய மாமன் ஆவன். தமிழெல்லே யில் வாழ்ந்த இவனும் சோழர்கீழ்ச் சிற்றரசனே. தன்மரு களைப்போலவே, இப்பொத்தப்பிச் சோழனும் தமிழ்பிமான முடையவன் என்பது அடுத்துக்கூறும் புலவர்வாலாற்றாற் புலனாம். இவ்வாறு, தமிழருமை யறிந்தவனுப்த் தக்கா ரொருவரைக்கொண்டு,

“முன்னு லொழியப் பின்னூல் பலவினுள்

எந்நூ லாரும் நன்னூ லாருக்

உரை)

கிணையோ வென்னுந் துணிவே மன்னுக” (இலக். கொத். 8,

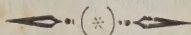
என்று, பிற்காலத்துத் தமிழ்மக்களெல்லாம் கொண்டாடும் படி அரிய இலக்கணநூலொன்றை இயற்றிப் புகழ்படைத்த இச்சியகங்கன் செய்திகள் சாஸனமூலம் சிறிதளவேனுந் தெரியக்கூடியதாயிருத்தல் அறிந்து போற்றத்தக்கது.

1. M. E. R. 432 of 1929 - 9.

2. இச்சனகை, கொங்குமண்டலத்துக் குறும்பு நாட்டைச்சார்ந்த தென்று அம்மண்டலசதகம் கூறும்.

III. பிற்காலத்துப் புலவர்கள்

38 தேவன் திருவரன்குளமுடையான்
மறச்சக்கரவர்த்திப் பிள்ளை.

மேற்கூறிய மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழனது ஆட்சி யிறுதியோடு (கி. பி. 1216) இடைக்காலத்துப் புலவர்களை நாம் நிறுத்திக்கொள்ளலாகும். அவ்வேந்தனுக்குப் பின்பு சோழ ஏகாதிபத்தியம் நிலைகுலையத்தொடங்கியது. அதனால், அச்சோழர்கீழ்ச் சாமந்தர்களாகவும் மந்திரி தந்திரிகளாகவும் இருந்த பல்லவகுலத்துச் சம்புவராயர்கள், தம் சக்கர வர்த்திக்கு விரோதிகளாய்க் கிளம்பித் தங்களாட்சியைச் சோனாடு தொண்டைநாடுகளிலே நாட்டிக்கொள்ளலாயினர். தெற்கே, பல நூற்றாண்டுகளாகச் சோழர்கீழ் ஒடுங்கியிருந்த பாண்டியர்கள் அவர் பலவீனங்கண்டு பேராற்றலோடு தம்மரசியலை விரிவுபடுத்திவந்தனர். வடக்கே காகதீய விஜயநகர ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒருபுறந்தோன்ற அவற்றின் வலிமை தமிழகத்தினும் பரவுவதாயின. இவ்வாறாக 4- நூற்றாண்டுகளாய்த் தமிழ்நாடு முழுமையுந் தன்னடிப்படுத்துவந்த சோழராட்சி 13-ம் நூற்றாண்டுமுதல் சிதறுண்டதாயினும், விஜயநகர ஏகாதிபத்தியம் பின்னர் வேரூன்றி இந்நாட்டை அமைதியான நிலைமையில் வைத்ததென்று சொல்லலாம். ஆகவே, 13-ம் நூற்றாண்டுமுதலாக வாழ்ந்தகவிஞர்களைப் 'பிற்காலத்துப்புலவர்கள்' என்று கொள்வது பொருந்தும். இக்காலம் அரசியன் மாறுபாட்டுக் குட்பட்டதாயினும், அரசர்களுந் தலைவர்களும் புலவர்பெருமக்களை ஆதரித்துத் தமிழ்வளர்ச்சி புரிந்துவந்தமையால், அந்நிலையில் அதிகமாற்றமில்லை யெனலாம். அங்ங

ரம் ஆதரிப்புடன் வாழ்ந்த புலவர்களைப்பற்றிச் சாஸனங்கள் கூறு செய்திகளை இனிக் காலமுறையில்வைத்துக் கூறு வன்.

சோழர் வலிகுன்றியதும் தன்பேராற்றலை விரிக்கமுடி ன்ற தென்னாட்டு வேந்தன், திரிபுவன சக்கரவர்த்தி மாற வர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பான். இவன் கி. பி. 1216— 1235 வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவனது ஆட்சியின் 11-ம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று, புதுக்கோட்டைச்சீமைத் திரு வரன்குளத்துள்ள திருமால்கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ளது.¹ அதனில்—

“பாண்டிமண்டலத்துப் பொன்னமராவதி முதலிய நாடுகளில் வாழும் பெருவீரர்களான மறமாணிக்கர்கள்மேல், தேவன் திருவரன்குளமுடையான் என்ற புலவர் பாடிய பேர் வஞ்சி என்ற பிரபந்தத்தை அவ்வீரர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்து, அப்புலவர்க்கு ‘மறச்சக்கரவர்த்திப் பிள்ளை’ என்ற பட்டப் பெயருதனியும், தூத்திக்குடி என்ற கிராமத்திற்பாதி இறை யிலியாகக் கொடுத்தும் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தனர்”

என்ற அரியசெய்தி காணப்படுகின்றது. மறமாணிக்கர் என்பது வீரர்களில் தலைசிறந்தவர் என்ற பொருள் பரப்ப தாம். இவ்வீரருள் மற்றொருசாராரை “மழவர்மாணிக்கம்” என்று வேறுசாஸனமொன்று கூறுதலும்² ஒப்பிடத்தக்கது. இன்னோர் ‘மறச்சக்கரவர்த்திகள்’ என்றும் வழங்கப் படுவர். இவர்கள்மேற் பாடப்பட்ட பேர்வஞ்சி என்பது பெரு வஞ்சி என்ற பிரபந்தமாம். பெருவஞ்சியாவது, தன்னை வந்துபணியாத பகையரசர் நாட்டை வெற்றிவேந்தன் பின்

1. புதுக்கோட்டைச் சாஸனத்தொகுதி. No. 278, p. 158.

2. The Pandyan Kingdom, p. 154

ஊம் எரியிட்டழித்தலைக் கூறும் புறத்துறையாகும். ¹ இத்துறையமையப் புலவர் பிரபந்தம் பாடியுள்ளமையால், இம்மறமாணிக்கர் அத்தகைய வீரச்செயலைத் தம் அரசனான பாண்டியன்பொருட்டு நிகழ்த்தியவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்வீரர்கள் வாழ்ந்த பொன்னமராவதி, அச்சந்தரபாண்டியனது தலைநகர்களுள் ஒன்றாக அக்காலத்து விளங்கியது. இவ்வரசனது மெய்க்கீர்த்தி “பூமருவிப திருமடந்தையும்” என்று தொடங்குவதாகும். ² இதனுள், சோழன் தன்பால் வந்து பணியாமையால்,

“வெஞ்சின விவுளியும் வேழமும் பரப்பித்
தஞ்சையு-முறந்தையுஞ் செந்தழல் கொளுத்தி” ஃ

சோனாட்டை அழித்தான் என்றும், அவன் பணிந்த பின்னர்—

“வாங்குசிறை யன்னந் துயிலொழிய வண்டெழுப்பும்
பூங்கமல வாவிசூழ் பொன்னமராவதியில்
ஒத்துலகந் தாங்கு முயர்மேரு வைக்கொணர்ந்து
வைத்தனைய சோதி மணிமண்டபத்திருந்து
சோலை மலிபழனச் சோனாடுந் தானிழந்த
மாலை முடியுந் தரவருக வென்றழைப்ப” ஃ

சோழன்வந்து அச்சந்தரபாண்டியனது அடிபணியவும்,

“பண்டிழந்த, சோளபதியென்னுந்நாமமுந் தொன்னகரும்
மீள வழங்கி விடைகொடுத்து விட்டருளி” னன்

என்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தகும். இத்தகைய பெரு வெற்றிக்குக் காரணமானவர், மேற்கூறிய மறமாணிக்கரே

1. “முன்னடையார் வளநாட்டைப், பின்னருமுடன் நெறி கொளீஇயன்று” (புறப். வெண். 3, 57)

2. பெருந்தொகை, 906.

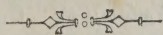
இராஜராஜசோழனது 16-ம் ஆண்டில் நிலம் இறையினை செய்து அளிக்கப்பட்டது¹ என்று கூறுகின்றது. அச்சேழன் 1216-ல் பட்டம் பெற்றவனாதலின் கி. பி. 1232-ல் இராஜராஜசாஸனம் பிறந்தமை தெரியலாம். இச்சிலாலிகிதம் கூறுமெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோத ஆசிரியரே யாதல்வேண்டும் என்று கருதுவர் சாஸனவாராய்ச்சியாளர். உமாபதிசிவாசாரியர்க்கு நான்காந்தலைமுறைக் குரவரே மெய்கண்டதேவர் என்பது சந்தானாசாரியரின் வரலாறாகும். அச்சிவாசாரியர் தாம் இயற்றிய சங்கற்பிராகரணம் என்ற நூலுள்—

“ஏழஞ்சிருநா றெடுத்த வாயிரம்

வாமுநற் சுகன மருவா நிற்ப” (பாயி. 2, 26-7)

அதனைத் தாம் இயற்றியதாகக் கூறுகின்றார். அஃதாவது—சகாப்தம் 1235 (= கி. பி. 1313) ல் செய்யப்பட்டது என்பதாம். இக்காலத்துக்கும் மேற்குறித்த திருவெண்ணையநல்லூர் மெய்கண்டார்சாஸனம் பிறந்த 1232-க்கும் 81-ஆண்டுகளே இடையீடுள்ளன. இஃது, உமாபதிசிவத்துக்கு நான்காந்தலைமுறைச் சந்தானகுரவரான மெய்கண்டதேவர்க்குப் பெரிதும் ஏற்புடைத்தாதல் காணலாம். ஆகவே, “திருவெண்ணையநல்லூர் மெய்கண்டதேவன்” என்று சாஸனங் கூறுமவரே சிவஞானபோத ஆசிரியர் என்றும், நடுநாட்டு வெண்ணையநல்லூரினரான அப்பெரியாரே அந்நாட்டில் தம்முர்க்கு அயலதான திருவண்ணாமலையினும் சிவமூர்த்தமொன்றைப் பிரதிஷ்டித்தவர் என்றும், அதற்கு அரசனே பிறதலைவரோ நிலமுதவினர் என்றும் கொள்வது பொருத்தமாதல் கண்டுகொள்க.

1. Ep. Ind. Vol. vii, p. 268; M. E. R. 485 of 1902.

திரிபுவனசக்கரவர்த்தி மூன்றாம் இராஜராஜசோழனது 11-ம் ஆட்சிவருஷத்துச் சாஸனமொன்று, காஞ்சீபுரத்து ஜீவரதராஜப் பெருமாள்கோயில் திருமஞ்சனமண்டபத்தின் மேற்குத் திருமதிலில் வரையப்பட்டுள்ளது. ¹ திருவாழிபரப்பினன் கூத்தன் என்பார் சிந்துப் பிரபந்தமொன்று பாடினார் என்றும், அதற்குப் பரிசாகப் பொத்தப்பிச்சோழன் திருக்காளத்திதேவன் என்ற அரசன், வள்ளுவப்பாக்கம் என்ற ஊரை அப்புலவர்க்கு முற்றாட்டாயளித்தான் என்றும் இச்சாஸனம் அறிவிக்கின்றது. 'திருவாழி பரப்பினன்சந்தி' என்ற பெயரால், அவ்விராஜராஜன்காலத்து மதுராந்தக பொத்தப்பிச்சோழனால், திருநீர்மலைக்குச் சிலகட்டளைகளுக்காக நிலம் உதவப்பெற்றதென்று மற்றொரு கல்வெழுத்துக் கூறும். ² இப்பொத்தப்பியரசன் சிந்துநூல்பாடிய இப்புலவர்க்கு உதவியவனோ அன்றி அவன்தந்தையோ—இருவருள் ஒருவனாதல் வேண்டும். திருவாழிபரப்பினன் என்பது திருமால் சமயத்தை எங்கும் நிலவச்செய்தவன் என்ற பொருள்படுவதென்பர். இங்ஙனம் பரப்பினவன் பொத்தப்பிச்சோழருள் ஒருவன் போலும். பொத்தப்பி என்பது திருக்காளத்தி சூழ்ந்த நாடாம். ³ இந்நாட்டரசான அச்சோழனைக் கண்டகோபாலன் என்றும் சாஸனங்கள் வழங்குவன. தமிழ்ப்புலவரொருவரை இங்ஙனம் ஆதரித்து நூல்பாடச்செய்து முற்றாட்டு உதவியதினின்றும், மேற்குறித்த அமராபரணன்-சீயகங்கனுக்கு அம்மானாகிய மதுராந்தகபொத்தப்பிச்சோழன் மேற்பாடிச் சிவாலயத்துத் திருப்பணிசெய்ததை—

1. M. E. R. 622 of 1919 b.

2. Ibid. 534 of 1912.

3. பெரியடி, கண்ணப்ப. 1.

“பொத்தப்பிச் சோழன் புடோலியர சன்புவிமேல்
எத்திசையும் போற்றுமெழின் மேற்பாடி - மெய்த்தவத்தா
சோளேந் திரசிங்க நாயகற்குத் துங்கமணித்
தாளேந்து மண்டபஞ்செய் தான்” 1

என்ற வெண்பாவொன்று சிறப்பித்திருத்தலினின்று
தமிழகத்தினெல்லையில் இருந்தாண்ட பொத்தப்பிச்சோழ
தமிழ்பிமானஞ் சிறக்கப் படைத்தவர்களென்பது தெரியு
லாகும். கச்சித் திருமலைப்பற்றியதாய்ச் சிந்துப் பிரப
தங்களிற் பழைமைவாய்ந்து அக்காலத்து வழங்கியதாகத்
தெரியும் இந்நூல் பிற்காலத்து வழக்குவீழ்வதாயிற்று.

41 சம்புகுலக் காடவராயரும் தமிழ்ப் புலவர்களும்.

சோழசக்கரவர்த்திகளின்கீழ்ப் படைத்தலைவராயும் சாம
தர்களாயும் வாழ்ந்த சம்புகுலராயர் என்ற பல்லவகுலத்த
வரைத் தமிழ்பிமானஞ் சிறக்கப்படைத்தவர் என்று கூறு
லாம். இன்னோர்காலத்துச் சாஸனங்கள் தமிழ்நாட்டினுட
பிறவிடங்களினும் எண்ணிறந்துள்ளன. அவற்றுட் சில
தமிழ்ப்பாடல்களால் அமைந்தவை. விருத்தாசலக் கோபுர
வாயிலிலே இத்தகைய பாடற்சாஸனங்கள் வரையப்பட்டுள்
ளன. இவை புலவர் பலரால் பாடப்பெற்றவை என்பது
இவற்றின் குறிப்புக்களால் விளங்குவனவாம். இவையாவும்

1. S. I. I. Vol. iv, p. 88.—இப்பாட்டுக்கண்ட புடோலி
கடப்பைஜில்லாவிலும், மேற்பாடி சித்தூர் ஜில்லாவிலுமுள்ள ஊ
கள் என்றும், சோளேந்திரம் மேற்பாடிச்சிவாலயத்தின் பெயரென
றும் அறிக.

அரசநாராயணன் கச்சியராயன் மகன், காடவராயனான ஆளப்பிறந்தான் வீரசேகரன் என்பாளைப்பற்றியவை. இவன் கற்கடகமாராயனது கூடலூரையும், அதிகமானது நாட்டையும் அழித்தவன் என்று அவற்றிற் கூறப்படுகின்றான்.¹ இக்காடவராயன், மூன்றாங்குலோத்துங்கனது காலத்தில் அமைச்சனும் படைத்தலைவனுமாய் விளங்கியவன். திரு வெண்ணையநல்லூர்ச் சிவாலயத்தின் கோபுரவாயில்நிலைக் கல்லினும் இத்தலைவைப்பற்றிய பாடல்கள் உள்ளனவாம். மேற்கூறியபடி, 13-ம் நூற்றாண்டில் சோழஏகாதிபத்தியம் நிலைகுலையவும் இத்தலைவன்வழியினரே சோனாடு தொண்டைநாடுகளைக் கைப்பற்றித் தாமே அரசராய் ஆட்சிபுரிவாராயினர்.

இவருள் தலைவனானவன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்பான். இவன் கி. பி. 1243-ல் பட்டம்பெற்றவன். சோனாட்டைக் கைப்பற்றிச் சோழசக்கரவர்த்தியை இவன் சிறைப்படுத்திப் போந்தசெய்தி, வடவார்க்காடு ஜில்லா வந்தவாசித் தாலுகா வாயலூர் என்ற ஊரிற் காணப்பட்ட பாடற் சாஸனமொன்றாலுந்² தெரிகின்றது. அதனுள், இவ்வரசன்— அவனிநாராயணக் காடவப்பெருஞ்சிங்கன், நிருபதுங்கசீயன், திரிபுவனராஜாக்கள் தம்பிரான், மல்லைவேந்தன் என்று புகழப்படுகின்றான். இவனது வெற்றித்திறங்களைப்பாடிய புலவர் சோக்கசீயர் என்பார் ஆவர்: இப்பெருஞ்சிங்கனும் தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்திருந்தவனே.³ கோதாவரிஜில்லாவில் இடர்க்கரம்பை எனத் தமிழ்ப்பெயர்பெற்ற திராக்ஷாராமம் என்ற ஊரிற் சிதைந்துகாணப்படும் இரண்டு சாஸனத் தமிழ்ப் பாடல்கள் இவனால் இயற்றப்பட்டவை என்பர். திருவண்ணா

1. M. E. R. 74 of 1919 (c) 2. Ibid. 418 of 1922.

3. Ibid. 1902. p. 5.

ஊலை அருணாசலேசுவரர் கோயிற் றிருமதிலில் பொறிக்கப்
பட்டதும் 136 அடிகளில் அமைந்ததுமான அகவலொன்று

“கார்வளர் மேனிக் கமலக் கண்ணன்
பார்வள ருந்திப் பல்லவர் பெருமான்
சகல புலன சக்கர வர்த்தி
கூட லவனி யாளப் பிறந்தான்
கோப்பெருஞ் சிங்கன் குரைகழற் காடவன்
சொன்மறை யரக்கன் சடர்வா ளெடுத்துப்
பின்வர நடந்து பிலந்திறந் தருளிய
காவலர் தம்பிரான் கண்ணு ரமுதர்
அருண மால்வரைப் பெருமாள் தமக்குச்
செய்த திருப்பணி தெரிந்தெடுத் துரைப்பின்”

என்று தொடங்கி இப்பெருஞ்சிங்களையும்,

“விருதரில் வீரன் விறல்வீ ராசனி
கரிய நாதன் காதற் குமரன்
குடதிசைக் கருநடர் தென்புலங் குறுகவும்
வடதிசைத் தெலுங்கர் வடக்கிருந் தழியவும்
போர்பல கடந்து பொருந்தா மன்னர்
ஆரெயிற் சேர்ந்தூர் மலையர ணழித்து
நல்லிசைக் கடாம்புனை நன்னன் வெப்பில்
வெல்புக ழுனைத்து மேம்படத் தங்கோன்
வாகையுங் குரங்கும் விசையமுந் தீட்டிய
அடல்புனை நெடுவே லாட்கொண்ட தேவன்
கடகரி முனைமுகங் கடந்த காங்கயன்”

என்று அவ்வேந்தன் மகன் ஆட்கொண்டானையும் சிறப்பித்து,

“இவ்வகை யாவையுஞ் செய்தன னதனாள்

*

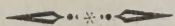
*

*

ஆதியி லஞ்செழுத் தோதிய தொண்டரென்
 நெண்ணிய நாற்பத் தெண்ணு யிரவரும்
 திருவரு ளிவன்மேல் வைத்தனர்
 இருநிலந் தன்னி லினிதுவாழ் கெனவே”

என வாழ்த்தி முடிக்கின்றது. இவற்றால், புலவர்பாடும் புகழ்
 டையனாவதில், இப்பெருஞ்சிங்களும் இவன்வழியினரும்
 பெருநோக்கங் கொண்டிருந்தவர் என்பது புலனாம். இக்காட்
 பனது வெற்றிப்புதல்கள் “நல்லிசைக் கடாம்புனை நன்னன்
 வெற்பில்” தீட்டப்பட்டன என்ற செய்தி இங்கே குறிப்
 பிடத்தக்கது. கடாம்புனை நன்னன் என்பான், பெருங்குன்
 றார்ப் பெருங்கௌசிகனாரால் மலைபடுகடாத்திற் புகழ்ந்து
 பாடப்பட்ட நன்னன்சேய் நன்னன் என்ற வேளிர் தலைவன்
 என்பது அறிஞர் அறிவர். இவன்வெற்புப் பல்சுன்றக்கோட்
 டம் என்பதும், இவன் தலைநகர்¹ செங்கண்மா என்பதும்
 ‘பல்சுன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள்’ என
 இவன் கூறப்படுதலால் அறிக.

42 கொடிக்கொண்டான் பெரியான் ஆதிச்சதேவன்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பானது (கி. பி.
 1216—1238); பதினான்காம் ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1230)

1. இவ்வூர் நவிரமலைப்பக்கத்தது; “நவிரமலைத் தென்பற்று
 காட்டவர்க்கும்” என்பது சாஸனம் (S. I. I. vii, p. 43). இம்மலை,
 இப்போது திரிசூலகிரி, பர்வதமலை என வழங்குவதென்பர் (பத்துப்
 பாட்டு, முகவுரை, பக். 27).

பாண்டிநாட்டுப் பெருச்சிகோயில்¹ என்ற ஊர்க்கணுள்ள சிவாலயத்தே சாஸனங்கள் உள்ளன. அவையொன்றில் கண்டன் உதயஞ்செய்தான் காங்கேயன் என்ற தலைவன் தன் மீது பிள்ளைக்கவிப் பிரபந்தம் பாடிய சிறுபெருச்சியூர்க் கோடிக்கோண்டான் பேரியான் - ஆதிச்சதேவன் என்ற புலவர்க்குச் சாத்தனேரி என்ற ஊரில் நிலங்கள் அளித்தும் அந்நிலங்கட்குரிய வரிகள் சிலவற்றை அவ்வூர்க் கோயிற்கட்டளைக்குரியமீத்தும் போந்தசெய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காங்கேயன், திருப்புத்தூர்ச் சேகரத்துத் தேவனாற்றுப் போக்கைச் சார்ந்த நியமம் என்ற ஊரின் தலைவனும், மேற்கூறிய சுந்தரபாண்டியனது தலைமையதிகாரியுமாக விளங்கியவன் என்று இரணியூர்ச் சாஸனம் கூறும்.³ பேரியான் ஆதிச்சதேவனான இப்புலவரை அக்காங்கேயனுக்கு முதன் முதல் அறிமுகஞ்செய்தது நட்புண்டாக்கி வைத்தவர அச்சுந்தர பாண்டியனது வாயிற் புலவரான காரணைவிழுப்பரையர் என்பது இச்சாஸனத்தால் அறியலாம். இப்பாண்டியனது 15-ம் ஆண்டுக் (கி. பி. 1231) கல்லெழுத்தாக ஆங்குள்ள மற்றொன்றில், அக்காங்கேயனும் கண்டியூர்நாடாள்வான் என்பவனும் இப்புலவர்க்குச் சிலநிலங்களைக் கிரயஞ்செய்ததைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, அக்காங்கேயன் இவ்வாதிச்சதேவனை நம்புலவன்⁴ என்று உரிமைபாராட்டிக் கூறுகின்றான். இதனால், முற்கூறிய சாஸனம்பிறந்த ஓராண்டுள்ளே, அத்தலைவனால் இப்புலவர்பெற்றிருந்த பேரபிமானம் புலனாகின்றது.

1. இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்புத்தூர்த் தாலுகாவில் உள்ளது.

2. M. E. R. 75 of 1924; Ibid. 26 of 1926.

3. Ibid. 26 of 1926. 4. Ibid. 71 of 1924.

இவற்றால், பெரியான் ஆதிச்சதேவன் என்பார் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தே அவனது ஆஸ்தானத்தமிழ்ப்புலவராலும் தலைவர்களாலும் பெரிதும் அபிமானித்துக் கொண்டாடப்பெற்ற பெருங்கவிஞர் என்பதும், காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி என்ற பிரபந்த மொன்று இவரால் பாடப்பெற்றிருந்ததென்பதும் சாஸனங்கள்வாயிலாக அறியப்படுதல் கண்டுகொள்க. இப்பிரபந்தம் இப்போது கிடைத்திலது.

43 காரணை விழுப்பரையர்.

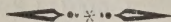
மேற்கூறிய பெரிச்சிகோயிற் சாஸனத்தால், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய வாயிற்புலவராக விளங்கியவர் காரணை விழுப்பரையர் என்பார் என்றும், இவர் பெரியான் ஆதிச்சதேவன் என்ற புலவர்க்கு நட்பினர் என்றுந் தெரியலாகும். இவ்விழுப்பரையரைப் “பெருமாள் சீபாதம் சேவிக் கும்”¹ என்று அச்சாஸனம் விசேடிக்கின்றது. இதனால், அச்சுந்தரபாண்டியனது (1216 - 38) ஆஸ்தான கவியாயிருந்தது மட்டுமன்றி, அவ்வரசற்கு அணுக்கத் தொண்டராகவும் வாழ்ந்தவர் இப்புலவர் என்பது புலனாம். கண்டன் உதயஞ்செய்தான் காங்கேயன் என மேற்குறித்த பாண்டியனது காரிக்கும் இவர் பெருநட்பினராவர். இதுபற்றியே, பெரியான் ஆதிச்சதேவனை அத்தலைவற்கு அறிமுகஞ்செய்வித்து அப்புலவரது நல்வாழ்வுக்குக் காரணமாயினர். இவருராகிய காரணை என்பது திண்டிவனந்தாலுகாவில் அண்ணமங்கலத்தைச் சார்ந்ததென்று தெரியவருகின்றது.² ‘காரணை விழுப்

1. M. E. R. 1927 - 8, p. 47.

2. M. E. R. 239 of 1927 - 8.

பரையன்மடல்' என்பதொரு நூலும் உண்டு என்பர் காரணை என்பது காராணை ¹ என்றும் வழங்கும். மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனைப் பற்றிய 'பூமருவிய திருமடந்தையும்' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி, ² அவனது வாயிற்புலன் ரான இவ்விழுப்பரையர் போன்றவரற்றான் பாடப்பட்டிருத்தல்வேண்டும்.

44 கப்பற்கோவையாசிரியர்.

கப்பற்கோவை என வழங்கும் நூலின் பாடல்கள் பல தமிழ்நாட்டிற் பயில்வன என்பதைக் கற்றார் அறிவர். பாண்டிநாட்டுக் கப்பலூர், துவரை என்ற ஊர்களிலிருந்து ஆண்டவனும், பாண்டியற்கு மந்திரியும் தளகூர்த்தனுமாக விளங்கியவனுமான கருமாணிக்கன் என்ற தலைவன்மேற் பாடப்பட்டது அப்பிரபந்தம். இதுபற்றிக் கருமாணிக்கன் கோவை எனவும் வழங்குப. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு அருமையாகக் கிடைத்திருந்த அக்கோவைப்பிரதி ஒன்றைக்கொண்டு “கப்பற்கோவை” என்ற தலைப்பின்கீழ், அந்நூலால் தெரிவிவந்த செய்திகளைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் ³ விரித்தெழுதியுள்ளேன். அக்கோவைத் தலைவனைத் தொண்டையர்கோன் என்றும், யாதவமரபினன் என்றும், பாண்டியன் படைத் தலைவனாய்ப் பலவெற்றிகளையும் அடைந்து அவன் புகழை வளர்த்தவன் என்றும் அந்நூல் கூறும்.

Muruga “சேயோ னெனுந்திற லோன்திருமேனி வலம்புரிபோற்
நாயோன் வழிவந்த தொண்டையர்கோன்” (11)

“உலகம் புகழ்பதினாறுயிரவருளங்கவந்த
கலகன் குலதிலகன் கருமாணிக்கன்” (379)

“கைதவர்தந் தளத்துக் கொருவன்” (346)

“கன்னாடர் மண்கவருங் கருமாணிக்கன்” (395)

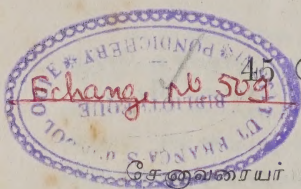
“காடவர் மண்கவருங் கருமாணிக்கன்” (222)

என்ற அக்கோவைபடிகளால் அறிக. இவற்றுட்கண்ட
பேர்ச்செயல்களை நோக்குமிடத்து, இவை 13-ம் நூற்
றண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்களுடை
பன என்று தோற்றுகின்றது. இனி, கோனேரின்மை
கொண்டான் என்ற பாண்டியன்காலத்தான சாஸன
மொன்றில்—

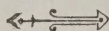
“முத்தூற்றுக் கூற்றத்துக் கப்பலூரான உலகனந்த சோழ
ல்லூர்க் கரியமாணிக்காழ்வான் திருவுடைநாயகரான வீரபாண்
டியக் காலிங்கராயர்”¹

எனவருந் தொடர் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. முத்தூற்றுக்
கூற்றம் என்பது கானாடும் புதுக்கோட்டைச்சீமைப் பகுதி
யும் அடங்கியதாகும். இப்பிரதேசத்தில் உள்ளனவே, கரு
மாணிக்கனுக்குரிய கப்பலூர், துவரை (துவரங்குறிச்சி)
என்ற ஊர்கள். இக்கப்பலூர்த் தலைவற்குச் சாஸனங்கூறும்
கரியமாணிக்காழ்வான் என்ற பெயரினின்று, கப்பற்கோவை
கொண்ட கருமாணிக்கனை அவன் என்கொள்ள இடந்
தருகின்றது. காலிங்கராயன் என்ற சிறப்புப்பெயரும் இவன்
குடியினர்க்கு வழங்கியதாம். “காலிங்கர்கோ னிருந்துணை
வன்” என்ற கப்பற்கோவைத் தொடரால், இவன் சகோதர
னும் அப்பெயர் பெற்றிருத்தல் காண்க. “கோனேரின்மை
கொண்டான்” என்று, இவன்காலத்துப் பாண்டியன் கூறப்
படுகின்றான். இது, மாறவர்மன் குலசேகரனுக்கு (பட்டம்

1268) சாஸனத்துப் பயில்வதாம். இவன் ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியற்குப் (பட். 1253) பின் சிங்காதனமேறியவன். இவ்விருவரும் ஒருகாலத்து விளங்கியவர்களேயாதலின், கோனரின்மைகொண்டானுன குலசேகரனுக்கு முன்பாண்ட வீரபாண்டியன்பெயரைத் தன் கௌரவநாமமாகக் கப்பலூர்க்கரியமாணிக்காழ்வான் தரித்திருந்தனன் என்றும், அவ்வேந்தரிருவர்காலத்தும் படைத்தலைமை வகித்தவன் இத்தலைவனென்றும் கருதக்கூடியன. இவற்றால், 13-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்தவரே கப்பற்கோவை யாசிரியர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

45 சேனாவரையர்.

சேனாவரையர் என்பதற்குப் படைத்தலைவர் என்பது பொருளாம். இது, சேனாபதிகளாய் விளங்கியவர்க்கு அரசர்கள் வழங்கிவந்த சிறப்புப்பெயராகும். 'கிளை யெண் குழுஉ' (275) என்ற நன்னூற் சூத்திரவுரையுள், சிறப்பாற்பெறும் பெயர்க்கு 'ஆசிரியன், படைத்தலைவன், சேனாவரையன்' என்பவற்றை மயிலைநாதர் உதாரணங்காட்டுதல் காண்க. இவற்றுட் சேனாவரையன் என்னும் பெயர் சாஸனங்களினும் பயில்வது:—

- (1) "திருவழுதி வளநாட்டுத் திருவள்ளூர்ச் சேனாவரையனாயின தத்தன்" (T. A. S. Vol. iii, p. 75)
- (2) "புவனேக சுந்தரநல்லூர் அரையன் ஆண்டானுன சேனாவரையன்" (S. I. I. V, p. 154)
- (3) "மிழலைச் கூற்றத்துப் புதுக்குடியூரினரான சேனாவரையர்" (M. E. R. 457 of 1929-30)

(4) “ஆற்றார்ச் சேனுவரையன்” (465 of 1929-30)

என்பனமுதலிய காண்க. இத்தகைய சிறப்புப்பெயர், தொல்
காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்குச் சிறந்த உரையிட்டாருள்
ஒருவர்க்கும் வழங்குதலை அறிபாத தமிழறிஞர் யாவர்? இவ்
வாசிரியரும், படைத்தலைவர் கூட்டத்தைச் சார்ந்தமையால்
அப்பெயர் எய்தியவர் என்றே நாம் கொள்ளத்தகும். இனி,
மேற்குறித்த தொடர்களிற்கண்ட நால்வருள்ளே, ஈற்றி
லுள்ள ஆற்றார்ச் சேனுவரையரைத் தொல்காப்பிய உரை
யாளரான சேனுவரையரோ என்று சாஸன வாராய்ச்சியாளர்
சங்கிப்பர்.¹ ஆயின், இச்சங்கைக்குச் சிறப்புடைய காரண
மொன்றும் அன்றோர் எழுதினரில்லை. எனினும், என்
ஆராய்ச்சியில் அதுபற்றித் தோன்றும் கருத்துக்கள் சில
வற்றை இங்கே கூற விரும்புகின்றேன்.

சாஸனத்துக்கண்ட ஆற்றார் என்பது, தென்பாண்டி
நாட்டின் பழைய துறைமுகநகரான கொற்கைப் பக்கத்துத்
தாமிரபர்ணியின் அக்கரையிலுள்ள ஊராகும். அவ்வூர்ச்
சோமநாதர்கோயிலில் வரையப்பட்ட சாஸனங்களில் ஒன்று,
மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியனது 7-ம் ஆட்சியாண்டில்
அமைந்துளது. சேந்தமங்கலம், அவனிபசேகரமங்கலம்² என்
பன அதன் பழம்பெயர்கள் என்பது அச்சாஸனத்தால்
தெரிகின்றது. அதனில், ஆற்றார்ச் சேனுவரையன் என்பார்,
ஆசிரியர்மாணக்கர்முறையில் தம்முன்னோரிடமிருந்து தமக்
குக்கிடைத்த நிலம் மனைகளை, தம்மூர்ச் சோமநாதசுவாமிக்கு

1. M. E. R. 1929-30, p. 78.

2. அவனிபசேகரன் என்பது, 9-ம் நூற்றாண்டினான ஸ்ரீ
மாறன் ஸ்ரீவல்லபனது பெயரென்பது முன்னரே குறிக்கப்பட்டது
(இந்தூல், பக். 32-3).

உதவிய செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. ¹ இச்சாஸனத்துக்கண்
காலக்குறிப்புக்களால், அங்ஙனம் உதவியது கி. பி. 1276-ம்
ஆண்டென்பது தெளிவாம் என்பர். இதனால் இரண்டாம்
மாறவர்மன் குலசேகரனே, இச்சாஸனகாலத்துப் பாண்டி
யன் என்பது தேற்றமாம். இனி, அவ்வூர்த் திருமால்கோய்
லில் அமைந்த வேறுசாஸனங்க ளிரண்டால்—

“மிழலைக்கூற்றத்து நடுவிற்கு-று பராந்தகநல்லூர்ப் புதுக்குடி
யூரினரான சேனாவரையர்”(467 of 1929-30

“பராந்தகநல்லூர்ச் சேனாவரையர் ஆயின அழகப்பிரான்
இடைக்கரையாழ்வான்” (458 of 1929 - 30)

என வழங்கப்பட்டா ரொருவர், மேற்குறித்த குலசேகர
பாண்டியனது 13-ம் ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1280), ஷை
ஆற்றூர்ச் சோமநாதசுவாமிக்குப் பஞ்சகவ்யப்புறமாக விலைக்
குப்பெற்று உதவிய நிலத்தை, அப்பிரதேசத்து மகாசபை
யார் ஏற்றுக்கொண்டு இறையிலிசெய்தசெய்தி தெரியவருகி
ன்றது. இச்சேனாவரையரும் மேற்கூறிய ஆற்றூர்ச்சேனாவரை
யரும் ஒருவராகவே கருதற்குக் காலம் இடம் பெயர் முதலி
யன ஒற்றுமைப்படுகின்றன. இஃது உண்மையாயின், சேனா
வரையரது முன்னோர் வாழ்ந்த ஊர் மிழலைக்கூற்றத்துப்
பராந்தகநல்லூர் என்பதும், தம் முன்னோர்காலமுதலே
கொற்கையையடுத்த ஆற்றூரின் படைத்தலைவர்வழியினரா
கவும், இடம்பொருளேவல்களுடைய செல்வராகவும், அத
னால் ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்றே வழங்கப்பட்டவராக
வும், அழகப்பிரான் இடைக்கரையாழ்வான் என்ற இயற்பெ
யரினராகவும் 13-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்
என்பதும் விளங்குவனவாம். ஆசிரியர்மாணாக்கர் வழிமுறை
யாக முன்னோரிடமிருந்து தமக்குக்கிடைத்த நிலமனைகளைச்

வாலயத்துக்கு இவர் உதவினர் ¹ என்று சாஸனவிலாகா
அறிக்கையிற் காணப்படுஞ்செய்தி ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க
தாம். இதனால், இவர், பரம்பரையே புலமைவாய்ந்த குடும்
பத்தினர் என்பதும், அப்புலமைத்திறம்பற்றித் தமக்கென்று
முன்னோரிடமிருந்து கிடைத்த நிலமனைகளைச் சிவார்ப்பு
முன்னோர் செய்த பத்திமான் என்பதும் பெறப்படுவன. பாண்டி
நாட்டின் தென்பகுதியில், தந்திரர் மகாதந்திரர் எனப்பட்ட
கிடைத்தலைவர்களும் வீரர்களும் மிகுதியுங் குடியேறி நிலை
பாக வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது, அப்பிரதேசத்தமைந்த
சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது ². இன்னோரைப் 'படை
கானவர்' 'பெரும்படையார்' எனவும், இவர்கள்வாழும்
இடங்களைப் "படைப்பற்று" எனவும் முன்னோர் வழங்கிவந்
தனர். இவற்றால், சாஸனத்துக்கண்ட ஆற்றார்ச் சேனாவரை
யர் செய்திகள் ஒருவாறு விளங்கின.

இனி, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாளரான
சேனாவரையரை, மேற்கூறிய ஆற்றார்ச் சேனாவரையராகச்
சாஸனவறிஞர்களுதுமாறு கொள்ளுதற்கு நேரான பிரமாண
மொன்றுங் கிடைத்திலதேனும் அடியில்வருஞ் செய்தி
அதனை ஆதரிப்பதாயிருத்தல் குறிப்பிடற்பாலது.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துப் பெயரியலில்,
பாலறியவரும் உயர்திணைப்பெயர்கள் இன்னவென்பதுகூறும்
10-ம் சூத்திரத்துள்—"பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவி
யுள்" என்பதன் விசேடவுரையாக—

1. "The land is said to have been acquired by the
donor's ancestors and descended to him in succession from
preceptor to disciple"—(M. E. R. 1928-9, p. 78.)

2. M. E. R. 1917, p. 112.

“புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்பாலாரைப் ‘பெண்மகன்’ என்று வழங்குப” என்று இளம்பூரணரும், “விளையாடுபருவத்துப் பெண்மகளைப் பெண்மகன் என்றல் பண்டையோர்வழக்கு” என்று தெய்வக்கலையாரும் எழுதிச்செல்லச் சேனாவரையரோ—

“புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகன் என்று வழங்குப.”

147. என்று, பயிலுமிடங் குறிப்பிட்டுக் கூறுகின்றார். மாறோக்கம் என்பது கொற்கைக்குழந்த நாட்டுக்கு வழங்கும் பெயராம் என்பர்.¹ “மாறோக்கத்தார் இக்காலத்தும் வழங்குப” என்ற சேனாவரையர் கூற்றால், அவ்வழக்கு அந்நாட்டுப் பயிலுந் தாம் நேரிலறிந்து அது தொல்காப்பியர் காலவழக்குடன் ஒற்றுமைப்படும் ஆரிய செய்தியை எழுதுகின்றார் என்பதும், அந்நாட்டுப் பயிற்சி அவர்க்கு நன்கமைந்திருந்த தென்பதும் தெளிவாவன. அன்றியும், சொல்லதிகார எச்சவியலில், திசைச்சொற்கிளவிக்கு ஏனை யுரையாசிரியரெல்லாம்—குடம் பூழி வடுகு சிங்கள முதலிய பிறநாட்டு வழக்கான சொற்களைத் தாம் அறிந்தவாறு உதாரணங்காட்டச் சேனாவரையரோ அவ்வாறன்றி—

1. இக்குறிப்பு, ஸ்ரீயுஸ் ஆறமுகநாவலர் அவர்களுது சொல்லதிகாரப் பதிப்புக்களிற் கண்டது. இதற்குப் பிரமாணம் இன்ன தென்பது தெரியவில்லை. சாஸனங்கள், கொற்கைக்குழந்த நாட்டைக் ‘குடநாடு’ என்று கூறுகின்றன. மேற்குநாடு என்ற பொருளில் அப்பெயர் வழங்கிய தென்பது பொருத்தமாகாமையால், வளைந்த கடற்கரையுள்ள நாடு என்ற கருத்தில் அங்ஙனம் வழங்கியது போலும். குடவென்பது தடவென்பதுபோல வளைவை யுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல் (திருமுரு. 229, உரை). மாறோகம் எனவும் பட்டம்.

“தேன்பாண்டி நாட்டார் ஆ ஒருமை என்பவற்றைப் பெற்றம் என்றும், தம்மாயி என்பதனைத் தத்துவை என்றும் வழங்குப்”

என்று கூறுவர். இவ்வாறு, ஏனையவற்றை விடுத்துத் தென்பாண்டிவழக்கொன்றனையே உதாரணந்தந்து செல்லுதலாலும் அங்காட்டுப் பயிற்சி நன்குடையார் சேனாவரையர் என்பது பெறப்படுகின்றது. எனவே, மாறோகமாகிய கொற்கைப் பிரதேசத்து ஆற்றாரில் வாழ்ந்தவராகச் சாஸனங் கூறும் சேனாவரையரைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகக் கருதற்குச் சேனாவரையத்திற் குறிப்புக்களுண்மை தெரியலாம். இதற்கேற்ப, அவ்வாற்றார்ச் சேனாவரையரைப் புலமைவாய்ந்த பரம்பரையைச் சார்ந்தவர் என்று சாஸனங் கூறுவதாக அத்துறையாளரது அறிக்கையிற் கண்ட செய்தி, மேற்கூறிய கருத்தை வற்புறுத்துவதாதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியர் சேனாவரையரது அரிய உரைக்கருத்துக்கள் பலவற்றுள் ஒன்றனையும் நேமிநாதமுடையாரும் நன்னூலாரும் ஏற்றாளாமல் உரையாசிரியர் கருத்துக்களையே பெரிதுந் தழுவிச்செல்வதாலும், அவ்விருவர் கொள்கைகளையும் சேனாவரையர் மறுத்து உரைகூறுதலாலும் குணவீரபண்டிதர்பவணந்தி யிருவர்க்கும் இவர் பிற்பட்டவர் என்றே கொள்ளற்பாலது. அவ் விலக்கணநூலாசிரியர் இருவரும் மூன்றாங்குலோத்துங்கசோழன்காலத்து வாழ்ந்தவர் என்பது மேலே விளக்கப்பட்டமையின், அச்சோழனது ஆட்சியிறுதியான 13-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்துக்கும், சேனாவரையர் வாழ்ந்த அந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கும் அதிககாலம் இடையீட்டில்லை என்பது அறியத்தகுதல்.

இவற்றால், இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகட்குமுன்பு விளங்கியவரே, வடநாற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்தவர் என்

றும் திப்பதுட்பங் கொண்ட பேரறிவாளர் என்றும் அறிஞர்
களாற் புகழப்படும் சேனாவரையர் என்பதும், அவரது பிற
வரலாறுகளும் சாஸனவாயிலாக அறிபப்படுதல் காண்க.

46 பரிமேலழகியார்.

சேனாவரையர்போல, நச்சினுர்க்கினியர் முதலிய உரை
காரர்களைப் பற்றிச் சாஸனவழியால் அறிய இடமில்லை
யேனும், திருக்குறட்டுச் சீரிய உரையிட்ட பரிமேலழகரைக்
குறித்து அவ்வழியாற் குறிப்பிடத்தக்கதொன்று உண்டு.
“நசனதருளால் உய்த்துணர்வுடையவோர் உண்மையாளன்”¹
என்று சிறப்பிக்கப்படும் இவ்வரையாளர், காஞ்சீபுர நகரின்
என்பர். அந்நகர் உலகளந்த பெருமாள்கோயில் அருச்சகர்
மரபினர் இவர் என்ற கன்னபரம்பரையுமுண்டு. இவற்றை—

“திருக்காஞ்சிவாழ் பரிமேலழகன்” (தொண். சத.) சிவபூசகர்

“நீணிலங் கடந்தோன் தாஸ்தொழு மரபிற்
பரிமே லழகன்” (பரிபாடற் பாயிரம்)

என்ற முன்னோர் கூற்றுக்கள் ஆதரிப்பனவாம். இப்பரிமேலழகர் வைஷ்ணவமரபினர் என்பதனை அவருரையாலும் கற்றார் நன்கறிவர்.² திருக்குறட் காமத்துப்பால் அவதாரிகையுள்—

“இச்சிறப்புப்பற்றி வடநாலுட் போசராசனும் ‘சுவை பல
வென்று கூறுவார் கூறுக: யாங்கூறுவது இன்பச்சுவை யொன்றனே
யுமே’ என இதனையே மிகுத்துக் கூறினான்”

1. இதன்விரிவை, யான் பல்லாண்டுகட்குமுன் பதிப்பித்த திருக்குறட் (கையடக்கப்) பதிப்பின் முகவுரையுள், பரிமேலழகர் வரலாற்றிற் கண்டுகொள்க.

2. திருக்குறள், உரைப்பாயிரம் (ஏட்டுப்பிரதி).

செய்த 349. அங்கு உயிருள்ள 2472 பூ

[370 - நன்கு உணர்ந்து கொள்வது - - - - -]

390. ~~the most common~~ - of the same variety

என எழுதிச் செல்லுகின்றார். இது, சிருங்காரப் பிரகாசம் என்ற பெயரால் அப்போஜராஜன் இயற்றிய அரிய பெரிய வடநூலுள்—¹

“ஆம்நாவிஷ² தசரஸந் ஸ³தியோ வயந்து
ஸ்ருங்கார மேவ ரஸநாத் ரஸநாமநாம்”

எனவரும் முதற்பிரகாசத்து 6-ம் சுலோகத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று தெரியவருகின்றது. இப்போஜன், வடக்கே தாராநகரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு, 11-ம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட அரசனென்பது பிரசித்தமாம். ஆகவே, அவனது நூற்பொருளை எடுத்தாண்ட பரிமேலழகர் அவன்காலத்துக்குப்பின்பு வாழ்ந்தவர் என்பது பெறப்படும். இனி, அந் நூற்றுண்டுக்கு முன்னர் விளங்கிய உமாபதிசிவாசாரியர் வாக்காக—

“வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணத் தொகுசித்தி யோராலுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்”

என்ற வெண்பாவொன்று வழங்குவதாம். இஃது அச்சிவாசாரியர் பாடியதேயாயின், அவர்க்கு முற்பட வாழ்ந்தவர் பரிமேலழகர் என்பது தெளியப்படும். அச்சிவாசாரியர் கி. பி. 1313-ல் தம் சங்கற்பிராகரணநூலைச் செய்தவர் என்பது

(p. 98)

1. அரிதாகக் கிடைத்த இப்பெருநூலின் பிரதி, சென்னை அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையுட் சேமிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் முற்பகுதியை, திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ எதிராஜமடாதிபதி யான ஜீயர்ஸ்வாமிகள் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். இத்தற்கு, காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ. ரங்கஸ்வாமிஸரஸ்வதி அவர்கள், B. A. எழுதிய ஆங்கிலமுகவுரை உண்டு.

(p 78)
முன்னரே விளக்கப்பட்டது.¹ ஆகவே, 11-ம் நூற்றாண்டு
க்கும் 14-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட
காலமொன்றே பரிமேலழகர்க்குரியது என்பது பெறலாகும்.
இனி, அவ்விடைக்காலத்துட் பரிமேலழகர் வாழ்ந்த கால
மின்னதெனச் சாஸனமொன்று குறிப்பிடுதலைக் கூறுவேன்.

பல்லவவமிசத்தவனும், 13-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி
யில் ஆட்சிபுரிந்தவனுமான விஜயகண்ட கோபாலனது 27-ம்
ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1272-ல்) காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ வரதராஜர்
என வழங்கும் அருளாளப்பெருமாள் கோயிலில் உள்ள
சாஸனமொன்றனுள்—²

“ஆழார் நீலகங்கரையர் என்ற சிற்றரசரொருவர் வண்
டுவரைப் பெருமாளான பரிமேலழகியபெருமாள் தாதருடைய
நந்தவனமொன்றை விலைக்குப்பெற்று அதனை— “ஜயங்கொ
ண்ட சோழமண்டலத்து நகரம் காஞ்சீபுரத்துத் திருவத்தி
யூர் அருளாளப்பெருமானு”க்குத் திருமாலைப்புறமாக அளித்
தனர்—என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

114 ‘திருக்காஞ்சி வாழ்’பவன் என்றும் ‘நீணிலங்கடந்தோன்
தாள்தொழுமரபினன்’ என்றும் கூறப்படுதற்கேற்ப, அக் கச்
சினகர் அருளாளர்கோயிலில் இச்சாஸனம் வரையப்பட்டிருத்
தலையும், மேற்கூறியபடி உமாபதிசிவாசாரியர்க்கு முற்பட்டி
ருத்தலையும் நோக்கும்போது, பரிமேலழகியபெருமாள் தாதர்
எனப்படுவார், திருக்குறள் பரிபாடல்களின் உரைகாரர்
தாமோ என்ற ஐயந் தோற்றுகின்றது.³ அவ்விருவரும் ஒருவ

1. இந்நூல் 81-ம் பக்கம் பார்க்க.

2. S. I. I. iv, p. 291; M. E. R. 41 of 1893

3. சாஸனவாராய்ச்சி வல்லாரான ஸ்ரீ. கே. வி. சுப்பிரமணிய
ஐயரவர்களும், காஞ்சீபுரக்கல்லெழுத்திற் கண்ட பரிமேலழகியா

ரேயாயின், வண்டுவரைப்பெருமாள் என்பது இவ்வரையாள
சியற்பெயரும், பரிமேலழகியபெருமாள் தாதர் என்பது தாஸ்ய
நாமமும் ஆகும்.¹ அஷ்டப்பிரபந்த வாசிரியரான ஐயங்காரு
குப் பிள்ளைப்பெருமாள் என்பது இயற்பெயரும் அழகியமண
வாளதாதர் என்பது தாஸ்யநாமமும் ஆதல்போல இதனைக்
கொள்க. பரிமேலழகியன் என்பது, குதிரைநம்பிரான்மேல்
அலங்காரத்திருக்கோலங்கொண்டருளியவர் என்ற பொருள்
தாய்க் கச்சி அருளாளப்பெருமானைக் குறிப்பதாம். அக்
காஞ்சிபுர சாஸனமொன்றில் ஆணைமேலழகியான்,² வளைப
மழகியான் எனவருதலும் ஒப்பிடத்தகும். சித்திராபெளர்
ணிமை முதலிய திருவிழாக்காலங்களில் அப்பெருமான்
பரிமேலழகியாராகவும் ஆணைமேலழகியாராகவும் காட்சிதருந்
திருக்கோலம் இன்றும் தரிசிக்கத்தக்கது.

இப் பரிமேலழகியபெருமாள் தாதர் புலமைவாய்ந்தவர்
என்பதற்குச் சாஸனக் குறிப்பில்லையேனும், காலம் இடம்
மதமுதலியன பெரிதும் ஒன்றுதலின் திருக்குற ஞரையாள
ராக அவரைக் கருதப் பொருத்தமுளது. இக்கருத்து ஏற்
ரைத் திருக்குறஞரைகாரராகவே கொள்ளப் பொருத்தமுண்டு என்று
எழுதியுள்ளமை அறியத்தக்கது (கொங்குமலர், தொ-2, பக். 244-5.).

1. வைஷ்ணவர்கள், இன்றுபோலவே பண்டும் தம் இயற்பெய
ரோடு தாஸ்யநாமமுந் தரித்தவர்கள். பெரும்பூ தூர்த்தாதர் (M. E. R.
41 of 1893), அரட்டமுக்கிதாதன் (327 of 1921), இடவைத் திரு
வரங்கதாசர் (S. I. I. iv, 149) என வைஷ்ணவப் பிராமணர்கட்கு
வழங்கிய பெயர்கள் காண்க.

2. S. I. I. iv, 290-3—எடுத்தகை யழகியான், பின்பழகியான்
(31, 34 of 1920), நிரம்பவழகியான் (121 of 1916) முதலிய கட
வுட்பெயர்கள் மக்கட்கு வழங்கியிருத்தல் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது.
வளையம்-திரட்சியும் வளைவுமுடையதாகக் கட்டப்படுந் திருமலை.

புடையதாயின், பரிமேலழகர் கி. பி. 1272-ஆம், சேனாவரையர் 1276-ஆம் வாழ்ந்தவர் என்பது பெறப்படுதலின், அவர் விருவரும் சமகாலத்தவர் என்று சொல்லலாகும். பரிமேலழகருரையுட் கண்ட இலக்கணக்குறிப்புக்கள் சில, இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவாது சேனாவரையர் கொள்கைகளையே தழுவியும், அவர் காணாதுவிட்ட உதாரணத்தைக் கண்டெழுதியுஞ் செல்லுதலால்¹, சேனாவரையத்தை நன்கறிந்தவர் இப்பரிமேலழகர் என்றே தோற்றுகின்றார். அதனால், இவர் சேனாவரையர்க்கு ஆண்டில் இளையராயிருந்தவர் போலும் என்று கருத இடமுண்டு.

47 தாயினல்லபெருமாள் முனையதரையன்.

சிதம்பரம் தெற்குக்கோபுரத்தெதிரில் உள்ள நந்திமண்டபத்தே வரையப்பட்ட சாஸனமொன்று, ஆறுபாடல்கள் உடையதாக அமைந்துளதாம்.² அவற்றுள் ஐந்துசெய்யுட்கள், பாண்டியன்பொருட்டுச் சோழனுடன் தில்லைப்பக்கத்துப் போர்புரிந்த “பனைசையாறுடையான்? முனையன் ஆதித்

1. “வானோக்கிவாமுங்குடி” (குறள், 542) என்பதற்குச் சேனாவரையத்தைத் (93) தழுவியும், “ஆக்கமுங்கேடும்” என்ற குறளுரையில் (642), ‘செய்யுளாகலிற் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது’ என்று காட்டி, ‘செய்யுட்கண் முன்னிற்றல் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க’ என்று சேனாவரையர் காட்டாதுவிட்ட உதாரணத்தை விளக்கியும் சொல்லெச்சத்துக்கு உரையாசிரியர் கொள்கையைக் கொள்ளாது சேனாவரையர் கருத்தைத் தழுவியும் (சொல். 441; குறள், 10, 37) செல்லுதல் காண்க. இவ்வாறே வேறுசிலவும் உள.

2. M. E. R. 329 of 1913.

தன் வல்லையன்”¹ என்ற படைத்தலைவனது வெற்றித்திறத்தைப்பற்றிப் புகழ்வன. இவைபாடிய புலவர், புவனேகவீரத் தொண்டைமானான தாயினல்ல பெருமாள் முனையதரையன் என்பார் என்று அச்சாஸனங் கூறுகின்றது. ‘புவனேகவீரன்’ என்ற சிறப்புப்பெயர், மாறவர்மன் விக்கிரம பாண்டியனுக்குப் (பட்டம். 1283) பெருவழக்காகும்.² “ஸமஸ்த புவனேகவீர” என்று இவன் பிரசஸ்தி தொடங்குகின்றது.

“சீர்கொண்ட வெள்ளாறு குருதிப் பெருக்கிற்
செவ்வாறு பட்டோட வவ்வாறு சென்றப்
போர்வென் றுணப்பேய் நடங்கண்ட தற்பின்
புலியூர் நடங்கண்ட புவனேக வீரா!” (S.I.I. iv, No.228)

என்று கல்லெழுத்தான பாட்டொன்றும் இப்பெயரைக் கூறும். இந்நாமத்தைச் சாஸனப்பாடல்கள் பாடிய தாயினல்லபெருமாள் சரித்திருததலின், இவர் அவ்விக்கிரமபாண்டியன் காலத்தவர் என்றும், அப்பாண்டியன் படைத்தலைவனே இவராகப் புகழப்பட்டவ னென்றும் கருதக்கூடியன. முனையதரையன், தொண்டைமான் என்ற பட்டங்கொண்டிருத்தலால், இவர் புலமைவாய்ந்த தலைவராகத் தோற்றுகின்றார். தாயிலுநல்ல சோளீசரமுடையார் என்பது, சேலம்ஜில்லா ஆறகலூர் (ஆறகமூர்)ச் சிவபிரான் திருநாமமாகும்.³ மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தும் தாயிலுநல்லபெருமாள்⁴ என்ற தலைவனொருவன் அப்பக்கத்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவற்றை நோக்கின், இப்புலவரும் அப்பிரதேசத்தவர் என்று கருதலாகும்.

1. ‘வல்லியன்’ என்றும் படிக்கப்பட்டுள்ளது (329 of 1913).

2. M. E. R. 122 of 1896; 93 of 1914.

3. I. M. P. Sm. Nos. 27, 47. 4. Ibid. Sm. 56, 63

48 பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி.

இப்பெயர்பெற்ற புலவர், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடலை இயற்றியவர் என்பதும், வேப்பத்தூர்ச் சோழியப்பிராமணவகுப்பினர் என்பதும், பிறவும் அந்நூற்பதிப்பின் முகவுரையுள் மகாமகோபாத்திரபாய - ஐயரவர்கள் எழுதிய ஆசிரியர் வரலாற்றால் தெரியவருகின்றன. இந்நூலாசிரியரான நம்பியைப்பற்றிய குறிப்பு, சாஸனத்தாலும் சிறிது அறியப்படுவதாம். இராமநாதபுரம் ஜில்லா, திருப்புத்தூர்ச் சிவாலயத்தின் தெற்குத் திருமதிலிற்கண்ட சிலாலிகிதமொன்று,¹ மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியனது (பட்.1267) 36-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்ததாக உள்ளது. இதனுள் மேற்குறித்த கோயில் அருச்சுக்கர்களால் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி என்பார்க்கு நிலங்கள் சில அளிக்கப்பட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் உதவப்பெற்றவர், திருவிளையாடற்புராணவாசிரியரோ வேறுபிறரோ என்பது தெளிவுபடவில்லை. ஆயினும், கோயிற்றலத்தாரும் அதிகாரிகளும் புலவர்க்கு அவர் பாடல்பெறும்பொருட்டு நிலமுதவி வந்தனர் என்பது சாஸனங்கள் பலவற்றால் அறிப்படுகின்றமையின், அம்முறையில் மேற்கூறிய அருச்சுக்கர்களால் உதவப்பெற்றவர் திருவிளையாடலாசிரியரான பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி போலும் என்று கருத இடமுண்டு. ஆனந்தத்தாண்டவ நம்பி என்பார் இவ்வாசிரியரின் மரபினர்² என்றும் அந்நம்பியின் மனைவி சகவாஸி 1150 (கி. பி. 1227)ல் மதுரை ஸ்ரீ மீனாட்சிசந்நிதி மூன்றுநிலைக் கோபுரம் கட்டிவைத்தவள்³

1. M. E. R. 133 of 1908.

2. திருவாலவாயுடையார் புராணம் முகவுரை, பக். 19.

3. மதுரைத் திருப்பணிமலை.

அன்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இதுகொண்டு நோக்கின், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பிக்கு ஆனந்தத்தாண்டவ நம்பி காலத்தால் நெருங்கிய முன்னோராதல் வேண்டும். திருவால வாயுடையார் திருவிளைபாடல், “கார்வளங்கொள் மண்டிலத் துக் கப்பிஞ்சி நாட்டுரைக்கப்” பட்டதென்று, அப்புராணப் பாயிரம் கூறும். கப்பிஞ்சிகாடு என்பது இப்போது திருச் சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைச் சார்ந்துள்ள மருங்காபுரிஜமீனின் பகுதி என்பர்¹. இந்நாட்டுக்கும், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம் பியின் சாஸனம் அமைந்துள்ள திருப்புத்தூர்ப் பிரதேசத் துக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் பெரிதன்று என்பதும் அறி யத்தகும்.

✓ 49 இரட்டையர்காலம்.

முடவருங் குருடருமாய் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிய வண்ணம் தமிழ்நாடெங்குஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு தங்கள் அரும்புலமையாற் பெரும்புகழ் பெற்றுவிளங்கிய இச்சகோ தரப் புலவர்களைப் பற்றி அறியாதார் உண்டோ? இவர்கட்கு இளஞ்சூரியர் முதுசூரியர் என்பன பெயர்கள் என்று தமிழ் நாவலர்சரிதை கூறும். இவர்கள் இயற்றிய நூல்கள்—திருவா மாத்நூர்க் கலம்பகம், ஏகாம்பரநாதருலா என்பன. இவர்க ளாற் பாடப்பெற்றனவாக வழங்கும் விடுகனிகள் பல. இவற் றுள், இவர்கள் பாடிய உலாவில்—

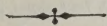
“வடித்தசுடர் வேற்சம்பன் வாழ்மல்லி நாதன்
கொடுத்த திருத்தேர்மேற் கொண்டு” (102)

1. இச்செய்தி, மகாவித்வான்: இராகவையங்கார் அவர்களால் தெரியவந்தது.

“செம்பதுமை கேள்வன் திருமல்லி நாதனுயர்
சம்புபதி நல்குந் தடந்தேர்மேல்” (146)

என்ற கண்ணிகளில், சம்புகுலத்தவனுன திருமல்லிநாதன் என்ற அரசனால், கச்சி ஸ்ரீஏகாம்பரநாதர்க்குத் திருமல்லிநாதரோன்று சமைத்துதவப்பெற்ற செய்தி கூறப்பட்டிருந்ததல் காணலாம். சம்பன் சம்புபதி என்பன, சம்புவராயன் எனச் சாஸனங்களிற் காணப்படும் தலைவரைக் குறிப்பனவாகும். சோழராதிக்கம் தென்னாட்டில் நிலைகுலைந்தகாலத்தில்தான் அவர்கீழிருந்த இன்னோர் தாமே அரசராயினர் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. இவ்வரசருள் இராஜநாராயணசம்புவராயன் என்பான் கி. பி. 1331—1383 - வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவன்சாஸனங்கள் தொண்டைமண்டலத்தில்—திருச்செங்குழுக்குன்றம், திருக்கச்சூர், கூவம், குடிமல்லூர் முதலிய ஊர்களில் உள்ளன. சம்புவராயர்களில் இவனே, மல்லிநாதன், திருமல்லிநாதன் என்றபெயர்களாற் சாஸனங்களினுள் சிறப்பிக்கப்படுபவன் ஆவன். ¹ ஆகவே, ‘சம்பன் வாழ்மல்லிநாதன்’ ‘திருமல்லிநாதனுயர்சம்புபதி’ என இரட்டையராதபாடப்பெற்ற தலைவன் மேற்கூறிய கல்வெழுத்துக்களிற் கூறப்பட்டவனே என்பதில் ஐயமில்லை. இனி, வில்லிபுத்தூரமை ஆதரித்துப் பாரதவிருத்தம் பாடுவித்தவனாக அந்நூற் பாயிரத்தால் அறிப்பப்படுபவனும் ‘மாகதக்கொங்கர் கோமான்’ என்று அவ்வில்லியாற் சிறப்பிக்கப்படுபவனுமான திருவக்கை ஆட்கொண்டாளை இவ்விரட்டையர்—“ஆட்கொண்டநாயன் தமிழ்க்கொங்கர்கோன்...வக்கைநகராதி” எனப் பாடியிருந்ததலின் அவ்வில்லிபுத்தூரரும் இரட்டையரும் சமகாலத்தவர்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, சாஸனவழியால் இரட்டையர்காலம் தெளிவாதல் அறியத்தக்கது.

1. I.M.P. NA. 623; Cg. 1169. 2. தமிழ்நாவலர் சரிதை, 107.

தமிழ்நாட்டில் முருகக்கடவுள் கோயில்கொண்ட தலங்
களையெல்லாம் தம் திருப்புகழ்க் கவிமணிகளால் இழைத்து
அலங்கரித்த அருணகிரிநாதரின் பெருமைகளை அறியாதார்
பாவர்? இவரது வரலாறுகளைத்தையும் திருப்புகழ்ப்பதிப்பு
முதலியவற்றில் தமிழறிஞர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கின்
றனர். ஆயினும் என் ஆராய்ச்சியில் தெரியவந்த செய்திகள்
சிலவும் இப்பெரியார் வரலாற்றிதற்கு உதவியாம் என்று
கம்புகின்றேன்.

அருணகிரிநாதர், பாரதவிருத்தம்பாடிய வில்லிபுத்தூ
ரார் காலத்தவர் என்பது பெருவழக்காகவுள்ளது. அவ்வில்லி
புத்தூரர் 14-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த
இரட்டையர்காலத்தவர் என்று மேலெழுதிய வரலாற்றுட்
குறிப்பிட்டேன். ஆகவே, அவ்வில்லிபுத்தூரர்க்குரிய காலத்
தையொட்டியே அருணகிரிநாதர் விளங்கியவர் என்பது
பெறப்பட்டது.

அருணகிரியார் தங்காலத்து ஆட்சிபுரிந்த அரசரொரு
வரைப் பிரவுடதேவமகாராயர் என்ற பெயரால் சிறப்பித்தி
ருத்தலைப் பலரும் அறிவர். அவ்வரசரைப் போலவே, தங்கா
லத்து விளங்கிய மடாதிபதி யொருவரையும் சோமநாதன்
என்றபெயரால் இவர் சிறப்பிக்கின்றார். அவை வருமாறு:—

“உதயதாம மார்பான ப்ரவுடதேவ மாராயர்
உளமுமாட வாழ்தேவர் பெருமானே” (88)

“அரிவையொரு பாகமான அருணகிரி நாதர்பூசை
அடைவுதவ ருதுபேணும் அறிவாளன்
அமணர்குல காலனாகு மரியதவ ராசராசன்
அவனிபுகழ் சோமநாதன் மடமேவு...முருக” (828)

இவற்றுள், பிரவுடதேவர் என்ற பெயர் விஜயநகரவே-
தர் சிலர்க்கு வழங்குவதாயினும், 15-ஆம் நூற்றாண்டின்
முற்பகுதியில் அப்பெயர்பெற்று ஆட்சிபுரிந்தவரான இரண்-
டாந் தேவராயரே, மேற்கூறியபடி திருப்புகழாற் சிறப்பிக்கப்-
பெற்றவர் என்று கொள்வது பொருத்தமாகின்றது. இரண்-
டையர் வில்லிபுத்தூரர்களின் காலத்தவராகத்தெளிந்த அரு-
ணகிரியாராற் புகழ்தற்குரிய அரசர் அவரேயாவர் என்பது
காலவொற்றுமையால் அறியப்படும். இக்காலத்தே, பழைய
சோழவேந்தர்கீழ் மந்திரிகளாகவும் படைத்தலைவராகவும்
வாழ்ந்த சம்புவராயர், தொண்டைநாடு சோனாடு முதலிய
வற்றுக்குத் தாமே தலைவராகி ஆண்டுவந்ததும், விஜயநகர
ஏகாதிபத்தியம் தோன்றிபதும் அவர் தலைமையொழிந்த
சிற்றரசர்களாய் அன்றோர் ஒடுங்கியதும் சரித்திரமூலம் அறிய-
ப்பட்டவை. இக்காலம் 14, 15-ம் நூற்றாண்டுகட்கு இடை-
ப்பட்டதாகும். இத்தகைய காலநிலையையே அருணகிரிநாதர்
தம் கருவூர்த் திருப்புகழொன்றில்,

“சஞ்சல சரித பரநாட்டினர் மந்திரி குமரர் படையாட்சிகள்
சங்கட மகிபர் தொழுவாக்கினை முடிசூடித்

தண்டிகை களிறு பரிமேற்றனி வெண்குடை நிழலி லுலவாக்
சம்பரம விபவ சவுபாக்கிய முடையோராய்க் [கன]

குஞ்சமும் விசிற விறுமாப்பொடு பஞ்சணை மிசையி விசையாத்
கொம்புகள் குழல்கள் வெகுவாத்திய மியல்கீதம் [திரள்]

கொங்கணிமகளிர் பெருநாட்டியநன்றெனமன துமகிழ்பார்த்திபர்
கொண்டய நெழுதும் யமகோட்டியை யுணராரே” (932)

என மிகவழகாக எடுத்துரைத்தல் நோக்கத்தக்கது. இக்கால-
த்தை யொட்டி விளங்கியவரும், வைஷ்ணவப் பேராசிரியரு-
மான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை — “அராஜகமான தேச-
த்திலே வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து கீழோலை

ட்டு நாலுவாசலையும் பற்றுமாபோலே” என்று குறித்திருப்பது இக்காலநிகழ்ச்சியேயாதல் காண்க (பெரியதிருமொழி, 4, 1, வ்யாக்). இனி, திருப்புகழ்தூல் புகழும் மடாதிபதிரான சோமநாதரை நோக்குவோம். அருணகிரியார் அவதரித்தும் அருள்பெற்றதும் திருப்புகழ்களை மிகுதியும் ஓதியதான இடம், திருவண்ணாமலைப் பிரதேசமேயாகும். இதனை—

“உரைபெற வகுத்தருணை நகரினொரு பத்தனிடம்
ஒளிவளர் திருப்புகழ்” (திருவகுப்பு, 12)

“அருணையிற் சித்தித்தெனக்குத் திருவருள் பெருமானே”
(திருப்பு. 500)

“முன்னருணைநாடதி லோது திருப்புகழ்” (890)

ரன்பன முதலியவற்றால் அறிக. “அமணர்குல காலனாகும் அரியதவ ராஜராஜன்” என்று இவராற் புகழப்படும் சோமநாதரும் அப்பக்கத்தவரே என்பது “அருணகிரிநாதர் பூசை அடைவுதவறாது பேணும் அறிவாளன்” என இவர் கூறுதலினின்று தெரியலாம். இதற்கேற்ப, திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த புத்தூரில்¹ உள்ள சிவாலயத் திருமதியிற் காணும் சாஸனமொன்று, சக-வ 1292 (கி. பி. 1370)ல் அரசரான வீரபொக்கண உடையாரால் சோமநாதஜீயர் என்ற பெரியாரொருவர்க்கு ஷெபுத்தூர்க் கோயிலும் மடமும் உரிமையாக உதவப்பட்டன என்று குறிப்பிடுதல்² அறிபத்தக்கது. “இந்தத் திருக்கோயில் மாடாபத்யக் காணியாட்சியுடைய அம்மையப்பரான சோமநாத ஜீயர்க்கு” என்பது அச்சாஸனப்பகுதி. இதனால் அம்மையப்பரென்பதும் இச்சீயர் பெயரென்பது தெரியலாம். சிவாசாரியர்களாகவும் பிரபல வித்வான்களாகவும் விளங்கிய கௌடப் பிராமணர்களின்

1. இஃது இப்போது வடஆர்க்காடு ஜில்லா ஆரணித்தாலுகாவைச் சார்ந்துள்ளது.
2. M. E. R. 56 of 1900

வாழ்விடமும், முதற் பிரவுடதேவராயரால் பிரவுடதேவராய புரம் எனத் தம்பெயரிட்டு அவ்வந்தணர்க்குத் தானஞ் செய் யப்பட்டதுமான முல்லண்டிரமும்¹ தேவிகாபுரமும் இச்சா ஸனமுள்ள புத்தூர்க்கு மிகஅடுத்துள்ள ஊர்களாம். அத னால் அவ்வூர்களில் வாழ்ந்த பிரபலரான சிவாசாரியர்களிலே² சாஸனங் கூறும் சோமநாதஜீபரும் ஒருவர் என்றும், அவ் வாசாரியர்களிடம் பரம்பரையே பிரதிபத்தியுள்ள விஜயநகர வேந்தரால் ஷை புத்தூர்க் கோயிலும் மடமும் அவருட் சிறந்துவிளங்கிய சோமநாதரது மேற்பார்வையில் விடப்பட் டன என்றும் கொள்வது பொருத்தமாகும். இந்தச் சோம நாதஜீபரே அருணகிரியாராற் சிறப்பிக்கப்பட்ட மடாதிபதி என்பது, அவ்விருவர்க்கும் அமைந்துள்ள இடமும் காலமும் பெரிதும் இயைந்திருத்தலால் தெரியலாம். வீரபொக்கண ரால் இச்சாஸனமளிக்கப்பட்ட மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இரட்டையராற் புகழப்பட்டவனாக மேற்கூறிய மல்லிநாதசம் புவராயன் வாழ்ந்திருந்தவன் என்பது மற்றொரு கல்லெழுத் தால்³ அறியப்படுகின்றது. இதனால் அவ்விரட்டையர் கால மும் அருணகிரியார்க்கு முற்கூறியபடி இணங்குதல் காண்க. இனி, ஜீயர் என்பது வைஷ்ணவ சந்நியாசிகட்குச் சிறப்புப் பெயராக இன்றும் வழங்குதலை யாவரும் அறிவர். ஆனால் முற்காலத்தே இப்பெயர் சிவாசாரியரான பிராமணர்க்கும்

1. I. M. P. NA. No. 208.—‘மூலாண்டம்’ என்பது வடநூல் வழக்கு.

2 சோழர் பாண்டியர் முதலியோர்க்கும் ஆசாரியஸ்தானம் வகித்து விளங்கிய கோளகிமடம் பிஷாவிருத்திமடங்களின் சந்தான குரவர்களிற் பலர், இவ்வூர்களில் வாழ்ந்த சிவாசாரியர்களே யாவர் (M. E. R. 1913, pp. 121-22.; pp. 83-4 of 1912).

3 I. M. P. NA. No. 11.

யின்று வந்ததென்பது “கோளகிமடத்து ஜீயர்ஸந்தானம்”¹
ஷ்பகிரி ஜீயர், ஈசான ஜீயர்,² ஜீயர் விசுவேசுவர சிவா
ராயர்³ என்ற சாஸனத்தொடர்களால் தெளிவாம்.

“திருந்திய குணத்தினு னிறைஞ்சிச் சீய என்று”

ன மேருமந்தரபுராணத்து வருந் தொடருள் (638) பெரி
யான் என்ற பொருளில் இச்சொல் வழங்குதல் இங்கு அறி
த்தகும். சிவாசாரியரான சோமநாதருக்கும் அம்முறையில்
பெரென்ற பெயர் வழங்கியதென்க. இனி, ‘சோமநாதன்
டம்’ என்று அருணகிரிநாதர் கூறியது, மேற்கண்ட சாஸ
ரத்தின்படி கி. பி. 1370-ல் ஷெ ஜீயர்க்கு உரிமையான புத்
தூர்மடமாகவே தோற்றுகின்றது. இவற்றால், அப்புத்தூர்ச்
சாஸனங் கூறும் காலத்துக்கும் இரண்டாம் பிரவுடதேவரா
யர் காலத்துக்கும் இடைப்பட்டதே—அஃதாவது 14-ஆம்
நூற்றாண்டிறுதியும், 15-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கமு
மான காலமே — திருப்புக்கழாகிரியர்க்கும் உரியதென்பது
மிகத்தெளிவாதல் கண்டுகொள்க. இவை நிற்க.

மேற்கூறிய முல்லண்டிரம் தேவிகாபுரங்களில் வாழ்ந்த
பிரபல வித்துவான்களிலே, டிண்டிமகவி⁴ என்ற சிறப்புப்
பெயர்பெற்ற ஆசுகவிகள் சிலர் அக்காலத்து விளங்கினர்
என்பது சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது.⁵ அவருள் நம்
அருணகிரிநாதரும் ஒருவர் என்பது சரித்திர அறிஞர்சில

1. M. E. R. 364 of 1916. 2. S. I. I. vi, p. 193.

3. புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸனத்தொகுதி, பக். 111.

4. டிண்டிமம் என்ற வாத்தியத்தை முழக்கிக்கொண்டு ஆசுகவி
பாடவல்லோர் என்பது பொருள். “அக்ரே டிண்டிம தாடநம் தத
யிதோ வாதித்ய நிரக்கோஷணம்” என்று தொடங்கும் சுலோக
மொன்றும் இன்னோரைப் பற்றிக் கூறப்படுவதுண்டு.

5. M. E. R. Nos. 83-4 of 1912.

ரின் ¹ கருத்தாகும். 15-ம் தூற்றாண்டில் சாளுவாப்யதயம் என்ற வடமொழிக்காவியம் இயற்றிய ராஜநாதகவி என்பார் அந்நூலில் தம் தந்தையான அருணகிரிநாதரை ‘ஸார்வபௌமடிண்டிமகவி’ என்றும் ‘அஷ்டபாஷாபரமேசுவரர்’ என்றும் சித்திரகவிப்பிரபந்தம் இயற்றுவதிற் சிறந்தவர் என்றும் சேரசோழ பாண்டியர்களால் பிரதமாராத்யராகப்போற்றப் படுபவர் என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். இவ்வாறே வேறு வடநூல் சிலவும் கூறுவன. இங்ஙனம் புகழப்படும் அருணகிரிநாதர் நம் திருப்புகழாசிரியரே ஆதல் வேண்டுமென்று காலம் இடம் முதலியவற்றின் ஒற்றுமைபற்றி அன்றோர் கருதுவர். இக்கருத்துக் கேற்ப—

“ஆசசேர் பெருங்கவி சண்டவாயு
அதிமதுர ராஜனானென் வெண்குடை
விருதுகொடி தாளமேள தண்டிகை
வரிசையொ டொவுமா வகந்தை தவிர்ந்திடாதோ” (181)

“குறித்தநற் றிருப்புகழ் ப்ரபுத்துவக் குருத்துவத்
தெனைப்பணித் தருள்வோனே” (958)

என்பன முதலியவற்றால், சார்வபௌம திண்டிமகவி ¹ இவரென்பதும்,

“அறிவுமறி தத்துவமு மபரிமித வித்தைகளும்
அறியென இமைப்பொழுதில் அறிவித்த வேதியனும்”
(புயவகுப்பு, 12)

“சித்ர கவித்துவ சத்தமிசுத்த திருப்புகழ்” (384)

1. ஸ்ரீமாந். து. அ. கோபிநாதராயர் முதலியோர்.

2. வில்லிபுத்தூரரும் “மண்மிசை உயர்புகழ் நிறுத்தித் தீரகாகளம்” பெற்றவரென்றும், “வில்லிபுத்தூ நிறைவனஞ் சார்வபௌமன்” என்றும் கூறப்படுதல் இங்கு ஒப்பிடத்தகும் (பாரதம். பாயி).

என்பவற்றால், கலைகன் பலவற்றிலும் சித்திரகவியிலும் வல்ல
வரென்பதும்,

“ஆபாதனேன் மிகப்ரசித்தி பெற்றினி துலகேழும்
யானாக நாம அற்புதத் திருப்புகழ்
தேனூற வோதி யெத்திசைப் புறத்தினும்
ஏடேவு ராஜதத்தினைப் பணித்ததும்” (1132)

“பச்சிம தெட்சிண உத்தர திக்குள்
பத்தர்க ளற்புத மெனவோதும்...திருப்புகழை” (384.)

என்பவற்றால், மூவேந்தர்நாட்டினும் முதன்மை வாய்ந்த
கவியாக மதிக்கப்பட்டவர் என்பதும் விளங்குவதால் மேலே
கூறிய அறிஞரின்முடிவு பெரிதும் பொருந்துவதாகின்றது.
வடநூற்கடலில் முழுகி ஆனந்தித்தவர் திருப்புகழாசிரி
யர் என்பதனை, எண்ணிறந்த இடங்களில் வழங்கும் அவரது
அரியபெரிய வடமொழிப் பதங்களாலும் தொடர்களாலும்
வழக்குக்களாலும் அறியலாம்.

இனி, திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத்தமிழாசிரியரும் முரு
கக்கடவுள்பத்தியிற் சிறந்த முன்னோருள் ஒருவருமாகிய
பகழிக்கூத்தர் என்ற புலவர்,¹ தங்காலத்தே அக் கடவுளதரு
ளாற்பெற்ற திண்டிமவாத்தியத்தைத் தம் பெருங்கவிப் புல
மைக்குறியாக முழக்கிக்கொண்டு சீரிய கவிஞர்சிலர் திருச்
செந்தூர்க்கடவுள் திருமுன்பு மங்கலக்கவி பாடிவந்ததை—

“பண்டரு பெருங்கவிப் புலமைக்கு நீசொன்ன
படி திண்டிம முழக்க” (சப்பாணி, 2).

1. “பகழிக்கூத்தர்” என்ற தலைப்பின்கீழ் யானெழுதிய இப்
புலவர்வரலாறு காண்க (செந்தமிழ்த் தொகுதி, 6, பகுதி, 6).

“பாவாணர் மங்கலக் கலிவாழி பாடிப்

பரிந்து திண்டிம முழக்க”

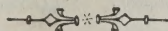
(சிறுபறை, 4).

என்ற பாடலடிகளாற் குறித்திருத்தலைக் காணலாம். இவற்றால் திண்டிமவாத்தியம், ஆசகவி பாடவல்ல புலவரால் தம் புலமைக்குறியாகக் கொள்ளப்பட்டதொன்று என்பதும், அதனை அக்கவிபாடாரின்றே ஒலிப்பிப்பது அவர்தம் வழக்கமென்பதும் அறியப்படும். ‘பண்தரு பெருங்கவி’ என்றதனால் ஓசையின்பமும் நீட்சிபுமுடைய சந்தக்கவிகளாக அவற்றைக் கொள்ளல் பொருந்தும். அத்தகைய திண்டிமகவியாகப் பகழிக்கூத்தராற் சிறப்பிக்கப் பெற்றோர், நம் அருணகிரிநாதரே எனலாம்.

இனி, ஷே முல்லண்டிரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தின் தெற்குத் திருமதிலில் அமைந்த சாஸனமொன்றில் சகாப்தம் 1472 (கி. பி. 1550)ல், பார்ப்பனமாதொருத்தி தன் புண்ணியமாகவும் தன்கணவர் குமாரதிண்டிமர் என்பார் புண்ணியமாகவும் அச்சிவாலயத்துள் அண்ணாமலைநாதர்க்குச் சந்நிதியொன்று கட்டி அதற்குப் பூமியுந் தானஞ் செய்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.¹ இம்மாத, திண்டிமகவியான அண்ணாமலைநாதரின் வழியினன் என்று கூறப்படுகின்றான். இவ்வாறு பெரியகோயிலுள் அமைந்த இச் சிறுசந்நிதி, தன் முன்னோரான அவ்வண்ணாமலைநாதரை வழிபட அப்பெண்ணால் நிருமிக்கப்பட்டதென்றும், அங்ஙனம் வழிபடப்பட்டவர் திருப்புகழாசிரியரே ஆகவேண்டும் என்றும், அப்பெரியார் வரகவியாய்த் தெய்வத்தன்மை யடைந்தவராதலின், ஏனையிடங்களிற் கோயிலெடுத்துப் பின்னோர் வணங்கியவாறே, அவருரான முல்லண்டிரம் பெரியகோயிலுள் அவர் வமிசத்தவளொருத்தி அவர்க்குச் சந்நிதிகட்டித் தருமஞ்

செய்தனள் என்றும் கருதப்படுகின்றன.¹ இவை ஏற்றுக் கொள்ளப்படின், அருணகிரிநாதர்க்கு ஆண்ணாமலை நாதர் என்ற பெயர்வழக்கும் உண்டென்றும், அவருர் முல்லண்டி சமே என்றும் கொள்ள இடமுண்டு. இவற்றினுண்மை அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

51 அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியன்.

சோழவேகாதிபத்தியம் சிதறுண்டபின் பாண்டியர்கள் வலிபெருகி, 13-ம் நூற்றாண்டினும் 14-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினும் தங்களாட்சியைத் தமிழ்நாடு முழுதும் பரப்பலாயினர். இக்காலத்தில் வடக்கே விஜயநகரஏகாதிபத்தியம் தலையெடுத்தோங்கினமையால், பாண்டியரதாற்றல் 14-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே குன்றியது. குன்றவும், டில்லியரசரின் தளகர்த்தன் மாலிகாபர் படையெடுப்பில் மதுரைச்சீமை கைப்பற்றப்பட்டு 70-ஆண்டுகள்வரை துலுக்கராட்சியில் அமைந்ததும், விஜயநகரவேந்தரின் தளபதி கம்பணவுடையார், அவ்வரசாங்கத்தை யொழித்தற்குத் தென்னாட்டிற் படையெடுத்து அன்றொரை அடியோடு ஒட்டி மதுரைச்சீமையை (1364-ல்) நன்னிலைமையில் நிறுவியதும், பாண்டியரது வலியின்மைகண்டு அச்சீமையை விஜயநகர அரசாங்கத்தார் மாவலிவாணர் என்ற தலைவராட்சியில்

1. இங்ஙனம் கருதியோர், ஸ்ரீ. C. V. நாராயணையர் அவர்கள் M. A. “திண்டிமகவிகளும் திருப்புகழ் அருணகிரிநாதரும்” என்ற தலைப்பெயரின் கீழ் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள கட்டுரை காண்க (Dr. S. K. Aiyangar's Commemoration Volume, pp. 176-183.).

அமைத்துத் தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கைக்கொண்டதும் சரித் திரமூலம் அறியப்பட்டவை. ¹ அதனால் பாண்டியமரபினராயிருந்தோர், அம்மதுரைச்சீமையை விட்டுவிடிக் திருநெல் வேலிப்பிரதேசத்தைத் தமக்குரிமையாகக்கொண்டு ஆண்டு வரலாயினர். இவ்வரசருள் முன்னோன், அரிகேசரி பராக்கிரமபாண்டியன் (கி. பி. 1422-62) என்பான். இவனே, தென்காசிகரை அமைத்து ஆங்கு ஸ்ரீவிசுவநாதர்க்குப் பெரிய கோயிலெடுத்து, அந்நகரையே தன் இராஜதானியாகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தவன். “பூமிசைவனிதை” ² என்று தொடங்கும் இப்பாண்டியனது மெய்க்கீர்த்தியால், மேற்கூறிய செய்திகளும், இவன் போர்வெற்றிகளும், பிற அறச் செயல்களும் நன்குவிளங்குவன. இவன் 1446-ல் கட்டத் தொடங்கிய விசுவநாதராலயத்தை முடித்தற்கு 17-ஆண்டுகள் சென்றன என்றும், இவன் தொடங்கிய ஷே ஆலய கோபுரத்தின் மேனிலைகள் இவன்காலத்தே முற்றப்பெறவில்லை யென்றுத் தெரிகின்றன. இக்கோபுரநிலைக்கற்களில், இவனது அவ்வரியசெயலையும் பிறஉயர்குணங்களையும்பற்றி வரையப்பட்ட பாடல்கள் இனிமையும் உருக்கமும் உடையவை. இப்பராக்கிரம பாண்டியனே பாடியனவாகக் காணப்படும் கட்டளைக்கலித்துறைகளும் அவற்றுள் அமைந்துள்ளன. ³ அவை வருமாறு:—

“சேலேறியவயற் றென்காசி யாலயந் தெய்வச்செய —
லாலே சமைந்ததிந் தென்செய லல்லவதனையின் னம்
மேலே விரிவுசெய்தே புரப்-பாரடி வீழ்ந்தவர்தம்+
பாலேவல் செய்து பணிவன் பராக்கிரம பாண்டியனே.

1. The Pandyan kingdom, pp. 242-47.

2. பெருந்தொகை, 938.

3. T. A. S. Vol. i, pp. 95 - 101.

மனத்தால் வகுக்கவுமெட்டாத கோயில் வகுக்கமுன்னின்
 நெனைத்தான் பணிகொண்ட நாதன் நென்-காசியை யென்று
 நினைத்தா-தரஞ்செய்து தங்காவல் பூண்ட நிருபர்பதந்மண்மேல்
 தனைத்தாழ்ந்-திறைஞ்சித் தலைமீ-தியானுந் தரித்தனனே.

பூந்தண் பொழில்புடை குழுந்தென்-காசியைப் பூதலத்தில்
 ாந்தங் கிலையுட-னேபுரப் புரர்கள்செந்-தாமரையான்
 காந்தன் பராக்கிரமக் கைதவன் மான கவசன்கொற்கை
 வேந்தன் பணிபவ-ராகியெந் நாளும் விளங்குவரே.

ஆரா-யினுமிந்தத் தென்காசி மேவும்பொன் னாலயத்து
 வாராத-தோர்குற்றம் வந்தாலப்-போதங்கு வந்ததனை
 நேராக-வேயொழித்-துப்புரப்-பார்களை நீதியுடன்
 பாரா-ரறியப் பணிந்தேன் பராக்கிரம பாண்டியனே.

அரிகே-சரிமன் பராக்கிரம மாற-னரனருளால்
 வரிசேர் பொழிலணி தென்காசிக் கோயில் வகுத்துவலம்
 புரிசேர் கடற்புவி போற்றவைத்-தேனென்பு பூண்டிதனைத்
 திரிசேர் விளக்கெனக் காப்பார்பொற் பாதமென் சென்னியதே.

சாத்திரம் பார்த்திங்-கியான்கண்ட பூசைக-டாந்ததி
 ஏத்தியன்-பால்விசுவநாதன்பொ-கோயிலென்-றும்புரக்கப்
 பார்த்திபன் கொற்கைப் பராக்கிர மாறன் பரிவுடனங்
 கோத்திரந் தன்னிலுள்-ளார்க்கு-மடைக்கலங் கூறினனே"

எனக் காண்க. இப்பாண்டியன் சிவபதமடைந்ததுபற்றி
 முன்னோர் உருகிக்கூறிய சாஸனப்பாடல்கள் வருமாறு:—

“காண்டகு சீர்புனை தென்காசிக் கோபுரக் கற்பணியா-
 றுண்டின் முடித்துக் கயிலைசென்-றான்கி-லேசர்பதம்
 பூண்டுறை சிந்தை யரிகே-சரிவிந்தைப் போர்கடந்த
 பாண்டியன் பொன்னின் பெருமான் பராக்கிரம பாண்டியனே.

See last line - next page
 கோதற்ற பத்தி யறுபத்து மூவர்தங் கூட்டத்திலோ
 தீதற்ற வெள்ளிச் சிலம்பகத்-தோசெம்பொ னம்பலத்தோ

வேதத்தி லோசிவ லோகத்தி லோவிச்வ நா தனிரு
பாதத்தி லோசென்று புக்கான் பராக்ரம பாண்டியனே”

இப்பாடல்களால், இவ்வரிகேசரி பராக்ரமபாண்டிய
னது சிவபத்தியின் மேம்பாடும் பிற அருங்குணங்களும்
வெளியாவதோடு, பெருந்தமிழ்ப் புலமை உடையவன் இவன்
என்பதும் நன்கு பெறப்படும். தமிழ்நாவலர் சரிதையுள் —

“எண்ணீர்மை நூலுக் க்கத்திய னுமிவ னென்பதெல்லாம்

white milk வெண்ணீர்மை யன்றி விரகல்ல விகரம மாறன் செஞ்சொற்
பண்ணீர்மை தேரும் பராக்ரம மாறன் பதங்கழுவுந்
தண்ணீர் குடித்தல்ல வோகும்ப யோனி தமிழ்கற்றதே”

என்று காணப்படும் அழகியபாடல் (147), இத் தென்காசி
வேந்தனது புலமைத்திறம்பற்றியதாகத் தோற்றுகின்றது.
இவனது புலமையையும் பிறவரலாறுகளையும் இவன் மெய்க்
கீர்த்தி நன்குவிளக்குதலின், அதனைக் கீழே தருகின்றேன்.

|| சரி ||

பூமிசை வனிதை மார்பினிற் பொலிய

நாமிசைக் கலைமக-ணலமுற விளங்கப்

புயவரை மீது சயமகள் புணரக்

கயலிணை யுலகின் கண்ணெனத் திகழச்

சந்திர-குலத்து வந்தவ-தரித்து

முந்தையோர் தவத்து முனையென வளர்ந்து

தேன்கலை வடகலை தேளிவுறத் தேரிந்து

மன்பதை புரக்க மணிமுடி புனைந்து

சங்கர சரண-பங்கயஞ் சூடிச்

செங்கோ-லோச்சி வெண்குடை நிழற்றி

மேகம் வான வாரியு மன்னருள் வாரியும்

தான வாரியுந் தப்பா-தளித்து

மறக்களை பறித்துநல் லறப்பயிர் விளைத்துச்

சிங்கையி-லனுரையி-விராசையிற் செண்பையில்

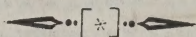
விந்தையி-லறந்தையின் முதலையில் வீரையில்

வைப்பாற்.....மன்னரை வெங்கண்
 டெப்பாற் றிசையு மிசைவிளக் கேற்றிப்,
 பதினெண் பாடைப் பார்த்திவ ரனைவரும்
 திறையுஞ் சின்னமு முறைமுறை கொணர்ந்து
 குறைபல விரந்து குரைகழ லிறைஞ்ச
 அவரவர் வேண்டிய தவரவர்க் கருளி
 அந்தண ரனைகர் செந்தழ லோம்ப
 விந்தைமுத லகர மைந்திடத் தியற்றிச்
 சிவநெறி யோங்கச் சிவார்ச்சனை புரிந்து
 மருதா ரவர்க்கு மண்டப மமைத்து
 முன்னொரு தூறு மூங்கில்புக் கிருந்த
 சிற்பரர் தம்மைத் திருவத்த சாமத்துப்
 பொற்கலத் தழுது பொலிவித் தருளிச்
 சண்பக வனத்துச் சங்கரர் தமக்கு
 மண்டப மமைத்து மணிமுடி சூட்டி
 விழாவணி நடாத்தி விரைப்புன லாடல்
 வழாவகை நடாத்தநின் மன்னரு ளதனால்
 வற்றா வருவியும் வற்றி வற்கடம்
 உற்றவிக் காலத் துறுபுன னல்கென
 வேண்டியப் பொழுதே வேறிடத் தின்றிச்
 சேண்டரு புனலிற் செழும்புன லாட்டி
 மின்கால் வேணி விசுவநா தர்க்குத்
 தென்கா சிப்பெருங் கோயில் செய்து
 நல்லா கமவழி நைமித் திகழுடன்
 எல்லாப் பூசையு மெக்கோ யிலினும்
 பொருண்முத லனைத்தும் புரையற நடாத்தித்
 திருமலி செம்பொற் சிங்கர சனமிசை
 உலக முழுது முடையா ளுடனே
 இலகு கருணை யிரண்டிரு வென்ன
 அம்மையு மப்பனு மாயனைத் துயிர்க்கும்

புனிதர்க்கு

இம்மைப் பயனு¹மறுமைக் குறுதியும்
மேம்பட நல்கி வீற்றிருந் தருளிய
ஸ்ரீ அரிகேசரி பராக்கிரம தேவர். எனக்காண்க.

52 அகிலகலாவல்லவன் சேரமான்பெருமாள் வஞ்சிமார்த்தாண்டன்

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களுள் வேணுட்டடிகளைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, ¹ தென்திருவாங்கூர்ச் சீமையாகிய வேணுட்டுவேந்தர்கள் தமிழ்வல்லவராய் அம்மொழியை ஆதரித்து வந்தமை குறிக்கப்பட்டது. அந்நிலைமை 15 - ம் நூற்றாண்டினும் அதன்பின்னரும் மாறியதில்லை யெனலாம். சோணாட்டு மூவலூர்ச் சிவாலயத்தின் கோபுரவாயிலிலே சிலாலிகிதமான பாடல்கள்சில உள்ளன. அவையொன்றனுள்²—

“அகிலகலாவல்லவன் சேரமான்பெருமாள் வஞ்சி மார்த்தாண்டன் திருப்பா மூத்ததிருவடி சொல்லிவரக்காட்டின பாகுடக்கவி” என்ற குறிப்புடன் அடியிற்கண்ட செய்யுட்கள் சிறிதுசிதைந்து காணப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:—

தேமா வயங்குசெய் யா...மபாற்கடற் சேதிபர்கோன்
மாமால் புதுவைச் சடையன் [னனென்?] மங்கையுங்கே
ஆமா மனையந்த வாயிழை செந்த...தாசை யெல்லாம்
போமாறு கண்டுவிட் டாளென்று கூறுமப் பூங்கொடிக்கே.

“காவிரியைச் சோணுட்டைக் காராளர் தம்மரபை
நாவலரைக் காவலரை நல்லோரைப் - பூவலயம்
உள்ளத் தகும்புதுவை-பூரைச் சிறப்பித்தான்
பின்னைப் பெருமாள் பிறந்து”

1. இந்நூல், பக். 37

2. செந்தமிழ், தொகுதி-4, பக். 251.

இதனால், வஞ்சிமார்த்தாண்டன் என்பார் கலைகள் பல
வற்றினும் வல்லவராகவும் தமிழ்ப்புலமையாளராகவும் விளங்
கிய சேரவேந்தர் என்பது தெரியலாம். இவ்வேந்தரைத்
திருப்பா மூத்ததிருவடி' என்று கூறுதலால் திருப்பாப்பூர்க்
குடியைச்சார்ந்த வேணுட்டரசராகவும்¹, வஞ்சி என நகரும்
சேரமான்பெருமாள் என மரபும் கூறப்படுதலின் பழைய
சேரவமிசத்தின் கிளையினராகவும் விளங்கியவர் இவரென்பது
அறியப்படும். இவ்வேந்தரது சாஸனம், தென்பாண்டிநாட்
ச் சேரமாதேவிப்பக்கத்தே கொல்லம் 624 (கி. பி. 1448)ல்
அமைந்துள்ளது.² இதனால், 15-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்
வாழ்ந்தவர் இவ் வேணுட்டரசர் என்பது தெளிவாவதாம்.
இத்தகையோர், சேதிபர்குலத்தோன்றலும் புதுவைச்சடை
பன் என்பார் மகனுமான பிள்ளைப்பெருமாள் என்ற தலைவ
னைப் புகழ்ந்துகூறியவை மேற்கூறிய பாடல்கள். புதுவை
என்பது புதுச்சேரி என்பதன் மரூஉ; இது சோணாட்டுள்ள
தோர் ஊராகும். கம்பநாடரை ஆதரித்து இராமாயணம்
பாடுவித்த சடையவள்ளல் இவ்வூர்த் தலைவர் என்பதும்
இப்பிள்ளைப் பெருமானின் முன்னோர் என்பதும் அறியத்
தக்கன. மேற்கூறிய மூவலூர்ச் சாஸனப்பாடல்களை
அடுத்து—

“மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர்போதுங் காவேரி - பொய்கழுவும்
[போர்] வேற் சடையன் புதுவையா-னில்லறத்தை
யார்போற்ற வல்லா-ரறிந்து”

1. திருப்பா என்பது திருப்பாப்பூர் என்பதன் மரூஉவாம். ‘திருப்
பாப்பூர் மூத்தவர்’ (540 of 1926), ‘சிறைவாய் மூத்தவர்’ (517 of
1917) என இவர்வழியரசர்களும் இங்ஙனமே குடிப்பெயராற் கூறப்
படுவர். இக்காலத்துத் திருவனந்தபுர மன்னரும் இத்திருப்பாப்பூர்
சுத்தவரே என்பது அறியத்தக்கது. 2. M.F.R.638 of 1916-B.

என்ற பாடலும் வரையப்பட்டுள்ளது. இவ்வெண்பா 'காவிரி எச்சிற்படக் கம்பர் பாடியது' என்று தமிழ்நாவல் சரிதை (70)¹ முதலியன கூறும். இதனாலும், சடையவன் லின் வழியினனே பிள்ளைப்பெருமாள் என்பது புலனும் அவ்வள்ளல் போலவே, அறிவுதிருவாற்றல்க ளுடையனும், புலவர்க்கு பரமோபகாரியாகவும் வாழ்ந்தவன் இத்தலைவன் என்பது திருக்கோடிகா² முதலிய ஊர்களிற்கண்ட இவன் சாஸனங்களால் தெரிகின்றது. "செந்தமிழ்ச் சிம்மணி" என்று இவனைப் புகழ்ந்துகூறுந் தொடரும்,³

“பேரோசைப் பிள்ளைப் பெருமானைச் சேதிபனைக்
காரோசைக் கையானைக் கண்டிரே - பாரோர்
விடுங்கோள் கொடுங்கோள் விழியருள்பூண்-டன்னம்
இடுங்கோள் கொடுங்கே [டிற?]

என இவனைச் சிறப்பிக்கும் பாடலும்⁴ பிற கல்லெழுத்து களினும் காணப்படுவன. இனி, புதுக்கோட்டைச் சீமை சாஸனத் தொகுதியுள் (பக்: 486) விராச்சிலை (விரையா சிலை)ச் சிவாலயத்தே, வீரப்பிரதாப தேவராய மகாராஜ ஆட்சியில்—சக. 1365 (கி. பி. 1443)ம் வருஷத்தமைந் இத்தலைவனது சாஸனமொன்றில்—

“சோழமண்டலத்துச் செயமாணிக்கவளநாட்டுத் திருவாரூர் கூற்றத்துப் புதுச்சேரிச் சோழமண்டலத் தாபனாசாரியன் புது சேரியுடையான் பிள்ளைப்பெருமாள்”

என்பார் அறங்கன்சில செய்தசெய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இ பிள்ளைப் பெருமானைச் 'சோழமண்டலத் தாபனாசாரியன்

1. காவிரியே, போர்வேன், தன்புகழை—என்பன இச்சரிதை தூலிற் கண்ட பாடபேதங்கள். 2. M.E.R. 57-8 of 1930-1.

3. Ibid. 33 of 1925; p. 94.

4. செந்தமிழ், தொ-4, பக். 252.

என்று அது விசேடித்தலால், சோழராஜ்யத்துக்குநேர்ந்த இடைபூறுநீக்கி அதனை நிலைநிறுத்திப் புகழ்பெற்றவன் இத்தலைவன் என்பதுதெரியலாம். 'காஹிரியைச் சோனாட்டை... சிறப்பித்தான்' என்று மேற்கூறிய பாடல் கூறுதலும் ஒப்பிடுக. இதனால், தென்னாட்டரசியலில், விஜயநகரவரசர்காலத்தே பெருந்தலைமையும் அதிகாரமும் வகித்திருந்தவன் பிள்ளைப் பெருமாள் என்பது பெறப்படுதலின், அத்தகையோனது பேருதவியொன்றை வேண்டி அவற்குப் பாசுடக்கவி எழுதி விடுக்கலாயினர் இச் சேரமான்பெருமாள் என்க. [பாசுடக்கவி - கையுறையாகச் சமர்ப்பிக்கும் பாடல்; பாசுடம்¹ - கையுறை].

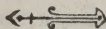
இவ்வேனாட்டரசர்வழியில், 100-ஆண்டுகட்குப் பின்பு கி. பி. 1541 - ல் 'சகலகலை மார்த்தாண்டவர்மன் சிறைவாய் மூத்ததிருவடி' எனப்பட்ட அரசரொருவர் ஆட்சிபுரிந்தாரென்பது, சுசீந்திரசாஸனமொன்றால் தெரியவருகின்றது.² இவர்காலத்தவராகப் பிள்ளைப்பெருமானைக் கொண்டு அறிஞர்சிலர் எழுதினரேனும், அஃது, அத்தலைவற்குப் புதுக்கோட்டைச் சாஸனங்கூறும் காலத்துடன் இயைபாமையின், சேரமாதேவிக் கல்லெழுத்திற்கண்ட மார்த்தாண்டவர்மரே மூவலூர்ச்சாஸனப் பாடல்களின் ஆசிரியர் என்பது தேற்றமாம்.

இம் மலைநாட்டரசர் போலவே, இவர் வழியினரான பிற்காலத்துவேந்தர்களும், தமிழில் அறிவும் அபிமானமும் படைத்திருந்தனர். இலக்கணவிளக்கவாசிரியரான வைத்

1. பாசுடம் - ப்ராப்ருதம் என்ற வடமொழிச் சிதைவு; 'நரிப் படைக்கொரு பாசுடம்போல' (திவ். பெரியாழ்வார் திருமொழி, 4, 5, 8), 'காமன் பூவாகிய பாசுடத்தை யேந்தி' (சீவக. 2708, உரை) முதலியன காண்க. 2. T. A. S. Vol. i, p. 56.

தியநாத தேசிகர், ஆதிசரவணப்பெருமாட் கவிராயர் முதலியோர் அவ்வரசர்களால் வரிசைமுதலியனபெற்றுச் சிறப்புற்றமை அறியத்தக்கது. ¹

53 காளமேகப்புலவர் காலம்.

மேற்கூறியபடி நிலைகுலைந்த சோழபாண்டிய ராட்சிக்குப் பின்பு, தென்னாட்டின் சநாதன தர்மங்களைக் காப்பதற்கென்றே தோன்றியது, விஜயநகர ஏகாதிபத்தியம் எனலாம். 14-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிமுதல் அம் மகாராஜ்யத்தின் பலபராக்கிரமங்களால் தென்னாடுமுழுதும் நல்லாட்சியில் நிறுவப்பட்ட செய்தி சரித்திரப் பிரசித்தமானது. அவ்வேகாதிபத்தியத்தை அம்பி (Hampi) மாநகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த அரசர்களும் அவர் பிரதிநிதிகளும் தமிழ்நாட்டவரிடத்தும் அந்நாட்டுத் தேவாலயங்களிடத்தும் அபிமானம் பெரிதுடையராயிருந்தனர் என்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவ்வரசர் பெருமக்களிலே, மல்லிகார்ச்சுனராயர் (1449 - 1465), விருபாக்ஷராயர் (1466 - 1485) காலங்களில், தமிழ்நாட்டின் இராசப்பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தவர், சாளுவத் திருமலைராயர் என்பார். தென்னாட்டிற் பல்லாண்டுகளாக அப்பதவியை நிர்வகித்துவந்த இவர், தமிழில் அறிவுடையராயிருந்ததோடு, தமிழ்ப் புலவர்களிற் சிறந்தவர்களை ஆதரித்தும் வந்தனர். இவர்காலத்திற்குள் காளமேகப்புலவர் என்ற ஆசகவிச்சிங்கம் விளங்கியது. இத் திருமலைராயரிடம் முதன்முதற் சென்றபோது, காளமேகம் பாடியனவாகத் தமிழ்நாவலர்சரிதையினும் பிறவற்றினுங் கண்ட செய்யுட்களில்—

1. பெருந்தொகை, 1713, 1788.

“சீதஞ் செயுந்தொங்கன் மார்பினு னியலிசை
தேர்ந்த திருமலை ராயன்” (தனிப்பா.)

“தரித்திர ராசனை வணங்கித்
தலைசெயு மென்னை நிலைசெய்கல்-யாணிச்

சாளுவத் திருமலை ராயன்

மந்தர புயனாங் கோப்பய னுதவு

மகிபதி விதரண ராமன்

வாக்கினுற் குபேர-னாக்கினுன்” (தமிழ்நா. 206)

எனவரும் தொடர்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றினின்று,
சாளுவமிசத்துக் கோப்பயன் என்பாரது புத்திரர் திருமலை
ராயர் என்பதும், இவர் தமிழின் இயலிசை தெரிந்தவராய்த்
தமிழ்க்கவிஞரைத் தம் ஆஸ்தானத்துக்கொண்டு ஆதரித்து
வந்தவரென்பதும் அறியப்படுவன. திருவாணைக்கா ஜம்புகேச
வரராலபத்தின் திருமதிவிற்கண்ட சாஸனமொன்று,¹ சக.
137...-ல் ஸ்ரீமுகவருஷம்—

“கட்டாரி சாளுவன் கோபராஜாவின் குமாரர் சாளுவ திருமலை
ராஜா, நாச்சியார் அகிலாண்டநாயகியார்க்குப் பதக்கம் பண்ணுவித்து
ஸேவைபண்ணினார்”

என்றும், ஸ்ரீரங்கத்தில், சக. (ஸ்) 1385-ல் அமைந்த
சிலாலிகிதமொன்று—²

“சாளுவத் திருமலைதேவ மஹாராஜா”

“ஸாளுவ கோபதிம்ம ந்ருபதிர் ஸ-யாச்சிரம்”

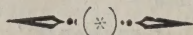
என்றும் கூறுகின்றன. இவ்விரண்டு கல்வெழுத்துக்களும்
முறையே கி. பி. 1453, 1463-வருஷங்களில் அமைந்தவை.
“சாளுவத் திருமலைராயன் கோப்பயனுதவு மகிபதி” என்ற
காளமேகப்புலவர் கூற்றின்படி, சாஸனத் திருமலைராசரே

1. M. E. R. 67 of 1903.

2. S. I. I. iv, p. 145.

அப்புலவரார் பாடப்பட்ட புகழுடையவர் என்பது இச் சாஸனங்களால் மிகத் தெளிவாம். ஆகவே, காளமேகப் புலவர் வாழ்ந்தகாலம் பதினான்காநூற்றாண்டின் பிற்பகுதியென்பது பெறப்படுதல் கண்டுகொள்க.

54. மணவைக் கூத்தன்.

இப்பெயர்கொண்ட புலமைவாய்ந்த தலைவரொருவரைப் பற்றி, அழகான தனிப்பாடலென்று வழங்குகின்றது; அஃதாவது—

“துளைபடு மாமர-மோரேழு-மெய்தவன் தூதுகவி
உளைபடு வாரிதி யொன்றே கடந்த-தொளிர் தரள
வளைபடு வாவி மணவைமன் கூத்தன் வகுத்தகவி
தளைபடு காலுட-னேகட-லேழையுந் தாண்டியதே”

எனக்காண்க. இச்செய்யுளால், மணவைக்கூத்தன் என்பார் சிறந்த கவியாக விளங்கியவர் என்பது புலனாம். புதுக்கோட்டைச் சீமை, திருமெய்யஞ் சேகரத்துள்ள கோவிற்பட்டிச் சிவாலயத்தமைந்த சாஸனமொன்று¹—

“சகவ்ரு 1420 (கி. பி. 1498) ல், ஷே கோயிலுள் திருவாதவூரை ஏறியருளப்பண்ணி,² அவ்வடியார்க்கு மார் கழித் திருநாள் பத்துத்தினமும் திருவிழா நடத்திவைக்க ரிபந்தஞ்செய்த இருவருள், கானநாட்டு இராஜசந்தரபுரத்து மணவையுருடையான் பூமாலைக்கூத்தர் பாண்டிப்பெருமாள் என்பார் ஒருவர்”

1. புதுக்கோட்டைச் சீமைச் சாஸனத் தொகுதி. பக். No. 838.

2. மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள் விக்கிரகத்தைப் புதிதாகப் பிரதிஷ்டை செய்து எ - று.

ரன்று குறிப்பிடுகின்றது. தலைப்பிற்காட்டிய கட்டளைக் கவி
ந்துறையாற் சிறப்பிக்கப்பெற்றார், இச்சாஸனங் கூறும் மண
வப் பூமலைக் கூத்தரோ என்று கருதற்கு, ஊர்பெயர்களு
ன் திருவாதவூரடிகள் பாற் கொண்டிருந்த பத்தித்திறமும்
இடந்தருகின்றது. இவர்க்குப் பாண்டிப்பெருமாள் என்ப
தும் பெயரென்று சாஸனங் கூறும். இப்பெயர் சிவஞான
பாதத்துக்கு உரையிட்டவருள் ஒருவர்க்கும் உரியதாகும்.
இவரும் சாஸனங்கூறுமவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியக்
கூடவில்லை.

55 அரிதாசர். *

சைவவைணவ சமயக்கொள்கைகளை ஆகமவல்லி, ஆர
ணவல்லி என்ற பெண்களிருவர் கூற்றில்வைத்து விளக்கி,
முடிவில் திருமாலே பரம்பொருள் என்பதை நிலைநாட்ட
வெழுந்த இருசமயவிளக்கம் என்ற நூலின் ஆசிரியர் இவர்.
இப்பெரியார்வரலாறுகளை அறிதற்கு, இவர்தம் வாக்கும்
இவரைப்பற்றியமைந்த சாஸனங்களும் பெருந்துணையாகின்
றன. இவ்வாசிரியர் அரிவாசபுரம், அரிதை என்று வழங்கப்
பட்ட நகரில் திருக்கோயில்கொண்ட திருமாலுக்குப் பல
கைங்கரியங்களும் புரிந்துகொண்டு பரமபாகவதராய் அவ்
வூரிலே வாழ்ந்தவர். ¹ 'அரிதாதனைன் றோதுநாமக் களப்பா
ளன்' என்று தம்மைக் கூறுதலால், களப்பாளர் குடியில்
உதித்த வேளாண்மரபினர் இவர் என்பது தெரியலாம். இக்

* இவர்வரலாற்றைப் பல்லரண்டு கட்டுமுன்பே கண்டு சேந்தமிழ்,
அரிசமயதிவாகரம் முதலிய பத்திரிகைகளில் எழுதியுளேன்.
பின்புசண்ட செய்திகளும், இக்கட்டுரையிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

1. இருசமயவிளக்கம், நகரப்படலம், 4, 6.

குடியினரைப்பற்றி மேலே விளக்கியுள்ளேன் (பக். 65-5). இவரசிரியர், நான்முகப்பில் தம்மூர்த் திருமாலின்வணக்கக் கூறுமிடத்து—

“கிரிபோல் விளங்கிக் கிளரும்புயக் கிருஷ்ணராயர்
தரையீது சிங்காத் தீரியிற்சயத் தம்ப நாட்ட
வரமா தரவா லளித்தேவட கூவ மேவும்
கருமா மணிவண் ணனைநீடு கருத்துள் வைப்பாம்.

“படமா சுணமு முதிராவிளம் பச்சை யாலும்
திடமா மறையந் தழுமாகிநற் செல்வ னான
வடமா மலையண்ணன் துள்ளமும் வைக நாளும்
இடமா மொருவற் கடியோங்க ளியாங்கள் தாமே”

என்று பாடுகின்றார். இவற்றுள், கிருஷ்ணராயர் சிங்காத்தி என்றவிடத்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டுதற்கு, வடகூவத்தி கோயில்கொண்ட திருமால் வரமளித்தருளியவர் என்றும் வடமாமலையண்ணன் என்பார் அத்திருமால் பத்திமையுடையார் என்றுங் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணராயரும், வடமாமலையண்ணரும் யாவன என்பதை நோக்குவோம்.

பரதகண்டத்தின் தென்பகுதியை நீதிதவறாது ஆட்சி புரிந்து, அதன் சநாதனதர்மங்களும் கோயில்முதலிய அறப்புறங்களும் பரசமயிகளாற் கேடுறுதபடி பலதலைமுறைகளாகக் காத்து ஆட்சிபுரிந்துவந்த விஜயநகரவேந்தர்களுள் தலைசிறந்துவிளங்கிய பெருந்தகையார், கிருஷ்ணதேவராய (கி. பி. 1497-1540) என்பது பிரசித்தம். கலிங்கதேசத்தைக் கடகம் என்ற தலைநகரிலிருந்து ஆண்டுவந்த கஜபதியரசனான பிரதாபருத்திரன் என்பான் தமக்கு அடங்காடையின், இக்கிருஷ்ணதேவர் உத்தேசம் 1520-ல் அவனாட்டின் மேற் படையெடுத்துச்சென்று போரில் அவனை வென்றடை

கினர் என்பது அவர் சரித்திரவிசேடங்களுள் ஒன்று. இவ் வெற்றிக்குறியாகச் சிங்காத்திரியில் நாட்டப்பட்டதே அரிதாசர்கூறிய செயத்தம்பமாம். சிங்காத்திரி என்பது விசாக பட்டணத்தை அடுத்துள்ள சிம்மாசலம் என்ற விஷ்ணுஸ்தலமாகும். அவ்விராயர்பெருமானே பாடிய ஆழக்தமால்யதாவும், அவரது ஆஸ்தானகவியாகிய அல்லஸானிபெத்தன்னா பாடிய மனுசரிதமும் ஆகிய காவியங்களில் ஷே சிம்மாசல அடிவாரத்துள்ள பொட்டுநூரில் நாட்டப்பெற்ற தென்று இச்சயத்தம்பம் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதென்பர். சிதம்பர சாஸனமொன்றும்—

“இந்தக்கோபுரம் ராஜாதிராஜன் ராஜபரமேசுவரன் ஸ்ரீ வீரப் பிரதாப கிருஷ்ணதேவ மஹாராயரின் தர்மம் ஆக சிம்மாத்திரி பொட்டுநூர்க்கு எழுந்தருளி ஜயஸ்தம்பம் நாட்டித் திரும்பிப் பொன்னம்பலநாதனையும் ஸேவித்து வடக்குக்கோபுரம் கட்டிவைத்த ஸேவை” (S. I. I. Vol. iv, No. 199.)

என்று கூறுதல் அறியத்தக்கது. சிம்மாசலத் திருமாலிடம் கிருஷ்ணதேவர் பெரும்பத்திபூண்டிருந்தவர் என்பது, கி. பி. 1516, 1522-ம் ஆண்டுகளில் பலகிராமங்களும் திருவாபரணங்களும் அவர் அம்மூர்த்திக்கு அளித்ததாக ஆங்குள்ள சாஸனங்கள் கூறுதலால் விளங்குவதாம். இங்ஙனம், சிம்மாத்திரிப்பொட்டுநூரில் நாட்டப்பட்ட செயத்தம்பமே அரிதாசராலும் கூறப்பெற்றதென்க.

இனி, ‘வடமாமலேயண்ணன்’ என்று இவ்வாசிரியர் கூறிய தலைவரை நோக்குவோம். கிருஷ்ணதேவமகாராயர் அமைத்த கன்னடசாஸனம் ஒன்றிற்கண்ட பின்வருஞ் செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது.

“சகாப்தம் 1445-ல், சுபாஹுஸ்வ கார்த்திகைமீ திங்கட்கிழமை சுக்கிலபக்ஷம் உத்தானத்வாதசியில் துங்கபத்ரா தீர்த்து, ஹேமகூட

பர்வதத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிட்டலேச விருபாக்ஷர் ஸந்நிதியில், ஹரிவாஸபுரேசராய் வேதாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ லீலமாணிக்க தேவருக்கு, சந்திரகிரிராஜ்யத்தில் கங்கைமரபிற் பிறந்தவரும், திருமாவின் திருவடிகளில் வண்டுபோன்றவரும், லீலமாணிக்க தேவர்க்குக் கைங்கரியங்கள் புரிவதையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டவரும், அப்பெருமானுக்குக் கோபுர மண்டப விமான ஆவரண ரதாதித் திருப்பணிகள் எல்லாஞ் செய்தவரும் வடமலை என்ற பெயருள்ள மந்திரிச் சேரஷ்டரைத் தம் தமையனுராகக் கொண்டவரும் திருமால்பத்தருட் சிறந்தவருமான ஹரிதாஸரால் கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டுப் பெருமானுக்குத் திருவமுதுக்கும் நிர்த்தகீத மகாவாத்யாதி கட்டும் நாகலாபுரம் என்ற பிரதிநாமங்கொண்ட அரிகண்டபுரம் ஸர்வமான்யமாகக் கொடுக்கப்பட்டது”¹

என்பதாம். இச்சாஸனத்தினின்று, அரிதாசரது ஊர் மரபு முதலிய வரலாறுகள் தெரிவதோடு, வடமலை என்பார் மந்திரி சேரஷ்டரும், இவ்வாசிரியர்க்குத் தமையனுமானவர் என்பதும் அறியலாகும். தமையனுமைபற்றி, வடமாமலை யண்ணன் என இவராற் கூறப்பட்டாரென்க. இவ்வடமலையார் மந்திரிபதம் வகித்தது கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியில் ஆகும். திருவாரூரில் வாழ்ந்த தத்துவப்பிரகாசர் என்ற சைவத்துறவி யொருவர், அவ்வூர்ச் சிவாலயத்துநடந்த சில அதிகரிமங்களை முன்னிட்டு, ஆங்குத் திருவிழாவிற் காக ஏற்றிய கொடியை இறக்கவிடாமல் தகைந்தபோது,

“மருவுபுகழ்க் கிர்ஷ்ண மகராசராணே
அரிய வடமலையா-ராணே - திருவாரூர்ப்
பாகற் கொடியறுப்பார் பாதத் திருவாணே
த்யாகக் கொடியிறக்கா-தே”

1. இச்சாஸனக்குறிப்பு, காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ. A. ரங்கஸ்வாமி ஸரஸ்வதி B. A. அவர்களால் எனக்கு உதவப்பெற்றது.

என்று கூறினரென்பது தமிழ்நாவலர்சரிதையால் (225) அறியப்படுகின்றது. அம்முனிவர், அரசன் அமைச்சன் கடவுள் இவர்கள்மேல் ஆணையிட்டுத் தடுக்கும்போது, கிருஷ்ணமகாராஜர், வடமலையார், பாகற்கொடியறுப்பார் (ஸ்ரீதியாகராஜர்) என்பாரை முறையே கூறுவதினின்று, வடமலையார் அவ்விராயர்மந்திரியே என்பது விளக்கமாம். காஞ்சீபுரம் வரதராஜஸ்வாமிகோயிற் சாஸனமொன்றில், கிருஷ்ணதேவரது ஆணையால் ஷே கோயிற்கு இம்மந்திரி பூமி அளித்ததும், அது, சக(ஸ்ர) 1472-ல் சதாசிவராயராணைப்படி நாகரசர் என்பாரிடம் ஒப்பிக்கப்பட்டதும் கூறப்பட்டுள்ளன.¹ கிருஷ்ணதேவமகாராயர் தமிழகமுழுதும் ஆட்சிபுரிந்த பேரரசர் ஆதலின், அவர்கீழ்த் தமிழமைச்சர் சிலரும் அமைந்திருந்தனர். அத்தகையோருள் தொண்டைநாட்டுச் செம்பூரினரான அம்பி அறம்வளர்த்த முதலியார்² என்பாரும் ஒருவர். ஆகவே, தமிழ்நாட்டை நன்கறிந்து ஆட்சிபுரிதற்கு உதவவல்ல தமிழமைச்சர்களை விஜயநகரவேந்தர்கள் உடையராயிருந்தனர் என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அவ்வமைச்சருள் ஒருவரே இவ்வடமலையாரும். இவரை “வடமலையண்ணக

1. M. E. R. 550 of 1919-B.

2. இவரை ‘அம்பிகாமக்கிழான் அறம்வளர்த்தநயினார்’ என்றும் சாஸனங் கூறும் (M.E.R 368 of 1927). இவர் நரசிங்கதேவராயர், மல்லிகார்ச்சுனராயர் காலங்களினும் பெரும்பதவி வகித்தவர் (450, 837 of 1921; 291 of 1928 - 9; 422 of 1955). இவர்மேற் பாண்டியன் பாடிய கலம்பகமும் உண்டு (தமிழ்நா. 136). விஜயநகரத்தின் ராஜஸ்தானமான ஹம்பி (Hampi) யில் வாழ்ந்தவராதலின் அம்பி எனவும், கிராமக்காணி (காமக்காணி) உடையராதலின் காமக்கிழான் (பக். 21) எனவும் விசேடிக்கப்பட்டார் என்க.

ளய்யன்” என்றும் அக்காலத்தார் வழங்கினர்.¹ திருக்கழகக் குன்றத்துச் சாஸனமொன்றில்—

“ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் குன்றவர்த்தனக் கோட்டத்து வடகூவத்துள்ள அரிகண்டபுரத்து ஹரிவாச புரமான நாகலாதேவிபுரம் என்ற ஊரினராய ஆவினிகளப் பாளர் திருவேங்கடமுடையார் என்பவரின் புத்தரர்களான வடமலையண்ணகள், தெய்வங்கள் பெருமாள் முதலியார், திருமலையப்பர் என்றமூவர் தம்தாயார் பெருமாள்முதலிச் சியார் புண்ணியமாகவும், அரசர் கிருஷ்ணதேவராயர் தன்ம மாகவும் குறுமுகையென்ற ஊரைக் கோயிற்கு உதவினர்” என்று கூறுகின்றது.² சோணாட்டுள்ள நாச்சியார்கோயில் என்ற திருநிறையூரில் சக(ஸ்) 1436 (கி.பி.1514)ல் அமைந்த கல்லெழுத்தொன்றனுள்,³ மேற்கூறிய சகோதரரில் மூத்த வரை—“அரிகண்டபுரத்துக் காராளர் மரபினரான ஆவினிகளப்பாளன் திருவேங்கடமுடையார் வடமலையண்ணகள்” என்றும் நாகலாபுரத்துச் செப்பிதழ்களில், அரிதாசரைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துத் ‘தங்கள் தமையனார் வடமலையண்ணகளய்யன்’ என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றால், மேற்கூறிய வடமலையார், தெய்வங்கள் பெருமாள், திருமலையப்பர் என்ற மூவர்க்கும் அரிதாசர் என்ற வேறு சகோதரரும் இருந்தனர் என்பது பெறப்படும். இவர்க்குக் கிருஷ்ணன் என்பது இயற்பெயரென்றும், அரிதாசர் என்பது தாஸ்யநாமமாகப் பின்பு வழங்கியதென்றும் அந்நாகலாபுரச் செப்பிதழால் அறியக்கிடக்கின்றன. இவ்வாறு, தம் மூத்தசகோதரராகவும் ராயர்

1. I. M. P. Ap. 189—திம்மய்யரண்ணகள் (313 of 1921), கெம்பதேவரண்ணகள் (194 of 1920) என இத்தகைய அதிகாரிகளை வழங்கியிருத்தல் ஒப்பிடத்தகும்.

2. M. E. R. 130 of 1932 - 3.

3. Ibid. 133, of 1931 - 2; p.65.

மந்திரியாகவும் திருமாலடியாராகவும் பெரும்புகழுடன் விளங்கியவராதலின், இவரை—

“வடமாமலை யண்ணன துள்ளமும் வைக நாளும்

இடமா மொருவற் கடியோங்க ளியாங்கள் தாமே”

என்று கூறினர் அரிதாசர் என்க. இவர் அம்மூவர்க்கும் இளவல் என்று கருதலாகும். இவ்வரிதாசரைப்போலவே இவர்தமையனாரான வடமலையாரும் வித்வான்களில் ஒருவராக விளங்கியவர். ஆற்றுவான்பாடி என்பது இவரது பூர்வீக கிராமமென்பதும், அவ்வூரினரான இவர்முன்னோர்கள் வித்வத்பரம்பரையினரென்பதும் ஆரணித்தாலுமே தேவிகாபுரத்தில், கிருஷ்ணதேவராயரது காலத்தே சக(ஸ்) 1446 (கி. பி. 1523)ம் ஆண்டில் அமைந்த சாஸனமொன்றால்¹ தெரிய வருகின்றன. அதனுள்:—

“செயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் பல்குன்றக் கோட்டத்து மேல்குன்றநாடு முருகமங்கலப்பற்று இராஜ கம்பீரன்மலைக்கு அடுத்தபற்று செய்யாற்று இதன்பிரிவான தேவக்காபுரம் உடையார்...திருநாமக்காணியான சோரபூண்டியில்...தேவக்காபுரம் பிஷ்ணாமடத்து விசுவேசுவர சிவாசாரியாரும், தானமயேசுவர கைக்கோளமுதலிகளும் ஆற்றுவான்பாடி வித்வான்களில் திருவேங்கலநாதர் மகன் வடமலையார்க்கு இறையிலி காணியாச்சி பண்ணிக் கொடுத்தபடி...” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. திருவேங்கலநாதர் என்பது திருவேங்கடநாதர் என்பதன் சிதைவாய் அக்காலத்து மக்கள் பெயராக வழங்கிபதாம்.² இத்திருவேங்கலநாதர், வடமலையாரின் தந்தையாகச் சாஸனங்களிற்கண்ட திருவேங்கடமுடையாராவர். உடையார் என்பதும் நாதர் என்பதும் ஒரு பொருளன. தம் இளவலான அரிதாசர்கட்டிய கோயிற்குக்

கிருஷ்ணதேவராயர் பூமிகள் உதவிய ஆண்டுக்கு அடுத்த வருஷம் வடமலைபார் நிலம் பெற்றுள்ளமை இச்சாஸனத்தால் அறியத்தகும். அவ்விராயரது மந்திரியாயினும், தேவிகா புரத்துப் பிரபலரான சிவாசாரியரும் பிறரும் இவ்வடமலையாரை இங்ஙனம் கௌரவித்திருப்பது, இவரது புலமைச் சிறப்புப்பற்றியும், செல்வாக்கை நோக்கியும் என்றே கொள்ளற்பாலது. தந்தை பெயரும், தம்மிடப்பெயரும், இடங்காலங்களும் பெரும்பான்மை ஒத்தமைதலால் இவ்வடமலையாரை வேறொரு புலவராகக் கருதக்கூடவில்லை.

இனி, இவ்வரிதாசர் வாழ்ந்த அரிவாசபுரம் என்பது தொண்டைநாட்டுள்ள திருவெவ்வுளூர் (திருவள்ளூர்)க்கு வடக்கே 18 - மைலில் உள்ள நகரி நாகலாபுரம் என்ற ஊராகும். இவ்வூரில் மலையும் அம்மலைப்பக்கத்தே நதியும் திருமால்கோயிலும் உள்ளன. அத்திருமால் கோயிலில் அமைந்த சாஸனங்களிலே ¹—கிருஷ்ணதேவராயர் சக. 1445 (கி. பி. 1523)-ல், வடநாட்டிற் பெற்ற பெருவெற்றிக்குப்பின், மகாமகத்தின் பொருட்டுக் கும்பகோணஞ் சென்றுவந்தனர் என்றும், அங்ஙனஞ் சென்று திரும்புமிடையில் நாகலாபுரத்துக்கு விஜயஞ்செய்தனர் என்றும், அப்போது, அவ்வூர்த் திருமால் தம் கனவில்தோன்றி ஆணையிட்டருளியவாறு அரிதாசர் என்ற பெரியாரால் ஆங்குத் திருமால்கோயில் கட்டி முடிக்கப்பட்டதென்றும், அக்கோயிற் கைங்கரியங்கள் நடத்துவதற்கும் ஆங்குத் திராவிடவேதமும் வேதாந்தமும் ஓதுவதற்கும் அவ்வாசர் பலவூர்களை அளித்து அப்பெரியாரிடமே அக்கோயிலதிகார முழுமையும் ஒப்புவித்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“முன்னாள் ஸ்வாமி கிருஷ்ணதேவமஹாராயர் நாகலாதேவியம் மன்புரத்தை எம்பெருமானுக்குக் கட்டளையிடுவதுக்கு முன்னே

தங்களுக்கு எம்பெருமான் ஸ்வப்னத்திலே ஸாக்ஷாத்காரமாய்த் திருவாய்மலர்ந்தருளித் திருக்கோயில் கட்டச்சொல்லித் திருவுள்ளம் பற்ற அந்தப்படியிலே தாங்கள் கரியமாணிக்கத் தேம்பெருமானுக்குத் தங்களுபயமாகக் கைங்கரியங்கள் பண்ணவேண்டிப் பெருமான் திருக்கோயில் கட்டுகிறதற்கும்...”

என்றுள்ள அச்சாஸனப்பகுதி ¹ இங்கு அறியத்தக்கது. இவ்வாறு முடிக்கப்பெற்ற திருப்பணியை அரிதாசரே தம் நூலுள்,

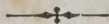
“வளப்பார் புசும்படிவாழும் மானகர்க்கண்
பிளப்பாவொருதூணினில்வந்து பிறந்துளானுக்—
குளப்பாவனைகூரரிதாதென்னேனோது நாமக்
களப்பாளன் தானத் தாங்கள் கரைகண்ட நாளில்”

என்று கூறுதல் காண்க. இப்பெரியார் வாழ்ந்த நாகலாபுரம், நாகலாதேவிபுரம் நாகலாதேவியம்மன்புரம் என்றும் சாஸனங்களிற் பயிலும். இது கிருஷ்ணதேவரால் தம் தாயாரான நாகலாதேவியின் பெயரிட்டு உண்டாக்கப்பட்ட ஊர் என்பர்.

கிருஷ்ணதேவராயர் ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தைத் தழுவி யவர். ஆயினும், பிறவைதிகசமயக் கடவுளரை வணங்கியும், அறப்புறங்கள் பலவற்றை அளித்தும் பொதுநோக்கங் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தவர். ஸ்ரீ ஆண்டாள் வைபவம்பற்றி இவரார் பாடப்பட்ட ஆழுத்தமால்யதா என்ற தெலுங்கு காவியத்தில் ஆழ்வார் ஆசாரியர்களுடைய அவதார மகிமைகள் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்றும், ஆண்டாள் பாசரங்களின் கருத்துக்களையெல்லாம் இவ்வரசர்பெருமான் தம் நூலுள் விளக்கியுள்ள மாதிரிகையினின்று திவ்யப்பிரபந்தங்களில் இவர்க்கிருந்த ஈடுபாடு தெரியவரும் என்றும் கூறுவர். திராவிடவேதம் ஒதுவதற்காக இவர் பூமிகள் அளித்திருத்த

லாலும் இச்செய்தி புலனும். அன்றியும், தென்னாடுமுழுமையும ஆண்ட இவ்வேந்தர் தமிழ்ப்புலவர்பலரைத் தம் ஆஸ்தானத்துக் கொண்டு ஆதரித்துவந்தார். அவர்களுள் ஞானப்பிரகாசர், தத்துவப்பிரகாசர், மண்டலபுருடர், குமாரசரஸ்வதி என்போர் சிறந்தவர்களாவர். இன்னோர் அவ்விராயர்பெருமான் காலத்து விளங்கிய வரலாறுகளைத் “தமிழரும் ஆந்திரரும்” என்ற நூலுள் விளக்கியுள்ளேன். இவற்றால், திருமாலடியராகவும், பெரும்புலவராகவும், தம் அரசியலதிகாரிகளின் மரபினராகவும் விளங்கிய இவ்வரிதாசர்போன்ற பெரியாரை மேற்கூறியவாறு இவ்வரசர்பெருமான் கௌரவித்திருப்பதில் அதிசயமில்லை என்க.

56 பாண்டி கவிராசர்.

புதுக்கோட்டைச் சீமை ராங்கியம் என்ற ஊரிலுள்ள சிவாலயத்தமைந்த சிலாலிகிதமொன்றில்—

“ரௌத்ரிஸ்ரூ தைஸ் 30௨ ஸ்ரீமது வெங்களநாயக்க ரய்யன் காரியத்துக்குக் கர்த்தரான தீத்தாரியப்பரும் இராசிமங்கலம் ஊரவரும், புலவர் பாண்டிகவிராசர் வீரமலை பாடுகையில் இவர்க்கு இறையிலியாக விட்டநிலம்...சந்திராதித்த வரைக்கும்பற்றி அனுபவிக்கக் கடவராகவும்” 1

என்று காணப்படுகின்றது. வெங்களநாயக்கர் என்பார், விஜயநகர வேந்தரான அச்சுததேவ மகாராயர் காலத்தே அவர்பிரதிநிதியாய்த் தென்னாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்தவர். இந்நாயக்கர் சகஸ்ர 1452 (கி. பி. 1530)ல், பாண்டிநாட்டுத்

1. புதுக்கோட்டைச் சீமைச் சாஸனத்தொகுதி, No. 966 பக். 621.

நெருப்புத்தூர்ச் சிவன்கோயிற்குப் பூமிகள்சில உதவிய செய்தி
ஷி கோயிற் சாஸனத்தாலும், ¹ இவர்கீழ்த் தலைமையதிகாரி
பாயிருந்த தீத்தாரியப்பிள்ளை என்பார், காஞ்சீபுர நகரினராய்
ஷி மகாராயர் ஆட்சியில் பிரபல அதிகாரியாய் விளங்கியவர்
என்பது தொண்டைமண்டலத்து நரசிங்கபுர சாஸனங்களா
லும் ² தெரியவருகின்றன. அந் நரசிங்கபுரத்தில், தம் அரசர்
அச்சுததேவராயர் புண்ணியமாக ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரலிம்மஸ்
யாமிக்குக் கோயில்கட்டி சகஸ்ர 1455 (கி. பி. 1533)ல்
இவர் பிரதிஷ்டை செய்துளார். தீத்தாரப்பிள்ளை, காருணிக
ம் தீத்தார்பிள்ளை என்றும் வழங்கப்பெறுவர். இப்பிள்ளை
யாலும் ஊரவராலும் பாண்டிகவிராசரைக் கொண்டு இயற்று
விக்கப்பட்ட வீரமலை என்பது, அரசப்பிரதிநிதிபான வெங்
ள நாயகரின் விஜயத்தையோ, வீரப்பிரதாபர் என்ற சிறப்
ப் பெயர்பெற்ற கிருஷ்ணதேவர், அவரிளவல் அச்சுததேவர்
என்ற விஜயநகர மகாராயர்களின் வெற்றித்திறங்களையோ
பற்றியதாக வேண்டும். பின்னவரான அரசர்களின் வெற்றிப்
பெருமைகளைச் சாஸனங்கள் விசேடமாகப் புகழ்வனவாம். ³
பெரும்புலவர்களால், வீரமலை பாடப்பெறுதலை வெற்றி
வேந்தர்கள் பெரிதும் விரும்பிவந்தவர்களாவர்.

“ஏடியன் மலை யணிந்தாலும் வாடுமெனப்புலவோர்
பாடிய வீரவேண்பாமாலையைப் பொன்னின் பாண்டியன்
தேடிய வேற்செழியன்குல-சேகரத் தென்னனைப்போற்[போர்
சூடிய வேந்தருண்-டோவோரு வேந்தரைச் சொல்லுகிலே” ⁴

1. I. M. P. Rd. 250.

2. M. E. R. Nos. 101, 105, 108 of 1919.

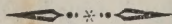
3. Ibid 628 of 1804; C. P. 12 of 1004; S. I. I. Vol. Vii,

pp. 21 - 2.

4. பெருந்தொகை, 954.

எனத் தென்காசிப் பாண்டியனொருவனும் இவ்வாறே சிறப்பிக்கப்படுவன். இதுபற்றியே, 'வீரவண்பாமாலைத் திருநெல்வேலிப்பெருமாள்' ¹ என்று இவன் பெயர்வழங்கப்பெற்றான். இங்ஙனம் அரசர் தலைவர்களது வீரச்செயலைப் புகழ்ந்து பாடிய பாண்டிகவிராசர் அன்றோராற் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றவராய், 16-ம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது அறியத்தகும்.

57 உத்தண்ட வேலாயுதகவி.

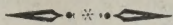

இப்பெயர்கொண்ட பார்ப்பனப்புலவரொருவர் திருவதிகை என்ற சிவதலத்தில் வாழ்ந்துவந்தவர் என்பது, அத் தலத்து வீரட்டானேசுவரர் கோயில் அலங்காரமண்டபத்திருமதிலிற்கண்ட சாஸனமொன்றால் அறியப்படுகின்றது. தொண்டைநாட்டுக் காவியூர்க் கோட்டத்துத் தனியூரான உத்தரமேருரைச் சார்ந்த மகிபாலகுலகாலச்சேரி என்ற ஊர் னர் இவரென்றும் வீரவல்லி தேவராசப்பட்டர், காசிநாதர் குப்பைபன் எனவும் வழங்கப்பெற்றவர் என்றும் கௌண்டியன்ய கோத்திரத்தவர் என்றும் இச்சாஸனங் கூறும். ² இப்புலவர், 'திருவதிகை வீரட்டானமுடைய தம்பிரானார்' மேற்கலம்பகமொன்று பாடி, அதன்பொருட்டுச் சக ஶ்ர 145 (கி. பி. 1536) துன்முகிஷ்ர ஆடிமீ 10உ திருவதிகை கோட்டைக்குள் மனையும் நிலங்களும் பெற்றனரென்று அகிலாலிகிதத்தால் அறியப்படுகின்றது. இவற்றால், 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர்களுள் இவரும் ஒருவர் என்பது தெரியலாகும். இவர்பாடிய திருவதிகை கலம்பகம் இப்போது கிடைத்திலது.

1. M. E. R. 540 of 1917.

2. Ibid. 376 of 1921.

58 வாமன முனிவர்.

மேருமந்தரபுராணம் என்ற சைனசரிதங்கூறுந் தமிழ்
நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் இவர்.

“ஆயிரத்து நானூற்றின் மேலுழிருமூன்றும்
பாயபுகழ் மேருக்கள் மந்தர்பாற்—நாய
தவராச—ராசன் குறுமுனிவன் றந்த
பவரோக மந்திரமாம் பாட்டு”

என்ற பாயிரவெண்பாவால் இப்புராணவரலாறும், இதனை
இயற்றியவர் ‘குறுமுனிவன்’ என்ற வாமனமுனிவர் என்ப
தும் அறியலாம். இம்முனிவர், காஞ்சீபுரத்தை அடுத்த திருப்
புருத்திக்—குன்றம் என்ற ஊரின் என்றும், அவ்வூரிலுள்ள
தினாலயத்தில் மல்லிகேசனார், புஷ்பசேனார் என்ற குருசிஷ்
ர்களான இருவர் பாதங்கள் பாதையிற் பொறிக்கப்பட்டுள்
ளான என்றும், அவற்றின்கீழ் வரையப்பெற்ற சுலோக
மொன்றில் ¹—

“வந்தேஹம் வாமநாசாரீயம் மல்லிகேசன முகீஸ்வரம்”

என்றுள்ள தொடரால், மல்லிகேசனர்க்கு வாமனாசாரிய
சென்னும் மறுபெயருண்டென்பது தெரியலாகுமென்றும்,
இவ்வாசாரியர்க்கு ‘உபயபாஷா கவிசக்கரவர்த்தி’ என்ற
பெயர்ப்பெயருமுண்டு என்றும், நீலகேசி நூற்குச் சமய
கிவாகரம் என்ற உரையிட்ட வாமனமுனிவர் இவரேயாதல்
வேண்டும் என்றும் அம்மேருமந்தர புராணப்பதிப்பின் முக
புரையில் ஆசிரியர் அ. சக்கரவர்த்தி எம். ஏ. அவர்கள்
ஆராய்ந்தெழுதியிருப்பவை இங்கறிபத்தக்கன.

இனி, ஷேஊர் ஜினாலயமண்டபத்து வரையப்பட்ட
வெறு சாஸனமொன்றினின்று இவ்வாமனாசாரியரின் சிஷ்யர்

புஷ்பசேனர், விஜயநகரவேந்தரான இண்டாம் புக்கராஜனுடைய சேனாபதி இருகப்பதண்டநாதனுக்கு ஆசாரியர் என்பதும், அவ்வாசாரியரின் விருப்பின்படி அம்மண்டபத்தை ஷை தண்டநாதன் கி.பி. 1387-ல் கட்டிவைத்தவன் என்பதும் தெரியவருகின்றன. இவ்வாறு புஷ்பசேனர் 14-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியினனான இருகப்பனுக்குக் குருவென்பது தெளியப்பட்டமையின், அக்குருவின் ஆசாரியரான வாமனமுனிவர் அந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம் முனிவர்க்கு மல்லிகேசேனர் என்பது இயற்பெயரென்றும், குறுகிய உருவின்மையினால் வாமனாசாரியர் என வழங்கப்பட்டாரென்றும், ‘உபயபாஷா கவிசக்கரவர்த்தி’ எனப்படுதலால் தமிழினும் சிறந்த கவிபாய் விளங்கியவர் என்றும் அறியலாம்.

இவ்வாறு, மேருமந்தரபுராண வாசிரியர், மல்லிகேசேன வாமனமுனிவராதல் வேண்டும் என்றெழுதிய ஸ்ரீமான். சக்கரவர்த்தியவர்களுத்து ஏற்புடைய தெனலாம். ஆயின், நீலகேசிக்—குரையிட்ட சமயதிவாகர வாமனமுனிவரும் அவரே என்று கருதற்கு ஆதாரமொன்றும் அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. அந்நீலகேசியுரையுள், திருக்குறளை மேற்கோள் புரியும் இரண்டிடங்களிலும் (326, 353) “என்பது எம் ஒத்தாகலின்” என்று தம் சமயத்தார்செய்த நூலாகக் குறளைக் கொண்டு கூறியமுறையே மேருமந்தரப்பாட்டொன்றைப் பிரமாணங்காட்டுமிடத்தும் (95) “—என்பது எம் ஒத்தாகலின்” என்று அவ்வுரையாளரான வாமனமுனிவர் எழுதிச்செல்லுகின்றார். இதனால், வள்ளுவனார்போல அவர்சமயத்தாரொருவர் இயற்றிய முன்னுலே அம்மேருமந்தரபுராணம் என்ற அவ்வுரைகாரர் கருதியவர் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது. அவ்வுரைகாரரியற்றியதே மேருமந்தரபுராணமாயின்.

அதனை மேற்கோளாகமட்டுங் காட்டி வாளாசெல்வர் என்க. எனவே 14-ம் நூற்றாண்டினராகத் தெரியும் அப் புராண வாசிரியரான வாமனமுனிவர்க்குப் பின் வாழ்ந்தவரே, நீலகேசியுரைசெய்த வாமனமுனிவர் என்று கொள்வதுதான் பொருத்தமாகும். ஆயின், அம்முனிவர் யாவர்?

மல்லிஷேண வாமனாசாரியரது சாஸனமுள்ள அத்திருப் பருத்திக்குன்றத்துச் சினகரத்தே, விஜயநகர வேந்தரான கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியில் சக (ஸ்) 1440 (கி.பி. 1518)ல் அமைந்த சாஸனமொன்று¹ உள்ளது. அதனுள், அக்காலத்தே அச்சினாலயநூீபண்டாரம் நிர்வகிப்பவராகவும் ஆசாரியத் தலைவராகவும் விளங்கியவர் அனந்தவீரிய வாமனமுனிவர் என்ற பெரியார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

“திருப்பருத்திக்குன்று நாயனார் திரைலோக்ய நாதர்கோயில் நூீபண்டாரத்துக் குருக்கள் அனந்தவீரிய வாமனமுனிவரும், தானத்தார் பொற்குன்றங்கிழாரும்”

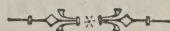
என்பது அச்சாஸனத்தொடர். இதனுட் குறிக்கப்பட்ட வாமனமுனிவர், மேருமந்தர புராணவாசிரியராகக் கருதப்படும் மல்லிஷேண வாமனர்க்கு ஒன்றரைநூற்றாண்டு பிற்பட்டவர்; அம் மல்லிஷேணர் வாழ்ந்த ஜைனஸ்தலத்திலே கோயிலதிகாரமும் ஆசாரியபதமும் வகித்து விளங்கியவர்; அனந்தவீரியரென விசேடிக்கப்பெற்றவர்; நீலகேசி உரைகாரரான வாமனமுனிவர் இவர்போலும். அகலங்க சூத்திரம் என்ற ஜைனசமயசாஸ்திரத்துக்கு விருத்திசெய்த பெரியார் அனந்தவீரியர் என்பாராவர்.² அவர்போல, நீலகேசி விருத்தி இயற்றிய இவர்க்கும் அச்சிறப்புப் பெயருள்ளமை

1. S. I. I. Vol. iv, p. 104.

2. Mysore and Coorg from the Inscriptions, p. 199.

ஒப்பிடத்தகும். இவற்றால், இச்சாஸனங்கூறும் வாமன முனிவரை நீலகேசவிருத்திகாரராகக் கொள்வதற்குரிய பொருத்தம், மல்லிஷேணவாமனாசாரியர்க்கு இல்லை என்பது அறியலாகும்.

59 மருதவனகவிராசன் இராமநாதன்

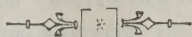
திருநெல்வேலி ஜில்லா, திருப்புடைமருதூர்ச் சிவாசன யத்தே கோமதியம்மன் சந்நிதிமண்டபத்து அமைந்த சிலா லிகிதங்களால், இராமநாதன் என்பார் 16-ம் நூற்றாண்டின் வாழ்ந்த தமிழ்க்கவிகளுள் ஒருவர் என்று தெரிகின்றார். இக் சாஸனமுள்ள ஊர், திருப்புடைமர்தில், மருதவனம் என்று ப வழங்கும். அவ்வூரார் இக்கவிஞரின் புலமைத்திறத்தையு பத்திமையையுங் கருதி, இவர்க்கு மருதவனகவிராசன் என்ற சிறப்புப்பெயரும், திருப்புடைமருதூரில் நிலமனைகளும் கோயில் விழாக்காலங்களிற் கவிபாடும் உரிமையும், நித்திய பரிசாதமும் அளித்துக் கௌரவித்தனர் என்று ஆங்குள்ள சாஸனங்கள் கூறுகின்றன.¹ இவ்வாறு கவிராசரைச் சிறப் பித்தது கொல்லமாண்டு 731 (கி. பி. 1554) ஆகும். திருப் புடைமருதூர் புடார்ஜனேசுவரர்கோயில் முன்மண்டபத் திற் செய்யுளாக அமைந்த மற்றொரு சிலாலிகிதத்தில் பெரு மாள் மார்த்தாண்டபணைக்காரன் என்ற அரசரால், கொ ல்லமாண்டு 735, சக. 1481 (கி.பி.1559)ல், சடையமாங்குளப் என்ற மற்றோர் ஊரிலும் ஒருமாதிலம் இம்மருதவனகவிரா சர்க்கு அளிக்கப்பட்டது என்று காணப்படுகின்றது.² இங்

1. M. E. R. 613, 421 of 1916.

2. Ibid. 412 of 1916.

எம் உதவிய அரசர் திருவாங்கூர்வேந்தராகவே தோற்றுகின்
றார். வேணுட்டரசர் தமிழ்மொழியை ஆதரித்துவந்தவர்
அன்று மேலேகூறியதற்கு இச்சாஸனமும் ஒரு தக்க சான்
றுகின்றது. இவ்வாறு, அரசராலும் தமிழ்மக்களாலும் சிறப்
பிக்கப்பட்ட இப்புலவரை—“ரவிவர்மன் வேணுடு மருதூர்க்
கவியாகிய இராமநாதன்” என்று வேறுசாஸனமொன்று
குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் இவர் வேணுட்டைச் சார்ந்த
வர் என்பது தெரியலாம்.

✕60 திருவாருர் ஞானப்பிரகாச பண்டாரம்.

கமலை ஞானப்பிரகாசர், சத்தியஞானபண்டாரம் என
அழைக்கப்பெறும் இப்பெரியாரைப்பற்றிச் சைவநன்மக்கள்
ன்கறிவர். இவர் திருவாருரில் அபிஷித்த ஆசாரியபரம்பரை
யிற் பிறந்தவர். சிவஞானச்செல்வம் நிரம்பப்பெற்றவராய்ப்
பலருக்கு உபதேசம்செய்தும், சைவநூல்களும் புராணங்
களும் பலவியற்றியும், அற்புதங்கள் பலபுரிந்துகொண்டும்
16-ம் நூற்றாண்டில் மிகப் பிரபலராய் வாழ்ந்தவர். இவரியற்
றியநூல்கள்:—சிவானந்தபோதம், புட்பவிதி, அத்துவாக்கட்
டனே, திருவாருர்ப்பள், மழுவாடிப்புராணம் முதலியனவாம்.
இவர் சீடர்களாய் விளங்கியவர் பல்லோராவர். இம்முனிவ
ரது அருமைபெருமைகள் இவர்மாணுக்கர்கள் பாடியுள்ள
பண்டாரக் கலித்துறை முதலியநூல்களிற் சிறப்பிக்கப்பட்
டுள்ளனவாம்.

“ஆய்வார் பதிபசு பாசத்தி-னுண்மையை|யாய்ந்தறிந்து
காய்வார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல்லாங்கல்வி கேள்வியல்லல்
ஓய்வார்|சிவானந்த வாரியுள்ளேயொன்-றிரண்டுமறத்
தோய்வார்|கமலையுண் ஞானப்பிரகாசன்மெய்த்தொண்டர்களே.”

இத்தகைய பெரியாரைப்பற்றிச் சோணாட்டுச் சிக்கல் என்ற ஊரிலுள்ள சிவன்கோயிற் சாஸனமொன்றும் ¹ குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது.

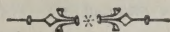
“ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மஹாமண்டலேசுவரன் சதாசிவதேவ மஹாராயர் பிருதிவிராஜ்யம் பண்ணியருளாநின்ற சகாப்தம் கசஅஉ - ன் மேல் செல்லாநின்ற இரவுத்திரிஸ்ரீ ஆனிமீ சஉஅளிய ராமராசைய் யகுமாரர் கிருஷ்ணமராசையன் உத்தாரப்படிக்கு அவசரம் விருபாக்ஷ சட்சி நாயக்கர் - சிக்கல், வடகுடி, ஓடாச்சேரி முதலான தேவஸ்தானங்களுக்கு திருவநூர் ஞானப்பிரகாச பண்டாரத்தைப் பரதேசிமுத்திரையும் ¹ கணக்கு எழுத்தும் அடைத்துக்கொள்ளும்படியும் பரதேசிமுத்திரைக்கு...ஸ்வதந்திரமும் பற்றிக்கொண்டு கொற்றவர்க்கை கடைக்கூட்டிலக்கை நீங்கலாக ஸ்வமான்யமாகக் கட்டின யிட்டபடியாலே, சந்திராதித்தவரையும் பூசைதிருப்பணி நன்றாக விசாரித்துக்கொண்டு வரக்கடவாராக...”

இதனால் கி. பி. 1560-ல் அரசராலும் மதிக்கப்பெற்ற இம்முனிவர் பிரபலராய் வாழ்ந்தமை தெரியலாம். திருமழவாடிப்புராணம் இவரால் சகஸ்ர 1487(கி. பி. 1565)ல் இயற்றப்பட்டதென்று, அதன் பாயிரச்செய்யுள் கூறுவது இச்சாஸனகாலத்தை அடுத்திணங்குதல் காண்க. மற்றும் இவரது வரலாறுகளை விரிந்த நூல்களிற் கண்டுகொள்க. ²

1. I. M. P. Tj. 898

2. இலக்கணவிளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை; ஸ்ரீ. சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள் எழுதிவெளியிட்ட “பதினாறு நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு” என்ற நூலால் இம்முனிவர்சரிதங்களை அறியலாம்.

61 காலிங்கராயன் உண்ணாமலை எல்லப்பநயினார்.

திருவண்ணாமலை அருணாசலேசுவரர்கோயிற் கீழைக்கோ புரத்தில், வடமொழிச் சுலோகங்களும் தமிழ்ப்பாடல்களு முடைய சாஸனங்கள் ¹ காணப்படுகின்றன. வடமொழிப் பகுதி, சக்திமங்கலம் ஸ்ரீநிவாஸ தீக்ஷிதர் என்பாரால் இயற் றப்பட்டது. இந்த தீக்ஷிதர், தஞ்சையரசரான இரகுநாத நாயக்கரது ஆஸ்தானதவிபாக விளங்கியவர். இவர்சுலோகங் களால், சக. 1494 (கி. பி. 1572)ல், திம்மைய சின்ன செவ்வ நிருபதி, ஷை கோயிலின் பதினொருநிலைக் கோபுரத்தைக் கட்டிமுடித்தவர் என்பதும், அக்கோபுரம் சிவநேசர், லோக நாதர் என்ற தபஸ்விகளிருவரின் விருப்பிற்கிசைந்து, அரசர் கட்டியதென்றும் தெரிபவருகின்றன. இவ்வரிய திருப்பணி செய்வித்த மன்னர், தஞ்சையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த நாயக்க வரசருள் தலைவரும், திம்மையராஜருடைய இரண்டாம் புத் திரருமான செவ்வப்பநாயக்கர் ஆவர். இனி, தமிழ்ச்சாஸனம் மூன்று வெண்பாக்களால் ஆனவை. அப்பாடல்கள் வரு மாறு:—²

“தானேற்றமாகச் சகாத்தங்க ளாயிரத்து
நானூற்றுத் தொண்ணூற்று நாலின்மேல் - மானேற்ற
தென்னருணை நாதருக்குச் செவ்வமகிபன்கயிலை
யன்னதொரு கோபுரந்தண்டான்.

1. M. E. R. 419 of 1928 - 29; p. 86.

2. இவ்வெண்பாக்களும் பிறசாஸனப்பாடல்களும், ஸ்ரீ சோம சுந்தரதேசிகர் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள “16-ம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு” என்ற நூலினின்று கொள்ளப்பட்டன.

“மருவுசிவ நேசன் மகிழுலகநாதன்
 இருவரும்பேரன்பா லியற்ற—அருணையிலே
 மானபரன் செவ்வ மகிபால [னப்] பதினென்—
 றானநிலைக் கோபுரங்கண்—டான்.

எல்லப்பநயினர் சோன்னவை.

“இருபுறமு மீன—மெழுது புலியிட்—
 டருவரையிற் பேரெழுத வையத் - தொருவரையை
 வைத்ததெனச் செவ்வ மகிபாலன் தென்னருணை
 அத்தருக்குக் கோபுரங்கண்—டான்.

காலிங்கராயன் உண்ணுழை எல்லப்பநயினர் சோன்னது.”

இவ்வெண்பாக்களின் அடிக்குறிப்புக்களினின்று, இவை பாடியவர் எல்லப்பநயினர் என்ற புலவர் என்பது தெரியலாம். கோபுரத்தை அன்பாலியற்றியவராக இப்புலவர் கூறும் சிவ நேசர் லோகநாதர் என்ற இருவரும் துறவிகள் என்பது வட மொழிச் சலோகத்தால் அறிபப்படுகின்றது. அவ்விருவருமே அரசரைக் கோபுரங்கட்டுவிக்கத் தூண்டியவரும் அக்கோபுர வேலைபை நேரில் மேற்பார்த்து முடித்தவரும் ஆவர். சிவ நேச பண்டாரம் ஆணையப்பின்னை என்ற இருவரும் ஷே கோயில் ஸ்ரீபண்டார அதிகாரிகள் என்றும் அவ்விருவரும் அரசர் செவ்வப்ப நாயக்கரதுபுண்ணியமாக கி.பி. 1574 - ல் செய்த அறச்செயல்கள் இன்னவென்றும் மற்றொருசாஸனங் கூறுகின்றது.¹ இதனுட்கண்ட சிவநேச பண்டாரம், வடமொழிதமிழ்ப் பகுதிகள்கூறும் சிவநேசரே என்பது தெரியலாம். மற்றொரு துறவியான லோகநாதரை “ஸ்ரீவ தபஸ்வி லோகமஹித”² என்று வடமொழிப்பகுதி சிறப்பிக் கின்றது. கோயில் ஸ்ரீபண்டாரமுதலியவற்றின் மேற்பார்வை

1. M. E. R. No. 423 of 1928 - 9; p. 86.

2. Ibid. No. 425.

இத்தகைய துறவிகளிடமே அரசரால் ஆதிகயில் ஒப்புவிக்கப் பட்டிருந்ததாம். ¹

இவ்வாறு, திருவண்ணாமலைப் பெரியகோபுரங்கட்டி முடிந்த செய்தியை, எல்லப்பநயினர் நேரிலறிந்து பாடியிருத் தலால், அவர்காலமும் 16-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியே என்பது தெளிவாம். இவ்வெல்லப்பநே, வீரைக்கவிராச பண்டிதரியற்றிய செளந்தரியலகரிக்குச் சிறந்த உரையொன்றும், திருவாரூர்க்கோவை, ² அருணாசலபுராணம், திருவருணையந் தாதி முதலிய நூல்களும் இயற்றியவர்.

“கவிராசபண்டிதன் தன் நிறைமனங்கருதித்
தாழைமாநகர் னிலைபெற வாழ்கவி எல்லான்...
உரைதேர்ந் தெழுதினன்”

என இவ்வாசிரியரது உரைப்பாயிரங் கூறுதலால், அக்கவி ராசபண்டிதரைக் காலத்தால் அடுத்தவாழ்ந்தவர் இவ ரென்றும் கருதலாம். இவரது பொருள்விரிக்குத் திறமும், வடமொழி தென்மொழி வன்மையும், யாமளதந்திரங்களி லுள்ள ஞானவிசேடமும் இவருரையால் வெளியாதலோடு, சிறந்த தேவீயுபாசகர் இப்புலவர் என்பதும் தெளிவாகும். “வடசொற்கடற்கும் புணையானவன்...எல்லபுபதியே” என, இவரது திருவாரூர்க்கோவைப்பாயிரங் கூறுதல் காண்க. திருவண்ணாமலைக் கல்லெழுத்தொன்றில் ³ —

1. அருளுடைய தேவபண்டாரம் என்பாரும் ஷே கோயிற் பாடி பத்தியம் நிர்வகித்தவர் (M. E. R. 423 of 1928 - 9).

2. இக்கோவை, மகாமகோபாத்தியாய: டாக்டர் ஐயரவங் கனால் அரும்பதவுரையுடனும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடனும் சிறக்க அச்சிடப்பெற்றுச் சமீபத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

3. M. E. R. 420 of 1928 - 9.

“காணரிய தில்லை கடவுரை யாறுகச்சி
சோணகிரி வேளூர் துவாரசத்தி - கோணகிரி
தண்டாத [கா]சித் தலத்துவிடை பஞ்சசத்தி
கண்டானெல் லன்காலிங் கன்”

என்ற வெண்பாவொன்றும் உள்ளது. இஃது இவர் பலதலங்
களினும் புரிந்த சக்திப்ரதிஷ்டைகளேக் குறிப்பதாம். “அண்
ணாமலையார் தம்பாகத் தம்மையு மம்மையைச் சூழ்பஞ்ச சத்தி
யுமே” என இவரைப்பற்றியுள்ள சாஸனப்பாடற் றொட
ரால், பஞ்சசத்தி திருவண்ணாமலையில் அம்மன்சந்திதிக்குள்
அமைந்துள்ளமை தெரியலாம். இவருரான தாழைநகர் அவ்
வண்ணாமலைக்கு மேற்கே 25-மைலில் உள்ள தாழையூராகும்.
இவ்வூரிற் பிறந்து அத்தலத்தில் வாழ்ந்தவராதலின் “திரு
வண்ணாமலை எல்லபுபதி” எனவும் கூறப்படுவர். இப்புலவர்
எல்லன், எல்லான், எல்ல நயினான், எல்லப்ப நயினார், எல்
லான்காலிங்கன் என வழங்கப்பட்டா ரென்பது, சாஸனங்
கள் பாடல்களிலிருந்து அறியலாகும். உண்ணாமுலை நயினார்
என்பாரை இப்புலவரின் தந்தை என்கூறுவர். சதாசிவதேவ
மகாராயர் காலத்தமைந்த திருவண்ணாமலைக் கல்வெட்
டொன்றில்¹ உண்ணாமுலைநயினார் என்று கூறப்படுவார் இவ
ரென்றே தெரிகின்றார். எல்லன், எல்லப்பன் என்பன அக்கா
லத்துத் தலைமக்கள் சிலர்க்கும் வழங்கிய பெயராதலின்² அவ
ர்க்குள் வேறுபாடு தெரியத் தந்தைபெயரையும், அதற்கு
முன் தங்கோத்திரப் பெயரையும் விசேடணங்களாகக்
கொண்டு இவர் காலிங்கராயன் உண்ணாமுலை எல்லப்பநயினார்
எனப்பட்டார் என்க. தென்னார்க்காடு ஜில்லா, கள்ளக்குறிச்

1. I. M. P. S. A. No. 591.

2. “எல்லப்பன்மையப்பன்” “ஆறைநகரெல்லன்” (பெருந்
தொகை, 1729, 1228) எனக் காண்க.

சியைச் சார்ந்த வடதிருவரங்கம் திருமால்கோயிற் சாஸன
மொன்றில் ¹ —

“தென்னன் தமிழ்வளருந் தென்னரங்க ராசனார்
மன்னுங் கரியமுகில் வண்ணனார் - அங்கணேந்து
வெண்ணையாற் றார்நிலவா? லுருகி மடலேந்து
பெண்ணையாற் றரிவர்...

—காலிங்கராயன் உண்ணுமுலை எல்லப்பர் சொன்னது”

என்ற பாடல் உள்ளது. இதனால், திருமால்பத்திமையும்
இவர்பாலுண்டு என்பது தெரியலாம். இப்புலவர் காலத்தில்,
சேறைக்கவிராசர் என்ற ஆசுவியொருவரும் விளங்கினர்
என்பது தமிழ்நாவலர்சரிதையால் அறியப்படுகின்றது. இவ்
வாசகவி, திருக்காளத்திகாதருலா, சேயூர் முருகனுலா முத
லியன இயற்றியவர். தொண்டைநாட்டுக் கருணீகர்மரபிற்
கடிகைபார் ² குடியினரான இப்புலவர் தென்பாண்டிநாடா
ண்ட சீவலமாறன் என்ற பாண்டியனை—

“இந்தத் தேசப் புலவர் மனத்துக்—

திடியென வந்தேன்காண்

இராமா ³ சீவல மாற பாண்டிய

ராச வரோதயனே” (தமிழ்நா. 239)

என்று பாடியிருத்தலின், அப்பாண்டியன் காலத்தவர் இவர்
என்பது தெரியலாம். அவ்வரசன் பட்டம்பெற்றது, கி. பி.
1564-ம் ஆண்டாகும். கி. பி. 1572-ல் திருவண்ணாமலைக்

1. M. E. R. 131 of 1918-C.

2. கடிகையாரைப்பற்றி ‘முத்தமிழாசிரியர் பெருநம்பி’ யின்
வரலாற்றுட்காண்க.

3. ‘சீவிலிமாறா’ என்றும் பாடம். சீவலன், சீவிலி என்பன
‘சீவல்லபன்’ என்பதன் திரிபு.

கோபுரங் கட்டிமுடித்ததை எல்லப்பநயினர் பாடியதற்கேற்ப
சேறையாசகவி பாடிய அப்பாண்டியன்காலம் அமைதலும்
அறியத்தகும். இவ்வாசகவிராசர், அண்ணாபுலையாதர்மேல்
வண்ணப்பிரபந்தமொன்று பாடி அத்தலத்தில் அரங்கேற்ற
அதற்கு உவந்த தலத்தார், அப்புலவரைச் சிவிகையில்
வைத்து ஊர்வலஞ் செய்வித்துச் சிறப்பித்தனர் என்றும்,
அப்போது எல்லப்பநயினர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது
ஒதுங்கியிருந்தனராக அதுபொறுத பரமேச்சரப்புலவர்
என்பார்—

“கண்ணார்¹ மதிக்குங் கவிராச சிங்கங் கடந்துதிரு +
வண்ணமலைப்பர் மேல்வண்ணம் பாடிமுத் தாலத்திகொண் -
டெண்ணயிரமடவார்குழப் பல்லக்கி-லேறிவந்தான்
உண்ணமுலையெல்லன் மூலக-டோறு-மொதுங்கினனே”
(தமிழ்நா. 240)

என இழித்துப்பாடினர் என்றும், அதற்கு வெகுண்டு என்
லப்பநயினர்—

“பாழ்ப்பா மடத்துப் பரமாவுன் பாழங்கவிதை
கேட்பாரெல்-லாம்புத்தி கெட்டபேர் - தோட்பாவும்
ஒணன் விழுந்தாலு-முண்டுபரி-காரமிது
வாணாளாவே வரும்” (ஷா. 241.)

என்று வசைபாடினர் என்றும் தமிழ்நாவலர்சரிதை வர
லாறு கூறுகின்றது. இப்பாடல்களால் ஆசகவிராசரது புன
மையில் இவ்வெல்லப்பர்க்கு மதிப்பில்லை என்பதும், அது
பற்றி ஆக்கவிராசரைச் சார்ந்தோர்க்கு இவர்பால் வெறுப்பு
மிக்கிருந்ததென்பதும் புலனாம்.

1. கண்ணார் என்பது அருணாசலேசரர் திருநாமம்; ‘கண்ண
ண்ண’ என்பது தேவாரம். ‘கண்ண மதிக்கும்’ என்றும் பாடம்.

திருவண்ணாமுலையில், தாண்டவவாணன் என்ற செல்வர் செய்த திருப்பணிகளைப் புகழ்ந்து—

“அண்ணலருணைசலருக்காவணிமூலத் திருநாட்
பண்ணிமணி மண்டபமும் பண்ணுவித்தான் - மண்ணிலிசை
திட்டினான் காவந் திருவீதியுங்குளமும்
நாட்டினான் தாண்டவவாணன்”

என்ற வெண்பாவொன்று இவராற் பாடப்பட்டதென்று கல்
லெழுத்தால் தெரிகின்றது ¹. இத்தாண்டவவாணன் திருக்
கோவலூரினராகத் தோற்றுகின்றார். இவரைப்பற்றிய தனிப்
பாடல்களுஞ் சிலவுள் (பெருந்தொகை, 1277 - 8).

இனி, சைவ எல்லப்பநாவலர் என்பார், இவ்வெல்லப்ப
நயினர்க்குப் பிற்பட்டவரும், தஞ்சைஜில்லா இராதாநல்லூரி
னரும், திருவெண்காட்டுப்புராண முதலியவற்றின் ஆசிரியரு
மாவர் என்பர். ஆதலின், அவ்விருவரையும் ஒருவராகக்
கொள்ளுதல் தவறாகும். அருணையில்வாழ்ந்த இவ்வெல்லப்
பரை, எல்லபூபதி என்றும் திருவாரூர்க்கோவை யிறுதிப்
பாயிரச்செய்யுள் கூறும். இருவகைச் செல்வங்களும் நிரம்
பியவராய்க் கொடைமுதலிய பெருங்குணங்களுடன் வாழ்ந்
தவர் இப்புலவர் என்பது, தஞ்சைஜில்லா பந்தனைநல்லூர்ச்
சிவாலயத்து அமைந்த பாடல்கள்சில இவரைப் பெருஞ்
செல்வரைப்போலவே புகழ்ந்து கூறுதலினின்று அறியப்
படுகின்றது. அப்பாடல்கள் வருமாறு:—²

“நன்காவி வாடுவள நாட்டமெனுங் காவியினி
யுன்காவி கண்டா லுறங்காதோ - தென்கலைபா—
ராட்டியமுதண்டமெலா மன்னைமுன்னே வாய்திறந்து
காட்டியவெல் லாகாலிங் கா”

1. M. E. R. 420 of 1919.

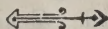
2. Ibid. 117, 118 of 1831 - 2; p. 68.

“எம்பர காலிங்க னெல்லனைக் காப்பவ ஓரண்ணிலொற்றைக்
கொம்பாருந் தம்பி குகனாரும்க்குக் குரைப்பெற்ற
வம்பார் சடையரண் னுமலை யாருமண் னுமலையார்
தம்பாகத் தம்மையுமம்மையைச் சூழ்பஞ்ச சத்தியும்”

“நாலங்க வாளிபொற்றாள் நாரியரே பாரியிலும்
மேலங்க மானநோடை வேளாளன் - காலிங்க
னெல்லன்கைக் கேபெறுமோ விந்திரநீ லங்கருப்பு
வில்லன்கைக் கேபெறுமோ மின்”

“கதையா யிதுசொல்லப் போதுநங் காவிற் களிறுபுக்காற்
சுதையா தனதழை கண்டறியேஞ்செங்கை வேலர்பொற்றா—
ளிகதையா வந்தத் திருத்திய காலிங்க னெல்லன் னெற்பில்
மதயானை யைத்தழையேசெற்ற தாழிவர் வல்லபமே”

X 62 அதிவீரராமபாண்டியன்.

நைடதம், கூர்மபுராணம் காசிகண்டம், முதலிய நூல்
களை இயற்றிப் புகழ்பெற்ற பாண்டியர் வழித்தோன்றல்
அதிவீரராமரைப்பற்றி அறியாதா ருண்டோ? இவர் தென்
காசியிலிருந்தாண்டவருள், வீரவெண்பாமாலைத் திருநெல்
வேலிப்பெருமாள் குலசேகரபாண்டியனது மூத்தமகனாராய்,
சக. 1486 (கி. பி. 1564)ல் பட்டமெய்தினர்.

“சகன்கால மாயிரத்து நாணூற்றெண்பத்தாறிற் சலதி சூழ்ந்த
செகன்காண விரத்தாக்கி சித்திரையிலிருபதாந் தேதி வேந்தர்
புகழ்ந்தேவல் செய்யூர்வ திதியாறில் முதல்வாரம் புனர்பூசத்திற்
சுகந்தாதி புனையழகன் சீவலவே னெனமகுடஞ் சூடினானே” 1

“கோ ஜடிலவர்மரான திரிபுவனசக்கரவர்த்தி கோனேரின்மை கொண்டான் திருநெல்வேலிப் பெருமாள் வீரவெண்பாமாலையான் தன்மப்பெருமாள் குலசேகரதேவர் நந்தனாரான அழகம்பெருமாள் அதிவீரராமரான ஸ்ரீவல்லபதேவர்” 1

என்பன இவரைப்பற்றிய சாஸனப் பகுதிகள். சீவலவேள் என்பது ஸ்ரீவல்லபவேள் என்பதன் திரிபாம். இவர்தந்தை வீரவெண்பாமாலை சூடியவர் என்பதனால், அவர், புலவர் பாடிய புகழுடையார் என்பது விளங்கும். அத்தகையோரது மகனாகிய இவரும், புலவரைப்போற்றியும் தாமே பெரும் புலமைவாய்ந்தும் விளங்கினர். சேறை ஆசகவிராசர் என்ற பெரும்புலவர் இச் சீவலவேளாகிய அதிவீரராமரது புலமையையும் கொஷடத்திறத்தையுங் கேட்டு நெடுந்தூரத்தினின்று இவ்வேந்தரை அணுகிப்பாடிய செய்தி, எல்லப்பநயினார் வரலாற்றுட் கூறப்பட்டது. “ஆசிலுரைக்குங் கவிதைகள் கேட்டென்பால் வரிசைகள் பரிசில்கள் நல்கி” (தமிழ்நா. 239) என இவர் இப்பாண்டியரை வேண்டியிருத்தலால், ஆசகவிகளின் திறமையை அளந்தறியவல்லவர் இவ்வரசரென்பது தெரியலாம். ‘திருவண்ணாமலைப் புலவன் சிதம்பரநாதன்’ என்பார்க்கு இவ்வதிவீரராமன் கோயிலில் திருப்பரட்டுக்காணியாட்சி அளித்தனர் என்று ஒருசாஸனங் கூறும். 1 இதனால் புலவர்களுடும்பத்தில் இவர் வைத்திருந்த அபிமானம் புலனாகின்றது. இதனுடன் சிவபத்தியினுஞ் சிறந்திருந்தனர் இப்பாண்டியர். தென்காசிப் பெரியகோயிற்கு மேல்பால் தம் தந்தைபெயரால் இவர் கட்டிய சிவாலயத்தாலும் இஃது அறியப்படும். இப்பாண்டியன் 40-ஆண்டுகட்குமேல் ஆண்டனன் என்பர். தமிழ்நாவலர் சரிதையில், ஆறை ஏகம்பவாணன் “நாலு தாதியரைப் பாண்டியன்மாலை

வாங்கிக்கொண்டுவர அனுப்ப அவர் பாடியவை” என்ற தலைக்குறிப்புடன் அடியில் வரும் வெண்பாக்கள் காணப்படுவன:—

“தென்னவா மீனவா சீவலமா-றுமதுரை
மன்னவா பாண்டி வரராமா - முன்னஞ்
சுரும்புக்குத் தாரளித்த தூயதமிழ் நாடா
கரும்புக்கு வேம்பிலே கண்.

“மாப்பைந்தார்க்கல்லமுத்து வண்ணத்தார்க்கல்லவஞ்சி
வேப்பந்தார்க்காசைகொண்டு விட்டானே—பூப்பைந்தார்
சேர்ந்திருக்கு நெல்வேலிச் சீவலமா-றுதமிழை
ஆய்ந்திருக்கும் வீரமா-று.

“வேம்பா-கிலுமினிய சொல்லிக்கு நீயந்த
வேம்பா-கிலுமுதவ வேண்டாவோ—தேம்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா நின்றயத்து
மாலையிலே மாலையைத்தாள் மான்.

இந்தழன்றுகவிக்கும் மாலையோடானாகப்
பின்னோந்தி பாடியது.

இலகு புகழாறையேகம்ப வாண—

னலகை ¹ வரும்வருமென்றஞ்சி—உலத்திய

வானவர்கோன் சென்னியின்மேல் வண்ண வளையெறிந்த
மீனவர்கோன் கைவிடான் வேம்பு.

இதுகேட்டு மாலையோடுத்தான்.”

என்ற பாடல்கள் வரலாற்றுடன் கூறப்பட்டுள்ளன. ² இவற்றிற் சீவலமாறன், ராமன், வீரமாறன் என்ற பெயர்கள் கொண்

1. ‘பூதத்துணைகொண்ட போர்வாணன்’ (பெருந்தொகை, 1344) எனப்படுதலால், வாணனது போர்வெற்றிக்குப் பூதமொன்று துணை புரிந்துவந்ததாக அக்காலத்துக் கருதப்பட்டது என்பது தெரியலாம். அக்கருத்தேபற்றி ‘ஏகம்பவாண னலகை வரும்வருமென்றஞ்சி’ என சுண்டிக் கூறப்பட்டதென்க. 2. தமிழ்நா. 179 - 82.

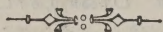
ள்ள பாண்டியன் ஸ்ரீவல்லபனாகிய அதிவீரராமனாகவே தெரி
தலால், ஏகம்பவாணன் இவற்குப்பகைவன் என்பது அறியப்
படும். மாவலிவாணர்கள் பாண்டிநாட்டில் தலைமைவகித்து
வந்தனரென்பதைமுன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன் (பக் 131). நடு
நாட்டு ஆறகமுரை (ஆற்றைய)த் தன் தலைநகராகக்கொண்
டவனாதலின் ஆறையேகம்பவாணன் எனப்பட்டான். இவன்,
தந்தாசிகளை ஒற்றர்களாக அனுப்பிப் பாண்டியன்மேற் கவி
பாடச்செய்திருத்தலாலும், 'தமிழை ஆய்ந்திருக்கும் ¹வீர
மாறா' எனவருந் தொடராலும் இப்பாண்டியன் செந்தமிழிற்
புலமையும் அதன்பால் அபிமானமும் மிக்கவன் என்பது
தெரியலாகும். இவனால் புதுக்கோட்டைத் தானசாஸனம்
பெற்ற அந்தணருள், நைஷதம் ராமகிருஷ்ணர் என்பாரும்
ஒருவர். இதனால், இப்பாண்டியர் நைடதம்பாடியதற்கு இவ்
வந்தணர் துணைபுரிந்தவர்போலும் என்று கருதப்படுகின்
றது. ²இவ்வரசர்க்கு அழகசொக்கனார் அபிராமபாண்டியன்
என்ற மகனார் ஒருவருண்டென்பதும், அவரும் தமிழ்ப்புல
வர்களிடம் ஆதரவுடையராயிருந்தவர் என்பதும்—

“சோழவளநாட்டு நடுவுமண்டலத்துப் பெரும்பற்றப் புலியூர்
நயினார் திருவம்பலமுடையநயினார் திருப்பூ மண்டபத்தாரில் திரு
வண்ணமலைப்புலவர் சிதம்பரநாதன் திருமூலநாதமுதலிக்கு பண்
டுடை மனையும் பழம்பேரையுந் தவிர்த்துத் திருப்பாட்டுக்காணியாட்
சையாகக் கற்பிக்கும்படிக்கு நம்குமாரன் அழகசொக்கனார் அபிராம
பாண்டியன்...ஓலையும் விடுகையில்”

எனவரும் இவ்வதிவீரராமரது சாஸனப்பகுதியால்³ அறியப்
படுகின்றன. இவ்வபிராமன், அடுத்துக்கூறப்படும் அபி
ராமன் வரதுங்கராமபாண்டியனின் வேறுனவன் என்றே
தெரிகின்றான்.

1. 'அதிவீரன்' என்பது பெயராதலின், வீரமாறன் எனப்பட்
டான் என்க. 2. T. A. S. Vol. i, p. 58. 3. Ibid. 279 - 80.

63 வரதுங்கராம பாண்டியன்.

மேற்கூறிய அதிவீரராமற்குப்பின் பட்டமெய்தி, அவனைப்போலவே தமிழிற் பெரும்புலமைவாய்ந்து விளங்கியவன் வரதுங்கராமபாண்டியன் ஆவன். அதிவீரராமனுடைய பெரியதந்தையாய் ஆட்சிபுரிந்த பராக்கிரமபாண்டியனுடைய திருமகன், இவ்வரதுங்கன். தன் தந்தை இறந்தபோது இவன் சிறுகுழந்தையா யிருந்தமையால், இவனுடைய சிறியதந்தையான திருநெல்வேலிப் பெருமாள் குலசேகரபாண்டியன் அரசியலையேற்று ஆட்சிபுரிவா-னுயினன். அக்குலசேகரற்குப்பின் பட்டமெய்திய அவன்மகன் அதிவீரராமபாண்டியனது ஆட்சிக்காலத்தே இவ்வரதுங்கன் இளவரசாய் இராஜகாரியங்களை அப்பாண்டியனுடன் சேர்ந்து நிர்வகித்து வந்தான். ¹ இவன் சிங்காதனமேறிய காலம் சக. 1510 (கி. பி. 1588) ஆகும். இவன் பட்டமெய்தற்கு முன், அழகிய சொக்கனார் அபிராமன் ² வரதுங்கராமன், அபிராமசுந்தரேசுவரன் என்றும், பட்டமெய்தியபின் வீரமாறன், அபிஷேக வீரபாண்டியன் என்றும் பெயர்பெற்றனன். இவன் தன் முன்னோனைப்போலவே, நல்லிசைப்புலமைவாய்த் தகவியாக விளங்கினான். பிரமோத்தரகாண்டம் என்ற நூல் இப்பாண்டியனார் பாடப்பெற்றதாகும். இவற்கு ஞானாசிரியராயிருந்தவர் நிம்பை ஈசான முனிவர் என்பார். இப்பாண்டியனது கவித்திறமையைப் பற்றி முன்னோர் பாடிய அழகிய செய்யுளொன்று அடியில்வருமாறு:—

1. T. A. S. i, pp. 57-59; M. E. R. p. 93, 1906-6.

2. M. E. R. 594 of 1915; 343 of 1929-30.

“பூணித் திலத்துப் புயல்வீர மாறன் புகல்கவிக்கு
நாணிப் புலவர்செல்-லாதென்செய்-வாரிந்த நானிலத்தே
ஆணிக் கனக் மணந்தரிற் பூமணம் யார்கொள்ளுவார் ?
மாணிக்கந் தித்திக்கி லென்னொரு மற்றை மதுரங்களே”¹

(பெருந்தொகை, 968)

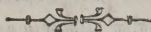
இப்பாண்டியன் தேவியும் சிறந்த தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்திருந்தவள் என்பது, தமிழ்நாவலர்சரிதையுள் அவள் பாடியனவாகக் காணப்படுஞ் செய்யுட்களால் (165-7) அறியப்படுவதாம். அவை வருமாறு:—

“பாண்டியன்தேவி பணியாரகீதடத்துள் மதுரைகீது விடுத்த கவி”

“என்னையவ-ரற்றமற்தும் யானவரை
மிகநினைந்திந்-கிருந்து வாட
முன்னைவினைப் பயன்றானே விப்பிறப்பிற்
செய்ததவம் முடிந்த வாரே
கன்னன்மத-னபிராமன் வரதுங்க
ராமனியற் காசி நாட்டில்
அன்னவயற் குருகினங்கா-ளினியெவ்வா-
றுயிர்தரித்திந்-காற்று-வேனே”
“செப்பாரு முகிழ்முலையா-ரெல்லாருங்
கணவருடன் சேர்ந்து வாழ
ஒப்பாரு-மில்லாவென் கணவருடன்
யான்கூடி யுறவா-டாமல்
வெப்பாலு² மிகுகாமத் துயராலும்
நாடோறு³ மெலிந்து வாடி
இப்பாடு படவென்றோ விறையவனென்
றலையேட்டி-லெழுதி னானே”

“எண்டிசா-முகமுந் திங்க-ளிளநிலா வெள்ளங் காலக்
கொண்டமால் பெருகுந் தோறுங் கொழுங்கணீர் முலையிற் கோப்பப்
பண்டுநா-முறியாக் காமத் துயரினாற் படுவ-தெல்லாம்
வண்டுகா-ளுரையீ-ரந்த வரதுங்க-ராமனுக்கே”

64 காசிக்கலியன் கவிராயர்.

மேற்கூறிய வரதுங்கராமனது ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்து விளங்கிய புலவர் இவர். அப்பாண்டியன் பட்டமெய்திய காலத்தில் இக்கவிராயர் பாடிய பஞ்சரத்னமாலை ஆகிய வெண்பாக்கள், தென்காசி ஸ்ரீ விசுவநாதராலயத்தின் கோபுரநிலைக்கல்லில் வரையப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள்ளே முதல் வெண்பா, அபிராமன் என்ற அரசன் வீரபாண்டியன் என்ற அபிஷேகநாமம் பெற்று மகுடஞ்சூடியதையும், 2, 3, 4-ஆம் வெண்பாக்கள், முறையே குடைமங்கலம் வாண்மங்கலம் காண்மங்கலம் என்ற புறத்துறையமைய அவ்வரசன் சிறப்புக்களையும், ஐந்தாம் செய்யுள், பாடப்பெற்ற விஷயத்தோடு பாடிய புலவரின்னார் என்பதனையும் குறிப்பன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:—

“சீர்கொண்ட செங்கமலை வாழத் திரையாடைப்
பார்கொண்ட வேள்வீர பாண்டியனென்—தேர்கொண்ட
கானுலர் மாலேக் கனகமகுடம்புனைந்தான்
மனவேலானபிராமன்”

“சேணுலவு வெண்டிங்கட் செல்வனெனத் தண்ணென்று
நீணிலமோ—ரேழு நிழற்றுமே—பேணிவந்து
பூவேந்து—ரேத்தும் புகழ்வீர பாண்டியனங்
கோவேந்தன் கொற்றக் குடை”

“பற்றலர்மண் கொள்ளும் பணிந்தார்க—தரசளிக்கும்
கொற்றமுயர்க்குமேறங் கூருமே - விற்தடந்தோள்
வில்லவனை வென்றுகொண்ட வீரமா—றன்செழியன்
வல்லமெறிந்—தானேந்து வாள்”

“நண்புந்-தெதிர்ந்தகலி நாலா யிரத்தறுநூற்—
 நெண்பத்தொன்பாநிலிருங்கடல்கூழ் - மண்பெற்று
 மின்னுமசூடம்புனைந்தான் வேல்வீர மாறனென
 மன்னவர்கோ மானபிராமன்”

“கற்றுணர்ந்தோன் காசிக் கலியன் கவிராயன்
 மந்தடந்தோள் வேல்வீர மாறனுக்குச்—சொற்புனைந்தா

¹ னாண்மங்கலமும்² நவிறு ² குடை மங்கலமும்

³ வாண்மங்கலமும் வகுத்து”

இவற்றால், தென்காசி நகரினரான கலியன் கவிராயர்
 என்பார், வரதுங்கராமன் ஆகிய வீரபாண்டியன் பட்டாபி
 ஷேகம்பெற்றகாலத்து, அவனதுவாயிற் றலைமைப்புலவராய்
 இம்மங்கலப் பாடல்களை இயற்றியவரென்பது பெறப்படும்.
 நாண்மங்கல மென்பது, அரசனது பிறந்தநாட்சிறப்புரைப்ப
 காயினும் இவனது ஆட்சிதொடங்கிய நாளைச் சென்மதினத்
 துக்—கொப்பக்கொண்டு இக்கவிராயர் பாடியுள்ளார். இப்
 பாண்டியன் வில்லவனை (சேரனை) வென்றதும், வல்லமெறிந்த
 தும் இவன்பட்டமெய்தியதற்கு முன்னிகழ்ந்தவை என்பது
 இப்பாடல்களாற் பெறலாகும். இவற்றுள் பாண்டியன் வல்
 லத்துப்போர் வென்றதைப் புதுக்கோட்டைச் சாஸனமும்
 கூறுவதாம். ⁴ இவ்வரசனால் வெல்லப்பட்ட வில்லவன் என்

1. நாண்மங்கலமாவது—“அறந்தருசெங்கோ லருள்வெய்
 யோன், பிறந்தநாட்சிறப்புரைத்தன்று”

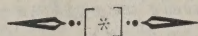
2. குடைமங்கலமாவது—“நாற்றிசையும் புகழ்பெருக, வீற்
 றிருந்தான் குடைபுகழ்ந்தன்று.”

3. வாண்மங்கலமாவது—“கயக்கருங் கடற்றூனை, வயக்களிற்
 ருன் வாள்புகழ்ந்தன்று” (பு. வெ.)

4. T. A. S. i, p. 84—வல்லத்தை, வல்லப்ராகாரம் என்று
 இவ் வடமொழிச் சாஸனங் கூறும்.

பான், திருவாங்கூர் அரசன் என்பர். இங்ஙனம் பாடிய கவி யன்கவிராயர் வாக்கினின்று, இவரது நல்லிசைப்புலமையும் சொல்லிசைத்திறமும் நன்குவிளங்குவனவாம்.

65 அனதாரியும் திருவிருந்தானும்.

“கம்பனென்றுந் தாதனென்றுங் காளியொட்டக் கூத்தனென்-
கும்பமுனி யென்றும்பேர் கொள்வரோ-அம்புவியில் [துங்
மன்னுவீலர்புகழும் வாயலுன-தாரியப்பன்
அந்நாளிலேயிருந்தக் கால் (தொண். சத.)

என்ற பாட்டொன்று தொண்டைமண்டலசதகத்துள் மேற்
கோள் காட்டப்பட்டுளது. இதனால் அனதாரியப்பர் என்
பார் கூத்தர், தாதன், காளி, ¹ கம்பன் என்ற பெருங்கவிஞர்க்
குப் பிற்காலத்தே, அன்றோரையொப்ப விளங்கிய புலவர்
என்பது விளங்கும். இவராகிய வாயல், தொண்டை
நாட்டதாம். இவர் இளமையிற் சோணாட்டுக்குவந்து, அந்
நாட்டு உறத்தூரிலுள்ள தண்டமிழ்மேகமாகிய வேதிய
ரொருவர்க்கு அடிமையாகி, அவரால் தமிழ்ப்புலமையில் தக்
கோராய் விளங்கினர் என்றும், அக்காலத்துக் கன்றூப்பூர்த்
தலைவரான சிங்கராயன் என்பார் இவரருமையறிந்து, தக்க
விலைப்பொருளை அவ்வேதிபர்க்கு அளித்து இவரைத் தம்
பாற்கொண்டு ஆதரித்துவந்தனரென்றும், அந்நாளில் இவ
ரது புலமைச்சிறப்பு, அச்சிங்கராயற்குப் பகைவனான கன்
னைத் தண்டாயுதனாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட தென்றும்,
தொண்டைமண்டலசதகம் (51) சோழமண்டலசதகம் (52)

1. தாதன் என்பான் கம்பர்காலத்தவனாய் அவருடன் பகைமை
பூண்ட வாணியன் தாதன் என்ற புலவனாவன் (தமிழ்நா. 102). காளி-
நம்பிகாளி என்ற பெரும்புலவர் ஆவர் (இந்நூல், பக். 63).

களால் தெரியவருகின்றன. இப்புலவர் பெருந்தகையாற் பாடப்பெற்ற நூல் சுந்தரபாண்டியம் என்பதாம். இது, மதுரைமாதேவியான தடாதகைப் பிராட்டியின் அவதாரம் திக்குவிசயம் திருமணமுதலிய வரலாறுகளை, அப்பெயரே பெற்றுவழங்கிய வடநூலொன்றைத் தழுவி, 3000-பாடற்கு மேலாக விரியவுரைக்கும் பெருங்காப்பியமாகும் என்பதும், அதனாகியார் வரலாறுகளும் மகாவித்வான்: இராகவையங்கார் அவர்களாற் கண்டு பல்லாண்டுகட்கு முன்பே வெளியிடப்பெற்றுள்ளன. ¹ இக்காப்பியம் கல்லூர், மன்றை என்ற ஊர்களின் தலைவனும் 'கச்சி வீரப்பன்' என்ற அரசுற்கு அமைச்சனுமான திருவிருந்தான் என்பாரது வேண்டி கோட்படி இப்புலவராற் பாடப்பெற்று, அவரதவையில் அரங்கேற்றப்பெற்றதாம்.

“அன்னவ னரசர் சூழங் கச்சிவீரப்ப னென்னும்
மள்ளவ னருள்சேர் மன்றைச் செவ்வந்தி துணைவன் வாய்மைத்
தென்னவன் திருவிருந்தான் சவுந்தரன் தேவ பாடைத் [தேன்
துன்னிருங் கதைதென் னூலாற் சொல்கெனச் சொல்லலுற்
(நகரச்சருக்கம். 47)

“குடக்கொடு குணக்குறிறை யத்திறை கொடுப்ப
வடக்கரச ரிற்கரு நடப்படையை மாறய்த்
திடத்தொடுசெ வந்திதுணை வன்றிரு விருந்தான்
அடர்த்தசெய லிற்பொரு தடாதகை யடர்த்தாள்” (விசய. 23)

“மதுரை நாயகன் சுந்தர பாண்டிய வடநூல்
கதிரு லாமணி யாறுகாற் பீடத்திற் கல்லூ
ரதிப னாந்திரு விருந்தவ னவையினில் வாயந்
பதியில் வாழின தாரிசெந் தமிழினிற் பகர்ந்தான்” (பாயிரம்)

1. செந்தமிழ், தொகுதி - 4, பக். 371--75.

இவற்றால், திருவிருந்தான் என்பார் செவ்வந்தியின் சகோதரர் என்பதும், கச்சி வீரப்பர் என்ற அரசரின் தலைபதியாய்க் கன்னடப்படைபை வென்றவர் என்பதும் விளங்குகும்.¹ கச்சி வீரப்பர் என்பார், மதுரை ஆண்ட நாயக்கவரசரின் முத்து வீரப்பநாயக்கர் (கி. பி. 1609-23) ஆவர். இவருடைய முதல் வேங்கடபதிராயர் என்ற விஜயநகரவேந்தர் காலத்து மதுரைச் சீமையை ஆண்டவர்.² விசுவநாத வீரப்பநாயக்கரெனவும் வழங்கப்பெறுவர். கன்னடப்படைபை இந்நாயக்கர் வென்றார் என்பது, மைசூரசரான ராஜவுடையாருடைய நடத்திய திண்டுக்கற்போரின் வெற்றியை என்றும் அறியவுடையாரது படையெடுப்பை எதிர்த்துவென்ற தளபதி திருவிருந்தான் என்றும் தோற்றுகின்றன. இவருராகி மன்றை ஸ்ரீரங்கத்துக்கு வடக்கிலுள்ள தென்பது—

“உருவந்திக முரங்கக்கரு மணியுத்தரத் தோருபால்
மருவுந்திரு விருந்தான்வரு மன்றைப்பதி யிதுவே”

(நகர்புகுசருக்கம்-2)

என்னும் சுந்தரபாண்டியச் செய்யுட்பகுதியால் அறியலாம். திருவிருந்தான் தமையனாராக அக்காப்பியங்கூறும் செவ்வந்தி என்பாரும் நாயக்கரது தலைமையதிகாரியாய் வாழ்ந்தவர் என்பது ‘செவ்வந்திதுணைவன் திருவிருந்தான்’ என அவர் விசேடிக்கப்படுதலாற் பெறப்படும். “செவ்வந்திதம்பி திருவிருந்தான் மன்றை”³ என்று வேறு புலவரொருவரும் இ

1. நாயக்கவரசரின் முன்னோர் காஞ்சீரகரத்தினராவர். ‘காஞ்சீரகரத்தினர் புரத்து விசுவநாத கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரய்யன்’ என்பது சாஸனத்தொடர் (255 of 1929-30; p. 87).

2. History of the Nayaks of Madura, pp. 98—106.

3. பெருந்தொகை, 1268.

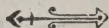
கனமே பாவேர். இச்செவ்வந்தி மதுரையிற் செவ்வந்தியீசர்க்குக் கோயிலொன்று சக. 1486-ல் அமைத்தவர் என்று, அந்நகர்த்திருப்பணிமாலை கூறுகின்றது. இவ்விருவரும் கல்லூர்ச் சனிப்பெருமாள் என்பவரின் புதல்வர்கள் என்பது, “திருவளர்கல்லூர்ச் சனிப்பெருமாள் தந்த செவ்வந்தியே” என்ற அத்திருப்பணிமாலைத் தொடரற் புலப்படுவதாம். இனி, திருநெல்வேலி ஜில்லா, கூடற்குடியாகிய கோலவார்பட்டிச் சொக்கநாதர் கோயிலில் உள்ள சாஸனமொன்று—¹

சகாப்தம் 1534 (கி. பி. 1612)-ல் தொண்டைமண்டலத்துப் பழுவூர்ச் சேக்கிழார் அரியநயினார் என்பார், ஜடிலவர்மன் அழகியசொக்க வரதுங்கராம வீரபாண்டியன், வேங்கடபதிராயர், விசுவநாதநாயக்க முத்துவீரப்ப நாயக்கர், செவ்வந்திநாதபிள்ளை, திருவிருந்தபெருமாள்பிள்ளை இவர்கள் புண்ணியமாக ஷெ சிவாலயத்துக்குப் பூமியளித்தனர்—

என்ற செய்தி கூறுகின்றது. இக்கல்லெழுத்தினின்று, செவ்வந்திநாதரும் திருவிருந்தானும் வேளாண்மரபினராய் முத்துவீரப்பநாயக்கர் ஆட்சியில் தலைமைவகித்து விளங்கியவர்கள் என்பதும், மேலேகூறிய வரதுங்கராம பாண்டியன்காலத்தும் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும் பெறப்படுவன. இவருள் திருவிருந்தான் என்பார் திருவிருந்தபெருமாள்பிள்ளை என வழங்கப்பட்டமையும் அறியத்தகும். இத்திருவிருந்தானும் இவர்சகோதரரும் முத்துவீரப்பரது முன்னோர் காலத்தினும் பெரும்பதவி வகித்தவர்கள் என்பது மதுரைத் திருப்பணிவரலாறுகளால் தெரியவருகின்றது. மேற்கூறிய சாஸனஞ் செய்த அரியநயினார், நாயக்கராஜ வமிசத்தைத்தாபித்துப் பிரபலம்பெற்ற தளவாய் அரியநாதமுதலி

யாரின் வழியினர் போலும். இவற்றால், அனதாரியப்பரா
புகழப்பட்ட தலைவரின்வரலாறு சாஸனவாதரவு பெறுதல்
அறியத்தகும்.

X 66 குருநமச்சிவாய தேசிகர்.

இவர், அருணகிரியந்தாதி தனிவெண்பாமாலை முதலி
வற்றின் ஆசிரியரும், திருவண்ணாமலை¹ குகை-நமச்சிவாய
என்று பிரசித்திபெற்ற பெரியாரின் சிஷ்யருமாவர். பரமரா
யமாலை, சிதம்பரவெண்பா, அண்ணாமலைவெண்பா முதலி
நூல்களின் ஆசிரியர் இவர். சிதம்பரமாகிய தில்லைச்சிற்ற
பலத்திற்குத் தம்குருவின் ஆணைப்படி பல திருப்பணிகளு
புரிந்தவர். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா விரிஞ்சிபுரம் சிவாலய
தின் சந்நிதிமுகப்பிற்கண்ட சாஸனமொன்று—

விஜயநகர வேந்தரான வேங்கடபதிதேவராய ராட்
யில் சகாப்தம் 1514 (கி. பி. 1592) நந்தன ஹரி புன்னாற்று
பெரிய எறம்ம நாயக்கரென்பார் சிதம்பரம் குருநமச்சிவாய
அடியார் ஆனந்தநமசிவாய பண்டாரம் அவர்களுக்கு ம
மொன்று உதவினர்—

என்ற செய்தி கூறுவதாம்.² இதனால், குருநமச்
வாயர், வேங்கடபதிராயர்காலத்தை யொட்டிச் சிதம்பரத்தே

1. குகை என்பது பிராமணரல்லாத சைவத்துறவிகள் வாழ்ந்
மடமென்பர் (M. E. R, 471 of 1917-B). “திருநாவுக்கரசு திரு
குகையில் அபூர்விகள்” என்பது சாஸனத்தொடர் (219 of 1917-B)
குகை ஈஸ்வரஸ்வாமியார் என்ற பெரியாரொருவர் வடகொங்கி
300-ஆண்டுகட்குமுன் பிரபலராயிருந்தனர் என்று தெரிகின்ற
(509 of 1929-30; 1 of 1930-1).

2. S. I. I. Vol. i, No. 58

சித்துவந்தவர் என்பது தெரியலாம். அத்தலத்தின் தெற்கு கோபுரவாயிலிற் கண்ட சாஸனமொன்றும்—சக(வ)ஸ் 10 (கி. பி. 1588)ல், ஷை இராயரே, பரதேசிகள் இரு தின்மருக்குக் கோயிலில் நித்தம் உணவளித்தற்கு வேண்டி நிபந்திஞ்செய்து, அத்தர்மத்தைக் கண்காணித்து நடத்தி நும் உரிமையை, சிதம்பரக் கட்டளைகளையெல்லாம் மேற்றர்த்துவந்த நமச்சிவாய உடையாரிடம் ஒப்படைத்தனர் என்று கூறுகின்றது.¹ இவற்றால், சகம் 1510, 1514-ஆம் ண்டுகளில் அமைந்த சாஸனங்களிரண்டும் அரசரொருவது ஆட்சிக்காலத்தனவாய் நமச்சிவாயதேசிகரது தொடர்பு காண்முள்ளமை கண்டுகொள்க. இப்பெரியார் திருப்பணிற்றி அவர் வரலாற்றுட்கண்ட சாஸனப்பாடலொன்று டியில்வருமாறு:—

“தென்னருணை மருவுகுகை நமச்சிவாய

தேவர்சிஷ்யன் குருநமச்சி வாயன் செய்யும்

மன்னுபணி விடையாகப் புலியூர்ச் செம்பொன்

மன்றுடையான் பூசைகொண்டு மகிழ்ந்து காண்க
இந்நிலமெ லாந்தழைக்க வரஞர்ப் பற்றும்

இலிங்கபுர சாதனக்கல் லெழுதி நாட்டி
நன்னெறிசேர் காலாட்கள் தோழன்² சின்ன

நல்லநயி னுன்கொடுத்து நடத்தி னானே”

குருநமச்சிவாயர், ஈசுவர(வ)ஸ் வைகாசிமீ 9உ சிவபதம்
யுடைந்தார் என்பர்.

1. M. E. R. 349 of 1913.—உடையார் என்பது மடாதிபதி
க்குப் பண்டுவழங்கிய சிறப்புப்பெயராகும்.

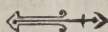
2. காலாட்கள் தோழன் - தலைவர் சிலர்க்கு வழங்கிய ஒருபட்
ப் பெயர் (I. M. P. Tp. 786). நல்லப்பக் காலாட்கள் தோழர்
ன்ற தலைவர் ஒருவர் உளர் (Ibid. Tp. 785).

ஊ?

“வந்தீச் சுரவருடம் வைகாசித் தேதிநவம்
இந்துநா-னாழிகை யேழரைமேல் - வந்தகுரு
தானு-மருணகிரித் தாணுசிவ லிங்கத்து-
ளானு-னமச்சிவா-யன்” (பழம்பாட்டு.)

சகாப்தம் 1514, நந்தனவஸ்-ல் இவர் மாணாக்கரது சாஸனம் பிறந்திருத்தலால் அதனிலிருந்து 15-ம் ஆண்டில்—
அஃதாவது சக. 1529 (கி. பி. 1607)ம்வஸ்க்குச்சரியான ஈச-
வரவருஷம் இப்பெரியார் ஐக்கியம் பெற்றவராதல் தெரிய
லாகும். குருநமச்சிவாயதேசிகரது சிதம்பரமடத்துத்தலை-
வர்க்குத் திருவிழாமுதலியகாலங்களில் சுவாமியுடன் பல்-
லக்குமுதலிய விருதுமரியாதைகள் இன்றும் அத்தலத்து
நடந்துவருகின்றன என்பர். இப்பெரியாரது பிறவரலாறு
களை, அருணாசலபுராணப் பதிப்பின் முன்னுரைகளுட்
(59-82-ம் பக்கம்) கண்டுகொள்க.

67 துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசமுனிவர்.

இவர், திருச்சிராப்பள்ளியில்லாவில் வெங்கை, பழமனை
என்ற பெயர்கள்பெற்ற வெங்கனூர்க்கு அந்தாதி, கலம்பகம்,
கோவை, உலா முதலிய பிரபந்தங்களும், பிரபுலிங்கலீலை,
வேதாந்தசூடாமணி, கூவப்புராணம், நன்னெறி முதலியபல
நூல்களும் இயற்றிய பெருங்கவிஞராகவும் வீரசைவ முனிவ-
ராகவும் விளங்கியவ ரென்பது யாவரும் அறிவர். துறைமங்க-
லத்தின் தலைவரான இலிங்கரெட்டியார் என்ற பிரபு ஷை-
வெங்கனூரிற் சிவாலயமொன்று புதியதாகக் கட்டிப் பிர-
திஷ்டை செய்தகாலத்தே அத்திருப்பணியை உடனிருந்து
நடத்தியும் அவர்க்குப்பின் அதனைச் சிறப்பித்தும் போந்தவர்

வர் குமாரர் அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்ற செல்வர்
வர். சிவப்பிரகாசமுனிவர் தம் வெங்கையுலாவில்:—

“பண்டை யறத்தின் படிவமிது வென்னவுருக்
கொண்டவிலிங் கையன் துலமைந்தன் *

*

*

*

கண்ட குலத்திற் கருதினிரட்டியாம்
பண்ட குலத்தின் பயனான் - மண்டலிகர்
நல்லகோலின் னு நவைக்கோலெனச் செங்கோல்
வல்லகோலண்ண மலைவள்ளல் - மல்லலுறச்
சந்தி பொருத்தித் தகுஞ்சீர் கெடாதடுக்கிப்
புந்தி மகிழற்புதவணித்தா - முந்தையோர்
செய்யுள்போற் செய்த திருக்கோயிலுள்ளிருந்தெம்
பையுள்போக்கிற்கும் பரஞ்சோதி”

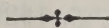
ரான அணிபெறப்பாடுதல் அறியத்தகும். இதனால், அண்ண
மலை ரெட்டியார், தெலுங்கரான ரெட்டிகுலத்துள் பண்டக்
குடியினர் என்பதும், வெங்கனூர்ச் சிவாலயத் திருப்பணியை
முற்றுவித்துப் புகழ்பெற்றவ ரென்பதும் பெறப்படும். அவ்
வெங்கனூர் ஆலயகோபுரத்துக் கண்ட சாஸனமொன்று—

விஜயநகர வேந்தரான இரண்டாம் வேங்கடபதிராயர்
ஆட்சிக்காலத்தே, சகாப்தம் 1545-ம் ஆண்டு ருத்ரோத்காரி
ஸ்ரீ வைகாசிமீ 12உ (கி. பி. 1623, மேமீ 1உ) பண்ட
குலத்தவரான லிங்கரெட்டியார் வெங்கனூரில் கோபுர
மண்டபாதிகளுடன் கோயில் நிருமித்து, ஸ்வாமியையும் அம்
பிகையையும் ஆங்குப் பிரதிஷ்டைசெய்வித்து நித்த நைமித்
திகங்களுக்கு வேண்டிய நிலங்களும் அமைத்தனர்—

என்று கூறுகின்றது.¹ இதனால், அச்சிவாலயத்தை
அமைத்துப் பிரதிஷ்டித்தவர் இலிங்க ரெட்டியார் என்பது

தெரியலாம். ஆயின், அஃதமைத்தவர் அவர்குமாரர் அண்ணாமலைரெட்டியார் என்று சிவப்பிரகாச முனிவர் தம் நூலுட் சிறப்பித்துள்ளாரே எனின், தம் தந்தையார் நடாத்திய திருப்பணியை உடனிருந்து நிறைவேற்றியும், அத்தந்தைக்குப் பிற்காலத்தில் அதனைத்திகழ்வித்தும் போந்தவர் அவ்வண்ணாமலையார் என்றே, சாஸனச்செய்தியோடியைய அம் முனிவர்கூற்றைக் கொள்ளத்தகும். சிவப்பிரகாசர் அல்லமப்பிரபுவின் சரித்திரங்கூறும் பிரபுலிங்கலீலை என்ற நூலினை இயற்றிய காலம் சகவாண்டு 1574 (கி. பி. 1652) என்பது, அந்நூலிறுதிப் பாயிரச்செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது. படவே, வெங்கைக்கோயிலின் பிரதிஷ்டாகாலம் கி.பி.1623 ஆதலின், பிரபுலிங்கலீலை பாடப்பெற்றதற்கு 29-வருஷங்கட்குமுன் இலிங்கரெட்டியார் அக்கோயிற்றிருப்பணியை முடித்தவர் என்பது விளங்கும். இதனினின்று, தந்தைசெயலினும் மைந்தர் செயலே பல்லாண்டுகட்குப்பின்னர்ச் சிவப்பிரகாசரார் பாராட்டப்பெற்றதென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்முனிவரது பிறவரலாறுகளை அவர் பிரபந்தத்திரட்டுப் பதிப்பின் முன்னுரையால் அறிக.

63 இரசை வடமலையப்பபிள்ளை

சோனாட்டுள்ள இரையூர்¹ என்ற இரசையிற் கார்த்த வேளாளர் மரபில் எளியகுடும்பமொன்றிற் பிறந்து, நாயக்கவரசரின் குலகுருவான வைஷ்ணவாசாரியரால் அபிமானித்து வளர்க்கப்பெற்றவராய்த் தம் அறிவாற்றல்களால் அவ்வரசரது ஆஸ்தானத்திற் பெரும்பதவிவகித்தவர் இவர் என்பர். பாண்டிநாடாண்ட திருமலைநாயக்கர் (கி.பி.1623-59)

1. இவ்வூர் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் பக்கத்த தென்பர்.

சொக்கநாதநாயக்கர் (கி. பி. 1660 - 82) காலங்களில் இவர் தென்பாண்டிநாட்டினை அரசப்பிரதிகிதியாயிருந்து ஆண்டு வந்தார். திருமலையக்கர் புண்ணியமாக இவர் அறம்புரிந் துள்ள செய்தி சாஸனத்தால் தெரியவருதலின், அந்நாயக்க ரை இவரை முதன்முதல் ஏற்று ஆதரித்தவர் என்றுதோற்று கின்றார்.

“செய்யதமிழ்க் கச்சித் திருமலைய பூபாலன்

வையமுழு தும்புரக்கு மானபரன்...

புண்ணியமாஞ் செல்வம் புரக்குங் கரியமுகில்

வண்ணன் கருணை வடமலையான்” (குழைக்காதர் திருப்பணிமலை)

என்ற முன்னோர் பாடலடிகளால், இவ்வடமலையார் திருமலை நாயக்கராட்சியிலும் பெரும்பதவி வகித்தவர் என்பது தெரிய லாம். இவ்வாறு வாழ்ந்த இத்தலைவர் புலவர்கட்குப் பேருப காரியாகவும் தாமே பெரும்புலமை வாய்ந்தும் விளங்கினர். இவரைப்பற்றி வழங்கும் தனிப்பாடல்களாலும், திருமேனி ரத்தினகவிராயர் என்பார் பாடிய புலவராற்றுப்படை¹, தென் திருப்பேரைத் திருப்பணி மாலையாலும்², வடமலைவெண் பா, முக்கூடற்பள்ளு என்பவற்றாலும் இத்தமிழ்ச் செல்வ ரின் தயைகொடை முதலிய பிறவிப்பெருங்குணங்கள் நன்கு வெளியாகின்றன.

“ஏர்விற்துப் பள்விற்துடையெல்-லாம்விற்துருந்தமனைச்
சீர்விற்துனமுன்னைக் காணாத முன்தெரி-சித்தபின்பு

1. இந்நூல், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் மகாவித்வான்: ரா. இராகவையங்கா மவர்க்கால் முதன்முதற் கண்டு வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

2. இத் திருப்பணிமலை, ‘சென்னை யூனிவர்ஸிட்டி-தமிழ்-லெக்ஸிகன்’பதிப்பாசிரியர் ஸ்ரீ. S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A.B.L. அவர்களாற் பரிசோதித்து வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

போர்விற் றடக்கை யிரையூர் வடமலைப் பூபதியுன்
பேர்விற்து முன்விற்தெல்லர் மறுபடி பெற்றனமே”

“பாடுவன் பாடுவதல்லாமற் பாவலர் பாடலுங்கொண்—
டாடுவன் செய்வனிரையூர் வடமலை யன்றிப்புல்லன்
தேடுவன் தேடிப் புதைப்பனவனுக்குச் செந்தமிழன்
வேடுவன் சேரியிலெவ்வாறு நானம் விலைச்செல்வதே”

என முற்கூறிய கவிராயர் பாடிய தனிப்பாடல்கள் இங்—
கறியத்தக்கன. அரசரையும் அவரமைச்சரையும் ‘ஐபன்’
என்ற சிறப்புப்பெயரால் அக்காலத்தவர் கௌரவித்து வந்த
வாறே,¹ இவரையும் வடமலையப்ப பிள்ளையன் என்று வழங்கி
வந்தனர். இக்காலத்தும் இவர்வழியினர் பிள்ளையன் என்றே
அழைக்கப்பெறுவர். அரசியற்றலைவராக வாழ்ந்த இவ்வட—
மலைபார் ‘பாடுவன் பாடுவதல்லாமற் பாவலர்பாடலுங் கொண்—
டாடுவன்’ என்றபடி, பெருநூல்கள் பாடவல்ல புலமைப்
பெரியாராகவும் விளங்கினார். ஐயாயிரஞ் செய்யுட்களுடைய
மச்சபுராணம் என்றநூல் இச்செந்தமிழ்ச்செல்வரால் இயற்—
றப்பெற்றதாகும். அந்நூலிறுதியில்—

“மைப்புயல் வண்ணன் மச்சமா யுரைத்த
மச்சமாம் புராணத்தைத் தமிழால்
இப்புலிக்-கெண்ணூற்றெண்பத்திரண்டாண்
டிசைந்திடு-மவ்விய வருடத்—
தைப்பசி மதியிலொப்பிலாத் தினத்தில்
| அமுதெனக் கனியென யார்க்குஞ்
செப்பிய விரசை வடமலை மகிபன்
செல்வமோ டினிதுவா ழியவே”

என இவர்காலத்துப் புலவரொருவர் பாடிய பாயிரச்செய்—
யுளால், கொல்லமாண்டு 882 (கி.பி. 1706-7)ல் இப்புராணம்

1. ‘கிருஷ்ணப்பநாயக்கரய்யன்,’ (இந்நூல் பக். 190) ‘வடமலை
யண்ணகளய்யன்’—(இஹை பக். 148) எனக் காண்க.

முடிந்து அரங்கேற்றப்பட்டதென்று தெரிகின்றது. நீர்க்குத் தலபுராண மொன்றும் இவரார் பாடப்பெற்றதென்புலவரார்த்துப்படையாசிரியர் கூறுவர்.¹ மச்சபுராண அரங்கேற்றக்காலமும் சொக்கநாதநாயக்கரின் பேரர் விஜயரங்க சொக்கநாதநாயக்கர் பட்டம்பெற்றகாலமும் பெரிதும் அடுத்தள்ளமை அறியத்தகும். இதனால் திருமலைநாயக்க ராட்சியின் இடைக்காலந் தொடங்கி—அஃதாவது உத்தேசம் 1640 தொடங்கி—கி. பி. 1706-க்குப் பின்பும் நீண்ட ஆயுளுடன் இவர் நிலவுலகிற் பிரபலராய் வாழ்ந்தமை பெறப்படுகின்றது. இத்தகையோராலும் இவர்கீழ் அதிகாரிகளாலும் அமைக்கப்பட்ட சிலாலிகிதங்கள் தென்பாண்டிநாட்டிலே ஆங்காங்கு அமைந்துள்ளன. திருமலைநாயக்கர்தன்மமாக 1712-ல் இவர்கோயிலொன்று கட்டினரென்பது சிங்கம்பட்டிச் சாஸனத்துக்கண்ட காலக்குறிப்பால் தெரிய வருகின்றது.² இதனால்தம்மை முதலில் அபிமானித்த அரசரது ஞாபகமாகத் தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் இப்பிள்ளையன் அவ்வறஞ்செய்தவர் என்பது பெறப்படுவதாம். இவரும், இவர்கீழ் அதிகாரஞ்செலுத்திய திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளை³ என்பாரும் சேர்ந்து சொக்கநாதநாயக்கர் காலத்தே கொல்லம் 843 (கி. பி. 1667)ல் அளித்த சிவராமபேட்டைச் சங்கேதப்பட்டயமும்⁴, கொல்லம் 839-ல் (1671)ல் இவர் உத்தரவுபெற்றுத் திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளை அளித்த சாஸனமும்⁵, இப்பிள்ளையனும் தானப்பமுதலியாரும் சேர்ந்து

1. இப்புராணம், நூலாசிரியர் பெயர் குறியாது அச்சிடப்பட்டுள்ளதாம். 2. M. E. R. 296 of 1916-B.

3. 'திருமலைக்கொழுந்துவெண்பா' என்ற நூலொன்று உண்டென்று தெரியவருகின்றது. அஃது இப்பிள்ளையைப் பற்றியது போலும்.

4. Ibid. 652 of 1917.

5. Ibid. 480 of 1916-B.

சொல்லம் 838-ல் சில ஊர்கட்குப் பகுதி(வரி)த் திட்டஞ் செய்து உதவிய விக்கிரமசிங்கபுர சாஸனமும்,¹ கல்மண்டபமொன்று கட்டியதுபற்றி அமைந்த பாபநாசத்துச் சாஸனமும்² பிறவும், இவராட்சியும் அறச்செயல்களும் அக்காலத்து அப்பிரதேசத்தே பிரபலமாயிருந்தன என்பது குறிக்கின்றன. இத்தகைய செந்தமிழ்ச் செல்வரின் வமிசம் இன்றுவரை நின்று நிலவுவதுபோலவே என்றும் நிலவுக.

69 மாதைத் திருவேங்கடநாதர் *

மேற்குறித்த வடமலையப்ப பிள்ளையனை யடுத்துத் தென்பாண்டிநாடாண்ட பார்ப்பனத் தமிழ்ச்செல்வர் இவர். இவருராகிய மாதை என்பது நடுநாட்டுள்ள திருவாமாதூர் என்ற தலமாகும். இவரது வரலாறுகளிற் சிலவற்றைத் தெரிதற்குச் சிறந்த கருவியாகவுள்ள நூல், பெயர்தெரியாப் புலவரொருவரால் இவர்மேற் பாடப்பெற்ற பணவிதோது என்ற பிரபந்தமாம். இதனினின்று, திருவாமாதூரில் ஸ்மார்த்தப் பிராமணர்மரபினராய் விளங்கிய பெருமானையர் என்ற செல்வருடைய இரண்டாம் புத்திரர் இத்திருவேங்கடநாதர் என்றும், கிருஷ்ணையர் என்ற மூத்த சகோதரரையும், மணிவண்ணப்பெருமானையர், இராஜகோபாலையர், கனகசபாபதி ஐயர், வேங்கடராம ஐயர் என்ற இனைய சகோதரர்களையும் உடையவரென்றும் தெரியவருகின்றன.

1. Ibid. 297 of 1916.

2. I. M. P. Tn. 85-p.

* இவர் வரலாற்றினை, செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையினும் (தொகுதி-4, பகுதி-12), “Journal of Oriental Research” என்ற பத்திரிகையினும் பல்லாண்டுகட்கு முன்பே விரித்தெழுதியுள்ளேன்.

இவர் பார்ப்பனருட் காணியாளர் வகுப்பைச் சார்ந்தவரென்பர். இத்திருவேங்கடநாதர், தம் அறிவாற்றல்களால் மதுரை நாயக்கர் ஆஸ்தானத்தில் தலைமையதிகாரிகளுள் ஒருவராயிருந்து, மேற்கூறிய சொக்கநாதநாயக்கர்க்குப்பின் அவர்திருமகனாய் கி. பி. 1682-ல் பட்டமெய்திய ரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்ப நாயக்கர் ஆட்சியில் அவரது மந்திரிகளுள் ஒருவராக விளங்கினார்.

“சொக்கநாதேந்தர துரந்தரிகன்-முக்யமுள்ள...ராஜரிக முத்ரைபெற்ற ரங்கக்ருஷ்ண முத்துவீரேந்தரனருள் வைத்தகொற்ற வாசலுக்கோர் மந்திரியாய்” (61-63)

என்பர் பணவிடுதூதுடையார். தென்பாண்டிநாட்டை ஆள்வதற்கு இவரைத் தம் பிரதிநிதியாக அந்நாயக்கர் பின்பு நியமித்தமையால் திருநெல்வேலியைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு அந்நாயக்கர்காலத்தும், அவர்க்குப்பின், அவர் தாயாரும் சிசுவாயிருந்த தம்பேரர் விஜயரங்கசொக்கநாதர் பொருட்டு அரசியலையேற்று ஆட்சிபுரிந்தவருமான ராணி மங்கம்மை காலத்தும் மிக்கதிறமையுடன் அச்சீமையை ஆண்டுவரலாயினர். இவற்றையெல்லாம் பணவிடுதூதாசிரியர் தம்நூலுள் மிகச் சிறப்பித்துப் பாடுவர். இக்காலத்தே, தமிழ்ப்பெரும்புலவர்களிற் பலர், இவரது அபிமான ஆதரவுகட்கு உரியராயினர். அவருள், திருவாரூர் வைத்தியநாதேசிகரும், படிக்காசப்புலவரும், பணவிடுதூதுடையாரும் சிறந்தவர்களாவர். குட்டித் தெல்காப்பியம் என வழங்கப்படும் இலக்கணவிளக்கம் என்ற பஞ்சலக்ஷணநூலை, புலவர் பெருமான் வைத்தியநாதேசிகரைக்கொண்டு தமிழிலகிற்கு உதவிய உபகாரி இத்திருவேங்கடநாதரே யாவர்.

“வேதியர் திலகன் விரவலர் கோளரி

மாநதய ரதிபன் வரகுண மேரு

கல்விக்-கெல்லை கருணைக்-காகரம்
 பெருமாள் மெய்த்தவப்-பேற்றெனத் தோன்றிய
 திருமா-லுலகஞ் செவ்விதிற் புரக்கும்
 மேதகு புகழ்த் திருவேங்கட நாதன், ஓநீனனாக்”

அவ்விலக்கணவிளக்கம் தேசிகரால் இயற்றப்பெற்ற தென்று அதன் சிறப்புப்பாயிரத்தொடர் கூறுதல் இங்கறியத்தகும். தமக்கு வரிசையளித்துச் சிறப்பித்த தமிழ்ப் பெருஞ்செல்வர்களிலே, இம்மாதையரதிபரை ஒருவராகப் புகழ்வர் படிக்காசுப் புலவரும். ¹

“முத்தமிழ்வா ணர்க்குள் முழுநோக்க மென்னிடத்தில் வைத்தவெங்க டேச மகிபாலன்”

என்று பாடினார் பணவிடுதூதுடையார். இவ்வாறு சிறந்த புலவர்கள் பலர்க்கும் பரமோபகாரியாய் வாழ்ந்த திருவேங்கடநாதர், தாமே தமிழ்ப்பெரும்புலமை வாய்ந்தும் விளங்கினார். வடமொழியில் கிருஷ்ணமிசிரர் என்ற பெருங்கவிஞர் இயற்றியதும் வேதாந்தசாரமானதுமான பிரபோதசந்திரோதயம் என்ற சிறந்த நாடகசரிதத்தை 2000-க்கு மேற்பட்ட விருத்தப்பாக்களில் “மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்” என்ற பெயரால் பெருங்காப்பியமாகப் பாடியவர் இப்பார்ப்பனச் செல்வர் என்பதை அறியாத தமிழறிஞர் இல்லை. வேதாந்த தத்துவ நுண்பொருள்களையெல்லாம் அங்கைநெல்லிக்கனி போல் விளக்கும் இவ்வரியநூலின் சொன்னயம் பொருணயங்கள் கற்றாரெல்லாம் அறிந்து களித்தவை. இங்ஙனம் இருவகைச் செல்வங்களும் நிரம்பியவராயினும், ஜனகனைப்போல

1. “எல்லப் பனம்மையப்பன் தருதிருவேங்கடநாதனெழிற்சீராம வல்லக்கொண் டையன்மாதை வேங்கடேசுரன்போல வரிசை செய்தே” (தனிப்பா.)

உயர்ந்த ஞானியாக இவர் வாழ்ந்தவர் என்று இவரைச் சிறப்பிப்பர் முன்னையோர்.

“மனையறம் பூண்டுநல் வாழ்வின் வைகியும்
அனையபல் கிளைஞரோடளவளாவியும்
நனியுல களித்துமெய்ஞ்ஞான-மெய்திய
சனகனைப் போலிருந்தருளுந் தன்மையான்”

(பிரபோதசந். பாயிரம்)

இத்தகையோரது ஆட்சிபற்றிய சாஸனமாக அப்பிரதேசத்தில் ஒன்றுங் காணப்படவில்லையாயினும், திருநெல்வேலி ஜில்லா வன்னிகூடம்¹ என்ற ஊரின் தலைவனொருவன், நெல்லைநாதர்கோயிற்குச் சில பூமிகள் உதவியசெய்தி கூறும் செப்புப்பட்டய மொன்றில், அத்தலைவன், ரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்ப நாயக்கர் புண்ணியமாகவும் திருவேங்கிநாதய்யர் புண்ணியமாகவும் கொல்லமாண்டு 858 (கி. பி. 1683)ல் துர்முகிஸ்ரீ அவ்வறஞ்செய்தனன்² — என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. பேரரசர்க்கு உட்பட்ட தலைவர்களும் பிற நன்மக்களும் தம்மை அபிமானித்த அரசர்பேராலும் அவர் அமைச்சர் பேராலும் அறங்கள் புரிந்து அன்னோர் ஞாபகம் என்றும் நிலவுப்படி செய்துவந்தனர் என்பது சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது.

விசுவநாத முத்துவீரப்பநாயக்கர், செவ்வந்திநாதபிள்ளை, திருவிருந்த பெருமாள்பிள்ளை இவர்கள் புண்ணியமாக, பழுவூர்ச் சேக்கிழார் அரியநயினார் என்பார் செய்த அறச்செயலும் (M. E. R. 343 of 1929-30)

“பூமீமது கிருஷ்ணப்பநாயக்கரய்யன் தன்மம் அரியநயினார் முதலி தன்மமாக...தம்மு செட்டியார் செய்த கட்டளையும்” (புதுக்கோட்டைச் சாஸனத்தொகுதி, No. 959)

1. இதனை, சங்கரநயினார் கோயில் தாலுகா வன்னிக்கோனேந்தல் என்று கருதுவர்.

2. I. M. P. Tn. 304-M.

பிறவும் காண்க. ஆணையிடும்போதும், “கிருஷ்ணமகராச ராணை அரிய வடமலையாராணை” என அரசரையும் அமைச்ச ரையும் சேரக்கூறுவர் (இந்தூல் பக். 146). அம்முறையில், ரங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்பருடன் சேரவைத்து இச்சாஸ னங்கூறும் திருவெங்கிநாதய்யர் என்பார் அவருடைய அமைச்சரே என்பதும், அவர் மாதைத் திருவேங்கடநாத ஐயரே என்பதும் தெரியலாம். திருவேங்கடநாதர் என்பது திருவெங்கிநாதர் என உலகவழக்கில்திரிதல் இயல்பே என்க. எனவே, இப்பார்ப்பனச் செல்வரை அக்காலத்துத் தலை வரும் பிறரும் அரசருடன் ஒப்பக்கொண்டு சிறப்பித்து வந்தமை அறியப்படும்.

70 திருக்குற்றாலம் இராசப்ப கவிராசர்

இவர், “மேலகரம் திரிகூட ராஜப்பகவிராஜர்” என வழங்கப் பெறுவர். திருக்குற்றாலத் தலபுராணம், குற்றாலக் குறவஞ்சி முதலிய நூல்கள் இவரால் இயற்றப்பட்டவை என்பதும், தமிழ்ப்புலமையும் வாக்கினிமையும் நிரம்பப் படைத்தவர் என்பதும் கற்றார்பலரும் நன்கறிவர். இவர் பெருமை, அக்காலத்துப் பாண்டிநாடாண்ட நாயக்கவரச ராலும் அறிந்து பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றது. அவ்வரசர் முத்து விஜயரங்க சொக்கநாதநாயக்கர் (கி. பி. 1706-32) ஆவர். அவர், பாண்டிநாட்டுத் திருக்குற்றாலத்துக்கு விஜயஞ் செய்திருந்தகாலத்து, இராசப்பகவிராயரின் பெரும்புலமையையும் அருங்கவித்திறத்தையும் அறிந்து, அக்குற்றால மலை வளமும், மலைமக்களின் வழக்கவொழுக்கங்களும், ஆங்குக் கோயில்கொண்ட சிவபிரானது மகிமைகளும் விளங்கக் குற வஞ்சிப் பிரபந்தமொன்று பாடும்படி இப்புலவரிடந் தெரி

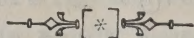
விக்க, அவர் விருப்பின்படி குற்றாலக்குறவஞ்சி என்ற நாடக நூலை இவர்பாடி அரசர்முன் அரங்கேற்றினர். அப்போது இப்பிரபந்தத்தைக் கேட்டு உவந்த நாயக்கவேந்தர், அக்குற்றாலப்பக்கத்தே வேண்டியபூமிகளை கி. பி. 1718-ல் தாமிரப்பட்டயமூலம் அளித்தனர். இப்போதுள்ள குறவஞ்சி நூல்களுள், இக்கவிராசர் பாடியதே உயர்வுடையதென்பது யாவரும் அறிவர். இக்கவிராசர்க்கு அளித்த அப்பட்டயம் அவர் வமிசத்தவரால் இன்றுவரை சேமிக்கப்பெற்றுவருகின்றதாம். அத்தாமிரசாஸனம் பின்வருமாறு:—¹

“சாலிவாகன சகாப்தம் ௧௬௪௦-க்குச் செல்லாநின்ற கொல்லம் அககஞ்சு தைமீ ககவ ராஜமானிய ராஜபுரீ முத்து விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கரவர்களோம். திருக்குத்தாலம் ராஜப்பகவிராஜ நக்துப் பொறுப்புப் பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்தபடி. ஸ்வாமி திருக்குத்தாலநாத சுவாமிபேரில் குறவஞ்சிநாடகம்பாடி அரங்கேத்தினதற்கு மேலச் செண்பகக்காவில் கருப்புக்கட்டி ஊத்துமேட்டில் கல் உ-ல் சங்கிலி அளவு ஹீ ஈவ-யும் ஈஉ-யும் விட்டுக் கொடுத்துக் கையாடிக் கொண்டு சந்நிதிப் பிரபந்தவித்வானாக நடந்து வருவாராகவும்; இந்த நிலத்துக்கு வேறே வரி நாட்டுச்சிலவு காவல்கூலி போர்நெல் குடுக்கத் தேவையில்லை யென்று கட்டளை யிட்டபடியி னாலே இந்தப்படிக்குக் கையாடிக்கொள்ள. (கையொப்பம் தெலுங்கில் உள்ளது) ஸ்ரீராமஜெயம்.”

எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம், அரசரால் குறவஞ்சிபாடிப் பரிசாக இராசப்பகவிராசர் பெற்ற நிலம் குறவஞ்சிமேடு என இக்காலத்தும் பெயர்விளங்கி, இக்கவிராசர் வமிசத்தவரால் அனுபவிக்கப் பெற்றுவருவ தென்பதும், திருக்குற்றால சந்நிதிவித்வான்களாக அன்றோர் இன்றும் கோயில்மரியாதைகள் பெற்றுவருகின்றனர் என்பதும் அறியத்தக்கன.

1. திருக்குற்றாலத்தலபுராணம், நூலாசிரியர் வரலாறு.

71 முத்துக்குமாரசுவாமிப் புலவர்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா, நாங்குனேரித் தாலுகாவில், இராதாபுரம் என்று வழங்கும் பூசங்குடியில், ஆலயங்கள் சில உள்ளன. அவற்றுள், பிள்ளையார் கோயிற் கிழக்குவாயிலில் கொல்லமாண்டு 967 (கி. பி. 1791)ல் அமைந்த சாஸன மொன்று ¹ தமிழ்ப்பாடல்கள் சில உடையதாம். அதனினின்றும் வேறு கல்லெழுத்துக்களினின்றும், அவ்வூர் வரகுண பாண்டியநகரம், தென்னிராசை என முற்காலத்து வழங்கப் பெற்றதென்பதும், அவ்வூரிற் கோயில்கொண்ட சிவபிரான் வரகுணவீச்சுர முடையார், வரகுணபாண்டிய மகாதேவர் என்ற திருநாமங் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் தெரிகின்றன. ² இவ்வாலயத்தின் முகப்பிலுள்ள “ஜயஸ்” (தவஜஸ்?) தம்பமானது இராஜேந்திரன் எனப்பெயர்பூண்ட” ‘பெரிய திருவடிச் சக்கரவர்த்தி’ என்ற வேணுட்டரசரால் நிறுவப்பட்டதென்றும், அவ்வரசர் ‘ஜடபந்தனம்’ ³ என்ற விசேடத் திருவிழாவை அக்கோயிற்கு நடத்திவைத்தவர் என்றும், ஷே கோயிலை நிருமித்துமுடித்த சிற்பி நமச்சிவாயம் என்பார் என்றும், இச்சாஸனப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் முத்துக்குமாரசுவாமி என்பார் என்றும் அப்பிள்ளையார் கோயிற்

1. M. E. R. Nos. 350, 359 of 1929—30.

2. இங்கே, முதற்குலோத்துங்க சோழனது 48-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த சாஸனமொன்றால், குலோத்துங்கசோழீச்சுரர் என்ற திருநாமமும் இம்மூர்த்திக்கு வழங்கியதென்று தெரிகின்றது (Ibid. No. 350).

3. கோயில்மூர்த்தியைப் பீடத்திற் பதியவைத்ததற்குப் புரியும் சடங்குவிழா.

சாஸனங் கூறுதல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேண்டாகிய திருவாங்கூர் வேந்தர்கள் தமிழறிவும் அபிமானமும் உடைய ராய் விளங்கியோர் என மேலே நான் கூறிப்போந்தவற்றை இச்சாஸனப்பாடல்களும், இவ்விராதாபுரம் திருமால்கோயி லிற் கண்ட வேறு செய்யுட்சாஸனமும் ¹ வலியுறுத்துவன வாதல் கண்டுகொள்க. இவற்றினின்று 18-ம் நூற்றாண்டி னு தியில், முத்துக்குமாரசுவாமிப் புலவர் என்பாரொருவர் வாழ்ந்தசெய்தி தெரியலாம்.

72 காலந்தெரியாப் புலவர்கள்.

இதுகாறும், வாழ்ந்தகாலம் இன்னதென்று நேராகவும் பிறவழியாகவும் அறியப்பெற்ற புலவரின் செய்திகள் சாஸன மூலம் தெரியவந்தன. இனி, ஒருவகையாலும் காலம் அறி தற்கு இடமில்லாத புலவர்கள் சிலர் உளர். அன்றோரைப்பற் றிக் கல்லெழுத்துக்களால் விளங்கும் வரலாறுகளை எழுது வேன்.

(1) ஆதிநாதர்.

புதுக்கோட்டைச்சீமைக் குடுமியான்மலையிற் குகைவடி வாகவுள்ள சிவாலயத்தமைந்த சாஸனமொன்றில் ஆதிநாதர் என்ற புலவரொருவர் கூறப்படுகின்றார். இப்புலவர் பாடிய தாக ஆங்கு எழுதப்பட்டுள்ள வெண்பா அடியில் வரு மாறு:—¹

“எங்கணலக் குன்றரைப்பார்த்-தேழுலகு-ழீன்றவுமை+
நங்கைபல காலும் நகைசெயுமே—கங்கையுறை

கொங்கே[ய்] கமழ்சடிலம் போய்த்துடுமி-யாய்விட்ட—
தெங்கே யினிமறைப்பா-ரென்று”

எனக் காண்க. திருநலக்குன்றம் என்பது குடுமியான்மலையின் பழம்பெயரென்பது ஆண்டுள்ள பிற கல்லெழுத்துக்களால் விளங்குவதாம். சிகாநாதர் (=குடுமியார்) என்பது சுவாமியின் திருநாமமாதலின், இவ்வாறு சிலேடைநயம்பெறப் பாடப்பெற்றதென்க. இவ்வெண்பாவைப் பாடிய புலவரின் வரலாறு வேறு ஒன்றுந் தெரியக்கூடவில்லை.

(2) முத்தமிழாசிரியர் பெருநம்பி.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா திருக்கச்சூர்க் கச்சபேசுவரர் ஆலயத்துள்ள கல்லெழுத்தொன்று, பொய்யாமொழிமங்கலம் என்ற ஊர், பெருநம்பி என்ற முத்தமிழாசிரியர்க்கு உரிய தென்றும், இவ்வாசிரியர் சாத்தனார்வமிசத்து உதித்தவர் என்றும், கடிகையார் என்ற குடியைச் சார்ந்தவரென்றும் கூறுகின்றது.¹ இப்புலவரின் முன்னோரான சாத்தனார், மணிமேகலை யாசிரியரோ என்று ஐயுறற்கிடமுண்டு என்பது பற்றி முன்னருங் கூறினேன்.² ஊராட்சிபுரியும் மகாசபைக்குக் ‘கடிகை’ என்ற வழக்குச் சாஸனங்களில் உண்மையின், அச்சபையினருள் ஒருவராக இவ்வாசிரியரைச் சாஸனவாராய்ச்சியாளர் கருதுவர். ஆயினும், இச்சொல் அரசர்க்கு மங்கலக்கவி பாடுவோர், நாழிகைக்கவி கூறுவோர் என்ற பொருள்களில் முன்னூல்களிலே பயில்கின்றது.

“காவன் மன்னருங் கடிகையுங் கடவது நிறைத்தார்”—(2367)

என்ற சிந்தாமணித் தொடர்க்கு “மன்னர் கைக்காணியிட்ட

1. M. E. R. 377 of 1906.

2. Ibid. 328 of 1903.

பணங்கினார்; கடிகையார் மங்கலக்கவி பாடினார்” என்றெழுதிய நச்சினர்க்கினியர் கூற்றினின்று, அப்பொருள் தெரிய வருதல் காண்க. இதனால், மங்கலக்கவியை அரசர்திருமுன் பாடுவோரது மரபைச் சார்ந்தவரே இம் முத்தமிழாசிரியர் எனல் பொருந்தும். திருவண்ணாமலைபார்வண்ணம் திருக்காளத்திநாதருலா முதலியன இயற்றிய சேறை ஆசுகளிராசர் என்ற பெரும்புலவர் “கடிகையார் கோலாகலன்” (தமிழ்நா. 238) என்று கூறப்படுவதும், கடிகைமுத்துப்புலவர் என்று, கவிஞரொருவர் பிற்காலத்துப் பெயர்பெற்றிருந்தாலும் இங்கு ஒப்பிடத்தகும். இன்னோரெல்லாம் மங்கலக்கவிஞராயிருந்தவரின் வழியினர் என்றே கொள்ளற்குரியர். இனி,

“நாட்டார்மங்கலத்துக் கடிகையான்...ஐயங்கொண்ட சோழக் கடிகை மாராயன், ஸ்ரீ ராஜராஜீஸ்வரமுடையார் ஆட்டைப் பெரிய திருவிழாவுக்குத் திருக்கொடியேற்று ஞான்று திருப்பறையறைவு கிடப்பிக்கும் கடிகையார் ஐவர்க்கு”¹

கோயிலில் உரிமையளித்துள்ள செய்தி முதலிராசராச சோழனாட்சிச் சாஸனத்துக் கூறப்படுகின்றது. இதனால், பாச்சியம்வாசிக்குந் தொழிலும் இவர்க்குண்டு என்பது தெரியலாம். மேலே நான்குறிய திண்டிமகவிகளைப்போல, பாச்சியமுழக்கிக்கொண்டு மங்கலக்கவி பாடுவது இவர்தம் வழக்குப்போலும். திண்டிமகவிகளைப்பற்றி நான் கூறியவற்றுள் (பக். 130),

“பாவாணர் மங்கலக் கவிவாழி பாடிப்
பரிந்து திண்டிம முழக்க”

எனவரும் பகழிக்கூத்தர்வாக்கு ஈண்டும் ஒப்பிட்டறியத்தகும். இம் முத்தமிழாசிரியர்பெருநம்பிக்கு உரிமையாகச்

சாஸனங்கூறும் பொய்யாமொழிமங்கலம் என்ற ஊர் பிரபலமான பழையபுலவரொருவரது பெயரைக் கொண்டிருந்ததெனக் குறிப்பிடற்பாலது.

(3) புலவன் அகளங்கன்.

தென்னார்க்காடு ஜில்லா கடலூர்ச் சிவாலயத்தமைந்த கல்லொன்றில், ஷே கோயில் அக்கியாண்டார் (அக்னீசுவரர்) நித்தியபூசனைக்கு, புலவன் அகளங்கன் என்பார் 1000-குழி நிலம் அளித்துதவினர் என்று வரையப்பட்டுள்ளது.¹ இச்சாஸனம் செய்யுளில் அமைந்ததாகும். புலவன் என்ற அடையாலும் பாடற்சாஸனமா யிருத்தலாலும் இவ்வறஞ் செய்தவர் திருவும் கல்வியுஞ் சேரப்படைத்திருந்த புலவர் என்று தோற்றுகின்றார். அகளங்கன் என்று இவர் தரித்துள்ள பெயரினின்றும், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவராக இவரைக் கருத இடமுண்டு.

(4) அருணிதி இராகதேவன்.

இராமநாதபுரம் ஜில்லா, மானவீரன்மதுரை (மானமதுரை) சோமநாதசுவாமி கோயிற் கிழக்குத் திருமதிலில் உள்ள சாஸனமொன்றனுள்,² அவ்வாலயத்துக் கோயில் கொண்ட சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் பற்றி அருள்நிதி இராகதேவன் என்பார் பாடிய செய்யுளொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இதனால், இவர் தமிழ்ப்புலமைவாய்ந்திருந்தவர் என்று தெரிகின்றார்.

1. M. E. R. 463 of 1921.

2. Ibid. 441 of 1924.

(5) காலகாலன்.

சோனாட்டுத் திருக்கடவூர் வீரட்டானேசுவரர் கோயில் மூன்றாம் கோபுரத்தே பாடலொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. ¹ அது காலகாலன் என்பவரால் பாடப்பெற்றதென்றும், அவர்க்கு ஈழத்தரையன் அன்றிச் சிங்களத்தரையன் என்ற சிறப்புப்பெய ருண்டென்றும் தெரிகின்றன. அவ்வீரட்டத்துச் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயர்பொருட்டு யமனைக் கொன்றருளியவ ராதலின், அவர்க்குக் காலகாலதேவர் என்ற திருநாமமு முண்டு. “திருக்கடவூர் உடையார் ஸ்ரீ காலகாலதேவர்” என்பது சாஸனத்தொடர். இச்சாஸனப்பாட் டியற்றியவர் அத்தலத்து இருவகைச் செல்வமும் வாய்ந்து விளங்கியவர் என்று தோற்றுகின்றார். கீழ்க்கண்டது.

(6) பங்களராயன்.

புதுக்கோட்டைச்சீமை, திருமெய்யம்தாலுகா காரையூர் மாரியம்மன் கோயிலில் உள்ள ² சாஸனமொன்றில்:—

“பாரார் தம்புலவன் பங்களராயன்பைம்பொற்
சீரா ரகத்துன்பேர் செப்புங்கால்—ஏாரும்
காராளர் காளுர்வ?]ருங் கற்பக வீரரெனும்
பேராளர் தம்முடைய பேர்”

என்ற பாட்டொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இதனால், இவ்வெண்பாவிற் கூறப்பட்டவர் பங்களராயன் எனப்பெயரிய தமிழ்ப் புலவ ரென்பது, வேறுபுலவரால் அவ்வாறு பாடப்பெற்றிருத்தலால் தெரிகின்றது. இவரது மனையைப் “பைம்பொற் சீராரகம்” என்று இப்பாட்டுச் சிறப்பித்தலின் இப்புல

1. Ibid. 50 of 1906.

2. புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸனத்தொகுதி, No. 998.

வரும் கல்விச்செல்வமும் பொருட்செல்வமும் வாய்ந்தவர் என்பதுடன் 'கற்பகவீரர்' என்ற குடிப்பெயருடையவர் என்பதும் புலனாவன. இத்தகைய பெயர், புதுக்கோட்டைச் சீமைக் காரையூர் வேளாண்தலைவர்க்கு உரியதென்பது, அத்தலைவர் ஒருவரை:—

“வாழ்வுகந்து தாழ்வுசெய்யாதான், கற்பகவீரன், வேற்றரசர் மீகாமன் ஆக இந்த விருதாவலியும் பெற்ற” ¹

என்று அவ்வூர்ச் சாஸனங் குறித்தலால் அறியத்தக்கது. இதனால், அக்காரையூரினராகத் தெரியும் இப்பங்களராயரும் அக்குடி வேளாண்தலைவராகவே கருதற்குரியர்.

(7) குறட்டி வரதையன்.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லா, திருவல்லத்துச் சிவாலயத்தின் கர்ப்பக்கிருகத் திருமதிலொன்றிற் கண்ட சிலாலிகிதத்தே, திருத்தீக்காலி ² வல்லத்துக்கோயில் உண்ணுழிகையதிகாரிகள், குறட்டி வரதையன் என்ற புலவர்க்கு, அவர் அக்கோயிற் சிவபிரான்மேல் திருவல்லையந்தாதி பாடியதன்பொருட்டு, அத்தலத்தே 100-குழி நிலம் இறையிலிசெய்து உதவிய செய்தி கூறப்படுகின்றது. ³ இப்பரிசு, பிரமாதீசஸ்ரீ அற்பசிமீ உவ அளிக்கப்பட்ட தென்று, இச்சாஸனத்தே குறிப்புக் காணப்படுவதாயினும், இதனால் இன்ன ஆண்டென்பது விளங்கக் கூடவில்லை. இவ்ருராகிய குறட்டி, தென்னார்க்காட்

1. Pd. Insc. No. 715, p. 494.

2. தீக்காலி என்ற அவுணற்கு அருள்புரிந்த தலமாகலின் தீக்காலிவல்லம் எனப்படும் (பெரியபுராணம், திருக்குறிப்புத். 30).

3. M. E. R. 233 of 1921; p. 15.

டுத் திருத்தலூர்ப் பக்கத்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. ¹ இவ்
ரியற்றிய அந்தாதினால் இப்போது கிடைத்திலது.

(8) கவி அப்பரசவுடையார்.

தொண்டைமண்டலத்துப் பிள்ளைப்பாளையம் என்ற
ஊரிலுள்ள கல்லொன்றில், ஏகாம்பரநாதர் கோயில் திருப்
பணியின் பொருட்டு, சந்திரகிரிக் கலியான அப்பரசவுடை
யார் தன்மமாகச் சில நிலவரிகள் இறக்கப்பட்ட செய்தி
கூறப்பட்டுள்ளது. ² இக்கவிக்கு வழங்கிவந்த தமிழ்ப்பெய
ராலும், இது தமிழ்ச்சாஸனமாதலாலும், இவர்பொருட்டுத்
தன்மஞ் செய்யப்பட்டிருத்தலாலும் இக்கவி தமிழ்ப்புலவ
ராகவும் செல்வராகவும் தோற்றுகின்றார்.

(9) வரகவி - ராமலிங்கையர்.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வாலாஜாபாத்தை அடுத்துள்ள
தென்னேரி(திரையனேரி)ச் சிவாலயமண்டபத் திருமதிலுள்
அமைந்த சாஸனமொன்று ³—இலக்குநாயக்கர் முதலிய
அரசனதிகாரிகள் வரகவி - ராமலிங்கையர் என்பார்க்குப் பரி
சாக (ஜோடியாக)ப் பொற்காசுகள் அளித்தனரென்றும், அங்
ஙனம்பெற்ற அந்நிதிமுழுதையும் ஷே. கோயிலில் “ஆபத்துக்
காத்த நயினார்” என்ற அத்தலத்துச்சிவபிரானது கைங்கரியங்
கட்கு இவ்வரகவி உதவலாயினர் என்றும் கூறுகின்றது. இச்
சாஸனம் தமிழ்மொழியில் அமைந்துள்ளதனால், இதனுட்
குறிப்பிடப்பெற்றவரைத் தமிழ்ப்புலவராகவே கருதல்தகும்.

1. M. E. R. 425 of 1925; p. 87.

2. Ibid. 102 of 1923.

3. Ibid. 236 of 1922 - C

(10) ஏனைப்புலவர்கள்.

மேற்கூறியவர்களன்றி, “ஸ்ரீமதுராதகச் சதுர்வேதமங்கலத்து...வள்ளலுர்க் கவி நாராயணபட்டன் என்பாரொருவரும் தமிழ்ப்புலவராகத் தோற்றுகின்றார்.¹ காடவராயனைப் பாடிய சோக்கசீயர் என்ற புலவரையும், அதிவீரராம பாண்டியனால் அபிமானிக்கப்பெற்ற திருவண்ணாமலைப் புலவன் சிதம்பரநாதன் என்பாரையும்பற்றி மேலேகூறினேன்.² இவரன்றி, வைதிக சமயத்தவருள்ளும் சைனருள்ளுந் தொகுதியாகச் சாஸனங்களிற்காணப்படும் புலவர் பலருளர். விருத்தாசலக்கோபுரவாயிலிற் காடவராயனைப்பற்றியுள்ள சாஸனப் பாடல்கள், அவைபாடிய புலவர்பெயர்களைக் குறிப்பன என்பர்.³ இவ்வாறே ‘ஆற்றுவான்பாடி வித்வான்கள்’ என்றொரு கூட்டத்தாரும் இருந்தனர் (இந்நூல். பக். 149). இனி, இராமநாதபுரம்சீமை அறுப்புக்கோட்டைப் பக்கத்துக் கோவிலிங்குளம் என்ற ஊரில், முதற் குலோத்துங்கனது 48-ம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த கல்லெழுத்து, முக்குடையார் (அருகக்கடவுள்) ஆலயமொன்று இருபத்தைவரால் ஆங்கு நிருமிக்கப்பட்ட செய்தி கூறுவதாம். அதுனுள், தமிழ்ப்புலமை சிறக்கப்படைத்தவர் சிலரும் அக்கோயிலை நிருமித்தவர் என்றும், அச்சாஸனம் உயரிய செந்தமிழ்நடையுடையதென்றும் கூறப்படுகின்றன.⁴ பாணரான புலவர் சிலரும் அக்காலத்து அரசரற் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்று

1. S. I. I. vol. vii, p. 285.

[காண்க.

2. இந்நூல், 100-ம் பக்கத்தும், 169-ம் பக்கத்தும் முறையே

3. M. E. R. 74 of 1919 G.

4. “(It) deserves to be noted on account of contents and literary style not generally found in inscriptions”—(M. E. R. p. 99 of 1915)

வாழ்ந்தனர். பாண்டியனொருவன் தான் வென்றுபெற்ற சோனாட்டைப் பாண்புலவ னொருவனுக்களித்து அரசாளச் செய்தான் என்பது—

“பொன்னி வளநாடு பாணன் பெறப்பிரிந்தான்
சென்னிதிரு மார்பிற்சேல் தீட்டினான் - முன்னே
புரமெறிவார் மண்சுமக்கப் பூபாரங் காத்தான்
தரமறியான் மீனவர்கோன் றான்”

என்ற சாஸனப்பாட்டால் ¹ அறியலாம். இவ்வாறே, பாண்டி நாட்டைப் பாண்புலவனானும்படி ஆறைவாணவரசன் செய்த கானென்பர் இதனை—

“பாணன் மதுரைப் பதியாள் வைத்தபிரான்
வாணர் புகழ் வருமாறை—வாணன்
கரும்போதகமேநின் கால்பணிவேன் மீள
வரும்போதகமே வரின்”

“பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற்கரசளித்த ஆண்டகை” என்பவற்றால் அறிக. ² இவற்றால், பாணர்கள் அரசரால் தானங்களிற் பெரும்புலமைவாய்ந்து அவரது பேரபிமான த்துக்கு உரிமைபூண்டு வாழ்ந்தவர்கள் என்பது பெறப்படும். இங்ஙனமே சாஸனவாயிலாக அறியப்படும் புலவர் வரலாறுகள் வேறுண்டாயினும் அறிந்துகொள்க.

73. பெயர்தெரியாப் புலவர்கள்.

மேலே கூறிப்போந்தவற்றால், நூல்களாலும் கேள்வியாலும் அறிந்த புலவர் சிலரைப்பற்றியும், இதுகாறங் கேட்டறியாத புலவர்கள் பலரைப்பற்றியும் சாஸனமூலம் தெரிய வருஞ் செய்திகள் இவையென்பது விளங்கின. இனி, தம்

1. புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸனம், No. 652.

2. பெருந்தொகை, 1191, 1188.

பெயர்கள் இன்னவென்ப தறியப்படாமல், அரியபாடல்கள் பலவற்றைச் சிலையெழுத்தில் நிறுவிய இயற்றமிழ்ப் புலவர்களும் எண்ணிறந்தோராவர். அவருட்பலர், உத்தமகவி களாகத் தங்காலத்தே விளங்கினவரென்பது, அவர் செய்யுட் களால் உணரக்கிடக்கின்றது. அத்தகையோரை—(1)மெய்க் கீர்த்தி பாடியோர், (2) வீரம்பாடியோர், (3) அறம்பாடியோர் எனப் பெரும்பான்மைபற்றி மூவகையினராகக்கொள்ளத்தகும். அவருள்—

(1) மெய்க்கீர்த்தி பாடியோர்

தமிழ்ப் பெருவேந்தர்களைப் பற்றித் தாம் இயற்றிய மெய்க்கீர்த்தி என்ற பாடல்வகையால் அவரது கீர்த்திமெய்யினை (புகழுடம்பை) உலகில் என்றும் நிலைக்கவைத்த பாவலர் பலர் உளர். மெய்க்கீர்த்தியாவது பேரரசனது புகழ்ச் செய்திகளைக் கூறி அவன் தன்பெருந்தேவியுடன் நீடுவாழ்க என்று வாழ்த்தி, அவ்வேந்த னியற்பெயரோடு அவனது ஆட்சியாண்டினைக் கூறும் செய்யுளாம். ‘சீர்மெய்க்கீர்த்தி’ எனவும் இதனை வழங்குவர்.

“சீர்நான் காதி யிரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப்புக ழெல்லாஞ் சொல்லியும்
அந்தத் தவன்வர லாறு சொல்லியும்
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியு மற்றவ
னியற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்
திறப்பட வுரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி”

(பன்னிருபாட்டியல், 311-12)

இவ்வகைப்பாடல் பெரும்பான்மையும் அக்வலோசையும் சிறுபான்மை கலியோசையும் கொண்டு சொற்சீரடியான்¹ அமைவதாம். பேரரசர்களான தமிழ்வேந்தர்க்கன்றி, ஏனைய அரசர்தலைவர்க்கு இப்பாடல்வகை காணப்பட்டில. பதினொ ராநூற்றாண்டு முதலாகவுள்ள சோழபாண்டிய சாஸனங்கள் பலவும் இம்மெய்க்கீர்த்திப் பாடல்களை முதலிற்கொண்டே அவ்வவர்புரிந்த தானமுதலிய செய்திகளை வசனநடையிற் கூறுவன. முதல் இராஜராஜசோழனது மெய்க்கீர்த்தி “திரு மகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்” என்ற அடியையும், அவன்மகன் இராஜேந்திரனது—“திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையும்”² என்ற அடியினையும் அவ்வாறுகொண்டு பல அடிகளான் அமைந்தவை. இங்ஙனமே இவர்வழியினரும் பிற பட்ட பாண்டியர்களும் மங்கலச்சொற்கொண்டு தொடங்கும் இம் மெய்க்கீர்த்திகளைத் தத்தம் சாஸனங்களில் உடையர். இவை, ஆதியில் தனித்தனிப் புலவரார்பாடப்பட்டன வாயி னும், குறித்த வேந்தனது ஆட்சிக்காலத்தின் அளவுக்குத் தக்கவாறு அவனது பிற்செய்திகளையுங் கொண்டு பெருகிவந் தன. அஃதாவது—பத்துவருஷ ஆட்சியில் ஓரரசன் புரிந்த வீரமுதலிய அருஞ்செயல்களைக்குறித்து முதலிற் பாடப் பட்ட அடிகளுடன் அடுத்த பத்தாண்டுச் செய்திகளையும் கூட்டிப்பாடி, இங்ஙனமாக அதனடிகளைப் பெருக்கிவந்தனர் என்க. சிறுபான்மை ஓரரசற்கே வெவ்வேறு மங்கலச்சொற் களைக் கொண்டுதொடங்கும் பல மெய்க்கீர்த்திகளும் உள்

1. “தொழிலாரந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீ ரடியால், எழிலரசர் செய்தி யிசைப்பர்” (வச்சணந்திமாலை, செய், 34) என்ப. சொற் சீரடியினிலக்கணம் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் (123) காண்க.

2. வீரசோழிய வுரையுள் (யாப். 19), இம்மெய்க்கீர்த்தித் தொ டர் மேற்கோள்காட்டப்பட்டுள்ளது.

ளன. ¹ இக்கீர்த்திப் பாடல்களைச் சாஸனங்கள் பலவும் முதலிற்கொண்டிருப்பதால் ஒருபெயரேவாய்ந்த அரசர்பலருள் இன்னவரசற்குரியது இச்சாஸனம் என்பது தெனியப்படும். இம்மெய்க்கீர்த்தி முழுமையும் அடிக்கடி கல்லெழுத்தாக அமைப்பதிலுள்ள சிரமம்பற்றி இதன் முதற்சீரையேனும் அடியையேனும் அவ்வாறு தலைப்பிற்கொண்டு, தங்காலத்தரசன் இன்னான் என்று சாஸனங்கள் சிறுபான்மை குறிப்பிடுவதும் உண்டு. ²

இனி, பிரசஸ்தி என வடநூலார் வழங்கும் சாஸனப் பாட்டோடு ஒத்த செய்யுள்வகையை, 11-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பாண்டியசாஸனங்களிற் காணலாம். அது, மேற்கூறிய மெய்க்கீர்த்திபோல, மங்கலச் சீர் அன்றி அடியொன்றைக்கொண்டு தொடங்கி ஓரசனது எல்லாச் சாஸனங்களின் தொடக்கத்தும் எடுத்தாளப்படுவதன்று. குறித்தேந்தனது தானமுதலிய அறச்செயல்களைப் பாடுமிடத்து, அவற்கு முன்னோது வரலாறுகளையும் அவனது வீரம் நியாய

1. முதற்குலோத்துங்கசோழனுக்கு—“திருமன்னிவிளங்கும்” “புகழ்குழந்த புணரி” “புகழ்மாதவிளங்க” என மூன்றும், இரண்டாங் குலோத்துங்கற்கு—“பூமருவியபுவியேழும்” ‘பூமன்னுபதுமம்’ ‘பூமன்னுபாவை’ ‘பூமேவீவளர’ ‘பூமேவுதிருடிகள்’ என ஐந்தும் பயிறல் காண்க. இங்ஙனந் தொடங்கும் மங்கலச் சொற்கள் வேறுபடினும், எழுத்துப்பொருத்தம் ஒத்தமைந்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

2. ‘ஸ்ரீமைக்கித்திக்குமேல்’ (S. I. I. iv, p. 154), ‘ஸ்ரீமற்கித்திக்குமேல்’ (Ibid. p. 107) என்றிவ்வாறு, ‘ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்திக்குமேல்’ என்பதன் சிதைவான தொடரைப் பிற்காலத்துப் பாண்டிய சாஸனங்கள் வழங்குதல் அறியத்தகும். ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்தி என்பது—‘சீர்மெய்க்கீர்த்தி’ எனப் பன்னிருபாட்டியல்கூறுவதுடன் ஒப்பிடற்பாலது.

முதலியவற்றையுங் குறித்து, பின்னர் அவன் இன்னவறம்
 ிரிந்தானென்று செய்யுண்டையிற் கூறுவன. இவைபெரும்
 ாலும் வடமொழியிலமைந்த பிரசஸ்திசுலோகங்களை முத
 ில் கொண்டவை. 8-ம் நூற்றாண்டினான ஜடிலவர்மன் பரா
 தகனது சீவரமங்கலம் வேள்விசூடிச் செப்பிதழ்களும், சின்
 னமனூர்ப் பட்டயமும் இவ்வாறமைந்துள்ளமை காண்க.
 ானவே, பிரசஸ்தியும் மெய்க்கீர்த்தியும் தம்முள் வேறுபட்ட
போக்குடையன என்பது தெரியலாகும். வேள்விசூடிச்செப்
 பேடு முதலியவற்றிற் காணப்படும் தமிழ்ப் பிரசஸ்திகள்
 பெரும்பாலும் கலிமுதலியவற்றின் ஓசையும் வடசொற்கல
 ப்புமிகுதியும் சொற்சீரடிகளும் உடையனவாகவும், பிற
 பட்ட சோழபாண்டியரின் மெய்க்கீர்த்திகள் பெரும்பான்மை
 அகவலோசையும் தமிழ்வளமும் உடையனவாகவும் அமைந்
 தவை. இவ்விருவகைச் செய்யுட்களாலும், அரிய பல சரித்தி
 ரச்செய்திகளோடு அக்காலத்துச் சொற்பொருள்வழக்குக்
 கள் பலவும் அறிய இடமுண்டு. இங்ஙனமாயினும், அவற்
 றுள் மெய்க்கீர்த்திகளைப் பாடியவர் இன்னார் என்பது அறிய
 இடமில்லை. காலந்தோறும் பெருகிவந்தமையால் பாடியோர்
 பெயர் அவற்றுட் குறிக்கப்பட்டில போலும். ஆனால், முற்
 கூறியபடி, முதற்கணமைந்த வடமொழிப் பிரசஸ்திகளின்
 இறுதியில் அவற்றைப் பாடியவர்பெயர்கள் தவறாது கொடுக்
 கப்பட்டுள்ளன. ¹ அவைபோலத் தமிழ்ப் பிரசஸ்தி பாடிய
 புலவர் பெயரைத் தந்துள்ள சாஸனம் வேள்விசூடிச் செப்
 பேடு ஒன்றேயாம். ஏனைய அவ்வாறு குறித்திலவாயினும்,
 இத்தகைய புகழ்ச்சிப்பாடல்களால் தம்மரசர்க்குக் கீர்த்தி

1. வேள்விசூடிச் சாஸனப்பிரசஸ்தி, ஸர்வகிருது யாஜியாகிய
 வரோதயபட்டராலும், சின்னமனூர்ச் சாஸனப்பிரசஸ்தி வாசு
 தேவராலும் பாடப்பட்டவை.

மெய்யை நிறுவியவர்கள், அவரபிமானங்கட்குப் பெரிதும் உரிமைபெற்றவர்களும், அவர்தம் பேரத்தாணியை நாளும் அலங்கரித்து வந்தவர்களும், சயங்கொண்டார் கூத்தர் போன்றவர்களுமான பெரும்புலவர்களே எனலாம்.

(2) வீரம்பாடியோர்

இனி, பேரரசர்களும் பிறதலைவர்களும் புரிந்த அரிய வீரத்திறங்களைப் பாடிய பெயர்தெரியாப் புலவர்களும் பலர். மேற்கூறிய மெய்க்கீர்த்திகளில் அரசரின் வீர நியாய தியாகச் செயல்களும் அடங்கியுள்ளனவாயினும் அவருடையவும் பிற தலைவர்க ளுடையவுமான அவ் வீரமுதலியவற்றை அழகாகச் சிறப்பிக்குந் தனிப்பாடல்கள் சிலாசாஸனங்களிற் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக—“பொன்பரப்பினான் மகதைப்பெருமாள்கவி” என்ற தலைக்குறிப்புடன் திருவண்ணாமலைக் கோயிலுள் அமைந்த கல்லெழுத்துக்கள் 22-பாடல்களுடையன. ¹ இவை, நடுநாடான மகதமண்டலத்தை ஆறகனார் (ஆறகமூர், ஆறை) என்ற நகரிலிருந்தாண்ட “பொன்பரப்பினான் வாணகோவரையன் ராஜராஜதேவன்” என்ற பாணவமிசத்து அரசனது ² வீரத்திறத்தைப் பற்றி அமைந்தவை.

“தாரு¹முடியு முரசுந் தமக்குரிய
பாருமுடன்,பெறுவர் பார்வேந்தர்—வீரப்
பெருமாள் மகதேசன் பேரெழுதித் தத்தந்
திருமார்பிளாலோலை ² செய்து”

1. செந்தமிழ், தொகுதி, 3, பக். 427—32.

2. ஆளோலை - அடிமையோலை; “எழுது மாளோலை வாங்கு” என்பது பெரியபுராணம் (தடுத்தாட். 45). திருமார்பில் ஆளோலை

“வன்மதுரை விட்டு வடகடலான் மால்வழுதி
தென்மதுரை விட்டின்று தென்கடலான்—நன்னுதலாய்!
மல்லார்தோண் மாகதர்கோ—மான்முனிந்தால் மன்னவருக்+
கெல்லாங் கடலோ விடம்”¹

“தீய்ந்து பொழிலாகா|பேர்ந்து நகராகா|
தூர்ந்து மணிரீத் துறையாகா—எந்துமுலை
பூணாகா²|மாரி விழலாகா|பொன்னெடுந்தேர்
வாணாகா³வென்னுதார் மண்”

என்பன முதலாகச் சொன்னயமும் பொருணயமுமுள்ள
செய்யுட்களை அச்சாஸனத்துக் காணலாகும். இவ்வாணன்
வழியினரும் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்துவந்த-
வர்கள் என்பது அன்னாரைப்பற்றிய தனிப்பாக்கள்⁴ பலவற்
றால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வாறே, விக்கிரமபாண்டியன்⁵
முதலிய வேந்தரையும், கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற
பல்லவகுலத்தலைவனையும், பிறரையும் பற்றியமைந்த வீரப்

செய்தலாவது பணிந்த பகைவர்க்கு அவரதுமார்பில் ‘இன்னார்க்
கடிமை’ என்று பச்சைகுத்திவிடுதல். இதனை ‘மார்பெழுத்தாக்கல்’
என்ப (நடு. 5, 10, ப்ரவேசம்).

1. “மால் (கண்ணபிரான்) வடமதுரையைவிட்டு அன்று வட
கடலையும், வழுதி(பாண்டியன்) தென்மதுரையைவிட்டு இன்று
தென்கடலையும் அடைந்தனர் எ - று. மாகதர்கோமான் என்பது
வடநாட்டு மகததேசாதிபனை ஜராஸந்தனையும், தென்னாட்டு மகத
வேந்தனான வாணகோவரையனையும் குறிக்கும். மால் அடைந்தது
மேல்கடலாயினும், வடகடல் என்றது தென்கடலைநோக்கி என்க.

2. பூண் ஆகா - பூண்ணிதற்கு உரியவாகா.

3. கா என்னுதார் - காப்பாயாக என்று பணியாதார்.

4. பெருந்தொகை, 1180—1192; 5. ஷ. 917 - 24

பாடல்களைச் சாஸனங்களில் மிகுதியுங் காணலாம். இன்னோரது வெற்றிச்செயல்கள் தமிழகத்துமட்டுமன்றி, வேற்றுநாடுகளினும் நிகழ்ந்தனவாதலின், ஆங்கும் இத்தகைய பாடல்கள் கல்லெழுத்திற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அனந்தபுரம் ஜில்லா கொத்தசிவரம் பாதசிவரங்களில், முதலிராஜேந்திரன்சேனாபதியின் வெற்றித்திறங்களைப்பற்றியுள்ள வெண்பாக்களை முன்னரே (பக். 56) குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவற்றால், போர்க்களம்பாடிய தமிழ்ப்புலவர்கள் இந்நாட்டினும் பிறநாட்டினும் பலர்விளங்கினர் என்பது உணரப்படும். இவ்வாறே, இலங்கைத்தலைநகரமான கொழும்புமாநகர் மியூஸியத்தில் உள்ள சாஸனமொன்றில்:—¹

2009/10

1. S. I. I. Vol. iv. No. 1413.
2. பெருந்தொகை, 1205 - 13, 1526.

களவேந்தான் பராக்கிரமபாகுவுக்கும் நடந்த போரில் முன்னவன் அடைந்த வெற்றியைக் கூறுவது இவ்வெண்பா என உணர்க. ¹

அறம்பாடியோர்

தமிழகத்தில் முன்னோர் புரிந்துவந்த பேரறங்களிலே, தெய்வவழிபாடு பெருகற்பொருட்டுச் செய்துபோந்த தருமச்செயல்களே சாஸனங்களிற் பெரிதும் கூறப்படுவன என்பது பலரும் அறிவர். பன்னூறுண்டுகள்வரை அழியாமல் நிலைத்திருக்கும்படி கோயில் முதலியவற்றைச் சிற்பத்திறம் விளங்கக்கட்டித் தெய்வங்களின் நித்தநைமித்திக வழிபாடு கட்டு அறப்புறங்கள் அமைத்தும் திருப்பணிகள் புரிந்தும் போந்த தருமசீலர்கள் அளித்த சாஸனங்களிலே பாடல்களாகக் காணப்படுவன பல. ஒருசாரிடங்களில் அவ்வறச் செயல்முழுதையும் செய்யுநருவில் அமைத்த சிலாலிகிதங்களும் உண்டு. முதல் இராஜராஜசோழனது அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகவிளங்கிய வீதிவிடங்கன் கம்பன் என்பான் திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர் கோயிலினும், கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்பான் திருவண்ணாமலையினும், முதற் குலோத்துங்கன் சேனாபதியான மணவிற்பொன்னம்பலக் கூத்தன் என்பான் சிதம்பரம் திருவதிகைகளினும் அமைத்த சிலையெழுத்துக்கள் இத்தகையனவே. ² இவை பெரும்பாலும் ஆசிரியம் வெண்பாக்களில் அமைந்து சொற்பொருள் வளங்களாற் பொலிவனவாகும். வைதிகசமயக் கடவுளர்க்கன்றிச் சைனபௌத்தசமயப் பெரியோர்க்கும் இன்னோர் அமைத்த சாஸ

1. Sketches of Ceylon History, p. 47.

2. பெருந்தொகை, 1047; 1059—1119; S. I. I. Vol. viii, pp. 39, 41.

னப்பாடல்கள் சிலவுள். அவற்றுள்—வட ஆர்க்காடு ஜில்லா பூண்டி ஜினாலயத்தே, சம்புகுலத்து அரசனொருவன் செய்த அறச்செயல்கள்பற்றிய: அழகிய செய்யுள் மாதிரிகைக்காகச் சண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. ² அது வருமாறு:—

* * * சிறப்பருளிக்

கொற்றவன் மகிழ்ந்த கொள்ளைய னாகி
மெய்த்தவத் தீர்க்கு வேண்டுவ-தியாதென
அத்தவ-னுரைப்போனின் நகன்றலை ஞாலத்துச்
சயங்கொண்ட சோழ மண்டலந்-தன்னிற்
பயன்படு சோலைப் பல்சூன் நக் கோட்டத்து
வேண்டியது சுரக்கு மேயூர் நாட்டுப்
பூண்டி யென்பது காண்டகு திருநகர்
சீயன் சம்புமன் திரு[வறப். பு]றமாப்
போய காலத்துப் புரந்துடன் வந்தது
அறநெறி வளர[வருள்நமக் கென்ன/
மறமலி தானே மன்னர் மன்னன்

2

சினவரன் றனக்குச் செம்பொற் கோயில்
இன்றக வருளி நின்னுநீடு விளங்க
தீர வீர சினாலய-மென்றுதன்
பேர்பொறித்தமைத்துப் பெருஞ்சிறப்பியற்றி
முனிகள் பூண்டியென்றினிதினி-னடப்ப
எல்லை தழுவிய விரும்பே-டுட்பட
நல்லறந்-தழைப்ப [நன்]கமைத் தனனே
அஃதான்று

அணிநகரதன்பெய ரெல்லை யாவதும்
 கணியிலுப்பைக்குக் காண்டகு மேற்கும்
 நெருநற்பாக்கத்தெல்லைவட மேற்கும்
 பொருநற் குன்றிப் புனல்யாற்று வடக்கும்
 குலாமலி குண்டிகைத் துறைக்குவட கிழக்கு
 மிலாறை யாதித்தமங்கலத் தெல்லைக்கே கிழக்கும்
 இரும்புனற் பொய்கை மேயு ரெல்லை [...ந்ததென்கிழக்கு]
 மல்லற் றெல்சீர் மறையோ ராதை
 பெல்லை நிலத்துக் கிசைந்த தெற்குமீவ்
 வாத-ணூரி-லகன்பே ரெல்லையிற்
 பீலி மடுவிற்குப் பிறங்குதென் மேற்கும்
 எண்டிசை மருங்கினு-மியன்ற வெல்லையிற்
 குண்டிகைக் கல்லு நாட்டிக் கண்கவர்
 கொல்லை நன்னிலங் குறைவின்றி விரிந் [ததன்]
 னெல்லை முற்றுபிறையும் வரியும்
 அந்த-ராயமு-மாயமு-மமஞ்சியும்
 வந்தன பிறவு-மாற்றி வளமலி
 மாளிகை யெடுக்கவு மணிக்குலைக்-கமுரு
 நாளிகேரமுந்நன்குடனாக்கவும்
 கரும்புஞ் செந்நெலு-மொருங்குடனடவும்
 சண்பகந் தமனகஞ் சாதி கேதகை
 வண்கழுநீருடன் மலர்பல வியற்றவும்
 [ஆலையு]ஞ் செக்கு-மமைக்கவு மருளிச்
 சாலையுந் தவமுந் தருமமுந் தழைப்பச்
 செய்பிலுங் கல்லிலுஞ் செய்து தன்புகழ்
 அலர்கதி-ரளவுஞ் செல்ல
 மலர்தலை யுலகின் வாழ்வமைத்-தனனே”

மருதகொடேந்தி

இத்தகைய கல்லெழுத்துப் பாடல்களைத் தமிழகத்துமட்டுமன்றித் தெலுங்கு கன்னட ஈழநாடுகளினும் காணலாகும். தெலுங்கு தேசத்துள்ள திராக்ஷாராமம்¹ என்ற ஊர் முற்காலத்தே இடர்க்கரம்பை என்னுந் தமிழ்ப்பெயர் பெற்றிருந்தது. இங்குள்ள பீமேசுவர ராலயத்துக் கண்ட தமிழ்ச்சாஸனங்களில், முடிகொண்டான் என்ற தலைவனை—

“இயன்மேவு தோளபயற்கிருபத்தை
யாண்டதனி—லிடர்க்கரம்பைச்
செயன்மேவு—மீச்சுரர்க்குத் திருந்தா+
விளக்கொன்று திருத்தினானே” (இந்நூல், பக். 57)

என்றும், நின்றூடுவான் என்ற தலைவனை—

“இம்பர் நிகழவிளக்கிட்டா—னிடர்க்கரம்பைச்
செம்பொனணி வீமீச்சுரந்தன்னில்—உம்பர்தொழ
விண்ணுய்ய நின்றூடு—வானுக்கு வேலைகுழ்
மண்ணுய்ய நின்றூடு வான்”

என்றும்—அவர்கள் திருநந்தாவிளக்குவைத்த அறச்செயல்களைப் பாடல்கள்² புகழ்தல் காண்க. இங்ஙனமே, கன்னட நாட்டினும் சாஸனப்பாடல்களைக் காணலாம். நுளம்பபாடியிலுள்ள கைவாரநாட்டுச் சோமீச்சுரத்தும், விதிரச்செட்டிலும் உதயமார்த்தாண்டப் பிரமராயன் என்ற பார்ப்பனத் தலைவர் செய்த அறச்செயல்களைப் புகழ்ந்து அகவற்பாவினும் கலிவெண்பாவினும் முன்னோர்பாடிய நீண்ட செய்யுட்கள் அறியத்தக்கவை.³ அங்ஙனமே—

1. இவ்வூர், கோதாவரி ஜில்லா, ராமசந்திரபுரத் தாலுகாவில் உள்ளது.

2. S. I. I. iv, pp. 470, 337

3. பெருந்தொகை, 1122—3; Ep. Carn. Vol. x, pp. 111, 138.

“மயிலைப் பதித்துறவன்னம்மை நாதனறம்வளர்த்துக்
கயிலைப்பதித்திருவேகம்பநாதர் கழலடைந்தான்
செயலிற் புகுந்தினி யிவ்வறங் காக்கிற் சிவலோகமாம்
மயலிற் புகுத்திது மாற்றிடிற் கூற்றுவன் வாய்க்கிரையே”

“கொடுத்தானறம்பெற்றான் கொற்றவனாப் பின்னை
யடுத்தானறங்காத்தல் வேண்டும்—கடுத்தனை
மாற்றினுனற்ற நரகாநுமற்றதனைப்
போற்றினான் [வீடு புகும்?]

என, முன்றோது அறங்களைக் காப்பதுபற்றி அக்கன்னட
நாட்டுக் கல்லெழுத்துப்பாடல்கள் கூறுவதும் காண்க. ¹
இனி, இலங்கையிலுள்ள அநுராதாபுரத்துச் சாஸனமொன்
றன்முடிவில், ²

“போதி நீழலமர்ந்த புண்ணியன்போலெவ்வுயிர்க்குந்
தீதி-லருள்சுரக்குஞ் சிந்தையான்—ஆதி
வருதன்மங் குன்றாத மாதவன்மாக் கோதை
ஒருதன்மபாலனுளன்”

என்ற பாடல் காணப்படுகின்றது. இதனால், மாக்கோதை
தன்மபாலன் என்ற பெளத்தப்பெரியாரது அறத்திறம்
புகழப்படுதல் அறியலாகும். இவ்வாறே, முதல் இராஜராஜ
சோழனாட்சியில் குணவீரமாமுனிவர் என்ற சைனப்பெரியா—
ரொருவரது அறச்செயல்—

“அலைபுரியும் புனற்பொன்னி யாறுடைய சோழன்
அருமொழிக்கி யாண்டிருபத்-தொன்றாகத் தென்றுங்
கலைபுரியும்திரிபுணன் வெண்கிழான் கணிச்[சைக்]
காமருபொற் சூரியன் றனமுத்தால் வாம

1. Ep. Car. ix, 48; Ibid. x, 31.

2. S. I. I. iv, No. 1405.

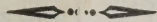
நிலேநிற்குங் கலிங்கிட்டு நிமிர்வைகை மலைக்கு
 நீழி யிருமருங்கு நெல்விளையக் கண்டோன்
 கொலைபுரியும் படையரசர் கொண்டாடும் பாதன்
 குணவீர மாமுனிவன் குளிர்வைகைக் கோவே”

(S. I. I. i, 95)

என இந்நாட்டிற் புகழப்பட்டுள்ளமையும் அறிபற்பாலது. இம்முனிவர் நேமிநாதவாசிரியரான குணவீரபண்டிதர்க்குக் காலத்தால் முற்பட்டவராவர். இவ்வாறு பிறநாடுகளில் அமைந்த சாஸனங்கள்யாவும், அந்நாடுகளிலும் தமிழ்மணங்கமழவிரும்பி முற்காலத்தே பெரும்புலவர்கள் பாடியவை என்றே சொல்லத்தகும். இங்ஙனமாக மெய்க்கீர்த்தி, வீரம், அறம் முதலிய வகைபற்றியமைந்த செய்யுட்களையெல்லாந் தொகுக்கக் கூடுமாயின், அவை இரண்டாயிரத்துக்குமேற்படுவனவாம். சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவும் வாய்த்த இத்தகைய செய்யுட்களைப் பாடியோர் இன்னார் என்பது தெரிய இடமில்லையேனும், அவரனைவரும் அவ்வவ்வரசர் தலைவர்களின் பேரபிமானத்துக்கும் ஆதரிப்புக்கும் உரியவர்களாய்த் தமிழ்வளர்ச்சி புரிந்த பெருங்கவிஞர்களே என்பது திண்ணம்.

முற்றும்.

சாஸனமுதலிய
மேற்கோட்பாடலின் முதற்குறிப்பு.

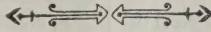
அண்ணலரு 167
 அரிகேசரிமன் 133
 அரியனசால 35
 அன்னவன 177
 ஆய்வார்பதி 159
 ஆயிரத்து 155
 ஆராயினுமி 133
 ஆரியவுலக 40
 இலகுபுகழாறை 170
 இருபுறமுமீ 162
 ஈண்டுதூல் 51
 உலகமடந்தை 35
 எங்கணலக் 198
 என்கினிருங்கி 20
 எண்டிசையு 40
 எண்ணீர்மை 134
 எம்பாரகா 168
 என்னையவ 173
 ஏடியன்மாலை 153
 ஏர்விற்றுப் 185
 ஏறிவிசம்பு 20
 கண்ணார்மதி 166
 கதையாயது 168
 கம்பனென்றுங் 176
 கலிங்கரையு 56
 கற்றுணர்ந் 175
 காண்டகு 133
 காணரியதில் 164
 கார்வளர்மே 102
 காவிரியைச் 136
 கிரிபோல்விள 144

தடக்கொடுகு 177
 கோல்யானைபல 22
 கோதற்றபத்தி 133
 சுஞ்சலசரித 122
 சாத்திரம்பார் 133
 சீர்கொண்டசெங் 174
 சீர்கொண்டவெள் 119
 செப்பாருமுகிழ் 173
 செய்யதமிழ் 188
 செருவலரா 20
 சேட்டிணர் 20
 சேணுலவு 174
 சேலேறிய 132
 சொக்கநாதே 189
 தன்முதலாய 21
 தழைத்ததிரு 61
 தானேற்றமான 161
 திருந்தியபெரு 32
 திருந்துதிருத் 25
 திருவாழுங்கறை 61
 துளைபடுவா 142
 தேன்னருணை 181
 தென்னவாமீ 170
 தென்னன்தமிழ் 165
 தேமாவயங்கு 136
 நன்காலிநா 167
 நண்புற்றெதிர் 175
 நாலங்கவாளி 168
 நீதியார்மதூ 6
 படமாசுணமு 144
 பண்டையறத் 183

பற்றலர்மண் 174
 பாடுவன்பாடு 186
 பாணன்மதுரை 203
 பாழ்ப்பாமடத் 166
 பாரார்தமிட் 199
 புயன்மேவு 57
 பூணித்திலத் 173
 பூத்தண்பொ 133
 பூமிசைவ 134
 பேரோசை 138
 பொத்தப்பிச் 100
 பொன்னிவள 203
 மதுரைநாயகன் 177
 மற்பந்தமார்வ 34
 மருவுசிவ 162
 மலர்ந்ததார் 21

மனத்தால்வ 132
 மனையறம் 191
 மாங்கொல்லை 62
 மாடமதுரை 34
 மாப்பைந்தார் 170
 மேய்கழுவிவ 137
 மைப்புயல்வண் 186
 மொய்வைத் 5
 வந்தீச்சுர 182
 வளப்பாப்பு 151
 வாங்குசிறை 96
 வாளைவயிறு 58
 வேங்கட்பொரு 18
 வேதியர்தில 189
 வேம்பாகிலு 170
 வேயோடுகா 56

பொருட்குறிப்பகராதி.

அக்கியாண்டார் 198
 அகத்தியனார் 2, 3, 27, 134
 அகநானூறு 41
 அகநாங்கூத்திரம் 157
 அகிலகலாவல்லவன் 136
 அகிலேசர் 133
 அகோரதேவர் 79
 அச்சுதகலப்பாளர் 65, 73
 அச்சுததேவராயர் 152-3 [நார் 90
 அண்டமுறநிமிர்ந்தருளின நாய
 அண்ணமங்கலம் 105
 அண்ணல்வாயிற்போர் 21
 அண்ணாமலைநாதர் 130
 அண்ணாமலையப்பர்வண்ணம் 166
 அண்ணாமலையரெட்டியார் 183
 அண்ணாமலையெண்பா 180
 அத்துவாக்கட்டளை 159
 அதிகமான் 101
 அதிமதுரராசன் 178 [202
 அதிவீரராமபாண்டியன் 168-9,
 அந்தகங்கவி வீரராகவ முதலியார்
 அந்தராயம் 213 [210
 அந்தாதிச்சாஸனம் 34
 அநுராதாபுரம் 215
 அப்பரசவுடையார் 201
 அப்பி 25
 அபயன் 47, 54, 57, 66, 214
 அபராஜிதவர்மன் 25
 அபிராமசுந்தரேசுவரன் 172
 அபிராமபாண்டியன் 171 [173
 அபிராமவரதுங்கராமன் 171,

அபிஷேகவீரபாண்டியன் 172
 அபூர்விகள் 180
 அம்பி 140;—காமக்கிழான் 147
 அம்பியறம்வளர்த்த முதலியார்
 147;—கலம்பகம் 147
 அம்மையப்பன் 125, 190
 அமஞ்சி 213
 அமரபரணன் சீயகங்கன் 91-2
 அமருணிலை 20
 அமருன்றிழுத்தரையன் 20 [40
 அமிதசாகரர்—அமுதசாகரர் 39,
 அர்ச்சனாபோகம் 71
 அரக்கனும்பல்லவனும் 102
 அரசகேசரி 210
 அரசநாராயணன் 101
 அரஞ்சப்பற்று 181
 அரட்டமுக்கிதாதன் 117
 அரிசண்டபுரம் 146, 148
 அரிகேசரி 133;—பராக்கிரமபா
 ண்டியன் 131, 136
 அரிசமயதிவாகரம் 143
 அரிதாசர் 65, 143
 அரிதை 143
 அரியநயினார் 179;—முதலி 191
 அரியநாதமுதலியார் 179
 அரியபின்னை 92
 அரிவாசபுரம் 143
 அருண்மொழித்தேவர் 74, 78
 அருணகிரிநாதர் 128, 174
 அருணகிரியந்தாதி 180
 அருணாசலபுராணம் 163, 182

அருணிலைவிசாகன் 90
 அருணிலைநீகிருஷ்ணன் 45
 அருமொழி 215
 அருளுடையதேவபண்டாரம் 163
 அரையன்—ஆண்டானான சேனா
 வரையர் 108;—ஆட்கொண்ட
 அல்லமப்பிரபு 184 [தேவன் 78
 அவ்வி 33
 அவசரம்விருபாட்சிநாயக்கர் 160
 அவனிகாராயணக்காடவன் 101
 அவனிபசேகரமங்கலம் 33, 109
 அவனிபசேகரன் 32-3;—கோள
 அநியம் 27 [கை 33
 அழக்சொக்கனார் அபிராமபாண்டி
 யன் 171 [வான் 110
 அழகப்பிரான் இடைக்கரையாழ்
 அழகம்பெருமாள் 169
 அழகன்சீவலவேள் 168 [179
 அழகியசொக்கவரதுங்கராமன்
 அழகியசொக்கனார் அபிராமன் 172
 அழகியமணவாளதாதர் 117
 அமுந்தியூர் 18
 அறந்தை 134 [யார் 147
 அறம்வளர்த்த நயினர்;—முதலி
 அறுபத்துமூவர் 133
 அன்பிலாலந்துறை 16
 அனந்தவீரியர் 157
 அனந்தவீரியவாமனமுனிவர் 157
 அனதாரியப்பர் 176, 180
 அனபாயன் 66, 70, 71, 77
 அனபாயநல்லூர் 71
 அனுரேசர் 210
 அனுரை 134, 210
 அஷ்டப்பிரபந்தம் 117
 அஷ்டபாஷாபரமேசுவரர் 128
 அஷ்டாதசபுராணம் 61, 62

ஆகமவல்லி 143
 ஆகாரதானம் 43
 ஆசகவிகள், 127, 140
 ஆசாரியர் அநிருத்தர் 19
 ஆட்கொண்டதேவன் 102
 ஆட்கொண்டநாயன் 122
 ஆடகமன்றம் 89 [140
 ஆதிசரவணப்பெருமாட்கவிராயர்
 ஆதித்தமங்கலம் 213
 ஆதிநாதர் 195
 ஆதிவராகநல்லூர் 29
 ஆதுலசாலை 47
 ஆதை-ஆதனார் 213
 ஆபத்துக்காத்தநயினர் 201
 ஆமுகத்தமால்யதா 145, 151
 ஆமூர்நீலகங்கரையர் 116
 ஆரணவல்லி 143
 ஆரியக்கூத்து 88 [வலதரையர் 76
 ஆலூர்உத்தமசோழத்தமிழப் பல்
 ஆவினிகளப்பாளர் 148
 ஆழ்வார்கள் 9
 ஆளப்பிறந்தான்வீரசேகரன் 101
 ஆளுடையநம்பிபுராணம் 161, 80
 ஆனோலை 208-9
 ஆற்றங்கரைச்சொற்கிழத்தி 68
 ஆற்றுவான்பாடி வித்வான்கள்
 149, 202
 ஆற்றார்ச்சேனாவரையர் 109
 ஆறகமூர்-ஆறகனார், ஆறை 119,
 ஆறகாநீட்டம் 177 [171, 208
 ஆறுமுகநாவலர் 112
 ஆறைநகரெல்லான் 164 [203
 ஆறையேகம்பவாணன் 169, 170
 ஆனந்தத்தாண்டவநம்பி 120
 ஆனந்தநமசிவாயபண்டாரம் 180
 ஆனேமலைச்சாஸனம் 21

ஆனேமேலழகியான் 117
 ஆனையப்பபிள்ளை 162
 ஆஸ்தானகவி 105
 இடர்க்கரம்பை 57, 101, 214
 இந்தநூர்நாடு 100
 இரகுநாதநாயக்கர் 161
 இரகுவமிசம் 3, 210
 இரசைவடமலையப்பபிள்ளை 184
 இரட்டி-ரெட்டி 183
 இரட்டையர் 121
 இராகவையங்கார் (மகாவித்வா
 ன்) 83, 121, 177, 185
 இராசபவித்திரப் பல்லவதரைய
 இராசிமங்கலம் 152 [ன் 27
 இராசதேவன் 198
 இராசை 134
 இராமநாதன் கவிராசர் 158
 இராமப்பெயர்தரித்த அதிகாரி
 கள் 74
 இராமலிங்க ஐயர் (வரகவி) 20
 இராமாநுச நூற்றந்தாதி 85
 இராமாநுசமுனிவர் 85
 இராஜகம்பீரன்மலை 149
 இராஜகேசரி ஆதித்தசோழன் 10
 இராஜகோபாலையர் 188
 இராஜசிம்மன் 2, 13, 43 [122
 இராஜநாராயண சம்புவராயன்
 இராஜப்பகவிராஜர் 192
 இராஜராஜசேதியராயன் 85
 இராஜராஜ மூவேந்தவேளார் 57
 இராஜவுடையார் 178
 இராஜராஜசோழன் (I) 35, 38,
 49, 81, 205 75, 210;—(II)
 71, 75;—(III) 97 99
 இராஜராஜேசுவரநாடகம் 48
 இராஜராஜேசுவரம் 48

இராஜாதிராஜன் (I)—11, 80
 இராஜராஜேந்திரசோழன் (I)
 11, 42, 49 52, 56, 76, 210;
 —மெய்க்கீர்த்தி 205;—வே
 ணட்டரசன் 194
 இருகப்பதண்டநாயகன் 156
 இருங்கோவேண்மான் 45
 இருங்கோவேள் 5
 இருசமயவிளக்கம் 143
 இரும்புதி 58
 இரும்பேடு 212
 இரும்பை 61
 இரையூர் 184
 இல்லத்தூர்நாடு 90
 இலக்கணவிளக்கம் 189
 இலக்குநாயக்கர் 201
 இலாறை 213
 இலிங்கபுரசாதனக்கல் 181
 இலிங்கரெட்டியார் 182
 இலிங்கையன் 183
 இளங்கோவடிகள் 8
 இளஞ்சூரியர் 121
 இளம்பூரணர் 112, 118
 இணையாரமார்பன் 39 [தன் 69
 இனியன்கூத்தனான ஓவாதகூத்
 டசானமுனிவர் 172
 ஈசானஜீயர் 127
 ஈசுவரஸ்வாமியார் 180
 ஈடு 208
 ஈழத்தரையன் 199
 உடையார்-மடாதிபதி 181 [164
 உண்ணாமலைஎல்லப்பநயினார் 162
 உண்ணாழிகையதிகாரிகள் 200
 உத்தண்டவேலாயுதகவி 154
 உத்தமசீலன் 43 [ரையர் 76
 உத்தமசோழத் தமிழ்ப்பல்லவத

உத்தமசோழப் பல்லவ-ராயர்-ரையர் 70, 72, 75
 உத்தரமேரூர் 11, 154 [214
 உதயமார்த்தாண்டப் பிரமராயன்
 உப்பை 213
 உபயபாஷா கவிச்சக்கரவர்த்தி
 155 [76, 98, 115
 உமாபதிசிவாசாரியர் 17, 71, 72,
 உரைவாணர் 82, 84
 உலகளந்தசோழநல்லூர் 107
 உலகநாதன் 162
 எட்டிசாத்தன் 8
 எடுத்தகையழகியான் 117
 எடுத்தபாதம் 35
 எதிராஜமடத்துஜீயர் 115
 எருக்கங்குடி 7
 எல்லன், எல்லநயினர், எல்லப்ப
 நயினர், எல்லான்காலிங்கள்
 161, 163, 164, 169, 190
 எல்லப்பனம்மையப்பன் 164
 எல்லப்பதி 163, 167
 ஏகம்பவாணன் 170, 171
 ஏகாம்பரநாதருலா 121
 ஏமகூடபர்வதம் 146
 ஏயர்கோன்கலிக்காமர் 30
 ஏனாதிசாத்தஞ்சாத்தன் 21
 ஐயன்பட்டம் 186
 ஐயாறு 164
 ஒட்டக்கூத்தன் 69, 176
 ஒட்டர் 56
 ஒவாதகூத்தர் 68
 கச்சியராயன் 101
 கச்சிவீரப்பன் 177-8
 கஞ்சாநகர் 30
 கடக்கத்துக்கண்டன் 85
 கடகம் 144

கடபயாதி 87
 கடாம்-மலைபடுகடாம் 102
 கழிகை 196
 கழிகைமாராயன் 197
 கழிகைமுத்துப்புலவர் 197
 கழிகையார் 165, 197
 கடைக்கூட்டிலக்கை 160
 கண்டகோபாலன் 99
 கண்டராதித்தர் 36, 73;—பிம்பம்
 37;—மனைவி 73 [கேயன் 104-5
 கண்டன் உதயஞ்செய்தான் காங்
 கண்டன்மாதவன் 40-1
 கண்டியூர்நாடான்வான் 104
 கண்ணனூர்ப்போர் 20
 கண்ணூர் 166
 கப்பலூர் 106
 கப்பிஞ்சிநாடு 121
 கபிலக்கல் 5, 6
 கபிலர் 5-7;—தீப்பாய்ந்தது 5-6;
 —பிறந்த ஊர் 6
 கம்பணவுடையார் 131 [176
 கம்பர் 46, 62, 82, 83, 84, 138,
 கமலாலயம் 51-2
 கமலைஞானப்பிரகாசர் 159
 கரிகாலசோழப் பல்லவதரையர்
 77 [151
 கரியமாணிக்கத் தெம்பெருமான்
 கரியமாணிக்காழ்வான் 107 [55
 கருணாகரத்தொண்டைமான் 54,
 கருணைகர் 165
 கருநடர் 102, 177-8
 கருமாணிக்கன் கோவை 106
 கருவுனையகர் 64
 கல்யாணி 141
 கல்லூர் 177 [யச்சி 55, 57
 கலிங்கத்துப்பரணி 53-4;—ஆரா

கலிங்கர் 56
 கலியன் கவிராயர் 176
 கலைமகள் 16, 53
 கவி அப்பரசவுடையார் 201
 கவி குழுதசந்திரபண்டிதன் 47,
 54, 59 [67-8
 கவிச்சக்கரவர்த்திகள் பேரனார்
 கவிப்பெருமாள் 67-8
 கவிராசசிங்கம் 166
 கவிராசபண்டிதர் 163
 கழற்சிங்கர் 13
 களப்பாளர்-ன் 64-5, 143, 148,
 களப்பாளராஜர் 64, 76-7 [151
 களப்பிரர் 22
 களவழிநாற்பது
 களிநூவினாதல் 168
 கற்கடகமாராயன் 101
 கற்பகவீரர் 199-200
 கற்பதித்தல் 34
 கற்றளி-25, 40
 கன்றூப்பூர்ச்சிங்கராயன் 176
 கன்னிவனபுராணம் 61-2
 கண்ணைத்தண்டாயுதன் 176
 கனகசபாபதிஐயர் 187
 காகதீயர் 94 [104-5
 காங்கயன் 102;—பிள்ளைக்கவி
 காசிக்கலியன்கவிராயன் 74-5
 காசிகண்டம் 168
 காசிநாடு 173
 காசிநாதர் 154
 காசியபன் அப்பிவெண்காடன் 25
 காடவராயர் 100, 202
 காணியாளர் 189
 காந்தனார்ப்போர் 20 [147
 காமக்காணி, காமக்கிழவு 21, 2,
 காமக்கிழான் 147

கார்வளங்கொள்மண்டிலம் 121
 காரணைவிழுப்பரையர் 104, 5;—
 காராளர் 136 [மடல் 106
 காரிகை கண்டவன் 40
 காரிகைக்குளத்துழார் 42, 81
 காரிகைக்குளத்தூர் 40-1
 காரிகைப்பேரூர்நாடு 42
 காருணிக்கம் தீத்தார்பிள்ளை 153
 காரைவாய்ப்போர் 19
 காலகாலதேவர் 199 [ன் 87
 காலவினோத நிருத்தப்பேரரைய
 காலாட்கள்தோழன் 181
 காலிங்கராயன் 161, 2
 காலியூர்க்கோட்டம் 154
 காவற்கூலி 193
 காளமேகப்புலவர் 140
 காளி(புலவர்) 176
 காளிதாசர் 3
 கானநாடு 142
 கிருஷ்ணப்பநாயக்கர் 186, 191-2
 கிருஷ்ணமகராசர் 192
 கிருஷ்ணமராசய்யன் 160
 கிருஷ்ணமிசிரர் 190 [157
 கிருஷ்ணதேவராயர் 144, 153,
 கிருஷ்ணையர் 188
 கிழார்க்கூற்றம் 20
 கீழோலையிடுதல் 125
 குடைமங்கலம் 174, 175
 கும்பமுனி 176
 குகை நமச்சிவாயர் 180-2
 குட்டித்தொல்காப்பியம் 189
 குடநாடு 112
 குடமலைநாடு 88
 குடுமியான்மலை 195
 குண்டிகைக்கல் 213
 குண்டிகைத்துறை 218

குண்டர் 34

குணசாகரர் 39, 43

குணபரன் 14

குணவீரபண்டிதர் 84, 113

குணவீரமாமுனிவன் 216

குமாரகுலோத்துங்கன் 82

குமாரசரசுவதி 152

குமாரதிண்டிமர் 130

குரங்குக்கொடி 102 [181

குருநமச்சிவாயர் 180;—அடியார்

குருபரம்பரை 86

சுவசேகரபாண்டியன் 69, 153

குலோத்துங்கசோழன் (I) 12, 29,

40, 59, 64, 194, 206;—(II)

77, 198, 206, 211;—(III)

76-7, 81, 86, 101, 113,

119;—உலா 71;—கோவை

82, 84;—பிள்ளைத்தமிழ் 66

குலோத்துங்கசோழசரிதை 47-
8, 59, 60

குலோத்துங்க சோழ தேவன்
(கொங்குச்சேரன்) 75

குலோத்துங்கசோழீச்சுரர் 194

சுவளாலபரமேசுவரன் 2

சுவாவங்காஞ்சன் 20 [185

சுழைக்காதர் திருப்பணிமலை

சுளக்குடையான் 45

சுற்றலக்குறவஞ்சி 192-3

சுறட்டிவரதய்யன் 200

சுறவஞ்சிநாடகம் 192-3

சுறவஞ்சிமேடு 193

சுறம்பிநாடு 93

சுறமுறை 148 [155

சுறமுனிவன் (வாமனசாரியர்)

சுன்றத்தூர்ச்சேக்கிழார் 72;—

உத்தமசோழப் பல்லவரையர்

70;—பாலஞ்சாயர் 76

சுன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் 54, 58

சுன்றவத்தனக்கோட்டம் 90, 148

சுன்றியாறு 213

சூடல் அவனியாளப்பிறந்தான்

சூடலூர் 101 [102

சூடற்குடி 179

சூத்தமுதலியார் 68

சூத்தர் 57, 62-3, 65-6, 208

சூத்தன்கவிச்சக்ரவர்த்தி 68 [69

சூத்தன் சக்ரவர்த்திப்பெருமான்

சூத்தனூர் 67-8

சூர்மபுராணம் 168

சூரத்தாழ்வான் 85

சூவப்புராணம் 182

சூவம் 122

சூற்றுவநாயனார் 65

சூம்பதேவரண்ணகர் 148

சூக்காணியிடுதல் 196

சூக்கோளமுதலிகள் 149

சூகவாரநாடு 214

சூங்கர்கோன் 122

சூங்குப்போர் 75

சூங்குமண்டலசதகம் 63, 117

சூடிக்கொண்டான் பெரியான்

ஆதிச்சதேவன் 103

சூடுங்குன்றம் 7 [20

சூடும்பாளூர், சூடும்பை 18-

சூரத்தசிவரம் 55, 210

சூலிங்கர் 56

சூழும்புச்சாஸனம் 210

சூற்கை 109;—நாடு 112—

வேதன் 137

சூற்கைகிழான் நற்கொற்றன்

21-2

சொற்றமங்கலத்துப் பாலஞ்ஞா
 கொற்றிலக்கை 160 [யர் 76
 கோச்செங்குணன் 47
 கோட்டாற்றிளம்பெருமானார் 19
 கோடலம்பாகை 78
 கோணகிரி 164
 கோநெடுமாறன் 9 [211
 கோப்பெருஞ்சிங்கன் 101-2, 209
 கோப்பெருஞ்சேர விரும்பொறை
 கோப்பயன் 141 [47
 கோபராஜா 141
 கோபிநாதராயர் (து. அ.) 36, 61,
 கோமதியம்மன் 158 [128
 கோயிற்புராணம் 70
 'கோலநற்குழல்'-பதிகம் 45
 கோவிந்தப்பாடியாழ்வார் 45
 கோழிப்போர்-53
 கோளகிமடம் 79, 126-7
 கோனேரின்மை கொண்டான்
 கோடப்ராமணர் 125 [107, 169
 சக்கரம்-சேனாபதி 55
 சக்கரவர்த்தி (Prof. A.) 155-6
 சக்திமங்கலம் 161 [139
 சகலகலை மார்த்தாண்டவர்மன்
 சகனம்-சகாப்தம் 98
 சங்கப்பலகை 8
 சங்கப்புலவர் வமிசம் 4, 7
 சங்கரசோழனுலா 82
 சங்கற்பிராகரணம் 115
 சங்கேதப்பட்டயம் 187
 சடகோபரந்தாதி 46
 சடகோபர் 10
 சடையமாங்குளம் 158
 சடையவள்ளல் 137;—தம்பி 39
 சண்பகவனம் 135
 சத்தியஞானபண்டாரம் 159

சதாசிவதேவமகாராயர் 147, 160
 சதுரானனபண்டிதர் 80
 சந்தானசாரியர் 98
 சந்திரகிரிக்கவி 201
 சந்திரவிளக்கு 92
 சந்நிதிப்பிரபந்தவித்வான் 193
 சம்பந்தமூர்த்திகள் 76
 சம்பன் 121
 சம்புகுலக்காடவராயர் 100 [124
 சம்புபதி-சம்புவராயர் 94, 122,
 சமயதிவாகரம் 155-6 [212
 சயங்கொண்ட சோழமண்டலம்
 சயங்கொண்டார் 53-4, 208
 சயமகள் 134
 சரஸ்வதிகோயில் 67-8
 சவுந்தரன் 177
 சனகன் 191
 சனகை 93
 சனிப்பெருமாள் 179
 சாக்கைக்காணி 87
 சாக்கையர் 88
 சாத்தஞ்சாத்தன் 23
 சாத்தனார் 8;—வமிசத்தவர் 196
 சாத்தனேரி 104
 சார்வபௌம டிண்டிமகவி 128
 சார்வபௌமன் 128
 சாலேப்புறம் 64
 சாளுவகோபதிம்மன் 141
 சாளுவத்திருமலையார் 140-1
 சாளுவாப்யுதயம் 128
 சிகாநாதர் 196
 சிங்கராயன் 176
 சிங்களத்தரையன் 199
 சிங்காத்திரி 144-5
 சிங்கை 134
 சிங்கையாரியசக்கரவர்த்தி 210

சித்தண்ணவாசல் 32
 சிதம்பரநாதன் திருவண்ணாமலைப்
 புலவன் 169, 171, 202
 சிதம்பரமடம் 182
 சிதம்பரவெண்பா 180
 சிந்தாமணி 199
 சிந்துப்பிரபந்தம் 99
 சிம்மாத்திரிப்போட்டுநூர் 145
 சிம்மாசலம் 145
 சிரீவில்லுவன் 32
 சிருங்காரப்பிரகாசம் 115
 சிலப்பதிகாரம் 88
 சிவஞானகண்டராதித்தர் 37
 சிவஞானபோதம் 97, 143
 சிவஞானமுனிவர் 81
 சிவஞானி 36
 சிவநேசபண்டாரம் 161-2
 சிவராமபேட்டை 187
 சிவாசாரியர் 125
 சிவானந்தபோதம் 159
 சிற்றண்ணல்வாயில் 32
 சிறுகுன்றநாடு 40, 42, 44
 சிறுகுன்றம் 42
 சிறுத்தொண்டர் 13
 சிறைவாய் மூத்தவர் 104, 137
 சின்னநல்லநயினான் 181 [207
 சின்னமனூர்ச்சாஸனம் 2, 4, 24,
 சீகாளத்திச்சாஸனம் 92
 சீகுருகூர் 11
 சீயவெனல் 127
 சீயன்சம்புமன் 212
 சீர்மெய்க்கீர்த்தி 204
 சீராமன் 190
 சீவல்லபன் 165
 சீவல—வேள்—மாறன், சீவலி
 • மாறன் 165, 168, 170

சீவரமங்கலம் 21, 207
 சீனாபுரம் 93
 சுசீந்திரம் 139
 சுந்தரபாண்டியம் 177 [95
 சுந்தரபாண்டியன் (மாறவர்மன்)
 சுந்தரமூர்த்திநாயனார் 30
 சுப்பிரமணிய ஐயர் (K. V.)-116
 சுவரன்மாறன் 17-8
 சூரநாயகன்சீயகங்கன் 92
 சேகராச்சேகரம் 210
 செங்கண்மா 103
 செங்குந்தரபிரபந்தத்திரட்டு 67
 செண்பை 134
 செந்தலைச்சாஸனம் 17
 செந்தமிழ் 17, 36, 106, 143
 செந்தமிழ்ச்சிகாமணி 138
 செம்பியன் மாதேவி 37, 73
 செம்பூர் 147
 செயங்கொண்டார் 60, 62
 செயமாணிக்கவளநாடு 138
 செவ்வந்தி 177;—நாத பிள்ளை
 செவ்வந்தியீசர் 179 [179, 191
 செவ்வப்பநாயக்கர் 161-2
 சேக்கிழார் 13, 31, 52, 66;—
 மரபினர்-77-8
 சேக்கிழான் — அம்மையப்பன்
 பராந்தகன் 77, பாலராவாயர்
 76
 சேக்கிழார்புராணம் 70, 77 [87
 சேதிபன், சேதியராயன் 136-7,
 சேதுபுராணவாசிரியர் 39
 சேந்தமங்கலம் 109
 சேந்தன் 35, 51 [35
 சேந்தனார் திருமானிகைத்தேவர்
 சேய்ஞலூர் 34
 சேயூர்முருகனுலா 165

சேர்ந்தார் 102
 சேரமான் பெருமாள் வஞ்சிமார்த்
 தாண்டன் 37, 136
 சேரமான் றேழன் 31
 சேர்வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழக்
 கும் 75, 82 [197]
 சேறை ஆசகவிராசர் 165, 169
 சேனாபதி பல்லவரசர் 57
 சேனாவரையம் 118
 சேனாவரையர் 108, 118
 சைவ எல்லப்பநாவலர் 167
 சைனப்புலவர்கள் 202
 சோக்கசீயர் 101, 202 [189]
 சொக்கநாதநாயக்கர் 184, 187,
 சொற்கணுனர் 22
 சொற்கிழத்தி 68
 சொற்சீரடி 205, 207
 சொன்னவாறறிவார் 40
 சோணகிரி 164
 சோமசித்தாந்தம் 80
 சோமசுந்தரதேசிகர் 67, 160-1
 சோமநாதர் 125;—ஜீயர் 126;—
 மடம் 123, 127
 சோரபூண்டி 149
 சோழசேனாபதி 51, 56
 சோழமண்டலசதகம் 176 [138]
 சோழமண்டலத்தாபனாசாரியன்
 சோழனசக்கரம் 54-56
 சோழியவரையன் 56
 சோளேந்திரசிங்கம் 100
 செவந்தரியலகரி 163
 ஞானப்பிரகாசர் 152, 159
 ஞானமீர்தம் 79
 ஞானமீர்தாசாரியர் 78, 81;—
 சந்தானம் 79
 ஷண்டிமகவி 127

தம்பிரான் றேழன் 31;—மானக்
 கஞ்சாறர் 29
 தம்முசெட்டியார் 191
 தமிழ்ப்புலவன் 199
 தக்கயாகப்பரணி 63, 81
 தகடூர்யாத்திரை 47
 தஞ்சைப்பெரியகோயில் 48
 தஞ்சைக்கோன் 18
 தட்சிணகைலாசபுராணம் 210
 தடாதகைப்பிராட்டி 177
 தடுத்தாட்கொண்டதேவர் 14
 தண்டமிழ்மேகம் 176
 தண்டலங்கிழார் 27
 தண்டாயுதன் 176
 தண்டி 66, 89;—ஆலங்காரம் 68
 தத்துவப்பிரகாசர் 146, 152
 தந்திரர் 111
 தந்துவை 113
 தபஸ்விகள் 161
 தம்மாமி 113
 தமிழ்நாவலர்சரிதை 63, 66, 69,
 165, 121, 122, 134, 138,
 140, 147, 197, 166, 169,
 தமிழ்நூற்புலவன் 89 [173,
 தமிழ்ப்பிரசஸ்தி 23 - 207
 தமிழ்முனி 2
 தமிழ்தரையர் 28
 தமிழரும்ஆந்திரரும் 152
 தரிசனங்களாறு 23
 தவராசராசன் 128, 155
 தளவாய் ஆரியநாதமுதலியார் 179
 தனிச்சேரிப்பெண்டுகள் 38
 தன்மப்பெருமாள் 169
 தன்மபாலன் 125
 தனியூர் 154
 தனிவெண்பாமாலை 180

தூண்டவவாணன் 167

தாதன் 176

தாதியர் 169-70

தாயினுநல்லசோளிச்சரம் 119

தாயினுநல்லமுனையதரையன் 8

தாராநகரம் 115

தாழைநகர், தாழையூர் 163-4

தானமயேச்சுரர் 149

தாஸ்யநாமம் 117, 148

தீசைச்சொற்கிளவி 112

திண்டிமகவி 197; — அண்ணாமலை
நாதர் 130

திண்டிமம் 129-30 [161]

திம்மையசின்னசெவ்வரிருபதி

திம்மையரண்ணகள் 148

தியாகக்கொடி 83, 146

தியாகசமுத்திரம் 84

தியாகவிநோதப்பெயரினர் 83

தியாகாபரணன் 84

திராவிடமாபாடியம் 81

திராவிடவேதம் 150-1

திராட்சாராமம் 101, 214

திரிகுலகிரி 103 [101]

திரிபுவன ராஜாக்கள் தம்பிரான்

திரிபுவனவீரதேவன் 82 - 3, 92

திரிபுவனி 57, 59

திருக்கடைக்காப்பு 36

திருக்காஞ்சிப் பரிமேலழகன் 116

திருக்காளத்திதேவன் 99

திருக்காளத்திநாதருலா 165, 197

திருக்குற்றாலத்தலபுராணம்

192-3

திருக்குற்றாலம் இராசப்பகவிரா
சர் 192

திருக்குறள் -- உரைப்பாயிரம், 114,

— கையடக்கப்பதிப்பு 114

திருக்கோவலூர்த் தாண்டவவா

திருச்சிராப்பள்ளி 34 [ணன் 167]

திருச்செந்துறை 15

திருஞானசம்பந்தனடிகள் 13-4

திருஞானம்பெற்றபிள்ளையார் 14

திருஞானம் விண்ணப்பித்தல் 79

திருத்தணிகை வீரட்டானம் 25

திருத்தவத்துறை 15

திருத்துறைப்பூண்டிப்பாலஞ்ஞா
யர் 76 [70]

திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு

திருநலக்குன்றம் 196

திருநாமக்காணி 149

திருநாராயணபட்டன் 54, 50

திருநாவுக்கரசுதிருக்குகை 180

திருநாவுடையபிள்ளை 14

திருநீற்றுச்சோழன் 70-1

திருநெடுந்தாண்டகம் 12

திருநெல்வேலிப்பெருமாள் 154,
168-9, 172

திருப்பதியங்கள் 15, 17, 29, 49

திருப்பதிகம் (பௌத்தநூல்) 46

திருப்பள்ளியெழுச்சி 12 [197]

திருப்பறையறைவு கேட்பித்தல்

திருப்பாட்டுக் காணியாட்சி 169,

திருப்பாப்பூரம்சம் 137 [171]

திருப்பாமுத்ததிருவடி 136 - 7

திருப்புகலூரந்தாதி 61

திருப்புடைமதில், திருப்புடைம
ருதூர் 158

திருப்பூமண்டபம் 171

திருப்பெருமானாண்டார் 58

திருமங்கையாழ்வார் 9

திருமந்திரவோலைநாயகம் 65

திருமல்லிநாதன் 122

திருமலைக்கொழுந்துபிள்ளை 187

திருமலைக்கொழுந்து வெண்பா
 திருமலைநாயக்கர் 184 [184
 திருமலையப்பர் 148
 திருமலைராயர் 141
 திருமழுவாடிப்புராணம் 160
 திருமனுநூல் 59
 திருமாலுக்கந்தான்கோட்டை 69
 திருமலை 12
 திருமாளிகைத்தேவர் 35, 38
 திருமாற்பேர் 45
 திருமூலநாதமுதலி 171
 திருமுட்டம் 29;—பதிகம் 46
 திருமேனிரத்தினகவிராயர் 185
 திருவக்கையாட்கொண்டான் 122
 திருவண்ணாமலைப்புலவன் 171,
 202 [193
 திருவண்ணாமலையப்பர் வண்ணம்
 திருவதிகைக்கலம்பகம் 154
 திருவரங்கத்தமுதனார் 85
 திருவரங்கதாசர் 117
 திருவருணையந்தாதி 163
 திருவல்லையந்தாதி 200
 திருவழுதிவளநாடு 108
 திருவள்ளூர்ச்சேனாவரையர் 108
 திருவாங்கூர்வேந்தர் 159, 176,
 திருவாதவூர் 6.
 திருவாதவூரடிகள் 35, 142
 திருவாமாதனார் 188;— கலம்
 திருவாய்மொழி 12 [புகம் 121
 திருவாய்மொழித்தேவர் 11
 திருவாணூர்க்கோவை 163, 167
 திருவாணூர்ஞானப்பிரகாசர் 159-
 திருவாணூர்ப்பன் 159 [160
 திருவாலந்துறை 15
 திருவாலவாயுடையார் திருவிளை
 யாடல் 6, 120

திருவாலியமுதனார் 38
 திருவாழிபரப்பினுன்கூத்தன் 99,
 —சந்தி 99 [யர்கள் 35
 திருவிசைப்பா 46, 136;—ஆசிரி
 திருவிடைவாய்ப்பதிகம் 16
 திருவிந்தனூர்நாடு 30 [179, 191
 திருவிருந்தபெருமாள்பிள்ளை
 திருவிருந்தான் 176-7
 திருவுடைநாயகர் 107
 திருவெங்கலநாதர் 149
 திருவெங்கிநாதய்யர் 691-2
 திருவெண்காட்டுப்புராணம் 167
 திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்
 கண்டதேவர் 97
 திருவெறும்பியூர் 68
 திருவேங்கடநாதர் 188, 190
 திருவேகம்பமுடையான் சீயகங்
 கன் 92
 திருவேங்கடமுதலியார் 148
 திருவொற்றியூர்வல்லி 80
 திரையனூர் 201
 திரைலோக்கியநாதர் 157
 திரைலோக்கியமல்லன் 90
 தில்லையம்பலம் பொன்வேயந்த
 திவ்யப்பிரபந்தம் 151 [வன் 70-1
 தீக்காலிவல்லம் 200
 தீத்தாரப்பிள்ளை, தீத்தாரியப்ப
 பிள்ளை, தீத்தாரியப்பர், 152-3
 தீரகாகளம் 128
 துவரங்குறிச்சி 107
 துவரை 106
 துவஜஸ்தம்பம் 194
 துவாரசத்தி 164
 துறைமங்கலம்சிவப்பிரகாசர் 182
 தூத்திக்குடி 95
 தென்காசிபாலயம் 132, 174

- தேய்வக்கவியாபரணன் 82, 84
 தேய்வங்கள் பெருமாள் முதலியார்
 தேய்வச்சிலையார் 112 [148]
 தெலிங்கர், தெலுங்கர் 56, 102
 தெள்ளாற்றுப்போர் 25
 தெள்ளாறெறிந்துவென்ற நந்தி
 வன்மன், 4, 24 [மாலை 185]
 தென்திருப்பேரைத் திருப்பணி
 தென்பறம்புநாடு 7
 தென்பாண்டிநாட்டுவழக்கு 113
 தென்மதுரை 209
 தென்னவன் - இராவணன் 3
 தென்னவன் தமிழவேள் 28
 தென்னிராசை 194
 தென்னேரி 201
 தேவராயர் 124
 தேட்டருந்திறல் (பதிகம்) 12
 தேவன் திருவரன்குளமுடை
 தேவாரம் 166 [யான் 94]
 தேவாரம்பெற்றதலங்களும்கு சிலா
 சாஸனவழக்கும் 16
 தேவக்காபுரம், தேவிகாபுரம் 126-
 7, 149
 தேனாற்றுப்போக்கு 104
 தொண்டரடிப்பொடி 10
 தொண்டைகாவலன் 41
 தொண்டைமண்டல சதகம் 41,
 176 [119]
 தொண்டைமான் பட்டம் 70, 77,
 தொல்காப்பியம் 205
 தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
 வாராய்ச்சி 89
 நுகரிநாகலாபுரம் 150 [197]
 நச்சினூர்க்கினியர் 45, 89, 1141
 நடடுவநிலை 87
 நடுநாடு 208
 நடுவுமண்டலம் 171
 நந்திக்கலம்பகம் 25
 நந்திவன்மன் (11) 9
 நம்பிஅப்பி 25-6
 நம்பிகாடநம்பி 38
 நம்பிகாளி 63, 176
 நம்பிப்பிள்ளை 81
 நம்மாழ்வார் 10
 நம்மாழ்வாரடிகள் 10
 நமச்சிவாயம் (சிற்பி) 194
 நமச்சிவாயவுடையார் 184
 நரசிங்கதேவராயர் 147
 நரசிங்கமுனையரையர் 73
 நரசிம்மவர்மன் 13
 நல்லப்பக்காலாட்கள்தோழர் 18E
 நலக்குன்றம் 195
 நவிரமலை 103
 நன்னன்சேய்நன்னன் 103
 நன்னன்வெற்பு 102
 நன்னூல் 91, 108:—ஆசிரியர்
 113;—மயிலைநாதருரை 27.
 நன்னெறி 182
 நாண்மங்கலம் 174-5
 நாகமலை 28
 நாகரசர் 147
 நாகலாதேவி 151;—புரம் 146,
 148;—யம்மன்புரம் 150
 நாட்டார்மங்கலம் 197
 நாட்டுச்செலவு 193
 நாதமுனிகள் 10 13
 நாயன்மார் 31
 நாராயணப்பட்டன் 202
 நாராயணன் (வேம்பை) 34
 நாராயணன்பட்டாதித்தன் 47
 நாராயணையர் (C. V.) 13F
 நால்மடிவீமன் 56

நாழிகைக்கவி கூறுவோர் 196
 நாற்பத்தெண்ணூயிரவர் 103
 நான்மடிமீன் 56
 நீத்தியேசுவரர் 29
 நிம்பைபாசான முனிவர் 172
 நியமம் 104
 நிரம்பவழிகியன் 36, 117
 நிருத்தப்பேரரையன் 88
 நிருத்தபோகம் 87
 நிருபதுங்கசீயன் 101
 நிலந்தருதிருவினெடியோன் 23
 நிவாவினான் 40
 நின்றடுவான் 214
 நீரேச்சாஸனம் 39
 நீரேப்புராணம் 187
 நீணிலங்கடந்தோன் 114
 நீலகேசி 155;—விருத்தி 157
 நீலமாணிக்கதேவர் 146
 நீறணிபவளக்குன்றம் 38
 நுளம்பபாடி 214
 நேருநற்குன்றம் 213 [13
 நெல்வேலிவென்ற பாண்டியன்
 நெற்குன்றங்கிழார் 64;—கனப்
 பாளராசர் 51; 63-4
 நேமிநாதம் 84;—ஆசிரியர் 113
 நைடதம் 118
 நைஷதம்ராமகிருஷ்ணர் 171
 ப்ராப்ருதம் 139
 பகழிக்கூத்தர் 129-30, 197
 பங்களராபன் 199
 பஞ்சகவ்யப்புறம் 110
 பஞ்சசத்தி 164
 பஞ்சநதிவாணன் 57
 பஞ்சரத்னமாலை 174
 பட்டோலை 84
 படம்பக்கநாயகதேவர் 80

படாரம் 23
 படிக்காசப்புலவர் 189-90
 படைக்கானவர் 111
 படைப்பற்று 111
 பண்டகுலம் 133
 பண்டாரக்கலித்துறை 159
 பணவிடுதுது 188;—ஆசிரியர்
 189
 பணியாரக்குடத்துள்ளைத்து
 விடுத்தகவிகள் 173
 பணைக்காரன் 158
 பத்துப்பாட்டு 103
 பத்யம் (பாட்டு) 45
 பதியம் 46
 பதினெண்பாடை 135
 பதினொருநிலைக்கோபுரம் 161-2
 பர்வதமலை 103
 பரசமயகோளரி 62
 பரதேசிமுத்திரை 160
 பரதேசிகள் 181
 பரமவைஷ்ணவன் 10
 பரமராசியமாலை 180
 பரமன்-பரமேச்சுரப்புலவர் 166
 பரமானந்தமுனிவர் 78
 பரமேச்சுரவிண்ணகரம் 9
 பரமேசுவரவர்மன் 9, 18
 பரராசசேகரன் 210
 பராக்கிரமபாகு 211
 பராக்கிரமபாண்டியன் 172
 பராசரபட்டர் 86
 பராந்தகசோழன் I 10, 43, 49.
 பராந்தகநல்லூர் 110 [57
 பராந்தகனெடுஞ்சடையன் 10, 21
 பரிபாடலுரைகாரர் 116
 பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதர்
 பரிமேலழகியார் 114 [116-7

பல்குன்றக்கோட்டம் 103, 142,
 பல்சாலேழுதுகுடுமி } 23, [212
 பல்யாகழுதுகுடுமி } 21, 23, 27
 பல்லவதரையன் 27
 பல்லவமல்லன் 15
 பல்லவரசர் 56
 பல்லவனும் அரசக்கனும் 102
 பவதாயமங்கலம் 20
 பவணந்தி 84, 91, 113
 பழமலை 182
 பழுபூர்ச்சேக்கிழார் 191;—அரிய
 பழுபூர் நக்கன் 73 [நயினார் 179
 பள்ளிதரையன் 27
 பறம்புநாடு 7
 பன்னிருபாட்டியல் 204
 பணைசையூருடையான் 118
 பாகற்கொடியறுப்பார் 146-7
 பாகனூர்க்கூற்றம் 22
 பாகுடக்கவி 136, 139
 பாச்சில்வேள் நம்பன் 18
 பாண்டிக்கோவை 3
 பாண்டிகவிராசர் 152-3
 பாண்டிப்பெருமாள் 142-3
 பாண்டியன்—தேவியின்பாடல்
 கள் 173;—பாரதமொழிபெய
 ர்த்தவன் 3;—பண்டிதரின்
 மேந்தோன்றியவன் 4
 பாண்புலவர்கள் 202-3
 பாணவமிசம் 208
 பாதசிவரம் 56, 210
 பாதஞ்சலம் 28
 பாரசவர் 88 [விசாகன் 90
 பாரதத்தமிழ்செய்த அருணிலை
 பாரதவிருத்தம் 122, 124
 பாரதவிலக்கணம் 89
 பாரதவெண்பா 4, 25

பாரபத்தியம் 163
 பாரிகேள் 5, 7, 168
 பாரீசுரம் 7
 பாலரூவாயர் 65, 70, 76, 45
 பாலையூர் 61
 பீடபூர் 45;—வேளார்தந்தை 31,
 பிரசஸ்தி 206-8
 பிரதமாராத்தியர் 128
 பிரதாபருத்திரன் 144
 பிரபன்னகாயத்திரி 85
 பிரபுலிங்கலீலை 182, 184
 பிரபோதசந்திரோதயம் 190
 பிரமோத்தரகாண்டம் 172
 பிரவுடதேவராயபுரம் 126
 பிரவுடதேவராயர் 123-4, 127
 பிராயோபவேசம் 6
 பிரான்மலை 7
 பிள்ளைநம்பியாரூரனார் 14
 பிள்ளைப்பெருமாள் 117, 136
 பிள்ளையன் 186
 பிற்காலத்துப்புலவர்கள் 94
 பின்பழகியான் 117
 பிஷ்ரவிருத்திமடம் 126, 149
 பீமேசுவரர் 214
 புஷ்பகிரி ஜீயர் 127
 புக்கராஜன் 156
 புகலிப்பெருமாள் 79
 புட்பவிதி 159
 புடார்ஜுனேசுவரர் 158
 புடோலியரசன் 100
 புத்தமித்திரர் 50 [110
 புதுக்குடிச்சேனாவரையர் 108,
 புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸன
 த்தொகுதி 58, 95 etc.
 புதுச்சேரி 137;—பிள்ளைப்பெரு
 மாள் 138

புதுவை 136;—சடையன் 136
 புருடோத்தமநம்பி 73
 புலவர் வாதப்போர் 53
 புலவராற்றுப்படை 185
 புலவன் அகனங்கன் 198
 புலியூர்க்கோட்டம் 64
 புலியூர்நாடகம் 62
 புலனேகசந்தரநல்லூர் 108
 புலனேகவீரத் தொண்டைமான்
 புலனேகவீரன் 119 [119]
 புறநானூறு 41
 புறப்பொருள்வெண்பாமாலை 96,
 புஷ்பசேனர் 155 [175]
 பூங்கோயில்-கமலாலயம் 52;—
 நம்பி 47, 51
 பூசங்குடி 194
 பூண்டி ஜினாலயம் 212
 பூதத்தாழ்வார் 11 [170]
 பூதத்துணைகொண்ட வாணன்
 பூந்துருத்திரம்பி 38
 பூம்புலியூர்நாடகம் 62
 பூமாலேக்கூத்தர் 142
 பெண்மகன் 112
 பெயர்தெரியாப்புலவர்கள் 204
 பெரிய எறம்மநாயக்கர்
 பெரியகோயில் (ஸ்ரீரங்கம்) 85;—
 நம்பி 86 [125]
 பெரியதிருமொழி வ்யாக்யானம்
 பெரியதிருவடிச்சக்ரவர்த்தி 194
 பெரியபுராணம் 30
 பெரியவாச்சான்பிள்ளை 87, 124
 பெரியாழ்வார் 9 [105]
 பெரியான் ஆதிச்சதேவன் 103,
 பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கொள
 சிகரூர் 103
 பெருச்சிகோயில் 104

பெருநம்பி முத்தமிழாசிரியர் 8,
 பெருந்தொகை 91 etc. [196]
 பெரும்பற்றப்புலியூர்—நடுவுமண்
 டலத்தது-171;—நம்பி 6, 120
 பெரும்பிடுகுமுத்தரையன் 17
 பெரும்பூதூர்த்தாதர் 117 [105]
 பெருமாள்சீபாதஞ் சேவித்தல்
 பெருமாள்தோழன் 31
 பெருமாள் மார்த்தாண்டப்பிணைக்
 காரன் 158
 பெருமாள் முதலிச்சி 148
 பெருமானையர் 188, 190
 பெருமானடிகள் 25-6 [42]
 பெருமானம்பிப் பல்லவரையன்
 பெருமுத்தரையர் 18
 பெருவஞ்சி 95, 97
 பெற்றம் 113
 பேர்வஞ்சி 95
 பேராசிரியர் நேமிநாதர் 66, 84
 பேரூர்நாடு 64
 பையூர் வேதவனமுடையான் 58
 பேரட்டுநூர் 145
 பொத்தப்பி 99
 பொத்தப்பிச்சோழன் 93, 100;
 —திருக்காளத்திதேவன் 99
 பொய்கையாழ்வார் 11 [198]
 பொய்யாமொழிமங்கலம் 8, 196,
 பொருநற்குன்றியாறு 213
 பொற்குன்றங்கிழார் 157
 பொறுப்புப்பட்டயம் 193
 பொன்பரப்பினன் மகதைப்பெ
 ருமாள் கவி 208
 பொன்பற்றி } —சேந்தன் 61
 பொன்பேத்தி }
 பொன்வண்ணத்தந்தாதி 34
 பொன்னமராவதி 95-6

பொன்னம்பலநாதன் 145
 பொன்னின்பாண்டியன் 153
 பொன்னின்பெருமாள் 153
 போசராசன் 114
 போர்நெல் 193
 போரமலன் 83 [45
 மசுட்கொடைக்குரிய வேளாளர்
 மகதமண்டலம் 208
 மகதேசன் 209
 மகாதந்திரர் 111
 மகாமகம் 150 [கன் 163
 மகாமகோபாத்யாய ஐயர் அவர்
 மகிபாலகுலகாலச்சேரி 154
 மங்கம்மை 189
 மங்கலக்கவி 196-197
 மச்சபுராணம் 186
 மண்டலபுருடர் 152
 மண்டலிகர் 183
 மணலூர் 19, 34
 மணவிற்பொன்னம்பலக்கூத்தன்
 142, 211
 மணவைமன்கூத்தன் 142
 மணிப்பிரவாளநடை 24
 மணிமேகலையாசிரியர் 196
 மணியன் 34
 மணிவண்ணப்பெருமானையர் 188
 மதுராந்தக பொத்தப்பிச்சோழன்
 மதுராபுரிச்சங்கம் 4, 33 [93, 99
 மதுரை 34
 மதுரைக்காஞ்சி 23 [179
 மதுரைத் திருப்பணிமலை 120,
 மதுரையாசிரியன் இளங்கெளத
 மயிலேநாதர் 108 [மன் 32
 மயிலேத்துறவன் 215
 மருங்காபுரிஜமீன் 121
 மருதத்தூருடையான் 54, 58

மருதவனகவிராசன் 158
 மருதவனம் 135
 மருதூர்க்கவி 159
 மல்லிகார்ச்சுனராயர் 140, 147
 மல்லிநாதசம்புவராயன் 126
 மல்லிநாதன் 131
 மல்லிவேணர் 155;—வாமனாசா
 ரியர் 157
 மல்லேவேந்தன் 101
 மலரிக்கூத்தன் 68
 மலரியுடையார் 67-8
 மலைபடுகடாம் 103
 மலையமான் 5, 87, 87
 மழலைச்சிலம்பு 38
 மழவர்மாணிக்கம் 95
 மழுவாடிப்புராணம் 159 [97
 மறச்சக்கரவர்த்திப்பிள்ளை 94-5,
 மறமாணிக்கர் 95
 மன்றை 177-8
 மனுசரித்திரம் 145
 மாக்கோதை 215
 மாகதக்கொங்கு 122
 மாகதர்கோமகன் 209
 மாங்குடிமருதன் 3
 மாடாபத்தியக்காணியாட்சி 126
 மார்பெழுத்தாக்கல் 208
 மாலிக்காபர் 131
 மாலேக்கூற்றம் 51
 மாவலிவாணர் 131, 171
 மாறஞ்சடையன் 43
 மாறவர்மன் 10;—குலசேகரபா
 ண்டியன் 107, 109, 120;—
 95, 103, 105; -விக்கிரமபாண்
 டியன் 119
 மாறோகம் 112-3
 மாணக்கஞ்சாறர் 29, 31, 46

மானக்கஞ்சாறு 30
 மானபரன் 133, 162
 மானவீரன்மதுரை-198
 மிழலைக்கூற்றம் 51, 108
 மிழலைவேள் 40-1
 முக்குடையார் 202
 முக்கூடற்பள் 185
 முடிகொண்டசோழநல்லூர்
 முடிகொண்டசோழமூவேந்த வே
 ளான் 56, 57
 முடிகொண்டான் 57, 214 [196
 முத்தமிழாசிரியர் பெருநம்பி 8,
 முத்தரையர் 17
 முத்தாலத்தி 166
 முத்துக்குமாரசுவாமிப்புலவர் 194
 முத்துவிஜயரங்கசொக்கநாதநாய
 க்கர் 192-3
 முத்துவீரப்பநாயக்கர் 178
 முத்தூற்றுக்கூற்றம் 107
 முதலை(ஊர்) 134
 முதுகுடுமி 21-2
 முதுகுரியர் 121
 மும்முடிசோழப்பெருந்தரம் 73
 மூல்லண்டிரம் 126-7, 130
 முனிகள்பூண்டி 212
 முனையனாதித்தன்வல்லையன் 118
 முங்கிற்குடியமுதனார் 85-6
 மூலாண்டம் 126
 மூவலூர் 136-7
 மூவேந்தப்பிடலூர்வேளார் 45
 மூன்றுதமிழ்க்குடிகள் 88
 மெய்க்கீர்த்தி 40-50, 134, 204-6
 மெய்க்கீர்த்திபாடியோர் 204
 மெய்கண்டதேவர் 75, 97
 மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் 190
 மேயூர் 213

மேருக்கள்மந்தரர் 155
 மேருமந்தரபுராணம் 127 155
 மேற்பாடி 100
 யாதவர்கோனம்பிகாளி 63
 யாப்பருங்கலம்-பாயிரம் 44;—ஆ
 சிரியர் 39
 யாமளதந்திரம் 163
 யாழ்ப்பாணத்தரசர் 210
 யானைப்போர் 53
 புத்தயாத்திரை 52
 ரங்ககிருஷ்ணமுத்து வீரப்பநாய
 க்கர் 189, 191
 ரங்கஸ்வாமிஸரஸ்வதி 115, 146
 ரவிவர்மன்மருதூர்க்கவி 159
 ராசரீகமுத்திரை 188
 ராணிமங்கம்மை 189
 ராமதேவன் 73
 ராஜநாதகவி 128
 ராஜப்பகவிராஜர் 193
 ராஜராஜதேவன் 208
 ராஜராஜபல்லவரையன் 73
 லிங்கரெட்டியார் 183
 லோகநாதர் 161
 வக்காணித்தல் 80
 வக்கைநகர் 122
 வச்சணந்திமாலே 84, 205
 வச்சத்தொள்ளாயிரம் 91
 வச்சர், வத்தர் 91
 வசைப்பாட்டு 166
 வஞ்சிமார்த்தாண்டன் 136-7
 வட்டெழுத்துச்சாஸனம் 27-8
 வடக்கிருத்தல் 6
 வடகூவம் 144
 வடகொங்கு 180
 வடதிருவரங்கம் 165
 வடபறம்புநாடு 192

வடமலையார்-மந்திரி 146;—அண்
 ணகளாய் 148, 186;—அ
 ண்ணன் 144-5
 வடமலைவெண்பா 185
 வடமொழிப்பிரசஸ்தி 207
 வண்டாமுஞ்சேரி 55
 வண்டுவரைப்பெருமாள் பரிமே
 லழகியார் 116
 வண்டையரசன் 54 [57, 90
 வத்தர், வத்தவர் 91;—வேந்தன்
 வத்ஸராஜன் 90
 வரகவீராமலிங்கையர் 201
 வரகுணபாண்டியநகரம் 194
 வரகுணமேரு 189
 வரகுணன் (II) 33 [174, 179
 வரதுங்கராமபாண்டியன் 172-3,
 வரதையன் 200
 வரராமன் 170
 வரோதயபட்டர் 207
 வல்லக்கொண்டையன் 190
 வல்லக்கோன் 19
 வல்லப்பிரகாரம் 175
 வல்லி 80
 வல்லை 63
 வள்ளலார்க்கவி 202
 வள்ளுவப்பாக்கம் 99
 வள்ளுவனார் 156
 வளையம் 117
 வளையமழகியான் 177
 வற்கடம் 135
 வன்னிக்கோணேந்தல் 191
 வன்னிகூடத்தலைவன் 191
 வன்னிமலையுமான் 85
 வன்னியர் 124
 வாசீசபண்டிதர் 80
 வாசீசமுனிவர் 78

வாசுதேவர் 207
 வான்மங்கலம் 174-5
 வாணகோவரையன் 56-7
 வாணன் 57
 வாதவூர் 6
 வாதாபி 13 [155
 வாமனமுனிவர், வாமனாசாரியர்
 வாழ்வுகந்து தாழ்வுசெய்யாதான்
 வாயல் அனதாரி 176-7 [200
 விக்கிரமசிங்கபுரம் 188
 விக்கிரமசோழமாராயன் 73
 விக்கிரமசோழன் 65, 67, 71
 விக்கிரமபாண்டியன் 119, 134,
 விச்சிக்கோன் 5 [209
 விசுவநாத கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர்
 178;—முத்துவீரப்ப நாயக்கர்
 178-179, 191
 விசுவேசுவரசிவாசாரியர் 149
 விதிர்ச்செட்டு 214
 விந்தை 134
 விருதர் 102
 விருபாட்சராயர் 140
 விலங்குப்போர்விளையாட்டு 53
 வில்லவன் 174
 வில்லிபுத்தூரர் 122, 124, 128
 விஜயகண்டகோபாலன் 116
 விஜயநகரவேகாதிபதியம் 94, 131,
 140 [187, 189
 விஜயநகர செரக்கநாத நாயக்கர்
 விஜயாலயசோழன் 10
 விதிவிடங்கன்கம்பன் 211
 வீமீச்சரம் 214
 வீரக்கொடி 83
 வீரகங்கன் 92
 வீரசேகரன் 101
 வீரசோழப்பெருமானடிகள் 26

வீரசோழன் 47, 49, 50
 வீரசோழவணுக்கர் 51;--படை 52
 வீரசோழியம் 50
 வீரணுக்கவிஜயம் 47-8, 51-2
 வீரட்டானம் 5, 199
 வீரநாராயணன் 43
 வீரபாண்டியக்காலிங்கராயர் 107
 வீரப்பிரதாபதேவராயர் 138, 145
 வீரபாண்டியன் 3, 79, 174
 வீரபொக்கணவுடையார் 125 - 6
 வீரமலை 152 - 3
 வீரமாறன் 170
 வீரராஜேந்திரதேவன் (கொங்குச்
 சேரன்) 75 [82-3
 வீரராஜேந்திரசோழன் 50, 52,
 வீரலல்லிதேவராசப்பட்டர் 154
 வீரவெண்பாமலை 153, 168-9
 வீரன் 51, 83
 வீராந்தப்பல்லவராயர் 87
 வீரை 134;—கவிராச பண்டிதர்
 163;—பரசமய கோளரி 54,
 வெங்கனூர் } 182 [61-2
 வெங்கை
 வெங்களநாயக்கர் 152-3
 வெட்டிம் அமரபரணன் 92
 வெள்ளாறு 119
 வேங்கடபதிராயர் 178, 180, 183
 வேங்கடராமய்யர் 188
 வேங்கடேசர் 190
 வேணுட்டிகள் 37, 136, 159
 வேணுடு 37;—மருதூர்க்கவி 159;
 வேதாசலம் 146 [—வேந்தர் 194
 வேதாந்தகுடாமணி 182
 வேப்பத்தூர்ச்சோழியர் 120 [34
 வேம்பையர்கோன் நாராயணன்
 வேள் எவ்வி 41

வேள்விசூழ்ச்செப்பேடு 207
 வேள்விச்சாலை 22
 வேளார் 45
 வேளூர் 164
 வேற்றரசர்மீகாமன் 200
 வைத்தியநாததேசிகர் 140, 189
 வையாபுரிப் பிள்ளை (S) 185
 ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர் 161
 ஸ்ரீபண்டாரம் 157, 162
 ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 85
 ஸ்ரீமற்கித்தி }
 ஸ்ரீமைக்கித்தி } 206
 ஸ்ரீமெய்க்கீர்த்தி }
 ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன் 7, 33, 109
 ஸ்ரீமுஷ்ணம் 29
 ஸ்ரீரங்காயிர்தகவி 86
 ஸ்ரீராமாநுஜார்யதிவ்யசுரிதை 86
 ஸ்ரீராஜராஜவிஜயம் 47 [197
 ஸ்ரீராஜராஜேஸ்வர முடையார்
 ஸ்ரீவல்லபன் 32
 ஸ்ரீவிட்டலேசர்
 ஸர்வகிருதுஸோமயாஜி 23, 207
 ஸவர்ணன் 47
 ஸ்ரீநிதாஸர் 146
 ஸ்ரீநிவாஸபுரம் 146, 148
 ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் 108
 ஜடிலவர்மன்—பராந்தகன் 207;
 —வரதுங்கராம பாண்டியன்
 ஜடபந்தனம் 194 [179
 ஜயந்தன் 36
 ஜயஸ்தம்பம் 104
 ஜராஸந்தன் 209
 ஜனகன் 190
 ஜீயர் 126;—சந்தானம் 127;—
 விசுவேசுவரசிவாசாரியர் 127
 ஜோடி 201

அநுபந்தக் குறிப்பு

பக். வரி.

- 18—10:—பாச்சிற்கூற்றம் என்பது சோனாட்டுப்பகுதியாகும் (I. M. P. Tp. 195).
- 18:—அழுந்தியூர் என்பது புதுக்கோட்டைச் சீமையைச் சார்ந்தது (Insc. of the Pudukkottai State, p. 476).
- 27:—.....பெருமானடிகள் என்பதன்பின்—(M. E. R. 1931—2, p. 51.) என்று சேர்க்க.
- 5:—தியாகசமுத்திரம் என்பது அபயன் மகன் விக்கிரம சோழன் பெயர் (விக்கிரம. உலா. கண்ணி-216, 331; M. E. R. 1928-9, p. 75.) தியாகாபரணன் என்பது முதல் ராஜாதிராஜ சோழன் சாஸனத்துப் பயில் வதால், அவனுக்கோ அவன்முன்னோனுக்கோ உரிய பெயராகும் (Ibid. 321 of 1912).
- 13:—படைப்பற்று (Insc. of the Pd. State. No. 969.)
- 7-8:—நச்சினூர்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய உரையாளர்களைப்பற்றிய சாஸனங்கள் கிடையாவேனும், அவர்கட்குரிய பெயர்கள் தெய்வங்கட்கும் மக்கட்கும் பண்டு வழங்கியன வென்பது அடியில்வரும் சாஸனப்பகுதிகளால் தெரியலாம்:—
 நச்சினூர்க்கினியர்— (1) மதுரைஜில்லா, பழனிப் பிரதேசத்துப் பெரியகோட்டைச் சிவபிரான் திருநாமம் (498 of 1907.), (2) கொங்குச் சேரனான வீரராஜேந்திரதேவன் (A. D. 1207—52) மகற்குக் கண்டியதேவரான நச்சினூர்க்கினியர் என்பது பெயர் (192 of 1909), (3) “நறையூர்கிழவன் அரையன் நச்சினூர்

க்கினியன் (S. I. I. vi, 17.), (4), மற்றும் M.E.R. 1931—2, p. 51—முதலியன கண்டுகொள்க.

தேய்வச்சிலையார்—(1) அரையன் தெய்வச்சிலையான் எடுத்தகை யழகியான் (31 of 1920.), (2) விக்கிரம பாண்டியக்காலிங்கராயரான தேவச்சிலைப் பெருமாள் (391 of 1916).

அடியார்க்கு நல்லார்:—புதுக்கோட்டைச்சீமைச் சாஸனத்தொகுதி (Insc. of the Pudukkottai State) யில் “அடியார்க்கு நல்லான். சயபாலர் (No. 809), வேதர் அடியார்க்கு நல்லார் (No. 1072) முதலியன (பக். 438, 536, 602) காண்க.

இவ்வாறே புலவரடியான் என்று தலைவர் பெயர் பெறுதலும் (S. I. I. vii, p. 447), மனவாசகங்கடந்தார் (ஐ. ப. 254), மண்டல புருஷன் (M. E. R. 206 of 1930—1), துணவீரதேவர் (441, 227 of 1901) முதலிய ஆசிரியர்பெயர்கள் பண்டைமக்கட்கு வழங்கியிருத்தலும் கண்டு கொள்க.

157 22:—அனந்தவீரிய வாமனன் என்ற சைனமுனிவரொருவர் மூன்றாங்குலோத்துங்க சோழன் காலத்தும் இருந்தவர் என்பர் (Tirupparuttikunram and its Temples, pp. 42—3).

201 16:—இலக்கு நாயக்கர் 16-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆண்ட நரசிங்கதேவ மகாராயரின் அதிகாரியாதலின், வரகவி ராமலிங்கையரும் அக்காலத்தவர் ஆவர் (M. E. R. 1922, P. 76).

203 20:—புதுக்கோட்டைச்சீமை ஆலங்குடிச் சிவாலயத்துள்ள சாஸனமொன்றில் (No. 1025) வாணன் எனப்பெயரிய வீரனான தலைவனொருவன்—

“வைத்து வணங்குவன் வன்னெஞ்சன் வானானேன்
[சுத்த]மலர் தூவித் தொழுதிடுவன்—முத்தெறிநீர்
பேரூரான் பாத[மலர் பே]ணு[வார்] பெய்கழற்கால்
தாரூருஞ் சென்னியிலே தான்”

என்றுபாடிய வெண்பாவொன்று வரையப்பட்டுள்ளது.
பேரூரான் - பேரூராண்டார் என்ற ஷையூர்ச் சிவ
பிரான். இவ்வாணன், வாணராயர் எனப்படுவர்
(No. 1030). இதனால், இவரும் காலந்தெரியாப்புவன்
ருள் ஒருவராகக் கொள்ளற்குரியர்.

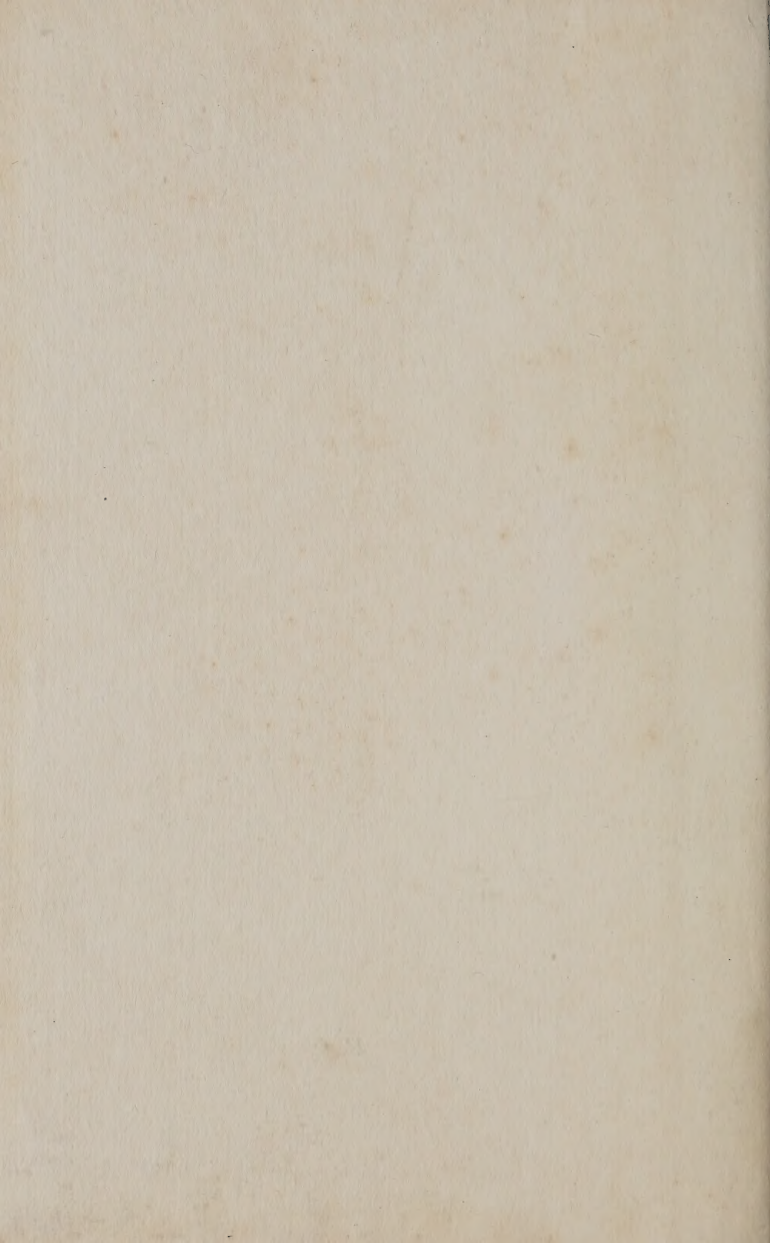
208 ,, குலசேகரபாண்டியன்மேல் வீரவெண்பாமாலை பாடிய
புவனரும் வீரம்பாடியோருள் ஒருவரென்பது குறிப்பி
டத்தகும். இம்மாலையைப்பற்றி, இந்நூல் 153, 168-9
ஆம் பக்கங்களிற் காண்க.

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
57	6	இவனது	இவருள்வாணனது
ஷை	11	இவ்வாணனை	முடிகொண்டசோழனை
74	1	47	74
80	28	8	91
84	5	தியாகாசமுத்திரம்	தியாகசமுத்திரம்.
104	10	தென்னாற்றுப்	தேனாற்றுப்
115	6	ரஸநாமநாம	ரஸமாமநாமம்
121	18	முதுகூரியா	முதுகூரியர்
156	23	மேருமந்தரப்	மேருமந்தரபுராணப்
160	9	கட்சி	ட்சி
199	17	தமிழ்ப்புலவன்	தமிழ்ப்புலவன்

T. N. JAYAVELU,
ANTIQUARIAN BOOKSELLER,
49, VENKATACHALA MUDALI ST.,
CHOLAI, MADRAS-7, S. INDIA

